

408

THE KUPPUSWAMY SASTRI
RESEARCH INSTITUTE,
84, R. H. ROAD, MADRAS-4.

பரப்ரம்மணேகமஃ.

தசோபநிஷத் பதவுரையோடு கூடிய திராவிடபாஷியம்.

இதுவுள்ளவை

சங்கர ராமாநுஜ மத்வ பாவ்யத்துடன்

ஈச, கேந, கட, ப்ரம்ந, முண்டக, மாண்கேய கௌடபாத

காரிகை, தைத்திரீய, ஐதரேய, ப்ரஹதாரணிய,

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்துக்கள்.

இது

மதந்ரய வித்வான்களைக்கொண்டு

தமிழில் மொழிபெயர்ப்பித்து,

கெ. அநந்தாசாரியரவர்களால்

சென்னை :

மதநாஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூட்டத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1900.

Translation Registered Copy-right.

இதன் விலை ரூபா 6-0-0.

தசோபநிஷத் பாஷ்யம்

தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு

		ரு. அ. ப.	வி. பி.
ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்	...	0 2 0	
கேனோபநிஷத்	...	0 2 0	
கடோபநிஷத்	...	0 9 0	
பிரச்ச்கோபநிஷத்	...	0 7 0	
முண்டகோபநிஷத்	...	0 6 0	
மாண்டக்யோபநிஷத் } கவுடபாதகாரிகை }	...	0 14 0	
தைத்திரியோபநிஷத்	...	1 2 0	
ஐதரேயோபநிஷத்	...	0 2 0	
ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்	...	1 4 0	
சாந்தோக்கியோபநிஷத்	...	1 4 0	
பயிண்டுசார்சுஉள் பட ஆகமொத்தம்	...	6 0 0	0 8 0

இவ்வுபநிஷத்துகள் தனித்தனியே கௌதிக்கப்படமாட்டா.

பிரதிபதம் பகவத்கீதை கிரந்தம் தமிழ் }
எழுத்தில் கிரந்த சுலோகம் மொழி } 1 0 0 0 4 0
பெயர்ப்பு சங்கர ராமாநுஜ மத்வபா }
ஷ்யத்துடன் தேர் கிவிட் பயிண்டு. }

பகவத்கீதை கிரந்த சுலோகம் தமிழ் }
சுலோகம் சங்கர ராமாநுஜ மத்வ } 0 12 0 0 4 0
பாஷ்யம் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு. }

தைத்திரியோபநிஷத் பயிண்டுடன் ... 1 4 0 0 4 0
தேசிகப்பிரபந்த விவாக்கியானம் ... 3 0 0 0 5 0
வடகலை குருபரம்பரை ... 0 12 0 0 4 0
தென்கலை ஹை ... 0 12 0 0 4 0
தமிழ்நாட்டில் தெலுங்குவிபிசுத்திரபாஷ்யம். 1 12 0 0 4 0

இப்புத்தகங்கள் வேண்டியவர்கள் சென்னை பெத்துகாயக்கன்பேட்டை பயிராகி மடத்துக் கடுத்த போலீஸ் இராகவாசாரி தெரு 8 - செ. வீதி செ. அகத்தாசாரியவர்களிடம் கிடைக்கும்.

மேல்கண்ட புத்தகங்கள் தவிர இதர புத்தகம் வாங்கி அனுப்பப்பப் மாட்டாது.

೦೦೨
೫೩
೧೬
೧೭
೫೪
೫೫
೫೬
೫೭
೫೮
೫೯
೬೦
೬೧
೬೨
೬೩
೬೪
೬೫
೬೬
೬೭
೬೮
೬೯
೭೦
೭೧
೭೨
೭೩
೭೪
೭೫
೭೬
೭೭
೭೮
೭೯
೮೦
೮೧
೮೨
೮೩
೮೪
೮೫
೮೬
೮೭
೮೮
೮೯
೯೦
೯೧
೯೨
೯೩
೯೪
೯೫
೯೬
೯೭
೯೮
೯೯
೧೦೦

ു ഉ ഊ ഋ ൃ ഴ ഺ ഻ ഽ ി ി
 ു ഉ ഊ ഋ ൃ ഴ ഺ ഻ ഽ ി ി

கதி பதி தி து து கை வி து டு டு டு
டெ டீ டே டூ (து து து து து து து)

[illegible]

௨௩ ௨௪ ௨௫ ௨௬ ௨௭ ௨௮ ௨௯ ௩௦ ௩௧ ௩௨ ௩௩

ബു ബു ബു ബു (ബു ബു ബു ബു
 ഭൂ ഭൂ ഭൂ ഭൂ (ഭൂ ഭൂ ഭൂ ഭൂ

பு
க
ப
க
க
க
க
க
க
க
க

[illegible]

ధృ ధృ ధృ ధృ ధృ ధృ ధృ ధృ ధృ ధృ ధృ
 ధృ ధృ ధృ ధృ ధృ ధృ ధృ ధృ ధృ ధృ ధృ

அவதாரிகை.

దేవా! త్రాపరేణేకావ్యా నువిశ్వదు కేవలం! సోఽహం దేవా ద్దయో న్నాపి వేష్టతో దేవా తద్దుష్టం! ఆకస్మిన్ ద్దృశ్యస్సా యదున్మితో రథం || శ్రియాః అష్టాచాచ అశ్వక్రూరం ద్దుర్జితైర్జనునా మాతాః ||

உலகத்திலெல்லோரும் சுகத்தை விரும்புவது பரத்யக்ஷமாயிருக்கிறது. ஆகையாலது புருஷார்த்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. புருஷனார்ந்திக்கப்படுவது புருஷார்த்தமென்று வழங்கி வருகிறது. இங்கு புருஷர்கள் என்பது நல்லறிவுடையோர். இதனால் ஸ்திரீகளும் கூட்டிக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். நல்லறிவென்றதினால் புல் முதலியது தள்ளப்பட்டது. அவற்றுக்கும் “சுத்யஸூஜாஹவஞ்சுதெஸு-வஃ-ஹஸிதிதா” என்ற மனுவசனத்தின்படி அறிவு, சுகம், துக்கம் இவைகள் உண்டாயிருந்த போதிலும் அவைகள் சுகத்தை விரும்புவது முதலியவை பிரதான அறிந்து கொள்ளமுடியாததின் அவைகளையுங் கூட்டுவதிற்பயனில்லை. ஆகையின்படி எல்லோராலும் விரும்பப்படுவது புருஷார்த்தமென்ப பெறப்பட்டது. அதுதான் சுகமேயல்லது வேறில்லை என்பதை முன்னமே சொன்னோம். இந்த சுகமும் கித்யசுகமென்றும் அரித்தேக்கமென்று மிரண்டுபடியாயிருக்கும் இதில் அகித்யசுகம் காமம் ஆகலாலிதனைத் தமிழரும் சிற்றின்பமென்பர், கித்யசுகம் பிரம்மம். இதனையே மோக்ஷமென்றும்சொல்லுகிறது. “பிரஹ்மவெக்யவாக்கஜிபூத ஹ-வாஹயஸாஸூக்ய” நரஹ்வணிக்ஷமாசூநஸூ-வயிபி-ஹஸாரோமதா” என்று பகவான் தானே சொன்னான். தர்மம், அர்த்தம் என்பவை யிரண்டும் சுகமாகாவேயும்கூட சுகத்திற்கு ஸாதகமாக விரும்பப்படுதலால் புருஷார்த்தமென்று பெயர் பெற்றது. இந்த கான்கு புருஷார்த்தங்களில் மோக்ஷமே சிறந்தது. நிலையானசுகம் அற்ப

மானாலும், அதற்கு விரோதமாக, சிலகால மனதிகணுகம் கிடைக்கும் புத்திமாதர்கள் அதை விரும்புகிறதில்லை. ஆகையால் எல்லையில்லாபேரின்பமான மோக்ஷசமுண்டென்றறிந்தவன், சிற்றின்பத்தைத் தள்ளி மோக்ஷத்தையே விரும்புவான். இப்படி யறிவுடையோர் முக்யமாய் வரும்புகிற மோக்ஷத்தைப் பெறுதற்குச் சாதனம் தத்வஜ்ஞானமே யல்லது மற்றொன்று காணப்படாது, அதாவது பிரம்மத்தை யுள்ளபடியறிதல். இப்பிரபஞ்சமானது ஜகஜ்ஜன்மாதிகாரணமான பிரம்மத்தினால் வ்யாபிசுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் பிரம்மம் என்று பெயர்பெற்றது இந்த பிரம்மஸ்வரூபத்தை “வேதைச்சணர்வரஹமேவவேத்யா” “வசஸாம்வாச்யமுத்தமம்” இத்யாதிகளின்படியே. இருக்கு, யஜுஸ்ஸு, ஸாமம், அதர்வணம் என்கிற நான்கு வேதங்களும், வேதோப ப்ரம்மணங்களான பதினெண் புராணங்களும், ஈசாவால்ய முதலான உபநிடதங்களும் நன்குணர்த்துகின்றன. ஆனாலும், பூர்வபாகங்களில் பிரம்மாராதனமான கர்மங்களைப் பெரும்பாலும் பேசும். உபநிடதங்களென்று பெயர்பெற்ற உத்தரபாகங்களில் பிரம்மஸ்வரூபத்தையே மிகவும் சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஜனங்கள் மோக்ஷமாகிற உயர்ந்த மித்தையின்பேரீ லேறுவதற்கு, உபநிடதங்களாகிற படிகள் முக்கியமாயிருக்கும். ஆகையால் இதிலுடைய அர்த்தங்களை எல்லோரும் அறிந்து தெனியும்பொருட்டு, தமிழில், முன்னோர்களான மத்வ, சங்கர, ராமானுஜாசாரியர்கள், செய்த பாஷ்யத்தின்படி வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது. இந்த உபநிடதங்களின் பாவார்த்தங்களை எல்லாமெடுத்துச் சொல்ல ஆபிரம் காவைப்படைத்த ஆதிசேஷனாலும் முடியாதாகையால் கூறியவளவு சந்தோஷிக்கவேண்டியது. “தர்மஸ்யதத்வம் நிவ்ரிதம்குஹாயாம்” என்பதையுங் கைக்கொள்ளவேண்டியது.

பரப்ரஹ்மணேகம்:

மதத்ரய பரவ்யத்ரயத்தை யநுஸரித்த

தசோபநிஷத் துக்களிள்

த்ராவிடப்ரதபத பாஷ்யம்.

நசாவாஸ்யோபநிஷத்.

க. 20. எம்ஸாவாஸ்யுரிஷ் ஸவ்யதீனஜமத்ராஜமக !

கெநதெநவ-ஐயாசாக்யை:கஸுபுவிஜந்யு ||

౧. ఈ కావాస్యమిదగ్గరను యత్నించుకొనవలె.

తేనెత్యక్తేనభుజ్జిహ్వామాగృధః కస్యస్విదనమ్ ॥

(பிரதிபதம்.)

ஐமதூரம் - பூமியில், யத்தின-எது, எது. (அஸ்தி-தோற்றுதிறதோ)
 ஐஹவயபூம் - இந்த சமஸ்தமான, ஐமசு - லோகமெல்லாம், எஹரா-நசு
 வானுலே, வாவ்யு-வாஸம்செய்யப்பட்டிருக்கிறது (எல்லாம்பகவானுடைய
 உடைமை என்றபடி), தெந-ஆகையாலே, கிருதேந-கமக்கென்கிற புத்தி
 யை விடுவதினாலு, (சூதாநம் - தன்னை), வுஹ்யூய - காப்பாற்றவேண்
 டும், கல்யூஷிசு - எவனுடையவும், யநம் - பொருளை, சோயூய - விரு
 ம்பாதே.

சான்றரபரவ்யம்.

இந்த ஸர்வாவஸ்யத்தில்-யி-அ-மந்திரங்கள் ஆத்மாவுக்கு கர்மத்தைப்போக்கி
 தீஜமான விஞ்ஞானத்தை உண்டாக்குகின்றன. நாமரூப விகாராத்மகமான இந்த
 பிரபஞ்சமானது ஈசுவரனாலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சசுவரபாவணியினாலே
 நாமரூபவிகாரங்கள் விடப்போம். இந்த பாவத்தோடே கூடினவனுக்கு சந்தியாக,
 மே அதிகாரம், இந்த சந்தியாசத்தினாலே ஆத்மாவை விரகபித்துக்கொள்ளல்வேண்
 மும் உன் னம்பந்தம் தவிர இதர சம்பந்தத்தை விரும்பாதேயென்று ஆத்மகீயானி
 க்கு இந்த முதன் மந்திரம் ஸர்வகர்மஸன்யாஸ பூர்வகமான ஞானநிஷ்டையாலே
 ஆத்மஸ்வரூபமானது இரகசிக்கப்பட்டவேண்டுமென்று போதிக்கிறது.

சங்க ராமாநுஜபாஷ்யம்.

இந்த சங்கரரீதியான பிரபஞ்சமானது, விவ ஜகத் கந்தாவய ஸ்ரீயபதியாலே வியாபிக்கப்பட்டிருப்பதால் இந்த ஜகத்தோடே கூட்டிக்கொடு ஸ்ரீயபதியை யுபாஸிக்கவேண்டியதேகந்தோடு கூடினவனாக போகியவன் துக்கன் யனுபவிக்கவேண்டும். ஆகிலும் பிற்பொருளை யபவரிக்கக்கூடாது. முழுசு வுக்கு ஸர்வவைவராகிய பிரக்தவேண்டியது அவசியமென்று இந்த முதன்மந்திரமா னது வுபதேசிக்கிறது.

உ. கூவபுனெவெஹகரீராணிஜீவீவிஷெஹ உந்நவரீரஃ ।

வனவஃக்யமிநாநபுயெவகோஉவ்யிநகஜபுவிவ புகெநவொ ।

உ. கர்ஜநீ சீகாந்நாநிஜீவீவிஷெஹ உந்நவரீரஃ ।

உகர்ஜநீசுந்நாநிஜீவீவிஷெஹ உந்நவரீரஃ ।

(ப்.ம்.) உஹ - இவ்விடத்தில், கரீராணி - அக்கினிஹோத்திராதி கர்மங்களை, கூவபுனெவ - செய்துகொண்டே, ஸுதஃவரீரஃ - நூறுவரு ஷங்கனும், ஜீவீவிஷெஹ - பிழைத்திருக்க விரும்பக்கடவன், வனவஃ-இந்த பிரகாரம், நவொ - மனுஷியாபிமானியாகிற, க்யமி - உன் விஷயத்தில், உகஃ - இந்த அக்கினிஹோத்திராதி கர்மங்களைக்காட்டிலும், கநபுயச - வேறுவிதம், நாஸி - இல்லை, (வனந - இந்த பிரகாரத்தினால்,) கரீ-அக் கினிஹோத்திராதி கர்மமானது; நவிவ புகெ - ஒட்டாது.

ஸு-ஹ.—இவ்விதண்டாவது மந்திரமானது, முதன் மந்திரத்தில் சொன்ன ஆத்மதத்வம் தெரிந்துகொள்ள சக்தியில்லாதவனுக்கு, புருஷாயு; பிரமாணமான நூறுவருஷங்களும சாஸ்திரோத்தமான கர்மங்களை எவ்விதத்தினாலே கீ கட்டப் படமாட்டாயோ ஆத்ம விதமாய்ச்செய். உனக்கு இதைவிட வேறே மார்க்கமில்லை யென்று போதிக்கிறது.

ஸு-ஹ.—புருஷாயு; பிரமாணமான நூறுவருஷப்பரியந்தம், நித்திய கையித் திக கர்மங்களைச்செய்து பிழைக்கவேண்டும். கீ ஸர்வேச்வர பாதத்தினால் யிருப்ப னைக்காட்டிலும் வேறே அனுஷ்டாஸம் இடையாது. பத்தியோகமானது அடையு மென்று இந்த மந்திரம் கூறுகிறது.

க. கஸு-ஸுநாநாரிகெவொகாஸுநகரீஸாஸுநாஃ ।

காஸுநெவொசுநாநிஜீவீவிஷெஹ உந்நவரீரஃ ।

3. கர்ஜநீ சீகாந்நாநிஜீவீவிஷெஹ உந்நவரீரஃ ।

கர்ஜநீசுந்நாநிஜீவீவிஷெஹ உந்நவரீரஃ ।

(ப்.ம்.) கஸு-ஸுநாநாரி - அஸு-ஸுந முதல் பிரசித்தமான தேவாதி ஜனங்கள், (யெ-எதுவோ,) தெ-அந்த, வொகாஃ - கர்மபலமான துக்கங் களைப்பனுபவிக்கிற ஜன்மங்கள், ஸுநெவ-அஞ்ஞானரூபமான, கரீஸா-அந் தகாரத்தினால், ஸுநா - முடப்பட்டு இருக்கின்றன, ஸுநஹநஃ - ஆத் மாவைக் கொல்லுகிற, ஜநா-ஜனங்கள், யெகெவ-எவரெவரோ, தெ-அவ

ரூபாயும் பார்த்திருநீ, அந்த ரூபாயை என் கிடைப்பன்னு நினைப்பென்று
அந்த

யவுநிநுவுவ-புரணிலு-தாநிகுடு-தவாமுதிஜாநக:।

[illegible]

యస్మిన్ క సర్వాణిభూతానితత్తేవాభూద్విభానతః॥

తృతీయోపాధ్యాయశ్లోకః ఏకత్వమనువశ్యతః॥

(ஆ-ம்.) பவ்விது - எந்த ஆத்மன்வரூபத்தில், விஜாநம் - ஆத்மத் தன்மம் தெரிந்தவனுக்கு, வவ-பூணி-சமஸ்தவ்நான, ஹிதாநி-பூதங்கள், சூடுதவ - ஆத்மன்வரூபமே, சுஹி-ஆகிதேநா, தது - அந்த ஆத்மன்வரூபத்தில், ஹகஸம் - ஒன்றாகிருக்கையை, சுநுபஸி-த-பார்க் கிவனுக்கு, ரொஹம் - மோஹமானது, சு-ஏது, பெஹக-தக்கமானது, சு - ஏது.

190-ஹா.—மூலச் சொன்ன ஆதாரத்தையும் தெரிந்துகொண்டு தன் ஸ்வரூபமும் ஸர்வஸ்வரூபமும் ஒன்றென்று தெரிந்துக்கொண்டவனுக்கு, ஸம்ஸாரத்திலுண்டான சோகமோஹம்ஸ்களெல்லாம் நாசமாக விடுகிறதென்று இம்மக்கிரம் சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா.—இந்த பிரகாரம் உபதேசகாலத்தில், ஸ்வதந்திரபரதந்திரரூபபேதத் தாலே, ஜீவாத்ம ப்ரமாத்மாக்களை அறிந்தவனுக்கு, ஸ்தாவரஜங்கமங்கள் யாவும் தானு களேயாகிறது. அப்படித் தியானிக்கிற ஸமயத்தில், இராம சக்ரிவர்கள் போல் ஜகத்தும் பிரம்மமும் ஸம்பந்தத்தாலே ஒன்றென்ற தெரிந்துக்கொண்டவனுக்கு நான் ஸ்வதந்திரன் என்கிறமோஹம் கிடையாது. ஸர்வம் ப்ரமாத்மாவிலேயாகி தது. ஆகையால் புத்திராதிமரணத்தில் துக்கமும் கிடையாது.

அ. வரலாற்று மாதிரி கையெழுத்திலாவோ, அல்லது கிவாவலிஷ்
கவிஷ்டீஷ்வரி மலையம் மலையபாபாதயுதொபதாபுஷ்டியா
பாதிஷ்வரி மலையம் !

౮. సుపర్యగాఢ్యుక్రమకాయమప్రణమస్మా విరఃశుద్ధమపాపవిగ్ధం

కతిమఁనీషీ పరిఘోస్వయంఘోర్యాకాతఘోర్తాకృదదాచ్యుతీభ్యఃప్రమాదః॥

(ப-ம்.) ஸூக்ர - தேஜசுடையவனும், சுகாபம் - சரீரமில்லாதவனும், அபுணம் - காயமில்லாதவனும், அஸூராவிரம் - கரம்பில்லாதவனும், ஸூகம் - பரிசுத்தமானவனும், அவாபவலிம் - தர்மாதர்மமில்லாதவனும், வடி - அந்தமுன்மந்திரத்தில் சொன்னவனும், வாயுநாசு-வ்யாபிதத்தனும், வாரிஹஸி-சர்வகர்த்தாவும், ஸூயம்ஹஸி-தானாகவேபிறந்தவனும், கவி-எல்லாவற்றையும்றிந்தவனுமாக, சீமீஷீ-ஸர்வமும் தெரிந்தவிசனே, பரபராபயுக்த-பதார்த்தமாய், ஸரஸ்வதீஹி-சித்தியுடையான், ஸோஷா-வருஷங்களின்பெருநாட்டு, அபி-பாது - பதார்த்தங்களை, வுடிபாசி-ஏற்பாடுசெய்தான்.

பா-ஹா.—புண்ணியபுண்ணியசித்ரம் சரிமில்லாத பரிசுத்தமாய் தேஜோ வந்தமாய் இதற்கு பூரிமலத்திதில் செல்லையப்பதாய் ஆராயப்போல் வரும்

(ப்-ம்-) யெ - எவர்கள், ஸஸம்ஸத்தி - ஈசுவரோர்பாதி மாயாக்ரப
மான ப்ரகிருதிஸய, உவாஸதெ-உபாஸக்கிருர்களுே, தெ-அவர்கள், ஸம்
ஸத்தி: - காடாந்தமான இருளி, ப்ரவிலஸனி - அடைகிருர்கள். யெஉ -
எவரானல், ஸம்ஸத்தி: - ஹிரண்யகர்ப்பவம்முதலான காரியபிரம்மத்தில்,
நத: - ஆசையுள்ளவர்களோ, தெ- அவர்கள், தத் - அனைக்காட்டி
லும், ஸஸய: - அதிகமான, த்விவ - அஞ்ஞாந விருளியே - ப்ரவிலஸனி -
ப்ரவேசிக்கிருர்கள்.

1900-ஹா.—ஏவர்கள் அப்பாருதமனை மாயையை அடைகிறார்களோ? அவர்கள் பரிமாற்றத்தாவமல்லாத அஜ்ஞாநாத்காரத்தை யடைகிறார்கள். ஏவர்கள் அந்தமாயையிலு லுத்தப்பதியாத் தகரியல்வருபமான ஹிரண்யகர்த்தப நென்றித பிரம்மதேவனைச் சேவிக்கிறார்களோ அவர்கள்முன் சொல்லிய அஜ்ஞாநாத்காரத்தை க்காட்டிலும் அதிகமான அந்தகாரத்தை யடைகிறார்கள்.

பர-தூர—எந்தமனிதர்கள் கேவலகர்மத்தாலுங்களைப்பாவிக்கிறார்கள் அல்ல
கல் அஜ்ஞானமாகிற அந்தாரத்தை யடைகிறார்கள். என்க்கன்கேவலஸாமாதிருப
மாண ஸம்பூதியில் இஷ்டமுடையவர்களோ அவர்களும் முன்சொன்ன இருநிலைக்கா
ட்டிலும் மேலான இருநிலை யடைகிறார்கள்.

கக-31, சுதிரெவாஹுஸம்ஹவாடிநுடாஹுஸம்ஹவாடி

ஐதிசாஸ்தா-பீரணாம்பெருமாளுக்குரியது.

౧౨. ఆస్యజీవాహంస్పృహదన్యదాశురశమ్మహాల్ ;

ఇతిశుక్రమధీరాజాంయేన వైర్యా వచమ్ శే॥

(ப்-ம்.) பெ - எவர்கள், மீ - கமக்கு, திசு - அந்தப்பிரமத்தத்தவத்
தை, வுரவவகூரொ - சொன்னார்களோ? (தெ - அவர்கள், மோகூலாய
னம் - மோகூலாயத்தை), லுலவாசு - கர்ப்பிரமத்தைக் காட்டிலும்,
கூநுதெவ - வேறுகவே, சூலு - சொல்லுகிறார்கள், கூலுலவாசு -
அவ்வாக்குத்ததைக்காட்டிலும், கூநுதெவ - வேறுகவே, சூலு - சொ
ல்லுகிறார்கள். உதி-இத்தப்பிரகாரம், யிராணா-ஜ்ஞானிகளுடைய,(வவ
நு - வார்த்தையை), ஸுஸூ - கேட்கிறோம்.

ஸ்ரீ-ஹா.—அய்யாதிருதோபாஸைத்தையும் காரியப் பிரம்மத்தினுடைய உபாஸைத்
தையும் 'சொன்னவர்கள், அய்யாதிருதோபாஸைத்தால் அந்தகாரத்தையும் அதாவது
பிரதிநிலைத்தையும் அய்யாதிருத்தத்தினுண்டான காரியப்பிரம்மத்தினுடைய
உபாஸைத்தால் அனீமாத்த பைச்சுயங்கனையும் பெறலாமென்ற சொல்லுகிறார்கள்.
இந்தப்பிரகாரம் அய்யாதிருத, காரிய பிரம்மங்களினுபாஸைக்கன் பிப்பலங்கள்
கொடுக்குமென்ற சொல்லுகிற ஜ்ஞாநிகளின் வாக்கியத்தைக்கேழ்க்கிறோம் என்று
சொல்லுகிறா.

ரா - ஸா.—பிரம்மணமாதிரியானதையப்பட்ட பலம் வேறென்றும், அகங்காரம், டம், பம், ஹிம், சை, திருமேதல், முத்தர், னவைகளை நீக்கிவிடுமென்றிருத்திறம், திதில் அடையப்பட்ட பலம் வேறாக விருத்தமென்றும், இத்தமத்திரமாதேசிக்கிறது.

౨. శ్రీశ్రీశ్రీశ్రీతంతుననామోయద్వాచోహవాచసంతప్రాణస్మరణః
చతుష్కాయపరిమితిచ్యుత్థిరాఃవ్రత్యాపాల్యాకాదమ్మతాధిసంతి॥

(ப்.ம்.) பக்-எத்தவஸ்து, வெபுராத்-வயூர-சப்ததைமேட்பதற்குக்கா
ரணமானதுகாதுக்கு, வெபுராத்-ச்ரோத்திரத்திரியமோ, பக்-எத்தவஸ்து,
கேவலம்-மகம்செய்வதற்குக் காரணமான மனத்திற்கும், கீம்-மன இத்திரி
யமோ, பக்-எத்தவஸ்து, வாஹ-வார்த்தை சொல்வதற்குக் காரணமானவா
குக்கும், வாஹம் வாக்ருமோ, (ப்-எத்தவஸ்து) பூரணவயு-பிரணத்து
க்கு, பூரண-பிரணமுமோ, பக்-எத்தவஸ்து, விக்ஷ-ஷு-ருபத்தை கிரகி
ஸ்க்மிறதற்குச்சாதனமன்னகண்ணுக்கு, விக்ஷ-கண்ணுமோ, ஸு-அதேவ
ஸ்துவை, பீராக் - ஜ்ஞானிகள், ஜ்ஞா - தெரிந்துக்கொண்டு, வெபுராத்-
விக்ஷ-செயிமுதலானதை, அதிஷ்ட-விட்டு, ஸுஷா - இந்தலோகத்தி
லின்று, வெபுராத் - மரணத்தை படைத்து, அபிதா - மரணமில்லாமல்,
ஹவனி - ஆகிரர்கள்.

1970-ஊர்திச் சிவ்ஸ் மனதுமேல் மெய்தமானதும் அப்போதைக்கப் போது காரியத்தில் பிரவந்திக்கிறதற்கு அந்தபிரம்மமேகாரணம். ஆகையால் இப்படி தெரிந்துகொள்ளேவமானதால் தங்குப்பின்மோஷத் தையடைப்பாரதமோனது.

ஸ்ரீ-ஹ. —ஸர்ப்தக்ஷையரிவதற்குச் சந்தேகத்திரியத்தைக் கேட்கச்செய்திரவர் அத்தபரமாத்மா, தேத்திரேத்திரியத்தனைப் பரிசுச்செய்வது அத்தபரமபுருஷன் வசத்தேத்திரியத்தனை டொவிச்செய்வது அத்தபரவர்க்கு, பரிசனை ஸஞ்சரிக்கச் செய்வதும் அத்தபரமாத்மாயென்று எத்த லாகிகள் நினைத்துக்கொண்டு மரணத்தையடைகிறார்களோ அவர்கள் இத்தபுரியையவிட்டு மதபிநி இவ்வாதலோகமாகிய பரமபதத்தையடைந்து பிரம்மஸாரூபத்தை யடைகிறார்கள்.

க. - 20. நதத் துருவமுதுவிநவரமவதினொரிநா||
நவிடுநவரிஜநீடுசெய்யெதடிநாபிஷ்டாசா

3. సత్రతచతుగః-చృశిసవార్గచృతిజీయః||సరిద్దోసవిశానీమాః||శ్చతదప్రశిష్యతే ||

(ப்-ம்.) கரு - அத்தபிரம்மத்தினிடத்தில், வகை - கண்ணனது நமதுதி - போகிறதில்லை, வாசு - வாக்கானது, நமதுதி - அடைகிறதில்லை, மிகு - மண்டானது, நொதுதி - அடைகிறதில்லை, கூகு - ஆகையால், கரு - அத்தபிரம்மத்தை) கவிஷ்ட - அறியவில்லை, வஸதகி - இந்த பிரம்மஸ்வரூபத்தை, யயா - எத்தப்பிரகாரம், சுநு - பரிஷுடாக். சீஷனுக்கு உபதேசித்திருந்தே, தலா - அத்தபிரகாரம், நிஷ - நித்தமாக இருக்கின்றவன்.

190-ஊா.—**ஸ்ரீஷ்யா** இந்தப் பிரம்மம் என்னாலே பரக்கிறதற்கு வாயினால் சொல்வதற்கும் மனதினால் நினைப்பதற்கும் சகியமல்லாதது. ஆனாலும் ஸ்ரீஷ்யனுக்குள் விதமாய்ப் பதேஸிக்கப்படுமோ அந்தப்பிரகாரம் தெரிந்ததொன்றே என்பது.

ரா.ஹ.—ஆதம் விஷயத்தில் எந்த கண்ணுடைய பிரதிநிதித்துவமோ அந்தகன் அந்தர்த்தம் பூதபரமாத்மாவை பிரதிநிதித்துவம், எந்தவாக்கானது ஆதம் விஷயத்தில் பிரதிநிதித்துவமோ அது அந்த பரமாத்மாவின் உடைய பரமாத்ம

கூ-20. பநநஸாநகேந-தெயநநஹ்-ரீதெநாகேத்யு
ததெவஸ்ய, ஹக்ஷுவிஜிநெநஃபபிஹி-வாஸதெ||

உ. யஸ்யஸாஹ்-ரீதெநாகேத்யு
ததெயநநஹ்-ரீதெநாகேத்யு

(ப்-ம்.) கேதோமனதிலும், பசு-எந்தப் பிரம்மஸ்வரூபமானது, நகேந-
தெ - சித்திப்பதற்குச் சப்யமோ, (ஸு-ஹ்விஜி - ப்ரம்மஜ்ஞாநிகள்) தெயந-
எந்தப் பிரம்மஸ்வரூபத்தினால், கேந-மனதானது, கேந - அறிவப்பட்டதென்
து, ஸுஹ-சொல்லுகிறார்களோ, ததெவ - அதையே, க்ஷு - நீ, ஸு-ஹ்-
ப்ரம்மஸ்வரூபமாய், விஜி-அறி, பசு-எந்த, ஹி - இந்தச் சக்ஷஸ்வரூபத்தை,
உவாஸதெ - உபாஸிக்கிறார்களோ, ஹி-இது, ஸு-ஹ்-ப்ரம்மமாய்) -
ஆகமாட்டாது.

ஸ்ர-ஹா.—ஓய் சிஷ்யரீ! ஜனங்கள் எந்தச் சக்ஷஸ்வரூபம் முதலானதை யுபாஸித்
தினவோ அது ப்ரம்ம ஸ்வரூபமாகமாட்டாது; எந்த ஸ்வரூபத்தினால் மனதா
னது விவாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அதுவே ப்ரம்ம ஸ்வரூப மென்று அறிந்துக்
கொள்.

ஸ்ர-ஹா.—எந்த ப்ரம்மமானது மனதினால் விவதற்குச் சப்யமோ; எந்த ப்ரம்மத்தி
னால் மனதானது அறிவப்பட்டதாய் சொல்லுகிறார்களோ; அதுவே ப்ரம்மமென்று
நீ அறிந்துக்கொள்.

எ - 20. பஹ்நஸாநகேந-தெயநநஹ்-ரீதெநாகேத்யு
ததெவஸ்ய, ஹக்ஷுவிஜிநெநஃபபிஹி-வாஸதெ||

2. யஸ்யஸாஹ்-ரீதெநாகேத்யு
ததெயநநஹ்-ரீதெநாகேத்யு

(ப்-ம்) (வொகூ-ஜகமானது) ஹ்நஸாநகே-தெயநநஹ்-ரீதெநாகேத்யு, பஹ்-
எந்த ப்ர
ம்மஸ்வரூபத்தை, நவஸ்யுதி - பார்க்கவில்லையோ, (வொகூ- ஜகமானது)
தெயந-எந்த அந்தக்கரணத்தோடு கூடிக்கொண்டு இருக்கிற ப்ரம்மத்தினால்
ஹ்நஸாநகே-தெயநநஹ்-ரீதெநாகேத்யு, ததெவ-அதையே, க்ஷு-நீ
ஸு-ஹ்-ப்ரம்மமென்று, விஜி-அறிந்துக்கொள், (ஜ-ஹி-ஜனங்கள்) -
எந்த, ஹி-இந்தப் பிரம்மமாய் அனாத்மாவான சக்ஷஸ்வரூபம்; உவாஸதெ -
உபாஸிக்கிறார்களோ, ஹி-இது, ப்ரம்மமாகமாட்டாது.

ஸ்ர-ஹா.—ஓய் சிஷ்யரீ! ஜனங்கள், பிரம்மரூபமாக உபாஸித்த சக்ஷஸ்வரூப
மான ப்ரம்மமாகமாட்டாது. ஜனங்கள் கண்ணாலே பார்க்கப்பட்டதை, அந்தக்கரண
த்தோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிறதெந்த ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தினால் கேந்திரவியாபாரங்
கிக்கொண்டு பார்க்கிறார்களோ அதையே நீ ப்ரம்ம ஸ்வரூபமென்றறிந்துக்கொள்.

ஸ்ர-ஹா.—எந்த ப்ரம்மத்தை சக்ஷுரித்திரிய மானது பார்க்கவில்லையோ
எந்தப் ப்ரம்மத்தினால் சக்ஷுரித்திரியம் ப்ரகாசிக்கிறதோ அதுவே ப்ரம்மமென்று நீ
அறிந்துக்கொள்ளென்ற இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது.

அ20. பஹ்நஸாநகேந-தெயநநஹ்-ரீதெநாகேத்யு
ததெவஸ்ய, ஹக்ஷுவிஜிநெநஃபபிஹி-வாஸதெ||

சி. பி. வெணவடி, ஈ. ரா. கல்.

க. 20. படிநிறுவனமாவதென்பது ஐயெனவாய் நகுநம்மை வெழுத்து
வண்ணாநிலபடி. படிவாய்க்கும்படிவாய்க்கெனவெழுத்துநிர்ணயி
கெனவதெனநிலிதது||

౧. యదిమస్య సే సు కవచేతిదర్శ్య మేవాపి సూనంత్రం పక్షప్రహణాయోవం

యదస్యత్కలయదస్యదేవేవ్యసామిమాంస్యః సేవలేయశ్చేవిదితం॥

(-ம்.) ஸ்ரீஹ - ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, ஸுவெவெடிதீ - செவ்வையாய் தெரிந்துகொண்டேனென்று, து - ஐ, நேருவெய்யடி - நினைக்கும் பகடித்தில், (தயா-ந - அப்படி எண்ணுகிறே) ஏனெனில், கம்-ஐ, (ஐஹ-இவ்விடத்தில்), அவ்யு - இந்தப்ரம்மத்தினுடைய, யச - ரூபம் - எந்த ஸ்வரூபத்தை, வெய்யு - தெரிந்துகொண்டாயோ, தச - அதுவும், டெவெ ஷு - தேவதைகளிடத்தில், அவ்யு - இந்தப்ரம்மத்தினுடைய, யச-ரூபம் - எந்தஸ்வரூபத்தை, வெய்யு - தெரிந்துகொண்டாயோ, தடிவி - அதுவும், டிஹுவிவ - அப்பமானதேயாகும், நூநம் - தின்னம். ஆகநிய றித்த விரண்டிரூபம் மற்பமாயிருந்தால் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை கண்கறித் தேனென்று ஐ எண்ணுவது கூடாதென்றாயிற்று. அயநு - ஆகையால், தெ - உனக்கு தச - ரூபம் - அந்த, ப்ரம்மஸ்வரூபமானது, திரோயு வெவ - விசாரித்து அறிந்துக்கொள்ளத்தக்கதே. இப்படி ஆசாரியன்சொன்னதைக் கேட்டு சிஷன் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி கண்குயோசித்து தெரிந்துகொண்டு ஆசாரியனைநோக்கிச் சொல்லுகிறான், நெருவிடிதம் விடிதம் - அறியப்பட்டதாகவே, நெரு - எண்ணுகிறேன்.

190-ஊர், ஓய்ந்திருப்பவர்களைத் தவிர்த்து, இவ்விடத்தில் தேவாலயத்தி-
லாவது தேவனை வணங்கிவிட்டு, இவ்விடத்தில் தனித்தனியாக அல்லது
அப்படியாக அல்லது கூடமாக அல்லது அந்த பிரம்மஸ்வரூபம் விசாரி-
க்கத்தக்கதென்று ஆசாரியர் சொல்லுவதைச் சிவத்தந்திரம் உட்கார்க்கத்
தென்று குறியிடும் சொல்லப்பட்ட வேதார்த்தத்தை யுத்தியாய் விசாரித்து ஸ்வா-
ரூபத்தில் நிர்வாகம் செய்வதற்காக அல்லது ஸம்பந்திக்குவதற்காக அந்த பிரம்ம-
ஸ்வரூபம் தெரியும்படியாகவே எண்ணித்தேவனென்று சொல்லுகின்றார்.

1974-75.—இந்த மந்திரமானது சிவயான்குறித்து ஆசாரியன் சொல்வது நீ பரமமனவருபத்தை அறிந்ததாய் நினைப்பாயெயானால் அதுநிச்சயமாய் அன்பும்தான். அந்த பரமத்தினுடைய இந்த கோகத்திலிருக்கிற ராமகிருஷ்ணதிரைகளுடைய ரூபத்தை அறிந்தேனென்று நீ கினைத்தபோதிலும் அதுவும் அன்பும்தான். பரமமருத்தரானிடத்தில் அந்த பிரம்ம மிருக்கிறதென்று நினைப்பாயெயானால் அதுவும் அன்பும்தான். ஆகையால் எல்லாம் பிரம்மமனவருடமென்று கினைத்தமேண்டும், ஓய்வித்பா விபவ வியூகாதிகளைக்காட்டிலும் மேலான பரபரம்ம மனவருபம். எனது உன்னைச் செய்வையாயிதத்தக்கது. அதற்குமேல் சிவயன் சொல்வதுவது;

மானது) உக - அபியப்பட்டதென்றிற் அபிப்ராயமே; ஊ - அவன், ஸ்ரஹ - பிரம்மஸ்வரூபத்தை, நவபடி - அறியவில்லை. ஏனெனின், ஸ்ரஹ - பிரம்மஸ்வரூபமானது, விஜ்ஞாதகா - தெரிந்தவர்களுக்கு, அவிஜ்ஞாதகா - அறியப்படாதது, அவிஜ்ஞாதகா - அறியப்படமாட்டாதென்றிற் ஜ்ஞாதமானது எவர்களுக்கு இருக்கிறதோ, (உக - அவர்கள்,) விஜ்ஞாதகா - செவ்வையாய் அறியப்பட்டதாயாதென.

ஸா-ஹா.—எவனுக்கு, புத்திமுதலானதுகளாலே யறியத்தகாதது பிரம்ம ஸ்வரூபமென்றிற் சிச்சயமோ; அவனுக்கு தெரிந்தது ப்ரம்மமென்று சிச்சயம்.

ஸா-ஹா.—எவனுக்கு பிரம்மஸ்வரூபமானது அறிவதற்குக்கூடாதது என்கிற அபிப்ராயமோ அவனால்தான் பிரம்மமறியப்பட்டது, எவனுக்கு ப்ரம்மமானது அறியத்தக்கமென்றென்றிற் அபிப்ராயமோ அவனால் ப்ரம்மமானது அறியப்படமாட்டாது.

ச- சி. ப்ரகிவொயலிபிக்-உகஜீகா கஹ்விவிஷிகெ|
சூத்ராவிகுதெவீந்யம் விடியாவிகுதெஜீகா

உ. ப்ரகிஷ்டதிரிபிக்-உகஜீகா கஹ்விவிஷிகெ|

ப்ரகிஷ்டதிரிபிக்-உகஜீகா கஹ்விவிஷிகெ|

(ப-ம்.) ஹி - எத்தகாரணத்தினால், (உகஜீகா - புத்திமானுக்கு,) ஸ்ரஹ - ப்ரம்மஸ்வரூபமானது, ப்ரகிவொயலிபிக் - ஜ்ஞாதத்தோரும் கோசரிக்கிற தாயாதிறதோ அதாவது ஒவ்வொருநாகுநி சைதத்யத்தினும் தோற்றுகிறதோ, கஹ் - அத்தகாரணத்தால், உகா - தெரியப்பட்டதாய், (ஹவிக - ஆகிறது) அப்படியறியப்பட்டதால், கஜீகா - மோக்ஷத்தை விஷிகெ - அடைகிறான்; அநெப்படியெனில், சூத்ராவிகுதெவீந்யம், விடியாவிகுதெவீந்யம் - ஸாமர்த்த்யத்தை, விஷிகெ - அடைகிறான், விடியாவிகுதெவீந்யம் - ஜ்ஞாதத்தால், கஜீகா - மோக்ஷத்தை, விஷிகெ - அடைகிறான்.

ஸா-ஹா.—முன்னால் சொல்லப்பட்ட ஸ்ருதியினுடைய தாத்பர்யத்தினால் பிரம்ம ஸ்வரூபத்தெரிந்தத்கொண்டவனுக்கும் தெரியாதவனுக்கும் பேதமானது இங்கே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மவேந்தாவதுக்கு எப்பொழுது இரண்டும் அதாவது ஜீவனும் பரமாத்மாவும் ஒன்றாய் தெரிகிறதோ; அப்பொழுதுதான் பிரம்மத்தை யறிந்தவனென்று அறியவேண்டியது. பிரம்மஜ்ஞாபிக்கி தன்னைனுக்கு தோன்றி ன்னெய்வல்லாம் எப்பொழுது பேதமில்லாமல் ஒரேரூபமாய் தோன்றுகிறதோ அப்பொழுதுதான் மோக்ஷபிராப்திருபமான சாமர்த்த்யத்தை யடைந்து, ஆத்மஜ்ஞாபத்தினால் மோக்ஷத்தை, அடைகிறானென்று இத்தமத்திரம் சொல்லுகிறது.

ஸா-ஹா.—ஹவிக்-உகஜீகா கஹ்விவிஷிகெ என்கிறதற்குவின்படி ஸத்யஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாய் அகத்தமான ப்ரம்மத்தின் ஜ்ஞானமானது மோக்ஷஸூத்தையை யடைவிக்கும், அடையும்வழியாதெனில், தன்னை யடைத்தவகிடத்தில் தயானுபின் பரமாத்மாவினால் வித்யாபலத்தை யடைகிறான் வித்யாபலத்தால் மோக்ஷத்தை யடைகிறான்.

விஜயே இராக்கூஸ்ஜயத்தில், ஷேவா: தேவதைகள், கரீஷீயன் கொண்டா
டப்பட்டார்கள், செ-அந்த தேவர்கள், சுயாவிஜய-இந்த அக்ரவியமான
து, சுலாசுவேவ-கம்முடையது, சுயாவிஜய-இந்தனாமர் த்யமானது, சுலா
கூ-கம்முடையது. உதி-என்று, வெனகூன்-பார்த்தார்கள்.

ஸ்ர-ஹா.—முன்னால் சொல்லப்பட்ட ப்ரமாணத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்ட ப்ர
ம்மஸ்வரூபமான மந்தபுத்தியான ஜனத்திற்கு தெரியமாட்டாது. ப்ரம்மஸ்வரூபம்
இல்லையென்று வியாமோகப்படும் என்று பரப்ரம்மசக்திக்கித் த்ருஷ்டார்த்தமாக
இத்தமந்த்ரம் துடக்கி கதையாய் ப்ரம்மத்தின் சக்தியைத் தெரியப்படுத்துகிறது.

ஸ்ர-ஹா.—ஆதம்ராவித்தே வீர்யமென்று முன்னொன்னதற்குத் த்ருஷ்டார்த்த
மாய் இது தொடக்கி ஒருகதைசொல்லப்படுகிறது. ப்ரமாத்தமாவானவர் தேவதைக
ளுடைய கேழமத்திற்காக, அக்ராதிகனாகிய சத்ருக்களை ஜயித்தபடியால் அந்ததே
வர்கள் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாய் இந்த அஸூரவிஜயமானது நம்மால் செய்யப்பட்ட
தென்றும், அந்தஜயத்திற்கு அதுகூலமான காமர்த்தமும் கம்முடையது தானென்
தும், நினைத்தார்கள்.

உ. கபெபுஷாவிஜஜெளதெவ்யாஹவ்ராஹு ஸ-ஹலவதனவ்யு
ஜாதனுகிரிடிபயகூயிதி

உ. கபெபுஷாவிஜஜெளதெவ்யாஹவ்ராஹு ஸ-ஹலவதனவ்யு
ஜாதனுகிரிடிபயகூயிதி

(ப்-ம்.)—தச-அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபமே, ஸ்ரஷாடி' இந்த தேவதைக
ளுடைய, (பிபெயுக்ஷண-அசத்யமானஜ்ஞாதத்தை) விஜஜெள-தெரிந்து
க்கொண்டது, தெவ்யா-அந்த தேவர்களை யும்பொருட்டே, ப்ராஹு-ஸ-
ஹலவ-யக்ஷரூபம்கொண்டு தோன்றிற்று, தெ-அந்ததேவர்கள், தச-அப்
படிக்கிவந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, கிரிடிபயகூயிதி - கம்மிடத்திலுதுக்காதத்
தால் யக்ஷரூபங்கொண்டுவந்த பரப்ரம்மமென்று, தவ்யுஜாதனை-தெரிந்துக்
கொள்ளவில்லை.

ஸ்ர-ஹா.—ப்ரம்மஸ்வரூபமானது ஸர்வார்த்த்யாமிதாய் எல்லாவற்றையும்
தெரித்தக்கொள்ளும் தன்மையுடையதாகையால் தேவதைகளுக்கு, அஸூரர்களை
நாமே ஜயித்தோமென்கிற மித்யாஜ்ஞானம் பிறத்தென்றறிந்துக்கொண்டு, மித்யா
ஜ்ஞானமானது நாசத்தை யுண்டிபண்ணும் தன்மையதாகையால், தேவதைகளுக்குப்
பிறத்த, ப்ரம்மத்தின் மகிமையினாலிய அஸூரவிஜயத்தைத் தவகன்மகிமையின
லானதாய் நினைக்கையாகிற கீழ்ச்சொல்லிய மித்யாஜ்ஞானமானது, இவர்களுக்கு
அஸூரர்களால் விராசத்தையுண்டிபண்ணி வைக்குமே என்று நினைத்து இப்படி
விராசத்தை யுண்டிபண்ணுகிற மித்யாஜ்ஞானமானது தேவதைகளிடமிருந்
துமென்று, அதுக்கரத்தினால் தன்மகிமையைக்கொண்டு பெரிய யக்ஷரூபத்தைத்
தரித்த முன்னேகின்ற பரப்ரம்மத்தை இன்னதென்று தேவர்க ளையமாட்டாமல்
போனார்கள் என்று இந்த மந்த்ரத்தின் பொருள்.

ஸ்ர-ஹா.—முன் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானமானது, எந்த ப்ரப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை
தெரிந்துக்கொண்டதோ அந்த ப்ரமாத்தமாவின்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யபிரமலிருக்
கிற தேவர்களுடைய கேழமத்துக்காக யக்ஷரூபமெடுத்த பகவானுடைய

மஹாபூதத்தை, கிழி-எதுவோ; வன்கிசி - இந்த விஷயத்தை, விஜயநீலி-
தெரிந்துக்கொள், உதி-என்று, கலு-வரு-சொன்னார்கள், வசு-அந்த இந்-
திரானவன், கலெகி-அப்படியே என்று, கிசி-அந்தபூதத்தைக்குறித்து,
கலு-வசு-ஒடினான், கலு-அந்த இந்நிராவிட்டத்திலிருந்து (கிசி-அந்த
மஹாபூதமானது) திரொடியெ - மறைந்துவிட்டது.

பரம-ஹாம்.—பின்பாடு, அந்ததேவர்கள் தேவேந்திரனைப்பார்த்து, ஒம் இத்திரா இதோ உமகக்கெதிரிலிருக்கிறது, தந்தை இன்னதென்றறியுமென; அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு இத்திரான் அந்தபூதத்தின் ஸமீபத்திற்குப்போனபோது அப்பூதமானது மறைந்த விட்டது.

தூரா-மா.—ஒய் இந்திரதேவா உமங்கெதிரிலிருக்கிற யக்ஷனை இன்னொன்று கண்டுபிடியும் என்கிறவார்த்தையைக்கேட்டு இந்திரன், அதிவேகத்தோடு ஓடியவரும் போது, அந்த யக்ஷனானவன், அக்கிரகம் வாய்வுக்கும்போல், இவனுக்குமவமாகம்வேண்டாமென்கிற எண்ணங்கொண்டு, உடனே மறைத்துவிட்டான்.

கட, வதவியெவாகாபெலியபஜமாஜைஹுபெரஹஜநா
 ூஜாஹெவதீதாத்ஹொவாஹிகெகடிக்கயிதி

౧౨. సత్యస్యైవాకాశేస్త్రియమాపి గామబహుళోధమాసాముమాం

ప్రాచుర్యం లాగ్ హోవాచకి సేతద్యక్షమితి

(ப.ம.) ஸ-அத்த இந்திரனானவன், தவ்விறெவாகாபெ-அத்தஆகாசத்திங், சொஹிநாபு-அதிபுபிரகாசமான, வெஹவதீய-இமயமலைக்கிப்புத்திரியான, வியியு-ஸ்திரீரூபமான, உலோபு-பார்வதியைக்குறித்து, சூரமகி-வந்தான், தாஹ-அத்தபார்வதியைப்பார்த்து, வனதடிஷு-இந்தயக்ஷணக்குறித்து, கிரிமி-அத்தமஹாபூதமானது என்னவென்று, உவாவ-சொன்னான். அதாவது கேட்டானென்கை.

1980-81-ஆம் பின்பாடு, அந்த இத்திராணுவன், தோஜோமயமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் இமயமலைபின் பெண்ணுள் உமா தேவியைக்குறித்துக்கேட்கிறான். ஓபார்வதி அக்குகாணப்படுகிற பகலுள்யாரென்று கேட்டான்

ரா-லா.—அவ்விடத்திலேயே, அநேக ஆபரணங்களால் பிரகாசிக்கிற இம்
யமலையில் பெண்ணொருவரின், இந்த இத்திரண யனாக்கிரமிக் கவணமொன்றை என்னமுன்
ன, உமாதேவியாய்க் குறித்தது, இந்திரனாவன், அகிர்வச நீயமரண மறிமையுள்ள இது
என்னவென்று கேட்டான்.

க. ஹாரி: டீ-லாஸ்டு ஹெதி ஹாவாஸ்டு ஹெனாவாஸு தலிஜு
பெரெய்யுதி திதெதா ஹெவ்விதா காரஸ்டு ஹெதி

౧. స్వప్రచారానికి వాచాబ్రహ్మణీ వా ఏకద్యుజయేదశీయధ్వమితరీతో హేమదాశ్చ
రాగ్రప్రచారి

(பு-ம்.) ஸா-அந்தபார்வதியானவள், ஸ்ரெஷ்டி-ப்ரம்மமென்று, உவா-உசொன்னான், ஸ்ரெஷ்டி-பாப்ரம்மத்தினுடைய, விஜயவா - ஜயத்திலேயே, யுபயு-நீங்கள், வச-இந்த, ஷீய்யு-சாமர்த்தியத்தையறியுங்கள், இதி-என்று, உவா-உசொன்னான், தவ-தவெவ-அந்தபார்வதி வாக்கியத்தினாலேயே, (உரு-இந்திரன்) ஸ்ரெஷ்டி - ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று, விபா-விபா - அறிந்துகொண்டான்.

ஸ்ரீ-ஹா.—இந்த பரகாரம், அகியம்,வாயுமும்,அகமானத்தையடைந்த பிறகு, பார்வதியரசனவன், ஒழிந்திர அந்தயகூலனை என்னவென்று கிண்கிறாய்,அதுபார்பர மம்ஆயத்தையடைந்த ஸாமர்த்தம் அந்தபரம்மத்தினுடைய சக்திஎன்று, சீயநிர்துக் கொண்டாயாவென்றுசொல்ல,உன்னுடையென்றோ பரம்மத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை யநிர்துக்கொண்டேனென்று இரந்திரன் சொன்னான்.

ராஜா.—அந்தபுருஷாகாரபூதையான் உமையாப்தோன்றியவக்தாமியினுடைய, “அத்தயஷ்டினை பரப்ரம்மமென்று கினைத்துக்கொள் பரப்ரம்மமாகிய பகவானுடைய முன்சொன்ன அஸுரவிலியுத்தாலே அந்தபகவானுடைய மகிமையை தெரித்தக் கொள்” என்கிற வாக்கியத்தாலே அந்த பரப்ரம்மத்தை ஸ்ரீயுபதிஎன்று இத்திரகுணவன் தெரித்துக்கொண்டான்.

உ. தலாநிலாவனத்தெவ்வாகுதிதராபிவந்நாருடெவ்வாதயடிநிலவு
யாநிர்து வெவ்வறு நன்னிறிஷ்டம் வஸ்யவா-வெவ்வறு நக்பு படுகோவி
டானகாரஸ்தெவ்வி.

౨. తత్సాధ్యవితేదేవాతితరామివాన్యకదేవాకాదు దస్మిన్యాయుఁడ్రస్తేహ్యే సత్వేది
ప్రింపస్య సత్వేహ్యే తస్మిన్ మేదిం చాకరప్రచేతి।

(ப்-ம்.) தஹாபிர்-அத்த காரணத்தாலே, சுழி-அக்கியும், வாய்-வாயுவும், ஹி-இத்திரனும் ஆகியவனதெ-இந்த, டெவா- தேவதைகள், சுந்ராநு-இதரமான, டெவாநு-தேவதைகளை, சுக்-தராபி-யோக்யதைகளாலே அதிகரித்தவர்களே, யசு-எத்தகாரணத்தாலே, தெ- அத்தேவர்களே, நெஹிஷ்டு-ஸமிபத்திலிருக்கிற, வநதஸ்-இந்த பரப்ரம்மத்தை, வஸுஸா-தொட்டார்களே, தெவரி-அந்த தேவர்களே, யசு-எத்தகாரணத்தாலே, வநதஸ்-இத்தமஹாபூதத்தை, ப்-ஹெதி-ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று, வ்-பஹோவிஜானகார-மூன்னே தெரிந்துக்கொண்டார்களே.

ஸா-ஸா.—பார்வதி வாய்ப்பத்தானே, இத்தமறாபூதத்தை பரம்மஸ்வரூபமென்று இந்திரன் தெரிந்துகொண்டபிறகு, அந்த இந்திரன்போல் அக்கியம்

நிக்குகொண்டார்வை, இவ்விடத்தில் தக்கிவடி துதிநின்றுந்றபெரும் முக்கியமா
னதை முன்னெதிரிக்குகொண்டார்வுடன்துதாரணத்தினால் ஐயவாயாதிருணன்
சுருளாடே உழைமைந்ததேவத்தினன் காட்டினான் சிறந்தவர்கள்.

1948-ஆம்—பரபரம்மத்தின் சமீபத்திலுள்ளபோய், அந்தபிரம்மத்தின் விஷயமும் ஸ
மவாதம் செய்வதடியால், இந்த அக்ஷியை இந்திரன் முதலானவர்கள், இதரதேவர்க
ளாட்குள் போகவந்ததனால் அங்கிரேபித்த பரபிரம்மத்தை சமீபத்தில்கண்டு த
ங்கள் கைனால்தொட்டு பிரம்மாகந்தத்தை வலுடந்தார்கள்.

உ. தலாபுறுதி எதிதராபிவதாதுவெவாதுவெறுதென
திஷு. பவபாபிவது தலாபுறுதிவதாதுவெறுதென.

[illegible]

(ப.ம.) பிஷாபா - அத்தகாணத்தினுல், ஐநா-இந்திரன், அந்நாடு
இதரமான, பெவாநு-தேவனதகன், அந்நாடு-அதிக்கிரமித்தவன்போ
விருக்கிறான்; (பிஷாபா-எத்த காரணத்தினுல், ஐநா-அந்த இந்திரனே, பெ
விஷாபா-சமீபத்தினிருக்கிற, ஐநா-இந்த பிரம்மன்வருபத்தை, பிஷாபா-
தொட்டானே, ஐநா-அந்த இந்திரனே, ஐநா-இந்த மஹாபூதத்தை,
பிஷாபா-பிரம்மமென்று, பிஷாபா-முதலவனுல், விஷாபா-தெரிந்
துக்கொண்டானே,

பா0-லா.—இந்திராக்கி யாயுக்களின், அந்தாரணத்தால், அங்கியாயுக்களைக்காட்டிலும் முக்கியமான இந்திரன், அந்தமறாபூதத்தைப் பரமமளவுருபமெனது பார்வையின் வாய்க்கியதால் தெரிசுதுக்கொண்டானோ; அந்தாரணத்தால் இசுவர்பாதி குணங்களாலே சமஸ்தமான தேவர்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவனாயிருக்கிறான்.

1978-ஹச.—இந்திரன், பார்ப்பம்மலிஷ்டபஜ்ஞாஸத்பாவத்தாஸ்,ஸமஸ்தமாண தே
வர்களை யறிந்தயித் துதிருக்கொண்டான். ஈத்தகாரணத்தினால் தன்சமீபத்திலிருந்த யகி
ணைபார்ப்பம்மலென்று மூதலிஸ் அறிந்தான்.

ச. தவணுஷ்ருஷெஸாபபெ தலிடி ஸ்தொவ ஸ்ரீ ததாந
தீக் துலீஷிஷாந துபிபெவ து

౪. తస్మైషులదేశోయదేతద్విద్యుతోవ్యవ్యక్తవా ఇతీశ్వ న్నమోమిదవాఇతీశ్వరీత్యుచితమ్

(ப்.ம்.) கவுடு அந்த பரம்மத்தினுடைய, சூடுபுர-உபதேசமானது, வண்டி-இது, படுத-எந்த இது, விஷு-கரு - மின்னல்போல், வுஷு-கதி-பிரகாசிக்கிறதென்பதும், உசு-மேலும், சூரீஷு-எனக்கொட்டல்போல் சுண்ணிகமென்பதமோ, உத்யுபிஷெவ-தய-இப்படிதேவதாவிஷயத்தில் பரம்மத்திற்கு உதாகரணம் சொல்லப்பட்டது.

1940-ஆம்—இந்திரன், முதலாவதுவரையில் வியாபித்தந்தத்தின் இந்தப் பம்மல்வருப
மானது, மின்னலின் தோற்றத்தைப்போல் அநிகழ்கிறவாய் பிரகாசிக்கத்தக்கதெனத்,
சகலவீர்திரியத்திற்கு ஸ்தோத்திரமேவ அநிகழ்கின்றவாய்மூடப்படுதெனத், இதுவேப் பம்
மல்வருபமெனத் தெரிந்துக்கொள்ளெனத் உபதேசம்.

செருளே; அவனை ஸமஸ்தமான பூதங்களும் ப்ராந்திக்கின்றவென்று, இந்தமத்தரம்போதித்தெது.

௩௦-ஹா.—இத்தப்பிரகாரம் ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணமான ப்ரம்மமானது, கல் ஸப்ரஹ்ணிகளான மடையப்படுகிறதென்று, எவன் உபாஸிக்கிறானோ, அவனை, ஸம்ஸ்தபிராணிகளும் விரும்புகிறார்கள்.

எ. உபநிஷதஃவொஸ்ய உஹீத்யூகூதஉபநிஷதா ஹீம்வாவ
கஉபநிஷதரிஸ்ய-உபெதி|

2. ఉపనిషదఃప్రాసీక్యత ఉపనిష్యాన్మోచతో ఉపనిషకుప్రాసేరి||

(ப்-ம்.) (ஸிஷ்ய)-சிஷ்யனுனவன் ஸுயாய-பூஜ - ஆசாரியனைக்குறித்து, வொஹ்-ஹாரீ - உபநிஷதபூ-ரகஸ்யமான உபநிஷத்தை, ஸ்ர-உஹி-உபதேசம் செய்யவேண்டுமென்று, (உவா-உ-சொன்னான்,) ஸுயாய-பூஜ - குருவானவர், தெ-உனக்கு, உபநிஷதஃ - உபநிஷத்தானது, உதூ-சொல்லப்பட்டது, ஸ்ர-ஹீ-பிரம்மசம்பத்தமான, உபநிஷதஃவாவ-உபநிஷத்தை யே, தெ-உனக்கு, ஸ்ர-உபெதி-சொன்னோமென்று (உவா-உ-சொன்னார்.)

௩௦-ஹா.—முன்சொல்லப்பட்டதுபோல் சிஷ்யனுனவன், ஓய் ஸ்வாமின்னனக்கு, உபநிஷத்தை யுபதேசம்செய்யுங்கோள் என்றுசேட்ட சிஷ்யனுக்கு, ஆசாரியன் சொல்லுது. ஓய்சிஷ்யா உனக்கு உபநிஷத்து உபதேசிக்கப்பட்டது, அந்தஉபநிஷத்து பிரம்மசம்பத்தமான உபநிஷத்து என்றுசொன்னார்.

௩௦-ஹா.—ஓய் ஆசாரியா, பகவததுக்ரஹசாதகமான உபநிஷத்தை, எனக்கு, உபதேசம்பண்ணும் என்று, வணக்கத்துடன்சேட்ட சிஷ்யனைக்குறித்து, ஆசாரியன்சொல்லுகிறான். ஒசிஷ்யா உனக்கு, பிரம்மபிரதிபாதகமான உபநிஷத்தானது சொல்லப்பட்டது, நான்கள் பிரம்மசம்பத்தமான உபநிஷத்தை கிரஹித்தபடி சொல்லவிட்டோமென்று சொன்னான்.

அ. கவெஸ்ய-கவொஹ்-கவெ-பூ-திவ்-திஷா-வெஹ்-ஹவ-பூ-மாநிலகரூபதந்யு|

3. కవల్య-కవహ-కవ-బూ-திవ-తిష-వహ-హవ-బూ-మానిలకరూపతన్య||

(ப்-ம்.) கவெஸ்ய-அந்த ப்ரம்மசம்பத்தமான உபநிஷத்தையும் பொருட்டி, கவஃ-தேஹேந்திரியமனஸ்ஸமாதானமாகிற தபஸ்ஸும், ஹி-இந்திரியங்களையடக்குகையும், கவி-அகநிஹோத்திராதிகர்மங்களும், உதி-இந்த ப்ரகாரம், ஸ்ர-திஷாஸ்யி-திவஹ-வெஹ்-வேதங்களும், ஹவ-பூ-மாநி-ஸமஸ்த அங்கங்களும், (ஸிகூ - வுராகரணபூ-ஹி-ஹ-திரு-தூ-ஜெ-ஹி-ஷ்ய - கஹ் - இதுகள் வேதாங்கங்கள்,) ஹ-க - சத்தியமும், ரூபதந்யு - னாதகம்.

௩௦-ஹ.—தபஸ்ஸும், பஞ்சேந்திரியங்களையடக்குவதும், கர்மம்முதலானதாகளும், வேதங்களும், வேதாந்தங்களும், னத்தியமும், சாந்தமும், தபையமுதலானதுகளும், ப்ரம்மத்தையறிந்தடைவதற்குக் காரணம்.

ரா-ஹா—இந்த கடோபநிஷத்தில் பரப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை யுபதேசிப்பதற் காக முதலில் ஒரு கதை சொல்லப்படுகிறது. அந்த தானுதிசைகஸ்தீர்தியடைத்த வாகுச்ரவஸ்ஸிஸூடைய குமாராகிய வாகுச்ரவஸ்ஸரென்கிற குழியொருவர் விச்வ ஜித்த என்கிற யாகத்தில் ப்ராமணர்களுக்கு பெல்லாதகந்தையும் தகினைகொடுத் தார். அவருக்கு கெகேதஸ்ஸென்கிற பிள்ளையொருவரிருந்தார்.

உ. துத் ஹகாரோ ந ஸுந்தரிக்ஷிணாவஸுநீபரீநா ஸுபுரூபாவி வெஸவொகிசுத |

அ. கீநகயுநகஸ்கம்பகிசுநுநிஸயுநாநுநுநாநிசீநகயுநத |

(ப்-ம்) ஸஹ- பால்யத்திலேயே ஸத்ருணமுடைய, தஹ-ப்ரசித்த னுன,காரோ-குமாரான கெகேதஸ்ஸை, கிசுநிணாவஸு-யாகத கிசுநிணைகள், நீயரீநாவஸு - கொடுக்கப்படும்போது, ஸுபுரூ-ஆஸ்திகப்புத்தியானது ஸுவிவெஸ - பாவேசெத்தது, ஸு - அந்தநகிகேதஸ்ஸானவர், கெகிசுத - நினைத்தார்.

ஸு-ஹா—வாகுச்ரவஸ்ஸானவர்பயத்தோடு, இதானுனங்களுக்கு, ப்ணத்தை கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, பால்யாவஸ்தையிலிருக்கிறகெகேதஸ்ஸருக்குதகப் பனருக்கு ஹிதமான ஆஸ்திப்புத்தியுண்டாயிவ்மெஸ்சொல்லுவண்ணமென்னம் கொண்டார்.

ஸு-ஹா—அப்படிப் ப்ரசித்தமான ஆஸ்திகப்புத்தியுடைய கெகேதஸ்ஸை, அந்த யாகத்தில், தகினைகையெல்லாம், ப்ரம்மணர்களுக்கு கொடுக்கும்போது ஆஸ்திக புத்தியானது பாவேசெத்தது அவர் இவ்வண்ணம் நினைத்தார்.

க. வீதொககாஜுத்யுணாஹுஹொஹாநிரிநிபா |

கநநூநாநொகெவொகாவாநுஸமஹதிசாஹக |

3. கீநகயுநகஸ்கம்பகிசுநுநிஸயுநாநுநுநாநிசீநகயுநத |

ஸநகயுநகஸ்கம்பகிசுநுநிஸயுநாநுநுநாநிசீநகயுநத |

(ப்-ம்) வீதொககா-பாகம்பண்ணப்பட்ட ஜலத்தையுடைத்தாயும், ஜுத்யுணா- புசிக்கப்பட்ட புற்களையுடைத்தாயும், ஹுஹொஹா- கற க்கப்பட்டபாளையுடைத்தாயும், நிரிநிபா-பலஹிசங்களாயுமிருக்கிற, கிசு- அந்தபசுக்களை, ஹக-கொடுப்பவனாகிய, ஸு-அந்தயஜமானன், கநநூநா- அஸுகமென்கிற, கெ-எந்த, வெகா-லோகங்கள், ஸஹி-இருக்கிற துக ளோ, கிசு-அந்தலோகங்களை, மஹி-அடைகிறான்.

ஸு-ஹா—இந்த ப்ரகாரம் நிஸ்ஸாதமான பசுக்களைக்கொடுத்தால், அந்த யஜமானன் அஸுகமான லோகத்தை அடைகிறான்.

ரா-ஹா—தன்னீர்குடித்தும் புற்களை மேய்த்தும் பாலுக்கற்ற மிருக்கிற அதாவது புல்மேய்கை முதலியதிலும், சக்தியில்லாத ப்ரகிருஷிதமான பசுக்களை ப்ரம்மணர்களுயும்பொருட்டு தகினையென்கிற புத்தியால் கொடுத்தால், ஆனந்தா திதமான எந்த லோகங்களிருக்கிறனவோ அந்த லோகங்களை அந்த யஜமானன் அடைகிறான் என்று எண்ணினான்.

போகிறவர்களுக்குள் முதல்வகுப்பார்வது கெடவில்லையென்று போகிறான் பின் தங்கிப் போகமாட்டான். யமன் னமஸ்த்தையும் அடைந்தவனுக்கு எவ்வளவு செய்வதற்கின் காரியம் என்னயிருக்கிறது, அப்படி என்னு ஸ்வன் என் செய்யப் போகிறான் என்று நான் ஆலோசித்தேன் என்று சொன்னான்.

சு. சுதாவஸ்யபயாவலெவபுவிவஸ்யபயாவரொ |
வஸ்யுரிவகிதபுபவபுதெவஸ்யுரிவாஜாயதெவாநா ||

உ. பஸ்வஸ்யபயாவலெவபுவிவஸ்யபயாவரொ |
பஸ்வஸ்யபயாவலெவபுவிவஸ்யபயாவரொ ||

(ப-ம்) வஸ்யுரிவகிதபுபவபுதெவஸ்யுரிவாஜாயதெவாநா, சுதா-அந்தப் பரகாரமாய், சுதாவஸ்யு-பார். அவரொ-இதரமானவர்கள், யயா-எந்தப் பரகாரமோ, தயா - அந்தப் பரகாரமாகவே, ப்ரகிவஸ்யு - ஆலோசனைசெய், கிதபு-மனிதன், வஸ்யுரிவ-பயிர்போல், வபுதெ - கிழத்தனமாய் மாணத்தையடைகிறான், கிதபு-மனிதன், வஸ்யுரிவ-பயிர்போல், வபுதெ - மதுபடியும், ஜாயதெ-உண்டாகிறது.

புர-ஹா.—பூர்விகர்கள், எந்தப் பரகாரம் இருந்தார்களோ அதை ஆலோசனை பண்ணும். இப்போது இருக்கிற ணாதங்கள் எந்தப் பரகாரமிருக்கிறார்களோ அதை மாறோசனைபண்ணும். மனிதன் கிழத்தனத்தையடைந்து மாணத்தை அடைகிறார்கள் மதுபடியும் பயிர்போலவெ உண்டாகிறது ஆகையால் அழிவில்லாத சத்தியத்தைக் கைவிடாமல் என்று யமனிடத்தில் கொடுக்கக்கடவீர் என்று சொன்னான்.

புர-ஹா.—நம்முடைய பிதாமகர்கள் முதலான பூர்விகர்கள் பெயர்வாக்கி யத்தை அறியமாட்டார்களே. அதுபோல் பிதாவாகிய நீரும்பாரும், இதரஜனங்கள் எப்படியோ அது போலவும் அந்த பூர்விகர்களையும் பார்த்துக்கொண்டு சத்தியவாதி யாயாக்கக்கடவீர், பின்னைமாணத்தையடையப்போகிறானே என்று சந்தேகிக்கவேண்டாம். உலத்தில் மனிதனுனவன் பயிர்கள் போல் நாசத்தையடைகிறதும் பயிர் போலுண்டாதெறமாயிருக்கிறான். ஆகையாலே அசித்பனுனவன் பாராதேகித்யமான ஸத்யத்தைப்பார்த்து என்னை எமனிடத்திற்கு அனுப்புமென் தபச்சாத்தாபத்தோடு நிற்பிறபிதாவைப்பார்த்து கிடுகெதஸ்ஸா சொன்னான்.

எ. வெவஸூநாபுவிஸக்யகிபிஸுபாஹுணொமூஹாநா |
கவெஸூநாநிஸாநிகாவகிஹாநெவவஸூநாநிகாபு ||

உ. வெவஸூநாபுவிஸக்யகிபிஸுபாஹுணொமூஹாநா |
கவெஸூநாநிஸாநிகாவகிஹாநெவவஸூநாநிகாபு ||

(ப-ம்) வெவஸூநாபுவிஸக்யகிபிஸுபாஹுணொமூஹாநா, அகி, சுகிபி - அநிதியாயிருக்கிற, ஸூபாஹுண-பிராமணனாய், மூஹாநா-கிருமத்தைக்குறித்து, ப்ரவிஸகி - பாவேசிக் கிறான், தஸூ-அந்த அகித்தி, வஸூ-இந்த சாத்தியை, கூவகி - செ ய்கிறார்கள், வெவஸூநாபுவிஸக்யகிபிஸுபாஹுணொ, உபக்ய-ஐவத்தை, ஹா-
கூவகி.

கக. மயாவலுவாசு மலிதாபுரீத டுஷாவிதிராசு-ஷிபி-
 வு.ஸு.ஷி. | ஸு.வ.நா.தீ.ஸு.வி.தா.வீ.த.கி.ஷு. : ஸா.ஷி.ஸி.வா.ஷி.பி.
 து.சி.வா.ஸ.பு.சி.கி. ||

౧౧. యథాపూర్వస్థానభవితావ్రతకబ్ధాంతిరామశీర్షత్యగిస్తుష్టః ।

శుభగ్రాశిశ్చయితావీరముఃశ్చః త్వానదృశివాత్మమృత్యుమాఖ్యాత్ప్రీముక్తః ।

(ப்-ம்) ஐளசுலாகி-ஐளத்தாலிஎன்று பெயரையுடைய, திருணி-
அருண் பிள்ளையான் வாலுசாயன், சேவாபுலு-என்னவனுமதிப
ண்ணப்பட்டவறாய்க்கொண்டு, வாலுலாகி-முன்னால், யலா-எந்தபிரகா
ரமோ, தயா-அந்தபிரகாரம், புகீ-கம்பிக்கையுடையவராய், வலி-தா-
ஆகப்போகிறார், புகு-புவாகி-மிருத்யுவினிடத்திலிருந்து, புகு-தூ-வி
பெட்ட, கூபு - உன்னை, ஐபு-பிரகார-பார்த்தவராய், தயா-அப்போதே,
வீ-ஐதூ-கோபமில்லாதவராய், வுலா-ஆய்வினவர், ராகி-இராத்
திரிகளில், வாலு-ஸகமாய், ஸயிதா - உறங்கப்போகிறார்.

ஸ்ரீ-வா.—நசிகேஸ்ஸைக் குறித்து யமன் சொல்லுகுமுன், உன்னுடைய பிதாவாகிய வாஜுச்ரவணராவார் உன்விஷயத்தில் முன்சூல் எந்தப்பிரகாரம் பீர்தியுள்ளவராயிருந்தாரோ அந்தப்பிரகாரமே சுமஸரங்கோபயில்லாதவராய்வுரப்போகிற விராத்திரிகளில் துண்கப்பிபோகிறார் முத்தியுதினில் விடப்பட்ட உன்னை உன்பிதாவானவர் அகிலவிச்வாஸத்தோடு பார்க்கப்படுகிறார்.

ரா. ஹ.—இங்கு இராமாதுஜபாஷ்யத்திற்கும், சங்கரபாஷ்யத்திற்கும்வ்யத்
யாஸுமில்லை ஏகாபிப்ராயம்.

கஉ, ஸ்ரீமதுவெங்கை நாயக்கர்நாட்டிந்தத்துக்கு நஜரயாதி
வெளி | உவென்குடாகுநாயாவி வாஸெயொகுகரிதிரொடுகெ
ஸ்ரீமதுவெங்கை :

౧౨. స్వర్ణలోకేనభయంకించనా నీనతత్రతల్లంసజరయాభిభృతి ।

ఉభేతీర్వాత్తశనాయామిహ సైకోకాతిగోమోచతేస్వర్గలోకే ।

(ப்-ம்.) ஸ்ரீமத்யோகை-கவர்க்கலோகத்தில், ஸ்ரீ - றோகம்முதலான பயமானது, சிவம்-கொஞ்சமும், நாஸ்தி-கிடையாது, சத்-அந்தலோகத்தில், க்ஷ-நி, ந-இல்லை, சத்-அந்தலோகத்தில், ஜாயா - கிழத்தனத்தினால், நஸ்தி-பயப்படவேண்டாம், கிண-மேலும், ஸ்ரீமத்யோகை-கவர்க்கத்தில், உநெ-இரண்டான, சுபநாயாவிவாவெ - பரிதாகக் களை, கிஷ-அதிகரித்து, சொகாதிமஸ்து - மனோஹக்கத்தினால் விடப்பட்டவரையக்கொண்டு, ஜோகை-ஸந்தோஷிக்கிறார்.

ஸ்ரீ-ஹ.—ஒய் யமனெ சுவர்க்கலோகத்தில் கீரில்லாமல் இருக்கிறீர். அந்த லோகத்தில் வசிப்பவர் ஜீராமரணியில்லாமல் நித்தியானந்ததை யனுபவிக்கிறார்கள்.

புரட்சி.—விடுதலைக்கான உரிமைகளைப் பெறும் வரையில்
பிரதமம் அமைச்சர், ஓய்வு பெறும் வரையில் உரிமைகளைப் பெறும் வரையில்
தமிழ்நாட்டின் விடுதலைக்கான உரிமைகளைப் பெறும் வரையில்

ண்டு அறிந்துக்கொள், கவுட-நீ, சுநனனொகாவிட - அந்தலோகப் பிரா ப்திசாதகமாய், சுயொ - மேலும், ப்ரூகிஷ்டம் - ஸ்திதிமேதவாய், ம- ஹாயாபு-ஜ்ஞாநிகளுடைய புத்தியாகிற குறைவில், கிவிதி - இருப்ப தாயிருக்கிற, ஸந-நி-இந்த அக்கியை, விதி-இப்படி தெரிந்துக்கொள்.

ம-ம-ஹா.—ஓய் நசிகேதஸ்டே நான் சொல்லும்வாக்கியத்தை நன்றாய்க்கொள் சுவர்க்குபலத்தைத்தருவதான அக்கிவியையயர்ந்து ஸம்ஸார ஸம்பந்தமில்லாத ஜ்ஞாநிகளுடைய மனநிலைப்பதாய் தெரிந்துக்கொண்டால் பின்பாடு புநர்ஜன்ம மில் ளாத ஸ்திதியை அடைவாய்.

ம-ம-ஹா.—விசேஷமாய் விரும்பின உமக்கு அந்தவித்யையை விசேஷமாய் சொல்லுகிறேன் சேனம். ஓய் நசிகேதரே நீர் சுதத்தைத்தருவான தேஜோருப மாண பரப்ரம்மத்தை அடைந்த பின்பாடு அபுணரங்குத்தியை யடையலாகும். மன தினுஸரியத் தக்கதான வேகத்தைத்தருவதாய் ஜ்ஞாநிகன் மனதாகிற குகையில் வளிக்கிறதாய் இந்தவித்யையைத் தெரிந்துக்கொள்ளும்.

சுரு. ஹொகாபிஜிதி-தவொவாதவெஸு யாஹஷ்டகாயாவதீராய யாவாஸவாவிதத க்ருவடிபொகூபாஸுஜீக்யூ: வுநரொவாஹ துஷ்ட: ||

.௧௪. சாஹக்ஷி சக்ஷு: சக்ஷு: யாஷ்டகாயாவதீராய யாவாஸவாவிதத க்ருவடிபொகூபாஸுஜீக்யூ: வுநரொவாஹ துஷ்ட: ||

சாஹக்ஷி சக்ஷு: சக்ஷு: யாஷ்டகாயாவதீராய யாவாஸவாவிதத க்ருவடிபொகூபாஸுஜீக்யூ: வுநரொவாஹ துஷ்ட: ||

(ப-ம்.) ஜீ-க்யூ: - யமனுவன், ஹொகாபி- உலகங்களுக்கெல்லாம் முதலான, தி- அந்த, சுஜி- அக்கியை, தவெஸு - அந்தநிகேதஸ்டேஸை யும் போருட்டு, உவா - சொன்னான், ஹஷ்டகா - செங்கல்கள், யா - எவைகளே, யயாவா - எந்த பாகாரங்களே, யாவதீ: - எவ்வளவுக ண்குள்ளவைகளே, தா: - அவைகளையும், உவா - சொன்னான். ஸு: - அந்தநிகேதஸ்டேஸானவர், யயொகூ - யமன் சொன்னபடிக்கி, தா-அந்த விஷயங்களை, ப்ரூக்யாவடி - மறுபடியும் சொன்னார், சுய - பிற்பாடு, ஜீ-க்யூ: - யமனுவன், ஸவ்யு-இந்தநிகேதஸ்டேஸின் விஷயத்தில், துஷ்ட: - சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டு, வுநரொவா-மறுபடியும், சூஹ-சொன்னான்.

ம-ம-ஹா.—யமனுவன் சொல்லப்பட்ட அக்கியையும் அந்த அக்கிக்கிரமங்க ளையும், யமனுவன் சொல்லப்பட்டதுபோல் நசிகேதஸ்டேஸானவர் மறுபடியும் சொன் னான். அப்பொழுது யமனுவன் அதிக சந்தோஷத்தையடைந்து, நசிகேதஸ்டே ஸை ப்பார்த்து மறுபடியும் சொன்னான் என்று கருத்து.

ம-ம-ஹா.—உலகங்களுக்கெல்லா மாநிகரணமாயும் உபநிஸிபிநுன் மேர கூதத்தைத் தருவதுமான அக்கியை நசிகேதஸ்டேஸையும் பொருட்டுச் சொன்னான். யமன். அந்த அக்கிக்கணியின் எந்தலகூணமுள்ள எவ்வளவு கண்குள்ள செங்கல் முதலான கிரமங்களை கேட்டாரோ; அந்தப்பிரகாரம் யமனையும் பொருட்டுச்சொ ன்ன் நசிகேதஸ்டேஸைப்பார்த்து, சந்தோஷப்பட்டு மறுபடியும் நசிகேதஸ்டேஸைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

கக. தஸ்யேவ் தீயபிராணாநிஹா தாவராதவெவஹாந்யுதாரிமயை
நடுவெவநாநிவவிதாபரீதி:ஸ்யஜ்ஞாநெவநாநெகராவாஸ்யுஹாண !

௧௨. - தருவந்தீயகாஸ்யுதாரிமயை !

தருவந்தீயகாஸ்யுதாரிமயை !

(ப் - ம்.) தீயபிராணா:ஸந்தோஷசித்தரான - நிஹா தா - நிர்மலரா
பிருக்கிற யமனாவர் - தீய - அந்தக்கேதஸ்ஸைக்குறித்து - அஸ்யேவ் -
சொன்னார், தவ - உளக்கு, உஹ - இவ்விடத்தில், ஸ்யு - இப்பொழுது
மயை - மறுபடியும், வரஸு - வரத்தை, ஸ்யு - கொடுக்கிறேன், (நிபொ
யுதாரி - என்னால் சொல்லப்பட்ட) கூழி - அச்சியானது, தவ - உன்,
துடைய, நாவெவ - போல, (நசிகேதஸ்ஸென்றும்பெயருடையதாய்)
மவிதா - இருக்கப்போகிறது, ஸநெகராவாஸு - விசித்திரமான, உரீயு
இந்த, ஸ்யுஜ்ஞா - இரத்தினமாலையை, யுஹாண - கிரகித்துக்கொள்.

ஸா-ஹா.—ஒய் நசிகேதா உங்கள் விஷயத்தில் அதிகமாய் சந்தோஷ சித்த
ராய் உமக்கு மறுபடியும் வரம் கொடுக்கிறேன். இப்பொழுது என்னால் சொல்லப்பட்ட
அச்சினிக்கு நசிகேதஸ்ஸென்று பெயருண்டாகப் போகிறது. விசித்திரமான
இந்த இரத்தினமாலையை வாங்கிக்கொள்ளும்.

ஸா-ஹா.—தெளிவான புத்தியையுடைய யமனாவர், ஸந்தோஷயுத்த சித்த
ராய் அந்த நசிகேதஸ்ஸைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார். ஒய் நசிகேதஸ்ஸே உமக்கு
மறுபடியும் நாலாவது வரத்தைக்கொடுக்கிறேன். ஏன்னால் சொல்லப்பட்டமோகூ
த்தைத் தருவதான அச்சியானது நசிகேதஸ்ஸென்று பெயரை யடையப்போகிறது.
இந்த விரத்தினமயமான மாலையை வாங்கிக்கொள்ளுமென்று யமன் சொன்னான்.

கக. தீயபிராணாநிஹா தாவராதவெவஹாந்யுதாரிமயை
நடுவெவநாநிவவிதாபரீதி:ஸ்யஜ்ஞாநெவநாநெகராவாஸ்யுஹாண !

௧௩. தீயபிராணாநிஹா தாவராதவெவஹாந்யுதாரிமயை !

தீயபிராணாநிஹா தாவராதவெவஹாந்யுதாரிமயை !

(ப் - ம்.) தீயபிராணா: - தருணசிகேதனாவர், (நசிகேதாக்கியை
முன்னாவர்த்தி அறுஷ்டத்தவர்) தீயபிராணா, பிதா, ஆசாரியன், இவர்களா
ல், ஸ்யுஜ்ஞா - ஸந்தானத்தை, வஸது - அடைந்து, தீயபிராணா - யாகம் அத்
யயனம், தானம், இம்முன்னையும் செய்வார், உரீயு - ஜனமாமணக்
களை, தாவர - தாண்டுகிறார், ஸ்யுஜ்ஞா - ப்ராமமத்தினிடத்தில் பிறந்த
எல்லாவற்றையும் முணந்த, ஸ்யுஜ்ஞா - ஸ்துதிக்கத்தக்கனை, ஸ்யு - ஸ்வயம்
ப்ரகாசமானதெனின், விதி - அறிந்துக்கொண்டு, தீயபிராணா - பார்த்து,
ஸ்யுஜ்ஞா - பிதாவும், உரீயு - இந்தபுத்தியினுடையத்தக்கனை, ஸ்யுஜ்ஞா -
உபாதினைய, வஸது - அடைகிறது.

ஸூ-ஸா.—நகிகேதாக்கியில் மூன்றாம் நேரம் கசதவனுக்கு தருணிகேதரென்று பெயர். அகனும், மாதா பிரா ஆசாரியன் இம்மூன்றுக்கும் கசத்கரியம் செய்து அவர்கள் சொல்லுகின்றது, யாகம் அந்யயகம், தானம் இவைகளைச் செய்வதும் ஸ்வயம் பிரகாசனான தேவனைத் தெரிந்து கொண்டு விராட்பதத்தை யடைகிறது.

ஸூ-ஸா.—மூன்றாவதி நகிகேதாக்கியை யடைத்தபடியால் த்ரிநாகேதரென்ற பெயரையடைந்தவன், யாகம் அந்யயனம் தான மென்ற மூன்று காரியங்களைச் செய்து, அல்லது பாக்யத்திலும் ஹவிர்யத்திலும் ஸோமயத்திலும், இம்மூன்று மதுட்டித்து ஜீவாத்மாபரமாத்மாவின் சம்பந்தத்தை யடைத்து, அல்லது சுயிந்த ஜனனமரணங்களைத் தாண்டுகிறது. உபாஸகஸ்வரூபத்தை அறிந்து ஸ்வப்ரகாசனும் துதிக்கத்தக்கவனுமான பரமாத்மாவை ஸங்க்ஷாக்கரித்து; இந்த ஜனனமரணம் தருண தான ஸம்ஸார சாகரத்தை விவ்ருத்திபண்ணத்தக்கன சாத்தியையடைகிறது என்று யமன் சொன்னான்.

கஅ. த்ரிணாவிகெதய படுகதிரிஷ்வாயவனவபிஷ்டுபரிநாவெதநாவிகெத்யவபிஷ்டுபரிநாவபாநு வாரதபுனொடிஸொகாதிமொரொடிவெஸுமபுரொகெ||

ஸூ. மூவதீர்த்துயஸ்க்ஷேபித்ய ஸ்வஸ்வரூபிஷ்டுபரிநாவதீர்த்தம் |

புருஷஸுபாநுரூபி மூவதீர்த்தம் மூவதீர்த்துயஸ்க்ஷேபித்ய |

(ப-ம்.) த்ரிணாவிகெதய - கீழ்ச்சொல்லியபடி த்ருணிகேதரென்று பெயரையடைந்தவன், ஸந்தக் - இந்த, த்ரயம் - மூன்றையும், (அதாவது யாகம் அந்யயனம் தானம்) விஷ்வா - தெரிந்துக்கொண்டு, ஸ்வம் விஷ்வா - இந்தப்படிக்கி உபாஸிக்கிற, ய: - எவன், நாவிகெதய ஸுபு - நகிகேதாக்கியை, விகெத - வியம்பண்ணுகிறது, ஸ: - அவன், பிஷ்டுபரிநாவபாநு - ஸம்ஸாரபாசங்களை, வாரத: - மரணத்திற்குமுன்னே புனொடி - விட்டு, ஸொகாதிம: - துக்கத்தைப்பதிகரித்தவனாய், ஸுமபுரொகெ - சுவர்கலோகத்தில், ரொடிவெ - ஸந்தோஷிக்கிறது.

ஸூ-ஸா.—எவன் நகிகேதாக்கியை செவ்வையாய் தெரிந்துக்கொண்டு யாகத்தைசெய்கிறது அவன் அதர்மமாகிற மருத்புபாசத்தில் கின்றுவிடுபட்டுசுவர்க்கலோகத்தில் நித்தியாகந்தத்தை யடைவதென்று.

ஸூ-ஸா.—இப்போது அக்ஷிரபமான பரமாத்மாவை யுபாஸிக்கும்புனைச் சொல்லுகிறது. மூன்றாவதி நகிகேதாக்கியை யனுஷ்டித்து மூன்றாம்நேரம் தெரிந்துக்கொண்டு எவன் முன்சொன்ன அக்ஷிரபமான பரமாத்மா மாவை யுபாஸிக்கிறது, அவன் ராகத்வேஷாதிரம்பந்தங்களை, சரீரம் இப்பூமியில் விழுவதற்கு முன்னமே தூரத்திலுள்ள சோகத்திற்குக் காரணபூதமான ஸ்வாதத்தைக்கட்டு கிரதீசய ஸுகூபதமான பரமபதத்தில் சந்தோஷிக்கிறது.

கஅ. யொவாவெபுதாஸவ ஹிஷ்டுதமலகாஸிதி விஷ்வாவிநாவெதநாவிகெதய | ஸ்வாவஸிஷ்வாஸு ஹிஷ்டுதமலகா: ஸொகாதிமபுரொகவநாநுபிஷ்வாபெ||

உ௦. பெயர்வெ தெவிவிதித்ரா தீநுஷெ)கலீவெ)கெ நாயலீத் திவெவெகெவன தலீஷா தீநுஸிஷ வுயரஹுவராணா ரெஷவரஸு தீயு||

௨௦. யேயுங்ரீசேவலீசு)யுநுபூத பூதீசுநேயுநுபூதீசு ||

பீதீசுநேயுநுபூத பூதீசுநேயுநுபூதீசு ||

(ப்.ம்.) வெபு தெ - மரணத்தையடைந்த, தீநுஷெ) - மனிதனிடத் தில், வனகெ - சிலபேர்கள், சுயம் - இந்த ஆத்மாவானது, அலீ - இருக் கிறதென்றும், வனகெ - சிலரும், நாயலீ - இல்லை என்றும், வனகெ - சிலரு ம்சொல்லுகிறார்கள், உயம் - இந்த, யலீசிஷா - சந்தேகமானது, யா - ஏது வோ, சுயா - உன்னால், சுநுஸிஷு - தெரிப்பயடுத்தப்பட்டவனாய், வன தலீஷா - இத்தையறித்துக்கொள்வேன், அஹம் நான், வராணாம் - வர களுக்குள், வரஷு - இது, துதீயு - மூன்றாவது, வர - வரமாய், ஹவதி - ஆகிறது.

ஸம்-ஹா.—ஆம் யமனெ மரணத்தையடைந்த பிப்பாபி, இந்த ஆத்மா இருக்கி றதா இல்லையாவென்று தெரித்துக்கொள்வதற்கு விரும்புகிறேன். இந்த சந்தேகத்தை ய்போக்கும். இதுதான் மூன்றாவது வரமென்று நசிகேதன் சொன்னான்.

ரா-ஸா.—மனிதனானவன், சர்வஸம்பந்தமற்றனாய் மரணத்தை யடைந்த பிப்பாபி சித்திதிசுவரத்தவ திரயசத்தியவாதிகள் சிவரத்தமாவுக்கு பகவத்ஸமான மாணருபமானது உண்டென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆய்ந்தான் இல்லையென்கிறார்கள். ஆசாரியனாடய உம்மாஸ்கான் ப்ரம்மவீத்தியாங்க பூதமான அத்திவீத்யையை உபதே சிக்கப்பட்டேன். ஆகையால் இத்தஸந்தேகத்தையும் நீரேக்கும் இதுமூன்றாவதா ளுக்குள் மூன்றாவது வரமாகக்கடவது.

உக, டெவெவா துரவிவிதிதித்ரா தீநுஷெ)கலீவெ)கெ நாயலீத் திவெவெகெவன தலீஷா தீநுஸிஷ வுயரஹுவராணா ரெஷவரஸு தீயு||

௨௦. யேயுங்ரீசேவலீசு)யுநுபூத பூதீசுநேயுநுபூதீசு ||

பீதீசுநேயுநுபூத பூதீசுநேயுநுபூதீசு ||

(ப்.ம்.) சுத - இந்த ஆத்மவஸ்துவவிஷயத்தில், டெவெவாவி - தேவ தைகளால், வாரா - முன்னால், நலிசிஷிதம் - சந்தேகிக்கப்பட்டது, ஹவி ஸுவிஷேயம் - செவ்வையாய்நிறப்படவில்லை, வரஷு - இந்த, யதீ - தர்ம மானது, சுணம் - சூக்ஷ்மமானது, ஹெநவிகெக - ஓய்கசிகேதரே, சுநு - வேறான, வரம் - வரத்தை, வுணீஷு - கேள், தீ - என்னை, டெவெவாவி - நிர்ப்பந்தம்செய்யாதே, தீ - என்னைக்குறித்து, வநநு - இந்தவாத்தை, சுதி ஸுஜ - விம்.

ஸம்-ஹா.—ஓய் நசிகேதரே ஆத்மவிஷயமான இந்ததர்மமானது அதிகஞ்ஞ மமானது. இது தேவர்களாலு மறியப்படாதது. ஆகையாலித்தவரத்தைவிட்டுவேறே ஏதாவதுவரத்தைக் கேளுமென்று யமன்சொன்னான்.

ரா-ஸா.—இப்படி ஒருவராலும் நிகுத்தியெய்யக்கூடாத வரத்தைக்கேட்ட நசிகேதனாக்குறித்து யமன் சொல்லுகிறான். முன்னால் ப்ரம்மா முதலான தேவர்க

னாலும் ஸந்தேகிக்கப்பட்ட இந்தபரமபுருஷார்த லக்ஷண தர்மமானது அநிக்ருஷ்மமானது, ஆகையால் ஓய் கனிகேதரே இதல்ஸமல் வேறெந்த வர்த்தையாவதேனும், என்னை நிர்ப்பந்தம் பண்ணவேண்டாம்.

உஉ. ஷெவெவராத்ராவிலிவிக்கித்திகிஷு க்ஷவஜ்யெக்யோயந ஸுவிஜ்ஜயஜாய | வகூவாஸ்யகூடிமந்யோநவெஷ்யோநாந்யோவாஸ்யஸு வனதஸ்யகூடிக் ||

உஉ. சேவராத்ராவிலிவிக்கித்திகிஷு க்ஷவஜ்யெக்யோயந ஸுவிஜ்ஜயஜாய | வகூவாஸ்யகூடிமந்யோநவெஷ்யோநாந்யோவாஸ்யஸு வனதஸ்யகூடிக் ||

(ப்.ம்.) தெவெவ - தேவதைகளால், சுத்யவி - இந்த ப்ரம்மவித்தியாவியுயத்தில், விவிக்கித்திகி - சந்தேகிக்கப்பட்டதே, யஸி - எந்தகாரணத்தால், கெஷ்யெக்யோ - ஓய்மமனே, க்ஷவ - நீயும், தஸுவிஜ்ஜயா க்ஷவமாயயிறய்த்தகாததாய், சூய - சொன்னயோ. க்ஷய - இந்தத்தத்துவத்திற்கு, வகூ - சொல்பவன், கூடி - நீயில்லாமல், சுத்ய - வேறொருவன், நவெஷ்ய - அடயத்தக்கினவனில்லை, வனதஸ்ய-இந்தத்தத்துவத்துக்கு, துஷ்ய - ஸுமானமான, சுத்ய - இதரமான, க்ஷய - ஒரு, வர-வரமும் - உ - இல்லை.

ஸ0-ஹ. - ஓய் மமனே இந்த ப்ரம்மவிஷயமானது தேவதைகளாலும் சந்தேகிக்கத்தக்கின விஷயத்தான். இப்போது சொன்னத்தத்துவ விஷயத்திற்கு சந்தேகத்தை நிரூபிப்பதற்கு உங்களைவிட யாரொருவரிருக்கிறார்கள். இந்த, வரத்தற்கு ஸமானமான வரமும் கிடையாது.

ஸ0-ஹ. - ஓய் மமனே பரமபுருஷார்த லக்ஷணமான ஆபத் தர்மமானவித தேவதைகளாலும் அறியப்படுவது சந்தேகம்தான். இந்த ஸம்சய நிரூபிக்கி உங்களைவிட வேறொருவருமில்லை. இந்தவர்த்தைவிட வேறொருவரங்கிடையாது.

உஉ. ஸாத்யாஷுபாதுவெளத்ராநுவுணீஷு வஹமிநுவஸூநுவமிநிரணுஜிஸநு | ஸூபெரிஷுஷுபாதுநுவுணீஷு ஸயம்வஜீவஸூபொயாவஜிவஸி.

உஉ. சாத்யாஷுபாதுவெளத்ராநுவுணீஷு வஹமிநுவஸூநுவமிநிரணுஜிஸநு | ஸூபெரிஷுஷுபாதுநுவுணீஷு ஸயம்வஜீவஸூபொயாவஜிவஸி.

(ப்.ம்.) ஸாத்யாஷு - தூதுஸம்வத்ஸாம் ஆயுஸ்சையுள்ளவர்களால், பாதுவெளத்ராநு - பிள்ளைபோல் முதலானவர்களையும், வஹமிநு - அனேகமான, வஸூநு - பசுக்களையும், வஹமிநிரணு - யானே, பொன் முதலானதகளையும், சுபாநு - குதிரைகளையும், வுணீஷு - கேள், ஹரி - பூமியினுடைய, கிஷு - பெரிதான, சூபதம் - ஆசிரமத்தையும், வுணீஷு - கேள், யாவஸி - எவ்வளவு, ஸூப - ஸம்வச்சரங்களை, உவஸி - இச்சிக்கிறயோ, தாவஸி - அவ்வளவுகாலம், ஜீவ - பிழைத் திரு.

ண்டவர்களாயிருக்கிற, வறதாடியுள்ள இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திரீகள், சீநு வெஷ்டு-மனிதர்களாலே, நலுண்டியாவறி-அடையத்தகாதவர்கள், வெம் நலிகெ - ஒய்சிகெதரே, சிக் தாலி - என்னுல் கொடுக்கப்பட்ட வே லைக்காரர்களால், சூதூழ்தன்னை, வரிவாரயவூ-காலலம்புதல்முதலான காரியங்களை செய்விக்துக்கொள்ளும், சிரண்ட - மரணத்தைகுறித்து, சிர நுவுகூ-தண்ணெடுத்துப் பார்க்கவேண்டாம்.

ஸர-ஹ-—கரலோகத்தில் ஸடையத்தர்களை கட்டமான இஷ்டங்களைபெல் லாம் என்னுல் கொடுக்கப்பட்ட அப்ஸரஸ்தீர்களால், உனக்கு வேண்டியபடி அடைய த்கடவாய், மரணத்தைகுறித்து கண்ணெடுத்துப் பார்க்காதே.

ஸர-ஹ-—மனிதலோகத்தில் அடையக்கூடாத வாக்களை எல்லாம் அடைய த்கடவாய், என்னுல் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அப்ஸரஸ்தீர்களால், ரதம் தூரிய மென்றும் வாத்திய விசேஷயிதானை பெல்லாம் அடையக்கடவாய். இந்த ஸ்திரீகளை த்கொண்டு உனக்குவேண்டிய காலலம்புதல் முதலான காரியங்களை செய்விக்துக் கொள்ளக்கடவாய். ஆனல் முத்தானபின் வரப்போகிற ஸமாசாரங்களை பாரக்கிற தற்குவலவனில்லை-

உசு. ஸ்ரோஹாவாசிக-பூஸ்யபடினகெதரலுவெபுநியாணஜர யனிகெஹு : | கலிவவபு-ஜீவிதபூரெவத வெவவவாஹாலவநுசு மிகெ ||

உஉ. சீஸுநாஸந்யசுஸ்யஸ்க்ரூர் ஸீஸுநாஸந்யஸுஸீ |

ஸஸஸுஸீஸஸுஸீஸர் ஸஸஸுஸுஸுஸீ ||

(ப்-ம்-) வெஹுகை - ஒய்யமனே, சிக-பூஸ்ய - மனுஷ்யனுடைய (பெகாரோ - யாதொருபேரகங்கள், ஸயப-உன்னுல், உதூ-சொல்லப்பட்ட னவோ, தெ-அந்தபோகங்கள்) ஸ்ரோஹாவா-ரானைல்லாதவை (அதாவ துஅநித்யங்களென்கை) ஸவெபுநியாணபு-எல்லா இந்தரியங்களுடைய வும், யபெ-தசு-யாதொரு, தெஜு-தேஜஸ்ஸோ, (தசு-அகை) ஜரயனிக-அ ழியச்செப்கின்றன. ஸவபு-ஜீவித, உவி-எல்லாருடைய ஆயுஸ்ஸும்சுது பெவ-கொஞ்சத்தான், (கலூர-ஆகையால், வாமா-தேர்முதலிய வாலு ரங்களும், தவ-உனக்கே, (கிஷு-இருக்கத்தக்கவைகள்) நு-தூயிகெ ஆட்டம்பாட்டுமுதலிய போகங்களும், தவ-உனக்கே, (கிஷு-இருக்கத் தக்கவைகள்.)

ஸர-ஹ-—கரலோகஸு, தன்னைஞ்சத்தை, யமன் பலவராய் கலக்கிய போதினும், ஒரு பெரிய மயிவானது, எப்படி, ஆண்கலக்கினும் கலக்காதோ; அப் படியே சிறிதும் கலக்காமல் சொல்லுகிறார்.—ஒம்ருத்யுவே நீ சொல்லிய போகக் கெல்லாம், நானிலிருக்குமோ இராதோவென்று ஸத்தேகிக்கக் கூடிய தனுமையுள் ளவை. மேலும் மனிதனுடைய எண்ண இத்தரியங்களின் பலத்தையுமொடுக்கி விடு கின்றன. அப்ஸரஸு முதலியவைகளின் போகங்கள், தர்மம், வீர்யம், ப்ரஜ்ஞா தேஜஸ்ஸு, யசஸ்ஸு, முதலியவைகளெல்லாவற்றையு மழிபச்செய்யும் தன்மை யனவாகையால் அகர்த்தங்களை யுண்டுபண்ணு மவையன்றோ, நீ, எனக்கு, நெருள்

பிழைத்திருக்கும்படி, வரங்கொடுக்க விரும்புவாயாகில் சொல்லுகிறேன்; தேள், நான் முகனென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரம்மதேவனுடைய ஆயுளும் அப்பமாயிருக்கிறது ஆகையால், நான், முதலியபேர்களுக்கு, நீ, என்ன தீர்க்காயுள்ளும் கொடுத்தாலும் அது அப்பமேயாகும். இஃதெடுத்துக் காட்டவேண்டியவாரும்பொருளன்று. ஆகையால், நீ எனக்குக் கொடுப்பதாய்ச்சொன்ன இரதம் முதலியவாஹநங்கள், பாட்டுக் கூத்து முதலிய போகங்கள், இவை எல்லாவற்றையும் நீயே யதபவித்துக்கொள் எனக்கு வேண்டாம்.

ரா-ஹா.—இப்படி யமன் பலவாரும் ஆகைகாட்டி மோசஞ்செய்வதாய் எத்தனிக்க, அவைகளில் கெஞ்சைச் செலுத்தாமல் தைர்யங்கொண்ட மகாபுத்திரமான கரிகேதன் ஸம், யமனைநோக்கிச் சொல்லுகிறார்.—ஓய் எல்லாருக்கு மந்தத்தைக்கொடுக்கும் தேவனே, உன்னால் சொல்லப்பட்டிருந்துள்ள மனுஷ்யர்களுபவித்திரபோகங்கள், நானிடில்லாத தன்மையுடையன. இரண்டுசூனியில்லாமல்போகிற அநித்யங்கள். ஜ்ஞானோத்தரிய, கர்மோத்தரியங்களினுடையவும் மனதனுடையவும் பலத்தை வாங்கிவிடுகின்றன. அப்ஸரபரப்ருகிபோகங்கள், ஸர்கோத்தரியங்களையும் தூர்பலங்களாகச் செய்பவையன்றோ. பிரமதேவன் பிழைத்திருக்கும்காலமுங்கூட அத்யல்பமாயிருக்கும்போது, நாம் முதலானோர், பிழைத்திருக்கால் மெய்வளவிலிருக்கப் போகின்றது. ஆகையால் நீண்டகாலம் பிழைத்திருக்க, வரம் வாங்குகை தகாதது. ஆகையா விரதம் முதலிய வாஹநங்கள், ஆட்டம், பாட்டு, என்னப்படுகிற போகங்கள்; இவைகளை யெல்லாம் நீயே வைத்துக்கொள்; நான் விரும்பமாட்டேன்.

பதாங்கவயார்த்தபேதங்கள்.

“பொராஹாவா” என்கிறவிடத்தில் “ஸ்ரீ” “ஹாவா” என்று, சங்கரா பாஷ்யத்திலும், “ஸ்ரீ” “ஹாவா” என்று, இராமானுஜ பாஷ்யத்திலும் மிரித்துப்பொருள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “கேத-புலு” என்கிறபதம், சங்கராபாஷ்யத்தில், “வெவெ-புலு, யாணாபு” என்கிற பதத்தோடும், இராமானுஜ பாஷ்யத்தில், வருவிக்கப்பட்ட “கோரீ” என்கிற பதத்தோடும் கூட்டப்பட்டிருக்கிறது.

உஎ. நவிதே நகவ-புணீயொகிந-வெஷுராவூராவெ விததி
பு-கூவுவெகா : ஜீவிஷுராவொயகீஸிஷு-விஷுவாவூ-வெஷுவாணீய
ஸவனவ !

உ2. நவநேரூரீ நாமநுந்நவநேரூரீ நாமநுந்நவநேரூரீ

கீவநேரூரீ நாமநுந்நவநேரூரீ நாமநுந்நவநேரூரீ

(ப-ம்) கீந-வெஷு-மனிதன், விதேந-பணத்தினால், நகவ-புணீய-
ந்ருப்தியடைவிக்கத்தக்கவனன்று, கார-உள்ளை, கெ-கூவுவெசு-கண்டோ
மேயாகில், விததி-பணத்தை, வெஷு-அடைகிறோம், கவு-நீ, யாவ
கீஸிஷு-வி - ப்ரபுவாயிருக்கிறவரையில், ஜீவிஷு-ராவீ - பிழைத்திருக்கப்
போகிறோம், கீ-எனக்கு, வரணீய-வரித்துக்கொள்ளவேண்டியவராவூ-
வரமானது, ஸவனவ - அதுவே.

ய், அந்தரிஷ்டாதிஸோகங்களுக்குக் கீழ்விளகமாயிய பூஸோகந்திலிருப்பவனுக்குக் கிற
ற, ஜராமுதவியவையோடு கூடியமனுஷ்யன், ஏப்படி நீசொல்லியவண்ணம், அவி
வேகிகளால் வேண்டப்படுகிற பின்ன, பொருள், பொன் முதலிய அநித்யங்களைவிரு
ம்புவான், பின்னமுதலியவைகளைக்காட்டிலும் கிறத்ததாய், அடையக்கூடாததாயிரு
க்கிற உத்தமபுருஷார்த்தத்தையடைய விரும்பினவன், அவைகளிலெப்படி ஆஸ்தை
புடையவனாவான். இவைகளெல்லார்க்கென்றறிந்த ஒருவனும், இவைகளிலாசையு
டையவனாகான். உலகத்திலுள்ள எல்லோரும் மேலானவையையே விரும்புகிறார்கள
ன்றோ; ஆகையால், பின்ன, மனம், என்று, எனக்கு ஆசைகாட்டவேண்டாம். மே
லும், அப்ஸரஸ்ஸுக்களின், கர்த்திபோகஸத்தோஷங்கள், நிலைபில்லாத அநித்யங்க
ளென்றறிந்த எந்தவிடேகி, அநித்யப்பகான ப்ராணனை விரும்புவான்.

17-மா—இன்னமும் கசிகேதஸஸு சொல்லுகிறான்:—ஒய்யமதேவா முத்தர்
கள் ஜராமரணங்களின்தி சுகமாய்வாழ்வதையும், இக்குள்ளேர் ஜராமரணங்களால்
அன்பப்படுகையையுமாராய்த்தறிந்தவன், அநித்யங்களான அப்ஸரப்பாபுருகிவிஷய
போகங்களிலெப்படி விரும்பமுடையவனாவான். மேலும், (சூகித்யவண்-பு) என்
அகொண்டாடப்படுகிற அப்ராந்ததநித்யமங்களை விக்ரகத்தையும் அப்படிப்பட்ட வி
க்ரகாதுபவத்தாலுண்டாகிற போசுஸத்தோஷங்களையும் கிருபித்தறிந்தவன், அந்
யல்பமான ப்ராணனில் ஆசையுடையவனாவான்.

உசு. யஸிநிஃவிவிதிநிஷிதெதாபுதாபுராபெ சிஹதிவ்ரு
வநிதஸு | பொய்யவரொமஃபநுபு, விவெஷாநாத்யுஷலாநவிசெ
காவுணீதெ |

உஃ. யஸிநிஃவிவிதிநிஷிதெதாபுதாபுராபெ சிஹதிவ்ரு

யஸிநிஃவிவிதிநிஷிதெதாபுதாபுராபெ சிஹதிவ்ரு

(ப்-ம்) ஹெபுதெதா—ஒய்யமதேவா, சிஹதி-பெரியதான, வாராவரா
பெ - பரலோகத்தில், யஸிநி - எத்தமோக்ஷமடைந்த ஆத்மஸ்வரூபவிஷ
யத்தில், யடிபு - யாதொரு என்னால் கேழ்கப்பட்ட விஷயத்தைப்பற்றி,
விவிதிநிஷி-ஸந்தேகப்படுகிறார்களோ, உசு - அந்தவிஷயத்தை, து-என்
பொருட்டு, ஸு-உயி-சொல்லும், பொய்யவர-யாதொருவரமானது, மஃ
பு-அநிகாகல்யத்தை, காவு, விஷு - அடைந்திருக்கிறதோ, தஸு -
அத்தைக் காட்டிலும், காவு - வேறான, வர - வாததை, நவிசெகா-
கசிகேதஸ்ஸரணவர், காவுணீதெ-வரிக்கவில்லை.

18-மா—ஒய்யமதேவனே, நான் கீழ்ச்சொல்லியபடிமற்றவல்லாவிஷயங்களு
முப்போகயிற்வாத அநித்யப்பொருள்களானையால், அவைகளைவிட்டு, என்னைவரு
சியாமல், என்னால் (பெய்யப்பெ-தெ) என்றிற் க்ளோகத்தில் கேழ்க்கப்பட்ட வர
த்தை எனக்குத்தாரும். இவ்வாத்மா ப்ரேதனுவிய பிறகு, உளனே விளனே வென்
ண்டாகிய ஸம்சயம் நீங்கும்படி, மிஷ்முயர்த்ததாகிய பரலோக ஸுகத்தையடைவ
தற்கு, இவ்வாத்ம ஸ்வரூபத்தினுண்மையை வெளியாக்கும். இப்படி கசிகேதஸ்ஸு
சொன்னான். இக்கருத்து, அவனுக்கு உண்மையாய்பிறந்தது. இதனாலும், பலராலும்
கேட்டறியக்கூடாத ஆத்மஸ்வரூபத்தையே கேழ்க்க விரும்பினபடியாலும், அவிலே
இ மோசம்பேர்ந்த அநித்யமான பொருள் முதலியவற்றில் நெஞ்சு கொஞ்சமும்

ஸை விரும்பிக்கொண்டவனுக்கு, மிகுந்த சுபஸ்ஸுண்டாகிறது. யாதொருவன், வித் யாருபமாஸ ச்ரேயஸ்ஸைவிட்டு, அவிய்யாருபமான ப்ரேயஸ்ஸை விரும்பிக்கொள்ளுகிறானோ; அப்படிப்பட்ட புத்தி ஆலோசனையில்லாதமூடனுனவன், பாரமார்த்திகமாய், நித்யமாய், ஸுகல்வாருபமாகியிருக்கிற உத்தம புருஷார்த்தத்தில் நின்றும் கீழ்கினவனாகிறான். அதனை யிழ்த்தவனாகிறானென்றபடி.

௩௮-ஹா.—இனிவிப்படி நல்விவேகமுடைய சிஷ்யனாகிய கசிதேதஸ்ஸைக்கண்டு, பலவாறாய் அவன் நெஞ்சைப்பீசியித்து, இவனுக்கு, மோஷத்தில், மிகவும்ஸ்திரமான விருப்பமுண்டாயிருக்கிறதென்று நிச்சயித்து, இவனுக்கு தத்வோபதேசப்பண்ணத் தகுமென்றெண்ணி, இவனுக்கு மோஷத்தில் மிகவும் ஸ்திரமான விருப்பமுண்டானதைப்பற்றி, யமனிவளை விசேஷமாய்க்கொண்டாகிறான். மிகவும் சிறந்த மோஷமார்த்தம் வேறு: ப்ரியமான போகமார்த்தம் வேறு, இவ்விரண்டும், புருஷனை, தந்தம்வழியிலிழுத்துக்கொள்ளும் தன்மையுள்ளன. இவ்விரண்டும் பிந்தப்ரயோஜநங்கள். இவ்விரண்டினுள், மோஷவார்த்தத்தை விரும்பிக்கொள்ளுகிறவனுக்கு, மிகுந்த நன்மையுண்டாகிறது. யாதொருவன் போகத்தை விரும்பிக்கொள்ளுகிறானோ; அவன், உத்தமபுருஷார்த்தத்தை இழந்தவனாகிறான். இது நிச்சயமே.

உ. ஸ்ரேயஸுவ்யஸூரிந-ஷுரேத: கௌஸம்பரீக௃விவிந த்யீர: | ஸ்ரெயஸஹியீரொஹிவ்யபவஸாபுணீகெவ்யெயாரிஷா யொமகௌரோபுணீகெ |

உ. ஸ்ரேயஸுவ்யஸூரிந-ஷுரேத: கௌஸம்பரீக௃விவிந த்யீர: | ஸ்ரெயஸஹியீரொஹிவ்யபவஸாபுணீகெவ்யெயாரிஷா யொமகௌரோபுணீகெ |

(ப்-ம்) ஸ்ரேயஸு-ச்ரேயஸ்ஸம், ஸ்ரேயஸு - ப்ரேயஸ்ஸம், ரிந-ஷுரே-மஸிதனை, ஷ-க:-அடைகின்றன, யீர:-தையமுள்ளவன், கௌ-அவைகளை, ஸம்பரீக௃-கன்றயாவோசித்து, விவிநதி - விவேகித்தறிகிறான். யீர:- அப்படியறிந்த தீரானவன், வ்யபஸ:-ப்ரேயஸ்ஸைக்காட்டிலும், சுவி-சிறந்ததான, ஸ்ரேய:-ச்ரேயஸ்ஸையே, வுணீகெ - வரித்துக்கொள்ளுகிறான். ரே: - புத்தியில்லாதவன், யொமகௌரோபு - யோகம், கேஷமம், இவைகளைவிரும்பி, ஸ்ரேய:-ப்ரேயஸ்ஸை, வுணீகெ - வேண்டுகிறான்.

௩௯-ஹா.—இப்படி, ச்ரேயஸ்ஸம், ப்ரேயஸ்ஸம், இரண்டும் புருஷனது தத்வத்தக்கடினவையாகில், ஸாரமான ச்ரேயஸ்ஸைவிட்டு, பாரும், ப்ரேயஸ்ஸையே விரும்பிக்கொள்வதென்கொண்டு, என்று கேட்பாயாகில் சொல்லுகிறேன். இவ்விரண்டும், புருஷனுடையக் கூடுமாகில், புத்தியில்லாத மூடர்களுக்கு தக்கருண்மையை வெளிப்படுத்தாமல் கட்டுகின்றவாகையால், புத்தியுடையவனே இவைகளி ணுண்மையை யறித்து, சாரமான ச்ரேயஸ்ஸை, அன்னம், பாலயறித்தவொன்வதபோல், பறித்து விரும்பிக்கொள்ளுகிறான். புத்தியில்லாதவன், இப்படியவருத்தறிய சக்தியில்லாமல், சரீராஷுணத்தின் பொருட்டு ஆஸாரமான ப்ரேயஸ்ஸை யடைகிறான். ச்ரேயஸ்ஸென்பது மோஷம், ப்ரேயஸ்ஸென்பது புத்திரமித்திராதிதிகள்.

௩௮-ஹா.—ச்ரேயஸ்ஸம், ப்ரேயஸ்ஸம், என்கிற விசண்டில், மனுஷ்யன், ஏதனை வேண்டினால், அதைக்கொள்ளலாம்; ஆகிலும், அன்னமானது, நீரும், பாலும்

தராய்; தங்கனீ, கல்லறிவுடையோரென்றும், சாஸ்திரங்களில் புலமென்றும் கினைத்
தக்கொண்டு திரிகுரர்களோ; அவர்கள், ஜன்மம், ஜ்ஜா, மரணம், ரோகம் முதலியவ
ற்றால், மீழ்க்கப்பட்டு குருடனால் வழிகாட்டப்பட்டு நடக்கும் குருடர்களைப்போல்,
வழியல்லா வழிகளிலிழிந்து செட்டுப்போவார்கள்.

ஸ்ரீ-ஹர் - இப்போது, யமன், தன்னால் சொல்லப்பட்ட விதைய, அவியை, என்னை விரைவெழிதருக்கும்; அவியைபை கிந்தித்திருன். -காமகர்மந்தகரீ வந்த னமாகவுடைய அவியையாகிற பேரிருளின் கடுவில் முழியியிருக்கிற ஜநங்கள், தம் கரீ, மிகவும் அழிவுள் னவர்களாயும் பண்டிதர்களாயும் நினைத்துக்கொண்டு, மிகுந்த துக்கங்களினால் வருத்தமடைந்தவர்களாய், கண்ணில்லாதவர்கள் வழிகாட்ட நடக்கிற கண்ணில்லாத ஜநங்கள்போல், வழிதப்பிப் படுகியில் வீழ்ந்த நாமடைகிருர்கள். சிவன், ஈடி, வுரீரணன்” என்னை காடமிகுப்பதாய்க்கொண்டு, காமங்களினுருக்கப்பட்ட கெஞ்சினையுடையவர்களாய் என்ற, அதற்குப் பொருள் கூறுகின்ற னர். என்ற இராமானுஜபாவ்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த பாடம், சங்கரபாவ்யத்தில் சொல்லப்படவில்லை.

சு. நவராவராயப்பிள்ளை அவர்களே, வித்தொழிவு
நலத்துறை | சம்பளவாரியத்தினால் நலத்துறை
உத்தரவு ||

౩. నసాంపరాయః ప్రతిభాతికాలం ప్రమాద్యంతంది తయో హేనమాధమ్ ।

ఆయంతో శాస్త్రి పరీక్షామానీవునః పునర్వ్యవహర్యతేమే ॥

(ப்-ம்) வாங்கு-சிறியவனாகும், பூரோஷிணீ - ஏமாந்தவனாகும், வித்
 ரோஷெந - பணத்திலாசையில், சீலீயு - அறிவழித்தவனாகும்ருக்கிறவ
 னைக்குறித்து, ஸாம்பாரபி-பரலோகமானது, நபூதிவாதி - தோற்றுகி
 ரதில்லை, சுயு-வொக-இத்தலோகமானது, (சூலி-இருக்கிறது), பா-இ
 தைக்காட்டிலும் வேறான, (வொக-லோகமானது), நலி-இல்லை, உதி-
 இப்படி எண்ணக்கொண்டபுருஷன், செ-என்னுடைய, வஸு-வசமாயிரு
 க்கையை, பா-நீவா-நீ-அடிக்கடி, சூவடி-தெ-அடைகிறான்.

ஸ்ரீ-ஹா.—அறிவில்லாதமுடனாய், ஸாவதானனூரிராத பெருநூல் மோகக் கொண்ட புருஷன், பரஸோகத்தை யறிவதில்லை. இப்படி, கண்ணால் காணப்படுகிற இந்த லோகமேமுன்னது; காணப்படாத பரஸோகமில்லை என்றெண்ணுகிற புத்தியில் லாதவன். ஸ்திரீ முதலிய ஸுகாபாஸங்களில் விழுந்து பாயியாய், மகாகோரதுக்க மயமான நரகத்தை யடைவான்.

ரா-ஹா.—அவ்வெகியாய், முன்பின் இலட்சணியில்லாத, விஷய ஸுகாபா ஸங்கனார் மயக்கப்பட்டவனுக்கு, பரலோக ஸாதகமானது புலப்படாது. இந்தப் படி. பரலோகத்தை இல்லை என்று சொல்லி, இந்தலோகத்தி லணவயாகிய ஸுகாபா ஸங்கனா யறுபவீத்துக்கொண்டிருக்கிறமுடன், தரகத்தையடைகிறான். ஸ்ருதபரகா சிகையில், 4 ஸுமயிநெகூநு-ஹுய ” என்கிற ஸூத்திரத்தில், 4 சுபுரொ கொநாவலிவரூஉதிராநீ ” என்று பாடத்தை யாசரயித்து, இக்கலேசையும், பர

ததிலிலபெ | பததாவிவிவிவாநாங்குபிநாங்கெதிதகைத:” என்ற பக்ஷத்தையிலும் சொல்லப்பட்டது.

அ. நநரொணாவரொணவொபுதூவனஷ்டலாவிலெஜெயொவஹுயாவிலுரோக: | சுதநபுபொகெமதிரகுநாவிலுணியாநுமபுதகபுரொணவபுரொணாது |

௮. ஸ்ரீராமச்சந்திர: க்ருஷ்ணசுவித்யேயாஸ்யாநாமிஸ்யஸ: ||

அஸ்ஸந்திர: க்ருஷ்ணசுவித்யேயாஸ்யாநாமிஸ்யஸ: ||

(ப-ம்) வஹுயா-அனேகப்ரகாரமாக, விஜுரோக: - ஸத்தேகிக்கப்பட்ட, வனஷ்ட-இத்தஆத்மா, வரொண-தாழ்த்தவனாயிருக்கிற, நரொண-மறுஷ்யனால், வெபுதூ: - உபதேசிக்கப்பட்டவனய்க்கொண்டு, நவஸுலிஜெய-கன்றாயறியக்கூடாதவன், சுதநபுபொகெ-வேறுகாதவனால் சொல்லப்பட்டபோது, (யா-யாதொரு) மகி-ஜ்ஞாகமானது, (சுலுபி-இருக்கிறதோ, ஸா-அந்த) மகி-ஜ்ஞானமானது, சுத-தாழ்த்தமனுஷ்யனுபதேசத்தபோது, நாவிலு-இல்லை, சுணாபுரொணாஸ-அணுபரிமாணத்தைக்காட்டிலும், சுணியாநு-அணுவாயிருக்கிற ஆத்மாவானவன், சுதநபு-வலி- தர்க்கிக்கத்தகாதவனன்றோ.

ஸா-ஹா-யாதொரு ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி, என்னைக் கேழ்க்கிறாயோ, இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, ஸாத்ரண மறுஷ்யனால் சொல்லப்பட்டறியப்படாது. ஏனென்றால், இந்தவிஷயத்தில் உண்டென்றும், இல்லையென்றும், பலவிதமான விவாதமுண்டா யிருக்கிறதன்றோ; நான் பரமாத்மாவே யாகிறேன் என்று எண்ணமுள்ள ஆசாரியனுலபதேசிக்கப்பட்டால், அதின்பிறகு, இந்த ஆத்மஸ்வரூப விஷயத்தில், சத்தேகமான கதிரியில்லை ஆத்மஸ்வரூபம் விசம்பநாமா யிருப்பதன்றோ; அன்றியில் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறல்லாத பரமாத்மா சொல்லப்பட்டால், வேறென்றுமென்று மறியவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் வேறறியவேண்டிய பொருளில்லையன்றோ; ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இவ்விரண்டுமொன்றென்றறிவுத்த்காட்டில், விஷ்டைவேறென்று மில்லையன்றோ. ஆகையால், வேறொரு சித்தையில்லை. இப்படியறிந்தவனுக்கு மோஷம் தப்பாதன்றோ; அன்றியிலே, அபேதஜ்ஞானமுடைய ஆசாரியனாலே உபதேசிக்கப்பட்டால், அறியப்படாமல் போகாது. கேழ்க்கிற சிஷ்யனுக்கும்; பரமாத்மாவைக்காட்டிலும், நான் வேறொருவனன்று என்கிற ஜ்ஞாநமுண்டாகும். ஆசாரியனுக்கு மிப்படியுண்டாகும். இப்படி ஆசாரியனால், வேதல்கொண்டு அறியப்படவேண்டும். ஏனென்றால், அந்த ஆத்மா, அணுபரிமாணத்தைக் காட்டிலும் மனுஷாயிருக்கிறது. அணுபரிமாணமானது, தர்க்கயுக்தியாலே, ஊகிக்கக்கூடாதது. ஒருவன், ஒருவிதமாய் ஊகிக்க மற்றொருவன், மற்றொருவிதமாய் ஊகிக்க வேறொருவன், வேறொருவிதமாய் ஊகிப்பான். ஆகையால் இப்படி, தர்க்கத்திற்கு நிலையில்லை. அணுவென்பது பரம்புகுமாவிராததுபற்றி, சூன்னை யமன் கசிகேதஸ்கோலி சொன்னுனென்று இந்த ச்லோகத்திற்குப் பொருள்.

ஸா-ஹா-அனேக காதிக்னால் அனேகவிதமாய், சொல்லப்படுகிற இந்த ஆத்மாவானவன், பண்டிதனென்று பெயர் பெறுதற்குமாத்திரம் வேதாந்தம்படித்த தாழ்ந்த மனுஷ்யனாலே (அதாவது தேஹாத்வாபி மாந்ருடைய மறுஷ்யனாலே) சொல்

ஸ்பட்டரிப்பட்டான். பரப்ரஹ்மமானது ஜீவாத்மாவை சரீரமாகவுடையது, என்கிற ஜ்ஞானமுடைய ஆசாரியனால் உபதேசிக்கப்பட்டான்; அப்படி, அறியப்படுமோ; அப்படி, வேறொருவனால் சொல்லப்பட்டறியப்படாது. அன்றியில், அப்படி ஸாதாசாரியனுடைய உபதேசிக்கப்பட்டால், ஸம்ஸாரத்தில் ஸஞ்சரிப்பது விட்டுப்போம். அன்றியில், அங்ஙனம் சொல்லப்படாமல் தானே ஸ்ரீயப்பார்த்தா ஸ்ரீயப்படாது. உபதேசிப்பவனாரியுத்தாலும், சிஷ்யன் புத்திசாலியாய் ஊழித்துக்கொள்ளுகிறவனாயிருந்தால், தானே அறிந்துகொள்ளப்படுகிறது. இதற்கு ஸாதாசாரியன் உபதேசிக்க வேண்டிய தீர்ப்புத்தம், ஏனென்றால், இந்த ஆத்மா, அணுவினு மணுவா யிருப்பதால், தர்க்கபுத்தியைக்கொண்டு ஊழிக்கமுடியாததன்றோ. ஆகையால் ஸாதாசாரியோபதேசத்தாலே அறியவேண்டும்.

பதரங்கயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கராஷ்யத்தில், “சுநந்யுபுராதெ” என்கிற பதத்திற்கு, அந்யேக, ப்ரோக்தே, என்று விக்ரஹித்து, ஒருபொருளும். அந்யேக, ப்ரோக்தே என்று விக்ரகித்து, மற்றொருபொருளும், அப்படியே “மகி” என்கிறவிடத்தில் அக்தி, கதி, என்றிரண்டுவிதமாய்ப்பிரித்து, இரண்டுபொருளும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், “சுநந்யுபுராதெ” என்கிறவிடத்தில், க, அந்யப்ரோக்தே, என்று விக்ரகித்து, ஒருபொருளும், அந்யேக, ப்ரோக்தே, என்று, விக்ரகித்து, மற்றொருபொருளும், “சுந” என்கிறபதத்திற்கு, ஆத்மஸ்வரூபத்தில் என்று சங்கராஷ்யத்தில் போல ஒரு பொருளும்; ஸம்ஸாரத்தில் என்று ஒருபொருளும், “மகி” என்கிறதற்கு, ஜ்ஞானம். என்று ஒருபொருளும். ஸஞ்சரித்தல், என்று ஒருபொருளும், கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியில் “சுந்யுபுராதெ” என்று ஒருபாடமிருப்பதாய்ச் சொல்லி, அதற்கு, ஸாதாசாரியனால் தவனுவே சொல்லப்பட்டால், என்று பொருள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இத்தபாடார்த்தமிருப்பதாய், சங்கராஷ்யத்தில், சொல்லப்படவில்லை.

க. வெதஷாதகெ-ஊரிதிராவநெயாவொகூதெநெவஸுஜநாயவெஷ. | யாகுராவஸக்யயுகிஸு-தாவிகாவொஷொஹிபாஹவிகெ.காபுஷா||

F. नैवेद्यं तृप्तमन्त्राद्यैः संयुक्तं तैश्चैव संयुक्तं तैश्चैव संयुक्तं.

यान्तेत्युक्तं संयुक्तं तैश्चैव संयुक्तं तैश्चैव संयुक्तं.

(ப்-ம்.) வெவெஷாஷி இஷ்டனாகசிகேதஸ்தே, சுய-நீ, யா-யா-தொருவித்யையை, சுவ-அடைந்தாயோ, வஷா-இந்த, ரி-வித்தையையானது, கெ-ஊ-ஊகத்தினால், நகுவெதபா-அடையத்தக்கதன்று, சு-வெஷாஷி-இதானால், வெஷாஷி-உபதேசிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு, யாகு-நாய-சுல்லறியின்பொருட்டு, ஹி-ஆகிறது, சுய-நீ, வக்யயுகி-ஸத்யத்தில் ஸத்யமுள்ளவனாய், கவி-ஆகிறது, வக-ஆச்சரியம், வெ

நவிகெதிகே-ஓசிகேதல்ஸை, நிகே-எங்களுக்கு, ஸை-ஓ-உன்னைப்போலிருக்கிற, பூ-ஷா-பாரசமபண்ணுகிறவன், ஹியாசி-பார்த்திக்கத்தக்கவன்.

ஸா-ஹா.—ஆகமத்தாலாகவேண்டிய ஸதாசார்யனா உபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்மவீத்யையானது, தர்க்கத்தினால் வரக்கூடியதன்று. ஆகமத்தெரியாத தர்க்கிகள், தனக்குத்தோற்றியபடி, எதையோ ஒன்றைச்சொல்லுகிறான். அது பாமார்த்தமன்று. ஆகையாலிப்படி ஆகமாதீதமாயிருக்கிற ஆத்மவீத்யையானது, தர்க்கிகளுகாத வேதவீத்யையிருக்கிற ஆசார்யனாலே உபதேசிக்கப்பட்ட நியப்படுத்தக்கூது. யாதொரு ஆத்மவீத்யையை, நீ அறிய நிச்சயித்தாயோ; அவன் ஸ்வரூபமப்படிப்பட்டது. நீ, இதில் ஸத்யதீரணையிருக்கிறாய், ஆகையால் எனக்குன்னிடத்தில் அருளுண்டாயிருக்கிறது. உன்னைப்போலவே, நமக்கு, சிஷ்யன், உண்டாகவேணும்.

ஸா-ஹா.—அந்த தேவதாலினுளும் தர்க்கத்தால் வருகிறதில்லை. தர்க்கத்தில், மிகவும் ஸமர்த்தனாயிருக்கிற புருஷனும், ஆசார்யோபதேச மில்லாமல், அறித்துக்கொள்ளான். நீ, ஸமயவானை தீரணையிருக்கிறாய், உன்னைப்போல சிஷ்யன், எங்களுக்கு வித்திக்கவேணும், சிஷ்யவஸூணத்திற்கு, நீ, முதலிலக்கியமாயிருக்கிறாய்.

கம். ஜாநாஜிஹத் சொவயிரிகுநிகுந்நஹ்யுபு-வெவொபூபு தெஹிபு-வணை | சுகொபியாநாநிகெதகுகொபூநாநிகெதகுகு-வெவொபூபூவாநவநிகுபூ||

௧௦. ஸாமுதாந் சேஷஸ்திஸ்தம் நஸ்துருந்ஸிஷ்யஸ்தேசீபுருஸஸ்தி |

ஸதீஸ்யாநாநிகெதகுகு ரஸ்திஸ்துந்ஸிஷ்யஸ்தேசீபுருஸஸ்திஸ்தம்||

(ப்-ம்) ஹெ-ஹான், சொவயிரிகி-சிதிஎன்பதையும், ஸநிகுபூ - அஸ்திரமென்று, ஜாநாஜி-அறிவேன், ஸபு-வெவொ-அநித்யங்களாலே, பூ-வபூ-நித்யமான, சிஷ-அந்தபாப்ரஹ்மமானது, நபூபூபூதெஹி-அடையப்படமாட்டாததன்றோ, கிகி-ஆகையால், யா-என்னால், நாவிகெதிகேதேதசம்பந்தமான; ஸபி-நாசிகேதாக்கியானது, லி-கி-வயசம்பண்ணப்பட்டது. ஸநிகெதகுகு - அஸ்திரங்களாயிருக்கிற, ஓ-வெவொ - தாவ்யங்களாலே, நிகுபூ-நித்யமானதை, பூபூவாநவநிகு-அடைந்தவனாகிறேன்.

ஸா-ஹா.—தானிப்படியான எல்லாமறிந்தும், அநித்யமான யாமய பதத்திற்கு வேண்டிய அநித்யபரம் முதலிய அநித்யசர்மங்களைச்செய்தேன். நீ, என்னால் கொடுக்கப்பட்டாலும் மனவாஸையேண்டாமென்று, நித்யத்தையே விரும்புகிறாய். ஆகையால் உன்விஷயத்தில், எனக்கு, ஸத்தோஷமாயிருக்கிறது, என்று யமன் சொன்னான்.

ஸா-ஹா.—குபேஸாஸ்வர்டம் முதலிய எல்லாவற்றையு மநித்யமென்றறிவேன்; அநித்யங்களாலே, நித்யபரமாத்மா, அடையப்படமாட்டானென்றறிவேன், ஆகையால், நித்யமான பரமாத்மாவை அடைவதற்கு, ஸாதகமான ஜ்ஞாநத்தை, அநித்யபரம் முதலியதால் ஸம்பாதித்தேன்.

பதாவ்யபார்த்தபேதங்கள்.

நித்யம், என்பதற்கு ஆபேக்ஷிகநித்யமென்று சங்கராபர்ஷயத்திலும், நித்யாத்மபார்த்தினாதமென்று இராமாநுஜபர்ஷயத்திலும், பொருள்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

கக. காரிஷ்யாஷ்டிஐமதஃப்ரதிக்ஷாங்குதொராநனூஜிமவஸ்ய
வாரஸ்ய | ஸ்லோக(தீ)கிஷ்டா-ராமாய-பு-அஷ்டாங்குதொராய்ரொ
நநிகெதொக்யுஷாஃ ||

பா. காமபுஷ்டிஐமதஃப்ரதிக்ஷாங்குதொராநனூஜிமவஸ்ய

ஸ்வ(கீ)மவஸ்யாஃப்ரதிக்ஷாங்குதொராய்ரொநநிகெதொக்யுஷாஃ ||

(ப-ம்) ஹெநநிகெதஃ-ஓக்சிகேதஸ்ஸே, சுதொ-யாககர்மத்திற்
கு, பு-அஷ்டா-பலருபமாயிருக்கிற, ஐமதஃ - லோகத்தினுடைய, காரி
ஷ்ய-இஷ்டங்களினுடைய, குஷ்டிய - பார்ப்தியையும், குநக்யு - ராசமி
ல்லாததாயும், ஐமவஸ்ய - பமயில்லாமிருக்கைக்கு, வாரஸ்ய - கரையாயும்
ஸ்லோக(தீ)-ஸ்துதிக்கத்தக்கினதாயும், கிஷ்டா-பெரிதாயும், உராமாயஸ்ய - பெ
ருங்கிர்த்திபொருத்தியதாயுமிருக்கிற, பு-அஷ்டா - நிலையையும், ஐஷ்டா-
பார்த்து, யு-அஷ்டா-தார்த்தால், யீர-தீரமாயிருக்கிற; (க்யு-கீ, காரிஷ்ட-
காமபோகங்களை) க்யுஷாஃ-விட்டாய்.

பா-ஹ-எல்லாதாமங்களும் நிறைந்ததாய், அத்தயாத்மம், அதிபூதம், அதிசு
வதம், என்ஹிஜகத்திற்கு, ஸ்திதிஹேதுவாய், எல்லாபாகங்களுக்கும் பலனாய், ஸம்
ஸாரஸாகரத்தின் கரையாய், ஸ்துத்யமாய், பெரிதாய், உத்தகதியாய், உத்தமஸ்தி
தியாயிருக்கிற பரமபதத்தை ஆரோசித்து மகாதீரான கீ, அதித்யங்களான காம
போகங்களைவிட்டாய். பார்ப்மமேயன்றே இத்தப்படி கைக காமாவாத்தியையு மு
ண்டெண்ணிவைக்கும் என்று கசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்து, யமன், சென்னென்று
இந்தச்சுலோகத்திற்குப் பொருள்.

பா-ஹ-முன், கசிகேதஸ்ஸுக்குச் சொல்லியிருந்த சர்வனாதிசாரத்தை, இ
ப்போது உபயுக்தித்தது. யாகாதிபலங்களை யுணர்ந்து, அவைகளைவிட்டு, நித்யாக
ந்தஸ்வருபமான பரமபதத்தையே, கீவிரும்புகிராய், பரமமலோக பர்வந்தமுள்ள எல்
லாபோகங்களும் அழித்தபோமவையெயன்றே, ஆத்மஸ்வருபமே இவைகளுக்கு,
விருத்தமாய் எல்லாருணங்களு மொன்றாய்ச்சேர்ந்த கூட்டமாய், நித்யமாயிருப்ப
து என்று, கீயந்தாய். என்று, யமன், கசிகேதஸ்ஸைப்பார்த்து, சென்னென்.

பதாங்கவார்த்தபேதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், “காரிஷ்யாஷ்டிஐமதஃப்ரதிக்ஷாங்குதொ-”
என்கிறபர்வந்தம், காமபோகஸ்வருபத்தைச்சொல்லி,மேல், ஆத்ம ஸ்வரு
பத்தைச்சொல்லுகிறதென்று, ஒருபோஜகையும், ச்லோகமெல்லாம் ஆத்
மஸ்வருபத்தையே சொல்லுகிறதென்று, சங்கராஷ்யத்தில் போல்மற்றொ
ருபோஜகையும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கக. காரிஷ்யாஷ்டிஐமதஃப்ரதிக்ஷாங்குதொராய்ரொநநிகெதொக்யுஷாஃ ||
ஸ்வ(கீ)மவஸ்யாஃப்ரதிக்ஷாங்குதொராய்ரொநநிகெதொக்யுஷாஃ ||

கரு. ஸ்வெபுலெடியா துடிசரிந்நிசவாந் ஸிவஸ்வாஸிவயடி.
வி பரிஹெகாஸ்ய ஹவப்-ஸுயந்நிசத் தவடிஸம்ய ஹெண்ப்ரவீஜ்யா
விதெயுதசு||

௧௩. ஸர்வீசாஸ்துதமாமஸம்ஸிசாந் ஸிஸ்யாஸிசயஸ்துதம்.

ஸதிசுந்திரஸம்சரஸம்ஸிசாந் ஸிஸ்யாஸிசயஸ்துதம்.

(பம்.) பத்யு - யாதொரு ப்ராப்யஸுருபத்தை; ஸ்வெபுலெடியா-
எல்லாவேதங்களும், ரூமிந்நிசொல்லுகின்றனவோ, யசு-யாதொன்றை,
ஸவபுராணிகவாடஸி-எல்லாதவங்களும், வடிநி - சொல்லுகின்றனவோ;
யசு-யாதொன்றை, ஹுஸி-விரும்பினவர்கள், ஸுஹுயாஸு - ப்ரம்மசர்
யத்தை, ஹுஸி-செய்கிறார்களோ, தெ-உனக்கு, தசவடி-அந்தப்ராப்ய
ஸுருபத்தை, ஸம்ய-ஹெண-சுருக்கமாய், ஸுபீரி-சொல்லுகிறேன். வந
கச-இதானது, டிநிதி-ஓமென்பதே.

ஸ்ர-ஹா.—இப்படியேட்ட கசிகேதஸ்ஸைக்குறித்து, யமன் சொல்லுகிறான்.—
எல்லாவேதங்களுக்கு முட்பொருளாய், தபஸ்ஸு முதலியவற்றால் அடையத்தக்க
தாய், ருருகுல வாஸத்தாலே யறியத்தக்கதாயிருக்கிற ப்ரம்மஸுருபத்தை உன்னு
டைய இஷ்டப்படி சுருக்கச் சொல்லுகிறேன். இது, ஓமென்பதேயாகும்.

ஸ்ர-ஹா.—வேதங்களும், வேதாந்தங்களும், எந்தப்ராப்யஸுருபத்தைச் சொ
ல்லுகின்றனவோ; யாதொன்றை விரும்பி வைராக்கியத்தையடைகிறார்களோ; அந்த
ப்ராப்யஸுருபத்தை சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். அப்படி இந்தப்ராப்ய ஸுரு
பத்தை நன்றாய்ச் சொல்லுகிற சுருக்கின சப்தமானது ப்ரணவமே என்ற, ப்ரணவத்
தைக்கொண்டாடிக்கொண்டு, மேலே விஸ்தரமாய்ப்பேசுப்பதாய் நிச்சயித்து, இப்ப
டி சுருக்க, கசிகேதஸ்ஸைக்கு, யமன் சொன்னான்.

கசு. வநகதெயுவாகுராஸ்ய ஹவநகதெயுவாகுராஸ்யா

வநகதெயுவாகுராஸ்யாஹவநகதெயுவாகுராஸ்யா

௧௪. ஸர்வீசாஸ்துதமாமஸம்ஸிசாந் ஸிஸ்யாஸிசயஸ்துதம்.

ஸதிசுந்திரஸம்சரஸம்ஸிசாந் ஸிஸ்யாஸிசயஸ்துதம்.

(பம்.) வநகசுஹிவநவசுஹி-இந்தப்ரணவமே, ஸுஹ-ப்ரம்மம்,
வநகசுஹிவநவசுஹி-இந்தப்ரணவமே, வாகு-சரேஷ்டம், வநகசுஹி
வநவசுஹி-இந்தப்ரணவத்தையே, ஹுஸி-அறிந்தால், யசு-ஹுஸி
யவனெதை விரும்புகிறானோ, தவடி-அவனையையடைகிறான்.

ஸ்ர-ஹா.—அபாப்ரம்மம், பரப்ரம்மம் இவ்விரண்டு ப்ரணவாஹமே; இ
தைப்ராநிதமாய், அஸ்தை, அபாநிதமாய், உபாஸித்தாய், அபாப்ரம்மத்தை, அஸ்தை
பாப்ரம்மத்தை விரும்பினபடி யடைகிறான்.

ஸ்ர-ஹா.—இந்த ப்ரணவாஹமே, ப்ரப்ரம்மப்ராப்தி ஸந்தமனை-உபாஸாஸி
ஷயம். இதவே எல்லா மந்திரங்களிலும். சிறந்து. இப்படி யறிந்தால் அதைவே

பா.—பாதமொன்று மில்லாத ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஆலம்பகமாய்ச்சொ
பாணவமானது; அபாபரம்மத்திற்கு, பாதிமாய் மந்தாதிகாரிகளுக்குச்
சொல்லப்பட்டது. இனி அந்த பாணவத்திற்கு ஆலம்பகமாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை
ஸாஷாத்தாய்ச் சொல்லத்தொடங்கி, இப்படி சொல்லப்படுகிறது ஜடமஜரமரணம்
முதலிய விகாரங்களென்று மில்லாததாய், ஒருகாணத்தாலுமொருவிதமாய் மாறுத
லில்லாததாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபமானது, சரீரத்துக்கு, மரணம்முதலியவிகாரங்க
ளுண்டானாலும் மாறுபாடின்றி ஒரேரூபமாயிருக்கிறது.

பா.—பிறப்பில்லாதவனாகையால், பிறப்பில்லை. நிய்யனாகையால், மரிப்பதி
ல்லை. சரீரவதனாகையால், ஒருகாணமுடையவனன்று முற்காலத்திலு முன்னாகையா
ல் மூன்றொருகாலத்தி லொழியானாய்பிறத்தானன்று. அழியும்தன்மையுள்ள சரீரத்தி
ல் இருக்கிற இவனை எவ்வாறு நித்பபென்று சொல்லதென்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டாம்;
சரீரமழித்தாலு மிவனழிதிறவில்லை.

கக. ஊஹாவெந்நுதெஹஹுந் ஹதவெந்நுதெஹத்யு |

உஹதெனநவிஜாநீத: நாயந் ஹநிநஹநுதெ |

ஈ. ஸாந்தேந்நுதேஹஹுந் கதேந்நுதேஹஹுந் |

கதேந்நுதேஹஹுந் கதேந்நுதேஹஹுந் ||

(ப்.ம்.) ஹஹா-அடிப்பவன், (வநநு-இந்தஆத்மாவை) ஹஹா-அ
டிப்பதற்கு, உநுதெஹஹு-நினைப்பானேயானால், ஹத: - அடியுண்டவன்,
(நுதாநு-தன்னை) ஹத: - அடிக்கப்பட்டவனாய், உநுதெஹஹு-நினை
ப்பானேயானால், தெனநவிஜா - அவர்களிருக்கும், (நுதவாநு-வ
வாத்மஸ்வரூபத்தை) நவிஜாநீத: அறியவில்லை, ஏனென்னால், கதே-இ
ந்தஅடிப்பவன், (வநநு - இந்தஜீவாத்மாவை) நஹநி - அடிப்பதில்லை.
(கதே-இந்த ஆத்மாவானவன்) நஹநுதெ - அடிக்கப்படுகிறதில்லை.

பா.—இப்படியுள்ள ஆத்மாவை, சரீரத்தையே ஆத்மாவாகினைத்திருக்கி
ற நமந்தாவானவன். இவனையடிப்பேனென்று, அடிப்பதற்கு நினைப்பானானால்; அந்த
மூடனும், அவனையடியுண்டவனாய் நினைக்கப்பட்ட மற்றொருவன், நானடியுண்டே
னென்று, தன்னை, அடியுண்டவானாய்நினைப்பானானால்; அந்தமூடனும், அகியதில்
வருமும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தவரில்லை. அவிகாரமாகிய இவ்வாத்மாவை, ஏ
ருவனையடிப்பதில்லைன்றோ; ஆகையாலாகாசம்போலிருக்கிற ஆத்மா அடியுண்டதா
மில்லைன்றோ; ஆகையால் தர்மம், அதர்மம், இவைகளையெல்லாமாசவுடைய எம்ஸா
ரமானது, ஆத்மஸ்வரூபமறியாத மூடனாகையுள்ளது; பேதபரமானத்தாலும், அத
பற்றிவருகிற வ்யயத்தாலும், ஆத்மஸ்வரூபமறித்தவனுக்கு, ஸம்ஸாரமில்லை.

பா.—ஆவிப்படி எல்லாபரகாரத்தாலு மாத்மஸ்வரூப மழிவில்லாதது.
ஸ்ருதிகளிலும் பாஞ்சராத்நிரத்திலுமிப்படியே சொல்லியிருக்கிறது, பூரமாத்மாவை
ப்போலவே, ஜீவாத்மாவுக்கும் ஸ்வரூபவிகாரமில்லை.

பதாவ்யயார்த்தபேதங்கள்.

அவ்வயார்த்தங்களெல்லாம் சங்கராபாய்யத்திலும், இராமாதுஜ பாஷ்
யத்திலும், ஒருவிதமாகவே கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையா லிராமாது

ஜபாஷ்யத்தியபதார்வயார்த்தம், தனியாய்ச்சொல்லவில்லை. இங்கு, இராம னுதபாஷ்யத்திலுள்ள எல்லாவிஷயங்களையும் கெடல்வில் பெருகுமென்று ஸாராம்சஸங்க்ரகம் செய்யப்பட்டது.

உ௦. சுண்ணாணிபா நூஹதொலீயா நாதூஷுஜெனொ திஃஷி தொமஹாயாபு | கரிக்ரதூவஸுதிவீதஸொகொயாதூவஹா டாநூஹிராநரேதூதஃ||

அ௦. ಅಣ್ಣೇನಿಹಾಶ್ವಕುಶீಹಸೀಯ್ಯ ನಾಶ್ವಾಸ್ಯஜಂಶீಶ್ವಹೀಶீಗುಣಃ ||

ಕಮುಕ್ತುಃಪಶ್ಯತಿವಿಶೇಷಃ ಧಾತುಃಪ್ರಸಾಧಾನ್ ಮಹಿಮಾನುಭವಃ ||

(ப்-ம்.) சுண்ணா: சுண்பாந-அணுவிலுமணுவாய், ஹைகலீயாந-பெரியதிலும் பெரியதாய், சுஷுஜெனொ - இந்தசேதநதக்கு, சூ-தூ, நிய மிப்பதாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபமானது, சுஷுஜெனொ-இந்தசேதநனுடைய, மஹாயாபு-ஹருதயகுறையில், திவிரிதூ - வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சூ-தூ - தன்னுடைய, ஹிரேகட்ய-மகிமைக்கி ஹேதுவாயிருக்கிற, கபு-அத்தஸ்வரூபத்தை, சுசூ-தூ - காமாக்கர்மங்களை யதாந்தியாத சேதனன், யாதூ - தாரகா யிருக்கிறவனுடைய, வஹாடாச - அதுக்கத்தால், வீதஸொகஸுந - துக்கமற்றவனாகக்கொண்டு, வஸுதி - காண்கிறான்.

ஸ௦-ஹ - இந்தமத்திரத்தில் ஆத்மாவைக் காண்கிற வழி சொல்லப்படுகிறது. உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருளும், சிறிதாயினும், பெரிதாயினும், நியனாயிருக்கிற ஆத்மாவிலால் ஆத்மாவையுடையதாகின்றது. இந்த ஆத்மாவின் ஸம்பந்த மில்லாதது, அனந்தாய்விடுகிறது. இந்த ஆத்மஸ்வரூபமானது, ப்ரம்மாதி ஸ்தம்ப பர்யதமுள்ள எல்லாப்ராணிகளுடைய ஹருதயகுறையிலுமிருக்கின்றது. இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை கிஷ்காமனாய், கர்ம மூலமாய்வருகிற விருத்தி, ஷூயம், இவைகளைகீக்கி, விளக்கு ம்போது; ப்ரத்யக்ஜ்ஞாதத்தாலே காண்கிறான். அப்போது எல்லாதுக்கங்களும் நீங்கி ஸுகமாய் ப்ரகாசிக்கிறான். இதைவிட, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காண்பதற்கு வேறுவழி யில்லை ஆகையால், காமிகளாயிருக்கிற ப்ராக்ருத புருஷர்களாலே ஆத்ம ஸ்வரூபம் காணப்பட்டது.

பு-ஹ - கீதிரண்மெத்திரங்களுலே ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை சோதித்து, இனி அத்தீவாத்மாவுக்கு மத்தராத்மாவாகிய, ப்ரமாத்மா இப்படிப்பட்டவென்றது, அவ ஸ்வரூபத்தைஜ்ஞாவல்கிறது. அணுகளில்கிறந்த அணுவாய், மகத்தில் மகத்தரமாயிருக்கிறதும், ஸகலஜ்ஞாதுக்களுக்கு மத்தராத்மாவானது, எல்லாருடைய ஹருதய குறையிலிருப்பதும், இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு, அபந்தபாபமம், முதலிய அஷ்டகுணங் ளுண்டாகும்படி, கடாநித்து, இவனைமுத்தலுக்குகிறதும், ஆகிய இத்தகுணங் ளுக்கு, இருப்பிடமானது ப்ரமாத்மஸ்வரூபம். இந்த ப்ரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் கண்டால், எல்லாதுக்கங்களும் கீங்கி, ஸுகமாயிருப்பான். இப்படி அவனைகாண்பது; அவனுடைய அதுக்கத்தினால் வரவேணுமல்லது வேறுமர்க்கத்தால், யராதூ.

உ௧. சூவீநொடிவாபுஜதிஸயொநொயாதிஸவபுத; |

கஸுபீடாபீடெடியா பீடெநூஜாதூஹபுதி |

புரூ-ஹா.—வேண்டியபலத்தைத் தருகிற நாகிசேதாக்கியபையும், பவயிலலாத
மோகத்தைத்தருகிற பரம்மத்தையும், அறிந்துக்கொள்ள நாம் சந்திக்கலா யிருக்
கிறோம்.

ரா-ஹா.—எல்லா பலன்களையும் விரும்பின்படி, அங்கோஸாதனங்களை யதவ்
-த்தபேர்களுக்கு, கொடுப்பதாய், முழுக்கூட்களுக்கு மோகூத்தைத் தருவதான
அகூரபரப்ரம்மத்தை, காருபாஸிப்பதற்கு சக்தர்களாயிருக்கிறோம். ஆகையால்,
எப்படி, உபாஸிக்கப்போகிறோமென்று பயப்படவேண்டாம்.

௩. சூத்ரநாஸாயிநம்பிவி ஸரீரந்யபவெவது |

வாஸிநவாஸாயிநம்பிவி சித்யபு மவெவது ||

3. அநுந்ரஹிநம்பி சித்யபு மவெவது |

வாஸிநவாஸாயிநம்பிவி சித்யபு மவெவது ||

(ப்-ம்.) சூத்ரநாஸாயிநம்பிவி ஸரீரந்யபவெவது - தேராளியாய், விதி - அறி,
ஸரீரந்ய - தேகத்தையாய், வவெவது - தேராய், விதி - அறி, வாஸிநவாஸாயிநம்பிவி -
புத்தியை, வவெவது - ஸாரதியாய். விதி-அறி, சித்ய - மனஸ்ஸை, பு -
மவெவது-வவெவது-கவெவதுமாய், விதி-அறி.

ரா-ஹா.—உபாதிபாலேப்பட்ட ஸம்ஸாரியாயிவவெவது, வித்யை, அவித்யை,
என்கிற இரண்டினையும் தன்னிச்சைப்படி, யதவத்தித்து, மோகூதம், ஸம்ஸாரம்
இவைகளையடைவதற்கு ஸாதகமாக இரதம் முதலியவைகள் ஏர்ப்படுத்தப் படுகின்
றன. ஆதலா தேராளினின்றும், சரீரம் இரதமென்றும் அத்யவஸாய மென்னப்படுகிற
புத்தியை ஸாரதிஎன்றும், மனத்தைக் கவெவதுமென்றும், நியதித்துக்கொள். அதா
வது, புத்தியினாலேவப்பட்ட கெஞ்சுபோகிற அழியில், சரீரம்முதலியவைகள் செல்
லுகின்றன என்கை.

ரா-ஹா.—இத்த மத்திரம் முதல் ‘‘ஸோத்வநா பரமாத்மனா’’ என்கிற மக்
கிரகண்ட பர்யந்தம், ஸம்ஸாரத்திற் கக்கரையாகிய மோகூதத்தை யடைவதற்கு,
பரிசுரங்களைச்சொல்லிக்கொண்டு, ப்ரபத்தாவான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை யுப
தேசிக்கிறது. ஆகையாலிப்படி யறித்த தேகேதிரியாதிகளை வசப்படுத்திக்கொள்ள
வேண்டும்.

ச. ஐநி, யாணிவநயநாஹு விஷயாநுமவெவது மொவராத்

சூதேநி, யநெநயாநு மொவெவது மொவெவது ||

௪. ஐநி, யாணிவநயநாஹு விஷயாநுமவெவது மொவராத்

சூதேநி, யநெநயாநு மொவெவது மொவெவது ||

(ப்-ம்.) ஐநி, யாணி-இந்திரியங்களை, மொவராத் குதிரைகளாக, சூதேநி:
சொல்லுகிறார்கள், தெவது, அவைகளுக்குள், விஷயாநு - விஷயங்களை,
மொவராத்-மார்க்கங்களாக, சூதேநி-சொல்லுகிறார்கள், சித்யபு - மன
திகள், சூதேநி, யநெநயாநு-சரீரம், இத்திரியம், மனஸ்ஸு, இவை
களோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற புருஷனை, மொவெவது-போக்தாவென்று
சூதேநி-சொல்லுகிறார்கள்.

ரா-ஹா.—சரீரத்தை இழுக்கிறபடியால் இந்திரியங்களைக் குதிரைகளென்றும்
இந்திரியங்கள் செல்லுகிறவிடம்சப்தாதிவிஷயங்களைகையால், சப்தாதிவிஷயங்களை

மார்தமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அறிவுடையோர், கெவலாத்மாவுக்குப் போக்தருத் தில்லாமை யால் சரீரம் முதலியவற்றோடு கூடியிருக்கிற ஆத்மாவையே போக்தாவெ ன்று சொல்லுகிறார்கள்.

ரா-ஹ.—இரதம் முதலியவை யாசருபிக்கப்பட்ட சரீரம் முதலியவைகளை யுடா தபோது ஆத்மாவுக்குத் துத் தவம், போக்தருத் தவம், இவைகளில்லாமை யால் சரீர திகளோடு ருபியிருக்கிற ஆத்மாவையே, பண்டிதர்கள், போக்தாவென்று சொல்லு கிறார்கள்.

௫. யவ்விஜ்ஜா நவரதாஹவத்யுபாத்தெநநிநலாஸஹா |
தவஸ்யுஜி யாணியஸாபாநி ஷுஷ்ணாஹவஸாரபெயே ||

௫. யவ்விஜ்ஜா நவரதாஹவத்யுபாத்தெநநிநலாஸஹா |
தவஸ்யுஜி யாணியஸாபாநி ஷுஷ்ணாஹவஸாரபெயே ||

(ப்-ம்.) யவ்-யாதொருவன், ஷுஷ்ணா-எப்போதும், யுத்தெந-நிய மிக்கப்படாமலிருக்கிற, நிநலா-மனஸ்ஸாவெ, ஷுவிஜ்ஜா நவரதா - புத்தியில் லாதவனும், ஹவதி-ஆகிறானே; தவஸ்யு-அவனுக்கு, ஷுஷ்ணா-இத்திரியங் கள், ஷாரபெயே-ஸாரதிக்கி, ஷுஷ்ணாஹவ-வெல்லாக்குதிரைகள் போ ல், ஷுவிஜ்ஜா-அஸ்வாதீநங்களாய், (ஹவதி-ஆகின்றன.)

ரா-ஹ.—பத்திவந்திரஸாததி, மனஸ்ஸாதிர கலாஸத்தைக்கொண்டு, ருதி னாகனென்கிற இத்திரியங்களை, கண்ணாய் நியமிக்கசத்தியில்லா மூடனாகிறபகூத்தி ல், தஷ்டக்குதினாகன்போல் அவனுக்கு, இத்திரியங்கள் வசப்படுவதில்லை.

ரா-ஹ.—இம்மத்திரத்தாலும், மேலுள்ள ஒருமத்திரத்தாலும் சரீரம் முதலிய னை, தேர்முதலியதாய் ருபித்ததற்குப் பாயே-ஜடம்சொல்லப்படுகிறது. உலகத்தில் ஸாரதிமுதலியது, கண்ணுமிருந்தால், ருதினாகன் வசப்பட்டிருப்பதெப்போல், சாரதி முதலானதாய் ருபிக்கப்பட்டபுத்திமுதலியது கண்ணுமிருக்கிறபகூத்தில், இத்திரியங் கள் வசப்பட்டிருக்கும் இல்லாவிட்டால், ஸ்வாதீநங்களாயிரா.

௬. யவ்விஜ்ஜா நவரதாஹவத்யுபாத்தெநநிநலாஸஹா |
தவஸ்யுஜி யாணியஸாபாநி ஷுஷ்ணாஹவஸாரபெயே ||

௬. யவ்விஜ்ஜா நவரதாஹவத்யுபாத்தெநநிநலாஸஹா |
தவஸ்யுஜி யாணியஸாபாநி ஷுஷ்ணாஹவஸாரபெயே ||

(ப்-ம்.) யவ்-யாதொருவன், ஷுஷ்ணா-எப்போதும், யுத்தெந-வசம் பசத்துகொள்ளப்பட்ட, நிநலா-மனஸ்ஸோடு, விஜ்ஜா நவரதா-புத்தியுடைய வனும், ஹவதி-ஆகிறானே; தவஸ்யு-அவனுக்கு, ஷுஷ்ணா-இத்திரியங் கள், ஷாரபெயே-ஸாரதிக்கி, ஷுஷ்ணாஹவ-வெல்லாக்குதிரைகள் போல், யுவிஜ்ஜா-வசங்களாய், ஹவதி-ஆகின்றன.

ரா-ஹ.—யாதொருவன், முன்சொன்னபடியில்லாமல், கெஞ்சை வசப்படுத் திபுத்திமானுமிருக்கிறானே; அவனுக்கு, இத்திரியங்கள், ஸாரதிக்கில்லாருதினாக ன்போல் வசங்களாயிருக்கும்.

பதாந்வயார்த்தபதங்கள்.

இந்தமத்திரத்தின் கருத்தும் இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், முன்ச்சிலோகத்
வழியை, சொல்லப்பட்டது ஆகையால் இந்தச் சிலோகத்திற்கு, இராமாநு
ஜமூலி, பாஷ்யம் செய்யவில்லை.

ஏ. பவலிஜா நவாஜுவதிரி நலவடாரா-வி:
 நலவதிரி நலவடாரா-வி:
 நலவதிரி நலவடாரா-வி:

2. యస్త్వవిజ్ఞానవాక్ భవత్యమవస్కస్సదాశుచిః ।
నసతత్త్వదమాప్నోతిసగ్ంపారంబాధిగచ్ఛతి ॥

(6-ம்) யாழ்ப்பாண-யாழ்ப்பாணவன், சலிஜாநவாநு-புத்தியில்லாமல், சலிஜாநவாநு-வசப்பாடாத மனஸ்சையுடையவனாய், ஸாஹா - எப்போதும், சபாநாயகி - சந்தியில்லாதவனாய், ஹவாதி-ஆகிறாரே; ஸாஹா-அவன், சலிஜாநவாநு-அந்தஸ்காரத்தை, நாஸாஹாதி-அடைகிறதில்லை, ஸாஹாநவாநு-ஸம்ஸாரத்துக்கடந்ததும், சலிஜாநவாநு-அநுபவிக்கிறான்.

190-உர—நெஞ்சைவசப்படுத்திக்கொள்ளாத புத்தியாகிற னாரதிக்கி வருகிற அறிவு—எனச் சொல்லுகிறது. யாதொருவன், நெஞ்சைவசப்படுத்தாமல், அசுத்த னாயிருக்கிறதே; அவன், அந்த அனாதர்பரஹ்மஸ்தானத்தை அடைகிறதில்லை; மேலும், ஸம்ஸாரத்தக்கத்தையே அநுபவிக்கிறான்.

ரா. ஹா—எந்தமூடன், அம்மவர்க்கிராமமன்னையுடையவனாய், அபாசியராயிருக்கிறானே; அவன், அந்தபரம்பதத்தை அடைகிறதில்லை. துக்கத்தை யடைகிறான். எந்த நேரம் இப்படி எல்லாமல் புத்திரமானாயிருக்கிறானே; அவன். அந்தபதத்தை அடைகிறான், என்று, இரண்டெந்திரங்களாலே, இந்திரியங்களை, ஸ்வாதிநாமாக்கி கொள்ளுகையிலும், அப்படியில்லாமலிருப்பதிலும், வருகிறனாகுதக்கங்கள் சொல்லப்படுகிறன.

அ. பஸுவிஜா நவாநுலவ திஸி நவஸுஜாஸுமி|
ஸது ததிரெபொ தியஸுஜிபொ நஜாயதொ

౧. యస్తువిజ్ఞానవాన్పవతిసమనస్కస్పదాశుచి !
సతుతత్త్వదమాప్నోతియస్మాద్భూయోనజాయతే॥

(ப்)ம்: யவூ-யாதொரு, விஜாநவாரு - புத்திமாணவன், வாகா-
எப்போதும். வலிநவூ-ஸ்வாதீகமானஞ்சையுடையவனாய், மூ-லி-பரி-
சுத்தனாய். வவதி-ஆகிறுநீ; வாகூ-அவன், யவூகூ-யாதொருபத்தின்
நின்றும், ஊயவ-மறபடியும், நவூயவ-பிறப்பதில்லையா; கவவடி-
அத்தஸ்தாகத்தை, சூவவாதி-அடைகிறான்.

ஸர-ஹா—இந்திரயங்களை வசமாகவுடையவன் புரரவ்ருத்தியில்லாத பத்
தையடைகிறான்.

பதாப்யயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கும், முன் ச்லோகத்திலேயே, இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்யம் சொன்னபடியால், இதற்கு இராமானுஜமுனி, பாஷ்யம் செய்யவில்லை.

க. விஜாநவாராயியபுஷுநேவ்யு, ஹவாஹரஃ |
வொஃபுநவாராரவொகிதவ்வொவரவொபு ||

௭. விஜாநவாராயியபுஷுநேவ்யு, ஹவாஹரஃ |
வொஃபுநவாராரவொகிதவ்வொவரவொபு ||

(ப்-ம்) யதா-எந்த, நரஃ-மறுஷ்யன், விஜாநவாராயி-விவேகத்தை ஸாரதியாக்கிக்கொண்டு, நேவ்யு-ஹவாஹ. மனஸ்ஸை வசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறதே; வு-அவன், கபூநி-ஸம்ஸாரமார்க்கத்திற்கு, வாரபு - அக்கரையாயிக்கிற, விவொஃ - வாசதேவனுடைய, தசி-அந்த, வாரபு - ச்லாக்யமான, வபு-ஸ்தாரத்தை, குவொகி-அடைகிறான்.

ஸா-ஹ-இழ்ச்சொல்லியஸ்தாநம் இன்னதென்று சொல்லுகிறது. யாதொருவன் விவேகியாய் கொஞ்சம் ஸ்வாதீநம் செய்து கொள்ளுகிறதே; அவன், விஷ்ணுவினுடைய பரமஸ்வரூபத்தை அடைகிறான்.

ஸா-ஹ-முன்சொன்ன ரூபணத்திற்கு பலம்சொல்லிமுடிக்கிறதுஎவன், நல்ல ஜ்ஞாநத்தோடு மனஸ்ஸைஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறதே; அவன் விஷ்ணுஸ்தாரத்தையடைகிறான்.

க. உநி, யெஹிவாரஹபுஷுநேவ்யு, ஹவாஹரஃ |
நவஸு-வாரஹ-விவொகிதவ்வொவரவொபு ||

௮. இந்நிவ்யங்களைக்காட்டிலும், கபூநி-விஷயங்
கன், வாரஹி-உயர்த்தவைகள், கபூநி-விஷயங்களைக்காட்டிலும்,
நவஸு-மனஸ்ஸானது, வாரபு-உயர்த்தது, நேவ்யு - மனஸ்ஸைக்காட்டிலும்,
வொஃ-புத்தியானது, வாரஹ-உயர்த்தது, வொஃ-புத்தியைக்காட்டிலும்,
நேவ்யு-பெரியவனான, குவொகி-ஆத்மாவானவன், வாரஹ-உயர்த்தவன்.

(ப்-ம்) உநி, யெஹி-இந்திரியங்களைக்காட்டிலும், கபூநி-விஷயங்
கன், வாரஹி-உயர்த்தவைகள், கபூநி-விஷயங்களைக்காட்டிலும்,
நவஸு-மனஸ்ஸானது, வாரபு-உயர்த்தது, நேவ்யு - மனஸ்ஸைக்காட்டிலும்,
வொஃ-புத்தியானது, வாரஹ-உயர்த்தது, வொஃ-புத்தியைக்காட்டிலும்,
நேவ்யு-பெரியவனான, குவொகி-ஆத்மாவானவன், வாரஹ-உயர்த்தவன்.

ஸா-ஹ-ஆத்மாவையடைவதற்கு, புத்திமுதல் இந்திரியபரியந்தமுள்ளவைகளோடுசேர்த்து, அந்தந்தநாமங்களைப்படைகிற ஆத்மாவுக்கு உண்டாயிருக்கிற ஸ்வரூபம்நிருபிக்கப்படுகிறது. ஸ்வரூபங்களை இந்திரியங்களைக்காட்டிலும், மகானான ஆத்மாதிறந்தவன்.

ஸா-ஹ-வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியவைகளில் முக்யாமுக்யங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையால்தையறிந்துக்கொண்டு அப்படி உபாசிக்கவேண்டும்.

க. விவொஃவாரஹபுஷுநேவ்யு, ஹவாஹரஃ |
வொஃபுநவாராரவொகிதவ்வொவரவொபு ||

வொஃபுநவாராரவொகிதவ்வொவரவொபு ||

పురుషాన్న పరంకించిత్సా క్షాప్తాపరాగతిః॥

புர-லா—இதற்குத் திரத்தாலும், இம்மத்திரத்தாலும், உண்மையாயுள்ள (பரமார்த்தமான) ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியப்படுத்ததைக் குறித்து, உலகத்தில், தூரத்திலிருக்கிற ஒரு சில நகரத்தை, நடக்கைக்குச் சொம்பின மனிதனுக்குக்காட்டவியுட்பிவையன், ஸபீபத்திலிருக்கிற சோலையைக்காட்டி, இதுகல்லகாரம்; இங்குபேரவோமென்றுமுன்பே, அபித்தகாரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், இதைக்காட்டினும் சிறந்த நகரம், இதற்குச்சபீபத்திலிருக்கிறதென்றுதொல்லி, அங்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவன், முன்னகரத்திலுமிது சிறத்தாவியிருக்கிறதென்று ஸந்தோஷித்தபிறகு, இந்நிலும் சிறத்தகாரம், இதற்குச் சபீபத்திலிருக்கிறதென்றுதொல்லி, அங்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், இவ்வண்ணமே, மேன்மேலுமழைத்துக்கொண்டுபோய் உத்தமோத்தமாயிருக்கிற நகரத்தைக்காட்டி, இதற்குமேலானதொன்றில்லை; இதைக்காட்டினும் சிறத்ததொன்றில்லை; இதையே, நான், உனக்குக்காட்டவியுட்பிவையன் என்றுதொல்லிவையோய், அதிஸுஞ்சுமாயிருக்கிற அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிவதில், அதிகப்பரமாயிருக்கையாலியியாதபுத்தி, ஸுக்மாயியியும்படி, ஸ்துலஸக்சனா ஸ்ருத்திரயங்களை, ஆத்மாவென்றுதொல்லி, ஸ்துலமாயகையால், புத்தி, அதிஸ்யியவே; துரத்தகளை, ஆத்மாவென்றுதொல்லி, அதிஸ்யியவே; அகையகளைக்காட்டினும் ஸுஞ்சுமமாமனமனஸஸை ஆத்மாவென்றுதொல்லி, அதிஸ்யியவே; அதைக்காட்டினும் ஸுஞ்சுமமாயபுத்தியை, ஆத்மாவென்றுதொல்லி, அதிஸ்யியவே; அதைக்காட்டினும் ஸுஞ்சுமமாமன மகரினை, ஆத்மாவென்றுதொல்லி, அதிஸ்யியவே; அதைக்காட்டினும் ஸுஞ்சுமமாமன அப்யபக்தத்தை, ஆத்மாவென்றுதொல்லி, அதிஸ்யியவே; எல்லாவற்றிலும் ஸுஞ்சுமமாயிருக்கிற பரமார்த்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை, ஆத்மாவென்றுதொல்லி, அதிஸ்யியபச்செய்து, இதைக்காட்டினும் மேலானபொருளுளான்றமில்லை; வேறுபொருளுமில்லை, இதுவேபரகதி; பராகஷ்டை; என்றதொல்லி, இவ்விதம் பெற யதார்த்தமென்றுமென்றுதேசிக்கிறதது. ஸ்துலஸக்சனை, க்ரமமாயறித்தாவன்றே; ஸுஞ்சுமமகளை அறிவதுகூடும். சிலா, மானதையே, பரமார்த்தமாகிய ஆத்மாவென்பர் ஒருவதபூதஸுஞ்சுமமே மனதென்னப்படுகிறதாதலாலது பொருத்ததது, ஸ்ருதிரயாவியவெலாட்டிந்த' என்றிற் ஸ்ருதியால், மனது; பூதஸுஞ்சுமமே யெனவின்னக்குறதன்றே. சிலர், புத்தியை, பரமார்த்தமான ஆத்மாவென்பர். புத்தியென்பது காரணமாகையாலிதவும் சேராதது, இது, மனதிலவேருயதும், மனதினாலாகிய ஸதகஸ்பவிகஸ்பங்களுக்குக் காரணமானது மென்றறித, மகாவென்பதது, எல்லாவற்றிலும் பெரியதும், அப்யபக்தமென்கிற தத்தவத்திலிருந்து பிறந்ததும், ஸுத்தமென்று பெயர்பெற்றதது, மென்றுணர்க. அப்யபக்தமென்பதது, எல்லாவலகத்திற்கும்காரணமானதும், அப்யபக்தத மென்னப்படுததும், பீஜத்திலும் வியுக்கம்பொலபரமார்த்தமான ஆத்மாவைப்பற்றி யொட்டிக்கொண்டுபெட்பதது மென்றொள்க. இப்படி, எல்லாவற்றிலும் சிறந்த ஆத்மாவையறித்துக்கொண்டால், அந்த ஆத்மஸ்வ

ருபத்தையடையலாகும். இந்த ஆத்மஸ்வரூபமே பதாமென்றே சப்தத்தால், ப்ராப்ய ஸ்தாநமாய், முன் சொல்லப்பட்டது.

௩௮-ஹ—இம்மந்திரத்தாலும், முன்மந்திரத்தாலும், மோக்ஷத்தைப் பெருகிற வன், வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டிய இந்திரியம்முதலியவற்றில், இன்னது, இன்னதைக்காட்டிலும், முக்யமாய், வசப்படுத்தக்கடவதென்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி, முக்யம், அமுக்யம், அயிந்துகொள்வதற்கே, இவைகளை ருதினாமுதலானவைகளாய் ரூபித்தது. ருதினாகளாய் ரூபிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களைக்காட்டிலும், வழிநாய் (மார்த்தகங்களாய்) ரூபிக்கப்பட்டபொருள்களை (விஷயங்களை) முக்யமாய்வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இந்திரியங்களை ஐவித்தவனும், விஷயங்களைக்கண்டும், இந்திரியங்கள்மேல்விழும்போது மீழ்க்கருத்தப்படுகின்றனன்றோ; அனவானைக்காட்டிலும் உதிவாளமாய்ரூபிக்கப்பட்ட நெஞ்சைமுக்யமாய்வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். நெஞ்சவிஷயங்களில்சென்றபோது, விஷயங்களை கீக்கிப் பயனில்லையன்றோ; அதைக்காட்டிலும், ஸாரதியாய் ரூபிக்கப்பட்டபுத்தியை முக்யமாய் வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இதைக்காட்டிலும், கர்தாவாகிய ஆத்மாவைமுக்யமாய்வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இவன், ப்ரதாநனுதையாஸே, மகான், என்றசொல்லப்படுகின்றான். இவனிச்சித்தபடி மற்றவைகளிற்றிறனவன்றோ; இவனைத் தேராளியாய்ரூபித்துச்சொன்னதயிது பற்றியன்றோ, தேராளியிரும்பின்படியன்றோ, ஸாரதிமுதலானோர் கடப்பது. இந்த ஆத்மாவைக்காட்டிலும் தேராய்ரூபிக்கப்பட்ட சரீரத்தை, முக்யமாய்வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். இந்த ஆத்மா, எல்லாபுருஷார்த்தங்களை ஸாதிப்பதும் சரீரத்தாலவன்றோ; இந்தஜீவனைக்காட்டிலும், இவனுக்குமந்திராத்மாவாயிருந்துகொண்டு ஸம்ஸாரத்தில்கின்றயிவனைக் கறையேற்றுகிற பரமபுருஷனை, முக்யமாய்வசப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மபாயத்தமாயுள்ள எல்லாவற்றின் பாக்ருத்தியமந்த பரமபுருஷன் ஸங்கல்பித்தபடியன்றோ; அவனேயன்றோ துத்தர்யாயியாயிருந்து உபாஸரத்தையும் கிறதகேற்றிகைப்பவன். ஜீவாத்மாவுக்கு, கர்த்தருதவம், பரமாத்மாவின் ஸ்வாதீநாயிருக்கிறதென்று “வ்யாஸாது-உதயு-தே” என்றிறவதிகரணத்தில் கிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தபரமபுருஷனை, உபாயம். இவனேஉபேயம். (பலம்) என்றனர். “வ்யாக்ரவ்யாஸாவ்யாஸாதி” என்றிறவாக்யதாத்தர்யம், இதுவேயாகும். இந்த அர்த்தம், ஆதாமாநிகாதிகரணத்தில், பகவத்பரவுயகாராஸல் அருளிச்செய்யப்பட்டது. விஷயங்களென்பது; சந்தகம், குஸூமம். தாமபூசம், ஸ்த்ரீ, முதலியவைகள். வசப்படுத்துகிற கிரமத்தின்படி, எல்லாவற்றையும் வசமாக்கிக்கொள்ளவேண்டியது. சரீரமானது அவ்யத்தசப்தத்தாலிங்கு சொல்லப்படிருக்கிறது. இது பலத்யாயங்களாலும் ஏர்ப்படுகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு பாஷ்யத்தில் சொல்லியபடி, சுருக்கமாகபுரைக்கிவறியப்படாதென்றுதகரணங்களுடன் விஸ்தரமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. சங்கரபாஷ்யத்திற்கும், இராமாநுஜ பாஷ்யத்திற்கும், ஸ்வயமாகவேபேதமறியப்படுகிறது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், பரமபுருஷனை வசப்படுத்திக்கொள்வது, அவனைச் சரணமடைந்த மாந்திரத்தில் கூடுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கஉ. வ்ஷவ்வெஷு-ஹிவெதஷு-ஹிவெதா நவ்யகாஸதெ;
 ட்யஸூதெகவ்யய்யாவாபி யாவலிஷாபாவலிஷாபரி-ஃ||

௧௩. ఏవశశ్చేషுనాశేషு-ஹிவெதஷு-ஹிவெதா நவ்யகாஸதெ;

த்யஸூதெகவ்யய்யாவாபி யாவலிஷாபாவலிஷாபரி-ஃ||

(ப்-ம்) வ்வெஷு-ஹிவெதஷு-எல்லாப்ராணிகளிடத்திலும், ஸூத்ரா ஆத்மாவயிருக்கிற, வ்ஷ-இவன், ஹி-மறைந்தவனும், நவ்யகாஸதெ-ப்ரகாசிப்பதில்லை. வலிஷாபரி-ஃ-ஸூத்ரத்தையறிந்த புத்திமாண்களாலே, ஹி யாவலிஷாபாவாபி - கூர்மையடையஸூத்ரமான புத்தியைக்கொண்டு, ட்யஸூதெ-காணப்படுகிறான்.

பதா்வயார்த்தபேதங்கள்.

எல்லாப்ராணிகளுக்கு மாத்மாவயிருக்கிற இந்த ஆத்மா, அவித்யயினால் மறைக்கப்பட்டிருப்பதால் லக்ஷணவரலு மறியப்படுகிறதில்லை, ஸூத்ரத்தை யறிந்த புத்திமான்களால், கண்ணாடியைப் போலப் படுகிறான். என்று சங்கராஷ்யத்திலு மிராமாணுஜாஷ்யத்திலு மொருவிதமாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராமாணுஜாஷ்யத்தில், அவித்யயினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'திரிசூகங்களேகூடிய மாயையென்கிற ப்ரக்ருதியினால்' என்று ஹேதுபேதமே விசேஷம்.

கக. யவெஷு-ஹிவெதஷு-ஹிவெதா நவ்யகாஸதெ;
 ட்யஸூதெகவ்யய்யாவாபி யாவலிஷாபாவலிஷாபரி-ஃ||

யவெஷு-ஹிவெதஷு-ஹிவெதா நவ்யகாஸதெ;
 ட்யஸூதெகவ்யய்யாவாபி யாவலிஷாபாவலிஷாபரி-ஃ||

௧௩. ఏవశశ்చేషுనாశேషு-ஹிவெதஷு-ஹிவெதா நவ்யகாஸதெ;

த்யஸூதெகவ்யய்யாவாபி யாவலிஷாபாவலிஷாபரி-ஃ||

(ப்-ம்) ஸூத்ரா-விவெகியானவன், வா-வாக்-வாக், ஹி-மனஸஸில், யவெஷு-சேர்க்கக்கடவன். அதை, ஸூத்ரி, ஆத்மாவிலிருக்கிற, ஹி-ஹி, ஹி-ஹி, யவெஷு-சேர்க்கக்கடவன். ஹி-ஹி-ஹி-ஹி, ஹி-ஹி-ஹி-ஹி, யவெஷு-சேர்க்கக்கடவன், அதை, ஹி-ஹி-ஹி-ஹி, ஹி-ஹி-ஹி-ஹி, யவெஷு-சேர்க்கக்கடவன், அதை, ஹி-ஹி-ஹி-ஹி, ஹி-ஹி-ஹி-ஹி, யவெஷு-சேர்க்கக்கடவன்.

ஸூ-ஹி.— இவ்வாத்மாவை யறியும்வழி சொல்லுகிறது.—வாக்குமுதலிய எல்லா இந்தரியங்களையும், மனஸஸில்சேர்த்து, மனஸஸை, ப்ரகாசமான புத்தியில்சேர்த்து, புத்தியை, மகாநான் ஆத்மாவில்சேர்த்து, இதை பேதங்கொன்றுமில்லாத விஷயத்துவரூபத்தில் சேர்க்கக்கடவன்.

ஸூ-ஹி.—“ஆத்யாத்மயோகாதிகமேன” என்கிறவிடத்தில் சொன்ன ஜீவாத்மஜ்ஞாநத்தின் ப்ரகாரத்தைக் க்ரமமாய்ச்சொல்லுகிறது. குதிரைமுதலியதாய் ரூபிக்கப்பட்ட இந்திரியங்கள் முதலியவற்றை வசம்செய்துகொள்ளுகிறவழி இதரகூடேத்திரியங்கள் ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் இவற்றை மனஸஸில் நியமித்து, மனஸஸைஜ்ஞா

நத்திலும், ஜ்ஞாநத்தை கர்த்தாவான ஆத்மாவிலும் நியமித்து, ஆத்மாவை, ஸர்வாத் தர்யாயியாயிருக்கிற பரப்ரம்மத்தில் நியமிக்கக்கூடவன். இப்படிப்பட்டவனால், விஷ்ணுஸ்தானமடையத் தக்கதாகும். இத்திரியங்கள் போனவழி விடாமல் நிறத்த கை - மனஸ்ஸில் நியமிக்கை. தான்செய்த நிச்சயத்திற்கு மறதவன்றி விருக்கை - மனஸ்ஸை புத்தியில் நியமிக்கை. இங்கு புத்தி என்பது வைராக்ய புத்தியை. புத்தியை ஆத்மாவில் நியமிக்கையாவது - ஆத்மஸாக்ஷாத்நாரம் செய்ய நினைக்கை. ஆத்மாவை, ப்ரம்மத்தில் நியமிக்கையாவது. பரப்ரம்மத்திற்கு சேஷமென்றறிக்கை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஆத்மநி, ஜ்ஞானே, என்கிற பதங்களுக்கு, ஸாமாநாதிகாண்யம் சங்கர பாஷ்யத்தில், வையதிகாண்ய மிராமாதுஜபாஷ்யத்தி லென்றறிக.

கச. உத்திஷுதஜாமுதபூவ்யுவராநிவோயத: கூர்ஸஸ்யாரா
நிரிதாநாநுத்யாநுமப்யஸ்யதவபொவடிநி

௧௪. க் திஸ்ரஸுந்ரூபஸ்யநாநிதீதர்

கூர்ஸஸ்யநாநிதீதர்ஸ்யநாநிதீதர்ஸ்யநாநிதீதர்

(ப்-ம்) உத்திஷுத-எழுந்திருங்கோள், ஜாமுத- உறக்கத்தைவிடுங் கோள், வராநி-வரங்களை, பூவ்யு-பெற்று, நிவோயத-அறியுங்கோள் கவய-பண்டிதர்கள், கச-அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை, ஈமப்யஸ்ய-கஷடமானவழியாய், வடிநி - சொல்லுகிறார்கள். கூர்ஸஸ்ய - வானினுடைய, யாரா-நுனையானது, நிரிதா-கூர்மையுடைய தாகையால், ஈமப்யுயா - அடையக்கூடாததன்றோ.

ஸ௦ - ஊ. - மித்யாஜ்ஞாநத்தை நீக்கி, ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தால், இஃஜ் ஜுஸர்தம், கானல் தண்ணீர், ஆகாயத்திலழுக்கு, இவைகள் உண்மையறிந்தபிறகு நீங்கிப்போகிறப்போலே இந்த ஜகத்து இல்லையாய்விடும். அப்போது க்ருதக்ருத்ய ராகலாம். ஆகையா லெழுந்திருங்கோள். அநேகஸங்கடங்களுக்குக்காரணமாய், கோரமாய் அவித்யை, என்று சொல்லப்படுகிற அஜ்ஞாநத்தில் உரக்கத்தரீக்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறியப்பாருங்கோள். ஆசாரியர்களைக்கிட்டி அவர்கள் கொடுத்த ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு, நானே, எல்லாப்பொருளுக்கு மந்தராத்மாவாயிருக்கிற பரமாத்மா வென்றறியிக்கோள்- உபேக்ஷிக்கவேண்டாமென்று, தாய், ஹிதஞ்சொல்லுகிறப்போலே, அது வானின் கூர்மையைப்போல்ஸூக்ஷ்மமாகையாலே, ஸ்ருதி உபதேசிக்கிறதது, ஆகையாலே வருத்தப்பட்டு அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

நா-ஹா. - இப்படி வசப்படுத்துகிற வழியைச்சொல்லி அதிகாரமுள்ளவர்களுக்கு அறிவிக்கிறது. பகவானால், அல்லது, ப்ரம்மவீத்துக்களால், வரங்களைக்கொள்ளுங்கோள்; எழுந்திருங்கோள்; உறக்கம்வேண்டாம்; கூராயிருக்கிறவானின் அணுவில் நடக்கிறபோது கொஞ்சம் தப்பினாலு மெப்படி மோசம்வருமோ; அப்படியேகொஞ்சம் பிழைந்தாலுமாத்மஸ்வரூபத்தையறிவது கஷ்டமென்று பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள், ஆகையால் தக்கபடியே அறியுங்கோள்.

கரு. ஸுஸஸ்யஸுபூதிரூபவ்யயஸு தயாரஸாநித்யுமஸவவ்யயஸு
சுநாநித்யுமஸவவ்யயஸு தயாரஸாநித்யுமஸவவ்யயஸு தயாரஸாநித்யுமஸவவ்யயஸு

౧౫. ఆశ్చర్యమస్పర్శమరూపమవ్యయంతథారసంవిత్కమగంధవచ్ఛయత్ ।

అనావ్యసంతమహాతపరంధ్రువనిచాయ్యతమృత్యుముఖాత్ప్రముచ్యతే॥

(ப்-ம்) யசி-எந்தபாம்பமானது, சுரஸ்வீழ், கலஸ்வீழ், அரஸ்வீழ், சுர
வீழ், சுமநுவகித-சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், இரணம், கந்தம், இவைகளில்லாததாய், சுநராஜி, சுநங்கிழ் - ஆத்யத்தியில்லாததாய், சுஷ்யுய்ய-வ்யமில்லாததாய், யு-வீழ்-அசையாததாய், திக்ரிஷ்-எப்போதுமுள்ளதாய், சீமுகி-
மகான ஜீவனைக்கொட்டிலும், வாக்ஷ-வேறாயிருக்கிறதே; திஷ்-அந்த பா
ம்பம்மான பாம்புருஷனை, திரியாயு-ஸாக்ஷாத்கரித்து, பூதகு-ஃவாச-
ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும், வு-ஃவாச-விடப்படுகிறது.

100 - ஹா.—இதேச்சொல்லியபடி ப்ரம்மம் ஸஞ்ஞம்மென்பதற்குச் சாரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.—சப்தம்மூதல், கந்தப்ரியத்தமான ஐந்து குணங்களுமுள்ள பூமி, ஸ்தூலமாயிருக்கிறது. ஜலமாய், கந்தமொன்ற குறையவே; அதைக்காட்டிலும் ஸஞ்ஞம்மாயிருக்கிறது. தேஜஸ்ஸானது, கந்தம், இரஸம்; இரண்டுதையவே ஜலத்தைக்காட்டிலும் ஸஞ்ஞம்மாயிருக்கிறது. வாயுமாய், கந்தம், இரஸம், உருபம், மூன்றுகுறையவே; தேஜஸ்ஸினும் ஸஞ்ஞம்மாயிருக்கிறது. ஸ்பர்சமும்பட்டே ஐந்து குறையவே; ஆகாம எல்லாபூதங்களிலும் ஸஞ்ஞம்மாயிருக்கிறது. இப்படியே; இந்த குணங்களொன்றுமில்லாத ப்ரம்மம் ஸர்வ ஸஞ்ஞம்மாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நீத்யமான ப்ரம்மத்தையறிந்தால், ஸம்ஸாரத்தில் சின்றும் விடுபடுகிறான்.

ரா-லா.—குணபஞ்சகவிஷ்ணுமாய், ஆத்யத்தமில்லாதவனாய், பரிணமவிசாரகுர்
யமாய், சுகந்தமாய், சித்தியமாய், ஜீவாத்மாவில்வேறுபட்டதாயுள்ள பரமமய
விக்ஷிப்த பரமபுருஷனை உபாஸகத்தாலேஸாஹ்யத்தரித்தால், ஸம்ஸாரபக்ஷத்தில்
நின்றும் விடப்படுகிறான். உருபமுடையபொருளை அறியுமாய்கையால் உருபம்முதலிய
குணமில்லாத பொருளறியமாட்டாது. ஒருகாரணமுண்டாயிருந்தால் காரியம் கார
ணத்தில் ஸயத்தையடையலாகும். காரணமில்லாத பரமமத்திற்கு காரமெப்படிபுட
ம். காலம்போலே, ப்ரஹ்மம் சித்யமாயிருக்கும். மகவுஷன்சிற பதத்திற்குஜீவனென்
றுபொருள், 'ஜ்ஞாக்மாத்தமிககதி' என்கிற முன் ச்ஞோகத்தால், ஸ்பந்தமாய்கிறது.
'நித்யம்' என்பதை, எல்லாவிசேஷமுண்டானோடும்உட்கு அக்ஷயிததுக்கொள்க.

கன. நரலிகெதஜீவரவ்யாநஜிதஜுவெ,ராதீஸ்நாதநடி

உதாரணம்: கிராமநெயர்வாடி ஸ்ரீ ஹரிகிருஷ்ணன் ஸ்வாமியார்.

౧౬. నాచికేతమపాఖ్యానంమృత్యుప్రళ క్షగ్ంసనాతనమ।

ఉక్తావశ్యతాచమేధావీబ్రహ్మలోకేమహీయతే॥

[illegible]

புற-மா.—யமனும் ப்ரவசகம் செய்யப்பட்டதித்யமான் இந்தநாளிகேதோபாக் யாகத்தை, ஆசாந்யபிடத்திஸ் கேட்டி, ப்ராம்மணர்களுக்குச் சொல்லுதிரு புத்திமான், ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறான்.

ரா.ஹ. ஸ்ரீநாதன்-வடிகாலை நிதியுதவி.

கள. யஜுர்வாசும-ஹி_{ஸ்}பாவபெ_{ஸ்}டி ஹஸுஸ_{ஸ்}டி | ப்ரயதஸா_{ஸ்}பிகா_{ஸ்}

வெவர தடாநன ூரயகலு தெ தடாநன ூரயகலு தஹி!

౧౩. యజ్ఞమంపరమంగుహ్యం శ్రావయేద్భూమిసంపది

ప్రయతశ్చాద్దకారేవాతదానంత్యాయకల్పతేతదానంత్యాయకల్పత ఇతి॥

(ப்.ம.) ஸ்ரீ. எவன், வாஸ்து ம-ஹிஸ் - மிகவும் மறைக்கத்தக்கதான், உலி-இந்தவருத்தார்த்தத்த, ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. - பரம்மணஸ்பாயில், ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. - கேழ்ச்செய்வானே; ஸ்ரீ. - அவன், ஸ்ரீ. - சத்தனினான், ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. - சராத்நமயத்திஸ், ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. - கேழ்ச்செய்வானான், ஸ்ரீ. - அத்தரத்தமானது, ஸ்ரீ. - எல்லாபலங்களையும் கொடுப்பதாய், கரு - ஆகிறது.

ஸார்-ஹா-ஸார்-ஹா — இப்படி கீழ்ச்சொல்விய அநிருதம்மமாலித்திர விதை,ப்ராம்மணர்களுடைய திரளில், அவர்களறியும்படி அத்தத்ததோடு பாராயணம்பண்ணி அவர்களை ஸந்தோஷிப்பிக்கிறவன், அதி பரிசுத்தனாகிறான். இதை இப்படியே, ச்ரத்தகாலத்தில், ப்ராம்மணர்கள் போஜனம் செய்யும்போது, அவர்கள் கீழ்க்கும்படி பாராயணம்பண்ணினால் அத்தஸ்ரத்தமானது, அத்தமில்லாமல் வேண்டியபலன்களை யெல்லாங்கொடுக்கும், “ததாரநனூயாகஸூ தெ” என்பது, அத்தயாயுர்த்தியை யறிவிப்பதற்காக வீரட்டிக்கப்பட்டது.

கடோட்நிஷத் முதலத்யாயம் மூன்றாவதுவல்லிமுடிந்தது.

முதலாத்யாயம்முற்றும்.

கடலோபநிலைத் திரண்டாரமத்யாயத்தில் நான் காம்பஸ்ஸித்தெடங்கப்படுகிறது.

உதயபுரவிலை, ராமம்மா.

க. வரானிவாநிலுதினசுபயபவிலவலா தராஜிஸுதி நான
நாதநுசுபிரசபுதமா தாநவெசுபாவுதவசுபுதகவிவாநு

౧. పరాక్షిఖానివ్యక్తతస్వయంభూ సప్తాత్మరాజ్యశక్తిసాంతరాత్. ౬।

కల్పిరఃప్రత్యగాత్తానమైక్షదావృత్తచక్షురమృతత్వమిచ్ఛన్॥

(ப்-ம்) ஸுயம்ஸூரி-சர்வான், வாதி-இத்திரியங்களை, வராணி - ஆத்மேதரவஸ் துவிஷயங்களாக, வுத்யுணஸ்-ஸ்ருஷ்டித்தான், தஸாஸ-ஆகையால், வராஜ்-இதரவிஷயங்களை, வஸுதி-பார்க்கிறது, அநரா-தது-அந்தராத்மாவை, மவஸுதி-பார்க்கிறதுக்கூட, யீரஸ்-தைரயமுள்ள, அஸிஸ-ஒருவன், சுவ்யதயஸ்-இத்திரியங்களைத்திருப்பிக்கொண்டு, அபி-தக்யு

3. యేనయాపంచసంగ కంఠబాణ స్పర్శాగ్ఞ్యమైధువాణ్ ।

వ తేనెపవిజానా లికిమత్రపరిశిష్యతే!

(ப்-ம்.) யெந-யாதொரு, வந்தெதெநவ்-இந்த பாம்மருபஸாதத்
தாலே, ராவியு-ராவியு-மாயு - மாவாது-வாம-பாது - வெலு-நாது-வ-
ருபம், ரஸம், கந்தம், சப்தம், ஸ்பர்சம், மைதூகம், இவைகள் முதலான
எல்லாவற்றும்முண்டாகிற ஸாகத்தை விஜாநாதி-அறிகிறோ, அந்-
இந்தப்ரம்மத்தில், கிழுவரிசரிஷு தெ-இவ்வாமல்பேபோனதென்ன. ஆகை
யால், துசி-ப்ராப்யமாப்ச்சொன்ன அந்தவஸ்துவானது வந்ததெவெ
இந்தப்ரம்மமே.

1970-ஊா. - எல்லா ஸ்கூல்களுமாத்மாவிலுள்ள பப்புகினை வாகையால் இதிலே பரமஸ்தாநம். அகில சரீரமே பரமஸ்தாநம், சரீரத்தவன் றோ; ஸூகம் முதலியவற் றிப்பப்புகினை, என் றறிக்கவேண்டாம். ரூபம் முதலியவற் றோடு கூடின சரீரத்திற் கு, அறிநிறத்தினுல் லையன் றோ; இருத்தால் சூன் முதலியவற் றுறு மெல்லா மறிப்பப்பட வாமன் றோ; ஆகையால் ரூபநிகலில்லாத ஆத்மா, ரூபம் முதலியவற் றோடு கூடின சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதே. அதுவே பரமஸ்தாநம்.

பதர்வயார்த்தேபதங்கள்.

இராமானுஜபாஷ்யத்தில், எல்லாம்பரமாத்பரமாய் போஜிக்கப்பட்டிருக்கிறது, பதப்பொருள்கருத்திப்பேதமில்லை.

சு. ஸ்வாமிநாதரார் தான்வெளியே நடுநடுபயிற்சி இன்றாக
விமலா தந்தைவர் சொன்னபடியிட்டு வந்ததென்க.

౪. స్వప్నాంతంజాగరితాంతం.నోధాయేనానుపశ్యతి ।

మహాంతంవిభుమాత్తానంమత్వాగ్రీహోనశోచతి॥ఏతన్మత్స్యతీ॥

(ப்-ம்.) ஸ்வாமிநாதர்ஸ்வரம்மத்யத்தையும், ஜாமரிநாதர்ஸ்வரம்-ஜாமர்மத்யத்தையும், உலோள-இரண்டையும், பெரு - மாதொருந்ரம்மத்தால், சிந்துவாஸுதி-பார்க்கிருநே, (கிழ-அத்த.)

ஸ்ரீ ஹரி. — அரும்பொருதினென்று தோற்றங்கட்காகவும், .. ஒருக்கால்சொன்ன மாத்திரத்தாலறியப்படாதென்றும், மறத்துச்சொல்லுகிறது.

பிரதமர்.—இத்திரியம் முதலிய ரூபத்தை யடைந்திருக்கிற பரமபுருஷனாலே, உத்தமம், உணர்ச்சி, இவைகளில் எல்லாவற்றையும் காண்கிறான்.

பதர்வய்யர்த்தபேதங்கள்.

இந்தச் சிலாகத்தில் பின்னடிகளின்பதப்பொருள்முதலிய விசேஷங்களை, இரண்டாம்வல்வி, 22-வது சிலாகத்தில்காண்க.

இ. பழமொழிப்படிவெழுத்துநவீனவரினிகாசம்.

என்பதும் உதவி செய்து நத்தொலி ழுமாவுதெ

ఈశానంభూతభవ్యస్యవతతోవిజాగుప్సతే॥

பதர்ஷ்வயார்த்தபேதங்கள்.

గుహాంప్రవిశ్యతిష్ఠంతంయోభూ తేభిర్వ్యసశ్యతఃఏతదైన్యమ్॥

ரா-ஹா.—வயவ்ஷி ஸ்ருஷ்டிக்குமுன், ஜலதத்வத்திள், தன்னுடையஸங்கத் தாலே, சதுர்முகப்ரம்மதேவியை, எல்லாதேவதைகளுக்கும் முதல்வனாய் ஸ்ருஷ்டித் து, சரீரோத்திரியங்கள்முதலிய எல்லாவற்றையுங்கொடுத்து; இவன், எல்லாஜகத்தை

யும் ஸ்ருஷ்டி, சிதிரசக்தியுள்ளதாகக்கடவன்; என்ற, எவன்கடவுளித்தானே. அந்த பரமபுருஷனே பரபரம்மம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு, இரண்பொஷ்யங்களையும் நன்றாயறித்து, பேதஸ்வாரஸ்யங்களைக்காண்க, “வணதவெய்தக” என்றிவாக்யத்திற்கு முன்போலேபொருள்கண்டுக்கொள்க.

எ. பாபுராணை நவம்பரத்திற் கொடுத்தாயிற்று. 19-ஆம் பக்கம்
முதிர்ந்த பாலத்தினைப் பற்றி வந்த செய்தி.

౬. యాప్రాణేనసంభవత్యదితిదే-వతామయిగా ।

సుహంప్రచిశ్శతీయభూతేభిర్వ్యజాయత॥ ఏతద్వ్రతమ్ ॥

(ப்-ம்) யா - எத்தனாவதுவன், பூரணந வரலாறு - ப்ராணங்க ளோடே கூடியிருக்கிறானே, சுழிதீ - கர்மபலங்களை யதாபயிக்கிறானே, டெவதாரீயீ-இத்திரியங்களால் போகத்தையடைகிறானே, யா-எத்தனாவது வன், மூஹாழ, பூவீஸூ, திஷ்டனீ - ஹ்ருதயகுலஹயை ப்ரவேசித் திருக்கிறானே, ஹிதெஹி- ப்ருதிப்பாதி பூதங்களை சரீரமாகிக்கொண்டு, வ்ருஜாயக-காசாஸ்பாயம் பிறக்கிறானே; வ்ருதரெபிதகஸு

ஸ0- ஸா.—இந்த ஜீவனே பரப்ரம்மம்.

ஸ்ரீ-ஹ.—இத்தனியனை சரீரமாகவுடையது, பரிபரம்மம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

கர்மத்தின்படி, தேவஜாதி, மதுஷ்பஜாதி, ம்ருகஜாதி முதலியவற்றில் தேகேந்திரியாதிகளோடு கூடிக்கொண்டு பிறக்கிற ஜீவனே, பரப்ரம்மம். அல்லது, அந்த ஜீவனைச் சீரமாகவுடையதே, பரப்ரம்மம், என்றுகருத்து.

அ. காரண ஞாநிபுறிதொ ஐரதவெடாமஹ உவவாஹுதொ ம
 னிபுணியி: | லிவெடிவாராவெ ஞாநாமுவுந் ஹுஹிஷ்ஹிதொவெ ஹி
 மி: || வஸதவெதஸ||

౮. ఆచార్యోర్వి హిలోజాత వేదాగర్భావసుర్వతోగర్భిణిభిః ।

ని కేదివత్తుడొ జాగృతబ్ధిహావిషద్యిరమవ్యభిరస్తి ॥ పితృదైవతః ।

[illegible]

1900-ஹா.—யஜ்ஞத்தில், அரணி, எந்திரகட்டைகளின் நடுவில், வைக்கப்பட்ட அக்கியம், இந்தப் பரம்மமே.

174-ஹா.—எல்லோரும், ஒத்த அக்நியையாகத்தின்பூழ்த்து, ஹவிஸ்ஸாக்களைக் கொடுக்கிறார்களோ அந்த அக்கியும், பகவானுடையசரீரமே.

கூ. யதஸாபெஹிஸூரபெபாசஸாபயத்ரவமஹதி
தநிஷ்வாஸுவெபுவிபுதா:தடிநாநெதபுதிசுஸா||

ஈ. யசுரீகேசுரீஸூரபுருஷஸுரீ
சுசுரீஸூரபுருஷஸுரீஸூரபுருஷஸுரீ

(ப்.ம்) யதஸா-எந்தவஸ்துவிலிருந்து, வஸூப-பு:ஸூரீயன், உபெதிவ- உதிக்கிறானே; யத்ர-யாதொருவஸ்துவில், சஸூப - வஸத்தை, மஹதிவ- அடைகிறானே; தபு - அந்தவஸ்துவை, வஸுவ-புபெவா: - எல்லாதேவர்களும், சுவிபுதா:-அடைத்திருக்கிறார்கள், தடிஉ - அதை, சுஸாந- ஒருவனும், நசுநெதபுதி - அதிக்ரமிப்பதில்லை, வஸதபெதாசு - இப்படிப்பட்டவஸ்து அந்தப்ரம்மமே.

175-ஹா.—ஸூரீயோதயம் முதலியவற்றிற்கு, ஹேதுவாய், அந்தயாத்மம், அதிநதவதம், என்றசொல்லப்படுகிற எல்லாப்பொருளுக்கு மாதாரமாயிருக்கிறப்ரம்மத்தை அதிக்ரமித்ததில்லை. அதாவது, ப்ரம்மத்தில்வெறும் பொருளொன்று மில்லை என்கை.

176-ஹா.—ஸர்வாதாரமாய், ஸர்வகாரணமாயிருக்கிற ப்ரம்மமெல்லாப்பொருளுக்கும் மந்தர்யாயியாவிருப்பதானால், ப்ரம்மத்தையொருவனு மதித்ரமிக்கமாட்டான். தன்னவிடிலீங்காத பொருளைத்தானதித்ரமிப்பதுகூடததன்றே; தனது நிழலித்தானதித்ரமிக்கமாட்டான்னனே.

கூ. யபுவெஹதடிபுடி, யடிபுடித்ரகதிஹி
புபெதபுஸூரபுசுபுரெவாதிவஹநாநெநவபஸுதி||

ஈ. யசுரீகேசுரீஸூரபுருஷஸுரீ
சுசுரீஸூரபுருஷஸுரீஸூரபுருஷஸுரீ

(ப்.ம்) உஹ-இவ்விடத்தில், யசீவஸவ - யாதொருவஸ்து இருக்கிறதே; தசு-அந்தவஸ்துவே, சுபு:த்ர-பரஸேகத்திலுமிருக்கிறது, யசு- யாதொருவஸ்து, சுபு:த்ர-பரஸேகத்திலிருக்கிறதே; தசுசுநா - அந்தவஸ்துவே, உஹ-இந்தலோகத்திலுமிருக்கிறது, உஹ-இந்தவஸ்துவிலுயத்தில், நாநாஉவ-பேதமிருப்பதாய், ய:-எவன், பஸுபுதி-கினைக்கிறானே, வஸ-அவுன், புபெதபு: - ஸம்ஸாரத்திலிருந்து, புபு:பு - ஸம்ஸாரத்தை, ஸுபெதபுதி- அடைகிறான்.

177-ஹா.—பிரமன் தொடங்கி, ஸ்தாவரங்களைக்கொள்ள ஸமஸ்தப்ராணிவினும்த்மாவாயிருந்துகொண்டு அத்தந்தபாதிஸம்பந்தத்தால், பரப்ரம்மத்தில் வேறுபட போல்தோற்றுகிற ஸம்ஸாரீயானஜீவாத்மா, பரப்ரம்மத்தில் வேறுபட்டதென்று, அறிவில்லாதரும் நினையாமலிருக்கும்படி, பரப்ரம்மத்திற்கும், ஜீவாத்மாவுக்கும், பேதமில்லையென்பதை ஸம்ஸுடமாய்ச்சொல்லுகிறது. இங்கு, கார்பகாரணோபாதிஸம்பந்தத்தால், ஸம்ஸாரீயோல் அவியேகைகளுக்குத் தோற்றுகிறஜீவனே, அங்கு, ஈ

தயவிலுந்நாநல்வருபியாய், ஸம்ஸாரதர்மங்கொளந்து மில்லாதாயிருக்கிற ப்ரம்மம். அந்த சுத்தப்ரம்மமே, காமரூபவ்யாகரணத்தாலுண்டாகிய உபாதிவையுடையவிக்ஷித ஜீவன் ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, இரண்டிமொன்றேயன்றே; இப்படிநிருக்கவிதையறி யாமல், எந்தமூடல், உபாதிபேதத்தைக்காட்டுகிற அவிதையிலுழிக்கப்பட்டபி. வேக த்தைபுடையவனும், பேதஞ்ஞமமானப்ரம்மத்தை, பரமாத்மாவாகிய ப்ரம்மம் வேறானது; ஜீவாத்மாவாகியவன்வேறானவன்; இருவருமொருவன்மென்கிற பேத மூடையதென்று நினைக்கிறதே; அவன்மரணமடைந்தடைந்து ஸம்ஸாரியாகிறான். ஆகையால்படிநினையாமல், ஆகாயம்போல் பூர்ணமாய், விஜ்ஞாக்ஸ்வரூபமானப்ர ம்மம், காணையாதிறெனென்று வாக்கபார்த்தம்.

ரா-மா.—பரமாத்மா, எல்லாப்ராணிகளுக்கும் மந்தராத்மாவாயிருப்பதாக உதா காணென்றுதோற்றுகிறவனன்றோ; ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுவான். அப்படிநா னென்று தோற்றுகிற ஆத்மாவோ; காளிங்கேயேயிருக்கிறேன், என்று, ஒரிடத்திலுள்ள வுபட்டிருப்பவனுய் தோற்றுகிறான்; ஆதலால், எல்லாப்ராணிகளுக்கும், பரமாத்மா ஒருவனே யந்தராத்மாயிருப்பது எப்படியும்; எந்திரசகனையாகிருக்கிறது. இங் வுலகத்தில் காணென்றுதோற்றுகிற ஆத்மாவுக்கு, எந்தராத்மா அந்தராத்மாவுகளி ருக்கிறாளு; அவனேலோகாகத்தானுள்ள காணென்றுதோற்றுகிற ஆத்மாக்களுக் குமந்தராத்மாவாயிருக்கிறான். பரமாத்மபேதமில்லைஎன்க. தத்வவித்துக்களுக்குள் டாகிற காணென்கிறதோற்றம் சொன்யி, பரமாத்மாவை அளவுபட்டவனுய்ச்சொல் ஸவொன்னது. அவர்களுக்கு, எல்லாக்காவத்திலுமெந்ததேசத்திலும், காணென்கிற தோற்றமுண்டாகையாலே, அறிவில்லாதாருடைய காணென்கிறதேற்றம், ஜீவாத்மாவையேபற்றி நித்ததானதால், இந்தமுடர்க்களின்தோற்றம் பரமாத்மா, எல்லாப்பொ ருளுக்கு மந்தராத்மாவாயிருப்பதைத் தடைப்படுத்துகிறவலிவுற்றதன்று. ஆகையால், ஆத்மாக்களெல்லோர்க்கும்பரமாத்மா, அந்தராத்மாவாயிருக்கையொருவிநேரமு துல்ல. இந்தஸர்வாத்மாயியாயிருக்கிற பரமாத்மாவை, காளுவகளினைப்பவன் ஸம்ஸாரத்தையடைகிறான். ஜீவாத்மாக்களைப்போல பரமாத்மாவும், சரீரத்தோறு ம்வேறுபட்டவனன்று. ஆதலால், பரமாத்மாவுக்கு பேதத்தைநினைப்பவன், ஸம்ஸாரி யாவானென்கருத்து.

சு.க. சீ.நெடுமொலுவைச் சேர்ந்தவரென்ற ஹநாநா லுமிதினது.

செய்து கொள்ளுகிறார். இவ்வாறு நடைபெறும்போது

౧౧. మనసే వేదమృత్యుం వేదానానా స్తికించన.

మృతోన్మోహమృత్యుంగచ్ఛతియథాహావేవపశ్యతి॥

(ப்-ம்) ஐத்ய-இந்தப் பரமகடம்ஸ்வரூபமானது, சீமவெவ்வ-ஒருத்தின
வேயே, சூலவ-இ-அத்யத்தம்சுது, ஐஹ-இ-தன்ஸ்வரூபத்திம், நஃ.நஃ-வே
யுபாட-எனது, கிண-ந-ஒன்றும், நசவ-இ-வல், மவ-தி- (அடைகிறான்.

ஸர-லா.—இந்தப் பரமத்தை யொன்றாய்விதத்தினாலும், ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேய, யேதம் தோற்றுவித்தது. பின்னிர்வீழ். இந்தஸ்வரூபத்தை மனதினாலறியவேணும். இப்படி யொருவிதத்தாலும், பேதபிர்வாதப் பரமத்தில், கிருதித்தாபிலும் பேதத்தை, வடிவத்தி னேக்கினாலே, அவன், ஸம்ஸாரத்தை யடைகிறான்.

178-உா—இப்படி எல்லாவற்றிற்கு, மாத்தகவரின் பரமாத்மாவை சுத்தமாக்க
கொஞ்சலறியலாகும், இதில்விரோதமில்லை. இப்படியேதேச்சொல்லியதை, தீவிதிறந்து
வைத்து, மறுபடியும் 'மருத்யோஸ்ஸம்ருத்யும்சச்சத்யஇவாநேவபக்யதி'என்றது.

புதர்வயார்த்தபேதங்கள்.

உத்தார்த்தத்திற்கு, அடுத்தமுன் ச்லோகத்தில் பதப்பொருள் மு.க விமலசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோலிங்கமுணர்சு.

கஉ. சுழலுரிமை: வாசுதேவராய புகூத்தனியிஷ்டி
என்பாநொங்குதிஹபுரிநததொவிஜாமாவதுவந்தவெருதல்

౧౨. అంగుష్ఠమాత్రః పురుషో మన్యత తనిష్ఠితః।

ఈకానోభూతభవ్యస్యనతతోవిజుగుప్స తే॥వత్సావత్॥

(ப்-ம்) ஊதகஹயிஸு)-எல்லாப்பொருளுக்கும், எஸ்ஸாநஃ-சச்வரனாயிருக்கிற, வாஸுஷஃ-விஷ்ணுவானவர், ஸ்யுஸ்தி-சரீரத்தின்படுவில், ஸுஷுரூபஃ-பெருவிரலனவின் ஸவராய், திஷ்டி-இருக்கிறார், ததஃ-அத்தசரீரத்தில், நவிகுமாஸ்தே - ஜுகுப்படைப்படுகிறதில்லை, வந்தவெததஃ-இதவேயின்சொன்னபரம்மம்.

ஸ்ரீ-மா—அந்தப் பம்மல்வருபத்தை யே சொல்லுகிறத. பெருவிரளவுள்ளதும் குதயபுண்டரீகமத்யத்தில் அச்சலபாதிருவனவுபட்டிருந்த பூர்ணபுருஷனை அதாவது ஆசாயம் வ்யாபிவஸ்தவனாலும், சிதிரவிரத்திரத்தால் சிதத்தத் தாட்டுவது போல், அளவுபட்டிருந்த ஸம்ஸாரி ஜீவனையே, எல்லாப்பொருளுக்கு மீசுருகியபரமாத்மாவென்றறிந்தால், பின்பு ஒருவஸ்தவிலும் ஐயுருப்பணையடையான்.

ரா-மா—காலதரயத்திலுமுள்ள எல்லாப்பொருளுக்கு மீசனுவிரூக்கிற விஷ்ணுநருதயபுண்டரீகத்தில், அருகூட்டமாதராய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். இத்தவன் துக்கனோடு தனக்குண்டான ஸம்பந்தத்தாநாகிய வாத்தனையத்தால், சரீரம்முதலிய வற்றிலிருக்கிறதேவதங்கனையும் போக்யமாய்க்கொள்ளுகிறார். இவரேமுன்சொன்ன ஸக்ஷணமுள்ள ப்ரபரம்மம்.

கக. ஸுஹுஷிதா து:வாஸுஷோஜெ)ரா திரிவாயுகை:

ஸாஸாடுநாஹிதஹவ)வ)ஸவ்வாடி)வஉஸ:வனததெஉதக:

౧౩. ఆంధ్రమూత్రపురుషోజ్యోతిరివాధూమకః।

ఈకానోభూతభవ్యస్యసఏవాద్యసఉశ్వః॥ ఏతద్వైతత్ ॥

(ப்-ம்) சுயலிங்க-புகழில்லாத, ஜெயகீ:உவ- தேஜஸ்ஸைப்போல்
ப்ரகாசனவருபிராயக்கெண்டு, வடிவவ-அவரே, சுடி - இப்போதிலும்,
ஸ:உ-அவரே, ஸ:-வருங்காலத்திலும், (சுவாமி - இருக்கிறார்) மற்றப்பதங்க
நுக்குமுன் சலோகத்திலேசொன்னபடிபொருளுணர்க.

190-20A—இப்படி புனைவில்லாத துயேதின்னாப் விளக்குகிற தீழ்ச்சொல்லிய படியேயுதினாச் தயாநீகப்படுகிறவனா பரமாத்மா, எக்காலத்திலு மிப்படிப்பட்ட வனாயிருக்கிறான். இவனைப் பொப்பொருவருமில்லை. ஆகையால், இந்த ஆத்மா அரித்ய நென்றிபகூழும், கூணபங்கபகூழும் நிரஸிக்கப்பட்டது.

ஸா-லா—ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கு மத்தராத்மாவாயிருக்கிற பரமாத்மா ஜ்யோதிஸ்வரூபியாய் நிகாசித்தினார்.

கூசு, யதொடினும்மெய்யுஷ்டம்பவத்தெஷுலியாவதி |
 னனம்பரிதாதுபுரிசுபயுலோநவாநுலியாவதி ||

౧౪. యథోదకం దుగేఽవృష్టం పర్వశేషవిధాపతి ।
ఏమాధరాఽపృథక్ పశ్యం స్తావేవానువిధాపతి ॥

(ப்.ம) ஈ.அமர் - தூக்கப்போதேசத்தில், பூஷ்டி - வர்ஷிக்கப்பட்ட, உட்கூட்டி-ஜலமானது, யயா-எப்படி, வவ-உதவா-மனையில், விபாவதி-பிரிந்தோடுகிறதோ; ஊவதி-இப்படியே, யடி-அது - தர்மங்களை, பூஷ்டி-வேறுபட்டவைகளாய், வயி-நீனைப்பவன், தாதுவன் - அவைகளையே, சந-விபாவதி - அதுஸரிக்கிறான்.

ஸ்ரீ-மா—மதுபாடியும், பரமத்தில் பேதநர்சகம்செய்யத் தகாதென்று, சொல்லுகிறது. தூர்க்கமயங்குபந்திருக்கிற தேசத்தில், பெய்தமழையானது பன்னிலங்களில் வீழ்ந்து பிரிந்துகிழறினியோடி அழிகின்றதோ; இப்படியே ஆத்மாவின் தர்மங்களில் பேதத்தைப்பார்க்கின்றவன், அடிக்கடிபிறந்து துன்பப்பட்டபிறகுண்.

ரா ஊர்—நாகாசரி ரங்கனிலு மந்தர்யாயியாயிருக்கிறவந்த் தொருவனுடைய, தேவந்தர்யாயித்தம், மதுஷ்யாந்தர்யாயித்தம், முகலியதர்மக்களை, வேறுவேறிடத்தானவாகக் கிண்ப்பவன், மலையருவி யை யொற்றவனாய் சித்தியாயித்தவியுமிருந்.

கரு. பஞ்சாபி கம்ஸாடு ஐஸ்ரூஜி ராஷி தும்தாடி மெவலவதி
வனவண்டு நெவிடூரா நதசூதா வவ திமௌ தஜி

౧౫. యథోచితకలశుద్ధేషుస్థమాసిక్తంతాదృగేవధవతి ।
ఏవంము నేర్పరిజానతితాదృగవతిగౌతమ ॥

(ப்-ம்) மௌதரி - ஐக்கௌதமனே, ஸாபெ - சுத்தமாயிருக்கிற, (உ-உ) செ - ஜலத்தில்) ஸ்ரவிக்ஷு-சோந்திருக்கிற, ஸாஸ்டு-சுத்தமான, உட்கஷு-ஜலமானது, யபா-எப்படி, -காஷுமெவ-அப்படிப்பட்டதாயே, ஸவதி-ஆகிறதோ, விஜாநதம்-நஞ்சாசியான, ருமெம்-முனிக்கு, ஸ்திர-ஆத்மாவானது, ஸவஸு-இப்படி, ஸவதி-ஆகிறது.

பா0-ஹா—உபாத் தியினுவாகிய பேதத்ருவ்மதியைக்கி, விசத்தமும், விஜ்ஞாநரு பமும், பேதமில்லாததுமான ப்ரஹ்மத்தை, அறிந்துமுகம் செய்பவனுக்கு, ஜீவாத்மா பரமாத்மா, இவ்விரண்டும், நீருடன்அவத் தீர்போல், ஒராய்விளங்குகிறது. ஆதகயா ல் குதார்த்திகள்கள்சொல்லுகிற பேதத்தையும், காஸ்திவன் செய்கிறகுத்ருவ்மதியையும் விட்டு, ஆயிரம் தாயத்தகைகளிலும் சிறத்தான வேதம் சொன்னபடி, ஆத்மா, ஒன் டே என்றிதல், சாந்தியுடையோர்க்குத் தக்கது.

ரா-மா-பரமாத்மா, ஒருவனே, எல்லோருக்கு மந்தராத்மாவா யிருக்கிறான். என்னுளர்தவன், பரமாத்மையொற்றிச் சுவரூபத்தைப் பெறுகிறான்.

கடோபநிஷத் இரண்டாமத்தியாயத்தில்
காலாம்வல்வி நூற்றாம்,

(ப்-ம்) 2௧-ஹி, மதுஷ்பன், கபாசு - ஒருவனும், ப்ராணெந-ப்ராணவாயுவினால், நஜீவதி - ஜீவித்திருப்பதில்லை, அவாநெந - அபாகவாயுவினாலும், நஜீவதி - ஜீவித்திருப்பதில்லை. யஸிநு - யாதொரு ஆத்மாவில், தென-இத்தவாயுக்கள், உவாஸி, தென - நிதின்தனயேவா, (தெந-அந்த) உகரெணத - சரீரத்திலேயேருன ஆத்மாவினால், ஜீவதி-ஜீவித்திருக்கிறார்கள்.

ஸூ-ஹா.—ப்ராணபாகவாயுக்கள் ஆத்மாவல்ல - இவைகளில் வேருண்டேன ஆத்மா. இவைகளையுஞ் சேர்க்கப்பட்டவைவ, ஆகையால் சேர்த்தவனவன். இவைகள் ஸவயம்ச்சேரர. சேர்த்தவையெல்லாம் மொருவனாகச் சேர்க்கப்பட்டவைகளாயே காணப்படுகின்றன. ஆதலால், ஆத்மாவேருனவன்.

ஸூ-ஹா.—எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் ஜீவித்திருப்பது பரமாத்மாவிலேயாகையால் ஜீவாத்மாக்களை ஜீவிக்கப்பண்ணுகிறவன், ஜீவாத்மாக்களில்வேருய் பரமாத்மா, ஆகையால் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஐத்யமிக்கலை, இப்படிப்பட்ட மகிமையுடையவன் பரமாத்மா - ப்ராணன். அபாநன், என்கிற வாயுக்கள் முதலான எல்லாமவ லாபியது.

க. உமண்துஉஹிவக்ஷுரூபிமஹிவக்ஷுமஹிவநாதக்ய |

யபாபுரணஹிவக்ஷுரூபிமஹிவக்ஷுமஹிவநாதக்ய ||

உ. ஸுந்ரஹிவக்ஷுமஹிவக்ஷுமஹிவநாதக்ய |

யபாபுரணஹிவக்ஷுமஹிவக்ஷுமஹிவநாதக்ய ||

(ப்-ம்) உமண்துஉஹிவக்ஷுமஹிவக்ஷுமஹிவநாதக்ய - ஆத்மாவானவன், மரணம், ப்ராபு-முத்தனாபிதரு, யபாபு-எப்படி, மஹி-ஆகிறதே, உஹி-இந்த, மஹி-இரகஸ்யத்தையும், மஹி-நித்யமான, ப்ராபு-ப்ரம்மத்தையும், உமண்து-ஆச்சரியமாய், ப்ராபு-ப்ராபு-சொல்லுகிறதேன்.

ஸூ-ஹா.—எந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தகொண்டு முத்தனாகிறதே னதை யறிவாமல் ஸாரிபாகிறதே; அந்த ப்ரம்மம்வருபத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறதேன் கௌதமனே கேள்.

ஸூ-ஹா.—பரமாத்மவருபத்தையும் நிஷக்ருஷ்ட ஜீவாத்மவருபத்தையும் யோக்யனாகித்திருக்கிற சிஷ்யனான கௌதமனே உனக்குச் சொல்லுகிறதேன்.

எ. யொகிநெயுபவஹிவக்ஷுமஹிவநாதக்ய |

யபாபுரணஹிவக்ஷுமஹிவக்ஷுமஹிவநாதக்ய ||

உ. ஸுந்ரஹிவக்ஷுமஹிவக்ஷுமஹிவநாதக்ய |

யபாபுரணஹிவக்ஷுமஹிவக்ஷுமஹிவநாதக்ய ||

(ப்-ம்) உமண்து—முத்திபெறாத, ஹி-ஜீவர்கள், யொகி - யோகியை, ஸாரிபாகி-சரீரப்ராப்திபெறாமல், ப்ராபு-ப்ராபு-சொல்லுகிறார்கள். உமண்து-ஆச்சரியமாய், ப்ராபு-ப்ராபு-சொல்லுகிறதேன்.

பட்டி, யடிகளில்-கர்மத்திற்முத்தக்பேடி, ஸ்ரீ - ஸ்தவாசரீரத்தை,
சுந்தியுன்பனி-அறுஸரிக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீ: ஹா-ஹா-ஹா.—பிரம்மஜோகத்தில்லாத ஜீவர்கள் தங்கள் கர்மத்திற்குத்தக்க பழஸ்தாவர சரீரத்தையும் ஜங்கமசரீரத்தையும் அடைகிறார்கள் ஆகையால்பிரம்மத்தை வறியவேண்டும்.

அ. யவனஷ வ-வெஷஷ ஜாமதீக்ரகம் கரம்ஸுர-வஷநிதி
 ரேணம் | கடுவஸுரம் தடி ஹதடுவாபு தபுலுதெ தலிவெரகா
 ஸி தாஸவெததா நாதெதிசுபந் || வநதவெதகச||

౮. యవ్వను పుష్పజాగతికామంకానుంపురుషోనిమికమాణః ।

తదేవశుక్రంతద్భ్రూతజేవామృతముచ్యతే ।

తస్మిన్ లోకాశ్చికాస్మిన్ శ్చ తదుపాత్యేతికశ్చన॥ ఏతద్వైతత్ ॥

(ப்-ம், டி; வரவடி, வாராடி-யாதொருபுருஷன், வாவெவடி-உற
க்கும்போதும், காரணகாரி-ஸங்கல்பித்துஸங்கல்பித்து, நிபி-பிரண-ஸ்ரு
ஷ்டபண்ணிக்காரன், ஜாமதி-உணர்ந்திருக்கிறானே. அடிவ-அந்தபர
மபுருஷனே, ஸு-சூப்ரகாசவரூபி, கீ-அந்தபரமபுருஷனே, வுடி
பாப்ரம்மம், கீ-வரவ-அந்தபரமபுருஷனே, கி-சூ-மோகூஸ்வரூபி,
உயுவெ-இப்படிசொல்லப்படுகிறான், தவிர-அந்தபரமபுருஷனிடத்தில்,
வாவெ-வொகா-எல்லாவோகங்களும், ஸ்ரி-கர்-இருக்கின்றன, கீ-அந்
தபரமபுருஷனே, கரு-ஒருவனும், நாத-அதிர்மிக்கிறதில்லை, வ
தவெ-கச-இந்தபரமபுருஷனே பாப்ரம்மம்.

ஸ்ரீ-ஹா.—ப்ரம்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறேனென்றுமூன் ப்ரதிக்ஷைசெய்தபடி சொல்லத்தொடங்குகிறது.

ரா.மா. — இப்படி சிலவயனைப் பரோகனைசெய்து அபிமுகனாக்கிக்கொண்டுப் பரக்ருதத்தை யதஸரிக்கிறது. இந்தச் சீலோகதாந்தராயத்தால், மூத்தாத்தமாவுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் பேதமில்லை என்கிற பக்தம் தள்ளப்பட்டது.

கூ. சுழியட்டுப்பெருகொண்டவந்நெய்யுந்நாடும்புரவிவ்வாதி
நாதிவொலவஹிவ | வநகலுபுரவலவஹிதாநாநாநாதிவொலவ
வாதிநாதிவொலவஹிவ ||

౯. అగ్ని ర్మృద్యో^౧ భువనం^౨ పవిత్ర్యో^౩ యాపయోపం^౪ పతిరూపో^౫ బభూవ^౬ ।

ఏక స్వభావవ్యభూతాంతరాంత్రా దూపంరూపంప్రతిరూపోఽహిన్య ।

(ப்-ம்) வனக்-ஒருவனுயிருக்கிற, சுயி-அக்கியானவன், மூவந்-லோகத்தை, வுவிஷ்ட-ப்ரவேசித்தவனாய், ராலவராலவ்ய - ரூபங்கள் தோறும் வுதிராலவ-வேறப்பட்ட ரூபத்தையுடையவனாய், யயா-எப்படி, வமலவ ஆனனே, சுயா-அப்படி, வனக்-ஒருபாமபுருஷனே, வவ-மலதானாரா-தா - எல்லா ஜீவர்களுக்கு மத்தராந்தாவாய், ராலவராலவ்ய . வ்யத்திகள்

தோறும், பூகிரதவா:வேறுபட்டவராய் வவறிஸ் உள்ளும்வேளியிலும்
வ்யாபித்திருக்கிறான்,

ஸ்ரீ-ஹா—அநேகர்களான தார்க்கிடர்களாலே கலக்கப்பட்ட நெஞ்சினையுடைய
வர்களுக்குக் கலக்கம் நீக்கி ஆத்மன்வருபஜ்ஞாந முண்டாகவேணுமென்று, ஆகாரமு
டைய ச்ருதி, அநேகவாரம் சொல்லுகிறது. எல்லா சரீரத்திலிருக்கிற ஆத்மாவு மொ
ன்றே வேறல்ல.

ஸ்ரீ-ஹா.—சரீரத்தோடும் வேறுபட்டிருக்கிற எல்லா ஜீவர்களுக்கு மந்தராத்மா
வாகிய பரமாத்மா ஒருவரே. இந்த அர்த்தம் நெஞ்சில் படுப்படி த்ருஷ்டாந்தம் சொ
ல்லி இசைவிக்கிறது.

க. வாயுபுருஷபெருமான் பூவிஷ்டாநவாஸவாஸு
கிரதவாவவவவ | வாகவாயுபுருஷவதிகாநாநா தாரவாஸவாஸு
பூகிரதவாவவவவ ||

௧௦. வாயுபுருஷபெருமான் பூவிஷ்டாநவாஸவாஸு ||

௨௧. பூவிஷ்டாநவாஸவாஸு பூவிஷ்டாநவாஸவாஸு ||

(ப-ம்) வாயுபுருஷபெருமான்.

ஸ்ரீ-ஹா-ஸ்ரீ-ஹா.—கீழாதாரணம்போல் உதகார நூந்தாமகாட்டப்படுகிறது.
பதாவ்யயார்த்தபேதங்கள்.

பதார்த்தபாவர்த்தம், எல்லாம்முன்போலவே கண்டுக்கொள்க.

க. வாயுபுருஷபெருமான் வாகவாயுபுருஷபெருமான் வாகவாயுபுருஷபெருமான்
வாகவாயுபுருஷபெருமான் வாகவாயுபுருஷபெருமான் வாகவாயுபுருஷபெருமான்
வாகவாயுபுருஷபெருமான் வாகவாயுபுருஷபெருமான் வாகவாயுபுருஷபெருமான்

௧௧. வாயுபுருஷபெருமான் வாகவாயுபுருஷபெருமான் வாகவாயுபுருஷபெருமான் ||

௨௨. வாயுபுருஷபெருமான் வாகவாயுபுருஷபெருமான் வாகவாயுபுருஷபெருமான் ||

(ப-ம்) வாயுபுருஷபெருமான்-எல்லாவிதங்களிலும், வாகவாயுபுருஷபெருமான்-கண்ணாயிரு
க்கிற, வாயுபுருஷபெருமான்-வாயுபுருஷபெருமான், வாகவாயுபுருஷபெருமான்-கண்ணாயிரு
த்தோறுகிற, வாகவாயுபுருஷபெருமான்-பூவிஷ்டாநவாஸவாஸு, வாகவாயுபுருஷபெருமான்-
ஆத்மமிக்கப்படுகிறதில்லையே, வாகவாயுபுருஷபெருமான்-ஒருவனாயிருக்கிற,
வாகவாயுபுருஷபெருமான்-வாகவாயுபுருஷபெருமான், வாகவாயுபுருஷபெருமான்-எல்லாவித
களுக்கு மந்தராத்மாவாயிருந்தாலும், வாகவாயுபுருஷபெருமான்-உலகத்தின் துன்ப
த்தால், வாகவாயுபுருஷபெருமான்-புருஷபெருமான்.

ஸ்ரீ-ஹா.—ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, என்கிற விருவருமென்றாயிருந்தாலும் ஜீவா
த்மாவின் துக்கம் பரமாத்மாவுக்குத் தட்டாது.

ஸ்ரீ-ஹா.—இந்த சரீரத்தில், ஜீவாத்மாவைப்போல் ப்ரவேசித்திருந்தாலும் ஜீவ
னுக்குண்டாகிற துக்கங்கள் பரமாத்மாவுக்குண்டாகிறதில்லை. என்பதற்கு த்ருஷ்டா
ந்தம் சொல்லப்பட்டது. பரமாத்மா அதர்மவச்யனன்றோ,

ல்லியிருக்கிறது. மற்ற பாவார்தம்முதலியவை, பதவுரையின்படியே இரண்டு பாஷ்யங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

கச. தவெகழிதிநடுவெநிவெழுப்பாபேஷாவு||
கப. நுதலிஜநீயரங்கிஹாதிவிவாதிவா||

௮. சச்செய்யுநீயேசசுரமணம் ||

சுத்யுநீயேசசுரமணம் ||

(ப்-ம்) வாரிழ-உயர்த்தான, அநிவெழுப்பா - வாசாமகோசரமான, ஸாவு-சுக்ஷ்மரூபமான, ப்ரம்மத்தை, (யோகிகள்) தவெகழிதி-இது அந்தப்ரம்மமென்று, நடுவெநி-ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறார்கள். தசு - அந்தப்ரம்மத்தை, கப. நு-எவ்வழியாலே, விஜநீயாபு-அறியலாகும், கிஹ, ஹாதி, விவாதி, வா-அந்தப்ரம்மம் ஸ்பஷ்டமாய் ப்ரகாசிக்கிறதா.

பா-ஹா-ஹா-ஹா-இந்த ப்ரம்மக்ரூபம் மத்தமதியானைப்போல்வதால் அறியப்பட வந்தது விளக்குமா.

கரு. நததுவாயெயுலாதிநவநீசாரக்யுநநீவிஷு-கொலாசிகு-தொய்யி|| தவெவலாநீநு-ஹாதிவல-தவநீயலாஸலவடிவி-விவாதி||

௮. சச்செய்யுநீயேசசுரமணம் ||

சுத்யுநீயேசசுரமணம் ||

(ப்-ம்) தது-அந்தப்ரம்மம் ப்ரகாசிக்கும்போது, வாயு-சூர்யனும், வநீ. தாரக்யு-சத்திரன், கக்ஷதாம், முதலியஜ்யோதிர் வஸ்துக்களும், விஷு-கி-மின்னன்களும், உரி-இவைகள், ந, ந, ந, ஹாதி, ஹாதி, ஹாதி-ப்ரகாசிப்பதிலை. கப. நு-இந்த அக்கியானது, க-எப்படிப்ரகாசிக்கும், வல-எல்லாம், ஹாதி-ப்ரகாசியாணிற்றி, தவெவ - அவனையே, அநு-ஹாதி-அதுவரித்து ப்ரகாசிக்கின்றன, உடி, வல-இந்த சூர்யன்முதலானவெல்லாம், தவநீ, ஹாஸல, விவாதி-அந்தப்ரம்மத்தின், ப்ரகாசத்தினால், ப்ரகாசிக்கின்றன

பா-ஹா-ஹா-ஹா-இவ்வாறையும் விளக்கச்செய்து ஸூர்யாதி தேஜஸ்ஸும் அந்தப்ரம்மத்தின் ப்ரகாசத்தால், ப்ரகாசிப்பதுபோன்றோற்றுகிறது. இவைகளுக்கு வாஸ்தவமான ப்ரகாசமில்லை. அக்கிதத்தமான வஸ்துவிலிருக்கிற அக்கிசுட்டாலும் அந்தவஸ்துவே கருகிறதென்ற சொல்வதுபோல், இவைகளை ப்ரகாசிக்கிற பொருள்களாகச் சொல்வது, அகிஷ்டாக ஸ்பத்தத்தாலாகும்.

பா-ஹா-யோகிகள் த்யாகம் செய்வதற்கு ஆலம்பகமாகிய, பகவானுடைய, ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபமாய், “ஆதித்யவர்க்கம் தமஸ பரஸ்தாத்” என்பது முதலான ப்ரமாணங்களில் சொல்லிய, கபாச்சுரமாயிருக்கிற திவ்யமக்கள் விக்கிரக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸூர்யன், ப்ரகாசிக்கும்போது, மின்மினியில் ப்ரகாசம் அட

வந்திப்போவதுபோல் அந்த சிவலிங்கத்தை, வித்தகஜபேர்திணைவைக்கண்டபோது ஸூரியன் முதலானவைகளின் தேஜஸை அடக்கிப்போகிறது. இந்த ஸூரிய டாக்கையும் அந்த பரமாத்மாவின்ருள விலைக்குக்குடையிருக்கிறது.

பஞ்சமவல்லி முற்றும்.

ஷடஷபுத்திராஜம்.

க. உளபூர்த்திவிராசுவாசுராவணவொழாசுரமஸ்துநாதகம் | தவெ
வஸாசுரம்கூடி மகதவெவாசுரம்கூடிவெ | தவபிவொகாசுர தாஸவெ
தவாநாடு துதிசுநாடு || வசகவெயதக ||

௧. சூர்யமூர்த்திசுரம்கூடிவெவாசுரம்கூடிவெ |

சுதேவகூடிவெவாசுரம்கூடிவெவாசுரம்கூடிவெ |

சுதேவகூடிவெவாசுரம்கூடிவெவாசுரம்கூடிவெ |

(பம்) வசகம்-இந்த ஸம்ஸாரமாகிற, சுபாஸம்-அரசமரமானது, உள
பூர்த்திவெ-மேலேயேருடையது, சுவாசுராவெ-கீழேயுள்ளதெனப்படையது,
வசகம்-பரவாகருபத்தாலே நித்யமானது.

ஸ்ரீமத்-உலகத்தின், ஒரு விருவத்தைக்கண்ட உடன், அதற்குக்காரணமா
யிருக்கிற பிழத்தை பூசிப்பதாபோல் இந்த ஸம்ஸாரமாகிற விருவத்திற்கு, பரப்ரம்ம
மாகிற பிழத்தைப்பூசித்துக்கொள்ளுகமென்றும் கருத்தினால், ஸூரிபாணது, இந்த
ஸம்ஸாரத்தை ஒரு விருவாகிய ரூபித்துக்கொல்லுகிறது. இந்த ஆரம்பவல்லியின்
மூலப்பயோஜன மிகையாகும். இந்தஸம்ஸாரம், வ்ருவாகிய ரூபிக்கப்படுகைக்குக்
காரணம், வ்ருவாசுரத்தின் பொருளாகிய சேதக்கர்மதவம், ஸம்ஸாரத்திலுமிருக்
கை. அதுவது-அறுக்கத்தக்கதாயிருக்கை அப்படியிருக்கைக்கு கிதாகம்; மாயாவை
பவத்தால், காணல் இலம்போகவும், ஆகையத்தில் தோற்றுகிற கத்தர்வகரம்போல
வும், தோற்றி மறைகிற தன்மையுடையதாய்க்கொண்டு, இம்மஜாமாணம் முதலிய
சோகைகளுக்குக் காரணமாய், கண்ணத்தோறும் மறகிற ஸம்பாவத்தையுடையதாய்
யிருக்கை. அன்றியே, வ்ருவாசுரத்திலிருக்கிறதர்மங்கள், இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருக்கை
என்றும் சொல்வதாகும். அப்படி வ்ருவாசுரத்திற்கும், ஸம்ஸாரத்திற்கும், ஸாதாரண
மாயுன்னதர்மங்களையன-அத்தமுடையதாயிருக்கை, சிவஸாரமாயிருக்கை, வ்ருவாசுர,
புருஷாசுர அல்லது வ்ருவாசுரமோ; என்று ஸந்தேசத்திற்கு கிடமாகிறுப்போலே, இந்த
ஸம்ஸாரமும், ஸக்காதமோ; பரிணாமமோ; ஸந்தேச; அஸந்தேச; என்றிப்படிப்பட்ட
அநேகமான பாஷாண்டுகள் புத்திதேவதகங்களால் வந்த ஸம்பவங்களுக்கிடமாக யிருக்
கை, இதுவான்ம இன்னதென்று அறிபக்கடாதாயிருக்கை, முதலியவைகள், இத்
த ஸம்ஸாரவ்ருவாகிய வேதாந்தத்தால் சிக்கலிக்கப்பட்ட பரப்ரம்மத்தை முன்னா
மாகவுடையதாய், விஜ்ஞாநரீதியாசக்தி ரூபமான ஹிஸ்பகர்ப்பனை அஞ்ஞாமாகவு
டையதாய், ஸந்திபுருஷபேதத்தையுடைய எல்லாவகைப்பட்ட ப்ராணிகளையும், சா
வைகளாகவுடையதாய் ஆகச் சென்ற தன்னையொத்த வளர்க்கப்பட்டதாய், புத்தி,
இத்திரியம், முதலிய இத்தேவையுடையதாய் தருதி, ஸம்ருதி, தாயம், உபதேசம், பஜ்
னம், தாகம், தபஸஸா, இவையனை, புஷ்பாசுரவுடையதாய், ஸாதகங்களைப்பல

(ப-ம்) ஸவு-இத்தரமாத்மாவின் தில், ஹாஸ-பயத்தினால், ஸ
 ஹி-அந்நியானவன், தவதி - தபிக்கிரான், வஹி - ஹத்தாமவனான, ஸ
 ஹி-மருத்யவானவன், யாவதி-ஓநிகிரான்.

பரம-ஹ-ரே-ஹ—அக்ஷி, ஸுத்ரம்' சந்த்ரன். வாயு, ம்ருத்யு, இவர்கள்முதலிய எல்லோரும், பரமாத்மாவுக்கு பயந்து தங்களுக்குட்பட்ட வேலையை, ஜாகருத்களாய்ச் செய்கிறார்கள்.

பதர்வியார்த்தபேதங்கள்.

உ.ஜ.ஸ்ரீ-இத்தினும், வாயுஸ்ரீ - வாயுவும், என்று, வி, காரத்தோடு கூட்டிக்கொள்க. மற்ற பதங்களுக்கு, முதல் வரக்யம்போ வவ்வயர்த்த முணர்க.

ச. உறுதுவரசுகடெ ரஜுவை, ரதரீரஸ, விஸ, ஸஃ ।

ததவமெழுவென்கெழுவாய்க்குதெ

౪. ఇహ చేదశకద్వోద్భుంపాక్మరీరస్యవిసృషః ।

తతస్స గోమూలోకేషు శీరత్వా యకల్యతే!

(ப்-ம்) ஸரீரஸூ-சரீரத்தினுடைய, விஸ்வ-வம்-காசத்திற்கு, பூரண-மூன்னே, ஐஹ-இந்தப் பரம்ஸ்வரூபவிஷயத்தை, ஸ்வாக்-பூ-அறிந்துகொள்ளுகைக்கு, ஐபாகஷ-வெய்-சக்தியற்றவனாகிவிட்ட, கதஹ் - அந்தகாரந்தால் வமெ-ஷு-கொடுக்கஷு - ப்ருதிவ்யாதினோகங்களிலே, ஸரீரவாபக வ-கெ-ஜந்மத்தை யடைகிறான்.

ஸுஹாஸா-ஹா.—இந்த பாப்ரம்த்தை அறிதிறப் பந்தம் ஜம்மபரம்பரை விடாத.

[illegible]

౧, యథాదర్శితథాత్ర నియథాస్వప్నే తదాపిత్యలంకే ।

యథాప్యపరీవదద్య శేతభాగస్థర్వలోకేచ్ఛాయాతపయోరివప్రవృత్తోశే॥

[illegible]

ஸார்-ஹா, —ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை அறிந்த கொள்கையில் இந்த ஜன்மத்திலேயே பதம்செய்யவேண்டும் என்று சொல்லுகிறது. இந்த ஸோகத்திலேயே கீர்மலமான புத்தியால் கண்ணாடியில் மூகம்போலே, ஆதம்ஸ்வரூபம் அறியப்படுகிறது. பித்த

லோகம், கந்தர்வலோகம் இவைமுதலான லோகங்களில், கம்பலங்களாகிய ஸது காபாஸங்களை யறுபவிக்க வாசைப்பட்ட காலமாகையால், அப்போது, ஆத்மஸ்வரூபத்தில் நெஞ்சு நன்றாய்ப் பரவேசிப்பதில்லை. ஆகையால் ஆத்மஸ்வரூபமற்கு நன்கு ப்ரகாசியாது. ப்ரம்மலோகத்தில் நன்றாய் விளங்குமானிலும் அத்தப்ரம்மலோகத்தை யடைவது ஸுலபமன்று. ஆகையால் இந்தலோகத்தில் இந்த ஜன்மத்திலேயே நெஞ்சை நிரம்பமாக்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறியும்வழி தேடவேண்டும்.

ரா-ஹ-ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிவது துர்லபமென்றது. கண்ணாடியில் எப்படியோ, அப்படியே இவ்வுலகத்தில், ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது. தனது முகத்தை, நேரில், தான், பார்த்தபோது, நன்றாய் உள்ளபடியே தெரிகிறதேபோல், கண்ணாடிமுதலியவற்றில் தன் முகம் முதலியவற்றைக் கண்டால், ஸ்பஷ்டமாய் தெரிகிறதில்லை. கண்ணாடியின் கோணல் முதலியதோஷங்கொண்டலாம், முகத்திலிருப்பதுபோல் விபரீதமாய் தோன்றுகிறதன்றோ? அப்படியே ஆத்மஸ்வரூபமானது, இந்தலோகத்தில் ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகிறதில்லை. லோகதோஷத்தால், விபரீதமாய் தோன்றுகிறது, ஆகையாலிந்தலோகத்தில், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிவது சக்யமன்று. மிகவருத்தமே என்கை. அப்படியே, ஸ்வப்நத்திலே போல, பித்ருலோகத்தில், ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது-லோகாந்தரமாகிய பித்ருலோகத்திலும், ஸ்வப்நத்தில் கண்ட விஷயமானது, ஜாக்ரத்தஸையில் (உறக்கமில்லாத காலத்தில்) கண்டவிஷயம்போல், ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படாததுபோல, ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாய்ப் ப்ரகாசிப்பதில்லை. ஆகையால் பித்ருலோகத்திலு மாத்மஸ்வரூபத்தை யறிவது ஸுலபமல்லவென்கை. அப்படியே ஜலத்திலேபோல, கந்தர்வலோகத்தில் ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது-கந்தர்வலோகமென்ற லோகாந்தரத்திலும், ஜலத்துக்குள்ளிருக்கிற விஷயமானது, வெளியிலிருக்கிறவன்தேபோல், ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படாததுபோல், ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாய்ப் ப்ரகாசிப்பதில்லை. ஆகையால், கந்தர்வலோகத்திலும் ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாய்றியப் படுகிறதில்லை. அறியலாம்போலே தோன்றுகிறதொழிய, ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படாதென்கை. இப்படியே, நிழல் வெய்யில்களிலே போல, ப்ரம்மலோகத்தில் ஆத்மவிஷயத்தில். அதாவது-ப்ரம்மலோகத்திலும், நிழல் வெய்யில்கள் கலந்தவிடத்திலிருக்கிறவன்தவானது, எல்லெய்யிலிலிருக்கிறவன்துப் ப்ரகாசமாய்தோன்றுவதுபோல் தோற்றாதாப்போலே, ஆத்மஸ்வரூபம் ஸ்புடமாய்தோன்றுகிறதில்லை. ஆகையால் ப்ரம்மலோகத்திலும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிவது, சக்யமல்லவென்கை. ஆகையால் எவ்விடத்திலு மாத்மஸ்வரூபம் வருத்தமின்றி யறியக்கூடியதல்ல. ஆகையால் இந்தலோகத்திலிருக்கும்போதே, எவ்வகையிலாவது ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தகொள்ள பதம் செய்யவேண்டும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பித்ருலோகம் முதலிய லோகாந்தரங்களைப் பின்வாக்கியத்தில் சொல்லியிருக்கையால், முதல் வாக்யத்தில் இந்தலோகத்தில் என்று கூட்டிக் கொள்ளப்பட்டது. “நிழல் வெய்யில்களிலேபோல ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்தில் ப்ரம்மலோகத்தில், என்று பொருளுடைய “சாயாதபயோரிவப்ரஹமலோகே” என்கிற வாக்யத்திற்கு, ‘ப்ரம்மலோகத்தில்’ நிழலும் வெய்யிலும், பிரித்து தெரிகிறாப்போல், ஆத்மஸ்வரூபம், அகாத்மஸ்வரூபம், இவைகள் பிரிந்து ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கினாலும், ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாய்றியப்பட்டாலும், இங்குள்ள மற்ற லோகத்தாருக்கு ஆத்மஸ்வரூபம் நன்றாய்

வினாக்காது. என் து;மொருசுருத்து, இராமாதுஜபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அ. ஐ. பி., யாணாம்புலம் தாலுகா - திருவள்ளூர் மாவட்டம்

வழிமுதலான நான் நான் கைகளைப் போட்டுவைத்து

E. ఇంద్రియాణాం పృథగా నాపముదయా స్మయకాచయత్ ।

పృథగుత్పద్యమాసామత్వాధీనోనశోచతి॥

(ப்-ம்) வுபயசிஉதூரோநாநா - வேறாயுண்டாகிற, ஐயி, யாணாழ்
இத்திரியங்களுக்கு, வுபயசிவாவு-பேதத்தையும், யசு, உதயாவலிபெள, வ-
உண்டாகை, ஆழிகை, என்சிற மிந்த விகாரங்களையும், சிவா-அறித்தவன
யிருக்கிற, யீரார்-விவேகியானவன், நஸாவுகி-துக்கம்படுகிறதில்லை.

ஸா-லா.—இவ்வாற்றைவாயறியும்படியும், அறிதானுண்டாகியபயனையும், சொல்லுகின்றது. இத்தீர்ப்புநூல் ஸ்வயமாகவே யறிந்து, இத்தீர்ப்பாவும் ஆதமாகவுகியவையென்று தெளிந்தான், துக்கத்தை யடைபான்.

ரா-மா—ஜ்ஞாநஸ்வரூபிபாந ஆத்மாவில், தேசேந்திரிய விகாரங்களோன்ற
மில்லை பென்றறிந்தவன் சோகியான்.

எ. ஐப்., பெறு) வரங்கெநாதி நவஸகை-தமிழ் |

ஸகாப்யிஹாநா தாஹெதாவ) கஃதபி ||

2. ఇన్ఫ్రియేబిల్స్ పరంమనోమనసస్సుత్వము తమకు ।

సత్యావధిమహానాత్మామహతోఽవ్యక్తము త్తమమ్॥

(ப்-ம்) உயிர் பெயர்ச்சி-இத்தியங்களைக்காட்டிலும், நீர் - மதஸ்ஸானது, வாழ்-சிறந்தது. நீர்-மதஸ்ஸைக்காட்டிலும், வாய்ப்பு - புத்தியானது, உயிர்-சிறந்தது, வாய்ப்பு-புத்தியைக்காட்டிலும், ஆதார-ஆதாரமானவன், உயிர்-சிறந்தவன், உயிர்-ஆதாரவைய்காட்டில், வாய்ப்பு-சிறந்தது. உயிர்-சிறந்தது.

அ. சுவடுகாதுவாஸீஸாநுஷோவராவகொலிஜனவய |

[illegible]

౧. అవ్వకాశుపరశువురుషోవ్యాపకోలింగవచ ।

యజ్ఞత్వామచ్యతేజంతురమృతత్వంచగచ్ఛతి

(ப்-ம்) கவுரூகர், து-சரீரத்தைக்காட்டிலும், வுராவகம்-ஸர்வவிபு
வாய், சலிஜம்-அதமாப்சரமாணத்தாலறியப்படாதவனாயிருக்கிற, வுரூ-
ஷம்-புருஷனாவன், வுரூ-சிறத்தவன், யசு-யாதொன்றை, ஜிவம்-ஜீவன்,
ஜகூ-அறிந்து, ஜு-புருஷ-விடுபடுகிறான், கஜூ-தகூ, உ-மோகூத்தை
யும், மயூ-அடைகிறான்.

ஸரஸ்வதி.—இந்திரியங்களில் வேறையுள்ளதுமா, என் ததால் இவ்வாற்றா. வெளிப் பட்டவையுறியத்தக்கவனன்று. எல்லாப்பொருளுக்கும் முன்பொருளாயன்றோ ஆத்ம தத்வமிருப்பது. இந்த கிடோபரிஷத் இரண்டாம்வல்லி பதினோராம்ச்சுலோகத்தில் சொன்னவிலுபயைய இருக்கும்சொல்லுகிறது. அர்த்தங்களும், இந்திரியங்களும், ஒருவகைப்பட்டவையாகையாலே இந்திரியங்களைச்சொன்னது, அர்த்தங்களுக்குமுப லாகுணம். அங்குபுத்திசுபத்ததால் சொன்னபுத்தியே இங்குஸத்வசுபத்ததால் சொ ல்வப்படுகிறது. 'வ்யாபக', என்றது, ஆராயம்முதலிய எல்லாவற்றக்கும் காரணமா யிருப்பதுபற்றி. ஸம்ஸாரதர்மங்கள் ஒன்றியில்லாதவனென்று, 'அவிச்', என்ற தினால், செல்லுகிறது. ஆக, முன்சொல்லியபடி, இந்திரியங்கள், அர்த்தங்கள், மக ஸ்ஸா, புத்தி, மகாந், அவ்யக்தம், புருஷன், இவைகள் க்ரமமாய், ஒன்றைக்காட்டி யுமொன்று கிறந்தது. இதையறித்தவனுக்கு, ஸம்ஸாரம் நீக்கி மோகூப்ராத்தியு ண்டாகிறது.

174-ஆம்.—முழுக்கூலானவன், முதலிசெசரீர்த்திச் சேனாபதிகுமார வென்ற
நிலவேணும். இத்தனுகூலமும், பரமதர்மாவின்ருளாலேயே வரவேணும். அவருள்
பெறுவது, அவனைச் சரணமடைவதினு லுண்டாகும் என்றிப்படி முன்சொன்னவி
ஷயத்தையே இவ்விடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கிரண்டு மந்திரிகளும் ஒன்றாய் வலங்கீடப்பட்டிருக்கிற படியால், இரண்டுக்கும் சேர்த்து, சங்கரராமநாத பரஷ்யாபிராயங்கள், சொல்லப் பட்டன. இரண்டுபேர்வங்களுமே முன் ஸ்புடமாய் எழுதப்பட்டிருக்கிற அதுபோல் இங்கும் விசேஷார்த்த முணர்க.

கூ. நவாபுரெதிஷ்டிரிபலிஸுநவகூஷிபுரதுதிசுமுநெ
தழி ஹரிஜனீஷாரிநவாமிக்ளபொயணிதவிபுராஜி.காவெமவனி

౯. నసంద్య తేతిష్ఠతిరూపమస్యనచక్షుషాపశ్యతికశ్చపైచమః।

హృదామసీషామనసాభిక్తప్రాయవీతద్విదురమృతానైభవంతి॥

(ப்-ம்) அவ்வு-இத்த ஆத்மாவின்மைய, ராசிவழி-வருபமானது, வ
டிபெருநன்றாறியும்படி, நதிவடிவி-விளங்குகுமதில்லை. கூறுத - ஒருவன
ம், வநதழி-இத்த ஆத்மாவை, உகசு-வடி-கண்ணம், நவபு-தி-பார்ப்பதி
ல்லை. உறுதி-பக்தியுடையதாய், நீதி-வடி-தைரியமுடையதாயிருக்கிற, நீ
வடி-செஞ்சினம், கவி-வடி-அறியப்படுகிறான், பெ - யவர்கள், வநதக
இதை, வி-வடி-அறிகிறார்களோ; தெ-அவர்கள், அடி-தா- முத்தர்களாய்,
மவனி - அகிறார்கள்.

1940-ஊா.—ப்ரத்தியகாதம் ஸ்வரூபமானது இந்தியர்களுக்காறியப்படாது. 'தத்வமஸி, முதஸ்யி வாச்யார்த்த ஜ்ஞாநத்தால், சுத்தமான நெஞ்சினால் அறியப்படும்.

ரா-மா.—பரமாத்மாவிற்குடைய எல்லாப் பண்பும், அல்லது அந்த பரமாத்மாவையே பரமபுருஷனுடைய அபரகருத நிலைய மக்கள் விக்கிரகமென்கிற திருமேனி, இதுமேல் கண் முதலிய பரம்பெய்திரியங்களுக்கு கோசரீயாகு. கூதர்யமுள்ள புருஷன், இந்த விஷயங்களில் விரகதனாய், பரமபுருஷனிடத்தில் பத்தனாகி, பரிசுத்தமான சொன்

செவ்விரித்தென்கொள்ளுகிறான், மகாபாரதத்திலும், “சைத்திர சேநிஷ்ட நி ரூபமஸ்வதௌக்யம் ஸூரபச்வநிகச்சனாகம், பக்த்யாச த்ருத்யாச மைகிதாத்மஜ்ஞாநஸ்கருபம் பரிபுச்சயதிந” என்று, இந்த வர்த்தத்தையே சொல்லியிருக்கிறது.

கௌ. யதாபவநாவதிஷ்டெனஜநாநிநிநவஸாவஸம் |

ஸூ-யிஸ்ரநவியெஷ்ட-ததாரிசமஹம்ஸாவஸாமிஸு ||

பௌ. யதாபவநாவதிஷ்டெனஜநாநிநிநவஸாவஸம் |

ஸூ-யிஸ்ரநவியெஷ்ட-ததாரிசமஹம்ஸாவஸாமிஸு ||

(ப்-ம்) யதா-எப்போது, சிநவஸாவஸம் - நெஞ்சோடுகூடிய, வண, ஜநாநி-ஜ்ஞானேந்திரியங்களைத்தும், அவதிஷ்டென-நினைபெற்றுநிற்கின்றனவோ; ஸூ-யி-அத்பவஸாயமென்று சொல்லப்படுகிற புத்தியும், நவியெஷ்ட-அசையாமற் நிற்குமோ; தா-ம-அமிஸு - அந்தஸ்திதியை, வரரிசு-எந்தததாக, சூ-யி-சொல்லுகிறார்கள்.

ஸ்ர-ஹ-பாமமத்யையிதிற புத்தியானது. எப்படியுண்டாகுமென்ற ஸந்தேகமற்றம்படி யோகத்தைச்செய்வதினால், நல்லபுத்தி யுண்டாகுமென்று யோகப்பிரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஸ்ர-ஹ-மோக்ஷத்தை யடையும்வழியைச்சொல்லுகிறது இந்தமோக்ஷதியே உத்தமகதியாகும்.

கக. தா-யொமரிசநிநிநவஸாவஸாமிஸு |

ஸூ-யிஸ்ரநவியெஷ்ட-ததாரிசமஹம்ஸாவஸாமிஸு ||

பௌ. தா-யொமரிசநிநிநவஸாவஸாமிஸு |

ஸூ-யிஸ்ரநவியெஷ்ட-ததாரிசமஹம்ஸாவஸாமிஸு ||

(ப்-ம்) தா-அந்த, ஸூ-யி-நினைபெற்ற, ஸூ-யி-யதாரணா-இத்திரியங்களை நியமிக்கையையே, யொமரிச-யி-யோகமென்று, சிநவஸாவஸம்-நினைக்கிறார்கள். ததா-அப்போது, ஸூ-யி-அவதானமுடையவனும், அவதி-ஆகிறான், யொமரிச-யி-யோகமேயன்றே; ஸூ-யி-ஸாவஸாமிஸு-இஷ்டப்பாபதிக்கும், அரிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும், காரணமாயிருப்பது.

ஸ்ர-ஹ-ஸ்ர-ஹ-யோகமானது ஏல்லா இஷ்டங்களையும் உண்பெண்ணி அரிஷ்டங்களையெல்லாம் போக்கும். அதாவது-இத்திரிய ஜயமேயாகும் இது, மிகவும், ஜாக்ரதையிருந்த தப்பாமல் அதுஷ்டிக்கத்தக்கது. யோகஸித்தியுண்டாகில் எல்லா சங்கடங்களும் விட்டுப்போகின்றன.

கஉ. நெவவவாநிநிநவஸாவஸாமிஸு |

ஸூ-யிஸ்ரநவியெஷ்ட-ததாரிசமஹம்ஸாவஸாமிஸு ||

பௌ. நெவவவாநிநிநவஸாவஸாமிஸு |

ஸூ-யிஸ்ரநவியெஷ்ட-ததாரிசமஹம்ஸாவஸாமிஸு ||

கத்தை, சூரியநில-அடைத்தவனாய், சுரீர்தகவியு-மோகநாதன், வரகி-அடை
கிருன், அந்நாடு-மற்றநாடுகள், விஷ்ணு-உதவினா-பல்வகைப்பட்ட. எம்
ஸாரகதிகை யடையும்தோது, ஹவனி-அகின்றன.

1970-ஹா. - முத்தலுக்கு, ஸாஷாம்மைகள் இத தலைவரான நாமயின் வழியாக உத்தரமணியில்லை. மத்தாதிக்காரிகளாய், ஸந்தயலோகம் முதலிய லோகங்களை யடைந்து பிறகு க்ரமமாய் முத்தர்க்களாகிறவர்கள், ஸாஷாம்மை, என்னு முத்தர்க்கு நாமயராக உத்தரமணியைத்து முத்திக்கிக்காரிகளாகிறார்கள். இதற்கு, ச்ருகி க்கு முதலிய ப்ரமணைஞ்சுளிகளுடன்தான்.

நா-ஹா.—ஸூஷூம்ஸை யென்ற மூர்த்தநகாடியாஸே, மூர்த்தியை, (அதாவது பரமபதத்தில் சென்று பாப்ரம்மத்தை; பரிபூர்ணனுபவம் பண்ணுக) அடைகிறவன், சிஷ்கரயித்து, ஸ்வரூபாவிராவத்தைப்பெற்று, ஸந்தோஷிக்கிறான். அதில் யேருள நாமுகளால் சிஷ்கரமத்தை யடைகிறவன், ஸோகார்தரங்களை யடைகிறான். இந்த ச்ருதி, வ்யாஸஸூத்திரத்தில் விசாரிக்கப்பட்டது.

கௌ. சுஜிஷ்ரீத்ரு: வுருஷாணராசுரஸுஜாஜநாநாண்டிஷ்ரீ.
பெவநிவிஷ்ரீ: 1. துவாஹரீராகவபெவநாநாநிவிஷ்ரீ கார்பெய
பெயுண | துவிஷ்ரீராகவபெவநாநாநிவிஷ்ரீராகவபெவநாநிவிஷ்ரீ |

౧౭. అంగుష్ఠమాత్రః పురుషోంతరాత్తా సదాజనానాం హృదయే సన్ని విష్టః ।

తంపాచ్చరీరాత్మిచ్చ హేనుఘాదిదేవీ కాంధ ర్యేణ ।

తంవిద్యాచ్చక్రమమృతంతంవిద్యాచ్చక్రమమృతమిని ||

(ப்-ம்) வாருஷி-பாம்புருஷன், ஜி.நா.நா. - ஜங்களுக்கு, ஸ்டா-
எப்போதும், ஸ்டா.நா.நா. - அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு, ஸ்டா.நா.நா. -
யத்தில், ஸ்டா.நா.நா. - பெருவிரலுள்ளவராய், ஸ்டா.நா.நா. - இருக்கிறார்,
ஸ்டா.நா.நா. - அந்தராத்மாவை, ஸ்டா.நா.நா. - தன்னுடைய சரீரமாகிய ஜீவ
னைக்காட்டிலும், ஸ்டா.நா.நா. - ஸ்டா.நா.நா. - இவ்-இவ்-இவ்-இவ்-இவ்-இவ்-
ருக்கிறபொருளை புல்லிவவேறுபட்டதாய்விவதுபோல், பெருவிரலு-
லக்கமற்று, ஸ்டா.நா.நா. - வேறுவனையறியக்கடவன், ஸ்டா.நா.நா. - அந்த வேறு
பட்டவனாகிய பாம்பாத்தாவை, ஸ்டா.நா.நா. - பரிசுத்தனென்றும், ஸ்டா.நா.நா. - அம்
ருதன்வருபெயன்றும், ஸ்டா.நா.நா. - அறியக்கடவன்.

ஸரஹா.—இப்படி கீழ்ச்சொல்லியபடி சுத்தஸ்வரூபத்தை யறிந்துகொண்டு மூத்தியைப் பெறும்வழி தேடவேண்டுமென்று சொல்லி நியமிக்கிறது.

பா.—ஹா.—பரப்ரம்ம சரீரமாகையாலே வேறுபட்டஜீவனுக்கு எகலத்தக்கும் நியாயமாகப் போகலமாதிலில் அக்குஷ்டமாதிரியை ஹ்ருதயத்தல் விளங்குகிற பரமாத்மாவை யறிந்தவன் முத்திக்குத்தக்கவன்.

பதாங்குயர்த்தபேதங்கள்.

“தவிழ்வுறுகிறேன்” என்கிற வாக்யம், உபதேசமர்ப்தியை
யறிவிக்கும்பொருட்டு இரட்டிக்கப்பட்டது.

நாகங்கள் பரஸ்பரம் தோழமையோடுருக்கவேணும். எல்லாதோஷங்களும் நீங்கவேணும்; என்று இந்த சூத்ரிக்குப்பொருள். கசிகேதஸ்ஸுக்கு, யமன் சொன்னபடி களை நன்றாய்ச்சொல்லி இப்படியே எல்லோரும் இந்த வித்யையறிந்தால் கசிகேதஸ்ஸைப்போலே முத்திபெறலாமென்று சொல்லி, இந்த வித்யை ஆசானிடத்தில் சிஷ்யமனிருக்கும் க்ரமத்திலிருந்து அறியத்தக்கதாகையாலே, அந்தக்ரமத்தில் குறைவுகேரிட்டால் அதினாலாகிய தோஷங்கள் நீங்கும்படி சாந்திசொல்லிமுடிக்கிறது. ஆக இந்த உபநிஷத்தால், பரமாத்மாவாகிய பரமபுருஷனே, எல்லாவற்றுக்கும் காரணமென்றும், அவனே எல்லாசரீரங்களிலுமுள்ள ஜீவாத்மாவோடு மகனுக்கு மந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு வளிக்கிறானென்றும், யோகிகள் தயாரிக்கிற ஸ்வரூபமு மந்த பரபுருஷ ஸ்வரூபமே என்றும், அவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் அங்குஷ்ட ப்ரமாணனாய் விளக்குகிறானென்றும், தேவர்கள், திம்பாலகாகள், ஸூரியன், சந்திரன், வாயு முதலிய எல்லோரும் அந்த பரமபுருஷனுக்கு, பயம்படுகிறார்களென்றும், மகாப்ரசுமான தம்யமங்கள் விக்ரகத்தையுடையவனந்த பரமபுருஷனென்றும், மூலபர்க்ருதி, ஜீவன், இவைகள் அவனுக்கு சரீரங்களென்றும், ஆகையால், ப்ரக்ருதி, ஜீவன், ப்ரம்மம், என்கிற விம்மூன்றுக்கும், ஸ்வரூபபேதமுண்டென்றும், இந்த வாத்மாவும் பரமாத்மாவைப்போலே சிஷ்யனென்றும், இவனுக்கு அநாதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமே ஸம்ஸாரதுக்கத்திற்குக் காரணமென்றும், இந்த துக்கம் நீங்குகை, அந்த பரமபுருஷனை யுபாஸிப்பதாலென்றும், அந்த உபாஸகம், தைஸ்தாவாபோல் இடைவிடாமலிருக்கிற ப்ரத்யக்ஷம்போல ஸம்ருதியின் பரம்பனா என்றும், இந்த உபாஸகத்திற்கு ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்கள் அந்த பரமபுருஷனைச் சாணமடைவதினால் அழிந்துவிடுகின்றனவென்றும், அப்படி உபாஸகம் கைகடிகளவன், மூர்த்தந்ய நாமியாலேகிஷ்ட்ரமித்து அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்தைக்கிட்டிபரம்ப்ரமாதபவமாகிற மோஷத்தை யடைகிறானென்றும் சொல்லப்பட்டது. இத்தால், உபாயம், உபேயம், உபேதா, இவைகளின் ஸ்வரூபம் நிர்ணயிக்கப்பட்டதாயிற்று. இந்த உபநிஷத்தின் கருத்து, இஃதேயென்று, ப்ரம்மஸூத்திரங்களில் வேதவ்யாஸரோ, மூன்றதிகரணங்களால் நிச்சயித்திருக்கிறார். ஆகையால் ஜகத்து, பொய்யென்றும், ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமான ப்ரம்மத்திற்கு, அஜ்ஞாநத்தாலே, தண்ணீர்ப்பார்த்து, ஜகத்தென்றிப்ரம்மம் வந்திருக்கிறதென்றும், ஜீவாத்மா, என்பவன் வேறுளனல்லவென்றும், உபாதி யினால், ப்ரம்மமே, ஜீவன்போல் வேறுபட்டுத்தோற்றுகிறதென்றும், இந்த உபநிஷத்தி லெங்கும் காணாத இந்த விஷய மிவ்வுபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டதென்றும், பிறர் சொல்வது பொருந்தாதென்று கீழ்பலவிடங்களிலும் ஸ்புடமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆனதால் உண்மையறிந்தய்யவேணும்,

கடோபநிஷத் இரண்டாமத்யாயம்

ஆரம்வல்லி முடித்தது.

கடோபநிஷத்து முற்றும்.

ஸா-ஹா-நா-ஹா.—இப்படி ஆசாயனாகிய பிப்பரைதமகர்ஷி சொன்னபிறகு அப்படியே ஒருவருட்காலம் மடாபத்தி, விச்வாஸம், சந்ததை, ஆஸ்திக்யம், ப்ரம்ம

சர்யம் முதலியவற்றோடு ஆசாரியனுடைய மகஸ்ஸு ஸந்தோஷிக்கும்படி குருகுல வாஸம்பண்ணி, அந்நாளைப் ப்ரஸந்தரான பிறகு அந்தமகர்ஷிகளிலொருவராகிய கப க்தியென்பவர் மற்ற மகர்ஷிகள் அனுமதிப்படியே, சாஸ்த்ர க்ரமமாய் ஆசார்ய ரான பிப்பலாதரையடைந்து, இந்த வேகத்திலுள்ள ஜடங்கள் எந்த வஸ்துவிலிருந்த பிற த்தனவென்று கேட்டார்.

பதாஹ்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த ப்ரச்சம், சதுர்முகப்ரம்மபரமென்று சங்கர பாஷ்யத்திலும், பா ப்ரம்மபரமென்று, இராமானுஜபாஷ்யத்திலும் தாத்பர்யபேதமென்றறிக.

சு. ததெஷ்யவஹொவாஹுஷு ஜாகாரொவெவ்ய ஜாவதீஸ்ததவொ றவ்ய தஸதவஸுவாவிரிபுநஃ பூடியதெ | நயிக்ஷணனெனெதெ தெளரெஷஹுயாவ ஜாஃரிஷ்ய தஷகி ||

உ. த்யுஸஸ்வாபுஸ்யகாநுபேதஸாஸதி ஸந்தர்ஸதஸதஸ ஸுஸுஸஸுதஸஸ
ஸுபஸதீ | ரஸஸஸுஸஸவீதீதீ மீஸஸகாஸுஸஸதீஸதீஸதி

(ப்ம்.) ஸு-அந்த, வு ஜாவதீ-ப்ரஜாபதியானவர், வு ஜாகாரீ-ப்ர ஜைகளிலரசுபுடையவராய், தவ-தபஸ்ஸை, கிதவ்யு-செய்தார், ஸு- ப்ரஸித்தரான, ஸு- அவர், தவ-தபஸ்ஸை, தவ-செய்த, ரிபு-மது - இரண்டை, உதூடியதெ - உண்டுபண்ணினார். நயிக்ஷ - இரயி என்றும், வு-ரணன - ப்ராணனென்றும், உகி-சொல்லப்படுகிற, வஸதென-இவ்விர ண்டும், ரெ-எனக்கு, வஹுயா-அகேவிதங்களான, வுஜா- ப்ரஜைகளை, காரிஷ்யு-சு-ஸுருஷ்டிக்கப்போகின்றன; உகி-என்கிறவரெப்ராயம் கொண் டார். (இப்படி) ஸு- அந்தபிப்பலாத மகர்ஷியானவர், ததெஷு-அந்தகப க்திமகர்ஷியைப்பார்த்து, ஹொவாஹு-சொன்னார்.

ஸு-ஹா.—நான், நான்முகனாகவேனென்று, நான்முகனாக விரும்பினவன் உபாஸகம் செய்யும்போது, எனே, நான்முகனென்று, உபாஸித்து, அப்படி முன் கல்பத்தில், உபாஸனம் செய்ததினால வந்த புண்யத்தால் இந்த கல்மத்தில் லிரண்ய கர்ப்பனென்கிற நான்முகனாகவாய், ப்ரஜைகளை, ஸுருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து முன்னும்திவதான வேதார்த்த விஜ்ஞாகத்தை ஆலோசித்து, அந்த வேதார்த்தத் தை ஸம்ருதியில் கொண்டுவந்து, அந்த ப்ரகாரமாகவே; ஸுருஷ்டிக்கு வேண்டியதா ன, ரயி, ப்ராணன், என்கிற விரண்டையும் ஸுருஷ்டித்தான். அதாவது, இவ்விரண் டும் நமக்குவேண்டிய ப்ராஜாஸுருஷ்டியைப் பலபடியாகச் செய்யுமென்று நினைத்து, ரயி, ப்ராணன், என்கிற, ஸுரூபன், சத்திரன், இவர்களை ஸுருஷ்டித்தானென்கை. இப்படி, பிப்பலாதர், கபந்திக்குச் சொன்னார்.

ஸா-ஹா.—பரமாத்மாவானவர் ஸுருட்டிக்கரமத்தை வேதத்திலிற்சொல்லியருங்கி றபடி ஆலோசித்து, எல்லாஸுருஷ்டிக்கும் மூலமான, ரயி, ப்ராணன், என்கிற ப்ரக் ருதி, ஜீவன், இவைகளை ஸுருஷ்டித்தார். இங்கு ப்ரஜாபதி, என்பது பரமாத்மாவே, லிரண்யகர்ப்பனென்கிற நான்முகனையன்று, இது காரணவாக்யமன்றோ.

நு, சூழிகெஞ்ஹவெவெபுரெணராயிரெவவடி, ரீச|| ரயிவடி, ரண
தவடிபந்நுதகூணரீதகூணதவடிநுதகூணரயி ||

௩. அநிஷ்டாநுபுரணரீசவடிபந்நுதகூணரயி || ரயிவடி
நுதகூணரயிபந்நுதகூணரயிபந்நுதகூணரயி ||

(ப்-ம்.) சூழிகெஞ்ஹவெவெ-பேரத்தாவானவன், பூரண-ஜீவன், உடி,
ரீச-பேரத்தாவானது, ரயிவனவ-ப்ரகருதியே - ரீதகூணரயிபந்நுதகூணரயி-
தாமுத்தரபமாயிருக்கிற, வனகூணவடி - காணப்படுகிற ஸமஸ்தமும்,
ரயிவன- பேரத்தாவானவனே. தவடி - ஆகையால், ரீதகூணரயி -
பேரத்தாவான மூலப்ரகருதியே, ரயி என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸ-ஹா.—அத்தாவென்றும், அத்தமென்றும் சொல்லப்படுகிற ஆத்தியன், சந்
த்ரமா, என்னத எல்லாமுத்தியும் ரயி என்னப்படுகிறது.

ரா-ஹா.—ப்ருதிவி ஜலம் முதலிய பஞ்சபூதங்களும் முத்தாமுத்த ரூபமான
ரயிபென்றும், ப்ராணன் ஆதித்யபென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

ஈ. அபரஹித ஸ்ரீஹித ஸ்ரீஹித ஸ்ரீஹித ஸ்ரீஹித ஸ்ரீஹித ஸ்ரீஹித
பூரணரயிரயிஷுவநிபதே | ரகூணரயிஷுவநிபதே | ரகூணரயிஷுவநிபதே |
பூரணரயிரயிஷுவநிபதே | ரகூணரயிஷுவநிபதே | ரகூணரயிஷுவநிபதே |
பூரணரயிரயிஷுவநிபதே | ரகூணரயிஷுவநிபதே | ரகூணரயிஷுவநிபதே |

உ. அநிஷ்டாநுபுரணரீசவடிபந்நுதகூணரயி || ரயிவடி
நுதகூணரயிபந்நுதகூணரயிபந்நுதகூணரயி ||

(ப்-ம்) அப-பின்பு, சூழிகெஞ்ஹவெவெ-ஆதித்யபதத்தின்பொருள் சொல்லப்
படுகிறது யச-எத்தகாரணத்தால், உத்யந-உதயஸமயத்திலேயே, பூரண
ரயிஷுவ - கிழக்குதிக்கை, பூரணரயி-ப்ரவேசிக்கிறானே; தெந-அத்தகார
ணத்தால், பூரணரயி-கிழக்கேயிருக்கிற. பூரணரயி-ப்ராணங்களை, ரயி
ஷுவ-கிரணங்களிலே, ஸ்ரீஹித-சேர்க்கிறான், ரகூணரயி, யச-தெற்குதி
க்கிலும், உத்யநயச, வடக்கிலும், அபரயச - கீழ்பாகத்திலும், உள
யுட்க-பச-மேல்பாகத்திலும், அநிஷ்டாநுபுரணரயி - மத்தபாகங்களிலும், ஸ
வடி-எல்லாவற்றையும், யச-எத்தகாரணத்தால், பூரணரயி - ப்ரகா
சிக்கும்படி, செய்கிறானே, தெந - அத்தகாரணத்தால், ஸவடி - பூ
ரணரயி - எல்லாப்ராணங்களையும், ரயிஷுவ-கிரணங்களில், ஸ்ரீஹித -
சேர்க்கின்றான்.

ஸ-ஹா.—ஸமஸ்த திக்குக்களிலுமுள்ள எல்லாவற்றைப் ப்ரகாசிச்செய்வ
தினல் ப்ராணமானது ஸ்வதாராமாயிருக்கிறது.

ரா-ஹா.—இத்த ஜீவாத்மா உதயமானபோதே, அதாவது, உறங்கி எழுந்தபோ
தே, எல்லாதிக்கிலுமுள்ள வஸ்துக்களும் ப்ரகாசிக்கும்படி தர்மபூஜ்யமாகிறது கிர

ணங்கனாலே, ப்ராணங்கனென்றிற் வித்திரியங்களை வ்யாபிக்கச்செய்கிறு னுடையா
லே, இவன் ப்ராண சப்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறான்.

எ. ஸ்வாஷ்வெஸ்வர நரோயிஸ்ர-குபி

பூரணமிருந்தபின் ததெதெதுவாழ்கு ||

ஸ்துத்யைவ்யம்வரதேரணியம்வரதப: ||

ப்ராணோக்நிஹதயதேததத்ருசாப்யுக்தம்.

(ப்-ம்.) ஸர் - ஸாஷ்டி-பூரணம்-அப்படிப்பட்ட லிந்த ஜீவனுனவன்
 வெவ்வேறான - ஸமஸ்தங்களையும் சிபயிக்கிற, வீழ்நாடுவம் - எல்லாவற்றையும்
 சரீரமாகவுடைய, சுயம் - மேலானதையைக் கொடுப்பவனுன
 பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாய், உடியவன் - விளங்குகிறான். தக - ஸந்தக
 அந்த யிது, ஐயா - மந்திரத்தால், சுஷுப்தி - சொல்லப்பட்டது.

100-லா.—இந்த பரப்ரம்மம், பரத்யக்ஷமாய் காணப்படுகிற தென்கிறது. எவ்
 லா மதுவியக்குக்கு மாத்திரமாயிருப்பது பரப்ரம்மமே; எல்லாப்பரஞ்சுத்துக்கு மதி
 வுடாகமாயிருப்பதும் ப்ரம்மமே, இவ்விவ்யயம் இந்த மந்திரத்தால் செல்லப்படுகிறது.

ரூர-லிமா.—போந்தாக்களாயிருக்கிற ஜீவாத்மாக்களெல்லாம், பரமாத்மாவை யாத்மாவாகவுடையவர்கள். பரமாத்மா எல்லாவற்றையும் சரீரமாகவுடையவனன்தோன்றித் தவிசுபய மிம்மந்திரத்தால் சொல்லப்படுகிறது வைச்வானரநாதி கரணத்தில், பகவத்யாமுனாசாயரால், இந்த மந்திர மிப்படியே வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டது.

அ. விழாநடுவம் ஊரிணைதொடர் தவிர வரையண்பெற்றாத்
கூங்குவிட்டி! வலம்புராசரித் தபாவத-தீர்திப் பூண்டு பூண்ட நாளும்
யென்குமுவாயிடே ||

விஸ்வரூபம்ஹரிணம்ஜாதவிதனம்பராபணம்ஜ்யோதிசோகம்தபம்தம்||
ஸுஹஸ்ரஸ்யிம்ஸாதாவர்தமாக:ப்ராண:ப்ராஜாகாநுதயத்யெயுஸுஜாய:

(ப்-ம்.) விஸ்வாருவம் - எல்லாவற்றையும் சரீரமாக வுடையவனும், ஜாதவெடிஸூ - மேதந்தனை யுண்டாக்கினவனும், வராயண - அடையத் தக்கஸ்தானமானவனும், தவஷ்ட - ப்ரகாசியாதிற்கிற, ஜெஹாதி - தேஜஸ் ஸ்வருபியாவனும், வாக்ஷ - அத்திதீயனுமான, உருண - ஹரிஎன்கிற நாமமுடைய பரமாத்மாவை, வத-ஷாதி - அதுவர்த்தித்திருக்கிறவனும், ஸஹஸ்யாஸூ - எல்லா விஷயங்களுமையும்கிற சக்தியுடையவனும், ப்ரா நாடி - பூதங்களுக்கு, ப்ராண - ப்ராண பூதமான, வஷதி, ஸூய-ஷி - இந்தப்ரகாசனை ஜீவாத்மா, உடியதி - உதயத்தை யடைகிறான்.

190-ஆர்.—எல்லாவுகைகளிலு மொன்றாயிருக்கிற நிரணங்களை யுடைய ஜூனா கல்வருபமான ப்ராணாதாமாயுன் எல்லோருக்கும் கண்போன்ற அத்விதியமாயிவ, எல்லாவற்றையும் செய்கின்ற ஆதம்ஸ்வரூபமென்ற ப்ரம்மத்தை யறிந்த வித்வாக்கள் ஸத்தேஷத்தை யடைகிறார்கள். யாதோரு ப்ரம்மஸ்வரூபமே, ஸர்வவஸ்துவாயும் தோற்றுகிறதோ.

ரா.மா.—பூஜாவதலாதி ஸுதாவாராணி, என்றபடி, எல்லா விஜ்ஞானங்களுக்கும் காரணமான வேதங்களை வெளிப்படுத்தினவனும், ஸுதா வயகிஸ்ட்டெஷாபாடிதவருவாகியு் “கேவரெவெஸா நரொஹுக்ஷா ப்ராணிநாந்தெஷாபாதி” ப்ராணாவாநவஜாயாதீவவாஜிந்வதி வியதி” என்கிற ச்ருதில்ம்குதிகளின்படியே, ஸகல தேஜஸ்வரூபியாய்க்கொண்டு ப்ரகாசித்தவனாய், இப்படி அகேகருணங்களுக் கிருப்பிடராயிருக்கிற பரமாத்மா லாகிய ஹரியென்கிற ப்ரீமநாராயணனை யநவர்த்தித்திருக்கிற அதாவது அவனுக்கு சேவமாயிருக்கிற ஜீவாத்மாக்கள், எல்லாவற்றையு மறித்துக்கொண்டு, அவனுடைய வருளால் விளங்குகிறார்கள்.

க. ஸ்வதரொவெ பூஜாவதி ஸுஸுராயநெ டிக்ஷிணவொ ஸா வதெஷு ஹெவெதஷிஷாவடுதெக்ஷுதிதூபாஸதெஷி ஹநுஷவெவொகூஹியஷி தவனவவாஹாவதெஷி தலாஷெ தெஷ்ஷயி பூஜாகாஜாடிக்ஷிண பூதிவஷுஷெ ! வனஷஹெவொயிர்ஷி வித்யுயாணி ||

ஸம்வத்ஸரோவைப்ராஜாபதியஸ்தஸ்யாயநேதகிணம்சோத்தரம்சதத் பேஹவைததிஷ்டாபூத்தே.

க்ருதயித்யுபாஸிதேதேசார்தாமஸமெவலொகமபி ஜயந்தேதவபுந ராவர்தம்தெதஸமாதிதேதேருஷயிப்ராசாமாதகிணம்ப்ராதிபத்யம்தேவஷ ஹவைரயிர்யபித்ருயாணி ||

(ப்-ம்) ஸ்வதாரி, வெ, ஸம்வத்ஸரமானது பூஜாவதி - ப்ர ம்மம், தலா - அந்த - ஸம்வத்ஸரபமான ப்ரம்மத்திற்கு; டிக்ஷிணு, உதாபுஷ - ஸயநெ—தகிணாயநம், உத்தாரணம், என்றிரண்டயநங்கள், தக் - ஆகையால், தக் - அந்த கிஷயத்திஸ், பெ, ஹ, வெ - யாவர். ஹஷாவடுதெக்ஷுதி, உதி - யாகம் செய்கை, தடாகத்தை யுண்டுப ண்ணுகை, பிறருக்கு தானம்பண்ணுகைமுதலிய கர்மங்களை, உவாஸ தெ - செய்கிறார்களோ, தெ - அவர்கள், ஹநுஷு - ஹொக்ஷு, வாவ, சந்திரலோகத்தையே, கூலிஜயதி - அடைகிறார்கள், ஆகையால், வுநிஷி சுவதெஷி, வனவ - மஃபடியும் ஜந்மத்தை யடைகிறார்கள், தலாஷி - ஆகையால், வனதெ ஷ்ஷயி - இப்படி அறிதப் பலங்களை அறிகிற மந்தம திகள், பூஜாகாஜி - ஸ்வர்க்கம் முதலிய கூடாந்ரபஸங்களை விரும்பினவர்க ளாய், தகிணு - தகிணாயநமார்க்கத்தை பூதிவஷுஷெ - அடை கிறார்கள். வனஷி, ஹ, வை, இப்படிப்பட்ட, வித்யுயாணி - பித்ருயான மென்கிற மார்க்கமானது, யி - ரயி - ப்ராஸித்தமான போகமார்க்கம்.

ஸா.மா.—ஸம்வத்ஸரமானது ப்ராஜாபதியினாலாகிய தாகலின், ஸம்வத்ஸரத் தை ப்ராஜாபதியென்கிறது. சந்திரன், ஆதித்யன், இவர்களைவேர்ப்படுகிறதிதி, அஹோ

ராத்ரம், இவைகளின் கூட்டமே யன்றோ ஸம்வத்ஸரம். ஆதலால், அவைகளில் வேறுகாத ஸம்வத்ஸரம் ரயி, ப்ராணன்சென்கிற மிதூஸ்வரூபமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆஃதெப்படியென்றால், அந்த ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதிக்கு, தக்ஷிணம், உத்தரம், என்றிரண்டுவழிகள். ஆறுமாஸங்கள் கொண்டது. ஒரு அயகமெனப்படுகிறது. இவ்விரண்டுவழிகளாலும், ஆதித்யன், (சூர்யன்) கேவலம் கர்மத்தைப்பற்றி யிருக்குமவர்களுக்கும், ஜ்ஞாநகர்மங்க ளிரண்டையும்பற்றி யிருக்கின்றவர்களுக்கும், லோகங்களைக்காட்டிக்கொண்டு செல்லுகிறான். ப்ராம்மணர்கள் முதலிய கர்மாதிகாரிகள் அந்தப்படி, இஷ்டம், பூர்தம், என்கிற அநித்யகர்மங்களைச்செய்து நித்யபலத்தையடையாது, அந்தப்ரஜாபதியினம்சமாகிய மிதூநத்திலொன்றான, ரயி, என்கிற போகலோகமாகிய சந்திரலோகத்தை யடைகிறவர்களாய், அந்த சந்திரலோக மந்த்யமாய் இவனது கர்மத்தின் முடியிலுழிகிறதாயினால், அதன் நீன்றும்மின்றி அவர்கள் செய்த புண்யபாவங்களுக்குத் தக்கபடி ஸ்வர்க்கம், நரகம், இவைகளிலொன்றையடைகிறார்கள். அல்லது, இந்த லோகத்திலாவது ஜம்மகதையடைகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள், கீழ்ச்சொல்லிய இரண்டுவழிகளுக்குள் ஒன்றாகிய தக்ஷிணயகம் என்கிற வழியையடைகிறார்கள். அதாவது - தக்ஷிணயகமென்கிற வழியால் சந்திரனையடைகிறார்கள். இந்த வழியானது பித்ருயானமென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்வழியே, ரயி என்கிற போகமார்த்தமென்று சொல்லத்தக்கது. அவாவது அந்த ஸம்பத்முடைய சந்திரனே, ரயி, என்று சொல்லப்படுகிறது.

ராஹா.—கீழ்,ஸூக்ஷ்மமரண ப்ரக்ருதி, ஜீவன், இவர்களைச்சீரமரகவுடைய பரமாத்மாவாகிய ப்ரஜாபதிக்கு, ரயி, ப்ராணன், என்னப்படுகிற ப்ரக்ருதி, ஜீவன், ஆகிய போகவஸ்து, போகத்தையதுபவிக்கிறவஸ்து, என்கிற வஸ்துவாலே, விபாகத்தைச் சொல்லி, அகண்ட காலஸ்வரூபியான அந்த ப்ரஜாபதி என்கிற பரமாத்மாவுக்கு, கண்ட காலவிபாகத்தைச் சொல்லத்தொடங்கி, நெடுசில் தகடுகைக்காகவும், உபாஸகம் செய்வதற்காகவும், ஸம்வத்ஸரமென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரஜாபதிக்கு, தக்ஷிணயகம், உத்தராயணம், என்கிற, ரயி, ப்ராணன், என்று விபாகத்தையும், அப்படியே, மாஸமென்று சொல்லப்படுகிற ப்ராஜாபதிக்கு, சுக்லபக்ஷம், க்ருஷ்பக்ஷம், என்கிற, ரயி, ப்ராணன், விபாகத்தையும், அஹோராத்ரமென்கிற ப்ரஜாபதிக்கு இராப்பகவென்கிற ரயி, ப்ராணன், விபாகத்தையும், அந்த ப்ரஸங்கத்தால், ரயி என்கிற பதத்தின் பொருளாகிய, தக்ஷிணயகம், க்ருஷ்பக்ஷம், இரவு, இவைகளைக்காட்டிலும், ப்ராணன், என்கிற பதத்தின் பொருளான, உத்தராயணன், சுக்லபக்ஷம், பகல் இவைகளுக்குண்டான மென்மையையும் சொல்லத்தொடங்குகிறது. ஸம்வத்ஸரமென்கிற காலஸ்வரூபியான ப்ரஜாபதிக்கு, தக்ஷிணயகம், உத்தராயணம் என்கிற இரண்டயகங்கள், ஸூர்யன் நடப்பதற்கு ஆதாரமாயிருக்கிற இரண்டுருகணாயிருக்கின்றன. அவைகளிலொன்றாகிய தக்ஷிணயகத்தை, இஷ்டம், பூர்தம், க்ருதம், என்கிற விவைகளை அதாவது - யாதம், தாகம், வாவிசன், முதலியவற்றைச் செய்கிற ஸ்வர்க்காதி பல காமிகள், அடைகிறார்கள். அவர்களே, புகராவ்ருத்தியையடைகிறார்கள், ஆத்மாவை யுபாவித்து, உத்தராயணத்தை யடைத்தவர்கள், புகராவ்ருத்தியடைகிறார்களில்லை. காம்யகர்மங்களைச்செய்து தாமாதிகாரிக்கத்தாலே ஸ்வர்க்காதி லோகங்களை யடைந்தவர்கள் புகராவ்ருத்தியடைகிறார்கள். அவைகளை விரும்பாது, நித்யமான மோக்ஷத்தை விரும்பி ஆத்மாவை யுபாவித்து, அச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்தை யடைத்தவர்கள், புகராவ்ருத்தியில்லாமல் நித்யாகந்தத்தை யடைகிறார்களென்கை. அந்தபுகராவ்ருத்தியுண்டான தக்ஷிணயகமர்க்கமானது, பித்ருயான

மென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்தவியலுயரதுபவமென்கை.

பதாந்வாயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு, ஜாக்ருகர்களையிருந்து பேதங்களை யுணர்ந்துகொள்க. சிலபிரச்
னோத்தரங்கள் இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், விஸ்தாரமாய்ச்சொல்லப்பட்டதா
கிலு மிங்கு சுருங்கச்சொல்லப்பட்டது.

க0. சுயொத்தரெணதவலாபுஹுயெய்ண ஸூரியாவிடிபரதா
நஜ்ஜிஷ்டாதிசுஜிஜயெண்வனதவெபுராணாநாராயதநஜெகடிபு
ஜயபஜெதபுராபண ஜெதலாநவாநராவதகந்த ஹெஷ்டிபிரா
ய01 சுஜெஷ்டிராக01

அதிகாத்தரெணதபஸாபாஹுமசர்யேணஸ்ரத்தாயாவித்யாத்மாநமந்
விஷயாதித்பமபிஜயந்ஜெதவதவ்வபராணாமாயதந்ஜெதமந்ருதமபயமேத
த்பராயணமேதஸ்மாந்நபுநராவர்த்தத்தித்யேஷ்டிரோத01 ததேஷ்டிஸா
க0

(ப்-ம்.) தவலா-தவத்தாலும், ஸூஹுயெய்ண-ப்ரம்மசர்யத்தாலு
ம், ஸூரியா-சுரத்தையினாலும், விடிபா - உபாஸநத்தாலும், ஸூதாநடி -
ப்ரமாத்மாவை, சுவிஷ்டி-அறிந்து, சுய-ஹ், சூரி-சூர்யன், உத்தரெ
ண - உத்தராயணமார்க்கத்தால், சுவிஜயெண் - அடைகிறார்கள், வநதக்
வெ-இந்த பரமாத்மஸ்வரூபமே; பூராணாநாடி-ஜீவாத்மாக்களுக்கு, சூ
யதநடி - ஸ்தானமானது. பெதா - இந்தப்ரமாத்மஸ்வரூபமானது, சுஜி
தடி-மோகூஸ்வரூபம், சுஹயடி-பயமில்லாதஸ்தானம், வநதக்-இந்தப்ரமா
த்மஸ்வரூபமானது, வராயணடி-முக்யபலம், வநதலாக்-இந்த ஆத்ம
ஸ்வரூபத்திலிருந்து, வாந0, ந. சுவதகெண் - புநராவருத்தியடைகிறதி
ல்லை. உ-இ-இந்த விஷயத்தில், வநஷ்டி-இந்த பரமாத்மா, கிரோய0-காரண
மாயிருக்கிறான். தக்-அந்தப்ரமாத்மஸ்வரூபத்தில், வநஷ்டிஸோக0-இந்த
சுலோகம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ0-ஹ-உத்தராயணமார்க்கத்தால், ஆதித்யனை யடைகிறார்கள். அதாவது
தபஸ்ஸாமுதலியவற்றால் லாத்மாவும், ப்ரம்மமும், ஒன்றே என்கிற ஜ்ஞானத்தையடை
ந்து சராசரங்களுக்குப் ப்ராணனுயிருக்கிற ஸூர்யனே கானென் றதுஸந்தித்து, ஸூர்
யினையடைகிறார்கள் என்றவாறு. ஸர்வப்ராணிகளுக்கு மாதாரபூதமாய், அழ்வில்வா
ததாய், பயமற்றதாய், ப்ரத்யக்ரூபபராயணமாயிருக்கிற ஸ்தானமாகியாவிதையடைந்த
வர்கள், மறுபடியும் ஜம்மத்தையடைகிறதில்லை ஆதித்ய ப்ராப்தியில்லாதவர்களுக்கு
ஸம்ஸாரம் நீங்காது. இந்த விஷயத்தில் ஸ்லோகமிருக்கிறது.

நாஹ-ஜீவீச்சொல்லிய விஷயத்தைக்காட்டில் வேறான வம்சத்தைத் தொடர்
குதையால், அத, என்று சொல்லப்படுகிறது. யாவர், இந்த அநித்யங்களையு ஸ
கந்த்ரையடைந்து பயனென்னவென்று, விரகதர்களாயிருக்கிறார்களோ; அப்படிப்ப
ட்ட மர்ஷிஷன், சரீரத்தைவாட்டித்தவம் செய்குதினாலும், விஷயதுபவமென்கிற

ஸ்த்ரீஸம்போகம் மூதலியவற்றை நீக்குகையாகிற ப்ரம்மசர்யத்தாலும், சாஸ்த்ரங்க விற்தொன்ன வர்த்தங்களில் நம்பிக்கையாகிற ஸ்ரத்தையாலும், இவைகளை யங்குமா யுடைய ப்ரத்யகாதம் விஷயமான த்யாகமென்ற ஊபாஸநாசப்தத்தாலே சொல்ல ப்படுகிற விதையாலும், பரமாத்மாவை யுபாஸித்து, அர்ச்சிநாதிமார்க்கத்தால், அ தாவது, சூர்யனிடத்திலிருந்து சந்திரனையும், சந்திரனிடத்திலிருந்து, வித்யுத்தென் கிற தேவதையையும், முகூர்புருஷன் சென்றுகிட்டி, அபாஸனென்கிற புருஷனாலே பரப்ரம்மத்தின் ஸாமீப்யத்தை யடைகிறுனென்று சொல்லியபடி, பரப்ரம்மத்தை ய டைவதற்கு வழியாகிய ஸுதிரியனையடைத்து பரபதத்தையடைந்து மாகாந்தத் தோடுவர்த்திக்கிறார்கள். அந்த பரமபதமே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ப்ராப்யமாயிருக் கிற பயமில்லாத நீத்யமான நியஸ்தாகம், இதை யடைந்தவர்கள் புதராவ்ருத்திய டைகிறார்களில்லை. ஸம்ஸாரத்தை யடைவதில்லை. இப்படி முக்தன், ஸம்ஸாரத்தை யமையாமலிருக்கும்படி பரமாத்மா ஸங்கல்பிக்கிற னாகையாலே, இது கூடும், “மா முபேப்பது கௌத்தேயபுநர்ஜம் நவீத்யதே” என்று பகவானால் சொல்லப்பட்டதன் றோ: வ்யாஸாசார்யமென்கிற ஸ்ருதப்ரகாசிகா சார்யருமிப்படியே, இந்த மந்திரத்திற் கு ஸாவஸ்யாயாநாதி கரணத்தில் வ்யாஸ்யாகம்செய்தார். இந்த விஷயத்திலொரு ஸ்லோ கம் மேலே சொல்லப்படுகிறது.

கக. வஜ்ஜிவாஹு வித்யாஹாஹாஹு: கிஷ்ருகமஃ பரோஹயெ-
பாஸீஷிணஸு | ஸயெஜெ ஸநுஉவரெவிவக்ஷணம் ஸவவகெருஷபர
சுஹாரவி-கதிதி ||

கக. பஞ்சபாதம் பிதரம்த்வாதஸாக்குருதிம்கிவஜ்ஜமஃபரேஅந்தே
புரீஷிணம் | அதேமேஅந்யஉபரேவிசக்ஷணம்ஸப்தசக்ரேஷ்டர ஜ்ஜமஃ
பிதமிதி ||

(ப்-ம்.) வஜ்ஜவாஹு-ஐந்துபாதங்களையுடைத்தாயும், வித்யாஹு-பிதா
ராயும், ஹாஹாஹாஹு-கிஷ்ருக - பன்னிரண்டவயவங்களையுடைத்தாயும், பாஸீ
ஷிணஸு- புரீஷமென்கிற ஜலம், அல்லது ஆவரணஸ்தாகம், இத்தையுடை
த்தாயிருக்கிற, ஸம்வத்ஸாப்ரஜாபதியை, கிஷ்ரு- ஆகாசலோகத்தினுடைய,
பரோஹயெ-இரண்டாம்பாகத்தில், கிஷ்ரு-சொல்லுகிறார்கள், ஸயவ
ரெ-உஜெ, வேறுபட்ட ச்ரேஷ்டர்களான காலதத்வத்தை யறிந்தவர்கள்,
ஸவவகெரு- ஏழுசக்கரங்களையுடைத்தாயும் ஷபரெ - ஆறங்களையுடைத்
தாயுமிருக்கிற ஸம்வத்ஸாப்ரஜாபதியினிடத்தில், விவக்ஷணஸு-நன்றாய், ஸ
வி-கிஷ்ரு-எல்லாம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. உதி-என்று, கிஷ்ரு-சொல்
லுகிறார்கள்.

ஸ-ஹா.—ஸம்வத்ஸாத்திற்கு, ஜேஹந்தருதுவையும், கிரெருதுவையும் ஒன்று
க்கிக்கொண்டதனாலே தாயிருக்கிற ரூதுக்களையென்று பாதங்களாகவும், பன்னிரண்
டமாலங்களையும், பன்னிரண்ட வயவங்களாகவும், கல்பித்து, இப்படிப்பட்ட ஸம்வத்
ஸரத்தை யுலகத்திற்கெல்லாம் காரணமாகவும், அந்த ரிகுலோகத்தினுடைய மூன்
ரும்பாகத்திலிருப்பதாயும், கிரெசொல்லுகிறார்கள். ஜலத்திற்குக்காரணமென்றும்சொ
ல்லுகிறார்கள். “ஏழுசக்கரங்களையும், ஆறங்களையுமுடைய அந்தஸம்வத்ஸாத்தில்,
ஜகத்து நீன்றிருப்பதாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். அதாவது - ஸுதிரியனுக்கும், ஸம்வத்

ஸரத்திற்கும், அவச்சேதப்பாவச்சேதகபாவத்தாலாகிய ஐயத்தையுடைய, ஸூத்ரத்தினால் குண்டாகிய ஏழுருதிகளையும், ஸம்வத்ஸரத்திற்குண்டான ஆறுருதிகளையும் ஸம்வத்திற்கே சேர்த்து, சக்திரகங்களையும், அரங்கங்களையும் ரூபித்துச்சொல்லப்பட்ட தென்கை.

ரா-ஹா—வத்ஸரம், ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இடாவத்ஸரம், அதுவத்ஸரம், எஃகிற வைத்துபாத்திகளையுடைத்தாய், எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாய், பன்னிரண்டிமாஸவகளை யாகாரமாகவுடைத்தாய், புரிஷமெஃகிற ஸாவாண்பூமிக்கு ஸமீபமான ப்ரம்மாண்டகோணகாவரணத்தை ஸ்தாநமாகவுடைத்தா யிருக்கிறதென்று சிலரும், ஏழுச்சகங்களாகிற சக்திரத்தையுடைத்தாய், என்னவற்றிற்கு மாதாரமாயிருக்கிற தெனய காவத்தலத்தையறித்த ச்ரேஷ்டர்களும், ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதியைச்சொல்லுகிறார்கள். இப்படி, ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதி ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது.

கஉ. ஔவோவெவ்ஷுஜாவகிஃ கலு ௮க ௮ஷுவக்ஷவாவாயிஃ ஸூத்ரீ பிராணஸவாவஹே தெஜ்ஷயிஃ ஸூக்ஷுஷிஃ காவத்தி தரஹவாயிஃ ||

(ப - ம்.) ஔவோவெ-மாஸமானது, ஸூஜாவகிஃ - ப்ரஜாபதிஸ்வரூபமானது. (கலு ௮) - அந்த மாஸரூபியான ப்ரஜாதிக்கு, ௮ஷுவக்ஷவாவ-க்ருஷ்ணபக்ஷமானது, ரூபி - ரயி, என்னபடுகிறது. ஸூத்ரீ - சுக்லபக்ஷமானது, பிராண-ப்ராணனென்று சொல்லப்படுகிறது. (கலு ௮) - ஆகையால், வாக்ஷயி-இத்திரியங்களுக்கெட்டாத விஷயங்களையறிகிற சக்தியையுடைய விந்த மகர்ஷிகள், ஸூக்ஷு-சுக்லபக்ஷத்தில், உஷிழ்-பாகம்முதலிய நல்ல கர்மங்களை, காவத்தி-செய்கிறார்கள், உதரோ - அறிவில்லாத மற்றவர்கள், உதரவாயி-சுக்லபக்ஷத்தைக்காட்டில் வேறானக்ருஷ்ணபக்ஷத்தில், காவத்தி-கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள்.

ஸூ-ஹா.—எல்லாவற்றிற்கு மிருப்பிடமாகிய ஸம்வத்ஸரப்ரஜாபதியை மாவரூபப்ரஜாபதியாகச் சொல்லுகிறது கீழ்ச்சொல்லிய வக்ஷணத்தோடு கூடிய விந்த மாஸப்ரஜாபதியினுடைய டாகங்களாகிய வீரண்பெக்ஷங்களில் க்ருஷ்ணபக்ஷம் ரயி என்கிற சக்திரோபவகிதமான போகலோகமார்க்கம். சுக்லபக்ஷமானது, ப்ராணனென்கிற ஸூத்ரீயோபவகிதமான மோக்ஷமார்க்கம். ஆகையால், ப்ராணஸ்வரூபமாகவே ஸகலத்தையுறிந்த மகர்ஷிகள் க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில், கர்மங்களைச்செய்தாலும், ப்ராணஸ்வரூபமான சுக்லபக்ஷத்திலேயே செய்தவர்களாகிறார்கள். ப்ராணஸ்வரூபமாகாத வஸ்துவாயொன்று மகர்களுக்குத் தோற்றாதன்றே; அஞ்ஞானிகளாகிய மற்றோர், சுக்லபக்ஷத்தில் கர்மங்களைச்செய்தாலும், க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் செய்தவர்களாகிறார்கள். இவர்கள் ப்ராணஸ்வரூபத்தை யறியார்களானதால் சுக்லபக்ஷமும் ப்ராணஸ்வரூபமாய் தோற்றாதன்றே; இதனால், சுக்லபக்ஷம் ப்ராணஸ்வரூபமென்றறிந்தவர்கள் ஸ்துதிக்கப்படுகிறார்கள்.

ரா-ஹா.—உபாஸகத்திற்காக, ஸம்வத்ஸரம், ரயி, ப்ராணன், என்று பிரிக்கப்பட்டதேயால், மாஸமும், ரயி, ப்ராணன், என்று பிரித்துச்சொல்லப்படுகிறது. மாஸஸ்வரூபியான ப்ரஜாபதியினுடைய க்ருஷ்ணபக்ஷ பாகமானது, ரயி ரூபமாகையாலே தாழ்த்து, சுக்லபக்ஷபாகமானது, ப்ராணரூபமாகையாலே சிறந்தது. ஆகையால்

வடிவையோர் சக்ஷபகஷங்களிலே: கல்வ கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். அறிவிலே க்ருஷ்ணபகஷத்தில் கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள்.

கக. சுஹோராபுத்ரா வெவ்வுஜாவதி ஸ்லஸுரஹரெவ பூரணாராகிரெவரயி: பூரணவாணதெ பூரணநதிரெவரயாத ருபயாஜுனெ பூரணரயுரெவ தடி ருபுரெவரயாத ருபயாஜுனெ ||

அஹோராத்திரோவைப்ராஜாபதிஸ்தஸ்யாஹரேவ ப்ராஜோராதிரேவரயி:ப்ராணம்வாஸ்தேபாஸ்யந்தி | பெதிவாரத்யாஸ்யயுஜ்யந்தேப்ரஹ்மசர்யமேவாத்யத்ராத்திரேவஸ்த்யாஸ்யயுஜ்யந்தே.

(ப்-ம்.) சுஹோராபுத்ரெவ - அஹோராத்திரமானது, பூஜாவதி: - ப்ராஜாபதிஸ்வரூபமானது, க்லஸு-அந்த வஹோராத்திரப்ப்ராஜாபதிக்கு, ஸ்ல-ஸ்வ-பகவானது, பூரண-ப்ராணனென்று சொல்லப்படுகிறது, ராகிரெவரயி, இரவானது, ரயி-ரயி, என்று சொல்லப்படுகிறது, பெ - யாவர் லிவா-பகலில், ருபயாஜு-ஸுரதத்தைச் செய்வதற்கு, ஸ்யாஜுனெ - ஸ்திரீஸங்கம் பண்ணுகிறார்களோ; வனதெ-இவர்கள், பூரண-வா, ப்ராணஸ்வரூபத்தை, பூரணநதி-அழிக்கிறார்கள். ராகிரெவ, ரதிரா, ஸ்யாஜுனெயசி-கசி-இரக்காலத்தில் ரதிசெய்வதற்கு ஸ்வபத்திரோடுசெருதலானது பூரணரயுரெவ - வன-ஸ்திரீஸங்கத்தை பெக்காலத்திலுமொழித்து விரகதியோடிருக்கையாகிற ப்ரம்மசர்யமீமயாகும்.

பதாஸ்வயார்த்தபேதங்கள்.

பகற்காலத்தில் ஸ்கிரீஸங்கம் செய்வது தகாதென்றும், இரக்காலத்தில், தன் பத்திரியோடு ஸம்பொதிப்பது குற்றமல்லவென்றும் சொல்லப்பட்டது மற்றெல்லாம் முன்போலவே கண்டுகொள்வது.

கச. சுநூடுவெவ பூஜாவதி: ததொஹவெவத டெ-தஸுலாடிஸி பூஜா பூஜாயணதி||

அந்நம்வைப்ராஜாபதி:ததொஹவைதத்தேதஸ்தஸ
மாதிரிப்ராஜா:ப்ராஜாயந்ததி ||

(ப்-ம்.) சுநூடுவெவ-அந்நமானது, பூஜாவதி:-ப்ராஜாபதிஸ்வரூபமானது, தசி-அந்த, ரெகி-ரேதஸ்ஸானது, ததொஹவெவ - அந்த அந்நத்தினுணடாகிறதன்றோ, தஸுலாசி-அந்தரேதஸ்ஸிலிருந்து, டிஸி - பூஜா-இந்த ஜனங்கள், பூஜாயனெ-உண்டாகிறார்கள். டி-என்று சொல்லப்பட்டது.

ஸ-ஹ-இந்த ப்ராஜுகளெவ்விடத்தி லிருத்தண்டுகிறார்களென்று செய்த ப்ரச்நத்திற்கு, கோபுத்தரம் சொல்லப்படுகிறது. கிரமத்தில் அந்நரூபத்தையடை

ந்தப் பரஜாபதி, ரேதோநாமாதி யவ்வழியாலே ப்ரஜைகளை யுண்டிபெண்ணுகையால் எல்லாம், ப்ரஜாபதி ஸ்வரூபமாகிய சக்திரன், சூர்யன், மிதகம், முதலிய பரம்ப னாயாலே வந்த சுக்லசாணிதங்களுடைய சேர்க்கையால் ஸகலப்ரஜைகளு முண்டாகிறார்கள்.

ராஜா.—கிழ்ச்சொல்லிய எல்லா விஷயங்களாலும், பர்க்ருதி, ஜீவன், காலம், இவைகளை சரீரமாகவுடைய ப்ரம்மத்திலிருந்து ஸகல ப்ரணைகளுமுண்டாகிறார்களென்றதோற்றுதிரு. இஃதெப்படிக்கும், ப்ரத்தியகூத்தில் ஸ்திரீபுருஷ ஸம்போகத், தாலாகிய சுக்லசோணிதங்களால் ஸகல ப்ரணைகளுக்கு முற்பத்தி காணப்படுகிறதன்றோ; என்ஹி வித்த ஸந்தேகம் கீங்கும்படி சொல்லுகிறது. அந்கம், ரேதஸ்ஸு முதலிய ஸர்வமும் ப்ரஜாபதி என்ஹி பரமாத்மாவின் சரீரமாகையால்; பர்க்ருதியின் பரிணாமாகிய அந்காகினால் ப்ரஜோத்தபத்தியானாலும், பர்க்ருதி ஜீவர்களை சரீரமாகவுடைய பரமாத்மா எல்லாவற்றுக்கு முபாதாக காரணமென்பதில் ப்ரத்தியகூவிரோதம் கிஞ்சித்து மில்லை என்பது ஸ்பஷ்டமன்றோ.

கடு. கூ. திருமுடித்தலாவதி வுதவாநி தெரியுநது
உயறெ ! தெஷாதெவெஷைஹொகொபெஷாந்தெவா ஸூ
வாப்யெஷாஸ்துபெஷித் || தெஷாதெஷாவிரஜோ ஸூ
கொநபெஷா ஜீஹதூதநாயாவெனி||

(பு-ம்.) தக-ஆகையால், யெஹ-எவர்கள், பூஜாவதி-பூ-தடி-அந்த பசுணத்தை, யாதி-பண்ணுகிறார்களோ, தெ-அவர்கள், பிபு-நடி - ஸ்திரீபுமான்களை, உதூஉபமெஹ-ஊ-ஊபண்ணுகிறார்கள். தெஷாடி-வளவ-அவர்களுக்கே, வளவு-ஹெஹெஹெ-ஊ-ஊமாயிருக்கிற விந்தப்ரம்மலோகவாமுண்டகிருது, யெஷாடி - எவர்களுக்கு, கவ-தபஸ்ஸும், பூஷி-யாதி-பரம்மசர்வமுமோ, யெஷா-எவர்களிடத்தில், வக-ஸத்யமோனது, பூ-திவி-தி-திபெற்றிருக்கிறதோ, யெஷா-எவர்களிடத்தில், திஷி-குடிமமானது, க-இஸ்ஸையோ, க-இ-பாய்-பாய்மோ, க-இஸ்ஸையோ, ரிபாய்-மாயையும், க-இஸ்ஸையோ, தெஷாடி-அவர்களுக்கு, கவெஹெ-ஹெஹெஹெ-தி-திதாமானப்ரம்மஸ்வரூபமானதுவித்திருக்கிறது.

1900-1901.—இந்த விஷயத்தில், எந்த கிருகஸ்தர்கள், குதுகாலத்தில் ஸ்வபார்யை யோடு ஸம்போகிக்கையாகிற ப்ரஜாபதி வ்ரதத்தைச் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்கித்தலோகத்திலேயே கைதாசரூபமான பலமுண்டாகிறது. தானம், இஷ்டரூபம் முதலிய கர்மங்களையும், தபஸ்ஸும், வ்ரதாவ்ரதம் முதலிய வ்ரதங்களையும், செய்கிற வர்களுக்கு, சந்திரஸம்பந்தமுடைய வித்த புத்தருயணத்தாலுடையத்தக்க ப்ரம்மலோகமாகிய அத்தருஷ்டபலமுமுண்டாகிறது; அதாவது - குதுகாலமல்லாத ஸமயங்களில் ஸம்போகம் செய்யாமைப்பாகிற ப்ரம்மசர்யம், பொய்யை நீக்கி மெய்யையே சொல்லுகை முதலான தர்மங்கள், யவரவ்விடத்தில், தங்கியிருக்கின்றனவோ; அவர்களுக்கு இந்த லோக ஸுகத்தோடு லோகாத்ரமாகிய ஸ்வர்க்காதிஸூகமும், த்

திக்கிறது என்னை. கிரஹஸ்தர்களுக்குப், பலவகைப்பட்ட கார்டங்களின் பலத்தைப் பற்றி கபடமும், கீரிடை முதலிய காரணங்களால் பொய்யும், வெளியிலொருபடியு முன்னொருபடியுமாய் வர்த்திக்கையாகிற மாயையும் தப்பாதாகலின், க்ருகஸ்தர்களைக் காட்டில் வேரூன கீழ்ச்சொல்லிய குற்றமொன்றமில்லாத ரூபசரஸ்யாவிகளுக்குப் ப்ரத்னோஷமான ப்ரம்மலோக ப்ராப்தியுண்டாகிறது. என்று ஜ்ஞானகர்மிகள் கதி சொல்லப்பட்டது.

ராஜா.—இத்தால் முமுகூடங்கள் நீதிக்கப்பட்டே, முமுகூடங்கள் ஸ்துதிக்கப் படுகிறார்கள். எவர்கள் விரஜாபதி ரவ்தாசரணம் பண்ணுகிறார்களோ, அதாவது “அந்நம்வை ப்ராஜாபதி” என்று ப்ராஜாபதி சப்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட அந்தத்தை பகலிக்கிறார்களோ, என்னை. அப்படி கேவல பக்ஷணபரர்களாய் வைராக்கிய மில்லாதவர்கள், புத்ரன், பக, முதலான ஸம்ஸாரத்தை யடைந்து துக்கப்படுகிறார்கள். இந்த காமிகளுக்குண்டாகிய தோஷங்களை நீக்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தில் விரூபமுடையவர்கள், கிர்தோஷமான ப்ரம்மலோகத்தை யடைகிறார்கள். இப்படி, ஸர்வவ்யாயாநாதிகரணத்தில், வ்யாஸாசார்யரால், ச்ருதப்ரகாசிகையில் வ்யாக்யாநம் பண்ணப்பட்டது. ‘இதி’ என்றதினால் ப்ரச்நபதிவசகம் ஸமாப்தமாயிற்றென்னப்பட்டது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கராபாஷ்யத்தில், மூன்றந்வயங்களுக்கப்பிரித்து வ்யாக்யாநம் செய்யப் பட்டது. இராமாதுஜாபாஷ்யத்தில், இரண்டந்வயமாக்கி விவரிக்கப்பட்டதென்றறிக. ஆகவித்தால் வைராக்கியமுடையவனுக்கு ப்ரம்மஸ்வரூபாவாப்தி க்ரமத்தில் வித்திக்குமென்று சொல்லப்பட்டது.

ப்ரச்நோபநிஷத்தில், முதல்ப்ரச்சம் முற்றிற்று.

பரப்ரம்மணிகம:

வ்யூஹவகிஷக்.

விதீபவ்யூஹாஜ்ஞ:

ஊரிஷ்டி ||

கபடுவெஹநம் ஹாது-வொடுவெஷுஷி-ஃ வபுஹ | ஹவஹுகதெ ஹவெஷுஷி வ்யூஹாவியபாயவெஷ கதரவாதுக காயவெஷுகி வாதுரொஷா + வரிஷுஷி ||

க. அதனைஹகம் பார்வ்வொவைதாப்தி: பப்ரச்ச | ம்கவகத்தேயவதேவா: ப்ராஜாம்விதராயந்தேகதர ஏதத்தப்ர காயவந்தேக: புநரேஷாம்வரிஷ்டிதி.

(ப் - ம்.) கப-கயத்திமார்ஷி ப்ரச்சம்செய்துதிறகு, ஹ, வாது - இந்த பிப்பலாதமகர்ஷியை, ஹாது-வெ-ப்ருகுஷிகாத்நிதத்தில்திறந்த வெஷுஷி-ஃ

+ ‘வரிஷுஷி’ என்றொருபாடம் சூண்டிதது. பாடநீர்ணயம் ஸம்ப்ரதாயகத்தியாலாகவேணும்.

விதர்ப்பகுமாரரானவர் ஹமவநு-பூஜ்யரோ, கூதி; வனவ- டெவா - எத்தனைதே
வர்கள், பூஜாபு-பிரஜைகளை, விபாராயனெ - தரிக்கிறார்கள். கூகரோ - எவர்
கள் வனதக-இதை, பூகாஸயனெ-பிரகாசிக்கச்செய்கிறார்கள். வனஷ்டாபு -
இவர்களுக்குள், கூவா-கூ - பவன், வரிஷ்ட - ச்ரேஷ்டன் உ-கி - என்று,
வபு-ஹ-வினவினர்.

ஸம்-ஹ-மே, ப்ராணனை, அந்தாவென்றும், ப்ராணபதி என்றும் சொல்லிற்
று. இங்கு, இந்த சரீரத்திலே அத்தைக்கண்டரியும் வழிசொல்வதற்கு இந்த ப்ரச்சம்
தொடங்கப்படுகிறது. இந்த சரீரத்தை, எத்தனை யித்திரியங்கள், தரிக்கின்றன. இவை
களுக்குள் எவைகளால் இந்த சரீரம் ப்ரகாசிப்பிக்கப்படுகிறது. இவைகளுக்குள்ளே
சிறத்தென்று பிப்பலாதரை, வைதர்பி ப்ரச்சம் பண்ணினார்.

ரூ-ஹ-தேகம், இத்திரியங்கள், மஸஸு, ப்ராணன், இவை முதலானவற்
றைக்காட்டிலும் வேறான ப்ரத்யகாத்மாவினுடைய ஸ்ரோபத்தை சோதிக்கக்கா
லிந்த ப்ரச்சம் தொடங்கப்படுகிறது. ஸ்தாவரஜங்கமங்களை தரிக்கிற தேவர்கள் யா
வர், காரியமான சரீரத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்பவர். என்றிப்படி கபத்திப்ரச்சம்
செய்தபிறகு, வைதர்பி, பிப்பலாதரை ப்ரச்சம் பண்ணினார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்,

இங்குதேவர்களென்பது சரீரத்தைதரிக்கிற இத்திரியம் முதலியவற்றை.
இவைகளுக்கு, அதிஷ்டாதரதேவதைகளோடு அபேதத்தை யத்யவர்த்து இப்
படி சொல்லுகிறது. இதனால் மேற்சொல்லப்போகிற வ்யவஹாரங்களும்,
அதிஷ்டாதரதேவதைகளுக்கும் குண்டா - வகனாசக்யால், அசேதநங்களானவற்
திரியம் முதலியவற்றை வ்யவஹாரம் கூடாமையான கல்பனை, என்கிற
ஸந்தேகத்திற்கிடமிடலை யென்றறிக.

உ. தவெஸவெஹ வாஹகாஸோஹவா வனஷ்டெவொவாயா
நாமிராவஃவ்யபிலீவாஹதஸூகா ஸ்ரோத்ருவ | தெபுகாஸுர விவ
உதிரியவெததா ண்டவஷ்டவஹுவிபாரயாஃ ||

உ. தஸ்மைஸேஹவாசாகாஸோஹவா ஏஷதேவோவாபுரக்னிராபு ப்
ருதிவீவாஹ்மச்சக்ஷுஸஸரோத்ரம்ச | தேப்ரகாஸ்யாபிவத்திவயமேதத்பா
ணமவஷ்டப்பயிதாரயாம்

(ப்-ம்) தவெஸு - அந்தவைதரிக்கு, ஸு, ஹ-அந்தபிப்பலாத ம
கர்ஷியானவர், உவா - சொன்னார். வனஷ்ட - இந்த, ஸூகாஸு - ஆகாயமா
னது, டெவ - தேவஸ்வரூபமானது. ஹவா - இதுச்சூரிகளிலே ப்ரவித்தம்
இப்படியே, வாயா-கூ - டேவ. வ்யபிலீ - கால், எரி, நீர், மண், என்கி
ன்ற மற்றநான்குபூதங்களும், வாக்-கூ - உக்ஷு - ஸ்ரோத்ரு - உ - வாய்,
நெஞ்சு. கண், காது, இவைகளும், (பஞ்சஞ்ஜாகந்திரியங்களும், பஞ்சகர்
மேந்திரியங்களுமென்கை.) தேவஸ்வரூபங்கள். தெ - அவைகள், பூகா
ஸு - ஸிளங்கச்செய்து, சுவிவஷ்ட - சொல்லுகின்றன. என்ன வென்றால்,
வயு-நாங்கள், வனதக - ஹாண்டி - இந்த பாணம்போன்றதேகத்தை, ஸவ
ஷ்டு-பிடித்துக்கொண்டு, விபாரயாஃ-நிற்கச்செய்கிறோமென்று.

புறவா.—இப்படிக்கேட்ட வைதர்ப்பியைநோக்கி, இச்சரீரத்தை தரித்துக் கொண்டுக்கிறவன் யாதென்கிறவர் சங்கை நீரும்படி யுணர்த்துகிறது. ஆகாய, மூலையவைந்து பூதங்களும், சரீரத்தைத்தொடங்க முங்கயாரணங்கள். இவையும் செவி வாய் கண் மூக்கென்கிற அறிவுக்குக் காரணங்களாய் ஜ்ஞாதேத்திரியங்களைத் தும், வாக்பாணி பாத பாயுபஸ்ஸங்களைன்கிற செயலுக்குக்காரணங்களான கம்மேத்திரியங்களைத் தும் மனமென்கிற நெஞ்சமும், இச்சரீரத்தை வினங்கச்செய்கின்றன. இப்படிப்பட்டவிலைகள் தனித்தனியே ஒன்றொன்றும், தன்னையுயர்ந்த பொருளாய் நினைத்துக்கொண்டு தங்கள் மேன்மையைச் சொல்லிக்கொண்டன. என்று பிப்பலாதர் விதர்ப்பிக்கச்சொன்னார்.

ராஜா.—இச்சரீரத்தை, இந்த ஜீவாத்மாவே தரிக்கிறாளுென்று சொல்லத்தொடங்கி, மற்றவைகளிலொன்றும் தாரகமல்லவென்று காட்டற்பொருட்டு, தாரகத்வம், அதாவது, கீழ்விழாமலிருக்கும்படி செய்கை, ப்ரகாசகத்வம், அதாவது, வினங்கச்செய்கை, ச்ரேஷ்டத்வம், அதாவது, உயர்ந்ததாயிருக்கை. இவைகள் ஜீவாத்மாவுக்கே பெற்றுள்ளபுடமரும்படி, வைதர்ப்பீக்து, பிப்பலாசம்சம்வதி யொருகதை சொல்லுகிறார். இத்திரியங்களும் பூதங்களும், இச்சரீரத்தை 'நான் தரிக்கிறேன்; 'நான் தரிக்கிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டன. ஒவ்வொன்றுக்கும், தன்னிடத்தில், தாரகத்வம், ப்ரகாசகத்வம், ச்ரேஷ்டத்வம், இவைகளிருக்கின்றனவென்று, எண்ணமுண்டாயிருத்தது.

பதர் ந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்கு, வாக்குமுதலிய சிலவற்றைச் சொன்னது கர்மஜ்ஞானேந்திரியங்க ளுக்கு பலகூண்டென்றுகொண்டு வ்யாக்யாசுமிரண்டு பாஷ்யங்களிலும், செய் யப்பட்டிருக்கிறது. தேவஸ்வரூபங்களென்று - அதிஷ்டாரதேவர்களைக் கொண்டாதல், தேவசப்தத்தின்பொருள் இவைகளிருப்பது பற்றியாதலாகும். “அபிமாதிவ்யபதேசஸ்து விசேஷாதகதிப்யாம்.” என்கிற நியாயத்தாலும், “ஸாக்ஷாதப்யவிரோதம்ஐஜிதி” என்கிற நியாயத்தாலும், இவ்வாறு சொல் லாகுமென்றற்கு. இந்நியாயங்களின் கருத்துமேலே விளங்கச் சொல்லப்படும். அங்குதன்கொள்க.

க. தாதுநிலம்முனை நெல்வாய்தொடர் உதவிபாங்கெடுப்பதில் உடனடி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படுமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

உ. தாஸ்விஷ்டி: ப்ராணவாச | மாமோஹமாபத்யதாஹ மேவைதத்
பம்ச த்ராமாநம் ப்ரவிபஸ்யை தத்ப்ராணமவஸ்தப்பயஸ்தரயாமீதி.

(ப்-ம்) வாரிஷ்டி - சிறந்ததான, பூரண - முக்கியப் பரணமானது சி
வடிவவநாண, சூதாநி - என்னை, வத்யாஹவகயாக. ப்விஷ
ஜி - பிரிததுக்கொண்டு, வசதகி - வோண்டி - இந்தபாணம்போன்ற சரீர்த்
தை, சுவடிஷி - பிடித்துக்கொண்டு, விபாரயாபி - தரிக்கிறேன். ஆகை
யால், நீங்கள், ஜோஷிஷி-நாம்தரிக்கிறோமென்கிற ப்ரரந்தியை, சி - சுவ
டிஷி-அபையவேண்டாம். என்று தாது-ஆதாயம் முதலியவைகளை நோக்கி,
உவாது-சொல்லிற்று.

1900-ஆம்.—இப்படி, முக்யப்ராணன் சொன்ன விஷயத்தைக்கேட்டு, இப்படி கூடுகிறவென்று, ஸந்தேசப்பட்டி கம்பாமல் போனபோது, இவைகளுக்குண்டாயிருக்கிற விச்சந்தேசத்தையே நீக்குதற்கு, தான், சரீரத்தையே விட்டாப்போலிருக்க, அப்போதே மற்றவற்றினியம் முதலியவைகள், சரீரத்தையே தன்கியிருக்க சக்தியற்று வெளிப்பட விதையுள்ளது, முக்யப்ராணனிடத்திலே ப்ரேமவொண்டோ மற்தவைகள் வந்துதிசெய்து புகழ்ந்தன. இத்திருத்தருஷ்டாந்தமும் சொல்லப்பட்டது.

புராணம்.—தூற்றெட்டு, ஸ்தாரகளுக்கும், தன்னையே தாரகாவும், ப்ரகாசக
 ளாகவும், ச்ரேஷ்டகளுவும், தன் சொன்னவிற்தை மந்திரவைகள் மும்பாதபோது முன்
 ய்ப்பாரணன் கோபங்கொண்டு, கொஞ்சம் சரீரத்தைவிட்டு வெளிவந்தான். அப்போது
 தாங்கள் தரிசுமட்கொளையை யுண்டிந்து முன்ப்பாரணனை நீயே தாரகன், நீயே ப்ர
 காசகன், என்றுப்படி கொண்டாடத்தொடங்கினான்.

திரு. வசுதேவரத்தினம்: ஸ்பீக்கர் அவர்களே, கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் கேள்விக்குரிய பணியை நான் பற்றித் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் கேள்விக்குரிய பணியை நான் பற்றித் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் கேள்விக்குரிய பணியை நான் பற்றித் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

௫. ஏஜென்ஸிஸ்தபத்தியைவாஸூர்யவஷபர்ஜந்யோ மகவாநெஷவாயு: |
வஷப்ருதிவியர்தேவ:ஸதஸைச்சாம்ருதஞ்யயத்.

(ப்-ம்.) ஸ்ரீமத் - இந்த முக்யப்ராணனானது. சுழி - அந்தியாயக்கொண்டு, சுவதி-கொளுத்துகிறது. ஸுபிரயஸ்-ஸுபிரயனுக்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிறது. வஜ்ரஹி - மேகமாயக்கொண்டு வர்ஷிக்கிறது. தேவவாநு - இத்திரனுக்கொண்டு லோகத்தை பரிபாலனம் செய்கிறது. வாபுஸ்-வாயுவாயக்கொண்டு வீசுகிறது, புய்யிவீ - பூமிபாயக்கொண்டு தளிக்கிறது. ரயிஸ் - டெவீ - சந்திரனுக்கொண்டு ஸந்தேதாஷத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது. வடிஸ் - ப்ரத்யக்ஷமாயும் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிற ஸகலவஸ்துருபமாகி ஹகல்வப்பாதங்களையும் செய்கிறது. யடீஸ் - கீதவதைகள் புதிர்க்கிறவம்ருதமாயக்கொண்டு, அவர்களோ மரணமற்றவர்களாகச் செய்கிறது.

பரம-ஹரி.—வாழ்வானது-ஆவஹ ப்ரவஹாதிபேதமுன்னது. அகரராகஸங்களை யுயிர்த்தப்ரணனே இத்திரளுய்க்கொண்டு எம்ஹரிக்கிறத. தேவர்களுக்கு ஸ்திதிகா ரணமான வம்ருத வஸ்வருபத்தயடைவதும் ப்ரணனே; சூர்தா சூர்தமாயுள்ள ஸக லமும் ப்ரணஸ்வருபமுடையது.

புரமர, “யதநீகமயஸ்யஸததாததத்தித்யேவகண்யதே” என்கிற க்யயத்தால் எல்லாம் ப்ராணனே என்று சொல்லுகிறது. எல்லாம் ப்ராணனாகியதென்று கருத்து எதனத்தென்பது பலபொருளாயுடையது, அதிலிவ்வுகிதமானவையெல்லாம் சொல்ல வாகும். அம்ருதசப்தம் மோகூதனதச் சொல்லுகிறது மோகூமுமதினாலயதன்றே.

பதாந்வயார்த்தபதங்கள்.

“யததீநா” என்கிற ச்வேலாகத்தின் பொருள்மேலே சொல்லப்
படுமீ.

சு. சுராவராயநாதனின் பூனைவைக்கும் விதம் !
 பூனைவைக்கும் விதம் !
 பூனைவைக்கும் விதம் !

சு. அராஇவரதநா பெளப்ராணேஸர்வம்பரதிஷ்டதம் |
ருசோயஜூக்ஷிஸாமாநியஜஞ்சுதரம்பரஹ்மசு.

(ப்-ம்.) ரயநாலை - தேர்ச்சுக்காத்தில், —காரா - உவ - அரங்கள் போல், ஐயு-யஜு-ஓஷி-வாஜாதி - ஐக்யஜுஸ்ஸாமங்களைக்கிற வேதங்களும், யஜு-யஜுஞங்களும், கூ-தூ-பூ-ஹ - உ - ப்ராம்மணர், கூத்திரியர் கள்முதலானவவ-பூ-வகஸமும், ப்ராணெ-ப்ராணத்தில், ப்ர-கிஷி-தூ - நிலைபெற்று நிற்கிறது.

பதாவ்யார்த்தபேதங்கள்.

கிழ்ச்சொல்லிய ஸாமானாதி கரணயத்திற்குக் காரணமாக எல்லாவற்றிற்கும் ப்ராணனை தாரகமாகச் சொல்லுகிறது.

எ. ப்ராஜாவதிஸ்ரஸி மமெ-க்வரெவபு-திஜாயவெ-கூஹு-ப்ராணபு-ஜாஹி-ராவலி-ஹரதி-யி-ப்ரா-நெ-பு-தி-கிஷு-லி||

எ. ப்ராஜாபதிஸ்ரஸிகர்பேதவ மேவப்ரதிஜாயஸே | அப்யம்ப்ராண ப்ராஜாஸ்த்தி மாபலிம் ஹரத்தி: ப்ராண: ப்ரதிதிஷ்டலி.

(ப்-ம்.) ப்ராண - ப்ராணனை, கூபு-நீ - ப்ராஜாவதி - விராட்புருஷனாகிறது. கூபு - வாவ - நீயே, மமெ-க-கர்ப்பதத்தில், வரலி-ஸஞ்சரிக் கிறாய். கூபு-வாவ-நீயே, ப்ர-திஜாயவெ-பிறக்கிறது. கூஹு - உனக்கு சேஷமாயிருக்கிற, ஐர-பூ-ஜா-இந்த ஜனங்கள், வபி - பூணையை, ஹ ரதி-செய்கிறார்கள். ப்ரா-நெ- ப்ராணநாதியபாரங்களாலே, யி - ப்ரவித்தனாய்க்கொண்டு, ப்ர-தி-கிஷு-லி-இருக்கிறது.

ஸா-ஹா.—எல்லாப்பொருளும் விராட்புருஷனாகியிருக்கிற ப்ராணனென்கிறஸத்தானவாத்மாவிலால், ஸத்தென்று சொல்லப்பட்டது வருகிறதென்று சொல்லுகிறது. தந்தை தாய், துவர்கள் வயிற்றில், ரேதோரூபியாயும், கர்ப்சிகவாயும் தங்கியிருக்கிறவன் நீயே, தாய், தந்தைரூபியும் நீயே, அப்படிப்பட்ட நீயே கார்யரூபத்தை யடைந்து மகனாகிறது, இவ்வுலகமெல்லாமுன்னுடைய மாயையினாலாகி புனக்கே யுபஹாரம் முதலிய பூணைகள் செய்கின்றன. நீயே எல்லாவுலகங்களையும்மீய் வெட்டாமல், செய்துகொண்டு நிற்கிறது. நீயே எல்லாவற்றிற்கும் போத்தா.

ஸா-ஹா.—கீழ், கண்முதலிய வித்திரியங்கள். முக்யப்ராண ஸ்வரூபத்தையும், அதின் வைபவத்தையுமறிந்து ஒன்றோடொன்று ஸ்துதிசெய்து சொல்லிக்கொண்டு, இனிநேராய், முக்யப்ராணனை ஸ்துதி செய்கின்றன. நீ, எல்லா ஜனங்களையும் இரகக் த்துக்கொண்டு, ப்ராணன். அபாநன் முதலான வாயுரூபங்களையடைத்து, கர்ப்பத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறது. அப்படியே, சிசுக்களை யுண்டுபண்ணியவைகளை போஷித்துக்கொண்டு, தாய் தந்தை ரூபியாயிருக்கிற நீயே, காரணத்தவத்துக்கு மாறான கார்யத்தவத்தை யடைகிறது, ஸ்தாவரம், ஜங்கமம், என்று சொல்லப்படுகிற எல்லாவற்றிற்கும் சேஷியான நீயே யவைகளால் பூஜிக்கப்படுகிறது. நீயே எல்லாவற்றினியிருக்கிறது.

அ. ஹேவாநாஸிவஹிதூரீ விதூணாபூபூபாஸ்யபா |

ஐஷீணாஹரிதூஸகூபவ-பூபூபாஸ்யபா ||

அ. தேவாநாமாஸிவஹிதமபித்ருணம்ப்ரதமாஸ்வதா ரூஷிணம்சரிதம்ஸத்யமதர்வாங்கிரஸாமபி.

(ப-ம்.) ஹேவாநாடி-தேவர்களுக்கு, வஹி-கரோ - ஹவிஸ்ஸைக் கொண்டு கொடுக்கிறவன் நீயே. சுவி - ஆகிராய், வித்ருணாடி - பித்ரு தேவதைகளுக்கு, ப்ருஷா-முதலான, வ்யா-ஸ்வதையாகவாகிராய், சுயா வ-பாஹிரஸாடி-ஐஷீணாடி- அந்த நாமமுடைய மகர்ஷிகளுக்கு, வாக்ஸு - வாரிக்ஸு-ஸத்யமான செயலாய், சுவி-ஆகிராய்.

100-நா.—இத்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு யாகத்தில் கொடுக்கிற ஹவிஸ்ஸைக் கொண்டு கொடுக்கிற அந்ததேவதையும் நீயே. நாத்திமுகர்ஷத்சத்தில், பித்ருதேவதைகளை யுத்தேசித்த தேவதைகளுக்கு முன்கொடுக்கிற ஸ்வதையென்கிற ஹவிஷத்தை யும் பித்ருக்களுக்குச் செர்க்கிறவனும், அந்நிஸ்வரூபியான நீயே, சரீரத்தின் இரஸங்களையுப் பரணங்கொண்டிருந்திரியங்களின் ஸத்தியமான வ்யாபாரத்திற்குக் காரணமும் நீயே. சரீரநாரணம் முதலிய ஸகலவ்யாபாரங்களுக்கும் நீயே முக்ய காரணமென்கை.

101-வா.—தேவர்கள் பித்ருக்கள் அதர்வாக்ரிகரஸ நம்முடைய மகர்ஷிகள் முதலான எல்லோருக்கும், ப்ரீதிகாரணமான வ்யாபார முன்னாலே யுண்டாகிறதானதால் நீ எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவன்.

பதர்வயார்த்தபேதங்கள்.

வஹநிசப்தம், யோகத்தாலே, வஹிக்கிறவனென்று சொல்லுகிறது. ருஷிசப்தம், யோகவ்ருத்தியாலே சங்கரபாஷ்யத்தில் இந்திரியங்களைச் சொல்லுகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. ப்ராணனில்லாதபோது சரீரம் சோஷத்தை யடைவதினால் ப்ராணங்களை சரீரஸமென்று சொல்லலாகும்.

௯. ஐநஸாபூணதெஜஸாராபெஜாலிவாரிக்ஷிதா |

ஐஜஹிரிக்ஷைவரஸிலி-குப-ஸா ஜெஜாதிஷாம்பதி ||

௧௦. இந்தாஸ்த்வப்ராணதேஜஸாருக்ரோஸிபரிக்ஷிதா |

த்வமந்திரிக்ஷைசரஸிலி-குப-ஸ்த்வம்ஜ்யோதிஷாம்பதி.

(ப-ம்.) ப்ராண-ஒப்ராணனை, கூடி - நீ ஐந்தி-பரமைஸ்வர்யத்தையுடையவனாகிராய், தெஜஸா-தேஜஸ்ஸான், ருஷி-ருத்திரனாய், சுவி - ஆகிராய், வாரிக்ஷிதா - இக்கிக்கிறவனாகிராய், கூடி - நீ, ஐஹிரிக்ஷை - ஆகாயத்தில், வரஸிலி-ஸஞ்சரிக்கிராய், கூடி-நீயெ-ஜெஜாதிஷா - தெஜஸ்ஸுக்களுக்கு, வ-கி-ப்ரபுவாகிய, ஸ-ருய-ஸ-ஸ-ருய-புகிராய்.

பதர்வயார்த்தபேதங்கள்.

கீழ்க்கவாவென்று இத்திரனைச் சொல்லியிருக்கிறது, ஆதனால்க்கு, இந்தாசப்தத்திற்கு பரமைஸ்வர்ய முடைபவனென்று பொருள் சொல்லப்பட்டது. “ருக்ரோஸிபரிக்ஷிதா” என்று ருக்ரன், விஷ்ணு, இவர்களைச் சொன்னதால், இக்ரன், என்பதற்கு, சதுர்முகப்ரம்மா, பெருளாகலமென்று தோற்றுகிறது.

௧0. யஜாஹிஷிஷ-ஸ்யுபெஜாஹி பூணதெஜஸா |

சுநநாருவாலிஷிஷிக்ஷாபாநா ஹிஷிஷிதா

௧1. பதாத்வமபிவ்ஷஸ்பதேமாப்ராணதேப்ராஜா |

ஆதந்தருபாஸ்திஷ்டந்திகாமாயாந்நம்பவிஷயதி.

பதாந்வயார்த்தேபதங்கள்.

வயலாடிவாழா தாழ்விதா கைந்தா தரிசுதே ||

கக. வ்ராத்யஸ்த்வம் ப்ராவணகருவிரத்தாவிஸ்வஸ்யஸத்பதி: |
வயமாத்யஸ்யதாதாம: பிதாத்வம் மாதயிஸ்வஸ:

(ப்-ம்.) வெம்பொண்ணுப் பரணனே, கூடி-நீ, பூதரூபி ஸம்ஸ்கார லிங்குகிரஃ, ஸங்கடலிபி - ஸம்ஸ்காரங்களை அடிகுடி முகப்பன மந்தர தர்ப்பாவாகிரஃ, விஸ்வரூப-ஸம்ஸ்காரத்தையும், சுதா - ஸம்ஸ்காரத்திவன டிரஃ, ஸுதூ - ஸத்தபுருஷர்களை இரகத்திவனுகிரஃ, வயு - நாகங்கள், சூர்யஸு-ஹாரா - ஹரிஸ்ஸம்முதலியவற்றைக் கொடுக்கிறோம், சூ - நீ, ஹாரிஸ்ஸம்-வாயுபகவானுக்கு, விதா-பிதாவாகிரஃ.

190-ஹா.—**நீ** முன்பித்தவனு யிருக்கிறாயாகையாலே புனக்கு முன்னொருவனு மில்லை. அதாவது நீ யகாதியானவனென்னக. ஆதலால் உனக்கு ஸமஸ்காரங்களைச் செய்த பெரியோனொருவனுமில்லை. ஆகையால் நீ ஸமஸ்கார ஹினாயிருக்கிறாய். அ தாவது, சுத்தியை புனம்பிண்ணுகிற ஸமஸ்காரங்களில்லாமலே ஸ்வயம் சுத்தனாவ னென்னக. ஆதலான்களுக்கு ப்ரசித்தமான ஏகர்ஷியென்கிற வக்யாய்க்கொண்டு ஸகல ஹவிஸ்ஸுக்கீழையும் நீயே புளிக்கிறாய். நீயே உலகத்திலுள்ள எல்லாவற்றிற் கும்பதியாயிருக்கிறாய். அன்றியிலே, ஸத்தானபதியாயிருக்கிறாய். நாமுனக்கு வேண்டிய ஹவிஸ்ஸு முதவியவற்றைக் கொடுக்கிறோம். எங்களுக்கெல்லாம் நீயே, பிதா வாகிறாய். அல்லது, மாதரிச்சாவுக்கு நீ பிதாவாகவே, எங்களுக்கும் பிதாவாகிறாய். மாதரிச்சா ஸகலத்திற்கும் காரணமன்றோ, ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கையால், வாழ்வுக்கு மாதரிச்சாவென்று பெயராயிற்று.

ரா-மா.—ஸம்ஸ்கார ஹித்ருன ப்ரம்மணனாம் நீயே; மந்திரத்தையறிந்த மனிதரும் நீயே; ஸகல லோகங்களையும் ஸம்ஹரிப்பதும் நீயே; ஸாத்ஜகங்களுக்கு ரக்ஷையும் நீயே; காமுனக்கு கிங்கராகன், நீ, எங்களுக்குப்பிரயாவாய் போவதிக்கின்றாய்.

பதர்வயார்த்தேபதங்கள்.

இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் ஸர்வமும் நீயே யென்று சொல்லி, எல்லா வற்றையுமுண்டு பண்ணுகையே இப்படி ஸாமானா திகரணயத்தாலே சொ ல்லுகைக்குக் காரணமென்று கருத்துடன் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக் கிறது. வார்த்தன், என்று ஸம்ஸ்காரங்கொனோன்றுயில்லாத துப்ராம் மணஸ்ச்சொல்லுகிறது இப்படி சொல்லி எல்லாவற்றோடும் ஸாமானாதி கரணயமுண்டென்று காட்டிற்றதென்ற, இராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் தாத் பர்யபேதம் சண்டயிந்துகொள்க.

கஉ. யாதெதமருவபூவிபுதிஷிதாயாஸ்யோதெயாவவக்ஷு-ஷி ||
யாவதவலிலஹதாயிவாந்தாஸ்யு-ரூ-தொ-சுரீ ||

கஉ. யாதேததூர்வாசி ப்ரதிஷ்டிதாயாஸ்ரேரத்தேயாசசக்ஷு-ஷி |
யாசமநஸிலந்ததாயிவாம் தாக்குருமோத்கரமீ:

(ப்-ம்.) தெ - உன்னுடைய, யாதொரு சரீரமானது, வாலி-வாகித் தியத்தில், பூதிஷிதா - ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ, யா - அ - நு-யி-யாதொரு சரீரமானது-ஸ்யோதெ - ச்ரேரத்தேரத்தியத்தில், பூதி ஷிதா-ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ; யா-வ-வக்ஷு-ஷி-நேத்தேரத் தியத்தில் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறது எந்தசரீரமோ; யா - வ - உ-தவலி - அந்தநிந்தியமான மநஸ்ஸில், யாதொரு சரீரமானது, வஹிதா- ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ; தாஸு - அந்த சக்திருபமான சரீர த்தை, ஸிவாஸு-சுடருபமாக, கூ-ரூ-செய்யவேணும். தொ-சுரீ - வெளி யாகவேண்டாம்.

ஸு-ரூ-உன்னுடைய சத்தியானது, வாகித்தியத்தில் வார்த்தைசொல் வதற்கு, நேறதவாய் வினங்குகிறது. இப்படியே கண் காது முதலியவற்றிலும் அந்தத் வித்தியங்கின் வ்யாபாரங்களுக்கு நேறதவாய்க்கொண்டு ப்ரகாசித்திது. மநஸ்ஸிலும் ஸந்தஸ்பவிக்ஸ்பங்களுக்குக் காரணமாய்க்கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால், அந்தசத்தியை ப்ரதிஷ்டைசெய்யவேணும். அந்த சத்தியைக்குதலால் இச்சரீர த்தைப் பயன்படாத பொருளாகச் செய்யவேண்டாம்.

யா-ஹா-ஸகலலோகங்களும் ப்ராணனுத்தரிக்கப்பட்டு, ப்ராணனுத் தன்னி ஷ்டப்படி நடத்தப்படுகிறது. ஆகையால் நீயே எங்களுக்குள்லா கண்மைமேயும் செய்யவேணும்.

கஉ. ப்ராணஸ்யுஷு-வஸெஸவ-ஸு-பூதிஷிதாயாஸ்யு-ஷி ||

யாதெவவபு-தூநுரகூஸஸு-பூதிஷிதாயாஸ்யு-ஷி ||

கஉ. ப்ராணஸ்யேதம்வஸெஸஸம்வத்திதேவயத்ப்ரதிஷ்டிதம் |

மாதேவபுத்ராந்ரகூஸஸு-ஸு-பூதிஷிதாயாஸ்யு-ஷி ||

(ப்-ம்.) உஷு-ஸவ-ஸு - இவ்வுலகமெல்லாம், ப்ராணஸ்யு - வஸெ - ப்ராணஸ்யு-பூதிஷிதாயான வவனுடைய இஷ்டத்தின்படி நடக்கிறது. பூதிஷித -

ஸ்வர்க்காத் லோகங்களில், யத் திஷ்டித் - இருக்கிறபொருள்யாவும்பபடி
யே, இப்படி ஸதஸ்வர்பகனாகையானே, ஜாதா-ஹ - தாய்போல, வா
சூநு-பிள்ளைகளாகிய எங்களை, ரக்ஷஸ்-இபகிச்சகெனும். ஸ்ரீஸ்ர - ஸம்
பத்துக்களையும், ப்ரஹ்ம-நல்லறியையும், நம் - எங்களுக்கு, பெய்மி -
உண்டுபண்ணவேணும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஸ்ரீஎன்பது, ஸைந்திக்ரீயை என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

இரண்டாம்பாச்சதம் - முற்றிற்று.

புரோவகிஷக் துதீயபுரூபாரம்ஹி.

ஹரிஃ ஓம்.

க. சுயமெஹம் கௌஸுஸாஸுஸாயநஃவபுஷு மஹவகூத
வஸுபுரோணாஜாயதெ சுயஜாயாத்விஷு ஸ்ரீரோசுதாந்வாபு
விஷுசுயபுராத்விஷுதெ கெநாத ஜதெ சுயவோஹுஜமியதெசு
யுராத்விஷு

க. அதஹநம்கௌசல்யஸ்சாஸ்வலாயநஃப்ரஸ்ச |

பகவர்குதவஸுப்ராஜோஜாயதெகதமாயாத்யஸ்மிந்

ஸ்ரீரேஜத்மாநம்வாப்ராபிபஜ்யகதம்ப்ரதிஷ்டதே

கேநோத்ரமதேகதம்பாஹ்யமபிதத்தேகதம்த்யாத்மமிதி |

(பம்.) சுய-பின்பு, வஸு-ஹ-இத்தபிப்பலாசுரை, கௌஸுஸஃ - சூ
ஸுஸாயநஃ-வ - அச்வலாயனர் குமாரராகிய கௌசல்யர், வபுஷு - வினவி
ஸூ, மஹவ-ஹுஜ்யபேர, வஸுஃ-இந்த, புரோணஃ-ப்ராணன், கூ-ஃ - எங்கிருந்
து, ஜாயதெ - பிறக்கிறது, சுவிஷு-ஸ்ரீரோ-இந்தசரீரத்திஸ், சுயஜாயாத்வி-
பபடிசேருகிறது. சூதாந்வா-தன்னை, புவிஷு-பிரித்துக்கொண்டு, சு
ய-பபடி, புராத்விஷுதெ-ப்ரதிஷ்டையடைகிறது. கெந - எந்தகாரண
த்தால், உதாஜதெ - புறப்படுகிறது. வோஹுஜ - வெவிற்ப்பட்டவஸுதுக்க
வாயும், சுயுராத்விஷு-ஆத்மஸம்பந்தத்தையடைந்த வஸுதுக்களையும், சுய-
எப்படி, சுவிஷுதெ - தரிக்கிறது.

ஸம்-ஹ. இந்தப்படி வைதர்பிப்ரச்னத்திற்கு விடைத்தபின், அச்வலாய
நரின்குமாரராகிய கௌசல்யமுனிவரும், கீழ்ச்சொல்லிய மஹிமைபொருத்திய ப்ரா
ணன் எங்கிருந்து பிறக்கிறது. இது ஸாவயவமானையாவதற்கோரிடத்தில் பிறப்பி
க்கவேண்டுமே. பிறத்தபின் சரீரத்தை யடையுமாறென். அடைத்தபின் தன்னைப்
பிரித்துக்கொண்டு நிற்பது எவ்வாறுபட்டது. எக்காரணத்தால் இச்சரீரத்தை விட்
டுப்றப்படுகிறது. பாஹ்யாந்தரங்களை எப்படிதரிக்கிறது. அத்த்யாத்மம், அதிபூதம்,
என்கிறவைகளைதான். நிலைபெறச்செய்கிற வழியாது. இவைகளை யானறியும்படி
சொல்லவேண்டுமென்று பிப்பலாதமகாமுனியை ப்ரச்நம் செய்தார்.

பதாநாயார் த்தபேதங்கள்.

உபாஸநங்களின் ப்ரகாரங்களை யறிந்துகொள்வதற்கு இப்படியேயோதப் படுகிறது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், “பாஷ்ரமபிதத்தே” என்கிறவிடத் திற்கு, பாஷ்யபருபத்தாலே ஸந்திதிசெய்கிறாளுென்று, பொருளுரைக்கப் பட்டது.

உ. தலெஸுவலெஹாவாதிபுஸாநபுஷுவலிஸுஷிஷோவலிதி தலாபெதஹாபுஷி||

உ. தஸ்மைஸஹேவாசாதிபுஸாநப்ப்ருஸ்சரிப்ரம்

ஹிஷ்டோலிததஸ்மாத்தேதஹம்ப்ரவிம்||

(ப்-ம்) தலெஸு - அத்தகையஸ்யருக்கு, ஸிஹ-அத்தபிப்பலாதர், உவாது - சொன்னார். கூசிபுஸாநு - உயர்த்த ப்ரஸங்கம் என, பூஷிஷி கேழ்க்கிறாய், ஆகையாலே, (கூஸு-நீ) பூஷிஷிஷு, ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர் களில் சிறந்தவனாய், ஸுவி-இருக்கிறாய், ஹிதஸாஸி - என்றேகாரணத் தால், ஸஹஸு-நான், தெ - உனக்கு, ஸுஷிஷி - சொல்லுகிறேன்.

ஸா.—ஹ. இப்படி கேட்ட சேஷனை நோக்கி ஆசாரியர் சொல்லுகிறார். கீழ்ச் சொல்லிய ப்ராணஸ்வரூபமானது அறியக்கூடாத ஸூக்ஷ்மஸ்வபாகுக்ஷணையுடைய தாகையால் கேட்டறியத்தக்கது. இந்த ப்ரம்மப்பண்ணுவதற்கே, தண்ணிறுவே னும் இப்படி கேட்டாயாகையால், உன்னை ப்ரமத்தையறிபவர்களில் திஷ்டாநி னைக்கிறேன். ஆகையால், ஸந்தோஷமடைந்த நானுனக்கு நன்றாயிந்த விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

பா.—ஹ. இரஹஸ்யங்களான விஷயங்களை எல்லாமறிந்து கேழ்க்கிறாய். ஆகையால் நீ சிறந்தவன். ப்ரம்மத்தையறிந்தவனானாகிறாய். நீ, ஸாதாரணபுருஷ னன்று, ஆகையால் இத்தரஸ்பார்த்தத்தை யுனக்குச் சொல்லத்தகும். ஆகையாலி துவனாயில் வெளியிடாத நாளிப்போது, யோக்யமான உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஆகையால் ச்ரத்தையுடன் கேட்டறிந்துகொள்ளென்று, அக்ஷரமனின் குமாரராய தெனசல்யின் ப்ரச்சத்திற்கு மகிழ்த்து, அவலாநோக்கி பிப்பலாசமகாமுனீவர் சொன்னார்.

ஈ. சூத்ரவஸுஷுபாணோஜாயதே | பபெஷஷாயாநுஷேஹா யெதஸிநெதஹிததஹிநாக்யுதெநாயாத ஸுஷிஷிஷி||

ஈ. ஆத்மநஷுபாநினுஜாயதே | பநகலாபுருஷேச்சாயைஸ்மிந்நே ததாததம்மநாக்ருதே நாயாத்ஸ்மிஞ்சரீநே||

(ப்-ம்) சூத்ரஹி-ப்ரமாத்மாவின்விடத்தில், யாஷுஷுபாணஃ-இந்தப்ரா ணன், ஜாயதே-பிறக்கிறது. வுராநுஷே-புருஷனிடத்தில், வுஷா-வா யா-யயா-கண்ணப்படுகிற நிழல்போல, வுதஸிநு-இந்தபுருஷனிடத்தில், வுதஸி-இந்தமனஸ்ஸானது, கக்யுதெந - யந்தமில்லாமலே, சூத்ர க்யு-சேர்ந்திருக்கிறது. கலிநு-ஸுஷிஷி - இந்த சரித்திரம், கக்யுதெந பந்தமில்லாமலே, சூயாதி - சேருகிறது.

ஸா.—ஹ. அக்ஷரஸ்வரூபமாய், ஸத்யமாய் பரவஸ்துவாயிருக்கிற ஆத்மாவி லிருந்து இந்தப்ராணன் பிறக்கிறது. தலை, கை, கால், முதலியவற்றைரஸ்குணமாகவு

டைய புருஷனுடைய நிமித்தமிருந்தபோது, ஸைமித்திகமாய்கிய சாயைஎன்கிற நியூண்டாவதுபோல் இந்த மேய்யான ப்ரம்மத்தினிடத்தில் ப்ராணைஎன்ற வந்த பொய்யாகிய கீழ்வுலென்கிற தத்தம், பிரியாமல் சேர்த்திருக்கிறது. இக்கு, நியூண்டாரத்தில் சேர்த்திருக்கிறப்போல வென்கிற வந்த ச்ருஷ்டாத்தத்தால் ப்ராணைப்பெய்யென்றவியலேனும், மகஸ்வீனுல்கிய ஸங்கல்-விகல்பரூபங்களாகிய த்ரிசைமுதலிய நிமித்தத்தால், அதாவது-அதினுலாகிய கர்மத்தால் இந்த சரீரத்தில் சேருகிறது.

பா.—ஹா, முதல் ப்ரச்சத்திற்கு உத்தரஞ்சொல்லுகிறார், “ஏதஸ்மாஜ்ஜாய தே ப்ராணைமகஸ் ஸர்கேந்த்ரியானிச” (இந்த ப்ரமாத்மாவினிடத்தி லிருந்து ப்ராணனும், மகஸ்ஸூலும், எல்லா இந்த்ரியங்களும் பிறக்கும்) என்கிற ச்ருதியின்படி ப்ரமாத்மாவினிடத்தில் இந்த ப்ராணனுண்டாகிறது. இச்சரீரத்தில், எப்படி சேருகிறது, என்கிற ப்ரசுத்திற்கு உத்தரம்சொல்லுகிறார், புருஷன் நடக்கும்பேது நியூலானது யத்தியின்றியிலே கூடச்செல்லுகிறப்போலே, இந்த ஜீவனிடத்தில் மனதானது, யத்தியில்லாமலே விட்டுப்பிரியாமல் சேர்த்திருக்கிறது. இப்படியே ப்ராணனும் யத்தியில்லாமலே சரீரத்தில் சேர்த்திருக்கிறது. மகஸ்ஸூ, ப்ராணன், இவ்விரண்டுக்கும் புருஷன் வழியாலே சரீரத்தில் ப்ரவேசம் வித்திக்கிறது, புருஷனை விட்டு பிரியாததானையாலே புருஷனோடேயே ப்ராணனுக்கு ஸம்பத்தம். ஆகையாலே, ப்ராணனுடைய வ்யாபாரத்திலும் மகஸ்வீனுடைய வ்யாபாரத்தின்போல வேறகாரணம் வேண்டப்படாது.

ச. ப்ராணாஜ்ஞாபவாயிக்ரூபாநிமியாஜ்ஞே | வனதாநுமூஜாநெதாநு மூஜாநயிதிஷ்டஸ்தேவஜெவ்வஷட்ப்ராணே | உதாராநு ப்ராணாநுப்யயசவ்யப்யக்யுகமேவவஸிபயதே ||

ச. யதாஸம்ராசிடெவா திக்ருதாந்நிநியுங்கதே |

ஏதாந்ஶ்ராமாநேதாந்ஶ்ராமாநகிஷ்டஸ்தேவஜெவ்வஷட்ப்ராணே | இதாராந்ப்ராணாந்ப்ருகத்ப்ருகதேகலாஸந்திதத்தே ||

(ப்-ம்) ஸஜ்ஞாபவவ-அரசனே, சுயிக்ரூபாநு-வேலைக்காரர்கள், யஜா-எப்படி, வனதாநு-மூஜாநு-வனதாநுமூஜாநு - இந்தகிந்த்ஶ்ராமங்கனிலே, சுயிதிஷ்டஸ்தே-வேலைபார். இ-கி-என்று, விநியாஜே-சியமிக்கிறானே, வனவஜெவ-இப்படியே, வஷட்ப்ராணே-இந்தப்ராணன், உதாராநுப்ராணாநு-பற்றப்ராணங்களை, ப்யயசவ்யப்யக்யுகமேவவஸிபயதே-சியமிக்கிறது.

ஸா.—ஹா, அரசன் தன் வேலைக்காரர்களை நியமிக்கிறப்போல் முக்யப்ராணன், மற்றப்ராணங்களை அதாவது இந்த்ரியங்கள் முதலியவற்றை தங்கள் தங்கள் ஶ்ராணங்களில் நியமிக்கிறது.

பா.—ஹா, தன்னைப்பிரித்துக்கொண்டு எப்படி ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கிறதென்கிற மூன்றாம் ப்ரசுத்திற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்—அரசன் தன் வேலைக்கார கார்யங்களில் நியமிக்கும்போது இந்த க்ராமத்து வேலையை நீ பார்; இந்த க்ராமத்து வேலையை நீ பார் என்ற பிரித்துப்பிரித்து நியமித்து, அவர்கள் வழியாலே அவர்க்கு கார்யங்களை நடத்துகிறப்போலே இது ப்ராணங்களை வ்ருத்தி மார்க்கங்களாலே ஸந்திதிசெய்து முக்யப்ராணன் நியமிக்கிறது.

தலைவரவர்களும் ஸ்டூடென்ட்ஸ் உதாசனம், சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடியை கர்மங்களால் செய்தவர்களை புண்யமான தேவர்களுக்குப்பிடமாயிடுவோங்களை மனம் வைக்கிறது. சாஸ்திரங்களால் தன்னப்பட்ட பரபங்களைச் செய்தவர்களை பரபத்தாவா டிய திரய்யோகிகளிலே தன்னுக்கிறது. புண்யபாபங்களிரண்டையும் மனமாகச் செய்தவர்களை மனம்வந்தவர்கள் பிறக்கும்படி செய்கிறது.

ரா.—ஹா. ஊர்த் தவகிபுடைய வீயாகவடிவானது ஒரு நாடியாலே பன்மயப
க்தருக்குத்தக்கபம. ஸ்ரீகர் நரகபுலோகங்களை யடைவிக்கிறது. கீழ்த்தொடங்குங்
ப்ரச்சப்ரதிகசகத்தின்ம்தயத்தில், எதினால் வெளியாகிவருகிறது, என்கிற ப்ரசதய
த்திற்கு மூத்தரம் சொல்லப்பட்டதாகிறது.

அ. குடிவதொதுக்கெடுப்புகள், பூண்டி உபதொகுதிக்குட்பட்ட
உட்குடிவதொதுக்கெடுப்புகள், பூண்டி உபதொகுதிக்குட்பட்ட
பூண்டி உபதொகுதிக்குட்பட்ட

அ. ஆதித்யாஹவைப்பற்றிப் பாராண்டதையத்தேவஹயேநம் சாக்ஷா
ஷம்ப்ராணமறுக்குறநூலைப்பிடுதிவ்யம்யாதேதவதானஸ்யபுருஷஸ்யபா
நமவஷ்டப்ப்யந்தரயதாகமுஸ்ஸஸமாநேநாவாயுஸ்யநம்||

(ப்-ம்) பொஹி_{ஹி}ஓ-வெயிலிருக்கிற, ப்ராண_{ஹி}-ப்ராணன், சூக்தெஹி_{ஹி} உறவெ-ஸூர்ப்பனே, வர_{ஹி}ஷு-இந்தஸூர்ப்பன், உஷயதீஹி-உதிக்கிறான்
 றே, வந_{ஹி}நடி, வாக்ஷ_{ஹி}ஷு, ப்ராண_{ஹி}-இந்த சஷா_{ஹி}ரித்திரயத்தை, சுந_{ஹி}ம_{ஹி}ஹாந_{ஹி}-அதுக்கிக்கிறான். வ்யபிஷா_{ஹி}-பூமியில், யா_{ஹி}பெவதா_{ஹி}வெ
 ஷா-ப்ராணக்ஷா_{ஹி}பிரயிருக்கிற தேவதையானது, வாரா_{ஹி}ஷஸு-புருஷ
 னுடைய, சவா_{ஹி}நடி-அபாநமென்கிற வாயுவை, சவஷ_{ஹி}ஹி-கீ_{ஹி}பெறும்ப
 டி, சுந_{ஹி}ம_{ஹி}ஹாந_{ஹி}-அதுக்கிக்கிறது. சுஹி_{ஹி}நா-நடுள்ளுள்ள, ய_{ஹி}கா_{ஹி}ஸி-
 ஆகாயமானது, வ_{ஹி}ஹி_{ஹி}ஹி-ஸமாநவாயுவாகிறது, வாயு_{ஹி}-கா_{ஹி}நா_{ஹி}வ_{ஹி}
 ஹி-ஸமாநயமாய் ஸமாநபிரயானது.

190.—ஸார், அதிகைதவதமாகிய பாற்றயப்ரணன்ஸூர்யனே; அவனுக்கி
ரான், இவனே, ஆகத்யாத்திகமாகிய சஸூரித்திரயத்திற்குப் ப்ரகாசத்தை யுண்டி
பண்ணி ரூபத்தை யறிபூம்போது துணையாகிறான். பூமியில் ப்ரவரித்தமாயுள்ள தேவ
தையானது, (அதாவது பூம்பயமாக்கேவதை) புருஷனுடைய அபாந்ருத்தியைப்
பிடித்துக்கீழிழுத்துக்கொண்டு விழுவொட்டாமல் பாரமணசுரீர்த்தைக்கார்க்கின்றது.
பூலோகம் ஸுவர்க்கலோகமிறந்துக்கு நடுவிலிருக்கிற ஆகாயமானது அதாவது-ஆகா
யத்திலிருக்கிற காற்றானது என்னை. மஞ்சத்திலிருப்பவனை மஞ்சமென்பதுபோல்
ஆகாயத்திலிருக்கிற காற்றை ஆகாயமென்று இவ்வுண்ணு என்நிற சப்தம்ருத்தியாலே
சொல்லக்கூடுமென்றறிக்க. ஸமானவாயுவை அதுகரகிக்கிறது. காற்றெல்லாம் ஸா
மான்யமாக வ்யாஸவாயுவை அதுகரகித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

17A.—ஹா. அடுத்த பரீட்சைத்திற்குத்தரம் சொல்லுகிறது. சகாப்திரீதியமாகிய ப்ராணனை பாஹ்யபாணனாகிய ஸூரியன், ப்ரகாசத்தைதருவதினால் ரூபத்தைக் க்ரகிக்கும்படி செய்கிறான். ஸூரியனுக்கு ப்ராணனென்கிற பெயரிட்டுச்சொல்லுகிறது கூடாதாயினும், ப்ரணகலைவின் ஸம்பந்தாலும், உபாஸைசெய்யவேண்டிய விதியாலும் கூடும். இப்படியே ப்ராணகலா ஸம்பந்தமுடைய பூமிக்கூட

மாரியான ஸ்ரீதேவஸ்தையானது, புருஷஹுடைய அபாகவாயுவுக்குத்தியை கடற்றயம் முதஸிய விடங்களுக்கு ஈடத்திக்கொண்டு ஸஹாயமாகிறது. இந்த ப்ராணகலையின் ஸம்பர்சமுடைய ஆகாயமும் ஸிமாநாயுவுக்குத் தணையாகி ஸமாகமென்கிற பெயரையடைகிறது. ஸாமாய்வாயுவுகானது ம்யாதந்நத்திக்குத் தணையாகிறது.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஸ்ரீமப்பிமபிநீகஸ்தை புருஷஹுடைய அபாகவாயுவுக்குத்தியைக்கிழிழுத்து விழுகொட்டாமல் செய்கிறதென்கிறவிதத்தில் துணைநிநுத்துவாய்கயிழுகொண்டு தீழிழுத்துக்கட்டி விழுகொட்டாமல் செய்வகையுபமாநமாயுனர்சு.

க. தெஜோஹவெவெவஉஷாநஸுஸாஷாபவராஜதெஜாஃ

வாநஸுஸவிரிபிபெயெருத்தலிலி-வடிஜாநெந்||

க. தேஜோஹவஉதாநஸ்கஸ்தபாஸாந்ததேஜாஃ |

புநர்பவமிர்த்திரையர்மநஸிஸம்பத்யமாநை||

(ப்-ம்) தெஜோஹவெவெவதேஜஸ்ஸானது, உஷாநெ-உதாநசப்தத்தா லேசொல்லப்படுகிறது. தஸாசு-ஆகையாலே, உதலி-மகஸ்ஸிலி, ஸா வடிஜாநெநெ-சேருகிற, ஹிபெயெ-இந்திரியங்களுளோடே, உவராஜ தெஜாஃ-சாந்திலடைக்க தேஜஸ்ஸையுடையமுழுமீதும், அதாவதுமரணத் தையடைகிறான், வாநஸுஸவ்-மறபிறநியடைவதற்கு, ப்ராணஜாயா-ஹி-ப்ராணனில்சேருகிறான் என்கிற அடுத்தச்சீலாகத்திலுள்ள பதங்க ளோடே அந்யம் கண்டுதொள்க.

ஸா-ஹா. முன் ஸூர்யருபமான தேஜோவிசேஷம் சொல்லப்பட்டது. இங் கு ஸாமாய்வானதேஜஸ்ஸா சொல்லப்படுகிறதானையால் புருஷத்திதேவதமில்லை. இப்படி ஸாமாய்வேதேஜஸ்ஸாகது உதாநவாயுவுக்குத் தணையாயிருக்கிறது, ஆதலாலுஷ்ணத்தைத் தருகிறதேஜஸ்ஸாஹுடைய ஸஹாயில்லாதபோது உதாநவாயுவுக்கு பல மில்லாமல் போகிறபடியால் சரீரத்திலுஷ்ணங்குறைந்த புருஷனை யப்போதேமரிக் கப்போகிறானென்று நிச்சயிக்கலாகிறது. அப்படிதேஜஸ்ஸாஹுதந்த புருஷன் மக ஸ்ஸில் சேருகிறவித்திரியங்களுடே சரீராரத்தரத்தையடைகிறான். அதாவது மரிக் கிறானென்கை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்சீலாகத்துக்கு மெல்ச்சீலாகத்திலுள்ள பதங்களோடேஸம்பர் தமிருப்பதைப் பகடஸாஸிலகட்டிவிருக்கிறபடியால் இராமாதுஜபாஷ யம் மேல் சீலாகத்திலேயே இந்த சீலாகத்தின் கருத்தையும் சேர்த்துக் காட்டப்படும்.

க0. யதிதலெஹெவெவபுராணஜாயாஹிபுராணவெஜஸாயாகி||

ஸஹாதநாயயாஸஹிதமெலாகையதி||

க0. யச்சித்தஸ்தேதநவப்ராணமாயாதிப்ராணஸ்தேஜஸாயுத்தஃ |

ஸஹாதமகாயகாஸங்கஸ்பிதம்சீலாகநயதி||

(ப்-ம்) யதிதெ-எந்ததினைவுடனிருக்கிறானே, தெந-அந்தஸ்கஸ்ப த்தோடே, ஸாஷா-இவன், ப்ராணஜாயா-ஹி-ப்ராணவருத்தியோடு சேருக

றான். பூரணபிராணன், தெஜஸ்ஸோடு, யோகோ-கடினதாய், சூதநாவாஹ-ஆத்மாவோடு, யோகஸூக்ய - நிஷங்குத்தக்கபடி, நோக்ய - லோகத்தை, நயதி - அடைவிப்புகிறது.

பா.—ஹா. மரணகாலத்தில் எந்த ஸங்கல்பத்தோடு கூடியிருக்கிறானோ, அந்த ஸங்கல்பத்தோடு, இந்த ஜீவாத்மா, இந்திரியக்களோடு முயல்பாணவ்ருத்தியை யடைகிறான். இந்திரியவ்யாபாரங்களெல்லாமடங்கி மரணாலத்தில் முக்யப்ராணவ்யாபாரத்தோடுருக்கிறுனென்க. சகாஸமிருப்பதுகொண்டு பிழைத்திருப்பதாக பத்துகள் சொல்லுகிறார்களன்றோ; அந்தப்ராணனும் உதாரவ்ருத்தியாகிய தேஜஸ்ஸோடு கூடி பேசத்தாவாகிய தலைவனுடன்,ப்ராணவ்யாபாரமடங்கனபின், புண்யம், பாபம், இவைகளிலுலாகிய ஸங்கல்பத்தின்படி, உத்தேசித்தபோகத்தை யடைவிப்பிக்கிறது.

பா.—ஹா. பால்யமான தேஜஸ்ஸும், உச்சயந்த்ரு ஹேதுவாகையாலே உதாரமென்னப்படுகிறது. ஆகையாலே உஷ்ணம் சாந்தியடைந்தஜீவன், எந்தை விரும்புகிறானோ; அதற்குத்தக்கபடி, இஷ்டமான தேவாதி சரீரங்களை யடைக்கையாற புரப்பவமென்கிற புருதப்பத்தியை யடைவதற்கு 'வாஹுநவலிஸுபிஷுதோ' (வாகித்திரியம் யதில் சேருகிறது) என்கிறச்சூத்ரிவிஷயத்தில் 'வாஹுநவலிஸுபிஷுதோ' (வாகித்திரியம் யதில் சேருகிறது; அப்படி காண்கையாலும், ச்ருதியாலும்) என்கிற ஸூத்ரம், அதின்பால்யம், இவைகளில் சொன்னபடி, மனதோடு ஸம்சலேஷ விசேஷத்தை யடைந்த வாகித்திரியம் முதலியவற்றோடு கூடினப்ராணனை, மரிக்கிற ஜீவனடைகிறான். 'ஹோதாநாநிஷ்காவொஸவெ-பூரணாஹிவஸுதாயாதி' (மரணத்தை யடைகிற காலத்தில்த் ஜீவாத்மாவை முக்யப்ராணன், முதலிய எல்லாப்ராணன்களும் ஜீவனையடைகின்றன) என்று சொல்லப்பட்டது; ஜீவன்ப்ராணன்களையடைவதாகச் சொல்லப்பட்டவில்லை, ஸூத்ரகாரரும், 'வொஸபுஷெதஹுமஹோதிஷி' அந்தப்ராணன் ஜீவனிடத்தில் சேருகிறது; அப்படி, சேருதல் முதலியவை யோதப்படுகையால்) என்கிறஸூத்திரத்தில் அப்படியே சொன்னார். இந்தஸூத்திரத்திற்குப் பொருளுயிப்படிப்ராணன் ஜீவனிடத்தில் சேருகிறதாக ச்ருதியிருக்கையால்ப்ராணன் ஜீவனிடத்தில் சேருகிறது; என்று பாஷ்யகாரரால் சொல்லப்பட்டது. ஆயினும்இப்படி சொன்னதுப்ராணத்தைக்கொண்டாவதற்காகவென்று கொள்க. பின்பு, 'பூரணஸெஜஸ்யி' (ப்ராணன்தேஜஸ்ஸில் சேருகிறது) 'கெஜீவாஸ்யுபெஷவகாபாடி' (தேஜஸ்ஸுபரமாத்மாவினிடத்தில் சேருகிறது) என்கிற ச்ருதியின்படி, தேஜஸ்ஸோடும் பரமாத்வோடும் சேர்த் அந்தத்த ஜீவர்களின் ஸங்கல்பாதுஸாரத்தாலே, அந்தத்த லோகங்களை யடைகிறான். ஆக, தேஜஸ்ஸோடு கூடியப்ராணனுக்கே உக்கயசகத்தியிருக்கையால், தேஜஸ்விலுருக்கயசகத்தியிருப்பதபற்றி உதாரமென்கை தருமென்கை. 'பூரணஸெஜஸ்யி' (ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் சேருகிறது) என்கிறவிடத்தில், தேஜ்சப்தத்திற்கு, பூதஸூக்யம்மொருவென்று ஸூத்ரபாஷ்யங்களில் சொல்லப்பட்டது. ஆயினும் தேஜஸ்ஸுப்ரதாதமானதால் இப்படி சொல்லவருமென்றறிக.

கக. யவரவஸிதாநுபூரணவெஷகஹாஸுபுஷாஸ்யமெகேஷுதொஹயிதெஷெஷெஸோகி||

கக. யௌவம்வித்வான்ப்ராணம்வேத | நஹாஸ்யப்ராஜாஹீயதேம்ருதோ பவதிததேஷுஸ்ஸோகஃ||

(ப்-ம்.) ய்-எவன், வளவு-இப்படி, விபூந-அறிந்தவனாய், ப்ராண-ப்ராணனை, வெடி-உபாஸிக்கிறோனே, சுஸு - இப்படியுபாஸிக்கிறவனுக்கு, ப்ராஜா - ஸந்தானம், நஹவீயதே-இல்லாமல்போகாது. சுஜுகோஹவதி முத்தியடைகிறான். கடுஷுஸோகஃ - இங்குச் சோகமிருக்கிறது.

ஸா.—ஹ. யவனெருவன், இப்படி யறிந்தவனாய் கீழ்ச்சொல்லியபடி, ஆத்மாவிரிட்டுத் தீவ் ப்ராணன் பிறக்கிறதென்றும், ஸங்கல்பத்தால் செய்யப்பட்ட புண்யபாபங்களால் சரீரத்தையடைகிறதென்றும், தன்னையவைகையாகப்பிரித்து பாபுபஸ்த்தங்களில் வ்யாஸவ்ருத்தியையும், ஸ்வரூபத்தை கண், செவி, இவைகளிலும், ராபியிலே ஸமாஸவ்ருத்தியையும், நாமஸமுத்தில் வ்யாஸவ்ருத்தியையும் ஸுஷூம்ஸையுஷதாஸவ்ருத்தியையும், நீறுத்துவிரசென்றும், உதாஸவ்ருத்தியாலே உத்த்ரமிக்கிறதென்றும், ப்ராணன், அபாணன், வ்யாணன், உதாணன், ஸமாணன் என்கிற விவைகளுக்கு ஸஹகாரிகளான நெளியிலுள்ள ஸுட்டியன், பூமிக்கபிமாநியாவதேகத்தை, ஆகாயம், வாயு, தேஜஸ்ஸு, இவைகளாலே, அத்தைவமென்கிற ஆதித்யன் முதலானவற்றையும் அவைகளால் ஸஹகாரிக்கப்பட்டு அத்த்யாத்மமென்கிற கண் வாய் காது மனம் ஸ்பர்சைந்திரியமாயவைகளையும் தரிக்கிறதென்றும், உதாஸவ்ருத்தியோடும், போக்தாவோடும் கூடிபோக்தாவை ஸோகஸ்தரத்தை யவையிப்பிக்கிறதென்றும், ச்ரேஷ்டமான ப்ராஜாபதி அத்தாரயி எண்கப்படுகிறது மிததானென்றும், உபாஸிக்கிறோனே; அவனுக்கு இவ்வுலகத்திலும் பிதவுலகத்திலு முண்டாக்ற பயன் கூறப்படுகிறது. பின்னேபேரன் முதலிய ஸந்தாஸமநியாம லிவ்வுலகத்தில விளங்கும். சரீரம் விழுந்தபின் ப்ராணஸாயுஜ்யத்தை யடைத்து முத்தனாகும். இவ்விஷயத்தைச் சுருங்க ஒதுகிற சுலோகமொன்றிருக்கிறது.

ஸா.—ஹ. இப்படி ப்ராணஸையுபாஸிப்பவனுக்கு இவ்வுலகத்தில் ஸந்தாஸவ்ருத்தியுடன் நெஞ்சும்தெளிந்து ப்ரம்மோபாஸரத்தில் ப்ரீதியுண்டாகி அதில் ப்ரஹ்மத்திக்குச்செய்து அவ்வுபாஸியாலே மோகஸ்ததையும் தருகிறது.

பதாங்கவயார்த்தபேதங்கள்.

உபாஸநாப்ரகாரங்கள் இரண்போஷ்யங்களிலு மொற்றிருக்கிறபடியால் சங்கரபாஷ்யமொன்றிலேயே அதுவிவரிக்கப்பட்டது. இஃதே இராமாது ஜபாஷ்யத்திற்குமொக்கும்.

கஉ. உதத்திராயதிஸ்யா நவ்விஹுக்ஷெவவம்உயா | சுயுராது நெஞ்சுவுப்ராணஸு விஜ்ஞாயாது கஸு—தே விஜ்ஞாயாது கஸு—தஹதி ||

கஉ. உத்பத்திமாயதிஸ்தாநம்நிபுத்த்வம்சைவபம்சதா | அத்த்யாத்மம்சைவப்ராணஸ்யிஜ்ஞாயாம்ருதமஸ்துதேதநிஜ்ஞாயாம்ருதமஸ்துததி ||

(ப்-ம்.) உதத்தி - சிறப்பையும், ரூபத்தி - சரீரத்தையும், ஸுந - இருப்பிடத்தையும், வம்உயா-ஐவகையாக, விஹுக்ஷ - பிரிந்திருப்பதையும், ப்ராணஸு - ப்ராணனுடைய, சுயுராது - அத்த்யாத்மத்தை

வும், விஜயா - அமிந்தகொண்டு, சுரேந்திர - மோகூத்தை, சுரோதெ - அடைகிறான்.

ரா.—ஹா. உத்பத்தி முதலியவற்றையறிந்தவன், க்ரமத்தில் மோகூத்தைப் பெறுகிறான். “விஜ்ஞாயம்ருதமஸூதெ” என்றிரட்டித்து இந்தப் பரசகம் முற்று மென்று பெறுதற்காம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்திலு மிக்கருத்தேயமைக்கப்பட்டதாயினும், ப்ராணஸாயுஜ்யமாகிய மோகூதம் அம்ருதபதத்திற்குப் பொருளென்று அமுக்யார்த்தக்கொள்ளப்பட்டது. வேறுபேதமில்லாமையின் சங்கரபாஷ்யம் தனித்துக்காட்டப்படாதாயிற்று.

மூன்றும்பரசகம் முற்றும்.

உத்யுபுஸூபுராஜி.

க. சுரோதெநாஸௌயபூயணீ மாமஹிபவபுது ! ஹவநெத விநுபுராநுஷெகாமிஸுவதிகாமி ஜாமுதிசுதரவாஷுஷெவஸுவாநஸூகிகெஸெஷு தஸூவஜிவதி சுவிநாஸவெஷு வஜிவிதாஹவதீதி|

க. அதஹநம்ஸௌயபயணிகார்த்தப்பரசக ! பகவந்தேதஸ்யிந் புருஷேகாநிஸபந்திகாந்ஸம்யஜுத் திகதர ஏஷதேஷஸவநாந்ஸய திகஸ்யைதஸூகம்பவதி கஸ்யிந்ஸுஸர்ஸேஸமப்ரதிஷ்டிதாபவத்தீதி|

(ப்-ம்.) சுர - பிறகு, வநதீ - ஹ. இந்த பிப்பலாதபகாமுசியை, மாமஹி - ஸௌரூபயணீ - சுர்க்கேகாத்ந்திவகராகிய ஸௌயபயணி என்கிற முகிவர், உதி - இந்தப்படி, வபுது - னினவினார், ஹவநு-மூன்றுகாலங்களிலுள்ள எல்லாவற்றையு மறிந்த முகிச்சேஷ்டே, வநதீ - விநு-வாரூஷெ - இந்தஜீவன், (ஸூபு - உறங்கும்போது) காமி - எவைகள். ஸுவதி-உறங்குகின்றன. வநதஸூ - இந்தஜீவன், ஸூஷெ - உறங்கும்போது, காமி - எவைகள், ஜாமுதி - உணர்ந்திருக்கின்றன. வஷு - ஷெஷி னிளவ்கானின்ற இந்த ஜீவன், சுதர-எப்படிப்பட்டவனுய்க் கொண்டு, ஸுபாது - ஸ்வபந்தனை, வபுதி-காண்கிறான். சுஸூ - எந்த காரணத்தால, வநதஸூ - ஸூஷெ-இந்தவிஷயஸூகமானது. உவதி - உண்டாகிறது. சுவிநு-எவ்விடத்தில், ஸுவெஷு - எல்லா இத்திரியங்களும், வஜிவிதாஹி - கிலெபற்றுநிற்கின்றன.

ரா.—ஹா. யாதாமோரு பயணப்பற்றிச் செய்யப்படுமுபாஸாத்ந்திரு, வேதாந்தங்களில் ‘வீத்யை’ என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது, அவ்வீத்யைதானும், பர

வீத்யை, 'அபரவீத்யை' என விருவகத்தது. இவற்றன், பரப்ரம்மத்தைப் பெறுதற் குரிய, வீத்யை, பரவீத்யை, என்றும், வேறுபயன்களைத் தரும்வீத்யை, அபரவீத்யை என்றும் கூறப்படும். செகதமுதறு ப்ரச்நங்களானும் அபரவீத்யையை யுணர்ந்தி மேல்முன்ற ப்ரசங்கங்களும் பரவீத்யை கூறப்படுகிறது. இந்த பரவீத்யையில், கார்யக் கரணங்களின் தன்மைபொருத்தியதும் உற்பத்தியுடையதும் அதனுலேயே அழிவுடையது என ஸம்ஸாரத்தைநீக்கி, கார்யகாரணவிலக்கணம் நீங்கியதும், ப்ராணசம்பந்தமில்லதும், உள்விந்த்ரியமாயமனதுக்கு மெட்டாததும், தண்டாபூபிகாச் சாயத்தால், இந்த்ரியங்களுக்குப்புலப்படாததும், இதற்குக் காரணமாய்புலப்படும் தன்மை நீங்கியதும், சிவமானதும், சாத்தமானதும், விகாரங்களற்றதும் அழிவற் றதும், ஸத்யஸ்வரூபமானதும் புருஷனென்கிற பெயர்பெற்றதும், உன்புறம் முத லீப எல்லாமாயதும், பிரப்பிலாசதம், ஆவிய பரப்ரம்மமோதப்படுகிறது. முண்ட கோபநிஷதில் 'ஸுஷுபிபாதிவாமெநுஸூதாராஹிகாராசுவேது மாவா விஸுஸிதா ஐவஜாயந்திததெவாவிபயி' (என்கிற கெருப்பிலிருந்து பொறிகளுண்டாவதுபோல் யாதொரு அக்ஷரபரப்ரம்மத்தினின்றும் எல்லாப்பொரு ளுமுண்டாகின்றனபோ; எந்த அக்ஷரபரப்ரம்மத்தின் கண்டங்குகின்றனபோ) என் றோதப்பட்டது. அங்ஙன அக்ஷர பரப்ரம்மத்திலிருந்து பிரித்தோற்றுகிற பொ ருள்களெவை அப்படி பிரித்தவை யதன்கண்ணே யடங்குவதென்னும் அவகக்ஷர பரப்ரம்மம் எவ்விலக்கணம் பொருத்தியதாகும். என்னைவகையுணர்ந்துவதற்கு ப்ரச கங்களை இங்கெடுக்கிறது. தலை ஸகலஸ்மசலிய விலக்கணமுடையபுருஷனென்கிற ஜீவனிடத்தில், எந்தகரணங்களுநருங்குகின்றன. தங்களுக்குரிய தொழில்சுவிஸொழிவு பெறுகின்றன. எந்தகரணங்கள் உணர்ந்தகொண்டி தத்தம் நிலையைச் செய்கின்றன. காரியகாரண விலக்கணத்தரில், காரியவிலக்கணமுடைய தேவஜே அல்லது காரண விலக்கணமுடைய தேவஜே, உறங்கும்போதும், உணர்ந்திருக்கும்போது வெளியி லிருக்கிற உறக்கைநாணுபதுபோல், உள்விரும்புவற்றைக் கண்கையாகிற ஸ்வப்பந் தைக்கண்ணிருள். உணர்ந்தகாலத்தில் செய்யப்படும் வியாபாரங்களும், உறங்கும் போது செய்யப்படும் வியாபாரங்களும் நீங்கி பேருறக்கமுறங்கும்போது, ஆயாஸம் நீங்கி தன்பமற்றுத் தெளிந்து பிறக்கிறஸுகம் யாருக்குண்டாகிறது. எவனிடத்தஸு கத்தை யதுபவிக்கிறான். இங்ஙன முணர்ச்சியுறக்கங்களிலுள்ள ப்ரச்யகூ ஸ்வப்ந வ்யாபாரங்களைற்றிருக்கும்போது, இக்கரணங்கள் எவ்விதத்திலொடுக்கியடங்கி தே னிலக்கையபோலவும், கடலிலகலந்த ஆறகன்போலவும் பிரித்தறியத்தகாத தன்மை யனவாயிருக்கின்றன. என்றபிப்பலாத மகாமுனியை ஸௌர்யாணி வினவினார். தந் தம் தொழில் நீங்கினபின் தனித்தனியே அங்கரு, தொழில்முடிந்தபின் கீழ்வைக் கப்பட்ட கருவிகள் போல் ஜீவாத்மாவினுடைய கரணங்களும், அவ்வவ்விடங்களி லேயே நிற்கின்றனவென்று கொள்ளாது, புருஷனாகிய ஜீவனுறக்கும்போது. அவ னது கரணங்களெவ்விடத்திலொன்று சேர்ந்தடங்குகின்றன வென்றையமுண்டா வதற்குக் காரணமாயது? எனில்; இக்கையப்படுவது கூடும், இக்கரணங்கொன்று சேர்ந்து தங்களுக்கு ஸ்வாமியாகிய ஜீவனுணர்ந்திருக்கும்போது அதுதற்குப் பா துத்திரங்களாயிருக்கின்றனவாகையால், உறங்கும்போது மென்றுசேர்ந்து பரதந்தி ரங்களாயோரிடத்தி வடங்கியிருப்பது வெண்மோனதாலென்க. ஆகையாலில்வினாப் பொருத்தமுடையதேயாகும். காரியகாரணங்களின் ஸுஷுப்தி என்கிற பேருறக் கத்திலும், ப்ரணயத்திலுமெங்குலயம்பெறுமோ; அதனையறிய விரும்பி, அகலையின் றுனென்றறிதற்கு, இவைவெல்லா மெங்கு நிலையுறுமென்றது.

ஸ்ரீ—ஹி. இந்த ஜெனரலுக்கும்போது தங்கியுள்ளும் போதுணர்ந்த திப்
 படி யவனுக்குப் பரதந்திரங்களையெனக்கதுடன் ஸாய் அகன் சாரியுள்ளைச் செ
 ய்துகொண்டிருக்கு மீதிதியங்கியை தரண்கொண்டாயிட்டு தரண்கு தானே வி
 ளங்குகிற ஜீவன் எப்படிப்பட்டவனாய்க்கொண்ட ஸ்பந்தங்கள் இரதா முதலியவற்
 றைக்காண்கிறான். எத்தகாரணத்தால் இந்த விஷயணாயிக ஹுக்குண்டாகின்றது.
 என்று பிப்பவதை மகாமுனியை, ஸௌர்யாணிமுனிகர் தங்கவந்தையறிய விரும்புமு
 டையவராய் வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்து, தாளையதயற்றி கொள்ளவேணும்பெறு
 பரதநம் பண்ணினார்.

பதர்வயார்த்து பதங்கள்.

கீழ்ப்படி அபரவிதையை யோதையது இவைகளிலுண்மையறிந்து
வைராகியமுண்டாவதற்கும் தெஞ்சும் சிலைநிற்பதற்கும், அது சுத்தமாவ
தற்குமென உணர்ப்பார். கீழ்ச்சொல்லிய அம்ருதமென்கறி மோகூதமுங்
யம், அல்லது கிரமத்திலவருவது, என்பதற்கு இஹைமோர் ஸாக்ரியாகி
ன்றது. அன்றைல் மோகூதமாகிய அம்ருதத்தையடையுமவழி முன்சொ
ன்ன விதையறினிலே பெறப்படுகையா லெவ்வித விரிணுமன்றோ.

[illegible]

உ. தஸ்மைஸ் ஹ்வாசயதா கர்க்கயமீ சநீயார்கஸ்யஸ்தக்ஷக்சத
ஸ்ஸர்வாவதஸ்மிம்ஸ்தேதஜாமண்டலஹிபவததி | தாபுநீபுநருதயதம் ப்ரச
நந்தேயவம்ஹவைதத்ஸர்வம்பிரேதேநீவமநஸ்யகிபவதி | தேதகாஹ்
யேஷ்புருஷோநஸ்துநீணாகி நபர்ப்யதிரஜிக்ரகநஸபீதநஸ்ப்நுஸூதநா
பிவதகேதநாதந்தேதநாநந்தயதேதநஸ்ப்நுஜேதேநயாயதேஸ்வபிதீதயாசகூ
தே ||

(ப்.ம்.) தஞ்சை - அந்த, ஸௌர்யபணிக்கு, ஸர்வீஸ் - அந்த பிப்
லாதமகாமுநிவர், உவா - சொன்னார். மாமூ - ஓசூர்க்கயரே யார்
எப்படி - அகர்வா - ஸௌர்யபணிக்கு, உவா - ஓசூர்க்கயரே யார்
அகர் - அந்தாசலக்கையடையும் போது, ஸர்வீஸ் - மறையும் போது, வந்த
வந்த தஞ்சை - இந்த ஸௌர்யபணிக்கு, ஸர்வீஸ் - மறையும் போது, வந்த
தில், ஸர்வீஸ் - சொந்தமான பணியில் கிடைக்கிறது; உவா - உவா
மாமூ போது, யார் - எப்படி, யார் - யார் - மறையும் போது, தார் - அந்த
தகராசிகள் - உவா - மறையும் போது, ஸர்வீஸ் - மறையும் போது, தார் - அந்த
வந்ததில் - இவை எல்லாம், வந்ததில் - இந்தியன்
வில் சிறந்ததாய் விளங்குகின்ற மனதில், ஸர்வீஸ் - ஒன்றுப் பேருநி
ன் தன, ஸர்வீஸ் - இதுசெய்ததில் ப்ரஸித்தம். தெந்ததில் - அகர்

யால், வரஷ்டி-வாஸுதேவி - இத்தஜீவன், நஸுடுனோதி - சப்தத்தையயிலி
தில்லை. தவஸுதி-ரூபத்தையயிலிதில்லை. நஜிவ்யுதி - கந்தத்தையயிலி
தில்லை. நஸுடுயதெ - சனவயயிலிதில்லை. நஸுடுயதெ-ஸ்பர்சத்தையயிலி
தில்லை, நாலிவடிதெ - பேசவதில்லை, நாடிதெ - க்ரகிப்பதில்லை. நா
நதயதெ - ஆநந்திப்பதில்லை. நவிவிஸுஜதெ - விடுகிறதில்லை. நெய
யதெ - நடக்கிறதில்லை, ஸுவிதி - உறங்குகிறனென்று, ஸுஷுதெ-
ஜரங்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

நா.—ஹா. எப்படி ஸாயங்காலத்தில், ஸுரீயனிடத்திலிருந்து வெளிவந்த
கிரணங்கள் நாசுதிக்குகளிலும் ப்ரஸரிப்பதைவிட்டு ஸுரீயமண்டலத்திலொன்றாய்
விடுகின்றனவோ; மறுபடியும் ஸுரீயனுதிக்கும்போது, கிரணங்களெல்லாமெல்
லாத்திசைகளிலும் ப்ரஸரித்து ப்ரகாசமாய்ச் செய்கின்றனவோ; விஷயங்களைக் க்ர
கித்த சக்திரீங்கி இப்படியே இந்த வித்திரயங்களெல்லா மித்திரயங்களில் சிறந்த
தாய் விளக்குகிற மனதில் சேர்த்தொன்றாய் விடுகின்றன. ஆகையாலப்போழுது,
ஜ்ஞானசீமேந்திரியங்க ளெல்லாவற்றினுடைய வ்யாபாரமும் நீங்கிப்போகிறது.
ஒன்றமறியானாகுறன். ஒன்றும் செய்யானாகுறன். ஐதங்களப்போதிந்த ஜீவனை
யுறங்குகிறனென்கின்றார்கள். இப்படி கீகெட்டவிஷயத்தை யறிந்து கொள்ள
ன்று பிப்பவத மகாமுனி கார்த்தவாகிய ஸெவார்யானிமுந்ஞ்சுச் சொன்னார். இத்
தால், இந்த ஜீவனுறங்கும்போது எவையுறங்குகின்ற வென்கிற ப்ரசாதத்திற்
புருஷனாகிய ஜீவனுறங்கும்போது, ஜ்ஞானசீமேந்திரிய க்ரமேந்திரியங்களுறங்குகி
றன வென்று விடையளிக்கப்பட்டதாயிற்று.

பதாங்வயார்த்தபேதங்கள்.

கண்முதலிய வித்திரியவ்யாபாரங்களெல்லாம் மனது துணைப்படாத
போது கூடாமையின் இந்திரியங்களி லீதனைச் சிறந்ததென்றது. புரு
ஷனாகிய ஜீவனுறங்கும்போது இந்திரியங்க ளுறங்குகின்றன வென்ற
தால் புருஷனுணர்ந்திருக்கும்போது, அவைகளு முணர்ந்து தந்தம் காரி
யங்களைச் செய்கின்றனவென்று பெறப்படுகிறது. இந்திரியங்கள் மனதி
லொன்று சேருகையாவது - தந்தம் விஷயங்களைக் க்ரகிக்கிற சக்தி ரீங்கி
மனதோ டொருவாறுகக் கலந்திருக்கை. லயம்பெறுதலன்று; காரியத்தி
ற்குக் காரணத்திலே லயமானதால், காரணமாகாத மனதிலுத்திரியங்கள்
லயிப்பது கூடாதாகலின், உறங்கும்போதும் ஸ்வபந்தத்தில் ரூபம் முதலிய
வற்றையயிகையால், விஷயங்களைக் க்ரகிக்கிற சக்திரீங்கி யொன்றுசேரு
மென்ப தெங்கனமெனின்; வெளிப்பட்ட ரூபம் முதலியவற்றை யயியா
மையாலென்க. ஸம்ஸ்காரசக்தியாலன்றோ ஸ்வபந்தத்தில் ரூபம் முதலிய
வை தோற்றுகின்றன. ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸபர்சம், சப்தம், என்கிற
விவைகளையயிலிதில்லை என்றதனால் ஜ்ஞானசீமேந்திரியங்களின்வ்யாபாரமொ
ழிந்தமை சொல்லப்பட்டது பேசவதில்லை, என்றதால், வாகிந்திரியவ்யா
பாரமொழிந்தமையும், க்ரகிப்பதில்லை, என்றதினால்பாணீந்திரியவ்யாபா
ரமொழிந்தமையும், ஆநந்திப்பதில்லை, என்றதனால், உபஸ்தேந்திரியவ்யா
பாரமொழிந்தமையும், விடுகிறதில்லை, என்றது - மலத்தை விடுகிறதில்லை

என்றதாய், பாயு இந்திரியவ்யபாரமொழித்தமையும், நடக்கிறதில்லை, என்றதால் பாதோதிரிய வ்யபாரமொழித்தமையும், ஆக பஞ்சகர்மேந்திரிய வ்யபாரங்களும் நீங்கியபடி சொல்லப்பட்டது. பாயு என்பது மலத்வாரத்திலிருக்கின்ற ஹிந்திரியத்தை; உபஸ்தம் என்பது யோநிச்சிந்தங்களாகிய மூத்ரவாரத்திலிருக்கிற ஹிந்திரியத்தை; பாதம் என்பது - காலை; பாணி - என்பது கையைய; வாக்கென்பது வாயை இவைவையெய்தும் - கா மேந்திரியங்களென்று கூறப்படும். “தேததர்ஹி” என்கிற பதத்திற்குப் பின் “தேஹி” என்று, கூட்டிக்கொண்டு, அப்பொழுது என்று பொருள் கொள்க. “தேஹி” என்பதற்காயினுமப்பொருளை யுரைக்கலாகும் - “ஹி விதி” என்கிறபதத்திற்குமுன் “தேஹி” என்றொருபதம் வருவித்துக்கொண்டு, ஆகையாலென்று பொருளறிசு. இப்படி பதவுகையை யந்நயித்துக் கொள்க. சங்கரபாலையத்திலுமிருத்தல் லோகத்திற்கு இக்கருத்தே கொள்ளப்பட்டதாகலின், விரித்துரைக்க விராமாது. ஹிவ்யமேகாட்டப்பட்டது.

௩. ப்ராணாழயவனவெதவயிநுரொஜாழிதிமாஹ - வதொஹ வனவெதவாவாநொவொ நொநூஹாரூ வவநொயதாஹவதொதூணியதெவ்யணயநாஹவநீயிப்ராணஃ ||

ச. பஹுலாஸமிஸாஸாவெதாவாஹுதீஸபந்தயதிதி ஸஸமாநஃ ஐநொஹவாயஜமாநநஹஷ்டமஹவொஹாநஃ ஸஸநாபஜமாநஹவாஹ ஸு - ஹமயதி ||

௩. ப்ராணாக்நயஏஸைதஸ்மிந்புரேஜாக்ரதிகாஃ ஹபத்யோஹவா ஏஷோபாநோவ்யானோந்வாஹார்ய பசநோயத்காஃ ஹபத்யாத்ப்ராணீயதேம் ரணயநாதாஹவநீயிப்ராணஃ ||

ச. யதுச்ச்வாஸிஸிவாசாவேதாவாஹுதீஸபந்தயதிதி ஸஸமாநஃ மநோஹவாயஜமாநநஹஷ்டமஹவொஹாநஃ ஸஸநாபஜமாநஹவாஹ ஸு - ஹமயதி ||

(ப-ம்.) வனதவயிநு - வுரொ - இந்த சரீரத்தில், ப்ராணாழய - வனவ - ப்ராணங்களாய வக்கிகளே, ஜாழிதி - உணர்ந்திருக்கின்றன. யசு - எக்காரணத்தால், மாஹ - வதொஹ - ப்ராணயநாஹ - ப்ராணயனமென்கிற கார்ஹபத்யாக்கிரியாகச் சொல்லப்பட்ட அபாநவாயுவினிருந்து, ஸுஹவநீயி - ஆஹவநீயமென்கிற அக்கிரியாகச் சொல்லப்பட்ட, ப்ராணஃ - ப்ராணன், ப்ராணீயதெ - கொண்டுவரப்படுகிறதோ; அந்தகாரணத்தால், வனஷ்டசுவாநஃ - இந்த அபாநவாயு, மாஹ - வதொஹ - கார்ஹபத்யாக்கிரியாகின்றது. வொஹ - வ்யாநவாயு, கூநாஹாரூவவநஃ - தகவினாக்கிரியாகின்றது, உலாஸமிஸாஸா - முக்கின்வழியால் உன்புகுகிற காற்று வெளிவருகிற காற்று இவைகள், ஸுஹுதீ - ஆகுதிகள். யசு - எதினால், உலாஸமிஸாவொ - முன்சொன்ன காற்றுக்கள், ஸுஹுதீ - ஆகுதியாகின்றனவோ ; யசு - எந்

ஸா—ஹா. செவிறுதலிய இந்நிரியங்கசெல்லா முறக்கும்போது, ஒன்பது வாசலான இந்த சரமாதிய கோட்டையில், ப்ராணன், அபாசன், வ்யாசன், உதாசன், ஸமாசன், ஈன்றிப்படி ஐசுசையாயிருக்கிற அந்நிகன் போன்றவையாகையாலே அந்நிகனென்னப்படுகிற ப்ராணன்களின், உணர்ந்திருக்கின்றன. இந்த ஐசுசை ப்ராணங்களுக்கு மக்ஸீஸாயம் சொல்லுகின்றார். அந்நிறோதரம் செய்யும்போது, காஹபத்தியெ ன்றது அந்நியிலிருந்து அதில் வேறான ஆஹவீயமென்கிற அந்நியானது ப்ராணயாம் பண்ணப்படுகையாலே (எடுத்துக்கொள்ளப்படுகையாலே) காஹபத்தியாக் னீக்கு ப்ராணயாகையென்றபெயர்; இங்கு புருஷஹுறக்கும்போது வாஸ்புத்திகளினால் ஸஞ்சரிக்கிற ஆஹவீயமாக்நீக்கொப்பான ப்ராணனபான வ்ருத்தியிலிருந்து ப்ராணயம் பண்ணப்படுகையாலே அபாசம் ப்ராணநாக்நியாகிறது. ஆகவே, காஹபத்தியாக்நியாயிற்று. அடுத்த வ்யாசுய, ஹ்ருதயத்திலிருந்து தென்புறத்திலிருக்கிறவிரத்திரத்தால் வெளிவருகிறபடியால் தென்திக்குள் ஸம்பத்தத்தாலேதகயினுத்தி என்கிற அந்வாஹார்ப்சசமென்று சொல்லப்படுகிற தகயினுத்தியாகிறது. ப்ராணவாயு, ஆகவ தகயித்தி என்கிற மூன்றற்களிலும் ப்ராணன் அபாசன், வ்யாசன், என்கிற விய்மூ ன்றுமெனப்பெறப்பட்டது. இனி ஹோதா முதலியவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. உச்சவாசம், நிசவாஸம், இவ்விரண்டு மிரண்டாயிருக்கையாலே இரண்டாகுதிகள் ஆகுதிகளாய்இவ்விரண்டையும் ஸமம்பண்ணுகையாலே, ஸமாசவாயுவென்கிறஸமாச வாயு ஆகுதிகளை ஸமமாகச்செய்கிற ஹோதாவாகிறது. இப்படி ப்ராணன்களிக் உணர்ந்திருக்கும்போது கண்முதலிய பாஹியேந்நிரியங்ககளையும் அவைகளால் கிரகிக்கப்படுகிற விஷயங்களையும் கீக்கி அந்நிறோதரபலமாகிய ஸ்வர்க்கம்போலே ஸுக்ருபமான ப்ரமத்தையடைவதற்கு வித்தப்பட்டிருக்கையாலும், எல்லாக்கார்யங்களிலும் ப்ராதாந்யமிருப்பதாலும், மக்ஸீஸு, யஜுமராகிறது. உதாசவாயுவிலால், ஸ்வபந்ருத்தியை கீக்கி, தினந்தோறும், ஸுபாசுப்யியில் யாகபலமான ஸ்வர்க்கம்போலே ஸுக்ருபமாகிய ப்ரமத்தையஜுமராகிறது. மக்ஸீஸு அடைவிக்கப்படுகையால், கார்யகாரணங்களுக்குண்டான உபசரததாலேற்பட்ட அபிபத்தாலே உதாசவாயுவே யாபலமாகிறது. ஆகையால், உறக்கும்போதும் ப்ரமஜ்ஞாநீக்கு அந்நிறோதரம் வித்திக்கிரபடியால் ப்ரமஜ்ஞாநிய கரமாவட்டாநயில்வாதவெனன்று கீனைக் கப்போசாத. ஈன்றிப்படி ன்றுதிசெய்கிறது.

ரா—லா. இந்த சரீரத்தில் ஜீவனுக்கும்போது மெய்யுணர்ந்து கொள்
 டிருக்கின்றன? என்று கேட்ட ப்ரசகத்திற்கு விடையளிக்கப்படுகிறது. ப்ராணன்
 அபாந்முதலிய வாயுக்களே இந்த சரீரத்தில் உணர்ச்சியோடு ஜீவனுக்கும்போ

தது வினாக்குவின்றன. இப்படியுணர்ந்திருக்கிற ப்ராணுதிகளில், அக்டீஹோத்ர த்ர மத்தை உபாஸுனைசெய்யும்பொருட்டி, சாட்டவேணுமென்ற அங்கு ப்ரதாநமாநம ஸ்லஸையஜமானென்றும், மூலாதாரத்வீதிருக்கிற அபாகவாயுகார்ஹபதயாத்திரெ ன்றும், அதின்ஸமிபத்திலிருக்கிற வ்யாகவாயு அந்வாஹார்ய பசகமென்கிற தசுட்ணை க்ந்திரென்றும், கீழ்ச்சொல்லியபடி, கார்ஹபதயாத்திரியாகிய அபாகவாயுவிலிருந்து ப்ரா ணயுகம்பண்ணப்படுமொகையால், ப்ராணவாயுவானது, கார்ஹபதயாத்திரி லிருந்து ப்ராணயுகம் பண்ணப்படுகிற ஆகவீயாத்திரென்றும், அத்தையாதாரமாகவுடைய உந்ச்வாஸுநிச்வாஸங்களாகிய மூச்சுக்கற்றுகள் இரண்டாகுதிக்கென்றும், இப்படி யாகுதிக்களைய உந்ச்வாஸுநிச்வாஸங்களை ஸமமாக்குகிற ஸமாகவாயு ஆகுதிக்களை ஸமம் பண்ணுகிற அந்வாயுவென்றும், உதாசவாயுயாகம் செய்து பலத்தையதபவிக்கிறயஜு மாநனை யாகபலமாகிய லோகாத்தரத்தை யடைவிப்பிக்கையால், யாகபலமென்றும் இப்படி அக்டீஹோத்ரத்திற்கு வேண்டிய யஜுமாகன், மூன்றநிகன், இரண்டாகுதி கள், அந்வாயு, யாகபலம், ஆகிய வெட்டுப்பொருள்களையும், பஞ்சப்ராணங்கள், உநச் வாஸுநிச்வாஸங்கள் மகஸ்ஸு, இவைவாகிய உட்டுவெலுத்துக்களிலும், ரூபித்துகாட்டிய வாயு திநத்தோறும் ப்ரம்மத்தையடைவது ஜீவாத்மாவாகிலும், மகஸ்ஸுபூரித்ததை யடைகையால், பூரித்திலிருக்கிற ப்ரம்மத்தை யடைகிறதென்று சொல்லப்பட்டது.

பதூர்வமார்த்தபேதங்கள்.

ப்ராணன் முதலிய மூன்றுவாயுகளுக்கே அக்கிரமம்யம் சொல்லப் பட்டாலும் சத்திரிபியாயத்தாலே அவைகளைப் மக்ரி என்று சொன்னது. மற்றியிரண்டு வாயுக்களும் அக்வர்ப்புவாகவும், யாகபலமாகவும் சொல்லப் பட்டன. இது உபரஸிக்கிரகாரமென்று இராமானுஜபாஷ்யத்தில் சொல் லப்படுகிறது. கேவலஸ்தோத்ரமேயன்றி உபஸநத்திற்காக வன்றென்று சங்கரபாஷ்யத்தின் கருத்தென்று பேதமறிக.

[illegible]

திரு. அருண்மாதேவன்ஸ்வப்நேமஹிமநமதுபவதி | யத்தருஷ்டந்தருஷ்டமதுபஸ்யதிஸ்ருதம்ஸ்ருதமேவசர்வமதுஸ்ருணோதி | தேஸ்திகந்தஸாஸ்சப்ரத்யநுபூதம்புருஷோ | ப்ரத்யதுபவதித்ருஷ்டம்சாத்தருஷ்டம்சஸ்ருதம்சாஸ்ருதம்சாநுபூதம்சாநநூதம்சஸர்வம்பஸ்யதிஸர்வஸ்யதி ||

(ப்-ம்.) சுத - இந்தநிதிராகாலத்தில், வளவழிபெயர் - இந்தஜீவன், வு
பெய்-ஸ்வப்நத்தில், உலிபிராசு - அநிசயத்தை, சுநாமவதி - அநுபவிக்கிற
ன், பசு-புஷ்பபூஷி - அடிக்கடிபார்க்கப்பட்டவன்தனை, சுநாமபு
தி-பார்க்கிறான், ஸுதாமா - துஸுதா - வளவ - அடிக்கடிகேட்கப்பட்
டபிஷயங்களை, சுநாமபுனோதி - கேட்கிறான், பெயரிழை -
தேசாந்தரத்திலும் அநிதிராத்திலும், புதா - நாமாதி - அநுபவித்தவ

100.—**மா.** இப்படி கீழ்ச்சொல்லியவற்றை யறிந்தவிதமானானவன், செவி முதலிய வித்திரியங்களடங்கும் காலத்தடங்கி உறங்கி எழுந்திருக்கிற வகையில் அநேக யாகபலங்களை யதபவிக்கிறானையாலே அறியாதாரூதக்கம்போலவந்து வித்தானுடைய உறக்கமென்று வித்தவர்க்கொண்டாடப்படுகின். அறியாதவற்கு அர்த்தத்தைத்தந்திருநிற உறக்கமே, வித்தானுக்கு யாகபலத்தைத் தருகிறதென்று, வித்தையின் கொண்டாட்டமேயின்றி வித்தியன்று வித்தவர்க்கல்லாதபேக்களுக்கும் செவி முதலிய வெளியித்திரியங்களுநருவது ப்ராணுக்கினுணர்ந்திருப்பது, உறக்கும்போது முணர்ந்திருக்கும்போதும், நெஞ்சுள்வந்திரமாய் ஸுவாப்தியையடைவது முதலியவை யொத்திருக்கையால், வித்தானுக்கினவரிண்டாகுமென்று விதிக்கிறதென்று சொல்லப்போகாத. இவ்விஷயத்தையறிந்தவன் யாகபலத்தை யடைந்தவனாகுகிறனென்று ஸ்துதிசெய்கிறது என்பதே யமர்த்திருக்கிறது. ஸ்வபந்தர்க்கான்காண்பவன் யார் என்ற கேட்ட ப்ரகந்திற்று விடையார்க்கப்படுகிறது. ஸுவாப்தி யடைவதற்கு முன் செவி முதலிய வித்திரியங்களுநருக்கும்போது சரீரத்தை இரகப்பிப்பதற்கு ப்ராணங்கள் உணர்ந்திருக்கும்போது, எல்லா இத்திரியங்களுமொங்கி யொன்று சேருமிடமாகிய மகமென்கிற தேவன் ஸ்வபந்தத்தில் விதித்திரமான ப்ரபஞ்சத்தின் பெருமையைப் பார்க்கிறான். இங்கு நெஞ்சம் ஸ்வதந்திரமாய் ஸ்வபந்தத்தையடையுமென்பது கூடாத. ஜீவாத்மாவன்றோ எல்லாவற்றிற்கும் கர்த்தாவெனில்; அன்று. இந்த ஜீவாத்மாவுக்குண்டாகிய ஸகலங்களுக்கும் நெஞ்சே முக்யகாரணமாகலின் இந்த ஜீவாத்மாவ்ஸ்வதந்திரமாய் ஒன்றையும் செய்யானன்றோ; உறக்கமுணர்ச்சி என்கிறவெல்லாமித ஜீவனுக்கு மனதிருவையென்று வானுணையத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆதலால்மனது ஸ்வதந்திரமாய் ஸ்வபந்தம் காண்கிறதென்று சொன்னதுபொருத்தமுடையதேயாம். நெஞ்சமாகிய உபாதிஸ்வபந்தகாலத்தி லிருக்குமாயின், ஸ்வபந்தில் ஸ்வயஞ்ஞயோதியாய் விளங்குவது கூடாதே; எனில், ஸ்வபந்தில் ஸ்வயஞ்ஞயோதியாய் விளங்குகிறனென்கிற ஸ்ரீகதியின் பொருளறியாயையாலே அங்ஙனம் செல்லுகியும், ஸ்வயஞ்ஞயோதி யென்பதும் மோஷும் வருகிறவகையில் கல்பிக்கப்பட்டதா யிருப்பதன்றோ; அவ்ந்தை நீக்குகிறவகையில் இந்த பிரமவ்யவகாரம் விடாதுன்றோ; அநேகஸ்ரீகதிகளினாலே மிவ்விஷயம் புலப்படுகிறது. ஆனதால் ஸ்வபந்தத்தில் ஸ்வயஞ்ஞயோதியென்கிற ஸுசிவிரோதம் வருகையால் ஸ்வபந்தத்தில் நெஞ்சில்லை என்று மந்தர் சொல்லுவர் ஓராத்மாவே யுன்னதென்றறிந்தவர் சொல்லார். ஆனால் ஸ்வயஞ்ஞயோதியாயிருக்கை, நெஞ்சு முதலியவை யிருந்தாலும் கூடமாயின் ஸ்வபந்தில் ஸ்வயஞ்ஞயோதியாகுகிறனென்று ஸ்வபந்தகாலத்தைத் குறிப்பிடலென்றியதிலையே என்றால், நெஞ்சமுதலியவை யில்லாவிட்டாலும் “உன்னிருக்கிற வாகாசத்தில் படுத்தக்கொண்டிருக்கிறான்” என்கிற ச்ருதியால், அத்தரகாசம் முதலியவை யப்போது முண்டாகக்கையால் ஸ்வயம் ஐயோதியாகைக்கு வேறுவஸ்துக்களிருக்கக்கூடாதென்று சொல்வது பல மறநகர்த்தை. ஆமாயினும் மனதுமுதலிய சிவபொருள்கள் நீக்குகைப்பற்றி ஸ்வத்தி விரன்பொருள் சுமமேருகையால்

அடுத்த ஸாஷூப்தியவஸ்தையில் எல்லாச்சுமைகளும் நீங்குதலால் ஸ்வபந்தத்திலேயே ஸ்வயஞ்ஞியோதியென்று சொல்லப்பட்டதென்று கொள்ளலாம். ஸாஷூப்தியிலும் புரீதத்தில் காடிகளில் பதித்திருக்கின்றன சொல்லவந்தால், புரீதநாடி முதலியவையப்போது முண்டாகையால் எல்லாச்சுமைகளும் ஸாஷூப்தியில் நீங்காமையாலே, ஸ்வபந்தத்திலிருந்துபோகும் சுமைகளும்; ஸாஷூப்தியில் எல்லாச்சுமைகளும் நீங்குகிறதென்றிப்படி சொல்லக்கூடாதன்றோ; ஸ்வபந்தத்தில் ஸ்வயஞ்ஞியோதியாகின்றன சொல்லுகிற ச்ருதி வேறுசாணையாகவி னிக்கு அந்த ச்ருதி விபோதத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லவேண்டாவெனில், ஸர்வவேதாந்த ப்ரத்யய நியாயத்தாலே எல்லாச்சுமைகளும் ஒரு தாப்யத்தை யடைந்திருக்குமாயினால் ஸ்வபந்தம் சொல்லத்தக்கது. ஒரு ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையேயன்றோ எல்லாச்சுமைகளும் போதிக்கின்றன, ஆனதால் ஸ்வபந்தத்தில் ஸ்வயஞ்ஞியோதியாகின்றன ஸ்வபந்தகாலத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னதற்கு கருத்துணைக்கேனும், ச்ருதி எல்லா முண்மையை யுணர்த்துமாறான ஸ்வயஞ்ஞியோதியாகின்றன என்பதென்று சொல்லத்தக்கது. எனலிப்படி அபிமானத்தையிட்டு வேதாந்தப்பொருளையறிய விரும்பினாயின் ஜாக்ருதனாய்க் கேட்கக்கூடவாய். தன்னைத்தானே பண்டிதனாக நினைத்தபிமானத்திற்குறி பேர்களுக்கெனையிரம் வருடக்காலானாலும் வேதாந்தப்பொருளையறியார் ஸாஷூப்தியில்போல ஸ்வபந்தத்திலும் மனமுதலிய பொருளிருக்கை வாய்ந்தவமாயாத்மாவுக்குண்டான ஸ்வயஞ்ஞியோதியானதன்மைக்கு விபோதப்பட்டதல்ல. ஆனால் ஜாக்ருததையில் ஸர்வயாதிக்ஞியே தேஜஸ்ஸு இத்திரியதேஜஸ்ஸு முதலியவையிருக்கையால் ஸ்வயஞ்ஞியோதியாகின்றன ஸ்வயஞ்ஞியோதியாகின்றன ஸ்வபந்தத்தில் ஸ்புடமாகவறியப்படுமென்று, ஸ்வபந்தத்தில் ஸ்வயஞ்ஞியோதியாகின்றன சொல்லப்பட்டது. ஆனால் அத்மாவுக்குண்டான ஸ்வயஞ்ஞியோதி ரூபமானது எக்காலத்திலுமெந்த நியாயத்தாலு மெந்ததாரிசுராலும் இவ்விடையென்று சொல்லவருமாயினால், இத்திரியங்கள் விஷயங்களைத்தொடராம லடங்கியபோது மனஸ்ஸு பலவகையாக ஸ்வபந்தகாண்கிற மனஸ்ஸு தீர்த்த ஜம்மத்திலுபயிக்குப்பட்ட புத்திரத்திரத்தினாலும், ஜம்மத்திரத்திலுபயிக்குப்பட்ட உத்திரத்தினாலும் ஸம்ஸ்காரத்தாலேதோற்றவிக்கப்பட்டபடி காண்கிறது.

பா.—ஹி. ஸ்வபந்தம் காண்பது யாரென்று கேட்டப்ரகந்தத்திற்கு விடையளிக்கின்றார். மனத்தில் வேறாய்வினென்று தோற்றுகிற ஜீவாத்மா கண்டவற்றையும் காணாதவற்றையும் பரமபுருஷனுக்கே பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டிக்குக் காட்டக்காண்கருகும். அப்போது காண்பதற்கு வேண்டிய சரீரம், இத்திரியம் முதலியவற்றையும் பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டிக்குக்கின்றார்.

பகர்வயாத் தபேதங்கள்.

இராமானுஜபாஷ்யத்தில் ஸ்வபந்தத்திலுக்காலத்திலுத்தபுருஷனுக்கு மாத்திரமே யதுபவமுண்டாம். படி ஈசுவரன் ஸ்ருஷ்டிக்குக்கையாலே, ஸ்வபந்தம் ஸ்வயமென்றும், இதுவேயே எப்போதும் காணாதபொருளாயும் பரமபுருஷன் காட்டக்காணலாமாயினாலே, காணாதவற்றையும் 'காண்கிருனென்றும், காணாமையே மனது கர்த்தவாகையாயின ஜீவாத்மாவே இப்படி ஸ்வபந்தமாகாண்பவனென்றும், கருத்துகொள்ளப்பட்டது. உலகமெல்லாம் பொய்யென்பதற்குமுக்குப்பந்தருஷ்டாந்தம் ஸ்வபந்தமாகையால் ஸ்வபந்தம்பொய்யென்றும், பொய்யான உலக க்ரமம் அனாதியாவனையால் ஸ்வயதுபோல்

இந்த ஸ்வப்நாதுபவமும் வாஸநையாலேயே பிறக்குமாகையால், காணாத வற்றில் ஸம்ஸ்காரமுண்டாவதாகலின் காணாதவற்றை யென்பதற்கு, இந்த ஜம்மத்தில் காணாதவற்றை என்றுபொருள் சொல்லி ஜம்மாதரத்தில் காணப்பட்டவஸ்துவே இப்போது தோற்றுவித்தென்றும் கருத்து சங்கராஷ்டயத்தில் சொல்லப்பட்டது.

க. வ்யாபாரதஜஸாவிஹுஞ்சொலவதி | கடுதேஷ்டபவஸவாஸ வ
வ்யாபாரதஜஸாவிஹுஞ்சொலவதி ||

க. வ்யாபாரதஜஸாவிஹுஞ்சொலவதி | அக்ஷாஷ்டேவஸ்வப்நாந்ந பஸ்யதததேதஸ்மின்ஸரீரேவதத்ஸுகம்பவதி ||

(ப்-ம்.) ஸரீ-அந்தஜீவன், யதா-எப்போது, தெஜஸா-தேஜோரூபி யான பரமாத்மாவனால், ஸ்விஹுஞ்சொலவதி - அடங்கிப்போகிறானே ; சு-சு-இத்தகாலத்தில், வாஸுபுரேஷி-இத்தஜீவன், வ்யாபா - ஸ்வப்நங்களை, வ்யாபா-காண்பதில்லை, சுஸிநுஸரீரெ-இந்தசரீரத்தில், தசு-வா-தசு, ஸ்வா-அப்யபிபபட்ட இந்தளிலுள்ளபரமாத்மாவை, ஸ்வா - உண்டாகிறது, சு-என்பது, “ஆஸ்மின்சரீரே” என்பதுமட்டும் வேறுபிரசந்திற் குத் தாமென்பதைவிளக்குகிறது.

ஸா.—ஸா. இந்த மனதாதிப ப்ரகாசஸ்தவானது சிந்தை என்கிற தேஜஸ் வினாலும் சித்ருபமான பிரம்மத்தாலும் மடங்கி நாமமத்யத்தில் வாஸகைகளைல்லா மொழிந்த துவைகளின்வழி மூடப்பட்டு கரணங்களோடு மற்றுள்ளவையும் ஹருத யத்தில் சேரும்போது இந்த மகஸ்ஸானது காட்டுத்திபோல விஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாய் சரீரம்முழுதும் வ்யாபித்து, விசேஷமில்லாததாயிருக்கின்றது. இந்த ஸாஷ்டாப்தி என்கிறவஸ்துவில், இந்த மகஸ்ஸாதிப தேவன் விஷயங்களையறியும் வழி தேஜஸ் வினால் மூடப்பட்டமையால் ஸ்வப்நங்களைக்காண்பதில்லை. இப்படி எல்லாமடங்கின இந்த ஸமயத்தில் சித்யமாய் ப்ரகாசமாய் வியாபித்தசித்ஸ்வரூபாநந்தகஸுகம் தட க்ஷின்னி விளங்குகிறது. ஆக, வஸ்துக்கு ஸாகமுண்டாகிறதென்கிற ப்ரசந்திற் கு விடையளிக்கப்பட்டதாயிற்று.

ஸா.—ஸா. “ஸத்தான ப்ரம்மத்தோதிசேருகிருன்” “தேஜஸ்ஸோதி சேருகிருன்” என்று ஸாஷ்டாப்தியைப்பற்றிச் சொல்லுகிற ச்ருதிகளின்படி எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச்செய்கையாலே தேஜஸ்ஸென்ற சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மத்தின் ஸம் பந்தத்தையடைந்து கலந்து ப்ரம்மத்தினாலணைந்துக்கொள்ளப்பட்டு, தன்னுடைய ப்ரகாசம சனித்தில்லாமல், இந்த ஜீவாத்மா அடங்கியிருக்கும்போது; ஸ்வப்நங்களைக் காண்பதில்லை. இப்படிசொல்லியதால், ஸ்வப்நங்காண்பது எந்த காரணத்தாலென்கிற ப்ரசந்திற் கு இவ்வாறு ப்ரம்மத்தோடு கலவாமலிருக்கும்போது மகஸ்ஸா கூடியிருக்கையால் ஸ்வப்நத்தில் வஸ்துக்களைக்காண்கிறானென்றதாம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இனி ஸாகாதுபவம் பண்ணுகிறவன் யாரென்ற வினவுக்கு விடையளிக்கப்படுகிறது. சரீரஸம்பந்தமுண்டானபோதே இந்த ஜீவனுக்கு விஷயஸாகாதுபவமுண்டாகிறது.—“சரீரமில்லாதான ஸாகாதுக்கங்கள் சேரா” வென்று கருதியிருக்கையாலே, சரீரஸம்பந்தமில்லாதபோது விஷயஸாகமுண்டாகாது.

வாயுவிவாயுவும, வாயுஜாதூவ-ஸ்பர்சதந்மாத்திசையும, சூகாஸூ -
 ஆகாசமும், சூகாஸூஜாதூவ-சபதந்மாத்திசையும, உக்ஷுவி-க்ஷுநிந்தி
 ரியமும், சூஷ்ணவூவ-காணப்படும ஸ்ரீமமுதலியவையும, ஸ்ரோதுஷ்வி-
 ச்சோத்திரீந்திரியமும், ஸ்ரோதவூஷ்வி - கேட்கப்படுகிற சபதமுதலிய
 வையும, ஸ்ராணூஷ்வி-சோணீந்திரியமும், ஸ்ரோதவூஷ்வி - கந்தம்முதலிய
 வையும, ரஸூஷ்வி - இரஸீந்திரியமும், ரஸயிதவூஷ்வி - உப்புமுதலிய அ
 னுசுவகளும, மந்தளசிலவும, கைக-த்கைந்திரியமும், ஸ்பாஷ்விதவூஷ்
 வி-ஸ்பர்சம்முதலியவையும, வாஃக-வாகந்திரியமும், வதுஷ்வித-பதவாக்ய
 முதலியவையும, ஹவூஷ்வி-பாணீந்திரியமும், சூடாதவூஷ்வி - கலசமுத
 லியவையும, உவூஷ்வி-உபஸீந்திரியமும், சூதூஷ்விதவூஷ்வி - ஸம்போ
 கஸூஷ்விபோக்யும, வாயுஸூ-பாயுஸென்கிறஇந்திரியமும், விவூஷ்விதவூஷ்
 வி-பூஷ்விதம்முதலியவையும, வோஷ்வித-பாதேந்திரியமும், மனூஷ்வி - கம
 காமநம் செங்கிற கிராமநகர முதலியவையும, உதூஷ்வி - அந்தரிந்திரிய
 மான மகஸ்ஸூஷ்வி, உதூஷ்வி - ஸ்மருதியில் புலப்படும் ஸ்மரபபம் முத
 லியவையும, வூஷ்வி - அத்திபவஸூஷ்வி முதலியவையும, வோஷ்வி
 வி - மோக்ஷஸூஷ்வி முதலிய அகப்பவஸூஷ்விப்படும் பொருளும், ஸஹூ
 ஸூஷ்வி - அஹங்காரமும், ஸஹூஷ்விதவூஷ்வி - அபிமானம் முதலிய வஸ
 துக்களும், விதூஷ்வி - சித்தமும், வெதூஷ்விதவூஷ்வி - சேதனீயென்கிற
 ஜ்ஞாதத்திற்கு விஷயமாகப்பொருளும், தெஜூஷ்வி - சரீரத்திலிருக்கிறசர்ம
 மென்கிற ப்ரசுசஸ்துவும், விஷூஷ்விதவூஷ்வி-அதினால் ப்ரசுசிக்கும்
 பொருளும், ப்ராணூஷ்வி - ப்ராணமும், விபாஷ்விதவூஷ்வி - அதினால் தரிக்
 கப்படும்பொருளும், பரேஷூஷ்விதவூஷ்வி-பரேஷம்மீதம்ப்ரதிஷ்டேத - ப்ரமாத்மாவினிடத்தி
 ல்ப்ரதிஷ்டையடைகின்றது, என்று முத்திபச்சிலாகத்திலிருக்கிற இந்தபத
 ங்கணீரதே அவயமம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

இங்குசங்கர ராமானுஜரஷ்யங்களுக்கு பேதமில்லை, இப்படி எல்லா
 ப்ரபொருளும்ப்ரமாத்மாவினிடத்தில சேர்த்திருக்கிறது என்று அந்தப்ரமா
 த்மாவின்வைபவம்சொல்லப்பட்டதென்றும் கருத்துபதவுரையாலே விள
 க்கும். ஆனதாலும்விதேசவார்த்தங்களென்று மில்லாமையாலும்பாஷ்யங்க
 ள்காட்டப்படவில்லை. பஞ்சதத்மாத்திசைகள், பஞ்சபூதங்கள், பஞ்சேந்திரி
 யங்கள், பஞ்சவிஷயங்கள், பஞ்சகரீமந்திரியங்கள், அவைகளின்தொழில்
 கள், மனம், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம், என்றுநாலுவகைப்பட்ட அந்தக்க
 ரணம், அவைகளின் விஷயங்கள், தேஜஸென்கிற சர்மம், அதின்விஷயம்
 ப்ராணன், அதின்விபாபாங்கன் இவைகளிக்கு சொல்லப்பட்டன. இப்படி
 யிரித்துச்சொன்ன விதற்குக்கருத்து எவ்வகைப்பட்ட பொருளாயினுப் ப்ர
 மாத்மானவையேபற்றி யிருக்குமென்பதாம். இப்படி பிரித்துச்சொன்ன வி

வைகளுக்குள் சிலவற்றிற்கு ஸ்தூலபேதமில்லையானாலும் அ-ஒத்தமேபத முண்டென்றழிக.

கூ. ஸௌமியிதஸாஸவஸாஸ்ரோதாவ்யாதாரஸயிதாஜீனாவொஃ
கதந்விதாநாதாவ்யுருஷ்டேஸவரெக்ஷரெசுதுமிஸப்ரதிஷ்டெ

சு. ஏஷ்ஹித்ரவ்டாஸ்ப்ரவ்டாஸ்ப்ரதாசுதாஸயிதாமந்தாபோத்தா
கந்தாஸ்த்ரநாத்மாபுருஷ: | ஸபரேஷுஷ்தேஜிதம்நிஸம்ப்ரதிஷ்டதே ||

(ப்-ம்.) ஐ-ஷ்டி-ஸூபத்தையறிபவனும், ஸ்ரோத்ரா - சப்தத்தை யறிபவனும், ஸ்ரோத்ரா - சந்தத்தை யறிபவனும், ராவயிக்ர - ரணத்தையறிபவனும், ஐதோ-ஸமரிக்ரவனும், ஹோமிக்ர-அநுபளிப்பவனும், சுதோ - செய்பவனும், விஜோநாதோ - ஜ்ஞாநஸ்வரூபியானவனுமாகிய ஸு-ஹரஹி-வாஸுஷ்டி-அப்படிப்பட்ட இந்தஜீவாத்மா, சுக்ஷ்ரோ-வரோ-சூதுமி - அக்ஷரபரம்மமாகிய பரமாத்மாவின், ஸுஹ்ருதிஷ்டி - ப்ரதிஷ்டையை யடைகிறான். ஹி - இது வேதாந்தங்களிலே ப்ரஸித்தம்.

1700 - 2014 - இப்படி, ப்ரபஞ்சமெல்லாம் பரமாத்மாவின்னிடத்தில் லயிப்பதுபோல் இந்த உபாதிக்காலே ஜீவாத்மாவாகத்தோன்றி யிருந்தபடிவுன்னும், பரமாத்மாவின்னிடத்திலடங்குததை யடைகிறதென்றிது. — ரூபம்முதலியன்றை கிரகியாணிற்றிது இந்த ஜீவாத்மாவும், உபாதிநசிக்கும்போது ஜலம்முதலியன நசித்தபோது ப்ரகிரிப்பம் நசிப்பதுபோல் உபாதிநீங்கி விளக்குகிறது. அப்போது ஜீவாத்மபரமாத்மா இவ் கருத்து ஐயமுண்டாகிறது. இவ்வு ஆத்மாவுக்குச்சொன்ன கார்த்துவாதிதன் உபாதி தனையிலாரோபித்தப்பட்டன.

ஸ்ரீ - ஹ - சேதநாசேதகருபமாயும் கர்ந்துகமகரணரூபமாயுமுள்ள எல்லாம் பரமாத்மாவை யாசிரயித்து நீர்நின்றனவென்றுகருத்து. இங்கு ஆத்மாவையறிபவ னென்றும், அறிவைவழிகாங்குவடையென்றும் சொன்னதால், கேடலம் அறிவே யாத்மா அறிபவனல்லவென்றித அந்நவநிகன் மதமும், அறிபவனேயன்றி அறிவை வழிகாங்குள்ளவனன்று என்நித சார்க்கிகமதமும் நீரவிக்சப்பட்டது.

க0. ஸ்பொஹவெவதடிவாபயஸாஸாஜெஹாமிதஸாஹஜகா
வெடியெதயபாஸஸாஜெஸஸவ-ஹஸவ-ஹவதிதடிஷெஸாசு

க0, ஸ்ரீபாஹுவததச்சுயயஸ்ரீசமீஸாஸ்தித்யஸாப்ரமகூரம்
வேதயதேதயஸ்துஸோம்யஸஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வபலதிகேதயஸ்ரீஸாகஃ||

(ப்-ம்.) யம்-எவன், வா-ததி-இத், சுலாயு - கர்மஸம்பந்தமில்லாதது
ம், சுபாபீர்டு-சரீரமில்லாததும், சுலொஹி-தபு-வரணமில்லாததும், ரு-
ஹி-சுத்தமாணதும், சுஹி-அழிவில்லாததுமான பரமத்தை, வெபு-
தெ-அழிகிறதே; அவன்தர்ஸபன் அப்படி, யம், ஹி-எந்தபுருஷன், வெ
பு-தெ-அழிகிறதே, ஸம்-அவன், வெபு-ஸோம்பரே, ஸவ-ஹி - எல்
லாவற்றையுமறித்தவனாயும், ஸவ-ஹி-எல்லாவற்றையுமுடையவனாயும், ஹி-
அழிகிறான், தெபு-பு-ஸோஹி - இத்தவிஷயத்தில் சுலோகமொன்றுண்டு.

கக. விஜ்ஞாநாதாவஹதெவெஸஸவெவ-ஃப்ராணாஹுதாதி
ஸஹ்விஷ்டிபக்து | ததக்ஷாந்வெடியதெயஸஸவெவாநிஸஸவ-ஃஜ்ஞா
வ-ஃஜெவாவெவெஸகி||

கக. விஜ்ஞாநாத்மாஸஹதேவைச்சஸர்வைப்ராணாபூதாநிஸம்ப்ரா
திஷ்டந்தியத்ர | ததக்ஷாந்வெதயதேயஸஸதுஸேஸாம்பஸஸர்வஜ்ஞாஸர்வ
மேவாஸிவேஸேதி ||

(ப்-ம்.) பக்து-எந்தவக்ஷரபரப்ரம்மத்தின், ஷெவெவஸஸ-இந்திரியங்க
னோடுகூட, ப்ராணாஃப்ராணங்களும், ஹுதாதி-பஞ்சபூதங்களும், விஜ்ஞா
நாதா - ஜ்ஞாநஸ்ஸநுபியான ஜீவாத்மாவும், ஸஹ்விஷ்டி-ப்ரதிஷ்டைய
டைகின்றனவே, தக்ஷ - அப்படிப்பட்ட, கக்ஷாபு - அக்ஷரபரப்ரம்மத்தை,
ஸெவாஜ்ஞா - ஸேவ்யமே, யஃ - எவன், வெடியதெது-நன்றாகவழிகிறானே,
ஸஃ-அப்படிப்பட்டவன், ஸவ-ஃஜ்ஞா-எல்லாவற்றையும், நிந்தவஸ்ய-ஸவ-ஃஜ்-
வஸவ - எல்லாவற்றையும், விவெஸ - பிரவேசிக்கிறான், ஹி - என்பதாம்.
பதர்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஸர்வாதாரமான ப்ரம்மத்தையநிந்தவன் ஸர்வகாமங்களையுமடைகிற
னென்கிற தாத்பர்யமிரண்டிபாஷ்யத்திற்கு மொக்கும்.

நாலாம்ப்ரசன்ம முற்றும்.

வஹ்ஸுபூபூரஹஃ.

க. க்யுஹெஹநெவெஸஸதெகாஜிவஹ்ஸஸயொஹவெத
ஹவநதநெஷெஷு ப்ராபணாஹிஜாநாஜிபூயிதககஜஃ வாவஸ
தெநவொகஜபதி||

க. அதைஹநம்ஸைப்பயஸ்ஸத்யகாமஃ | பப்ரச்ஸயோஹவைத்பக
வ்ந்நதஷ்யேஷு ப்ராபணாந்நமோங்காரமபித்யாயிதகதமம்வாலஸதேந
லோகம்ஜயதி ||

(ப்-ம்.) க்யு-கார்த்தயமுனி ப்ரச்நத்திற்குத்தாம் சொல்லி முடிந்தபின்,
வஹ்ஸு-இந்த பிப்பலாதகா, ஸெஸஸி-சியின் குமாராகிய, ஸகஜகா
ஜி-ஸத்யகாமரென்பவர், வஹ்ஸு - கேட்டார். ஹெஹவஹ - பூஜ்யமே,
ஹநெஷெஷு-மறுப்யங்களுக்குள், யஹெவெ - மவனெருவன், ப்ராப
ணாஹி-மரணபர்யந்தம், தக்ஷ-அப்படி, கக்ஷாபு-ப்ராணவத்தை, ஸஃ-அப்
படிப்பட்டவனாய், கஹிபூயித - உபாஸிக்கிறானே; ஸஃ-அவன், தெந -
அந்தஉபாஸந்தால், கதஜு-வொகாவாவ-எந்தலோகத்தை, ஜயதி-ஜயித்
கிறான்.

ஸா-ஹா-இப்படி கீழ்ச்சொல்லிய அக்ஷரபரப்ரம்ம விவேகஜ்ஞாகம் பிறவாத
மத்தாகாரிக்கு, ப்ராணவோபாஸகத்தால் கரமத்திவக்ஷரபரப்ரம்ம ப்ராப்தியுண்டாம்
படி ப்ராணவோபாஸகத்தை விதித்திருந்த இத்தப்ராசம்.

ரா-ஹா—இப்படி கார்யப்ரசுத்திற்கு விடைத்தபின், இந்த பிப்பலாதனா ஸ்யகாம்யபுஜ்யரே, மதுஷ்யங்களில் எவன் ப்ரணவத்தாலே மகாபக்தியுடனே ப்ரம் மத்தைதியாநித்து அஸ்த்யம்சொல்லாமை, ஸ்திரீஸங்கமயில்லாமை, கொல்லாமை, தா ம்வாங்காமை, தாநம்செய்கை, ஸங்க்யாஸம் யமம், நியமம், ஆஸம், ப்ராணயாமம், ப்ரத் யாஹாரம், த்யாநம், தாரணம், என்கிற வகைகளிலே இதரவிஷயங்களில் மருஞ்செ ல்லாமல் ஸமாதிபெற்ற மனதையுடையவனும், ப்ராணனுள்ளவரையில் வேறுவிஷ யங்களின் ஸம்ருத்திகளவாமலும், இடைவிடாமலும் ஸ்மரிக்கையாகிற தியாகத்தைச் செய்கிறானே, காற்றில்லாதவிடத்தில் வைத்த வினக்கைப்போல் சலியாமலிருக்கி றானே, அப்படிப்பட்டவன், ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்குப் பலமாயுள்ளலோகம்+ஹன் வந்த லோகத்தை யிந்த உபாஸகத்தாலே யடைகிறான், என்று ப்ரசம்பண்ணினார்.

உ. தவெஸஸெஹாவா உவன ததெஹவக்யு காநவாஹாவாஹா
ஸுஹபஜொஹாரஸஸாஸிதிராநெநெதவெநவாயகநெ நெநகதரூ
நெநகி

உ. தஸ்மைஸ?ஹாவாசவதத்தவஸத்யகாமபரம்சரபரம்சப்ரஹ்ம யதோங்கராஸ்தஸ்தாத்தித்வாரேதைநைவாயதநேநைநதரமத்வேதி ||

(ப்-ம்.) தவெஸ-அந்த ஸத்யகாமருக்கு, ஸஹாவாவ-அந்த பிப்ப லாதர்சொன்னார். தவெஸக்யுகாந-ஒப்பஸத்யகாமரே, யஜொஹாரஃ - ப்ரா ண வமாகிய, வநகச-இதானது, வரூஉ-கவரூஉஹ - பரபரம்மமாயும் அபரப்ரம்மமாயுமாகிறது. வெ-ப்ரஸித்தம், தஸாஸ-ஆகையால், விதிராந உபாஸகன், ஹதெநவஸவசுயதநெந - இந்த ஆலம்பகத்தாலே, வந கதரூ-பரப்ரம்மத்தையாகிலு மபரப்ரம்மத்தையாகிலும், நெநகி - அ டைகிறான்.

ஸ-ஹா—இப்படி கேட்ட ஸத்யகாமனாகோக்கி பிப்பலாதர்சொல்லுகின்றார். ஸத்யகாமரே அபரப்ரம்மமாகிய ப்ராணனும் அழிவற்றஸத்யமான பரப்ரம்மமாகிய பரமபுருஷனும், இந்தப்ரணவமேயாகும். இவ்விரண்டும்க்கும் ப்ரதிகமருமென்கை, ஸாக்ஷாத் பரப்ரம்மத்திற்கு விசேஷக்கனொன்று மில்லாமையால் சப்தம் இத்திரியம் முதலியவற்றிற்குத் தோற்றதாகையால், நெஞ்சால் நினைக்கப்படாது. ஆகையால் ப்ரம்மத்திற்கு ப்ரதிகமாகிய ப்ராணவத்தில் ப்ரதிமையிலேபோல பக்தியோடு ப்ரம்ம திருஷ்டியோடுபாஸகம்செய்யவனுக்கு அந்தபரப்ரம்மம் ஸ்வயமாகவே விளக்குமெ ன்று இந்த சாஸ்திரத்தின் ப்ரமாணத்தாலே யறியப்படுகிறது. இப்படியே அபரப்ரம் மும் விளக்கும் ஆகையால் பராபரப்ரம்மமே ப்ராணவமென்றுபசுரித்துச் சொல்லப் பட்டது ஆகையால் இந்த ப்ராணவோபாஸகத்தாலே இஷ்டப்படி பரப்ரம்மத்தையாகி லும் அபரப்ரம்மத்தையாகிலு மடைவான். ஆலம்பகங்களுக்குள் ப்ராணவம் சிரேஷ்ட மான ஆலம்பகமன்றோ.

ரா-ஹா—இந்த ப்ராணவமானது பரப்ரம்மம், அபரப்ரம்மம் ஆகிய விரண் டையும்சொல்லும் இந்த வாச்யவாசகஸம்பந்தத்தாலே, ப்ராணவமே ப்ரம்மமென்று சொல்லப்பட்டது. இக்கருத்து ஸ்ரீவியாஸாசாரியராலும் ஈஷுதீர்மாதிகரணத்தில் காட்டப்பட்டது. ஆகையாலே ப்ராணவமாகிய வாசகத்தைக்கொண்டு வாச்யமானப் ரம்மத்தைப்பாவிக்கிறான். என்றுகருத்து இப்படி பிப்பலாதர்சொல்லுகிறார்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் இந்த உபாஸநம் ப்ரதீகோபாஸநமென்று கொள்ளப்பட்டது. ப்ரதீகோபாஸநமசுவது ஒன்றை யென ஒரு உபாஸிதனை. இக்கு பரப்ரம்மமாகாத ப்ரணவத்தை பரப்ரம்மமென்று பாஸிப்பது ப்ரதீகோபாஸநமேயாம். ஆக, இந்தப் ப்ரணவத்தைப் பரப்ரம்மமாக உபாஸிப்பவன் அபரப்ரம்மத்தையும்கூட, அபரப்ரம்மமாக உபாஸிப்பவன் பரப்ரம்மத்தையும்கூட கிறுதினென்று கருத்து விளங்கும். இராமா நுஜபாஷ்யத்தில் ப்ரணவார்த்தபாஸிபரப்ரம்மங்களை ப்ரணவத்திற் சொல்லியபடி குணங்களுடன் உபாஸக னுபாஸிப்பானென்று ஸாக்ஷாதுபாஸநமாகவே கொள்ளப்பட்டது என்று பேதம் ஸ்புடமாகவே தெரையும்.

கூ. வயப்பெருக்கொழுதலியுறாய்தவனெதெ நவமாவெழிதலுதி
நாடுவேஜைதகுர ஜலிமாவடிபெதததுவொடநுவடிபெதொகசுவதய
நென்மைசூதவவராஸ்புஷ்டபொண்ணுதியாலம்பெனாரஜலிராத பந்து
ஹவகி||

(ப்-ம்.) ஸ்ரீ-அந்தப்ராணசைவபாஸகன், வணக்கோகூழ்-ஒருமாத்திநாபுடை
பப்ராணவத்தை, க்ஷியபூயீத்யடி-திரயநம்செய்வானேயாகில், ஸ்ரீ - அப்
படிப்பட்டவன், தென்னெருவ-அவ்வுபராஸந்தாரேயே, ஸ்ரீவெழிதில் - ஸ
த்தைபெற்றவனாய், த்ருணபூ-வனவ-அப்போதே,ஜமகூழ் - பூமியில்,
க்ஷியஸம்பாடிதெ - ச்ரேஷ்டனாகுகுன். க்ஷ-அந்தபுருஷனை, பூமீ - இருந்
ருக்கள், உநுஷ்ஞொகூழ்-மதுஷ்யஸைவகத்தை,உபநயதெ - அடைவிப்
பிக்கின் தன,ஸ்ரீ-அப்படி மதுஷ்யஸைவகத்தைபடைந்த புருஷன்,கீவஸா-
தபஸ்ஸாலும், ஸ்ரீஹ்நொருண - ஸ்ரீஸங்கமத்திற்குக்கையாலும், பூமி
யா - சிரத்தையாலும், ஸ்ரீவஹ் - விளக்கினவனாய், உயிரோகூழ்-மகிமைப
சுநுஹ்வி - அதுபவிக்கிறான்.

100-ஹா—இந்தப் ப்ரணவமானது அகரம்முதலிய மூன்றாமாத்திரையுள்ளது, இம்மூன்றாமாத்திரையுஞ்சேர்ந்த பூர்ணப்ரணவத்தைத்யுபாலிபாயம்ஸ் அதின் கண்டமகிய அகரத்தையே உபாஸித்தாலும், இந்தப்ரணவத்தின் மகிமையினாலே உத்தமகதியையடைகிறான். அதாவது-இந்தப்ரணவத்தினுடைய ஸ்வரூபங்களை எவ்வாறுணராதா கண்டப்ரணவத்தைத்யுபாஸித்தாலும் அஃயுபாவதத்தாலே அஃவனவிலே விவேகஜ்ஞாநம்பெற்றவனும், மிகச்சீக்கிரத்தில் பூமியில் மதவ்யயஜ்மத்தையடைகிறான் பூமியிப்பலவகைப்பட்ட ஜம்மங்களிருக்கவும் இந்தப்ரணவத்தின் மூதம்மாத்திரையாயிவ் அகரம் இருக்குவதையுடையதாதலால் இந்த இருக்குகன் இப்படியுபாஸியீத புருஷனுக்குப் புலோகத்தில் மதவ்யயஜ்மத்தையே தருகின்றன. இப்படியந்தப்ரணவமாத்திரையின் மகிமையாலே மதவ்யயஜ்மத்தையடைந்து அதிலும்ப்ராம்மண ஜ்மத்தைப்பெற்று அதிலும் சிந்தவனாகி தவம்புரிந்து வீரத்தனாகி

பத்திரிதத்தைதருடன், மகிமையதபவிக்ருன். தீவநிதில் வீருப்பமுடையன
காணுதால் துக்கதியையகடையான். பாபகம்மகளைச்செய்யான். துத்தயோகத்தில்
குறைகேரிட்டாலும் இவனுக்கு துன்பம்வாராது கல்லவிருப்பமுண்டாசி சங்கடக்
கையிலிருப்பான்.

ரா-லா—இந்தப் ப்ரணவத்தைப் பராவளிப்பவன், ஒருமாத்தினாயுடைய த்றஸ்வமாயிய அபரப்ரம்மலாசகமான ப்ரணவத்தை உபாஸிப்பானாகில், அதாவது அபரப்ரம்மத்தைப் போதிக்கிற ஹ்ரஸ்வமான ப்ரணவத்தாலே அபரப்ரம்மத்தைப் பராவளித்தாளுகிலென்கை. இப்படி ஒருமாத்தினாயுடைய ப்ரணவத்தைக்கொண்டு அபரப்ரம்மத்தைப் பராவளிப்பதினால், வந்ததைபெற்றவனாகி இப்புவியில் மிகச்சிறந்தாளுகிறான் அந்தப் புகழ் இரக்குமாத்தினாகன் மதவ்யலோகத்தை யடைவப்பிக்கின்றன இப்படி மதவ்யலோகத்தை யடைவப்பிக்கப்பட்ட அந்தப் புகழன் தலத்தாலும் அதாவது உணவுக்குத் தலமும், ஸ்ரீஸங்கத்தை விடுகிறதும், ஆஸ்திக்கிய புத்தியாலும் கடப்பானாயின், மோக்யஸாதகமான ப்ரம்மோபாஸாதத்தைச்செய்து மோக்யத்தைப் பெறவான், ஒ, ஐ, ஓ, இவைகளுக்கு ஹ்ரஸ்வமவ்யயாகரணதரவில் சொல்லப்படாமையால் ஹ்ரஸ்வமாயிய ப்ரணவமில்லையெனினு வசத்தில் ஹ்ரஸ்வப்ரணவமும் வழங்கிவருவதால் ப்ரணவத்துக்கு ஹ்ரஸ்வமும்பென்று கருத்து.

சு. சுயபரிஜிதா தேவநல்லிமாவடி தெலுங்குநாடு யாழ்ப்பாணம் பகுதி
 உரிமையுடையது. உரிமையுடையது உரிமையுடையது உரிமையுடையது உரிமையுடையது
 உரிமையுடையது உரிமையுடையது உரிமையுடையது உரிமையுடையது உரிமையுடையது

ச. அதுயதிக்கிமாத்தீரணமநஸீஸம்பத்யதேஸார்தீக்ஷம் யஜூ
ர்பிருந்நீயதே | ஸீஸாமலோகம்ஸீஸாமலோகே விபூதிமதுபூயபுநராவ
ந்ததே ||

(ப்-ம்) சுப-படிவிராடுணைநவலிவெடித்தெ-ஸி இனி இரண்டு மாத்கிரையுடைய பரணவத்திபாஸநம் நெஞ்சிள்ளுருவனுக்கு நீபெபு மாயினவனும், சுஜ்ரிஷ்டுலொஜெவாகு - அந்த சிஷ்டைகத்திலிருக்கிற சந்திரலோகம் முதலியலோகக்கரை, பஜுவிட்டு - உள்படெ-பஜுர் மந்திரங்களைலெயடைவிப்பிக்கப்படுகிறுன் ஸி - அப்படிப்பட்டவனாகிய, ஸி-அந்தபுருஷன், லொஜெவொகெவினு-கீழ் சுருஷு-பவ-நரவ-கூட்டு - சந்திரலோகாதிகளில் பேசுகத்தையதுபவித்து மறுபிறப்பையடைகிறுன். பிலோகத்தைச் சேருகிறுனென்கை.

ஸர-ஜா-இப்படியே ப்ரணவகண்டமாகிய உகரத்தைப்படிவரித்தவனும் ய ஜங்வேதமக்திரகனாலு சந்திரலோகத்தையடைவிக்கப்பட்டு அஞ்ஞன் ஸாகக் கோயுறபவரித்து மீண்டும் புவோகத்தில் ஜம்மத்தையடைகிறான்.

1984-85—இரண்டொத்தியாயுள்ள அபிபரம்மவாசகமான ப்ரணவத்திலே வனுக்கு அபிபரம்மத்தியாநம் கொஞ்சில் நிலப்பெறுகிறதோ அதுவும் பரவலாகையாகக் களை எல்லாமனுபவித்து பூலோகத்தில் புரந்தும்மத்தையடைக்குற னோமலோகமென்றது மேலுள்ள எல்லாவோகங்களுக்கு முபவகூண்டென்று ஈகூதிகர்மாதிசரணத்தில் பகவத்பாவ்யகாரரால் ஸமந்திக்கப்பட்டது. இப்படி இவகேசயானம் ந்திரங்கள் சத்திராதிவோகங்களை யடைவிக்கின்றன.

பாஸிப்பவன், நகுவெது உசலியான உபாஸநத்தை ம்றைவேற்றி யநிஷ்டங்களை யடைபாமல் பலத்தைப் பெறுகிறான் என்கை.

ஸ௦-ஹா—மூன்றாமாத்திரைகளுர் கோச்சப்ரணைந்தை ப்ரம்மதிரூட்டியோடு பாஸம் செய்யாமல் தாதித்கனிய உகரம் உகரம், மகரம், ஆய்மூன்றாமாத்திரைகளை யுபாஸிப்பவர் ஸூக்கு ஸம்ஸாரத்தம் நீங்காத. ப்ரம்மதிரூட்டியோடு மூன்றாமாத்திரைகளையும் கோச்சித்து, உபாஸநத்தில் ப்ரயோகிப்பவர் தோஷங்களை யடைவார். ஜாகரதனை, ஸவபந்தனை, ஸுஷுப்தி இவைகளைப் பற்றிய ஆத்மவினாஸ நாகிய யோகங்களில் ஸுழியாடு ப்ரயோசிதது இவைகளைக் குணர்ந்து. த்யானிப்பவன் சலந்தையடைவான்.

ஸா-ஹா—மனோவாக்ஷாயங்களென்றிற் சுரணத்தயத்தாலாகிய கர்மங்களிலும் மூன்றாமாத்திரைகளையும் மிகப்பிரித்தும் மிகச்சேர்த்துமன்றியே நன்கு ப்ரயோகிப்பவர்கள் அநிஷ்டங்கள் நீங்கி பயமற்றவர்களாகிறார்கள். இதுனைத்தப்பாக ப்ரயோகிப்பார் துன்பத்தையடைவார்கள்.

எ. ஐயிரொதம்பஜு-ஹி-புரஜ்ரிக்ஷு-ஸவஸாஜஹி-பு-தத்வயொவெடி யவெது | தஜொஹொவெனவாயதெ-நா-நெ-திவி-பாநு-பத-வா-ஜெஜு-ஜ்-ஜு-தஜயய-வர-வெ-தி ||

எ. ருக்கிரேதம்யஜு-பிரந்தரிஷ்ட-ஸஸாமபிரயத்தகவயோலேத யத்தே | தமோங்காரேணவாயதேநநாந்வெதிவித்வாநயத்தச்சாந்தமஜாமம்ருதமபயம்பரம்சைதி ||

(ப்-ம்.) ஸ்விவிபாநு - அந்தஉபாஸகன், ஐயிரே-இருக்குக்களாலே, வந்-தபு-இந்தமதுஷ்பரிலாகத்தையும், யஜு-ஹி-பு-ஜு-பிரைதங்களாதே, சு-தரிஷ்ட-அந்தரிஷ்ட-லாகத்தையும், ரூபகெ-ந-பு-ம-சுதமாரக்கமாகிய, ஸ்வொரெணவனவ - ப்ரணவமாஹா காமததாநீகிய யதூச - யாதொன்-தை, ஸவய-ஸ-ஞரிகள், வெடிய-வெ-கா-ன்கு-ந்ர-க-லே, தபு - அப்படிப்-பட்டப்ரம்மலாகத்தை, ஸாஜஹி-ஸாம-பிரைகமத்தி-ங்களாலேயும், சு-நெ-தி-அடைகிறான். இப்படியடைந்து, ஸா-தபு-ப-நந்தமானதும், சுஜாஜி-தபு-ஜாமாணங்களில்லாததும், சுஹய-ப-யமில்லாததுமான, யதூச-அந்தபிரம்மத்தையும், வந-தி - அடைகிறான்.

ஸ௦-ஹா—கீழ்ச்சொல்லிய எல்லாவற்றையும் சுருஞ்சுவிந்த மந்திரமோதுகின்றது. இருக்குக்களாலே பூலோகத்தையும், யஜு-ஸஸு-சுக்களாலே, சந்திரலோகத்தையும் ஸாமங்களாலே, யோகிகள்கூண்டிற் ப்ரம்மலோகத்தையுடைந்து நிர்விசேஷமாய், தோஷங்களுற்றச் சுத்தமாயிருக்கிற ப்ரம்மத்தையுமோவொருமாகிய ஆயதத்தாலே யடைகிறான்.

ஸா-ஹா—கீத்யஸ்திரிகளால் காணப்படுகிற பரமபதநையடைந்து பரப்ரம்மத்தையதுவிப்பதும் ஐயிரே-மூஷ்டிகஸு-களை யும் ப்ரணவத்தாலே பெறுகிறான் அந்தந்தலோகங்களை இருக்குமுதலிய மந்திரங்களடைவிப்பிக்கின்றன.

அஞ்சாவதுப்ரச்சதம் - முற்றிற்று.

190-ஆ—கார்ய காரணரூபமாகிய வுலகெல்லாம் விஞ்ஞானவெருப்பான ஆத்மாவோடு அனாதரபரம்பத்தில் ஸூக்ஷ்மப்தி காலத்தில் ப்ரதிஷ்டைபைபடைகிற தென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த அர்த்தஸாமர்த்த்யாலே ப்ரணயத்தினுமத்தல

கூரப்ரம்மத்திலேயேவயம், பிறப்பு மிவ்வலுக்கு அந்த அகூரப்ரம்மத்தினின்றும்
மென்று விரித்திக்கிறது. காரணமாகத் பொருளில் வயம் கூடாததன்றோ ஆத்மாவின்
டத்தில் ப்ராணன் பிறக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வுலகத்துக்குக் காரண
மாகிய பொருளை யறிவதால் மேக்ஷமுண்டாருமென்ற எல்லா உபநிடதங்களுக்கும்
கருத்து இவ்வையத்தான் எல்லாகுறையு மறிந்தாலும்கூட எல்லாமாகியு நெ
ன்று சொல்லப்பட்டது. மேலும் சொல்லும். அந்த அகூரப்ரம்மத்தையறிந்தகொ
ள்வது முக்கியம் ஆகையால் புருஷனென்கிறதை எக்வறியவேணுமென்றறிந்து கொள்
வதற்கு இந்தப் ப்ரச்சம் துடக்கப்படுகிறது. இங்கு ராஜகுமாரன் கதை சொல்வது. இத்
தப்ரமஞ்ஞாகம் ஸிப்பிபத மிகவருத்தமென்றகாட்டி முழுக்ஷுக்களுக்கு இதில்வி
ருப்பமுண்டாம் படி செய்வதற்கும் யத்சப்பமெய் செய்வதற்கும், கூத்திரியனு
விரண்யநாபனென்பவன் என்னையடைத்த பாரத்வாஜரேபதினது கலைகளை யுடைய
புருஷனை ரேவிரேவாகையால் எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று கேட்டான். அப்படி கே
ட்ட அந்த ராஜகுமாரனே கோக்கி நான் சொன்னேன் அப்பா எனக்கு இந்த புருஷன்
ருபம் தெரியாது. நீ கேட்ட விஷயத்தை நானறியாமலுனக்கு எப்படிச் சொல்லு
வேன் என்று சொன்னேன். இப்படி சொல்லியும் எனக்குத் தெரியாதென்கிற விஷய
த்தில் ஸத்தேகித்தானப்போது எனக்குத் தெரிந்தாலுனக்குச் சொல்லமாட்டேனா
இவ்வளவு விஷயங்களுக்கும் கிறைந்த உனக்குச் சொல்லமாட்டேனா என்று சொன்
னேன். அப்போதும் அவன் கம்பவல்லி பின்பு நான், பொய்சொல்லுவோ னடியோ
டே யறித்தபோவானுக்கையால் உனக்கு நீ கேட்ட புருஷனை நானறியாதிருக்க பொய்
யாகச் சொல்லமாட்டேன் நானறிந்திருக்க அறியவென்ற பொய்சொல்லமாட்
டேன். என்று சொன்னேன். இப்படி அவனுக்கு விசுவாஸத்தை யுண்டாக்கினேன்.
பின்பவன் தேரிலேறிக் கொண்டு பேசாமல் புறப்பட்டுப்போனான். ஆகையால்த புரு
ஷனை நானறியும்படி சொல்லவேணும் எனக்கு நெஞ்சத்தில் சல்யம் போலிருக்கிற
இத்தசத்தேகத்தை கீட்கவேணுமென்று பிப்பலாதலை ஸுடிகசா என்பவர்ப் ப்ரச்சம்
பண்ணினார். இந்த சுவோகத்தால் யோக்யனை சிஷ்யனுக்கு அந்தக்களை யுபதே
கிக்கவேணுமென்றும் பொய்சொல்ல வாகாதென்றும் கூறப்பட்டது.

ரா-ஹா—இந்த புருஷன் ஜீவனுபரமாத்மாவென்று ஸத்தேகத்தை நீக்குவத
ற்கு இந்தப் ப்ரச்சம் கொடுக்கப்பட்டது. இரத்தத்திலே போனானென்று சொல்லு
யாவத்தராஜாப்ரபுவென்று ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது.

பதாந்லயசத்தபேதங்கள்.

இங்குகாட்டிய விஷயங்களை யொழிந்த விஷயங்களில் சங்கரா மாத்ம
பாஷ்யங்களோக்கும், இராமா த்மபாஷ்யத்தில் இரத்தத்திலே போனானென்
கையால் அவ்விராஜகுமாரன் ப்ரபுவென்று ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது என்ற
தற்கு விவேகிகள் ஆத்மஜ்ஞாநத்தையே வேண்டுவார்கள் ஸ்வரீபத்தமை
தியாரென்பது தோன்ற ப்ரபுவாகிய அரசனும் ஆத்மஜ்ஞாநத்தை விரும்பி
யபடியைக்காட்டி அதின் சிறப்பு கூறப்பட்டது என்று கருத்து.

உ. தவெலுவாவெலுவாவது தவெலுவானுஸூரீரெவெலுவாஜுஸவா
ருவெலுவாலிநெதாஃ வெலுவாயகலாஃ ப்ரஹ்மீதி||

உ. தஸ்மம் ஸதேவா வச இஹவாந் தஸ்ய ரீசேஸோம் யஸ்ய ரு
ஷோயன் மிந்நேதாஃ ஷோடஸகலாஃ ப்ரபவந்திதி||

களின் ஸம்பந்தத்தாலேபிறக்கிற ஜ்ஞாநம் கலைகளின் ப்ரமத்திற்குத்திட்டாகமாதான்
 ருே; கடம்முதலியவிஷயங்களை கோசரிக்கிறஜ்ஞாநம் நித்யவாயுறிபவனுடைய ஜீவாத்
 மாவுக்கு கலைகளின் ஸம்பந்தத்தாலே பிறத்தழிந்து கொண்டிருக்குமென்று தார்க்கி
 ர்கர் சொல்லுகிறார்என்றே. லோகாயதிகரும்பூதங்களின் தர்மமே ஜ்ஞாநமென்ற
 சொல்லுகிறார்என்றே; ஆனதால்து கூடும்வழியாதெனில், “ஸூத்ரஞ்ஞாநஜிந
 னஃப்யஹ” “புருஷாநஜாநஞ்ஞாநஃப்யஹ” “விஜ்ஞாநவயநவஹ” இவைமுதலிய
 சுருதிகளில் ஆவதழிவதில்லாத ஜ்ஞாநமே யாத்மாமென்றும், அந்தஜ்ஞாநமே நாம
 ருபமுதலிய உபாதிசுன்னித்வ தோற்றுகிறதென்னும் போதிக்கையாலே இந்தநாயம
 யிகர் முதலானருடையபுகூம் சுருதிக்குச் சேராமையால் அந்தபுகூங்களைக் கொண்
 டகலைகளாலே பிறக்கிற ஜ்ஞாநம் கலைகளின் ப்ரமத்தக்குவ்வாறு அந்திட்டாகமாமெ
 ன்று சங்கிக்கைக்காதென்கை. ஜ்ஞாநமுண்டானபோது விஷயங்களில்லாமலு மிருக்
 கின்றமையாலும், விஷயங்களைச் சேர்ந்தும்போது ஜ்ஞாநமில்லாதிருப்ப தில்லாமையா
 லும், விஷயத்தில் ஜ்ஞாநம் வேறென்றும் நித்யமென்றும் விளங்குகிறதன்றே. ஏ
 ருபொருளையறியும்போது மற்றொருபொருளிராமை கூடுமாயைவாறும், எவ்விஷய
 த்தையறியும்போதும் ஜ்ஞாநமிருக்கையாறு மிதுவிளக்கும். ஒருபொருளையறியும்
 போது மற்றொருபொருளின் ஜ்ஞாநமில்லையாயினும் ஜ்ஞாநங்கருபமெப்போது மூ
 ண்டுண்டேரு. எப்பொருளுடனெவ்வாறறியப்படுமோ அங்காறறியப்படுதலாலே அப்பொ
 ருளுள்ளகாலத்திலறிவு பொருளைப்பிரியாதென்பது விளக்கும். இதனாலறியப்படாத
 பொருளில்லைஎன்பது பெறப்பட்டது. இனி பிறத்தவுடனே யழிந்துபோன பொரு
 ளும் மேருமலைமுதலிய மனிதர்ஈடமாடாத மலைகளின் குகைகளிலிருக்கும்பொருளு
 மொருவராலு மறியப்படாதாகையா ளறியப்படாதபொருளில்லை என்பதெங்கனமே
 னில்; அறியப்படாதபொருளை யுண்டென்றுரைப்பது கூடாமையால் அறியப்படாத
 பொருளில்லாதென்று காட்டுவோனார். ஆனதால் பொருளுென்று பெயர் பெற்றறியப்பட
 டாதிருப்பதொன்றுமில்லை. இப்படியறியப்படாத பொருளுண்டென்றுரைப்பவன்
 ருபத்தைக்கண்டான் கண்ணில்லைஎன்றும் சொல்லுவான். ஆகையாலறிவின்றிப்பொ
 ருளில்லை. பொருளின்றியறிவுண்டு; ஒருபொருளை யறியும்போது மற்றொருபொருளி
 ல்லாமை கூடுமென்றே. ஒருபொருளில்லாவிடினும் மற்றொருபொருளிலேயறிவிருக்
 குமன்றே. அறிவில்லாதபோதறியப்படும் பொருளுென்பது ஒருவனுக்குண்டோ.
 இனிஸூக்ஷ்மத்தியென்கிற பேருறக்கத்திலொரு பொருளையுமறியாமையாலே யறி
 வென்பதமில்லையே எனில்; விஷயங்களை தீபம்முதலியது தோற்றவிற்ப்பதபோல
 அறியும் தோற்றவிற்ப்பதாகவின், தோற்றவிற்கப்படும் பொருளில்லாமையாலே தோ
 ற்றுவிற்கிறதீபமில்லை என்பதுபோல அறியப்படும் பொருளில்லாமையாலேஅறிவில்லை
 என்பது பொருத்தது. இருளில்வஸ்துக்கள் புலப்படர்மையால் கண்ணில்லை என்ப
 துசேருமோ; ஸர்வருண்யவாதிவல்லாதவன் இப்படி சொல்லானன்றே; குண்யவாதி
 க்குதோற்றவிற்கப்படும் பொருளில்லாதபோதும் தோற்றவிற்கிற தீபம்முதலியவை
 யிருப்பதுபோலவென்பது, தோற்றவிற்கப்படும் விஷயங்களில்லாதபோதும் தோற்
 தவிற்கிற ஜ்ஞாநமிருக்குமென்பதில், தீபமுதலிய திருட்டாத்தப்பொருள் குண்யமா
 கையால் திருட்டாத்தமாகாமையின் தோற்றவிற்கப்படும் பொருளில்லாத போது
 தோற்றவிற்கிறவனில்லை என்ற குண்யவாதி சொல்லுவானெனில்; அறியப்படும்பொ
 ருளில்லாமையாலே யறிவில்லைஎன்கிறவாதிஅறியப்படும் பொருளில்லாமையையறித்
 தன்றே சொல்லவேண்டும். அறித்தானுகிறிவில்லை என்பதுகூடுமோ; அறியானுகி
 லெப்படி இவ்வாற்றை சொல்லுகிறான். ஆகையாலப்போதும் ஜ்ஞாநமில்லைஎன்று
 சொல்லவமையாது. இனி, விஷயங்களுக்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கும் வேறுபாடிண்மையா

னவிஷயங்களில்லாதபோது இஞ்ஞாநமுயில்லாஎனில்; அபாவத்தை யறியப்படும்கொரு
ருளொன்று குன்யவாதிதொன்றுதலால் அறியப்படும்கொருளாகிய இவ்வபாவத்திற்
கும் இஞ்ஞாநத்திற்கும் பேதலில்லாமையால் அபாவம் நித்யமென்று குன்யவாதியே
சொல்லுகையால் அதனில் வேறாகாதஇஞ்ஞாநமும் நித்யமாகியெப்போதும் தோற்றமெ
ன்று எங்கள் மதநிலைபெற்றது. இஞ்ஞாநமாவமாயாகையால் அபாவமாய் அஸத்தமம்
வது ஸத்தாய் நித்யமாகாதென்பது கட்டுவார்த்தை. உண்மையில் இஞ்ஞாந ஸத்தாப
நத்யமாகாது. அநித்யமென்று மறைத்தென்றும் பேரிட்டதா வெள்களுக்கொருருறை
யில்லை இனி அபாவ மறியப்படும் பொருளானாலு மறியவல்லவெனில், அறியப்படும்
பொருளு மறிவு மொன்றாகையா ஸறியப்படும் பொருளில்லாதபோ தறியில்லா
ன்பதென்கனம். இனிவிஷயங்கள் இஞ்ஞாநத்தில் வேறாயவையாகின்றன இஞ்ஞாநம்விஷ
யங்களில் வேறாயதன்று. ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லியதெல்லாம் பொருத்துமெனில்
இதையும்கட்டுவார்த்தை அகக்கெருப்பில் வேறாயதென்றுகெருப்பு அகத்தில் வேறுபட்
டதென்பதுபோல ஈகைப்பித்திடம், கீழ்க்காம் சொன்னபடி கம்பிஷ்டம் நிறைவேறு
வதற்கிப்போது மொருருறையிலே இனி இவ்வீரண்டும் கேதேமெனில், அப்
போதுமுன்சொல்லியபடி விஷயங்களில்லாமையாலே இஞ்ஞாநமில்லை என்பதற்கு
வழியில்லை. இனிவிஷயங் காணப்படாதபோது இஞ்ஞாநமும் காணப்படாமையால்
ஸூஷூப்தியில் இஞ்ஞாநமில்லாஎனில், சூலயஜ்ஞாநமென்பது ஸூஷூப்தியிலுமு
ண்டென்று குன்யவாதிமும் சொல்லுகிறானன்றோ; ஆனதால் இஞ்ஞாநம் ஸூஷூப்தி
யிலில்லை என்பது பொருத்தாது. எங்கள்மதத்தில், இஞ்ஞாநம் தன்னத்தானையிதலா
லுண்டென்றாலும், உங்கள் மதத்தில் இஞ்ஞாநம் தன்னத்தானையாமையால் ஸூஷூ
ப்தியிலுண்டென்பது ஈகாதியற்றவார்த்தையென்று குன்யவாதி சொல்லுவானாகில்;
அறியப்படும் பொருளறிவாகாதென்று அபாவதிருட்டாத்தத்தாலே பெறப்படுதலால்
அறிவுமறியப்படுமாயி னறிவின்றியே போமன்றோ. மரித்தவனை ஸ்விச்சகச்செய்வது
போல அநேகருங்கலாசிகளாலுமித்த நீதியையழிக்கமுடியாது. இதுவுமன்றி இஞ்ஞா
நமறியப்பட்டதாகி லித்தஇஞ்ஞாநத்தையறிதிற இஞ்ஞாநத்தைத் தேடவேண்டுகையால்
அருவத்தைதோடும் வரும் எங்கள்மதத்தில் இஞ்ஞாநத்தையறியப்படுவதாகச் சொல்
லாமையால், தோஷமில்லை இஞ்ஞாநமறியப்படாதாகில் ப்ரம்மம் ஸர்வஜ்ஞமென்பது
கூடுமொளளில்; அறியப்படும் பொருளெல்லாவற்றையு மறிவதே ஸர்வஜ்ஞனுணை
க்கு வேண்டுவது. அறியப்படாதபொருளை யறிவதன்று அப்படியன்றாகி லறியப்ப
டாதமுயல் கொள்முதலியவற்றை யறியாமையால் எல்லாமதத்திலு ப்ரம்மம் ஸர்வ
ஜ்ஞமாகாது. அதுவுமன்றி எங்கள் மதத்தில் ஸர்வஜ்ஞனுவது மனையழிவானாகையா
லே பொருத்தநாயினும் குற்றமன்று. ப்ரஞ்ஞாமொன்றையே யுண்டென்கையாலே
அசுவஸ்தைஎன்கிற தோஷத்திற்கிடமில்லை எக்காலத்திலு மெத்தேசத்தினும் எவ்
லாப்பொருளாயும் தோற்றுகிற இஞ்ஞாநமொன்றே நீர்வதோற்றுகிற குன்யபிப்பம்முத
லியவை பலவாகத்தோற்றுவதுபோல பலவாக தோற்றுகின்றது. இப்படிஇஞ்ஞாநமெ
ன்பதொன்றாய் நித்யமாய் ஸத்யமானதாகலின் இது பிரமாதிட்டாக மாகலாமென்று
கலைகளினுரோபங்களுக்கிட்டாகமாக ஆத்மஸ்வரூபமறியும்படி இங்கு சொல்லப்ப
டுகிறது. இனி அளவுப்பட்ட பொருளநித்யமாகலின் இந்நசரீரத்தினும் அளவுப்பட்ட
கப்பட்டுக்கிடக்கிற இஞ்ஞாநம் நித்யமாகவதுகூடாது; அப்படியாயின், அளவுப்பட்ட
ஸமுதலியவைகளும் நித்யமாகவேண்டுமெனெனில், இந்த ப்ராணமுதலிய கலைகளுக்
குகாரணமாக இத்தஇஞ்ஞாநம் சொல்லப்படுகையால், இஞ்ஞாநம் நித்யமெய்யாம்.இத்தஇ
ஞ்ஞாநத்தின் காரியமாய் கலைகளினால் பிறத்தசரீரம், தன்னனுடைய காரணத்துக்கார
ணமாகிய இஞ்ஞாநத்தை தன்னுள்ளே யாக்குவதுகூடாதன்றோ; இனி ப்ரஜாதல்பிறத்த
லிருந்துத்தானுண்டான பலமானது தன்னக்குக்காரணமாய் லிருந்துத்திரும் காரண

மான பீஜத்தை தன்னுள்ளையாக்கிக்கொள்வதுபோல் இங்கும் ஜ்ஞாநத்தை இச்சரீராவதின் சரீரத்துக்குள்ளாவதெனில்: இதுவின்வாதம். அங்கு பலத்திற்குக்காரணமாய் விடக்கூடாது யுணர்ந்துகொண்டு பீஜமேவது; அந்தபலத்தினுள்ளிருக்கும் பீஜமேவது; அங்கு பீஜமொன்றேயன்றோ. இதுவுமன்றி திருட்டாத்தம் ஸாவயவமாகின்றது. இது பிரவயவமாகின்றது. இங்கு பலயுத்திகளு மில்விஷயத்தைமற்றதும். இனி, யுக்தியில்லையாயினும். சுருதியில்லப்படி சரீரத்தாலனவுபட்டதாகச்சொல்லுகையால் ஸாநாமனவுபட்டதே எனில்; இந்த சுருதிவாக்கியம் பொருளின் தன்மையொத்ததன்றோ. உன்னபடியைச் சாட்டுவதேயன்றோ. கீழ்ச்சொல்லிய பலயுத்திகளாலும் பொருத்தாத இவ்விஷயத்தை பொருட்டானும் சொல்லாணுதால் உண்மையறிவிக்கிற சுருதிசொல்லாமோ; ஆனதால் தோற்றப்படுகிறபடியிலே உபசாரமாகச்சொல்லப்பட்டது யுக்திக்குச்சேரசாவற்றை சுருதிசொல்லாதது. இங்குமறத்துச் சொல்லுவது கிரமத்தையறிவித்தற்பொருட்டு பார்வையைச்சொல்வது கிருட்டிசேதமாவதென வறிவித்தற்கு. பரதவாஜப்பிரகம் பண்ணிவந்தபுருஷன் என்னுடைய உத்தரங்கிப் பரிநிஷ்டைகள் எக்காலத்தி லெக்காரணத்தாலென்று பார்த்தானென்று கலோகத்திற்குப் பொருள். இங்குஸாக்கியர் சொல்லுமாறு—பிரதானமென்ற பிரகிருதி சுருத்தாவாகின்றது புருஷனென்கிற ஜ்ஞாநரூபியாகிய ஆத்மாவன்று. ஆனதால் புருஷன் ஸ்வதந்திரானி சுருத்தாவாகிறுனென்பது பொருத்தது; ஆனதால்புருஷனுக்குப் பிரயோஜனத்தைத் தருவதற்கு. மகாந்முதலிய தத்துவங்களாக பிரதானப்பிரதந்திக்கின்றது இவ்வாறுஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு, என்கிற மூன்றருணங்களின் ஸாம்யமாகிய மூலப்பிரகிருதி பிரமாணத்தால் கிருட்டிக்குக்காரணமென்றது திப்பட்டபோது புருஷப்பிரயோஜனத்தைத் தருவதற்குதப்பாமல் பிரவர்த்திக்கின்றமையால் சேசநம்போலிவந்ததென்றுபசாரத்தாலே சேதாதருமமாகிய ஸகூணத்தைச் சொல்லுகின்றதெனக்கொள். அன்றேல், ஆத்மாவுக்கு துணைக்காரணமில்லாமையாலும், இது கிருட்டியால் ஆத்மாவுக்குத் துன்பமே யாதலாலும், தனக்குத்தானே துன்பத்தைச்செய்து கொள்ளாணுகையாலும், ஆத்மா தன்னைத்தானே கிருட்டிக்குக்கொள்வது கூடாமையின் கிருட்டிக்குக்காரணமென்கின்றது சொல்லவழியில்லையாம். பிரதானத்தைக் காரணமென்று சொல்லில் ஸகூணமும், ஓரரசனுக்கு ஸ்வலாத்தொழில் நிறைவேற்றுகிற தொழிலாளியை அரசனென்றுபசரித்தத்சொல்வதுபோல் உபசாரத்தாலே சொல்லப்படுதலாலும். ஆனதால் பிரதானமென்கிற மூலப்பிரகிருதிப்பே ஜ்ஞாநத்தாரணமென்பது. இவ்வாறே தார்த்திகரும் யுக்திமே ஸ்லபரமானுக்கின் லுக்கத்துக்குக் காரணமென்கின்றார்கள். இவர்கள் சொல்வது பொருத்தமற்றது. ஆத்மாவிரிவோரமானும் போக்தாவாவதுபோல சுருத்தாவாகலாமன்றோ, இத்தூலநிர்விசாரமான ஆத்மாவுக்கு கர்த்துவம் கூடாதென்று ஸாக்கியர் சொல்லத்தக்கது. அவர்கள் பர்த்துத்தருண்டென்ற சொல்லுகின்றார்கள் காரணவாதப்போலிதவும் கூடுமென்ற சொல்லப்பட்டதாயிற்றே. இவர்கள் காரணம் சொல்லிப்படுகின்றவர்களாகையால் உபசாரத்தால் போக்தாவாதவதாயிற்று. இனி ஆத்மாகிருட்டிகாரணமாகில் பரிஞாநம் சொல்லிவருமென்கையால் அறிவு அகத்திமுதலிய குற்றங்களின் ஸப்பத்தவிகார முதலியவை யவ்வாத்தமாவிலேயே தங்கும். போக்தாவென்றாலும் இன்பம் துன்பம்புகிக்கையாகிற போகர் ஸ்லபரமாய்கையால் விகாரமாகாதெனில்: அவியையின் தோஷத்தாலே ஒருவனும் கிரிக்காரணம் ஆத்மாவும் ஸாயுருமுதலிய உபாதினைவடைத்த கர்த்தாவாகிறுனாதலால் இவ்வாறு பொய்யாகக்கர்த்தவமுதலியவை குற்றமாகாது. மெய்யானவாகையே சோஷமாமன்றிபொய்யாய்விடாததே தோஷமாகாதன்றோ; ஆனதால் கிருட்டிக்குக்காரணம் ஆத்மாவுக்குப் பொருத்தமாகாமென்க. கலித்தையின் ஸாகதத்தின் யதுபவித்திர அபரி

யுபாதிபாதி அப்பகுதுகூலகனும் பிறக்குமென்று முன் கலோகத்தில் ஸ்ருத்திப்போட்டிருக்க, என்று 'மறுத்து' என்கிறபத்திற்கு முன்கூட்டிக்,

பூர்ணான ஜீவனுக்கு, சாஸ்திரவீதியாலே பச்சம் கழித்துபோனபின் நற்புதியா னஸ்வரூபம் சுத்தமாய் அத்வைதமாய் தர்க்கங்களுக்கிடமன்றி, கீர்விகாரமாய் சிவ மாய் விளங்குமென்று கேதாந்திளின் கொள்கை. இந்த அவஸ்தையில் கச்சுத்வ ம்போக்த்தருத்வம் முதலிய விகாரங்களொன்றுமில்லை, அக்காலத்தில் எல்லாபேதவி காரங்களும் நீங்கிப்ரமமம் அத்வைதமாய் விளங்குகிறதன்றோ; ஸாக்ஷியங்களும்அ வ்யயைவினாலேயே கருத்தாவாகையும் போத்தாவாகையுமென்ற சொல்லத்துடங்கி லுப்படி சொல்லுவதற்கு முக்கியதாரமான கேதத்தை ப்ரத்யக்ஷாகி ப்ரமாணவி ரோதம் வருமென்று பயக்கூம்பாமல் கேதபாஹ்யங்களாய் போக்த்துவத்வத் பர மார்த்தமென்று சொல்லுகிறார். ஆத்மாவைக்காட்டில் வேறுபாடு ப்ரகிருதித்தத் தை மெய்யானதென்றும் கூறுகின்றார்கள். ஆனதால் வேறு சிலதார்க்கிகராலேதக் கன் மதயுத்திமறுக்கப்பட்டபோது பேச்சுற்ற கீற்கிறார்கள். தார்க்கிரும் மற்றுள்ள வாதிகளால் மறுப்புகின்றார்கள். ஆகவேவார்க்கிகரணத் தங்கள் மதங்களுக்குக்கா வலாகவெண்ணுகிற எல்லாவாதினா மொருவருக்கொருவர் மாம்ஸத்திற்கு விரோத ப்படுகிற ஜத்துக்களைப்போல் விரோதப்பட்டு பரமார்த்த தத்வத்தையறியாதே இழ ந்துபோகிறார்கள், ஆனதால் இதைவிட்டு வேதாந்தங்களின் பரமார்த்த தத்வமான ஆத்மதத்வத்தி னொருமையறிந்து இதில் சிரத்தையுடைய ராவதற்கு காம் இந்த தர்க்கவாதி மதங்களில் குற்றங்களைக் கூறுகிறோம். நமக்கு தர்க்கவருமென்றும் கா ட்டிடுவதற்கன்று. முழுக்ஷூக்கன் நன்மையை எண்ணியேயாம். கருத்தாவாகாண்போ த்தாவாகிறுனென்று சொல்வதற்கு கச்சுத்வம் போக்த்தருத்வம் இவைகளுக்குபே தமென்? பிரதானம் கருத்தாவே என்றும், போத்தாவாகாதென்றும், பிரித்துச்சொ ல்வதற்கு யுத்தியாது? பிரதானம்மகாந் முதலியதத்வவ்ஸாந விகரித்துப் பரிணமிக்கி ன்றமையாலும் புருஷனுக்கு விகாமில்லாமையாலு மில்லாத சொல்லவேணுமென் துமுன்னே சொன்னோமே எனில்; இதுபயனில்லாதவார்த்தை போககாலத்திற்குமு ன்னே இல்லாதவிகாரம் போககாலத்தில் வந்ததென்று சொன்னப்படுதனால் புருஷ னுக்கு விகாரமில்லை என்பது விடப்பட்டதன்றோ இனிபோகத்திற்குப் பின்சுத்தனே யன்றோ புருஷனெனில்; பிரகாசமும் பரிணமித்து பின்பரிணமம் நீங்கி சுத்தமா னையால் கீர்விகாராவதற்குத்தடை என்? போககாலத்திலும் புருஷன் முன்போ லவே இருக்கிறுனென்றால் பொகம் பொய்யென்றதாயிற்று. அப்போது விகாரம் மெய்யாமாயின், முன்சொன்னதோவும் தப்பாது. போககாலத்தில் ஸாநாதிரூப மாக பிரதானமும் விகரிக்கின்றமையால் அதற்கும் போகமுண்டென்ற சொல்லக்கூ டும். ஆத்மாவிணுடைய விகாரமே போகமென்றால், பிரதானத்தின் விகாரமேபோக மென்ற பிரகிவாதிசொன்னால் மறுப்பதற்குக் காரணமொன்றுமில்லை. ஆகிலிரண் டிக்கும் போகமுண்டென்றால் புருஷனுக்குப்ரகத்ததைத்தருவதற்கு பிரதானவிகரிக்கி ருதென்பது கூடுமோ; இதற்குப்பலவிரோதங்களுண்டனன்றோ; இனி ஸத்வஸம்பந்த முடைய போகத்தையறுவிக்கிற அத்தக்கரணத்தில் புருஷன் ப்ரதிபலிக்கின்றமை யால்விகாரமில்லாமலே புருஷனுக்குபோகமெனில், சாஸ்திரவீதியால் புருஷனுக்கு நீக்கப்படவேண்டிய விகாரங்களொன்றுமில்லையன்றோ. அவியாஸம்பத்தம் முதலி யதோஷங்கள் கீர்கற்பொருட்டி சாஸ்திரவீதி என்றால், சாஸ்திரத்திலில்லாத உங்க ள்மதத்தை முழுக்ஷூக்கன் விரும்பார்கள். இனி அத்வைதிகனாகிய உங்களுக்கு சாஸ் திரத்தையறிவிற வகிகாரிகளில்லாமையால் சாஸ்திரம் வீணுகிறதென்றால், ப்ராக்தி தைசயில் சாஸ்திராதிகாரிகளுண்டானமையால் சாஸ்திரம் வீணாகாது. ப்ராக்திநீக்கி னபோது சாஸ்திரமே இல்லையாதலால் சாஸ்திரத்திற்குப் பயன்தேட வேண்டியதில் லை. சாஸ்திரமும் ஆத்மா ஒன்றேயென்கிற ப்ருஷாய்பிறந்தபின் பேதப்ரபஞ்சம் அடி யாடழித்து போகாணையாலே பேதவியலாகாரத்திற் கிடமில்லை என்று சொல்லுகி

நது. பேதப்ரபஞ்ச முண்டானமோது சாஸ்திரப்ரபோஜகத்தையும் சாஸ்திரமே சொல்லுகிறது. வாஜுஸகேயத்தில் பரமார்த்தசையல்லாத அவித்யாஸமயத்தில்பேதமுண்டாசையாலே ஸைவபேதம்வகாரமு முண்டென்ற சொல்லப்பட்டது. பரவித்யை அபாவித்யைஎன்ற பிரித்த முசலிலேயே சொல்லப்படுகிறது. ஆனதால் வேதாந்தப்ரமாணமகாராஜ்ஞனைய பாகுவினால் காக்கப்படுகிற ஆர்வாவிக்ஷியத்தில் விரோதம்செய்வதற்கு தார்க்கிகர்வாதமாகிய படனுக்கு சந்தியில்லை. இதனால் அவித்யையினாலே ப்ரம்மத்திற்கு பலபேதங்களும் சக்திகளுமுண்டாகையாலே ஸ்ருஷ்டிகாரணமாவதில் விரோதமில்லைஎன்று விளங்கும். ஆகையால் பரவாதிகள்சொல்லும் குற்றங்களுக்குள் ஒன்று மிகுதங்காது. இனி அரசனுடைய எல்லாம்பாரங்களையும் சிறைவேற்றுகிற ப்ருத்யனை அரசனே என்பதபோல உபசாரத்தால் லசேதநமாகப் பிரதாசத்தை வியவகரித்ததென்பது சுருதிக்கு அமுக்கியமானபொருளையுணர்வதென்பதனால் தக்கதன்று. முக்கியப்பொருள் கூடாதபோதன்றோ அமுக்கியப்பொருள்கொள்ளவேண்டும். கூட்டியஸுழியால் முக்கியப்பொருள் கூடுகையாவது கொள்ளப்பட்டது. இங்கு பிரதாசம் அசேதமானாகையால் சேதநனுக்குத் தக்கபடி நியமமாய் பிரஸகிப்பது பொருத்தது. ஆனதால் கீழ்ச்சொல்லியபடி ஐகத்துக்குகாரணம் ப்ரம்மமேயாம்;

ரா-ஹா.—இச்சுவோட்சகலிகளை ஸ்ருஷ்டிப்பது ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்குமொத்திருக்க, இந்த் வோட்சகலிகளை புதிப்பது ஜீவனே பரமாத்மாவல்லவென்பதில் ஹேதகாணப்பட்டவிலேயே என்றால் ஜீவன் தன்னுடைய போகத்தைவிரும்பி இவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றமையால் ஜீவன் போக்தாவாகிறான். பரமாத்மா தன்னுடையபோகத்தை விரும்பாமல் ஜீவனுக்கென்றே ஸ்ருஷ்டிக்கின்றமையால் பாமாத்மாவுக்குபோகமில்லை. எனக்கு கர்மபலங்களில் விரும்பாமல்லைஎன்று, “நமோகர்மபலேஸ்ப்ருஹா” என்கிறசுவோட்சத்தில் பகவானுள்ளிச்செய்தான் ஆனதால் கர்மபலங்கள் பரமாத்மாவை மொட்டிடுகின்றன. “நமாமகர்மானிலிம்பந்தி” என்று பகவானாலே சொல்லப்பட்டதன்றோ; இந்த் சுவோகத்திற்கு காந்த இவ்வாறே கர்மபலத்தையகாரரால் “ஸோத்யகேஷ” என்கிற ஸூத்திரத்தில் ஸூதிசிப்பிக்கப்பட்டது.

ச. ஸுப்ராணநஸுஜதபுராணா ஸுபிராஸா வாயுஜெ-புராகிரா வஃஸுயிலீயியு | ஐ.நொஹநொஹீரூகவொஹுரூ கஃ-வொகா ஜொகெஷ-ஹநாஜலி

ச. ஸப்ராணம்ஸ்ருஜதப்ராணச்சரத்தாம்கம் வாயுஜ்ஜீவாகிராபி ப்ருதிவீந்திரயம் | மகோக்தமகநாத்வீர்யம்தபோமக்தரா கர்மலோகாலோகேஷ-ஹநாமச ||

(ப்-ம்.) ஸு-அக்தபுருஷன், ப்ராணஸு-ப்ராணனையும், ப்ராணாசுபு-ஸுபு-ப்ராணை ஸ்ருஷ்டித்ததின் சரத்தையையும், வு-வாயு - ஜெஹா-ஹி-ஹவ-ஹய-பின்பு ஆகாயம்,காற்று,தேஜஸ்ஸு,ஜலம் பூமி இவைகளையும் உதீயு-இந்திரிபங்களையும், ஐ-மகஸ்ஸையையும், சுஹு-அக்தத்தையும், சுஹாசு-லீரூ-அக்தத்தாலே பலத்தையும், தவ-தபஸ்ஸையும், ஐஹ-மக்திரங்களையும், கஃ-கர்மத்தையும், ஜொகா - லோகங்களையும், ஜொகெஷ - லோகங்களிலே, ஹாஜ - பெயரையும், சுஸுஜித - ஸ்ருஷ்டித்தான்.

ரா-ஹா. ரா-ஹா—ஸ்ரவத்தக்கும் அதிகாரியான ப்ராணனை முன்சொன்படி சுஸ்ரவன் ஸக்டணம்செய்து ஸ்ருஷ்டித்த பின் எல்லோருக்கும்நல்ல கர்மங்களிடுகிறதை

மையம், பின்பு கர்மபலத்தை யறுப்பதற்கு அறிவிட்டாகமைய பூதங்களையும், ஸ்ருஷ்டித்தான். இந்த பூதங்களில் ஆகாசத்தில் சப்த குணத்தையும், வாயுவில் சப்த தஸ்ப்சங்களையும், சேஜ்ஸ்வரில் சப்தஸ்ப்சகுபங்களையும், ஜலத்தில் சப்தஸ்ப்ச ரூபரஸங்களையும் பூமியில் சப்தஸ்ப்சரூபரஸ கந்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். பின் கர்மேந்திரியங்களைத்தையும் ஜ்ஞானேந்திரியங்களைத்தையும் இவை யெல்லாவற்றிற்கு மரணைப்போன்ற மனஸ்ஸையையும் இப்படி எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்து எல்லாப்ராணிகளுக்கு இவ்வகாதாரமாய் அங்கத்தையும், அங்கத்தாலே சக்தியையயும், இப்படி தங்கள் பலத்தாலே தோற்றியபடி எல்லாம் செய்வபாவத்தோ டீசுருவதற்குக் காரணமாகிய தபஸ்ஸையும் தபஸ்ஸாலே சுத்தமான நெஞ்சையுடையவர்களுக்கு கர்மாவுஷ்டாபத்திற்கு வேண்டிய இருக்கு யஜுஸ்ஸாமம் அதர்வணம்முதலிய மந்திரங்களையும், இயோதிஷ்டோமாதிரியையங்களையும் அந்தகர்மங்களின் பலாகிய ஸ்வச்சாதிவோகங்களையும் அந்தலோகங்களில் தேவாதிசாமங்களையும், ஸ்ருஷ்டித்தான்.

[illegible]

திரு. ஸயதேவமாத்ரயஸ்ஸயந்தமநாஸஸமுத்ராயண ஸ்ஸமுத்ரம்ப்
ராப்யாஸ்தக்கச்சந்தி பித்யேததா ஸாந்நாமநுபே ஸமுத்ரஇத்யேவம்ப்
ரோச்யதேவஸமலாஸ்யபரித்ரஷ்டிரிமாஷ்டேஷோடபகவஃ புருஷாயணை
புருஷம்ப்ராப்யாஸ்தக்கச்சந்திபித்யேததாஸாந்நாமநுபேபுருஷஇத்யே
வம்ப்ரோச்யதேவஸ ஏஷாகலேமந்ருதேரபவதிதேதஷஸ்ஸேகஃ||

(ப-ம்.) ஸுஜோக்யாபலாஹ் - ஸமுத்திரத்தை யடைபாரனின்றனவாய், ஸுஜோக்யாநாஹ்-பெருகுகின்ற, ஹோஹ், நடிஹ்-இந்த, ஆறுகண், ஸுஜோக்யா-கடலை, ப்ராபு-அடைந்து, சுலஹ்வயி-அடங்கிப்போகின்றன. தாலாபு-அந்த ஆறுகளுடைய நாளிராதிவெ-ருபநாமங்கள், அிடிஹ்-மாறுகின்றன. ஸுஜோக்யாஹ்-தெய்வம்பெய்யாறுஹ் - ஸமுத்திரமென்றே சொல்லப்படுகின்றன, ஸுயயா-அஹ்-தெய்வம்; ஸுலஹ்வயி-இப்படியே, சுலஹ்வயி-இஹ் - இந்ததிராய்வானவாத்மாவினுடைய, ஹோஹ்-தாலாபு-இப்பதினாறுகளுக்கும், வ்ஹா-ஹா-பரம்பருஷணியாத்மாவை யடைபவ்வாய், வ்ஹா-ஹ் - பரமாத்மாவை, ப்ராபு - அடைந்து, சுலஹ்வயி-வழிக்கின்றன, தாலாபு - அந்தகணினுடைய, நாளிராதிவெ-ருபநாமங்கள், அிடிஹ்-வேறுபடுகின்றன, வ்ஹா-ஹ்-தெய்வம்பெய்யாறுஹ்-புருஷனென்றே சொல்லப்படும். ஸுலஹ்வயி-அப்படிப்பட்ட இந்தபுருஷன், சுலஹ்வயி-கலாஹம்பந்தமில்லாதவன். சுஜோக்யாஹ் - அம்ருதனுயிருக்கிறான், திடிஹ்-புராஹ்-அந்தபுருஷஸ்வரூபத்தைப்பற்றிச் சுஜோக்யம் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ௦-ஹா.—கடவில்களவந்த ஆறகன்போல, குருபதேசத்தாலே கலைகள் கீங்கும் படியுபாவிச்சிறவனும் புருஷனைச்சேர்ந்து தனது நாமரூபங்கள்மாரி புருஷனைச் சேர் சொல்லப்படுவான். இவ்வாறு கலைகள் ஸ. பதம் நீவப்போனமையால் முட்டாளுகிறான்.

ரா-ஹா.—இப்படி ஜீவாத்மாவைப்பற்றுகிறகலைகள் பரமாத்மாவோடு ஸம்பந்தப் படாமையால், பரமாத்மாவில்களனைதும் ஆனதால் முழுக்காக ஞா. அளித்து தங்கள் தங்களுக்குண்டான போத்திருத்தவமாயிவ கலாஸம்பந்தத்தை நீக்கிக்கொள் ளுகிறார்களென்றும் சொல்லுகிறது. கல்வியமுனை முதலிய நதிகள் சமூத்திரத்தைச் சேர்ந்து தங்கள் நாமரூபங்களை யழித்துக்கொள்ளுகின்றனபோன்றி ஸமுத்திரத்திற்கு நாமரூப விகாரங்கொடியுண்டி பண்ணுவதில்லையன்றோ; இவ்வாதே போத்தாகைய ஜீவாத்மாவுக்கும் அவனையடைந்தபோது கலாஸம்பந்தம் நீங்கிப்போகின்றது. கல்வியடிபட்டகத்திற்குக் கூர்மையுடையபோல் கலைகளுக்கு போத்தனைத்தருகிற சத்தியழிந்துபோகின்றது என்றது. இவைகளையிவ்வாறு செய்வீப்பவன் பரமபுருஷனை யாகையால் தவனிடத்தில் இவைகளுக்கு ஸ்வதந்திரசத்தியில்லை அவனோடொன்று சேர்ந்து அவனையென வழங்கப்படுகிறது. ஆக, பரமபுருஷனுக்கு இக்கலைகளினாலையி போதமில்லையானதால் பரமாத்மாவில்களென்ற சொல்லப்படுகிறான். ஆகையால் அம்ருதஸ்கருபியாகிறான். இவ்வியதத்தையோதம் கனோகக்க ளிருக்கின்றன.

க. சுராஹரயநாஹனகலாபவரிநுபூதிவிதாஃ|

க. வெஷ்டு-பாருஷ்ட-வெஷ்ட-வொஷ்ட-க்யூ-வரிவ்யூயாஃ||

க. அராவிரதநாபௌகலாயஸ்திந்ப்ரதிஷ்டிதாஃ |

தம்லேத்யம்புருஷம்வேதமாளோமருத்யுபரிவ்யதாஃ ||

(ப்-ம்.) பவரிநு-எந்தபரமாத்மாளினிடத்தில், ரயநாஹன -தேர்ச்சக் கிரத்தில், சுராஹ-அரங்கன்போல, கலாஃ-கலைகள், பூதிவிதாஃ - நிலை பெற்றுதிருக்கின்றனவே; க்யூ-வெஷ்டு-பாருஷ்ட-அந்தமுழுக்காவேக் கணபுருஷனை, வெஷ்ட-அமிந்தால், வரி-அப்படியமிந்த உங்களுக்கு, வரிவ்யூயாஃ - துன்பங்களை, க்யூ-க்யூ - ஸம்ஸாரமானது, ரா - செய்யாது.

ஸ௦-ஹா.—பிறப்பு இறப்பு இறப்புமுதலிய எல்லாக்காலங்களிலும், இப்பிரபஞ்சத்திற்கு நிலையிடமாய புருஷனை யறியாதபோது துன்பப்படவேணுமானதாய் சிஷர்களையப்புருஷனையறித்து கொள்ளுக்கோள்.

ரா-ஹா.—இவ்வாறு எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாய பரமாத்மஸ்கருபத்தையறிந்த துன்பமடையார்.

எ. தாஹுஹொவாஹனதாவஷெவாஹமெததூரஸூஹ வெஷ நா கஃவராஹஸ்தி||

எ. தாஹோவாசவதாவதேவாஹமேதத்பரம்ப்ரஹ்ம வேதநாதஃ பரமஸ்தி ||

(ப்-ம்.) தாஹு - அந்தசிஷர்களை, உவாவஹ-பிப்பலாதர் சொன்னார், ஹததூரஸூஹனதாவஷெவாஹமெததூரஸூஹ-இதபிரம்மத்தை இவ்வளவே நானறிவேன், நககஃவராஹ-சுலி - இதற்குமேலறிய வேண்டுகொன்றுமில்லை. ஹஸ்தி - இப்படி பிப்பலாதர் சொன்னார்.

100-ஹா—101-ஹா.— இவ்வாறு சீஷர்களுக்கு உபதேசித்து, இவர்கள் ஸந்தேச மந்திரம் இவ்வளவே பரம்மஸ்வரூபத்திலுறியவேண்டியது. எவ்வளவே நானாமறிவே ன் என்று அவர்கள் மருமும்படி பிப்பலாதர்சொன்னார்.

அ. தெதறுவாயுந்ஸம்ஸிநிவிதாயொலாசுரவிஷ்ணுயாய்வரோ வாரந்தாரயலிதிநஜீவரஜ்யவிஷ்ணுநஜீவரஜ்யவிஷ்ணு

அ. தேதமர்சயத்தஸ்த்வம்ஹிநிபிதாயோஸ்மகமகித்யாயபரம் பாரம்தாரயலிதிநமபரமருஷிப்போநமபரமருஷிப்பயி ||

(ப-ம்.) தெ-அந்தசீவர்கள், கிஷ - அந்தபிப்பலாதமகாருஷியை, சு ம-யுஷி - பூசித்தவர்களாய், ஸ்யு-நீரே, ஸி-நமக்கு, விதா-தந்தையாகி நிர், யி-எந்தநீரே, சுயாசு-நம்மை, சுவிஷ்ணுயாய்வரூவாரூ - அகித் தையினக்கையை, தாரயலி-தாண்டவைக்கின்றீர், நஜீவரஜ்யவிஷ்ணு- பரமர்ஷிகளை நமஸ்கரிக்கிறோம், உதி - என்று சொன்னார்கள்.

100-ஹா—இவ்வாறு பிப்பலாதரால் உபதேசித்த பரம்மஸ்வரூபத்தை யறிந்து க்ருதார்த்தர்களாய் இப்படி மகார்த்தமான பிரம்மஸ்வரூபத்தையுபதேசித்த ஆசாரிய னுக்கு ப்ரதிஸம்மாநமாய் செய்யவேண்டியதொன்றும் தோற்றமில் அவரதுமலரடி களில் வீழ்த்த தலையால்வணக்கி புஷ்பாஞ்சலியிட்டுப் பூசித்து ப்ரம்மவீர்த்தையாகி யஜ்ஜாமரணம்முதலிய தோஷமொன்றுமில்லாத சரீரத்தையுண்டுபண்ணித் தந்தைத் தையே நீர்நமக்குபயாற்ற ப்ரம்மஸ்தாநத்தையடையும்படி இந்த ஸம்ஸாரத்திலுமயக் கழுந்து பிறப்பிப்படி முதலியதுன்பங்களுக்கிடமாகிய அவித்யையாகிய பெருக்கட லினின்றும் வித்யைஎன்கிற ஒடத்தாலே அக்காசேர்த்த மகாதுபாவர் நீர் ஆனதா மீட்சியற்ற மோக்ஷமாகிய ப்ரம்மத்தைத்தந்த உம்மில் சிறத்தந்தையுண்டோ. உல கத்தில் துன்பத்திற்கிடமாகிய சரீரத்தையுண்டு பண்ணித்தந்த தந்தையையே மிகப் பூசித்து வணங்குவதாயின் இப்படியுழிவற்ற ஸுகத்தையுண்டுபண்ணின உம்மலநா ங்கள் என்சொல்லிப் புகழுவோம். உமக்குதமஸ்காரம் இச்சம்பிரதாயத்தை நடத்தி வந்தமுன்னேரான பரமர்ஷிகளுக்கு நமஸ்காரம் என்று சொன்னார்கள் இரட்டித்தது ஆதர்த்தாற்றுவதற்கு.

101-ஹா.—இவ்வாறு சீஷர்களுக்கும் உம்மால்வந்த ஜ்ஞாநஜம்மே சிறத்தஜம் ம்ஆனதால் கீரோமக்கு முக்கியபிதாவாகின்றீர் நம்மை இச்சம்சாரமாகிய சமுத்திர த்தினின்றும் களாயேற்றுவீக்கின்றீர்; என்றிப்படி பலவாரூக்கொண்டாடி வணங் கினார்கள். பரமர்ஷிகளையும் வணங்கினார்கள். இரட்டித்துச்சொன்னது உபநிஷத்த முற்றடிபற்றதென்பது தோற்றுவீத்தற்கு. இங்கு பிராசொல்லுமாறு; ஜீவனில் வே ருய்ப்ரம்மமில்லையென்றுணர்வதற்கு இப்பதினாறுகலைகளையுடைய ஜீவனேப்ரம்மம் இவனில்வேறப்பட்ட தொன்றுமில்லைபென்று, 'வாந்தாவடுஷவ' 'நாதிவா ருலி' என்கிற வாக்கியத்தால் கூறப்பட்டதென்பதாம். இதராய்பதேசாதிக்கரணவி ரோதம் வருமானதாலிதேசேரது; எப்படிஎன்றால் அவ்வதிக்கரண ப்ரம்மத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் பேதமில்லையாயின் ஜீவர்களுக்குவருகிற துன்பக்கொல்லாம் ப்ரம்மத் தாலே யுண்டானவையாகையால் தனக்குத்தானே துன்பத்தைச்செய்து கொண்டது ப்ரம்மமென்றிதேதோஷம்வருமானகையால் ஜீவனுக்கும் ப்ரமத்திற்கும் பேதமுண்டு;

ஆனதால் தோஷமில்லென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. “ஈததஜஸி” சுயபோதார
 ஸ்யஸூ” இவைமுதலியவாக்சியங்களுாலே, ஜீவன் ப்ரம்மத்திலவேருணவனல்லென
 ன்று சொல்லப்பட்டதென்றால் அங்கு இவ்வாறுவிசாரம் தொடுக்கிறோம்.—இவ்வாங்
 கியங்களால் ஜீவனேப்ரம்மமென்று போதிக்கப்படுமாயின் எல்லாவற்றை மறித்த
 ப்ரம்மத்தைக்கு ஸாக்ஷிய உலகத்தைக்குவ்டியாமே துன்பமான உலகத்தையுண்டுப
 ண்ணுகிறதென்ற தோஷமவரும். ஆதலாத்திரிகம் ஆகிறதலிகம் ஆதிபெனதிரிசம்முதலி
 யகணக்கற்ற தோஷங்களுக்கு இவ்வுலகம் நிலமாயிருக்கின்றது. இவ்வாறுதன்பலெ
 ன்னமாகிப தன்னுடைய ஸ்கந்தத்திற்கு ஒருபுத்தியுடையவன் தானேஹேதவாக
 மாட்டான். ஜீவன்வேறு; ப்ரம்மம்வேறு; என்றுபோதிக்கிற கருதிகள் ஐகத்தக்கும்,
 ப்ரம்மத்தாகும்பேதமில்லென்று கொள்ளுகிற உன்னுலே கைவிடப்பட்டனவாய்பே
 தமுண்டென்னிலுள்ளியும்கூடாது. உபாதிவினுவந்தபேதத்தைபேதக்குதிகள் சொல்
 லுகின்ற. ஸ்வாபாயிகமானவபேதத்தை யபேதக்குதிகள் சொல்லுகின்றன வென்று
 சொல்லில், அப்போது இவ்வினுவக்கு விடைதரவேண்டும். ஸ்வபாவத்தால் தன்னில்
 வேறுகாதவன் ஜீவன்என்பதை உபாதிஸம்பந்தமில்லாத ஐகத்தாரணமாகிய ப்ரம்ம
 ம்அறியுமோ; அல்லது அறியாதோ; அறியாதாயின் ஐகத்தாரணமாகிய ப்ரம்மம் எல்
 லாவற்றையறியுமென்பதற்குயாயில்லை அறியுமாயின், தன்னிலவேறுகாத ஜீவனு
 ன்னதன் தன் துன்பமென்றறிந்தப்ரம்மம் தனக்குஸக்தத்தைசெய்துகொள்ளாமேது
 ன்பத்தையுண்டாக்கித் கொண்டதென்றும் குற்றம்தப்பாது. அஜ்ஞாந்தாலே பேத
 மென்றாலும் முன்சொன்னதோஷங்கள் நீங்கவழியில்லை மற்றுமனேகதோஷங்களும்
 வரும்என்று பூர்வபக்தம்செய்து; சீழ்ச்சொல்லியதுக்கந்தனை யதுபவித்தினாஜீவாத்மா
 வைத்தாட்டில் ப்ரம்மம் வேறுபட்டதாகையாலே சீழ்ச்சொன்னதோஷங்கள் புகுந
 றியில்லை, ப்ரம்மத்தில் ஜீவன்வேறென்று பலசருநிசனும் சொல்லுகின்றன. (யெனா
 விதிஷ்டநா.தகநாஹிரொயதாரூதாந வெடியஸுரா.தாரூரீராயகு.தாம
 உத்திரொயபதிஸுதகு தாஹிரொயதாரூதாந” (எவ்ஹெருவன் ஜீவாத்மாவிலி
 ருத்தகொண்டு ஜீவனுக்குன்னையிருக்கிறானே; யவனை இந்த ஜீவனறியானே;
 யவனுக்கு இந்தஜீவன்சரிமோ; யவனின்தஜீவனையுள்ளிருந்து நீயமிக்கிறானே; அப்
 படிப்பட்ட நீதோஷமாகிய ப்ரம்மமென்கிற பரமாத்மா உனக்கு அந்தர்யாமியாயி
 ருக்கின்றான்) (ஹ்யயமா.தாநஹெபிரி.தாராஹஜிஹ ஜுஷ்டஸுதஸுநா
 ரூ.தஸுரெதி” (ஜீவனையும் ஜீவனுக்குசியாமகளுை பரமாத்மாவையும் வேறெ
 ன்றறிந்தவன் அந்தபரமாத்மாவின் ப்ரீதிபெற்றது, அவனுருனப்பட்டமோகத்தை
 யடைகிறான்.) (ஸவகாரணாணாயிவாயிவ” (ஜீவனில்வேறும் ஜீவனைநிய
 மிக்கிற பரமாத்மா காரணவஸ்துவாகிய பரப்ரம்மம்.) (கதயொரநூ.விவிலு
 ஸாபிதா.நுஸுநஹொபிவாசுரீதி” (ஜீவாத்மபரமாத்மா என்கிற இருவரி
 ல்ஒருவன்சர்மத்தாலே துன்பப்படுமவன் ஒருவன் கர்மஸம்பந்தமில்லாதவனும் ஜீவ
 னை நியமித்துக்கொண்டு விளக்குகிறான்) “ஐராஐஸவிராவஜாவிஸுபீஸா”
 (எல்லாவற்றையுமறிந்த பரமாத்மா ஒருவன். அஞ்ஞானகிய ஜீவஹெருவன். இங்
 விருவரில் ஒருவன் பரதந்திரன்; ஒருவன் ஸ்வதந்திரன்.) “ஹொஹெநா
 துநாஸுஹெபிரிஷ்ட” (ப்ராஜ்ஞான பரமாத்மாவினு லனைத்துக்கொள்ளப்
 பட்டவன் ஜீவாத்மா) (ஹொஹெநா.தநா.தாரூ.நா” (பரமாத்மாவினுல்
 சியமிக்கப்பட்டவன் ஜீவாத்மா) (ஸஸுரநாயீஸுஜதெவிஸுஜெததவிஸுரா

ஐஹெனாநாயதெ” இவைமுதலிய ஜீவனுக்கும் ப்ரமத்திற்கும் ஸ்வாபாவிகபேதமுண்டென்று சொல்லுகிற ஸைத்திரந்யம்மங்களோடு விரோதம்வரும். இப்படிசொல்லச்சொல்லப் பெருகுமானதாலிவ்வளவு தூஷித்ததுபோதமென்று நிறத்துகிறோம் ஆகையால்ஜீவனுக்கும் ப்ரமமத்திற்கும் ஸ்வாபாவிகஸ்வரூபபேதமுண்டென்று இந்த உபநிஷத்தின்கருத்து.

ஐதிவ்யுபாஸாபரிஷதஃ ஷஷ்டிபுஸ்தி.

பிரச்சாரபரிஷதத்து முற்றம்.

ஸ்ரீபாப்ரம்மசீணநமஃ.

ஹரிஃ ஷு.

சுமஜ்ஜணகொவகிஷகிபுராஹி.

க. ஸ்ரீஹாஹேவாநாஹ்யஜ்ஜஸம்வஹாஹிஸூஸூகதபாஹுவநஸூமொவா | ஸஸ்ரஹவிஹாஸவபுவிஹாபுவிஷ்டாஜயவபாயஜெஷ்வாசூயபுராஹி

க. ப்ரஜ்ஜமாஜீதவாநாம்ப்ரதயஸ்ஸம்பபூவஸிஸ்யகர்தாபுவநஸ்ய | ஸப் | ஸப் | ஹ்மவித்யாம்ஸர்வவித்யாப்ரதிஷ்டாமதர்வாயஜீயஷ்டபுத்ராயபராஹ ||

(ப்-ம்.) விஸூஸூகதபா-எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டிக்கின்ற, ஹவநஸூமொவா - படைத்தஉலகத்தைக்காக்கின்ற, ஹேவாநாஹ்யஜ்ஜஸம் - இத்திரன்முதலிய தேவர்களுக்கு முதல்வனாகிய, ஸ்ரீஹா-நான்முகன், வஹாஹி - ப்ரம்மஜ்ஞாநமுடையவனான, ஸி-அந்தப்ரம்மா - ஸவபுவிஹாபுவிஷ்டா - எல்லாவீத்யைக்கும் ப்ரதிஷ்டையான, ஸ்ரஹவிஹாபு-ப்ரம்மவித்யையை, ஜெஷ்வாசூயபுராஹி - ஜ்யேஷ்டகுமாரனாகிய அதர்வணென்பவனுக்குச் சொன்னான்.

ஸ-ஹா.—இவ்வுபநிஷத்த அதர்வண வேத்துன்னாயது. மேலேசொல்லுகிற ப்ரம்மவித்யைவ் துதிப்பதற்கு ஸம்ப்ரதாயபரம்பனா சொல்லப்படுகிறது பெரியோரிடத்தில் வருத்தப்பட்டுக்கேட்டறிந்த பருஷார்த்தஸாதநமாகிய வித்யை என்றொண்டாடிப் புஷ்ந்தாவன்னேரே கேட்பாருக்கு உருகிபிறந்துவேண்டுகார்கள் இத்தவித்யையின் ப்ரயோஜனத்தை இவ்வுபநிஷத்திலேமேலே வெளிவிடப்படுகிறது, “பித்யதே” என்பது முதலிய சுலோகங்களால் இந்த வித்யைப்பெற்றவர் ஸம்ஸார பந்தம் நீங்கி மோக்ஷத்தை பெறுவார்களென்று சொல்லப்படுகிறது. அபரவித்யை வாக்ஷத்மோக்ஷஸாதனமாகாமையால் பரவித்யை முக்யமென்றும் இதுமுக்யமான தற்குக்காரணத்தையும் நற்குருவருளாலிவ்வித்யை யடையப்பட வேண்டுமென்பதையும் “பரீக்ஷயலோகாஃ” என்பது முதலாயவாக்ஷியங்களிலேயோதம்.ஜ்ஞாநமாத் திரைகில் எல்லாஆச்ரமத்திற்கு மதிகாரமுண்டானதும் இப்படியுத்தமமாயப்ரம்மவித்யையில் ஸர்வாவிக்ஷே முக்யாதிகாரம். கர்மானுஷ்டாநத்தோடுசேர்ந்தக்குறஸ் தாச்சரமாதிகன் இவ்வித்யைக்குச் சேர்ந்தவையல்ல, கர்தாவாகாதப்ரம்மமென்றதனை

(ப்-ம்.) ஜோஸாலுஸாநகரீ - சுருத்தந்தாச்சரிகளில் சீர்த்தவராய சுந்தரென்பவரின் குமாரர், சுமாரஸுபுலியவசுஉவவஹ்ரெபெஹ்ரெ ஹ்ரெவெ- அக்ஷர எஸ் பவனா சரஸ்திரப்படியடைகத் தன்னுள்ள, ஹ்ரெவெ கலிபுவி ஹ்ரெவெவவ 'புலுபுலிபுலுபுலு ஹ்ரெவெவ - எஸ்ஸாமயிந்தமுநிவரே எப்பொருட்பயிந்தாலித் தல்லா மயிப்பட்டதாமென்று வினவினார்.

பா-லா.—இங்கு ஆசாரியரிடத்தில் விதிப்படி யடைத்தது சொல்லப்பட்ட டாலும் மேலோர்க்கும் நமக்குமிந்த விதி முக்யமேயாம். ஆனதால் நமில் கூறப் பட்டது.

பா-லா.—சுகாரின் குமாரராகிய மகாநிருகஸ்தர், ஸரித்பாணி என்கிற விடத்தில் சொல்லப்பட்ட விதிப்படியடைத்து ஆசாரியராகிய அக்ஷரஸுரைப்பொருளையிந்தர் விவ்வுகமெல்லாமறிப்பிடும். முக்காலத்தையுமறிந்தமுநிவரே மண்ணையறித்தபோது அநிசுகாரியமாகிய குடமுதலினை யெல்லாமறிப்படுவதுபோல ஒரு காரணப்பொருளையினை எல்லாப்பொருளையிப்படுமெல்லவோ; அக்காரணப்பொருளையது என்று வினவினாரென்று இந்த கருதிக்குப்பொருள். இங்கு எல்லாமென்பதற்கு ஸ்தூலமென்கிற அசித்த இவைகளுடன் சேர்ந்த பரப்ரம்மமே; அல்லது சித்த மசித்தமேயோ; பொருளென்று கொள்வது. இந்த செளகரியம் மஸ்வரூபத்தை வறிபாடு ப்ரம்மபண்ணுகுறாசையால் இவர் சொல்லிய வாக்கியத்தில் சேர்ந்த எல்லாமென்கிற பதத்திற்கு ப்ரம்மத்தையறிந்தவர் வாயில் பிறந்த சொல்லுக்குப்போல் பரப்ரம்மம் வரையில் பொருள்கொள்ளக்கூடாமையால் முந்திய கல்பம் தள்ளுண்டது. மேலும், அச்சபுருஷனால் இவ்வுகமெல்லாம் நிறைந்திருக்கின்றது என்றமே விடையளிக்கும் வாக்கியத்தில் எல்லாமென்கிற பதத்திற்கு புருஷனைத்தனித்துச்சொல்லி விடுகையால் விசேஷணமாகிய ஸ்தூல சித்தசித்தக்களேபொருளானதால் அங்குபோலிக்கும் விசேஷணமாகிய ஸ்தூல சித்தசித்தக்களே பொருளாகலாமன்றி இவைகளோடு சேர்ந்த ப்ரம்மம் பொருளாகக்கூடாது. ஆகவே விசேஷணமாகிய ஸ்தூல சித்தசித்தக்களே பொருளென்று இரண்டாவது கல்பத்தைக்கொள்ளுவோமென்றால் அந்த கல்பத்தில் மேலே சொல்லப்படும் அக்ஷரப்ரம்மம் ஸ்தூல சித்தசித்தக்களில் வேறாயதானதால் அவைகளுக்கு இந்த அக்ஷரப்ரம்மம் உபாதாகாரணமாவது சேராது. ஆகையால் இங்குபொருளையும் வழியாதெனில், கூறகின்றோம். விசேஷணமாகிய ஸ்தூல சித்தசித்தக்களே இங்கு, எல்லாமென்கிற பதத்திற்குப்பொருள் மேலே சொல்லப்படுகிறபடி அக்ஷரப்ரம்மம், தன்வரில் வேறாய ஸ்தூல சித்தசித்தக்களுக்கு உபாதாகாரணமாவதும் பொருள்தம். பிந்தமானாலும் உபாதாகாரணமாகலாம். அபின்னமே உபாதாகாரணமென்கிற நீர்ப்பத்தில்லை, முன்னு ஸுத்திமாஸ்தையோடு கூடிய பொருள் பின்னை ஸ்தூல ஸுத்தையோடு கூடிய பொருளுக்குபாதாகாரணமாகும். அவஸ்தையை யுடைத்தாயிருக்கை சித்த அசித்த ஈஸ்வரன் என்கிற விம்முன்றக்குமுன்கி. லாக்ஷர்த் தாக சித்துக்கும் சரீரம் தம்மபூதஜ்ஞாகம் இவைகளின் வழியே சித்துக்கும் இவ்விரண்டின் வழியாக ஈசுவரனுக்கும் அவஸ்தையுண்டாகும். என்றிவ்வுளவே பேசும். ஆக மகத்தந்த்ராவஸ்தை அஸ்வராத்நவாவஸ்தை முகலியவருகிற ஸ்தூலாவஸ்தையையுடைத்தாயிருக்கை அசித்த சித்த பரமாத்மா இவை எல்லாவற்றிற்கும்பொதுவாயிருக்கையால் பரமாத்மாவுக்குப்போலே சேதம் அசேதம் இவற்றக்கும் ஒருகிற அவஸ்தையுண்டாகையால் பரமாத்மா இவற்றக்கு பாதாகாரணமாகையில் தடையிலை. ஆக இவை எல்லாமென்பதற்கு ஸ்தூல சித்தசித்தக்களாகிய விசேஷ

ணம் பெருநாளுந் ஆதற்குமேல் சொல்லப்போகிற அகாரபரப்ரம்மம் உபாதாகாரணமாமென்று, எதையறிந்தாலெல்லாமறியலாமென்று விசேஷணத்தக்கு உபாதாகாரணம்யாதென்று, விவைத்ததும். மகாவர்த்தாதத்திலும் எல்லா உலகமுட்ப்பம்ம சார்யமாகையாலும் ஒன்றாகையால் அதற்குவிசேஷியானபேதம் நீட்டிக்கப்படுகிறது. என்கிறபாஷ்யவ்யாச்யாத ப்ரகரணத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீயாவாஸாஸாரியரால் விசிஷ்டவக்ருக்கே உபாதாகாரணகாரியபாவமுள்ளது; ஸ்னாபிதத்திதத்தக்கனாகிய விசேஷணங்களுக்குப்ரம்மம் உபாதாகாரணமாவதில்லை. உயிருமுடலியாகையாகிறசரீராத்மபாவமானது அறிவால் பிரித்த விசேஷணங்களுக்கும் விசேஷ்யமாகியப்ரம்மத்திற்குமாம். சித்சித்விசிஷ்டப்ரமத்தை சித்சித் விசிஷ்டப்ரம்மத்தியமியதாகையால் சுத்தப்ரபஞ்சத்திற்கு சுத்தப்ரம்மமேயந்த்யாமியாமன்றோ; 'ஸத்தைக்காரணமாகஉடையது ஸத்தையாத்மாவாக உடையது இவ்வுலகம்' என்கிற சாத்தோக்யவாக்சியத்தில், 'காரணமாகவுடையது' என்கிறவிடத்திற்கு 'ஸத்' என்கிறபதம் விசிஷ்டப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும், 'ஆத்மாவாக உடையது' என்கிறவிடத்திற்கு 'ஸத்' என்கிறபதம் சுத்தப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரம்மத்திற்குப்ரம்மம் அத்தர்யாமியாகாதாகையாலும், ப்ரபஞ்சமும் விசிஷ்டப்ரம்மத்தை உபாதாகஉடைய தன்றாகையான மிப்படியே பொருள்கொள்ளவேண்டுமெனச் சொல்லி இந்தப் பகூத்தில் 'ஸத்' என்கிற பதங்களுக்கு பொருள்வேறுபடுகையாலும் 'உலகம்' என்கிற ஒருபதத்திற்கே ப்ரம்மம் அத்தர்யாமி என்னும்போதுகேவல உலகத்தையும் ப்ரம்மம் காரணமென்னும்போது விசிஷ்டப்ரம்மத்தையும் பொருளாகக்கூறவேண்ப்ருகின்றமையாலும், இப்பகூழுகல்லவென்றெண்ணி, 'உலகம்' என்கிறபதம் கேவல உலகத்தையே சொல்லும்; 'ஸத்' என்கிறபதமும் சுத்தப்ரம்மத்தையேசொல்லுமென்கிற பகூத்தைப்பற்றி இப்பகூத்தில் கேவலப்ரபஞ்சத்தக்கு ப்ரம்மமுபாதாகாரணமாகவதெப்படி என்றால் இவ்வுலகத்தில்கருகிற அபவஸதயுண்டாகையாலுமிதற்குமுன் அவஸதையுடைய ப்ரம்மம் விசிஷ்டத்தக்கு விசிஷ்டம்காரணமாகவது போலவே கூடுமென்று தமக்குத்திருவுள்ளமான இந்தபகூம் உபயவ்யிக்கப்பட்டது பகவத்பாஷ்யகாராலும் 'ஆத்மேதிதாபகசத்தி' என்கிறவிடத்தில் சித்து அசித்து என்கிற எல்லாவஸ்துவும் தன்னிடத்திலிருந்து பிறக்கையாலும் தன்னிடத்திலேவயித்தின்றமையாலும், தன்னால் காக்கப்படுகின்றமையாலும் தன்னால் நியமிக்கப்படுகையாலும், தனக்கு சரீரமாகையாலும் தானே எல்லாவற்றிற்கு மாத்மாவாகின்றதப்ரம்மமேயாம். என்று சரீரமாகுப்பொருளே, உபாதாகாரணமாகிய ப்ரம்மத்தின் காரியமாகின்றதென்பல க்ரத்தங்களிலும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இதை வேருக்குவது தம்மால்கூடாதன்றோ. ஸ்ரோணோநாநூநாஸாவரிஷுகோ' என்கிறவிடத்தில் பரமாத்மாவில் வேருண ஜீவனுக்கு வயம் சொல்லப்பட்டதன்றோ. இங்குபரிஷ்டவந்தம் சொல்லப்பட்டதேயன்றி வயமன்று; பரிஷ்டவந்தசுபத்தத்திற்கு வயம்பொருளல்லாமையால் என்று சொல்லவமையாது. 'ஸ்வாப்யயாத்' என்கிற ஸூத்திரத்தையும் அவ்விடத்திற்கு பாஷ்யத்தையும் பார்யாலோசிக்கும்போதுபரிஷ்டவந்தம்வயமேயென விளங்குமன்றோ; 'ஸுதாவொடுதூதாவொடுதூதாவொடு' என்கிற வாக்சியத்திற்கு ஜாகரதஸையில் ராகத்வேஷமுதலியவற்றோடுகூடிய ஜீவனோடுசேர்ந்த பரமாத்மாஸுஷுப்தியில் ராகமுதலியவை நீங்கிய ஜீவனோடு சேர்ந்திருக்கின்றான் என்று பொருளாகையால் அவ்வாதே ஸ்ரோணோநாநூநா' என்கிற வாக்சியத்திற்கும் பொருள்கொள்ளவாகாது; அப்படியாமாயின் இவ்வாக்சியம் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்களுக்கு பேதத்தைபேதியாமையால் 'ஸுஸுஷுபுதூதாவொடுதூதாவொடு' என்கிற ஸூத்திரத்தில் ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்களுக்கு பேதத்தை

யுணர்த்துமென்று கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றமையாவத்தோடு விசேஷமென்றும். இனி வேறாளுக்கும் முத்திய அவஸ்தையை யுடைத்தானவை எல்லாபுபாநாதகாரணம் பித்திய அவஸ்தையையுடையவை எல்லாக்காரியம் என்றால்வருகிற மகர் அஹங்காரம் முதலிய அவஸ்தையையுடைய பரமாத்மாவக்கு முத்திய அவஸ்தையையுடைய யுடைத்தான அசேதக ருபாதாகாரணமாக வேண்டுகின்றமையால் வருகிற அவஸ்தையையுடைத்தானவைக்கு முத்திய அவஸ்தையையுடைய அபிநவஸ்தாவே உபாதாகாரணமென்று சொல்லவேண்டும். ஆகப்ரமத்தில் வேறான சேதநாசேதங்களுக்குப் ப்ரம்மரூபாதாகாரணமாகாதெனில் இதற்கு விடையளிக்கின்றோம். வருகிற அவஸ்தையையுடைத்தான பொருளுக்கு முத்திய அவஸ்தையையுடைய காரணப் பொருள் உபாதாகாரணமெனில் இவ்வினாவுக்குடையிலை வருகிற அவஸ்தையையுடைய ப்ரம்மத்திற்கு அசேதநகாரணமென்பதில் ப்ரமணியில்லாமையால் அசேதநம் ப்ரம்மத்திற்குபாதாகாரணமாகாதாயினும் ப்ரம்மம் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமானதால் வருகிற அவஸ்தையையுடைய அசேதநத்திற்கு ப்ரம்மம் உபாதாகாரணமாகலாம். இனி தம்மாத்திராவஸ்தை பூதாவஸ்தை முதலிய அவஸ்தையையுடைத்தான ப்ரக்ருதிக்கு அவ்யத்தாவஸ்தை மகத்வாவஸ்தை முதலிய அவஸ்தையையுடையப் ப்ரம்மம் உபாதாகாரணமென்று இதனால் சொல்லப்பட்டதாயிற்று; இவ்வாறு கூடுமென்றிசைத்தாலும் அவ்யத்தாவஸ்தை முதலிய அவஸ்தைகள் ப்ரக்ருதியின் கண்ணையுளவானதால் ப்ரம்மம் இவ்வஸ்தையையுடையதாகாது; ஆக ப்ரம்மம் ப்ரக்ருதிக்கு பாதாகாரணமாகாத கூடாதெனில், இவ்வினாவுக்குப் ப்ரக்ருதியின்கண்ணில் சுருதப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீவ்யாஸாசார்யர் இவ்வாறு விடைத்தந்திருக்கிறார். அதாவது ப்ரம்மம் சித்த அசித்த இவைகளை சரீரமாக உடையதானதால் ப்ரக்ருதி ப்ரம்மஸ்வரூபத்திலடங்கியதென்று ப்ரக்ருதியின் வஸ்தைகளெல்லாம் ப்ரம்மத்தினையெனச் சேயோம். விசிஷ்டவஸ்துவின்னவ்ஸ்வரூபம் விசேஷ்யமாத்திரமானதல்ல. விசிஷ்டவஸ்துவுக்கு விசிஷ்டமே ஸ்வரூபம். மண்குடத்திற்கு மண்மாத்திரம் ஸ்வரூபமல்ல என்றே. குடவடிவு என்கிற சுடச்சுறுதியுடன் சேர்த்தமண்ணையன்றே ஸ்வரூபமாம். இங்கு விசேஷணமும் ஸ்வரூபத்தில் சேருமாறில் தடியுடைய ஒருமனிதனுக்கு விசேஷணமாகியதடியும் தடியின் ஸம்பந்தமும் ஸ்வரூபமாகவேனுமென்று வருகின்றமையால் விசேஷணம் ஸ்வரூபத்தில் சேராதெனச்சிலர்மறப்பர்; அப்படி பொல்லப்போகாது. தடியும்தடி ஸம்பந்தமும் மனிதனைவிட்டுப் பிரியும்தன்மையனவாகையால் அவைஸ்வரூபத்தில் சேராவாயினும் தனித்தப்பிரியாது அப்பொருளுள்ளவையால் லப்பொருளோடு சேர்த்திருக்குமவை ஸ்வரூபமாகவில் குற்றமில்லையன்றே. மேலும் குடமுதலியவற்றுக்கு தண்ணீர் கொண்டு வருகை முதலிய அக்காரியங்களுக்குத் தக்கதாயாகிற யோக்யதையே ஸ்வரூபமாம். மண்மாத்திரமல்ல. அப்படியாயின் பிண்டமாயிருக்கும்போதும் குடமென்பபொருள்வரவேண்டும். அந்த யோக்யதையாவது ஒட்டையல்லாத குடமாகையாகிற அத்தித்தசுடத்துவமேயாம் எத்தவஸ்துவுக்கு எத்தகாரியத்தை ஸாதிக்கும்போது எத்த ஆகாரமின்றியமையாததாம்; அவ்வஸ்துவுக்கு அக்காரியத்தை யுண்டென்னும்போது அவ்வுகாரம் யோக்யதையாகிறது. நெருப்பு உடம்பை எரிக்கும்போது உஷ்ணமின்றியமையாததாவால் நெருப்புக்கு எரிப்பதில் உஷ்ணம் யோக்யதையாகின்றது. வாளுக்குக்கூர்மையும் யோக்யதையாகும். இப்படியே மண்ணுக்கும் குடமாம் போது யோக்யதையாவது மண்ணுயிருக்கை மருதுவாயிருக்கை நீர் கலத்திருக்கை முதலியவையாம். இவைவஸ்துக்களுக்கு இவை யோக்யதையாவதுபோல ப்ரம்மத்திற்கு ஜகத்ரூபத்தாலே பலவாகப்பரிணமிக்கும்போது, ப்ரக்ருதி ஜீவன்காலம், இவைகள் விட்டிப்பிரியாத விசேஷணங்களாகையால் யோக்யதையாகின்றன. இக்கார

ணத்தாலே சில ப்ரமாணங்களில் ப்ரக்ருதி முசலியவை ப்ரப்ரம்சசத்தி என்று இவை சத்திசப்ரத்தாலே சொல்லப்படுகின்றன. சாரியத்திற்கு வேண்டிய விட்டு பிரியாத விசேஷணக்களையன்றோ சத்தியெனப்படும். யோக்யதை யோக்ய ஸ்ஸ்ரூபத்தில் சேர்ந்ததானையால் ப்ரம்மத்திற்கு யோக்யதையாகிப் ப்ரக்ருதி ப்ரம்மஸ்ஸ்ரூபத்தையுடையதென்று ஆவ்யத்தாவஸ்தைமுதலிய அகஸ்ஸதைகள் ப்ரம்மஸ்ஸ்ரூபத்திலிருப்பனவாகின்றமையால் ப்ரம்மம் ப்ரக்ருதிக்குபாதாகாரணமாகலாம், இவ்வாறு சித்த அசித்த இவைகளுடன்சேர்த்த உசிஷ்டமே ப்ரம்மஸ்ஸ்ரூபமாகையால் ச்ருதியிலும் ஈசடிகு லாகொஷ்டுமெநிரிவி-தூநா லாவராகவி-தாவனவெடுவெதாஹடு அநாதாப் ப்ரஜாநாதாஸூஷி-தாப் ப்ரஜாநாதாப் ப்ராணெவி-தாப் என்று சக்ரரந்தமென்கிற சக்கிரத்தில் சுற்றும் சேர்க்கட்டமரம் அரங்கென்கின்ற கொம்புகளில் சேர்க்கப்பட்டாப்போலே பஞ்சபூதமுதலியவை எல்லாம் ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன; அரங்கன் குடமென்கிறநாபியில்கேர்த்தப்பட்டிருப்பதுபோல் ஜீவாத்மாக்கன் ப்ரமாத்மாவிலிடத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று அரநாபித்ருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டது. சக்கிரமாவது நாபிமாத்திரமல்ல; அரங்கனும் சக்ரரந்தமென்கிறநேமியும் சக்ரஸ்ஸ்ரூபத்திலுடையவை யன்றோ; இந்த ச்ருஷ்டாந்தத்தால் அரநெயின் சக்ரஸ்ஸ்ரூபத்தில் சேர்ந்தவையானாப்போலே ஜீவாத்மாப்ரக்ருதி இவைகளும் ப்ரம்மஸ்ஸ்ரூபத்தில் சேர்ந்தவை என்று நன்கு விளக்கும். இவை பட்டை இவைகளோடு சேர்ந்த வானுழையை சித்து அசித்து இவைகளோடுசேர்ந்த ப்ரம்மத்திற்குச் ச்ருஷ்டாந்தமாக ச்ருதிகொல்லுகிறது. இதனாலும் சேதநாசேதங்கள் ப்ரம்மஸ்ஸ்ரூபத்தில் சேர்ந்தவை என்று விளக்கும். இவைபட்டை இவைகளாவிட்டு தண்டிமாத்திரமே வானுழயல்லவன்றோ. இவைபட்டைகளோடு சேர்ந்ததண்டையன்றோ வானுழயாகும். இப்படி சிதசித்தங்கள்சேர்ந்த ப்ரம்மஸ்ஸ்ரூபமாகின்றது. பலத்த்ருஷ்டாந்தங்களிப்படியே ச்ருதியில் காட்டப்படுகின்றன. த்ருஷ்டாந்த ஸ்தலங்களில் எல்லாம்சேதமாகையால் நியாய நியாமாகபாவ மில்லாமையால் ச்ரீராத்மபாவமில்லை. ஆகையால் விசேஷணகாசப்தங்கள் விசேஷயத்தைச்சொல்லா. இங்கு விசேஷயவிசேஷணங்கள் சேதநாசேதாஸூபங்களாகையாலே நியாய நியாமகபாவம் கூடுமாகையால் ச்ரீராத்மபாவமுண்டு ஆகையாலே சேதநாசேதவாசப்தங்கள் ப்ரம்மத்துக்கு வாசகங்களாகின்றன என்கிற இவ்வளவுபேதமொழிய மற்ரவிஷயங்களில் பேசயில்லை. ஆகமக்க்ஷமுதலிய அகஸ்தைகள் விசிஷ்டப்ரம்மஸ்ஸ்ரூபத்தில் பிறத்தவையாகையாலே ஐசத்தித் த்ரம்மமுபாதாகாரணமாகவது முக்யமேயாம். மேலும் ப்ரக்ருதிஜீவன் இவைகள் ஸ்ஸ்ரூபத்திவ்சேராதவையானாலும், ப்ரம்மம் ஐகத்தக்கு பாதாகாரணமாகவது முக்யமேயாம். ச்ரீரத்தின் வுநியாலே உபாதாகாரணமானால் முக்யமென்பதற்குஞரையில்லை. சாரணமாவதற்கு வேண்டியவற்றால் வ்யவஹிதமாகையாலே ஐவ்ஸிஸ்ரூப வ்யவஹிதவானாலும் சட்டைசமயங்குக்கு காரணமாகின்றதன்றோ. இனி, மண்ணால் வ்யவாத முண்டானாலும் குலாவன் உபாதாகாரணமாகலாம்; காரணமாவதற்குவேண்டியதெயன்றோ மண்ணுமெனில்மண்ணிலேவெறயப்பிரிந்த குலாஹுபாதாகாரணம். ப்ரக்ரு

தியைப்பிரியாதப்ரம்மம் உபாதாகமேயாம். இனி, இவ்வழியாலே ப்ரம்மமுபாதாகாரணமாயினும் கார்யாவஸ்தை உபாதாகாரணத்திலிருக்கவேணுமாயைவால் கார்யாவஸ்தைப் ப்ரக்ருதியிலிருக்கின்றமையால் ப்ரம்மத்திலவஸ்தையிலையே எனில்; இதற்கும் விடைதருகிறோம். குடத்திலெடுத்தண்ணீரைப் புருஷன்சுமக்கும்போது குடம் நடுப்பட்டிருக்காலும் தண்ணீரைப்புருஷனே தாங்குவதுபோல மகத்வமுதலிய அவஸ்தைகளைப் பரமாத்மா தாங்குகின்றமையால் அவஸ்தைகளுக்கு முக்தியாச்ரயம் பரமாத்மாவேயாகையால் பரமாத்மா ஜகத்துக்கு பாதாகாரணமென்பது முக்யமேயாம். புருஷன் தண்ணீரைத்தாங்குகிற குடத்தைத் தாங்குகிறான்நிறி தண்ணீரைத்தாங்குவதில்லை என்னப்போகாது; அப்படியாயின் தண்ணீரில்லாதபோதில்குடத்தைத் தாங்கியதால் வருகிற சிரமத்தைக்காட்டில் அதிகமானச் ச்ரமம் தண்ணீரோடுகூடியபோதும் பிறக்கக்கூடாதன்றோ. வஸ்திரம் தர்ப்பம் முதலியவையைச் சீமேசேர்த்துஅவற்றின்மேலே ருந்திருளும் புருஷனுக்கு முக்யாதாரம் பூமியேயாம்; உஸ்திரம் தர்ப்பமுதலியவையல்ல. அவைகளுக்குப் புருஷனைத்தாங்குகிற சக்தியில்லையன்றோ; அவை புருஷன்கேராக பூமியில்படாமல் மறைக்கின்றன. ஆகையால் அவ்யஹிதமே முக்யாதாரமென்கிற நியதியில்லை. ஆகதிருட்டாந்தவிடங்களிலே போலப்ரம்மமேஅவஸ்தைகளுக்கு முக்யாதாரமாகையால் ப்ரம்மஜேகத்துக்கு முக்யோபாதாகமாம். இனி ஜகத்துக்கு பாதாகாரணமாயிய அவ்யக்கத்தைச் சீரமாக உடையதானதால் ப்ரம்மம் ஜகத்துக்கு பாதாகாரணமாகில் தார்க்கிகர்மகத்திற்கு முக்கண்மதத்திற்கும்பேதமென்ன? நியமிக்கப்படுவது சீரமென்கையாலும் சித்சித்துக்கள் ஈச்வரநியாயங்களைன்றவர்களும் சொல்லுகையாலும் உபாதாகாரணமீச்வரனென்று அவர்களுக்கு விர்திக்கின்றதினாலில், இதுதல்ல பூர்வபக்ஷமாயிருக்கின்றது. தார்க்கிகரானால்அப்ரமாணிகமாயே சொல்லுவரென்றும், அவர்கள்சொன்னவைதை ஒப்பக்கூடாதென்றும் நான்கள் ப்ரகிஜ்ஞாசெய்யவில்லை. நாம் சொன்னபடியவர்களும் சொன்னவென்களுக்கதனால் கஷ்டமில்லை. மேலும் ஸாம்யமும் சொல்லப்போகாது, ஆகாசம் காலம் திக்குமுதலியவற்றை ஈச்வரநியாயமென்றவர்களுக்கேகிரியாரன்றோ; என்றருளிச்செய்தார். ஆகப்ரம்மம்ஜகதுபாதாகமம்போது ஓரதுபபத்தியுமில்லை. இனித்தானிப்படியுபாதாமென்று ஸாதித்தாலும் ப்ரமத்தை யறிந்தபோது ப்ரபஞ்சமுமறியப்படுமென்பது பொருந்தாது. ப்ரபஞ்சம் ப்ரமத்தில் வேறாயதன்றோ; ஸைக்ஷமசித்சித்துடன்சேர்ந்தவிசிஷ்டப்ரம்மவஸ்தை மறியப்பட்டால் எல்லாமறிவடங்கிய தாகையாலே யறியப்படும்; வசுமுழுதே மறித்தபோதுவகத்திவடங்கிய மாமரம் பலாமரம் முதலியவையறியப்படுவதுபோல சித்சித்துக்களு மறியப்படுகின்றமையால் எல்லாமறியப்படுமென்பது பொருந்துமெனில், “ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம்ப்ரம்மம்” என்கிற லக்ஷணமுடைய ப்ரம்மத்தில் அந்த லக்ஷணமில்லாத சேதகாசேதநங்கள் சேரவழியில்லாமையால், அது சேராது. இனி ஸத்ய ஜ்ஞாநாத்வலக்ஷணம் விசேஷ்யமாத்மிரத்திற்கு லக்ஷணமாம்; ஏதையறிந்தா வெல்லாவற்றையுமறியலாகு மப்படிப்பட்ட ப்ரம்மம் விசிஷ்ட ப்ரம்மமே; அதற்கு லக்ஷணம் ஜக்மாதி காரணத்வமே என்று ஸூத்ரகாரர்கருத்தென்ற ஜக்மாதி ஸூத்ரிதர்ப்ருத ப்ரகாசிகையில் வ்யாஸாசார்யருளிக்கெய்தாரே எனில்; காரணவாக்கியத்திற்கும் சோதகவாக்யத்திற்கும் பொருள் மாறுபாடு கூடாமையாலதுவும்சேராது. மேலும் “ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாயம்பிறத்தது” என்கிற தைத்திரீய

வாக்கியத்தால் ஆத்மாவே உபாதாநமென்றோதப்படுகிறதன்றோ. இனி; உக்களிஷ்டப் படி விசிஷ்டமே ப்ரம்மமானாலும் “வாவாஹுணாவிகாரொநாபுயெய்யுதி கொகெகுவவஸுத்யு” என்கிற ச்ருதியில் உபாதாநகாரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் பேதமில்லையானதால் காரணத்தையறிந்தபோதே காரியமெல்லாமறியப்படுமென்று சொல்லுகின்றமையால் இவை எல்லாமென்று காட்டப்படுகிற விசேஷணமாகிய ப்ரபஞ்சத்திற்கும் விசிஷ்டப்ரம்மத்திற்கும் அபேதம் ஸம்பவியாமையால் விசிஷ்டப்ரம்மத்தை யறிந்தபோதிலை எல்லாமறியப்படுமென்று சொல்லப்போகாது சரீரத்திலுள்ளவிகாரங்களைல்லாம் சரீரியினிடத்திலிருக்குமென்பது, எல்லா, வெணிகசாஸ்திரதர்க்கங்களுக்கும் விருத்தமாம். “நதுத்ருஷ்டாந்தபாவாத்” என்கிறஸூத்திரபாஷ்யங்களுக்கும் விருத்தம். முந்திய அவஸ்தையையுடைய பொருளை நியமிப்பது உபாதாநகாரணமென்பது கடலோரத்தை மேலும் பிறக்கும் பொருள்கள்களே உபாதாநகாரணம் தேடவேண்டும்; உங்கள் மதத்தில் த்ரவ்யம் நிர்யாமாசையால் பிறவாததன்றோ; சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலிய அந்ரவ்யரூபமாகிய விகாரமே பிறக்குமாயாவிலைகளுக்கு ப்ரம்மத்திற்கும் பேதமேவாகையால் ப்ரம்மத்தையறிந்த போது இவை எப்படி யறியப்படும் இனி, கடமென்கிற பொருளுக்குப்பத்தியாவது கடத்வாவஸ்தையேயாம். மேலே மேலே வருகிற அவஸ்தை முன்னிருந்த அவஸ்தையோடுகூடிய பொருளின் நாசமாகும். அவ்வவஸ்தையையுடைய பொருளுக்குப் பத்தியாம். அவஸ்தைநிர்யமல்லாமையாலே அதர்க்குப் பிறப்புவேணுமென்பது உத்பத்தி நிர்யமல்லாமையாலே உத்பத்திக்குப்பத்தி வேணுமென்பது போலதவாதம் தனித்துப்பிரிந்திருக்கிறவற்றுக்கே தனிப்பிறப்பு முதலியவை வேண்டென்ற தனித்திராதவற்றுக்குத்தனியே பிறப்புமுதலியவை வேண்டா இக்காரணங்கொண்டே உத்பத்திக்கு உத்பத்தி வேண்டாமென்றதும், ஆகையால் பொருளைவிட்டுப் பிரியாத அவஸ்தைகள் பொருளுக்குப்பத்திமுதலியவையாகின்றன. ஆகையால் அவஸ்தையேபொருளுக்குப்பத்தியாம். அவஸ்தைக்குப்பத்தி வேண்டவதில்லை. என்று ஆரம்ப ணிகாரணத்தில் பாஷ்யத்திலும் ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் உபபாதிக்கப்பட்டதே என்றால்; அது கல்லதென்று கடத்துக்குப்பத்தியாவது கடத்வாவஸ்தையேயாகில் கடத்வாவஸ்தையுள்ளவரையில் கடம்பிறக்கிறது என்று வ்யவஹாரம் வரவேணுமேயல்லது கடம்பிறத்தது என்று வரக்கூடாது. ம்ருத்பிண்டத்தின் அழிவானது கடத்வாவஸ்தையேயாகி லீப்படியே கடத்வாவஸ்தையுள்ளவரையில் ம்ருத்பிண்டமழிகிறதென்று வ்யவகாரம் வரவேணும் ம்ருத்பிண்டம் அழிந்தது என்று சொல்லக்கூடாது. கடத்வாவஸ்தையிலுண்டாகிற முதல்ஷுணத்தின் ஸம்பந்தமேகடத்திற்குப்பத்தி என்றால் ஏது, அநித்தியமும் முதல் கூணஸம்பந்தமுடையதும் முன்னில்லாதேவத்தமாம்; அதற்குப்பிறப்பிறப்பில்லை இவையொன்றுமில்லாதபொருளுக்குப் பிறப்பென்பதுகட்டுவார்த்தையாம். மேலும் கடத்தில் ரூபம் ரஸம்முதலியவை ஸம்யோகம் இவை உண்டாம்போது கடம்பிறத்ததென்று வ்யவஹாரம் வரக்கண்டோமில்லையே. ரூபம் பிறத்தது இரஸம்; பிறத்ததென்றும் சொல்லக்கூடாது. தனித்துப்பிரியாதவைக்குப் பிறப்பில்லையன்றோ; ஸம்யோகத்தில் வருகிற க்ரியையால் பிறத்தது ஸம்யோகத்தால் பிறத்ததென்கிற வ்யவகாரமெல்லாப் நிர்மூலமாகவேணும், (அமநாஹியஜ்ஞாஃ

சூகுவொழுதாபி” ஹ்ராவலிஜ்ஜிரோதஸூகா” என்கிற ச்ருதிகனி லோதப் படுகிற வேதம் முதலியவை பிறந்தனவென்பதெல்லாமப்ரமாணமாகவேணும். சப் தம் பிறந்ததென்று வ்யஹாரம்கூடாது சப்தம்பிறந்தபோதெல்லாம் ஆகாயம் பிற ந்ததென்று வ்யஹாரம்வரவேணும். சனித்திராதவைக்கு உத்பத்திவிநாசங்களில்லையன் றோ சரீரம் ஆத்மாணம் பிரிச்சிராநாசநாசகரீரத்திற்கு உத்பத்திவிநாசங்களில்லை. ஆத்மாவத்கே உத்பத்திவிநாசகரீரம் கொல்லவேணும். பலசொல்லுவானென்? உலகத்தினுள் அல்லப்பட்டுப்பிரியாதவை யானையாலே இவ்வாறு ச்ருத் பத்தியின்புள்ளில்ல; ஈதவரணங்கே உத்பத்திவிநாசங்களென்று விபரீதமாய் விடும். விட்டுப்பிரியாத அத்தவரணங்கே உத்பத்திவிநாசங்களில்லை; விட்டுப் பிரியாதவையானாலும் த்ரவ்யங்களுக்கே உத்பத்திவிநாசங்களில்லை. அத்தவ்யங்க ளுக்கே யவையென்றுமாற்றிச்சொன்ன வதையார்மதப்பா? மேலும், விகாரத்தக்கு முகலானது பாநாகாரணமென்றும் விகாரம் காரியமென்றும் எல்லோருமொப்புக் கொண்டலிவ்யம்; ஹாவாரணம் ஸ்விகாரொநாநாபெய்ய” என்கிற விடத்தி ல் கடத்தலாநஸகரீர விகாரதத்தால் சொல்லப்படுகின்றமையால், “பயாவாஸ ஜெகெந்ஜாஹ்நேநவஸவாஹ்நேயபவியஜாநஸூகா” என்கிற முந்திய வாக்கியத்திலும் விகாரப்பொருளையுணர்த்தும் மயட்பரத்யயத்தாலவ்விகாரமேயுணர் த்தப்படுதல் சக்ககாலால் அவ்விகாரமே மண்ணையுபாதாகாரணமாகவுடைய காரியமென்பது உலகஜீதியாலே யறியப்பட்டதென்று நினைத்து ந்ருட்டாந்தமாக்கி கார ணத்தை. யறிந்தபோதே விகாரமறியப்படுமென்று சொல்லுகையால் உங்கன் மதத் தில்வஸ்தைஎன்கிற விகாரமறியப்படாமையால் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்ட காரணகாரிய விஞ்ஞாநமுங்களுக்குப்பொருந்தாத. அந்த ச்ருதியில் பூர்வவாக்கியத் தில் ம்ருண்மயமென்கிற பதமானது விகாரத்தையுடைய பொருளைக்குறிக்கின்றது. “விகாரோகாமதேயம்” என்கிறவிடத்தி வஸஸ்தையாகிய விகாரமேவிகார சப்தத் தால் சொல்லப்படுமென்பது பொருத்தமற்ற வார்த்தையானதா லிவ்விரண்டுக னிலு மொருபொருளையே கொள்ளவேண்டும். ஆகவிகாரரூபமான அவஸ்தை யுங் கன் மதத்திலேயறியப்படாதாகையால் மண்ணையறிவதினாலதனில் வேறுகாத விகார மெல்லாமறியப்படுமென்பது உங்கன் மதநிலைக்குச் சேராததேயாமென்பேலாதற்கு விடைசுருகிறோம்.—ப்ரக்ருதிக்கும் விக்ருதிகும் அதாவது உபாதாகாரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் பேதமில்லாதபோது மண், நடமாவதற்காகச் செய்யும்வேலைஎல்லாம் வீணாகையால் பேதமுண்டாகிறது தனித்திருத்தலும் தனித்தறியப்படுதலுமில்லா மையாலே தனித்துணைத்தையிலையென்பது வித்தமாம் ஆகவேறுகாத ஸத்தையுடைய காரணரூபாதாகாரணமாம். ப்ரக்ருதி என்ற மாச்சமாவென்று மித்தற்குப்பெயர். இக்காரணத்தை தாக்கெர் நஞ்ருபிரித்த கோன்றாமையால் அபுதவித்தம் மைமாயி காரணமென்கிறார்கள். காரியத்தில் வேறுபாடும் வேறுகாததுமாயகாரணரூபாதாகாரணமொன பேதாபேதமாகிகன் சொல்லுகின்றார்கள். வேறென்றும் வேறல்ல வென்றும் பேசத்தாதகாரணமென்கிலர் காரியத்தில் வேறுபாடாய் காரியஸத்தையி ல்வேறல்லாத ஸத்தையுடைய காரணரூபாதாகாரணமெனமற்றோர். எமக்குமீதே உபாதாகாரணவிகாரத்தில் மம்மதமானவப்பிராயம். கலசமுதலிய அவஸ்தையே விகாரம் பலரூபத்தையும் பலகாமத்தையுமடைகிற அவஸ்தைகெல்லாம் மண் னினவஸ்தையேயாகையாலே மண்ணையிப்படியாகின்றதென்று வேதார்த்த ஸப்

காகத்தில் அவஸ்தையே விகாரமென்றவளிச் செய்தார். அவ்விதவிதாரங்களுக்கும் மண்ணுக்கும், தடிக்கும் புரஷ்டனுக்கும், போல பிரித்திருக்குந்தன் மையில்லையானதால் பிறித்தறியப்படாதே குடமுதலிய விகாரங்களை மண்ணெடுத்திருக்கின்றமையால் கீழ்ச்சொல்லிய உபாதாகாரணவகணம் மண்ணிலுண்டாகையால் குடமசலியவற்றக்கு மண்ணைப் பரக்கதியி மாந்தாவுமாகின்றது. ஆகையாலும் மண்ணையரித்தபோது குடமுதலிய அம்மண்ணிலவஸ்தையாகிய விகாரங்களெல்லாம் தனிச்சநிலைக்கும் ஜ்ஞாகத்திற்கும் சகாசனையானாலே மண்ணின் ஸத்தையாலே ஸத்தையுண்டாகிறப்போலே மண்ணையரித்தகூட வரித்தனமயண்டாகித் தனையால் இவை எல்லாமறியப்படுமென்ற சொல்லலாகும். இப்படியே சோகாசேதகப்பரஞ்சுரித்த வற்றிற்கும் ப்ரம்மம் தனித்துப்பிரியாத காரணமாகையாலே எல்லாவற்றிற்கும் ப்ரகூதியாய் ஆத்மாவாயிருக்கையால் ப்ரம்மத்தைவிட்டுப் பிரியத்தறியத்தகாத எல்லாமறியப்படாதாமென்பது விதிக்கும். ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லிய தோஷத்திலொன்றுபிறகுசங்கடென்று ஸூக்ஷ்மபுத்தியாலே அறிந்துகொள்க. இனி பஷ்யத்தில் கோவபேதவாதிமதத்தில் அத்தந்தம் பின்னங்களுக்கு ஒருபுறியாலுமையம் சொல்லப்போகாமையாலே ப்ரம்மாசம்பாவம்கூடாமையால் எல்லாதோத்தந்தங்களும் விடப்பட்டனவாமென்று கோவபேதபகவும் நித்திக்கப்படுகின்றமையால், (வருககெவஸகிநாநாகாநாநாகெவஸகிவெவகதா | ஸுரிஜ்ஞாபுஹணோராபிவாகஸுபெதிதாஜஹந்தி) என்று, ப்ரம்மம் ஒன்றாயிருக்கவும் பலவாய் தோற்றுகிறது பலவாயிருக்கவு மொன்றாய்தோற்றுகிறது; இன்னசென்றறியப்படாத ப்ரம்மஸ்ரூபத்தை எவனறியத்தக்கவன்; என்று ஸ்மருதிசொல்லுமையாலும் பேதாபேதபகும் பகவத்பாஷ்யாகாரருக்குத் திருவுள்ளமென்று தோற்றுகையால் காரியத்தில் வேறுகாதகாரணமுபாதாகாரணமென்று கொள்ளவேணும்; இப்படியானால் எல்லாப்பரஞ்சுரமும் ப்ரம்மமேயாகையாலே ப்ரம்மத்தைப்பிரித்தபோதெல்லாமறியப்படுமென்று சுருதியில் சொன்னது கன்றாய்ச்சேரும். “ஹிரெந-கீர்விதுபு-கிரிகுலவி” (ஹரியென்ற ப்ரஸித்தமான ப்ரம்மத்தில் வேறுயதொன்றமில்லை.) “வாகஸுபுலாபுபிஹாவிசி-விசி” (இவ்வுலகத்திலுள்ள ஸமஸ்தமும் அந்த ஒரு ப்ரம்மமே) “தஹுபுதெநாலிவராகதொநுசி” (அந்த ப்ரம்மத்தில் வேறில்லை அந்த ப்ரம்ம மப்படிசொல்லப்படுகிறது.) “வருககெவஸகெவஸுபுலாபுபிஹாவிசி-விசி” (எக்காலத்திலும் மாறாத வ்ருபத்தையுடைய ப்ரம்மமொன்றே பரவாஸுதேவனென்றும் பரமேஸ்வரென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்மத்தில் வேறுபட்டபொருளில்லை.) என்கிற சாஸ்திரங்கள் கோவபேதத்தை விசேஷிக்கின்றன வாகையாலும் பேதாபேதபகத்தை யக்கேரிப்பது யுத்தமாம். சரீராத்மபகத்தைச் சொன்னாலும் சரீரமாகிய ஜகத்து ப்ரம்மத்தில் வேறுனதேயாகையால் ப்ரம்ம பிந்தமானவஸ்துவை விசேஷிப்பது சேராத. ஆகையால் பேதாபேத பகத்தை யே கொள்ளவேணுமெனில் இது தக்கதன்று—பேதாபேத பகத்தில் ப்ரம்மத்திற்கே உபாதி ஸம்பந்தத்தால் உபாதியினால் வருகிற வகவதோஷங்களும் வருகையாலே தோஷஸம்பந்தமில்லாதே கல்யாணகுணங்களுக்கு நிலமான ப்ரம்மத்தைப்படுத்திக் கிற வேதாந்தங்களெல்லாம் விரோதமும்; என்று பேதாபேதபகத்தை பாஷ்யத்

திலே ஸ்விக்கையாலும் ப்ரம்மாஜ்ஞாபகத்திலும் பேதாபேதபக்யம் கெட்டதென்று வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் மிகவும் சித்திக்கையாலும் பேதாபேதவாதம் பகவத்பாஷ்யகாரருக்குத் திருவுள்ளமன்ற. ஆனால் கீழ்காட்டிய பாஷ்யத்தக்குப் பொருளென் சரீராத்மபாவமாவது பேதமேயன்றோ. ப்ரகார ப்ரகாரிபாவம் பேதரூபமேயன்றோ. எப்போதும் ப்ரகாரப்ரகாரி பாவமாகிய சரீராத்மபாவமாவது எப்போதும் பேதரூபமாகையால் சரீராத்மபாவத்தைச் சொல்வதில் கேவலபேதமே வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஆனதிலுள்ளோரு ஸ்வயெயிவிறெ ஷெட்டு. நகரய்ய தெ” என்கிற ஸூத்திரத்தில் சரீராத்மபாவமே பேதமென்று ப்ரயஸிக்கப்பட்டது. எனில் சொல்லுகிறோம் கீழ்காட்டிய பாஷ்யத்திற்குக் கூறத்த ஓவ்வாறு கொள்ள வேணும். ஒன்று என்கிற வ்யவஹாரத்தில், ஸ்வரூபபக்யம் அல்லது ப்ரகாராக்யம் காரணமாகிறது. ஸாயக்காலத்தில் பகக் கொல்லாமொன்றும் விடுகின்றன, அரசர்கொன்றாளுக்கீ, இவை எல்லாமொரோதாயம். என்கிற விடங்களில் தேசம் முதலிய ப்ரகாரமொன்றாகையால் ஒன்று என்கிற வ்யவஹாரமுண்டாயிருக்கிறது. இங்கு ஐகத்தக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் ஸ்வரூபம் பிங்கமாகையாரோ ஒன்று என்கிற வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமொன்று சொல்லவேணும் அஃது யாதென்று விசாரித்துப் பல்விடங்களிலும் விட்டுப்பிரியாத விசேஷணமாயிருக்கை என்ற நினைவித்தருளிச்செய்தார். ஆகையாலுருதக் வித்தியே பகவத்பாஷ்யகாரருக்குத் திருவுள்ளம். வித்தியாவது - ஸித்தியும், ஜ்ஞாகமும். ஸித்தியாவது இருப்பு, ஜ்ஞாகமாவது அறிவு. இவ்விரண்டும் தனியேயில்லாத விசேஷணங்களுக்கு அப்ருதக்வித்த விசேஷணங்களை என்ற பெயர், இக்கருத்து அவ்விடத்திலேயே பாஷ்யத்தில் விளக்கும். அவையாவன:—ஜாதிருணமுதலியன. இனி, கந்தமுதலிய அப்ருதக்வித்த விசேஷணங்கள் தனித்து மறியப்படுகையா விவ்விதக்கணம் பொருந்தாது. யாதொன்று தானுள்ளவையிலொன்றைப்பற்றியே நிற்கின்றது; அது அப்ருதக்வித்தமென்று தார்க்கிக்கொல்லிய விதக்கணங்கூறில் இவ்விராமாகிய அப்ருதக்வித்திபேத வ்யவகாரத்திற்கே ஹேதவாமல்லது அபேதவ்யவகாரத்திற் டிடக்கொடாது. ஆனதால் ப்ரம்மமொன்றே யுள்ளதென்கிற வ்யவகாரமுங்கள் மதத்திற்குப் பொருந்தாதெனில்; பொருந்துமாறு கூறுகின்றோம்; தனித்திருக்கிற காரியங்களுக்கே தனிப்பிறப்பு முதலியன வேணுமென்கின்ற சுருத ப்ரகாரிகையை யாலோசிக்கும்போது யாதொன்றின் பிறப்புநாசம் ஸத்தைமுதலியவை எவ்வாதாரத்தைப்பற்றி யிருக்கின்றதோ அது அவ்வாதாரத்திற்கு அப்ருதக்வித்தவிசேஷணமென்று கொள்ளப்பட்டதாகிறது. கந்தமுதலிய ருணங்களின் ஸத்தைபொருளின் ஸத்தையைப்பற்றியிருப்பதால் ருணங்கள் பொருளுக்கு அப்ருதக்வித்தவிசேஷணங்களாகின்றன. இப்படியே விக்குதி என்கிற காரியத்திற்கு ப்ரக்குதியென்கிற உபாதாகாரணத்தின் ஸத்தையில் வேறான ஸத்தையிலையாதலால் தன்னுடைய ஸத்தையில் வேறாகாத ஸத்தையுடைய காரணமுபாதாகாரணமென்பதில் விரோதமொன்றுமில்லை, இஃதேயாத்மாவாயிருக்கை. ப்ரம்மத்தினின்றும் பிறக்கின்றமையாலும், ப்ரம்மத்திலே ஸயிக்கின்றமையாலும் ப்ரம்மத்தால் காக்கப்படுகின்றமையாலும், ப்ரம்மத்தால் நியமிக்கப்படுகின்றமையாலும் ப்ரம்மத்திற்கு சரீரமாகின்றமையாலும் எல்லாம் ப்ரம்மத்தை யாத்மாகடையனவென்றருளிச் செய்யா னின்ற பகவத்பாஷ்யகாரரால் இவ்வாத்ம வெளியிடப்பட்டதன்றோ. உள்ளே யுரு

ந்த நியமிக்கையாகிற ஆத்மத்வமிக்கு சொல்லப்பட்டதில்லை. அது உபாதாகாரண மாவதினால் வருமதன் ற்ற உபாதாகமாவதினாலும் நியந்தாவாதினாலும் நியந்தா வான ஆத்மாவாகிறனென்பது பொருத்தாதல்ரே. நாம் சொல்லியபடி ஆத்மாவாகையே இவ்வுக்கு பொருத்தமுடையது. எப்படி என்றால் கூறுகிறோம், ப்ரம்மத்தினின்று பிறக்கையாலுமென்ற தாவசேதநக்ஷணப்பற்றி உபாதாகாரணமாகையாகிற ஆத்மத்வமும், ப்ரம்மத்தால் நியமிக்கப்படுதலாலுமென்பதற்கு ஜீவரூபனுதி நியமிக்கிறனென்று கருத்தாகையாலே ஜீவனை விட்டுப்பிரியாதவனென்று பெறப்படுகின்ற மையாலும் சேதநாசேதநக்ஷணெல்லாவாற்றிற்கு மப்ருதக்ஷித்தகாரணமென்கிற காரியஸத்தையில் வேறல்லாதஸத்தையுடைய காரணமாகிய உபாதாகாரணமாகிய சொல்லப்பட்டதாயிற்று. ஆக, இவ்விதகாரணமாகையாகிற ப்ரக்ருதி த்வமென்கிற ஆத்மத்வம் சேதநாசேதநக்ஷணெல்லாவற்றையும் பற்றி ப்ரம்மத்திற்குண்டாகையால் இவ்வித ஆத்மாவாகிய ப்ரம்ம மறியப்பட்டபோதே மற்றெல்லா மறியப்பட்டதே யாம். மற்றொன்று தனித்தறியவேண்டிய தொன்றறியில்லையென்றே ; ப்ரம்மத்தின் ஸத்தையால் ஸத்தைபெற்ற வஸ்துப்ரம்ம மறியப்பட்டபோதறியப்படாதொழியுமோ, இனி, ப்ரபஞ்சத்திற்கு ப்ரம்மஸத்தையொழிந்த ஸத்தையில்லாதொழிந்தால் ப்ரபஞ்ச சம்பொய்யென்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. அப்போதுவகத்தைப் பொய்யென்கிற அத்தைவகளுக்கு நூல்களுக்கும் பேதமில்லையே என்றால் இச்சந்தேகம் வேண்டாம். குணங்களில் ஸத்தாஜாதியை யொப்பாதவர் மதத்தில் ரூபமுதலிய குணங்களுக்கு த்ரவ்யஸத்தையில் வேறான ஸத்தையிலையானாலும் குணங்கள் பொய்யென்றாக் னோ ; சித்தாந்தத்திலும் தனித்து உத்பத்தி ஸ்திதி ஸத்தையிலாத அவஸ்தைகளைப் பொய்யென்று சொன்னார்களோ ; இப்படியே ப்ரம்மஸத்தையில் வேறான ஸத்தையிலையானாலும் ப்ரபஞ்சம் பொய்யாகாது. ஆகையாலன்றே ‘மெக்ஷஸிஸ்ஸுஸ்ஸு வாது’ என்கிற ஸூத்ரத்தில் காலமென்பது தனியேதோற்றாதே எல்லாப்பொரு ளுக்கும் விசேஷமானாய் தோற்றுகையால் இதற்குத்தனியேஸத்தையிலலை. ஆனாலுமி ல்லைஎன்று சொல்லப்போகாது. ஜாதிமுதலியவற்றிற்குத்தனியே ஸத்தையிலையானாலும் மவைபொய்யாமோ; என்று பாஷ்யத்தில் தெளிவாகவருளிச்செய்தார் ஆனதால் ப்ரம்மஸத்தையால் ஸத்தைபெற்றிருப்பதால்ப்ரபஞ்சம் பொய்யாகாது. இனி, உபாதாகமாயிருக்கையாவது அப்ருதக்ஷித்தகாரணமாகை ஆத்மத்வமென்பது மீதேயாமென் றால்; பசவானுடைய திருமேனி விமாக கோபுரமண்டப ப்ராகாரமாகியிருக்கும் கீத்ய விபூதியை நித்யமென்ற வதைப்பற்றி பரமாத்மா ஆத்மாவாகமாட்டான். நித்யவிபூதி நித்யமாகையால் அவ்விபூதிக்கு பரமாத்மா உபாதாகாரண மாகானன்றே ; ஆகையால் நித்யவிபூதியும் உத்பத்தியுடையதேயாம். இவ்விபூதிக்குத்பத்தியிலையானால் இவ் விபூதிப்ரம்மகார்யமாகாமையால் ப்ரம்மத்தை யறித்தபோதறியப்பட்டாது. அப்படியாகில் ப்ரமத்தையறித்தபோதெல்லா மறியப்படுமென்கிற ப்ரதிஜ்ஞை சேராதாம். இந்த ப்ரதிஜ்ஞைக்கு விருத்தமாகவும் நித்யவிபூதியை நித்யமென்றால் வியததிகாரண விரோதமும் வரும். அவ்விதகாரணத்தில் ஆகாயம் நித்யமோ உத்பத்தியுடையதோவெ ன்று விசாரித்து நித்யமாகில் ப்ரம்மகார்யமாகாமையால் ப்ரம்மத்தை யறித்தபோதெல்லா மறியப்படுமென்கிற ப்ரதிஜ்ஞைக்கு விரோதம் வருகின்றமையால் உத்பத்தி

யுடையதேயாமென்று விரித்தாங்கும் செய்யப்பட்டதன்றோ. இந்த நியாயத்தால் நீத்ய விபூதிக்கு முத்தப்பதிபுண்டென்று சொல்லவேண்டும் நீத்யவிபூதியை உத்பத்தியுடைய தென்றால் நீத்யமென்று சொல்லுகிற ப்ரமாணக்களோடு விரோதம் ஒருமாகையால் ப்ரம்மத்தையறிந்தபோதெல்லா மறியப்படுமென்கிறவிடத்தில் நீத்யவிபூதி தவிர மற்றெல்லாமறிக்கப்படுமென்று பொருத்தொன்றோமென்றாலும் இப்படியான ஆராயத் தையம், ‘‘ஹ்யஸ்யஸாஹரிக்குண்டுஹ்யுதி’’ ‘‘சூகாஸவதவ்யதஸமி து’’ இவை முதலிய ப்ரமாணங்கள் நீத்யமென்று சொல்லுகையால் ஆராயதைய யும் சீக்கவேண்டுமென்று வரும். ஆதலால் நீத்யவிபூதிமத்திரம் நீத்யமாகவது கூடா தென்றால் ‘‘சூகாஸஸம்ஹரித்’’ இது முதலிய ப்ரமாணங்களில் மகதஹங்கார க்ரமத்திலே உத்பத்தியுடையதென்று தெளிவாகச் சொல்லுகையாலும்நீத்யவிபூதிக்கு உத்பத்தியை பொரு ப்ரமாணமும் சொல்லாமையாலும் நீத்யவிபூதியை ஆராயத்ரு ட்டாத்தத்தாலே உத்பத்தியுடையதென்று சொல்வத்தகாது. இனி, ‘‘ஃயஜாஹுக்ஷோ ஹமவாஹுஹாஹிகாஹவயெதாவூஹி’’ (பகவானுடைய திருமேனியும் பகவத்கத் தமகம்) இது முதலான ப்ரமாணங்கள் திருமேனியும் நீத்யவிபூதியும் ப்ரமாணம் ஸ்வ ரூபமேயென்று சொல்லுகையால் திருமேனிமுதலிய நீத்யவிபூதியெல்லாம் ப்ரமாதம் ஸ்வரூபத்தில் வேறாயதன்றென்கொள்ளலாம் அத்தபடித்தில் எல்லாமறியப்படு மென்கிற ப்ரதிஜ்ஞைக்கும் விரோதமில்லை, நீத்யவிபூதியில் விசித்திர உத்யாகவாக் களும் விசித்திரதடாகக்களு முண்டென்று சொல்லுகையால் இவற்றையெல்லாம் ப்ர மம் ஸ்வரூபமென்று கொள்ளுகை யுத்தமன்றோ ஒன்று ஸந்தேகமவேண்டாம் ; உத் யாகமுதலியவை யுண்டென்று சொல்லுகிற வாத்யங்களுக்கு உத்யாகவாமுதலியதற் றில் வருகிற ஆகந்தமெல்லாம் ப்ரம்மாதத்தின் துளியென்னலாம்படி எல்லா ஆக் தங்களுக்கும் ப்ரமமாதபவம் தருமென்று கருத்தாகையால் தஹராதிகாரணத்தில் பா ள்த்யம் சுருதப்ரகாசிகை இவ்விரண்டிலு மிவ்வாதே இங்குண்டான ஆகந்தங்களும் இல்லாத ஆகந்தங்களு மெல்லாம் ப்ரம்மாதத்தத்திலடங்கியதென்று அருளிச்செய்தார் சன். ஆதலால் ப்ரம்மஸ்வரூபமே நீத்யவிபூதி என்றாலது சேராத. விரஜை மென் கிற திவ்யகதையைத்தாண்டிச் சேரவேண்டிய திவ்யலோகத்திலடங்கிய ஐரமதீய மென்கிற தடாகமுதலியவை ப்ரம்மஸ்வரூபமே யெனற சொல்லுவது பொருத்தா தன்றோ. ஆகையால் நீத்யவஸ்துக்களுக்கு ஆத்மாவாகையாவது அப்ருதச்சலீத்தியற் றவைகளுக்கு ஆத்மாவாகையாவது உபாதாகாரணமாகை ஆகையாலனுப்பச் சிவொன் றுமில்லை. ஆக உபாதாகாரணமாகிய ப்ரம்மமறியப்பட்டபோது அப்ருதச்சலீத்த வீசே ஷணங்களை மற்றெல்லாமறியப்படுமொகையால் ப்ரம்மத்தையறிந்தபோதெல்லா மறி யப்படுமென்கிற ப்ரதிஜ்ஞை பொருத்தமுடையதாகின்றது. அல்லது, விசேஷணமா கிய ப்ரபஞ்சத்தையே யுத்தேசித்து ப்ரச்சம்பண்ணப்பட்டாலும், விஷ்ணுபுராணக் கில் ஆகிபரதசரித்தில் கியாரென்றுகேட்ட ஸௌவீரராஜ ப்ரச்சத்திற்கு, ப்ரச்சம் கேவல சரீரஸம்பத்தமுடைய ஆத்மாவைப்பற்றியதானாலும் உண்மையில் கீயென் றபத்திற்கு சுத்தாத்மஸ்வரூபமே பொருளெனவறிவித்தற்கு ஆகிபரதர் ‘‘ஃயஜாஹு ஶ்ருஹுநெதக்ஷாஹாநெதகொஹுவஸித்’’ ‘‘ஃயஜநெய்ராவிஷ்ணுக்ஷோ வ’’ இவைமுதலிய சுவோகங்களில் சுத்தாத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிவிடையளித்தாப்

போலும், அதர்வசிரஸ்ஸில் தேவர்கள் உருத்திரனை நீ யாரென்ற கேட்டபோது தேவர்கள் கருத்தப்படி நீ யென்கிறபதத்திற்கு ருத்ரனை பொருளானாலும் எல்லாப் பதங்களும் பரமாத்மாவளையில் போதிக்கின்றனவேன் நறிவித்தற்கு உருத்திரன் நீ யென்கிற பதத்திற்குப் பரமாத்மாவைப் பொருளாகக்கருதி: (சுஹஸுரேப்யு) ஸுஹஸுர¹ என்று துடங்கி பரமாத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி விடைதந்தாப்போலவும் இங்கும் ப்ரசநத்தில் எல்லாமென்கிற பதத்திற்கு விசேஷணமே பொருளானாலும் விசேஷணத்தை யுணர்ந்துகிற சப்தம் விசேஷ்யமாகிய ப்ரம்மத்தைபோதிக்குமென்றறிவித்தற்கு ஸ்தூலஸூக்ஷ்மப்ரம்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி உத்தரம் சொல்லப்பட்டாலும் குற்றமில்லையானதால் ஒருவிதஸ்தேசத்திற்கு மிடமில்லை. இவ்விசாரத்தை ப்ரஹ்மாரண்ய உபநிஷத்திற்கு வ்யாக்யாசம் செய்யும்போது வினங்க விவரித்த உபந்யஸிக்கப்போகிறோம். இங்கு இவ்வளவே போதமென்ற நிறுத்துகிறோம்.

ச. கடுஸஸுரேப்யு²வாவாய | வெவிஷெ³வெஷி⁴கவெ⁵ ஹஸுர⁶ய
ஹஸுர⁷வெஷி⁸வாவாய⁹ ||

ச. தஸ்மைஸு¹ஹாவாச | த்வேஷி²த்யேவேதிதவ்யே³இதிஹஸ்மயத்
ப்ரஹ்மஸி⁴தாவதத்தி⁵பராசைவாபராச ||

(ப - ம்.) வராவவரவ ஸவராவவாவவெவிஷெ¹வெஷி²கவெ³பாஸித்யை⁴அபரவி
த்யைஎன்கிற விரண்டினித்யைகள், யசு-யாதொன்றை, (புராவு⁵அடை
வதற்கு) வெஷி⁶கவெ⁷அறிபத்தக்கவைபென்று, (ஹஸுர⁸ஹஸுர⁹வெஷி¹⁰
ப்ரம்மஸுர¹¹விகன் சொல்லுகிறார்களோ, (அதையறிந்தாலெல்லாமறிப்ப
மெ.) இதி¹²கடுஸஸுரேப்யு¹³வாவாய - இப்படி சொனாகருத்து அங்கிரஸ்ஸு
சொன்னார்.

பதாந்வயார்த்தகேதவங்கள்.

பாஸித்யை பரமாத்மாவைப்பற்றியது அபரவித்யைதரும் அதரும் இவைகளுக்குஸாதநம் இவைகளின்பலம் இவைகளோப்பற்றியது ப்ரசநத்தி
ற்குத்தரம் நேரில்லைஎன்றால், ஸூரவாகுதம் சொல்லிவித்தாரத்தம்சொல்வது
போலபாஸித்யையுணர்ந்தி இதனால் ப்ரம்மத்தையறிந்ததேபோதெல்லாமறி
யப்படுமென்று சொல்வதற்கு அபரவித்யைபர வித்யையென்று பிரித்துச்
சொல்வப்படுகையால் குற்றமில்லை என்ற அங்கரபாஷ்யாபிப்ராயம். ப்ரம்
மத்தையடைவதற்கு இரண்டினித்யைகளறியத்தக்கவை என்கிறவிடத்தில்
அடைவதற்கு என்கிறபதம் வருவிக்கப்பட்டது. இது, பகவத்பாஷ்யகாரர்
ப்ரம்மத்தையடைய விரும்பினவனென்று இந்த சுருதி வ்யாக்யாநத்தின்
ருளிச்செய்கையாலவரது திருவுள்ளமேயாம். அப்படிப்பட்டப்ரம்மமறியப்
பட்டபோது எல்லாமறியப்படுமென்பதும் சேர்க்கப்பட்டது.சேராதபோ
துப்ரசநம்வேறு உத்தரம்வேறென்று அஸங்கதமாம். ஆகையால் பதவா
யால் வினங்கும் கருத்தே இந்த சுலோகத்தின் கருத்தென்று இராமாநுஜ
பாஷ்யத்திலடங்கிய வடிப்பாயம்.

ஞ. தத்ராவராஜமெஷாயஜுவெஷுஷாஜவெஷாயவெஷுஸி
க்ஷாக்ஷாவயாக்ஷாணவிராக்ஷாமெஷாஜெஷாஷ்ஷிதி சுயவராயயாதஷ
க்ஷாஜபமஜுதெ ||

ஞ. தத்ராவராஜக்ஷேநதாயஜாஷ்ஷிதஸ்ஸரமவெசேதாத்ஷேதஸ்
ஸிக்ஷாக்ஷேபோவ்யாக்ஷணம்நிருத்தம்சந்தோஜ்ஜீயாத்ஷிதி அதபராயயாத
தக்ஷாமதிகம்பநித ||

(ப்-ம்.) தத்-இவ்வித்யைகளுக்குள், சுயவரா - அபரவித்யையானது
ஜமெஷுஷாயஜுவெஷுஷி ஸாஜவெஷு சுயவெஷு ஸிக்ஷாக்ஷி விராக்ஷா
ணஸு விராக்ஷு மஹாஜெஷாதிஷு இ-தி-ருக்ஷஜாஸ்ஸமா தாலணங்களை
என்ற நான்குவேதங்களும் சிவசுத்தமூலைய ஆறகங்களும்மாகியஇவைவே
யாம். யயாதசு சுக்ஷாஸுசுயிமஜுதெ - யாதொன்றிலே யந்தவாக்ஷாபர
ப்ரம்ம மறியப்படுமோ, வராக்ஷ - அந்த பரவித்யைமேலே சொல்லப்
படுகிறது.

ஸா-ஹா.—அதிகம்பதே என்கிறபதத்திற்கு அடையப்படுமென்ற பொருள்
அறியப்படுமென்று பொருளானாலும் அடையப்படுமென்றே பொருள்சொல்லப்
பட்டதாம் எவ்வழியாவேளெனில்; அவித்யை நீக்குதலையுண்டு ப்ரம்மப்ரபந்த் யாகி
ன்றது; வேதவ்ஸவன்றோ; அவித்யைநீக்குவது ப்ரம்மத்தையறிந்தாவன்றோ. ஆன
தால் ப்ரம்மத்தை யறிந்தபோதே அவித்யைநீக்குவதால் ப்ரம்மத்தையடைவதும்
ப்ரம்மத்தையறிவது மொன்றேயாம். இனி, இக்குபரவித்யையை வேதங்களில்
சேராததாகச்சொல்லுகின்றமையால், «பொய்வடிவொஹிஷ்டதயம்» என்கிற
வசத்தின்படி வேதபாஹ்யங்கண்ணவை அப்ரமானங்களை மோக்ஷவிநாசிகளா
விருக்குமானவால் வேதபாஹ்யமான பரவித்யை மோக்ஷஸாதகமாயாவது எகரு
மெனில்; உபநிஷத்தக்களை வேதபாஹ்யங்களென்றிருந்து சொல்லவில்லை. ப்ரம்மஜ்ஞா
நத்தை சப்சரூபமாகிய வேதத்தில் வேறென்றசொல்விற்ற அபரவித்யை சப்த
ரூபமாகிய வேத சாஸ்த்ரமாகையாலே பரவித்யைப்படி யானதல்ல வென்று
சொல்லப்பட்டது. உபநிஷத்தினால் சொல்லப்படுகிற அக்ஷரப்ரம்மம் ஆசார்ய
னைக்கிட்டி ஸைராத்யமடைந்தவனா வறியப்படுமென்று ப்ரம்மவித்யையைப் பிரித்து
பரவித்யையென்று பேசிட்டது.

ரா - ஹா.—பரவித்யை அபரவித்யைஎன்றெடுத்த க்ரமத்தைவிட்டி முன்னபரவி
த்யையைச்சொல்வது ஸுலோகதாக்கய்யத்தாலே ஆறங்களும் உபந்ருமணக்
ளானஸ்ருதிசிறுபுராணங்களும் நான்குவேதங்களும் வேதாந்தஞாமாகிய சாஸ
த்ரத்தால் பிறக்கிற ப்ரத்யக்ஷரூபமாகாத சாப்தஜ்ஞாநமபரவித்யை எனப்படுகிறது.
பரவித்யையாவது—விவேகம் விமோகம் அப்யாஸம் ச்ரியைகல்யாணம் அநுஸாத
ம்அதிகாரம் என்கிற ஸாதகஸப்தசுஹாயத்தாலே பிறக்குமதாய் ச்ரவணத்தால்
பிரந்தபரோக்ஷ ஜ்ஞானத்திற்குப் பின்னுண்டாவதாய் ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாயிருக்
கிற ஜ்ஞானமேயாம் இத்தால், பகவத்பாஷ்யகாரரருளிச் செய்தபடி ச்ருதிதாப்ர
யமென்று காட்டப்பட்டது.

வையொன்றிலுமொன்று ஸ்நாஸமாயிருப்பதுபற்றி. அழவில்லாததென்பதற்கு சரீர மில்லாமையும் வேதபாடில்லாமையும் குணமில்லாமையும் காரணமாகிறது. இவை யுண்டாகிலன்றோ இவைகளில் வழியாலே குறைவாக் கூடும் இவையிலையான சாலெவ்வழியாலும் குறையிலை ஆக இப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்தையறியச் செய்வது பர வித்தையென்று முடிவானதாகுத்து.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பதவுளாஸின்படியினங்கும் சுருத்தி இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் கொள் ளப்பட்டது. யோனிசப்தம் உபாதாநகாரணத்தைச் சொல்லுமென்பதுமே ல்லாக்கப்தால் விளங்குமென்று பகவத்பாஷ்யகாராருளிச்செய்தாரென்று யோனிசப்தம் உபாதாநகாரணத்தை பிபாதிப்பதற்குக்காரணமும் ப்ரமா னமாகப் ப்ரக்ருத்தபதிசுரணபாஷ்யமும் காட்டப்பட்டது.

எ. யஸூதாநாநாவரூபிணிலிஷ்டுஸூநாணீயொநஜ்யொவாவி க்ரூபிஃ | வ்யக்ஷணவஸுஸூபிணீஷ்டுதெயுகஸூநஜம் வஹுணஃவா ரூபெணவஸுஸூ ||

எ. யஸ்மாந் ப்ரம்மநா ப்ரமண்திகிமதித்யஸ்மாந் காணீயொநஜ்யொயொ ஸ்திகச்சித் | வ்ருக்ஷதீவஸ்தப்திதாதிதிதீஷ்டத்யேகஸ்தேதேதமபூர்ணம் புருஷேணஸர்வம் ||

(ப்-ம்.) யஸூசு-யாதொருப்ரம்மத்தைக்காட்டில், ஸ்வரூப வரூபிணீ ஸ்நாஸமாயிருந்தவஸ்து கிடை யாதோ, யஸூசுசுணீயித-எந் தப்ரம்மத்தில் சிறியதில்லையோ, யஸூசுஜ்யொயிக்ரூபிணீ - எந்தப்ரம்மத்தி ல்பெரியதில்லையோ, அப்படிப்பட்டப்ரம்மமாகிய ப்ரமபருஷன், வஹுணீயு க்ஷணவஸுஸூபிணீஷ்டு-ஒருவனுப் வ்ருக்ஷம்போலே யொருவருக்கும்வ ணக்காதவனுப் ப்ரமபதத்திலிருக்கிறான், தெநவாரூபெணவஸுஸூ வ-பூவஹுணீ - அந்தப்ரமபருஷனுலையெல்லாம் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ரா - ஹா.—ப்ரம்மம் எல்லாவற்றிற்கு முபாதாநகாரணமென்பது சேரும்வழி யாது? மண்முதலியவையே கடமுதலியவற்றிற்கு பாதாநகாரணமாகின்றனகன்றோ; எனில் சொல்லுகிறது. எல்லாவற்றிற்குமாத்மாவாயிருப்பதால் மண்முதலியவற்றைச் சரீரமாக உடைய ப்ரம்மமேகாரணமாகின்றது; ஆனதால் விரோதமில்லை ஆக இப்ப டிலுள்ளோபாதாமையால் ப்ரம்மத்தில் நிறத்தவஸ்து மற்றொன்றில்லை அஹுஷக்க ணுமகத்துக்கு மகத்தாயிருக்கும் அந்தப்ரம்மமேபுருஷோத்தமன். இவனுக்கு ஸ்வா மிஒருவனுமில்லாமையாலே யாருக்குமியன்வணங்கான். அவனுக்கிருப்பீழம் ப்ரமப தம் இத்தமத்திரத்திற்குச் சிவ்வயாக்யாரம் செய்யவிலையாயினும் ஸ்ரீவ்யாஸசார்யர் வ்யாக்யாரம் செய்தார்.

பதாந்நயார்த்தபேதங்கள்.

இந்த மக்கிரத்திற்கு சங்கராபாஷ்யமில்லை. இதுபற்றியே சிலசீட்கள் திரத்திற்கு வ்யர்க்கியாகம் செய்யவில்லை என்று இராமாநுஜாபாஷ்யத்தில் சொன்னது.

அ. யபொண-நாஹிஸுஜெதமூஹுதவ்யபாவுபிவ்யுரெஷ்யபவஸ்வதி | யபாஸதேவாருஷாருதஸுருகாதிதயாக்ஷராஷ்வகீஹவஸ்ய ||

அ. யதோந்நாபிஸுருஜேதக்ருஹ்ணேதசயதரப்குருவ்யாமிரவதயஸ்ஸம்பவந்தி | யதாஸதேபுருஷாத்கேஸலோமாநிததாக்ஷராதஸம்பவதிஸ்ஸவம் ||

(ப-ம்.) ஊண-நாஹி-சிலத்திப்பூச்சியானது, யபா - எப்படி, வ்யுஜெத-ஸ்ருஷ்டிக்கின்றதே, மூஹுதெ-கிஷ்ணிக்கின்றதே, வ்யுபிவ்யுரெஷ்யபவஸ்வதி - ஸ்வதி - பூமிநிலப்படி. பலஷுவதிசுருண்டாகின்றனவோ, யபாஸதேவாருஷாருதஸுருகாதி - ஜீவித்திருக்கிற மனிதனிடத்தில் எப்படி கலைமயிர் உடம்புமயிர்சேர்க்கின்றனவோ, தயாக்ஷராஷ்வகீஹவஸ்யஸ்வதி - அப்படியே அக்ஷரபாப்ரம்மத்திலிருந்து ஸமஸ்தமுமுண்டாகிறது.

ஸ்ர - ஹா.—அனேகதிருஷ்டாத்தங்களால் அக்ஷரபாப்ரம்மம் உபாதாகாரணமென்பதை வலியுறுத்துகிறது.

ஸ்ர - ஹா.—உபாதாகாரணமும் அசிக்காரியமும் ஏகஜாதியாயிருக்கவேண்டும்; அன்றிலே உபாதாகாரணத்தில் வேறான கீழ்த்தகாரண மொன்றுண்டாகையாலது உபாதாஜ்ஞாத்தாலறியப்படாமையாலு உபாதாகாரணமாகிய ப்ரம்மமொன்றையறித்தபோதே எல்லாமறியப்படுமென்பதற்கு வழியில்லை. உபாதாகாரணத்தியமுள்ளபுமமாதிரியே காரியமாகையாலு உபாதாகாரணமாகிய ப்ரம்மத்திற்கு முள்ளபுமமாவேண்டும் ப்ரம்மத்திற்குமுமமாறுது ஆனதால்து சேரும்படியானதெனில் இந்த சங்கரையை இந்தமத்திரம் தீர்க்கின்றது. எப்படி சிலத்திப்பூச்சியுதயியவை சரிதலோராவேருருநீமித்தத்தை வேண்டாமல் தன்ஸகரூபமும் கெடாமலுபாதாகாரணமாகின்றனவோ, இப்படியே ப்ரம்மமும் சேதகாட்சதமாகிய சரிதலாவ உபாதாகாரணமாகையாலொரு தோஷமுமில்லை ஆகையால் ப்ரம்மம் எல்லாவற்றிற்கு முபாதாகாரணமாகிறது.

க. தவஸாலியதவ்யுஹதகோஸுஜிஜாயதெ |

சுஹாஸிவ்யுரொருதஸுருகாதிதயாக்ஷராஷ்வகீஹவஸ்ய ||

க. தபஸாசீயதேப்ரஹ்மததோந்நமபிஜாயதே |

அந்நாத்தாரோமநஸ்தயம்ஸோகாகேம்ஸுசாம்குதம் ||

(ப்-ம்) ஸ்ரீஹ-பரப்ரம்மானது, தவலாஸங்கல்பத்தால், வியலெ-
வ்வதூலாவஸ்தவையடைகிறது. அதி-அந்த ஸ்தூலாவஸ்தப்-ம்மத்திலி-
ருந்து, சுஹி-சுஹிஜாயகெ - அவ்யா-ருகமென்கிற ப்ரக்ருதியுண்டாகும்,
சுஹி-அந்தப்ரக்ருதியிலிருந்து, ப்ராண-பராணஸும், தி-மெஸ்ஸஸும்,
வயத்ப்-ஜீவாக்கமாகும், மொகா-அவரஸுக்கு லோகங்களும், கதி-
ஸுகதி-தழுவ-மொகூபாயமும் பிறக்கும்.

1900-ஹ.—பிரமத்தினிபுத்திப் பிரக்கும்போது கிரமம் விளங்க இயமத்திரம் போதிக்கிறது. பிரமத்திவிருந்து, ப்ரஞ்சியும் ப்ரஞ்சியிலிருந்து ஹிரண்யகப்ஹு ம்ஹிரண்யகப்ஹிபுத்திவிருந்து மணஸ்ஸும் மணஸ்ஸிலிருந்து பூதபஞ்சகமும் பூத பஞ்சத்திவிருந்து எவ்ஸாவகமும்பிற்கும் அந்தவேகங்களில் ஹ்ருண்ச்ரமங்களாக்ருத்ருத்தக்கர்மங்களும் கர்மபலங்களமுண்டாகின்றன

வி. ஸ்ரீ. — ப்ரமத்தநிலிருந்து உலகம்பிரத்கும்பழி யோதுகிறது ப்ரமம் ஸக்ஷப் தாவே சரீரத்வாரா ஜகத்தகப் பரிணமித்த தன்னம்சமாயிய ஜ்வாத்மாக்களுக்கு மோக்ஷாதநமாயிய கர்மங்களை யுண்பெண்ணித்தத் த் மோக்ஷபலத்தைத் தருகிறது. இன்னவியிவபாவ்யத்திலும் சுருதப்ரகாசிகையிலும் கண்டுசென்வது.

கரு. பவல - இவ்வல - விடிவு வந்தது நமது பணியை
கவர்ப்புடன் கவனம் செலுத்தி வருவது உறுதியாக உள்ளது.

க0. யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவீத்யஸ்யஜ்ஞாநமயந்தய: |
தஸ்மாத்தேதத்ப்ரஹ்மநாடிஸ்யமந்தம்சஜாயதே ||

(ப்-ம்.) யி-எந்த அச்சுரப் பரமம், ஸவ-ஜி-எல்லாவற்றையுமறித்
தீதோ, யி-எந்தப் பரம்மம், ஸவ-லி-எல்லாவிசேஷங்களையுமறியுமா, ப
ஸு-எந்தப் பரமத்திற்கு, தவ-ஸங்கல்பமானது, ஜா-நிய-ஜ்ஞாநமே
யோ, தஸாசி-அந்தப் பரமத்திலிருந்து, வ-தசி-வ-ஹிதாஜாநிவ்யஸன்
வஜாபதி - முன்சொன்னபடி நாமருபாத்மகமாகப் ப்ரபஞ்சமுண்டா
கிறது.

100 - ஹா — இந்த சொல்லியபடியே பொருள்கொள்வதால் முன்சொல்லிய க்ரமத்திற்கு விரோதமில்லை.

புர - ஹா.—இந்த மந்திரத்தில் வரல்கூடுதல் விதிக்கப்படுகிறது என்ற கொள்கை, இப்படி கொள்வதே மீமாம்ஸாக்யாயத்திற்குச் சேரும் ப்ரம்மமே உபாதாநமும் நிரித்தமும் என்பது இம்மந்திரத்தால் விளங்கும். அந்த ப்ரம்மம் நாராயணன் வேறுதேவதையல்ல. விஸ்தரம் வேறிடத்திலுந்தக்கூது.

முதல்முண்டகம்முதல்கண்டம்முற்றிற்று.

பரப்ரம்மாணந்தம்:

நத்தால் சாதிக்கப்பட்ட, வடஹவொக் - சுதாஸ்முதலகமாணது, வம் - உம் முடையது, (உதி - என்னும்) வீயாழ் - பீரியமான, வாலம் - வார்த்தை யை, ஸமிவநத்யு - செவ்விகக்கொண்டும், ஸவ்யநத்யு - பூசித்துக்கொண்டும்; வஹந்தி - அழைத்துக்கொண்டுபோகின்றன.

ஸ்ரீ-மா-ஸ்ரீ-மா-இந்த புருஷனை மேற்கூறிய வாசுதிகள் ருசியனுடைய கிரண் களுடன் சேர்ந்துகொண்டு வாரும்வாரும் சுத்தமாயும் கல்லறங்களால் பெறப்பட்டதாய் முன்னசுதர்மசுதனுலகம் உம்முடையதே யென்று பிரியவார்க்கதைகளைச் சொல்லி யழைத்துக்கொண்டு போகின்றன. சுதர்மசுதனுலக மென்னுமிடத்தில் இத்திரனுலகமென்பது சங்கரபாலியத்தில் பேசும்.

எ. புவாடுறெடுத்தெழுபாயிராவார் சுஷ்மாநிபாதிவாண்டிய
 ஷுக்ரி | ஷுக்ரெவெய்யெய்விநாந்தெய்யாஜாதித்யுதெவநா
 வாவியெய்வி||

2. శ్రీమహాపాపైతరీతదృఢాయజ్ఞదూపాఃతప్తాదశోక్తవచనంయేషుకర్మణః
ఏకచక్రేయాయేభిస్సప్తసమాధావరామ్యత్వ్యంతేపునరేవాపియన్తి॥

(ப்-ம்.) ஸஷ்டாடிஸொக்து - பதினெட்டு பெயர்களால் செய்யவேண்டியதாக சொல்லப்பட்ட, ஸவாழ - தாழ்ந்த, சுரீ - யஜ்ஞமானது, யெஷு - எந்தபுருஷர்களிடத்தில் (வகுத்தெ - இருக்கிறதோ,) ஊதெ - இந்த, யஜுரூவா - யஜ்ஞம்செய்பவர்கள், சுஷுபா - உறுதியற்ற, ஸ்வா - தொணிகள், ஊதஸ் - இந்தகர்மத்தை, ஸெய்யம் - நற்கதிக்குக்காரணமாக, யெ - எந்த, லீலவா - அறிவினிகள், சுஷிநநுந்தி - கொண்டாடுகிறார்களோ, தெ. அவர்கள், ஜாபேத்யு - கிழத்தனமரணங்களை, வுநரெவ - மறுபடிதானே, ஸவியந்தி - அடைகிறார்கள்.

1980-ஊரா.—ஜீனூரையில்லாமல் செய்யப்பட்ட யஜ்ஞம் முதலிய கருமங்கள் அவித் தையால் செய்யப்பட்டதாதலால் துக்கத்தையே விளக்கத்தக்கவைகள் என்று சொல் லப்படுகிறது. பதினாறு ருத்விக்குகளும் பத்ரி-யஜுமாணை ஆக பதினெட்டு பெயர்க ளால் செய்யவேண்டியதாக சொல்லப்பட்ட கருமங்களை யெவர்கள் செய்கிறார்களோ; அவர்கள் உறுதியற்ற தொணிகள்போல் ஸம்ஸாரமாகிய சமுத்திரத்தை தாண்ட சக்தி யற்றவர்கள். இவைகளை முக்திக்குக்காரணமாக எண்ணுகிறவர்கள் தங்குப் புண்ணி யங்கள் கழித்தபோதே மேலுலகமான சுவர்க்கத்தில் நின்றும் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தை யடைகிறார்கள்.

ரா-லா. பதினெட்டு பெயர்களால் செய்யவேண்டியதாகச் சொல்லப்பட்ட கருமங்களை எவர்கள் தாழ்த்தபயன்களை விரும்பிச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் உறுதியற்ற தொய்வம்போல் ஸம்ஸாரமாகித் சமுத்திரத்தை தாண்ட சக்தியற்றவர்களாக விருக்கிறார்கள். அல்லது பதினெட்டு ஸ்மிருதிகளில் சொல்லப்பட்ட கருமங்கள் எந்த கருமங்களோடு அங்கங்களாகவிருக்கின்றனவோ, அந்த யஜ்ஞம் முதலிய கருமங்கள் உறுதியற்ற தொணிகள், அனாவகளை நற்கதிக்குக்காரணமாக யெண்ணுகிறவர்கள் திரும்பவும் சம்சாரத்தை யடைகிறார்கள், என்று பலந்தைவிரும்பிச் செய்கிற கருமங்கள் நிந்திக்கப்படுகின்றன.

அ. சவிஷ்யாயாஜிஜைரெவதஹோநாஸ்யயம்யிராவ்யிதஹுநோநாமி
ஜ்வநுநோநாமிவரியந்திலோகாயெவெநவநீயநோநாயயாயாம்||

ச. அவிந்யாயம் நரீசர்சனாநாஸ்யயம்யிராவ்யிதஹுநோநாமி

சுந்தந்யாயம்யிராவ்யிதஹுநோநாமி

(ப்-ம்.) சிலோகம் - அறிவில்லாதவர்கள், சவிஷ்யாயாஜிஜைரெ - அவித்
யையின்னடுவில், வதஹோநா - இரானின்றவர்களாய், வ்யய - நாமே, யீ
நாமி - புத்திமான்கள், வ்யிதஹுநோநாமி - பண்டிதர்கள், என்று நினைவு
டையவர்களாய், ஜ்வநுநோநாமி - கிழத்தனம்முதலிய ரோகங்களால் பிடித்
கப்பட்டவர்களாய், அயெவநவ - குருடனாலேயே, நீயநோநாமி - வழிகாட்
டப்படுகிற, அயாயம்யிரா - குருடர்கள்போல, வரியந்தி - சுழலுகிறார்கள்.

க. சவிஷ்யாயாவஹுயாவதஹோநாமிவயங்குதாயஹுதவிஜி
நுதிவோநாமி | யதஹிஷ்டெனாநவ்வெவயந்திராமாதேநாநாநாமி
ணவொகாபுரவென||

ஈ. அவிந்யாயம் நரீசர்சனாநாஸ்யயம்யிராவ்யிதஹுநோநாமி

சுந்தந்யாயம்யிராவ்யிதஹுநோநாமி

(ப்-ம்.) சவிஷ்யாயாவஹுயாவதஹோநாமி - தேவமதுஷ்யர் முத
லிய அநேகபேதங்களை யடைந்து இப்பரக்ருதிமண்டலத்தில் வளிக்கிற, வொ
நாமி - அறிவிலாதவர், வ்யய - நாம், குதாயஹுதாய - எல்லாம்பெற்றவர்கள்,
ஐதி - என்று, அவிந்யுதி - எண்ணுகிறார்கள், யசி - எந்தகாரணத்தால்,
கிபிணம் - கர்மம்செய்வவர், நாமாசி - ஆசையினால், நவ்வெவயந்தி -
தவ்வத்தையறியார்களோ, தெந - அந்தகாரணத்தால், குதாயநாமி - பிடித்
கப்பட்டவர்களாய், கிணவொகாமி - புண்பங்கழிந்தவர்களாய், அபவென -
புணயலோகங்களினின்றும் நழுவுகிறார்கள்.

பதர்வயார்த்தபேதங்கள்.

அவித்யை என்பதற்கு சங்கரபாஷ்யத்தில் மாயை என்றும் இராமாநுஜ
பாஷ்யத்தில் பரக்ருதி என்றும் பொருள்கூறப்பட்டிருக்கிறது. மற்றவைபத
உரையில்போலவே இரண்டு கலோகங்களிலும் இரண்டு பாஷ்யங்களிலு மு
ரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

க. உஷாவரதஹிஷ்டெனாநவ்வெவயந்திராமாதேநாநாநாமி
சிலோகம் | நாகவ்யுஷ்டெனாநவ்வெவயந்திராமாதேநாநாநாமி
தாநாநாநாமி||

ந. அவிந்யாயம் நரீசர்சனாநாஸ்யயம்யிராவ்யிதஹுநோநாமி

சுந்தந்யாயம்யிராவ்யிதஹுநோநாமி

யும் ப்ரகாரமாவது. இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நித்யமான பதார்த்த மொன்றுமில்லை. எல்லாம் சுருமத்தினுண்டானவை ஆகையால் நித்யங்களே, நித்யமாகிய தொன்றுமில்லை. எல்லா கர்மமும் அநித்யத்திற்கே ஸாதகமாகின்றது. கர்மமத்தின் பயன் நால்வகைத் தேவன்றே; அதாவது கர்மத்தினால் பிறப்பிக்கப்படும் சில; சுருமத்தினுடைப்பப்டும் சில; கர்மமத்தினால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்படும் சில; கர்மத்தினால் வேறுபாட்டை யடைவிக் கப்படும் சில, கமக்கு நித்யமாய் அம்ருதமாய் அபயமாய் கூடஸ்த்தமாய் அசஸமாய் த்ரு வமாயிருக்கிற பொருளில் விருப்பமிருக்கின்றது; இப்படி யாகாதில் கமக்காசையிலை. ஆகையால் நித்யஸாதகமாயும் இப்படிப்பட்ட பொருளுக்கு ஸாதகமாகாதது மாண சுருமத்தினால் கமக்கென்ன ப்ரயோஜகமுண்டு, அநித்யத்தைவிட சுருமம் வேறெ ன்றையும் ஸாதியாது. ஆகையால் வீண்யுதேகா கர்த்தங்களுக்குக் காரணமாய் ஆபா ஸத்திற்கிடமாகிய சுருமம் வீணையாம்; அநித்யத்தினால் நித்யம் வராதன்றே; என்ப தாம். இப்படி வைராக்யமடைந்தவன் அபயமானதும் மங்கனஸ்வரூபமானதும் அம்ரு தம்போன்றதும் நித்யமுமான ஸ்தாகத்தை யடைவதற்கு, சமம், தமம், தயை, இவைக ணோடு கூடிய ஆசாரியனையே ஆச்ரயிக்கக் கடவன், இவன் சாஸ்திரபண்டிதனயினும் ஆசாரியனை யடைந்தே ப்ரம்மஜ்ஞாதத்தைப் பெறவேணு மென்பதற்கு ஆசாரியனையே ன்ன்றது. வேதாந்தத்தை யறிந்தவனாயும் ப்ரம்மநிஷ்டநாயு மிருக்கிற ஆசாரியனை அரித்த பாணியாய் ஸமித்த பலம் முதலிய உபஹாரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு, ஆச்ர யிக்கக் கடவன். கேவலப்ரம்ம நிஷ்டனே ஆசாரியனாகிறான். கர்மநிஷ்டன் ப்ரம்ம நிஷ்டனாகான். கர்மத்திற்கும் ப்ரம்மஜ்ஞாதத்திற்கும் விரோதமாகையா லென்றறிச. ஆகையால் கேவலப்ரம்ம நிஷ்டனை ஆசாரியனாக வரிக்கக் கடவன். ஆசாரியனருன்பெ த்று அவனைத்தான் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை ப்ரஸங்கம் பண்ணக் கடவன். அப்படிப்பட்ட சிஷ்யனுக்கு ஆசார்யன் தானறிந்த ப்ரம்மவித்யையை உபதேசிக்கக் கடவன். ஆத்ர பாத்யேந்திரியங்களை நிக்ரஹித்து ப்ரமவிரத்தனை சிஷ்யனுக்கு தானெந்த வித்யையி னால் அக்ஷரஸத்யபுருஷனை யறிந்தானே அந்தப்ரம்ம வித்யையை உள்ளபடி யுபதேசிக் கக் கடவன். சித்தபாணியென்றல் வெறுங்கையெனன்று பொருள். அப்படியாகாத வன், அரித்தபாணியாகிறான்.

ரூர்-ஹா.—வைராக்ய முடையவனும் ப்ரப்ரம்மத்தை யடைவதற்கு வேண்டிய வித்யை என்கிற ஜ்ஞாதத்தைச் கோருகிறவனுக்கு ஆசாரியோபாஸகம் விதிக்கப்படுகிற து. இந்த வாக்க்யத்தில் க்யாயத்தினு வேர்ப்படுகிற அர்த்தத்தை யணுவதித்துக்கொண்டு ஆசாரியனை யாச்ரயிக்கும் க்ரமம் சொல்லப்படுகிறது. ஆசாரியன் வேதாந்த பண்டித னயினும் ப்ரம்மநிஷ்டை யில்லாதவனை யடையக் கூடாது. அசித்து சித்து இவ்விரண்டு தத்வங்களிலும் பேதப்பட்ட ப்ரம்மத்தை யடைவதற்கு ரூபாஸகம் அவச்யமானது என்று நியமவிதியா னுணர்த்தப்படுகிறது.

பதாங்வயார்த்தபேதங்கள்.

இரண்டு சுலோகங்களு மொன்றோடொன்று ஸம்பந்தமுடையதாய் இரு ப்பதால் இரண்டுக்கும்சேர்த்து பாஷ்யமெழுதப்பட்டது.

உதிபூயஜீஹகெவிகீயிவஹுஃ.

உதி பூயஜீஹகஸு||

ஸர-ஹா: ரா-ஹா: ப்ரணவமேததஸ்ஸென்பது முதலாய விசேஷங்கள் மேல் மந்திரத்தில் விளங்கும். இதரவிஷயங்களில் நெஞ்சை சொல்லவொட்டாமல் தடுத்து பரப்ரம்மத்தினிடத்திற் நிலைபெறச்செய்து ப்ரம்மத்தை யறிந்துகொள்ளென்றுகருத்து.

ச. ப்ரணவொய ந-ஸூரொஹொ த்ராஸு ஹ ததூக்ஷுஜைவிகெ.

கபூரெதே நவெபவ்யுஸாஸவ தநெபொஹவெக்||

ஃ ஸ்ரஹீதஸ்குஹீதஸுபந்ஸுபந்ஸுபந்||

அந்நவீதஸ்குஹீதஸுபந்ஸுபந்ஸுபந்||

(ப்-ம்.) ப்ரணவம் - ப்ரணவமானது, ய-ந-ஃ - தநுஸ்ஸ, ஸாஃஹி - பாணமோவென்றால், சூ-தா - ஜீவாத்மா, தஸ்ஸூஹ - அந்தப்ரம்மமானது தூக்ஷு - வக்யமாக, உவிகெ - சொல்லப்படுகிறது. கபூரெதே ந - அவதாநமில்லாதவனாலே, வெபவ்யு - வேதிக்கத்தக்கது, ஸாஸவ - பாணம்போல, தநூய - அந்தலக்யஸ்வரூபமாக ஹவெக் - ஆக்ககடவன்.

ஸர-ஹா: ரா-ஹா: ஆத்மாவை ப்ரணவத்தினால் ப்ரம்மத்தில் சேர்க்கக்கடவன். ப்ரணவார்த்தத்தை யறியக்கடவன்.

பதாவ்யார்த்தபேதங்கள்.

ஜீவப்ரம்மங்களுக்கு பேதமில்லையென்பது சங்கரமதத்தில் ப்ரணவார்த்தம் ப்ரம்மத்திற்கு ஜீவன் சேஷபூதனென்பது ராமானுஜமதத்தில் ப்ரணவார்த்தம்.

இ. யஸிநுபெஜுளீவ்யபிவீஜாஹரிக்கபிரேதம் உநஸூஹபூரெனெ ஸூலவெபு: | தநெபெவகூஜநயா த்ராநநொவாவொவிஜுபகபூத வெஸுஷவெஸு: ||

ஃ ஸ்ரஹீதஸ்குஹீதஸுபந்ஸுபந்ஸுபந்ஸுபந்||

அந்நவீதஸ்குஹீதஸுபந்ஸுபந்ஸுபந்ஸுபந்||

(ப்-ம்.) யஸிநு - எந்த அக்ஷரபுருஷனிடத்தில், பெஜுளீ - ஸ்வர்க்கலோகமும், வ்யபிவீய - பூலோகமும், ஹரிக்கபூ - அந்தரிக்கலோகமும், ஸூலவெபு: - ஸமஸ்தமான, பூரெனெ:ஸூஹ - ப்ராணங்களோடு, உந - மநஸ்ஸும், ஒ-தூ-தோர்க்கப்பட்டிருக்கிறதோ, துநஸூஹவ - அந்தபரமபுருஷனையே, சூ-தா-நய - அந்தராத்மாவாக, ஜ-ந-ய - அறியுங்கோள், ஹ-ந-ய - இதரங்களான, வ-ஹ - வார்த்தைகளை, விஜுப - விடுங்கோள், கபூ-தஸு - மோகத்திற்கு, வ-ஷ - இந்த பரமபுருஷன், வெஸு: - அணையுகிறான்.

ஸர-ஹா. இந்த அக்ஷரபரப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை விசதமாக்குவதற்கு அடிக்கடி சொல்லுகிறது.

ரா-ஹா. மோகமானது ஸம்ஸாரஸாகரத்திற்கு அக்கரையாகையால் அதற்குக் காரணமாகிய பகவானே ஸேதுவென்கிறது. ஸேதுவானது இக்கரையோரை அக்கரை

பா0-ஹ. அவீத்யைக்ருப் பரனயிருக்கும் ப்ரவித்யாவேத்யனா பரமபுருஷ னிருத்ருமிடங் கூறுகின்றது. இந்தபரமபுருஷன் ஸர்வஜ்ஞனென்றும் ஏல்லாமடைத்தவனென்றும் சொல்லப்பட்டது. இன்னமும் அவனுக்கு மஹிமைசொல்லுகிறது. ஸமஸ்த லோகங்களும் இவனுடைய ஆஜ்ஞையிலிருக்கின்றன. சூர்யசந்திரர்கள் இவனுக்கு பயத்து சமுஷுகிரர்கள். இவனுடைய ஸங்கல்பத்தால் கதிகளும் ஸமுத்திரங்களும் தங்கள் ஜீவமாறாமலிருக்கின்றன. ஸகலஸ்தாவரஜங்கமங்களு மவனிட்டவழக்காயிருக்கின்றன. ருதுக்களு மயனங்களும் வருஷங்களும் அவன்கட்டினையைத் தாண்டுகிறதில்லை. அவனி ட்ட கட்டளையா லவரவர் ஒவ்வொருவ்யாபாரத்தாலு மவ்வோவ்யாபாரங்களின் பலனைப்பெறுகிறார்கள். இப்படிப்பட்டமஹாத்ம்யமுடைய பரமபுருஷன், விளங்கானின்ற ஹருதயமத்யத்திலிருக்கிறவனைப்போல் காணப்படுகிறான்.

பா0-ஹ. மஹாமஹிமையுடைய பரமபுருஷன் பரமபதத்தில் வஸிக்கிறான். அவன் ஸர்வஜ்ஞன் அவாப்தஸமஸ்தகாமன்.

அ. ஓமநாஸ்யபுராணஸாரீரநெதாபுக்ஷிஷ்டிதொநெஹுடிபம்ஸம்விபாய | தகிஜ்ஜாநெநவரிவஸ்யுகியீராசுநதூரமஹேஜ்யதயகிவாதி ||

ஈ. மஹிமையுடைய பரமபுருஷன் பரமபதத்தில் வஸிக்கிறான்.

ஓமநாஸ்யபுராணஸாரீரநெதாபுக்ஷிஷ்டிதொநெஹுடிபம்ஸம்விபாய |

(ப்-ம்.) ஓமநாஸ்ய - நெஞ்சினால் காணத்தக்கவனும், புராணஸாரீர நெதா - ப்ராணனையும் சரீரத்தையும் அவைகளின் வ்யாபாரத்தில் நடத்துகிறவனுமான பரமாத்மா, சுஹ - சரீரத்தில் ப்ர-கிஷ்டித - இருக்கிறார். ஹுடிய - நெஞ்சை, ஸுநிபாய - அவரிடத்தில் சேர்த்து, யஸ - யந்த்ரம்மஸ்வரூபமானது, சூநதூரமஹே - ஆநந்தரூபமாயும், சுஜீ - அம்ருதஸ்வரூபமாயும், விவாதி - விளங்குகிறதோ, தஸ - அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை, விஜாநெந - உபாஸகத்தினால், யீராச - பண்டிதர்கள், வரிவஸ்யுகி - காண்கிறார்கள்.

பா0-ஹ.—மகஸ்ஸின் வ்ருத்திகளினால் லபியத்தக்கவனும் ப்ராண சரீரங்களுக்கு நேதாவா யிருக்கிறவன் உண்ணும் சோற்றின் பரிணாமாகிய ஸ்தனல் சரீரத்திலும் ஸுக்ஷ்மமாயிருக்கிற சரீரத்தில் வர்த்திக்கிறான். ஹருதய புண்டரீகத்தில் புத்தியை செலுத்தி உபதேசஜ்ஞானத்தா லாத்மதத்வத்தை யறிந்து ஆநந்தாமருத ஸ்வரூபமான அந்த ப்ரம்மத்தை யுபாஸிக்கிறார்கள்.

பா0-ஹ.—பரிசுத்தமான நெஞ்சினால் பரமாத்மா காணத்தக்கவன். ஜீவனுக்கு ப்ராண சரீரங்கடிக் கொடுப்பவன். ப்ராணனை சரீரமாக உடைய ப்ரபு, சரீரத்தில் எவனிருக்கிறோ அவனிடத்தில் நெஞ்சை செலுத்தி ஆநந்தாமருத ஸ்வரூபமான ப்ரம்மத்தை யறிந்து உபாஸகம் செய்கிறார்கள்.

க. ஹிஷ்டிதொஹுடியபுக்ஷிஷ்டிதொநெஹுடிபம்ஸம்விபாய |

கதீயநெஹுடியபுக்ஷிஷ்டிதொநெஹுடிபம்ஸம்விபாய ||

ஈ. ஓமநாஸ்யபுராணஸாரீரநெதாபுக்ஷிஷ்டிதொநெஹுடிபம்ஸம்விபாய |

ஓமநாஸ்யபுராணஸாரீரநெதாபுக்ஷிஷ்டிதொநெஹுடிபம்ஸம்விபாய |

பாவனையி ஈச்வரன் கருமபலத்தை புசிப்பதில்லை. இந்த ஈச்வரன் ஸத்தாமாத்நிரத்தால் ப்ரக்ருதி ஜீவர்களை சித்தியஸாக்ஷியாய்க்கொண்டு ப்ரேரணம் செய்கிறவனாகையால் தான் ஸாக்ஷியாகிறனேயென்றி கருமபலத்தை புசிப்பதில்லை. தான் பார்த்தாமாத்நிரத் தால் ப்ரேரித்துக்கொண்டு அரசனைப்போல் விளங்குகிறான்.

௩௩-ஹா-—கீழ்ச்சொல்லியதில் ப்ரம்மத்திற்கு சரீர ஸம்பத்தத்தால் ஸுகதுக்காது பவம் வரும்போல் தோற்றுகையா ஸத்த ஸத்தேஷம் நீங்குவதற்கு இந்த மந்திரம் சொல் லப்படுகிறது. சபாவத்தில் அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்களால் சமாநராய், கூடி யிருப்பவராய் பகஷிபோலிருக்கிற ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்கள் ஒருசரீரத்தி லிருந்தாலும் பரவசனான ஜீவாத்மா துக்காதுபவம் பண்ணுகிறனேயென்றி பரமாத்மாவுக் கில்லை. ஜீவன் வேறு பரமாத்மா வேறாகையால் ஜீவனுடைய துக்கம் பரமாத்மாவுக்கில்லை. இத் தால் ஜீவனே பரமாத்மா என்று அந்வையிகள் சொல்லுகிறபடி ஸரியல்லவென்று இத் தச் சுருதி காட்டுகிறது. அப்படியாகில் பரமாத்மாவுக்கு துக்காதுபவம் வருகையா லென்க.

உ. ஸரீரெ நவ்யுகேஷவாஹாஹோநிஜெஹாநீஸயாஸொவதிஹுஜோநஃ||

ஜுஷ்ட்யபாபஸ்யுக்யந்யுஜீஸஜெஷுஜெஹிஜோநதிதிவீதஸொகஃ||

௨. ஸமாநீத்யுஜீஸ்ருதஸிவகநீசரீரீசநிவநிஸநீசரீ||

ஹ்யுஷ்ட்யபாபஸ்யுக்யந்யுஜீஸஜெஷுஜெஹிஜோநதிதிவீதஸொகஃ||

(ப்-ம்-) ஸநீஸயா-போக்யபூதையாயிருக்கிற ப்ரக்ருதியினாலே, ஹுஜோ ஜோநஃ - மோஹத்தையடைத்தவனாய், ஸரீரெ ந - ஒன்றாயிருக்கிற, வ்யுகே- சரீரத்தில், நிஜெஹ - முழுகினவனாய், ஸொவதி - சோகிக்கிறான். உதி - இந் தப்படி, ஸந்யுஜ - வேறானவனாய், ஜுஷ்ட்ய - தன்னிடத்தில் ப்ரீதியுடையவ னாயிருக்கிற. ஹ்யுஷ்ட்ய - பரமாத்மாவையும், ஸஜெ - இந்த பரமாத்மாவின்னு டைய, ஜெஹிஜோந்யு - மாஹாத்மயத்தையும், யபா - எப்போது, வஸ்யுதி - பார்க்கிறானே, (தபா-அப்போது) வீதஸொகஃ-சோகமில்லாதவனாகிறான்.

௩௦-ஹா—இவ்வாறு ஜீவனுக்கு கர்மபலாதுபவ மாகையால் முன்சொன்னபடி வ்ருக்ஷம்போன்ற ஒருசரீரத்தில் போக்தாவாய்க்கொண்டு அவித்யை, காமம் கருமபலம் ராகம், த்வேஷம்முதலிய பெருஞ்சுமையால் அழுக்கப்பட்டு ஸமுத்திரஜலத்தில் சுறைக் காய்போல முழுகினவனாய் தேஹத்தையே ஆத்மாவாக ப்ரமித்துக்கொண்டு இவனுக்கு நான் பிள்ளை இவனுக்கு நான் பேரன் நானினைத்தவன் நான் பெருத்தவன் நான் குண முடையவன் நான் குணமில்லாதவன் நான் ஸுகத்தை யதுபவிக்கிறேன், நான் துக் கத்தை யதுபவிக்கிறேன், என்றிப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநமுடையவனாய் பிறப்பதும் சாவ தும் பந்துக்களோடு கூடுவதும் பிரிவதும், எனக்கு சக்தியில்லையே என்பிள்ளை மரித் தானே என் பார்வைய மாணமடைத்தாளே இனி நானேன் பிழைத்திருக்கவேணும், என்று தீசனாய் அனேகவித ஸங்கடங்களால் விவேகமின்றி சித்தையடைகிறவனாய் தபி க்கிறான். இப்படி திரியக்காயு மனுஷ்யனாயும் பிறந்துபிறந்து ப்ரேதனாகிற அந்த ஜீவன் இவ்வாறு கழிந்துபோன அனேக ஜன்மங்களில் செய்த ஸுகருதலேசத்தால் ஒருகருண யுடைய புருஷனும் உபதேசிக்கப்பெற்ற யோகமார்க்கத்தை யுடையனாய் கொல்லா மை; மெய்யுரை, ஸத்தீ ஸம்பத்தமில்லாமை, நிவ்ருத்தி, சமத்தம் முதலியவற்றோடு கூடி தெளிந்த நெஞ்சையுடையவனாய் யோகிகளில் பலராலும்செண்டு லேவிக்கப்படுகிற

உபாதிவிலக்ஷணனான சச்வரனை யெப்போது காண்கிறானோ பதிதாஹம் சோகம்மோ ஹம் ஜநநமரணம் இவைகளில்லாத அந்த சச்வரனுடைய மகிமையையும் எல்லா ஜக த்திற்கு இவனையாத்தமா அவனே நான் ; ஸர்வ ஸமனாய் ஸர்வபூதங்களிலு மிருக்கிற சச்வரன் என்னைக்காட்டில் அவித்தையினுலுண்டாகிய உபாதியினால் பரிச்சேதிக்கப் பட்டவனாகையால் வேறுபட்டவனன்று. இந்த ஜகத்தின் மகிமையெல்லாம் பரமேச்வ ரனாகிய என்னுடைய மகிமை என்பதையும் எப்போது தெரிந்துக்கொள்ளுகிறானோ ; அப்போது ஸமஸ்தசோக ஸாகரங்களில்லின்றும் விடுபட்டு க்ருதக்ருத்யனாகிஞன்.

ரா-ஹா. ப்ரக்ருதி ஸம்பத்தத்தினால் பரமாத்மாவுக்குப் போல் தனக்குமுண்டான ஜ்ஞாநம் ஆதத்தம்ஸூதவியவை மறைந்தவனும் சரீரத்தில் நான் பெருத்தவன் நானிதைத் தவன் என்று ஆதம்ப்ரமத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு அந்த சரீரஸம்பத்தத்தால் வருகிற சுகதுக்கங்களை யறியவில்லுகிறான். எக்காலத்திலிந்தஜீவன் இவ்வாறு முழுநிக்கிடக்கிற தன்னைக்காட்டிலும் தனக்கு தாரகனாகையாலும் நியந்தாவாகையாலும் சேஷியாகையா லும் விலக்ஷணனாய் தான்செய்த ஸங்க்ருதலவத்தால் தன்னிடத்தில் ப்ரீதிசெய்திருக் கிற பரமாத்மாவையும், ஸமஸ்தஜகத்தையும் நியமிக்கிற அவனுடைய மாகாதம்யத்தை யும் காண்கிறானோ ; அக்காலத்தில் சோகம்விட்டவனாகிறான். என்றுபொருள். சூலர், அரீஸயா - என்பதற்கு ஸாமர்த்த்யமில்லாமையினாலே, என்று வ்யாக்யாநம்செய்து, சே த்றிலழிந்தி யொன்றும்தோற்றமால் துக்கித்துக்கொண்டிருந்த ஒருபுறவுடன் தானேவெ ளிக்கிளம்ப சக்திவல்லாமையால் தன்னைப்போல் சேத்றில்விழாதவனாய் தன்னிடத்தில் ப்ரீதியோடுகூடிய புருஷனையு மவனுக்குத் தன்னை யெடுக்கத்தக்க சக்தியையும் பார் த்து, இனி நமக்குபயமில்லையென்று சோகத்தைவிடுகிறபடி இத்தால் அதுஸந்திக்கப் படுகிறது; என்றுரைத்தனர். இந்தபக்ஷத்திற்கும் பாஷ்யவிரோதமில்லை.

க. யஜாவஸு(வஸு)தெருசூவண-ஓ சுத-ஹாஸீஸம்வாஸுஷம்
வ-ஹ்யொயாதிஸு | தஜாவிதாநுபாணு(வா)வெயியலியநிராஜந:வாஸி
வாஸி-வெவதி ||

3. கருவஸுஷஸுதேருசூவண-ஓ சுத-ஹாஸீஸம்வாஸுஷம்

சுதாவிதாநுபாணு(வா)வெயியலியநிராஜந:வாஸி

(ப்-ம்.) வஸு: - ஜீவாத்மாவானவன், யஜா - எந்தகாலத்தில், ருசூவ ண-ஓ - ஸுவர்ணஸ்வரூபமாய் ப்ரகாசிக்கிற அப்ராக்ருத நிவ்யமங்கள் விக் ரஹத்தைபுடையவனாய், ருஸு - ஜகத்துக்கு நியாமகனாய், சுத-ஹாஸு - ஜகத்கர்தாவாய், வ-ஹ்யொயாதிஸு - ப்ரக்ருதிக்குபாதாகமாயிருக்கிற, வாஸு - பரமபுருஷனை, வஸுதெ - ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறானோ, தஜா - அந்த காலத்தில், விதாநு - அந்தப்ரம்மதாநி, நிராஜந: - ப்ரக்ருதிஸம்பந்த மில் லாதவனாய், வாணுவாவெ - புண்யத்தையும் பாபத்தையும், வியலிய - நிரஸித்து, வாஸிவாஸி - அத்யந்தஸாம்யத்தை யடைகிறான்.

ஸா-ஹா. இந்த மந்திரமும் முன்னொன்ன விஷயத்தையே விஸ்தரித்துச் சொல் லுகிறது. உபாஸகனானவன் எப்போது ஸ்வயம்ஜ்யோதிருபனாய் ஜகதீசனாய் ஜகத்கர்தா வாயிருக்கிற காரணப்ரம்மமான புருஷனை யபேதமாகப் பார்க்கிறானோ; அவனப்போது ஸகல கருமங்களும் நீங்கி ப்ரம்மத்தோடு பேதமின்றி ஸாம்யத்தை யடைகிறான். அபே தத்தை யடைகிறானென்பதே அந்த்யந்தஸாம்யத்தை யடைகிறான், என்று சொல்லப்ப

ஓகிறது. பேதமுண்டாவி ஸத்யந்த ஸாம்யம் கூடாதன்றோ. ஆகையா லபேதத்தை யடைகிறுனென்றேபொருள்.

ரா-ஹா. தன்னைக்காட்டில் விலக்கான பரமாத்மாவை எப்போதறிகிறுனே; அப்போது அபஹதபாபம்மதவம் முதலிய குணங்களால் பூர்ணஸாம்யத்தையடைகிறுன் ஸாம்யத்தை யடைகிறுனென்பதின லபேதமில்லையென்று எப்படிடமாகின்றது.

ச. ப்ராணாவெறுஷ்யஸுவ-ஹிதெவி-ஹாதிவிஜாநநிதிராநுஹவ தெநாத்வாஹி | சூதகீ பசூதா திபி யாவா நஷஸுஹவிஹாவரிஷு ||

8. (பா-ஹா) ப்ராணாவெறுஷ்யஸுவ-ஹிதெவி-ஹாதிவிஜாநநிதிராநுஹவ தெநாத்வாஹி | சூதகீ பசூதா திபி யாவா நஷஸுஹவிஹாவரிஷு ||

அசூதகீ பசூதா திபி யாவா நஷஸுஹவிஹாவரிஷு ||

(ப்-ம்.) யசு - யந்தபரமபுருஷன், ஸுவ-ஹிதெவி - ஸமஸ்த பூதங் களானு மாச்சரியக்கப்பட்டவனும், விஹாதி - விளங்குகிறுனே; வஷஸுஹி - இந்தபரமபுருஷனுவென்றால், ப்ராணா - பரமாத்மா; விஜாநநு - அவனை யறிந்தவனும், விதிராநு - உபாஸகனாய்க்கொண்டு, தெந-அந்தபுருஷனாலே, ஸதிவாஹி - அதிவாதம்பண்ணுகிறவனாக, ஹவ - ஆகக்கடவாய்.

ரா-ஹா. ப்ராணனுக்கும் ப்ராணனும் பரமாத்மாவாய் பரமேச்வரனும் ஸமஸ்தபூ தங்களிலுயிரிடுப்பவனும் அனேக ப்ரகாரமாய் விளங்குகிற பரமபுருஷனை நானேயவனெ ன்று எவனறிகிறுனே, எவனறிந்த புருஷஸ்வரூபத்தை யடைகிற ப்ரம்மத்தைவிட மற் றொன்றை யறியாமையாலே அதிவாதம் பண்ணுனே; அதாவது இரண்டுவஸ்துவையறி ந்தாலன்றோ. அதைவிட இதுசிறந்தது என்று அதிவாதம் செய்யக்கூடும். இவனுக்கு ப்ரம்மம்தவிர மற்றொன்று தோற்றாமையாலே இந்த பொருளைவிட ப்ரம்மம் சிறந்ததெ ன்று அதிவாதம் பண்ணவழியில்லை; அதிவாதமாவது சிறந்தது என்று ஒருபொ ருளை ச்லாகிப்பது. புத்திரன் பாரியை முதலியவர்க் களிடத்தில் க்ரீடையைவிட்டி. ப்ரம்மத்தி னிடத்திலே எவன் க்ரீடிக்கிறுனே அப்படியே ப்ரம்மவிஷயத்திலேயே ப்ரீதியுடையவனாகிறுனே; க்ரீடையாவது ஆரத்தத்திற்குக் காரணமான காயிக்ஷயாபா ரம், ரதியாவது - மகஸ்ஸிப்பிறக்கிறப்ரீதி. அப்படியே ஜ்ஞாநம் முதலிய மாநஸக்ரியை களை யுடையவனாகிறுனே; இங்குசிலர் க்ரீதியை என்பது அந்நிஜோத்திரம் முதலிய கர் மாதுஷ்டாநத்தை என்று வ்யாக்யாநம் செய்யவிரும்புகிறார்கள். அது விருத்தம். சருமா துஷ்டாநம் செய்பவன் ப்ரம்மத்திலேயே நெஞ்சைச் சேர்ப்பவனாகான். இவ்விரண்டு மொருவனுக்குச்சேருமோ. இருளும் வெளிச்சமும் சேர்த்தபோதன்றோ ஜ்ஞாநமும் கனொன்று சேருவது. ஆகையாலவாசொல்லுவது வீண்ப்ரஸாபமேயாம்-சுருதிகளினாலு மிதவினங்கும். ஆகையால் க்ரீதியை என்பது ஜ்ஞாநத்தையெயன்றி சுருமத்தையல்ல. அப்படிப்பட்டவன் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவரில் சிறந்தவனாகிறான்.

ரா-ஹா. மற்றச்சுருதிகளில்போல இங்கும் ப்ராணசப்தம் பரமாத்மாவையே கூறுகின்றது. இந்தபரமாத்மா எல்லாபூதங்களானு மாச்சரியக்கப்படுகிறுன், இப்படிப் பட்ட பரமபுருஷனை ச்ரவணம் மகம் இவைகளால் கண்ணுணர்ந்து அவனை யுபாஸகம் செய்து அந்தபரமபுருஷனைப்பற்றி யதிவாதியாகக்கடவாய், என்று சேஷனுக்கு உப தேசிக்கிறது. தன்னுபாஸிக்கப்படுகிற தேவதைக்கு எல்லாதேவதைகளிலும் சிறப்பு ச்சொல்லுகிறவனை யதிவாதிதெய்வம். எல்லாதேவதைகளிலு முத்தமமான பரமபுரு ஷனையறிந்தபாஸித்து அந்தபரமபுருஷனுக்குண்டான ஸர்வோத்தமத்வத்தை வாய்ப டைத்த ப்ரயோஜனம்பெறுவதற்குக் கூறு என்று சுருத்து இப்படிப்பட்டவன் உத்யாநம்.

முதலியவிடங்களில் விளையாடுதற்படிக்களைவிட்டு பரப்ரம்மத்தில் கீரிடப்பவனாய், கந்தம் புஷ்பம் முதலியவற்றி லாசையைவிட்டு பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரேமத்தையுடையவனாய், ப்ரேமத்தேசமின்றி சகலகருமங்களையும் செய்யக்கடவன். ப்ரேமத்தேசமின்றிச் செய்கிற கருமங்களினால் கெஞ்சு சுத்தமாய் ப்ரம்மவீத்யைஎன்கிற ப்ரம்மோபாஸகம் வித்திக்கின்றதாகையால் அவச்யம் கர்மாநுஷ்டாகம் செய்யக்கடவன். இவன் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவரில் பெரியோனாகிறான்.

பதாவ்யயார் த்தபேதங்கள்.

சங்கரபாஷ்யத்தில் பவதே, ந, அதிவாதி, என்று பதம்பிரித்து ந, என்பதை, பவதே, என்கிற பதத்தோடுகூட்டி யுரையுரைக்கப்பட்டது. இராமாநுஜபாஷ்யத்தில், பவ, தேந, அதிவாதி, என்று பதம்பிரித்து தேந, அதிவாதி பவ, என்றவயித்துக் கருத்துகூறப்பட்டது. கர்மாநுஷ்டாகம் ப்ரம்மஜ்ஞாநிக்குக்கடாதென்று 'கரியா' என்கிறபதத்திற்கு அக்திஹோத்ராதிசுருமம் முக்யப்பொருளாயினும், ஜ்ஞாநமேபொருளென்று சங்கரபாஷ்யத்தில் கிவரணம் செய்யப்பட்டது. இந்த கருமாநுஷ்டாகம் ப்ரம்மோபாஸகமாகிற ஜ்ஞாநத்திற்கு அங்கமென்று கருதி 'கரியா' என்கிற அந்தபதத்திற்கு கருமாநுஷ்டாகமே பொருளென்று இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் கொள்ளப்பட்டது.

இ. ஸுதெநுநவஹுஸ்தவஸாஹெஷுசூக்தாஸுரிஷ்ஜாநெநஸ்யஜ்ஞவரொணநித்யு | ஸுஹஸுரீரொஜ்ஞாநித்யொஹிஸுஹெஸ்யபிஸுஹிபதயசுநீணொஷா ||

ஃ. ஸுதேஸஸ்ய ஸுஸாஸுதஸஸ்ய ஸுதேஸுநீஸஸ்ய ஸுதேஸஸ்ய ||

ஸுதேஸுரிஷ்ஜாநெநஸ்யஜ்ஞவரொணநித்யு ||

(ப்.ம்.) சுநீணொஷா - ராகத்வேஷமுதலிய தோஷங்கள்முறிந்தவராகிய, யதய - இந்திரியஜயமுடையயதிகள், ஸுஹஸுரீரொ - சரீரத்திற்குள், யு - எந்தபுருஷனை, வஸுஹி - காண்கிறார்களோ; ஜ்ஞாநித்யொஹி - ஜ்யோதிஸ்வரூபனாய், ஸுஹ - சுத்தனாய், ஸுதா - அந்தர்யாமியாயிருக்கிற, வஸு - இந்தபரம்புருஷன், ஸுதெநு - பூதங்களுக்குஹிதமானவார்த்தைகளினாலும், தவஸா - உள்நுழைபுறமுமொத்திருக்கையாகிற தவத்தினாலும், ஸுரிஷ்ஜாநெந - சாஸ்திரத்தினால்பிறந்த நல்லறிவாலும், நித்யு - எப்போதும், ஸுஹவரொண - ஸந்திரிஸம்பந்தத்தை நீக்குகையினாலும், வஸு - அடையத்தக்கவன் அல்லது ஸாக்ஷாத்கரிக்கத்தக்கவன். அல்லது உபாஸிக்கத்தக்கவன்.

ஸுஹ - ஸா. ஸா. இம்மத்திரத்தில் ஸந்திரிஸுக்கு நல்லறிவுக்குத் துணைக்காரணங்களாய் ஸந்த்யம்முதலிய ஸாதகங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. பொய்சொல்லாமையினாலும் ஆர்ஜவத்தாலும், ஆர்ஜவமாவது கபடத்தைவிடுகை. இதையே தபஸ்ஸென்றும் ப்ரமாணம்சொல்லுகிறது. இதுவே ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்திற்கு மிகவு முபயோகப்படுகிறது. சாஸ்திராயணம் முதலியவை யப்படிப்பட்டவையல்லவன்றோ; உள்ளபடி யாத்ம

ஸ்வரூபத்தை யறிவதினாலும், மைதூகத்தைவினெகையாலும் இவ்வார்த்தமா அடையப்படு வன். எந்தஆத்மா சுத்தனோ எனன் சரீரமத்யத்தில் ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் ஜ்யோதிர் மயனும் விளங்குகிறானோ; யவன், காமக்ரோதம் முதலிய தோஷங்களில்லாதே ப்ரம்மம் மத்தை யடையவேணுமென்று யத்கம்செய்திற ஸத்யாவிகளால் காணப்படுகிறானோ அந்த ப்ரமாத்தமா எப்போதும் கீழ்ச்சொல்லிய நியமத்தின்படி யிருக்கிறபுருஷனா லடை யப்படுவான். ஒருக்கால் மெய்சொல்வது மெய்யாகமாட்டாது. இப்படியேமற்றவையும்.

சு. ஸுகுலேவஜயதெநா நுதூகம்ஸுகுலே நவநூவிததொடெவயா நு ||
பெநாகுரேக்யுஷபொஹ்யாவகாரோயக்யுததூக்யுஷபொகேயா நு ||

உ. ஸத்யமேவ ஜயதே நுதூகம்ஸுகுலே நவநூவிததொடெவயா நு ||

ஸுநாநுநுதூகம்ஸுகுலே நவநூவிததொடெவயா நு ||

(ப்-ம்.) ஸுகுலேவ - ஸத்யமே, ஜயதெ - ஜயிக்கிறது, ஸுகுலே - பொய்யானது, ந - ஜயிக்கிறதில்லை, டெவயா நு - வநூ - அர்ச்சிராதிமார்க மானது, ஸுகுலே - ஸத்யம்சொல்வதினால், விதக - உண்டாகிறது. யே - எந்தஅர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினால், ஸுகாரோ - ஆசாபாசம் விட்டவ ராகிய; ஜபய - தவ்வஞ்ஞானிகள், யதூ - எவ்விடத்தில், ஸுகுலே - ஸத்ய வசாதத்திற்கு, வாரோ - நியாநு - முக்யபலமாகிய, தக - அந்தப்ரமாத்த மத்தவம் ப்ரகாசிக்கிறதோ அத்தல் தாகத்தை, குரேகி - அடைகிறார்களோ;

ஸு-ஹ. ஸத்யத்தை ஸதுதிக்கிற அத்தவாத மித்தகலோகம்; மெய்சொல்பவனே ஜயிப்பான். பொய்சொல்லுமவன் ஜயியான். ஒருபுருஷனைப்பிடித்து மெய்யும்பொய்யும் வெற்றியையும் தோல்வியையும்டையுமேயன்றி தனித்தல்ல. உலகத்தில் பொய்யன்தோ ர்பதும் மெய்யன்ஜயிப்பதும் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றது. ஸத்யம் பலமுடையது, சாஸ் த்ரத்தினும் ஸத்யமேபலமுடையதென்று தெளிகிறது. ஸத்யத்தினால்னோ தேவயாகமா ர்க்கம் கிடைக்கின்றது. எந்த மார்க்கமே புருஷார்த்தமாகிய ப்ரம்மத்தை ஸத்யாவிகள டைவதற்கு வேதவாயிருக்கின்றதோ;

ஸ்-ஹ. அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினால் ப்ரமபதத்தைவதற்கு ஸத்யமே முக்ய காரணமாயிருக்கிறதென்று ஸத்யத்தைக் கொண்டாகிறது. மற்றவை பதவரையின் படியேகொள்க.

எ. ஸுகுலேவஜயதெநா நுதூகம்ஸுகுலே நவநூவிததொடெவயா நு ||
பெநாகுரேக்யுஷபொஹ்யாவகாரோயக்யுததூக்யுஷபொகேயா நு ||

உ. ஸத்யமேவ ஜயதே நுதூகம்ஸுகுலே நவநூவிததொடெவயா நு ||

ஸுநாநுநுதூகம்ஸுகுலே நவநூவிததொடெவயா நு ||

(ப்-ம்.) தக - அந்தப்ரம்மமானது, ஸுகுலே - பெரியது, டெவயா நு - வநூ - அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினால், விதக - உண்டாகிறது. யே - எந்தஅர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினால், ஸுகாரோ - ஆசாபாசம் விட்டவ ராகிய; ஜபய - தவ்வஞ்ஞானிகள், யதூ - எவ்விடத்தில், ஸுகுலே - ஸத்ய வசாதத்திற்கு, வாரோ - நியாநு - முக்யபலமாகிய, தக - அந்தப்ரமாத்த மத்தவம் ப்ரகாசிக்கிறதோ அத்தல் தாகத்தை, குரேகி - அடைகிறார்களோ;

ஸாதகமானது. எல்லா ப்ராணிகளுக்கு மிந்த ஜ்ஞாநமுண்டாயினும் ராகம் த்வேஷம் முதலியவற்றால் பாஹ்யவிஷயங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு கலங்கி யசுத்தமாயிருப்பதால் ஆத்மஸ்வரூபம் அநிஸிபத்தில் நித்யமாயிருந்தாலு மதைக்காட்ட சக்தியில்லாததாயிருக்கின்றது. கண்ணடியானது அழுக்கடைந்திருக்குமாயின் அது ஸுஸ்க்மவஸ்துக்களைக் காட்டாதன்றோ; கலங்கிய தண்ணீரும் கலக்கம்தெளிந்த பின்னன்றோ பொருளைக் காட்டுவது. அப்படிபோலவே இந்த ஜ்ஞாநமும் இத்திரயத்திற்கும். பொருள்விஷயத்திலுண்டான ராகம் த்வேஷமுதலிய அழுக்கினால் விடுபட்டு எப்போது, ஸ்வச்சமாய் விளங்குமோ; அப்போது தெளிந்திருப்பதால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்குக் காரணமாகின்றது. ஆகையால் அவ்வாறு தெளிந்த ஜ்ஞாநமுடையவர் த்யாகம்செய்து நிரவயவானுன பரமாத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள் அப்படி தெளியாதவர் காண்பதில்லை.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஜ்ஞாநசுப்பதம் பரமாத்மபரமாக இராமாநுஜபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாகம் செய்யப்பட்டது. ஆகவே பரமாத்மாதுக்கிரகத்தினால் தெளிந்த சிந்தையர் அவனைக் காண்கிறார்கள் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது.

கூ. ஷண்முகாணுராதாநவதஸாநவடிதவ்யுயஸிநுபுராணஃ
வ்யாஸஃவ்யஸ | பூரெணெஸிதஸவ்யுரோதஸுஜாநாயஸிநுபு
பெவ்வவதெயுஷுதா ||

F. ஷண்முகாநவதஸாநவடிதவ்யுயஸிநுபுராணஃவ்யாஸஃவ்யஸ |

பூரெணெஸிதஸவ்யுரோதஸுஜாநாயஸிநுபுபெவ்வவதெயுஷுதா

(ப்-ம்.) யஸிநு - யாதொரு பரமாத்மாவினிடத்தில், வ்யாஸா-அஞ்சப் பரமாயிருக்கிற, பூராணஃ - ப்ராணவாயுவானது, ஸ-வ்யஸ - நிலைபெற்றிருக்கின்றதோ; பூரெணெஃ - இந்திரியங்களோடு, வித்யு - மகஸ்ஸம், பூராஜாநாய - ப்ராஜைகளினுடைய, ஸவ்யு - ஸமஸ்தமும், ஒத்யு - வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ; யஸிநு - யாதொரு பரமாத்மாவானவன், விஸுபெ - அதுக்ரஹமுடையவனானால், ஷண்முக - இந்த ஜீவாத்மா, விவத - முத்திபெறுகிறானோ; அப்படிப்பட்டவனாய், கணு - அறியக்கூடாதவனாயிருக்கிற, ஷண்முக - இந்த பரமபுருஷன், நவதஸா-பரிசுத்தமகஸ்ஸினாலே, நவதெயு - அறியத்தக்கவன்.

ஸ-ஹ. பஞ்சப்ராணங்களுடைய சரீரத்தில் ஸகலேந்திரியங்களிலும் ப்ராஜைகளுக்கு முக்யமான சித்தம்முதலிய பேதங்களுடைய மகஸ்ஸினாலே பரமாத்மா அறியப்படுவான். எத்தமகஸ்ஸம் சுத்தமானால் இந்த பரமாத்மாதானே விளங்குகிறானே.

ஸா-ஹ. எத்த பரமாத்மாதுக்ரஹத்தினால் வித்த ஜீவாத்மா முத்தனாகிறானே; அந்த பரமாத்மாதுக்ரஹத்தினால் அறியக்கூடாதவனாயிருந்தாலும் சுத்தமான மகஸ்ஸையுடையவனாயிருக்கிற இந்த ஜீவாத்மாவினாலே யறியப்படுகிறான்.

க௦. ய்யாநொகாநவதஸாஸவ்வாதிவிஸுபெவ்வக்யுயதெயாஸு
காராநு | துதெயாநொகாநவதெயாஸு காராநுதஸாநவதெயாஸு
உதிதகாரி ||

௧௦. ஸம்ஸாரேஹ்மஸ்யஸாஸநிஹிதஸ்த்ஸஸ்யகாமஸ்தேஹ்மஸ்யகாமஃ |

சம்ஸாரேஹ்மஸ்யஸாஸநிஹிதஸ்த்ஸஸ்யகாமஸ்தேஹ்மஸ்யகாமஃ ||

(ப்-ம்.) விஸூஹிவஸஃ - ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையறிந்தவன், ய்யம்வொக்ய - எந்தஎந்த லோகத்தை, தீநஸா - மகஸ்ஸினால், ஸம்விஹதி - ஸங்கல்பிக்கிறானே, யாநுஹகாரோநு - எந்த இஷ்டங்களை, காஸ்யதெ - விரும்புகிறானே; த்ஹ்வொக்ய - அந்தந்த லோகங்களையும், தாநுஹகாரோநு - அந்த இஷ்டங்களையும், ஜயதெ - ஜயிக்கிறான், தஸாஸ்ய - ஆகையால், ஹிதிகாரி - ஸம்பத்தை விரும்பினவன், சூதஜ்ய ஹி - ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனை, ஸஹ்யெஸி - பூஜிக்கக்கடவன்.

ஸூ-ஹ. கீழ்ச்சொல்லியபடி ஸர்வாந்தராத்மாவாகிய பரமாத்மாவையே நன்றிந்தவன், மகஸ்ஸினால் எந்தலோகங்களை ஸங்கல்பித்தாலும் எந்தலோகங்களை விரும்பினாலும் அதைஎல்லாம் பெறுகிறான். ஸர்வத்திற்கு மாத்மாவாகையால் ஸர்வத்தையு மடைத்தவனாகிறானன்றோ; ஆகையால் தனக்காயினும் பிறர்க்காயினும் எந்த இஷ்டத்தை விரும்பினாலு மந்த இஷ்டத்தைத் தானும்பெற்று பிறரும் பெறும்படி செய்யவல்லவன். ஆகையால் மங்களத்தை யாசைப்பட்டவன் அந்த ஜ்ஞானியை சுச்ருஷைகளினால் பூஜிக்கக்கடவன்.

ஸூ-ஹ. தனக்கும் தன் பத்தருக்கும் நினைத்த இஷ்டங்களை யதர்பவிக்கவும் தரவும் வல்லவனாகிற னாகையால் ஜ்ஞானி, ஸம்பத்தை விரும்பிய புருஷனால் இவன் நம் முடைய சுச்ருஷை முதலியவற்றால் அதுக்கித்து நமக்குவேண்டிய வரங்களைத் தருவனென்று பத்தியுடன் பூஜிக்கத்தக்கவன்.

உதித்ய-தீயரூணுகெ வ்யயிவணஃ.

ஸப த்ய-தீயரூணுகெ திதீயவணஃ.

க. ஸவெவெஷெததூரணியஹ்யாஸ்யத்ய விஸூஹிஹிதஹதிஸாஸ்ய | உவாஸதெவாஸாஷ்வெவெஷெகாரிவஸாஸ்யதெதிவதஃ | திதீயரஃ ||

௧. ஸதீதரேஹ்மஸ்யஸாஸநிஹிதஸ்த்ஸஸ்யகாமஸ்தேஹ்மஸ்யகாமஃ |

சம்ஸாரேஹ்மஸ்யஸாஸநிஹிதஸ்த்ஸஸ்யகாமஸ்தேஹ்மஸ்யகாமஃ ||

(ப்-ம்.) யத்ய - எந்த ப்ரம்மத்தினிடத்தில், திஹித்ய - வைக்கப்பட்டிருக்கிற, விஸூ - ஸமஸ்தமும், ஸாஸ்ய - ப்ரகாசமாய், ஹதி - விளங்குகின்றதோ; வஸதஸ்வாஸ்யஹி - இப்படிப்பட்ட ப்ரம்மம்ஸ்வரூபமாயிருக்கிற, யாரி - உத்தம ப்ராப்யத்தை, ஸி - அந்த பத்தன், வெஷ - அறிந்தவன், ஆகையால், வாஸாஷ்ய - அந்தபத்தனுபபுருஷனை, ஸகாரி - வேறு பலத்தில் விருப்பமில்லாதவர்களாய், யெ - எந்த முழுக்கூக்கள், உவாஸதெஹி - உபாஸிக்கிறார்களோ, தெயீரஃ - அந்தமுழுக்கூக்கள், வஸதஸ்யாஸ்ய - இந்த சரமதானுவை, திவதஃ | - அதிக்ரமிக்கிறார்கள்.

ஸவ-பு.கஃ ஸவ-பு.மபு - எல்லாவஸ்துக்களிலு மெங்கும் நிறைந்திருக்கிற பரமாத்மாவை, ப்ராபு - பரமபதத்தில் ஸேவிக்கப்பெற்று, யு-கூ-தூ-நஃ - ஸ்வரூபாநிப்பாவம்பெற்றவர்களாய், ஸவ-பு. வஸவ - எல்லாசுகங்களையும், சூவிஸ-தி - அடைகிறார்கள்.

ஸ0-ஹ. உபாதி நீங்கிய ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை யறிந்தவர், இதர விஷயங்களில் நசையற்றவராய் குடமுடைந்தபின் குடத்தால் வரைந்து கொள்ளப்பட்டிருந்த ஆகாசம் உபாதிநீங்கி யாகாசமே யாவதுபோல தேஜோபாதி நீங்கி பரமாத்மாவே யாகின்றார்கள். இது ஜீவனுக்கும் ப்ரம்மத்துக்கும் அபேதத்தை யறிந்ததற்குப் பயனாகும். இவ்வாதே ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர் ப்ரம்மஸ்தானத்தை யடைகிறார்கள்.

ஸ0-ஹ. தத்வத்தை யறிந்தவர் ஜீவநசையிலேயே த்யாகமாத்மாத்மபந்தால் பரமாத்மாவை யதூபவித்து அவ்வதூபவந்தால் மகிழ்ந்த கெஞ்சினையுடையராய், ஸத்தை பெற்று விஷயங்களி லாசைநீங்கி, இந்த்ரிய ஜயம்பெற்றவராகி உள்ளும் வெளியு மெல்லா வஸ்துக்களிலும் பூர்ணனான பரமாத்மாவை பரமபதத்தில் ஸேவிக்கப்பெற்று அபஹதபாபம்மத்வம் முதலிய குணங்கள் வெளியாகி தருமபூதஜ்ஞானத்தால் எல்லாவற்றையு மதூபவிக்கிறார்கள்.

சு. வெஹாஹவிஜாநஸுநிபுதிதாயுபூஸுந்யாஸபொமாடி-தயஸுஸு-ஸஸகூபஃ | தெவ்ஹமொகெஷு-வாஸாஹகாவெவாஸாஜிதாஃ வரிஸி-உயு-கிஸவெ-||

உ. வீஹாஹவிஜாநஸுநிபுதிதாயுபூஸுந்யாஸபொமாடி-தயஸுஸு-ஸஸகூபஃ |

தேவ்ஹமொகெஷு-வாஸாஹகாவெவாஸாஜிதாஃ வரிஸி-உயு-கிஸவெ-||

(ப்-ம்.) வெஹாஹவிஜாநஸுநிபுதிதாயுபூஸுந்யாஸபொமாடி - வேதாந்தங்களை நன்குணர்ந்தமையால் தத்வார்த்தங்களை நிச்சயித்தவராய், ஸந்யாஸபொமாடி - சாமயகருமங்களை விட்டபடியால், ஸு-ஸஸகூபஃ - தெளிந்தகெஞ்சையுடையராய், ய-தயஃ - இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவராயிருக்கிற, தெ ஸவெ-பு- அந்த எல்லாஉபாஸகர்களும், வாஸாஹகாவெ - கடைசியாய் சரீரம்போருங்காலத்தில், வ்ருஹமொகெஷு - ப்ரம்மலோகங்களில், வாஸாஜிதாஃ - ப்ரம்மத்தை யடைகிறவர்களாய், வரிஸி-உயு-கி - விடுபடுகிறார்கள்.

ஸ0-ஹ. வேதாந்தப்பொருளை நன்குணர்ந்தவராய், (வேதாந்தப்பொருளாவது - ப்ரம்ம மறியத்தக்கது, என்பதாம்.) இந்த நிச்சயம் பிறந்தவராய், கருமங்கடெல்லாவற்றையும் விடுகையாகிற யோசனத்தால் கெஞ்சு தெளிந்தவராய், கேவலப்ரம்ம நிஷ்டராய், யந்தம் செய்கிறவர்களாயிருக்கிற ஜ்ஞானிகள், (ஸம்ஸாரிகள் மரணமடையுள் காலத்திற்கு அபராத்மென்று பெயர். முமுக்ஷுக்கள் ஸம்ஸாரஸம் பந்தமற்று மரணத்தையடையுள் காலத்திற்கு பராத்மென்று பெயர்.) பராத் காலமென்கிற மரணகாலத்தில், ப்ரம்மமாகிற உலகங்களில், (ப்ரம்ம மொன்றேயாயினும் உபாஸகர் பஸராகையால், அநேகம் போல் காணப்படுவதால் பன்மையாலுரைக்கப்பட்டது. ப்ரம்மஸ்வரூபத்தி லென்று பொருள்) அந்த ப்ரம்மத்திலே மரண தர்மமில்லாத ப்ரம்மாத்ம பாவத்தை யடைந்தவராய் கலந்து, ஜீவநசையிலேயே ப்ரம்மமாகியவர்களாய், தீபம் போலவும் கடாகாசம் போலவும் திரவாணமடைந்து மாயர் ஸம்பந்த முதலியவற்றால் விடுபடுகிறார்கள். வேறொரு

உள்வெளி பேதமில்லாததாய், சிவமாய் சாந்தமாயிருக்கிற ப்ரமமத்தில் ஒன்றாய்க் கலந்து போகின்றன. தண்ணீர் சோர்த்தபோது ஸூரிய பிம்பம் போலவும், குடமுடைத்த போது கண்டாகாசம்போலவு மெல்லா மொன்றாய் விடுகின்றன.

௩-ஹா. முத்தனுகிற ஜீவனுக்கு உபகரமாக ப்ரச்சோபதிஷத்தில் சொல்லப் பட்ட ப்ராணன் முதல் நாமம் வரையிலுள்ள பதினாறு கலைகளில் கருமம் தவிர்த்த பதினாறாம் தந்தம் காரணங்களில் ஒட்டிப் போகின்றன. வாக்கு முதலிய இத்திரியங்கள் அதிஷ்டாக தேவதைகளாகிய ஸூரியன் முதலியவற்றில், சேருகின்றன. இவ்வளவே யொழிய லயிப்பதிஸ்ஸை. இத்திரியங்கள் கல்பாத்தர்வரையி் விருப்பவையன்றோ. இது வ்யாஸ ஸூத்திரத்தினால் செவ்வையாய் விளங்கும். இவனுக்கு பயனைக் கொடாதவை யாய், இவன் ப்ரத்யக்ஷம்போல பாவிக்கிற உபாசனையைத் தொடங்கும்போது, நான் பொறுப்பேன், என்று பகவான் சங்கல்பித்தவையான, கருமங்களும், இவ்வாத்தமாவும் எல்லாவற்றிற்கும் பரமான பரப்ரம்மத்தில் ஒன்றாய் விடுகின்றன. இவற்றுள், கருமம் ப்ரம்மத்தி லொன்றாகையாவது இக்கருமம் ப்ரமாத்மாவின் கோபமே யாகையால், இந்த கோபாவஸ்தை மாறி தருமபூதஜ்ஞாதத்தில் லயிப்பதேயாம். ஜீவன், ப்ரம்மத்தி லொ ன்ருகையாவது நாமரூபமுதலியவற்றால் வருகிற ஆகார பேதம் கழிவது. ஆக, இவ னுக்கு கருமங்கள் நசிக்கின்றமையால், முத்தாத்மாவுக்கு கலைகளென்கிற ப்ராணாதிகள் உபகரணங்களாவதில்லை யென்று கருத்து.

அ. யயாநடிஸ்யுஜோநாஸூஃௌசுஷுஃஅதிநாரோவெவிஹா யதயாவிசாஹாரோவாசிஃகூஃவராத்ரூபவாஃரூஷஃௌவெதிஹிஸ்யுஃ

ஃ. ஸுதாநடிஸ்யுஜோநாஸூஃௌசுஷுஃஅதிநாரோவெவிஹா யதயாவிசாஹாரோவாசிஃகூஃவராத்ரூபவாஃரூஷஃௌவெதிஹிஸ்யுஃ

சுதாநடிஸ்யுஜோநாஸூஃௌசுஷுஃஅதிநாரோவெவிஹா யதயாவிசாஹாரோவாசிஃகூஃவராத்ரூபவாஃரூஷஃௌவெதிஹிஸ்யுஃ

(ப்-ம்.) ஸுஜோநாஸூஃ - ப்ரவஹியானின்ற, நடிஸ்யு - கதிகள், ஸூஃ - ஸமுத்திரத்தில், யயா - எவ்வாறு, நாரோவெ - நாமரூபங்களை, விஹாய - விட்டு, சுஷுஃஅதி - ஐக்கயத்தை யடைகின்றனவோ; தயா - அஃவாதே, விசாஹ - உபாஸகன், நாரோவாஃ - நாமரூபங்களால், விஃகூஃ - விடப்பட்டவனும், வராத்ரூபவாஃரூஷஃௌவெதி - பாரத்பரனாய் விளங்குகிற பரமபுருஷனை, யடைகிறான்.

ஸ-ஹா. அவித்யை கழிந்து ப்ரம்மத்தோடு ஐக்கயம் பெறுவதில் கதிகள் த்ருட்டா ந்தம்.

௩-ஹா—முத்தஜீவன் பரப்ரம்மத்தோடு ஐக்கயமாகிறு சென்றதினால்வந்த ஸத் தேஹம் கழியுன்னம்படி த்ருஷ்டாந்தத்துடன்; விஸ்தரிக்கிறது. எவ்வாறு கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி, முதலிய ஆறுகள், தாம் பிறக்கு மிடங்களினின்றும், ப்ரவஹி த்து, கங்கை கங்கை என்கிற பெயரையும் வெளுத்த ரூபத்தையும், யமுனை, யமுனை என்கிற பெயரையும், கறுப்பு ரூபத்தையும், ஸரஸ்வதி, ஸரஸ்வதி என்கிற பெயரையும், சிவந்த ரூபத்தையும் இவ்வாறு மற்றுள்ளவாறுகள் அவைகளுக்கும் பெயரையும் ரூபத் தையும்விட்டு, ஸமுத்திரத்தி லொன்றாய்க் கலந்து போகின்றனவோ; அஃவாதே வித்வா னாகிய உபாஸகன், பேதத்தைக் காட்டித்தருகிற நாமத்தையும் ரூபத்தையும் மற்ற உபா திகளையும், விட்டு, பரமபுருஷனை யடைகிறான். இத்தால் ஆற்று நீருக்கும் கடல் நீருக் கும், வாஸ்தவத்தில் பேதமுண்டானாலும் கடலில் கலத்தபின் அவ்வேறுபாட்டைக்

காட்டுகிற ரூபம் (அதாவது நிறம்) அழிவதால் பேருழமிந்த, ஒன்றுபோல் தோற்றுவது போல, பரமாத்மாவுக்கு மிக்த ஜீவாத்மாவுக்கும் பேதத்தைக் காட்டுகிற ரூபநாமங்கள் முக்தி காலத்தி லுழிநின்றமையால் ஒன்றுபோல் பேதமின்றித் தோன்றுவதொழிய பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் வாய்தவத்தில் ஐக்கியமில்லை அபேதமில்லை. இப்படியே முன்னமே முத்தராயிருக்கிற ஆத்மாக்களோடும் அபேதமில்லை. பரமாத்மாவெனவென வாம் படிஸமாசமர யிருக்கையே முக்தி என்று வைவியாக்கப்பட்டது. ஆனதால் கடவல்லி உபநிஷத்திலும்; மஹா ஜலத்தில் கலந்த நீர் அதுபோலவே யாவதுபோல், என்று சாம்யஞ் சொல்லப்பட்டதே யன்றி அபேத மோதப்படவில்லை. இங்கு மதாந்தரத்தில் அநேகாவயங்களுக்கும் ஐக்யமுண்டாவதுபோல ஜீவ பரமாத் மைச்யம் சொல்லலாமே யெனில் அது தகாது. நிர்க்குணவீத்யையாக சங்கரமதத்தி லொப்புக்கொள்ளப்பட்ட ப்ரஜாபதிவீத்யையில், ஜீவப்ரம்மங்களுக்கு பேதத்தையும் ஸத்யகாமத்வம், ஸத்யசக்த்வம், முதலிய குணங்களையும் சொல்லுகின்றமையாலும், “உத்தராக்ஷோதா விர்பூதஸ் ரூபஸ்து” என்கிற ஆத்திரத்தில் முக்தியி லந்த குணங்களை யடைவது அந்த வீத்யைசுருபமென்னு சங்கர பாஷ்யத்தி லொப்புக்கொள்ளுகின்றமையாலும், முக்தியில் பேத ஆயமான ப்ரம்மத்தோடே ஐக்யமென்று சொல்லுவது பொருத்தமற்றதேயாம். இதுகள் ஸ்வரூப மாத்நிரம் என்று சொல்லுவது கூடாதென்பது பல யுக்திகளாலும், தகாதென்று ஸப்பஷ்டமாய் விளங்குகின்றது. ஆனதால் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கு மபேதமுரைப்பது அசங்கதமாம்.

கூ. ஸ்வயாஹவெவததூரேஸ்தவெவஸ்தவெவவதிநாஸ்த
ஸ்தவதிநாஸ்தவதி | தாநஸ்தவதாநஸ்தவதாநஸ்தவதி
தாநஸ்தவதிநாஸ்தவதி

F. శయోహవైశేష్యతమంబ్రవ్రవేదబ్రహ్మపథపతిశాస్త్రబ్రహ్మవిత్కులేభవతి।

తరతితోకంతరతిపాప్తానంగుహగ్రంధిభ్యోవిముక్తోమృతోభవతి॥

(ப்-ம்.) யஹ்வெ - யவனொருவன், தசுபாஸுஸுஹ்வெ - அந்த பரப்ரம்மத்தை யறிகிறானே; ஸஃ - அவன், ஸுஹ்வஸவஹதி - ப்ரம்மமே யாகிறான், சுஹுக்ஸு - இவன்வம்சத்தில், சுஸுஹ்விசுநஹதி - ப்ரம்ம தத்வத்தை யறிபவன் பிறப்பதில்லை - சொகஸுதாதி - சோகமற்றவனாகிறான், வாஸுநஸுதாதி - பாபமற்றவனாகிறான், மஹுநுஸுஸுவிசுதஃ, ராகதவேஷங்கள் நீங்கியவனாய், சுஸுதஃ - போக்யனாய், ஹதி - ஆகிறான்.

190-ஆம் கல்வ காரியத்திற்கு அனேக விக்கங்கள் வருவது இயல்பாதலால் இந்த விதவாறு மொருக்கால் சில கெடுத்தனா வந்ததனியை யுடையவானே என்கிற சம்சயம் தீர்த்த இவனுக்கு அவிய்யை யொழியவேறு விக்கமில்லாமையால் அது தத்தவற்றாகத் தால் கழிந்தபடியால் ஆகமா, தானே யுடையால் இதற்கு தேவதைகளாலும் விக்கம் செய்ய முடியாத என்கிறது. விசேஷம் முன்னமே யுரைக்கப்பட்டது.

ராஜா. ப்ரம்மத்தை யறிந்து த்யானித்து லிச்சல ஸ்ம்ருதி பெற்று ப்ரத்யக்ஷம் போலான பக்தியைச் செய்தவன், தப்பாமல் ப்ரம்மம்போலவே யாகிருன். இவனுக்கு குணஸ்டிக முகிக்கிறது. மற்றவை எப்படிடமானதால் விரிக்கப்படவில்லை.

௧௦. தபெதத்யுதாஹுதுகியாவதஸ்யோதிரயாஸ்யஹநிஷாஸ்ய
யஜுஹுதெதக்ஷகஷிபுஸ்யஹம் | தெஷாநெவெதாஸ்யஹவிஷி
வபெதஸிரொவ்யுதவியவபெஷுஸுதீணப்யு||

௧௦. சதீதத்யுதாஹுதுகியாவதஸ்யோதிரயாஸ்யஹநிஷாஸ்யஹ
யஜுஹுதெதக்ஷகஷிபுஸ்யஹம் | தெஷாநெவெதாஸ்யஹவிஷி
வபெதஸிரொவ்யுதவியவபெஷுஸுதீணப்யு||

(ப்-ம்.) தஸ்வணதஸு - இந்தப்ரம்மவித்யாஸம்பந்தவிதியானது, ஐயா -
இருக்கினால், சுஹுதுக்ய - சொல்லப்பட்டது. கியாவதஃ - கருமாறுஷ்டா
பரர்களாயும், ஸ்யோதிரயா - வேதாத்யயனம் செப்தவர்களாயும், ஸ்யஹ
நிஷாஸு - பரமாத்மநிஷ்டையுடையவர்களாயும், ஸ்யஸ்யஹ - சிரத்தையு
டையவர்களாயும், வாகஷிபுஸ்யுஜுஹுதெ - அகநிஷேஹாத்ரிகளாயும்,
ஸிரொவ்யுதக்ய வியவஸ்யெயுதாஹுத - சாஸ்திரப்படி வேதவ்யரதத்தை
யதுஷ்டித்தவர்களாயு மிருக்கிற, தெஷாஸ்யவ - அவர்களுக்கே, வாகஷி
ஸ்யஹவிஷிபுஸ்யவபெத - இந்தப்ரம்மவித்யையை யுபதேசிக்கக்கூடவன்.

ஸு-ஹ. இந்தக்ரு பரம்பரை லக்ஷணம் கூறி முடிக்கிறது. ப்ரம்மஜ்ஞானத்தில்
விரும்பமுடையவர்களாயிருக்கிறவர்களுக்கு இது உபதேசிக்கத்தக்கது.

ஸு-ஹ. பஞ்சமஹாய ஜ்ஞம் முதலியவை செய்கிறவர்கள் வேதத்தை யோதினவர்
சுருமிதற்குத்தக்கவர்கள்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

பதஉரையைப்போலவே இரண்டு பாஷ்யங்களுக்கும்கருத்து. விசேஷக்
களிலில். மற்ற விசாரங்கள் ஸூத்திர பாஷ்யத்தில் காண்க.

௧௧. தபெததத்யுதாஹுதுகியாவதஸ்யோதிரயாஸ்யஹநிஷாஸ்ய
யஜுஹுதெதக்ஷகஷிபுஸ்யஹம் | தெஷாநெவெதாஸ்யஹவிஷி
வபெதஸிரொவ்யுதவியவபெஷுஸுதீணப்யு||

௧௧. சதீததத்யுதாஹுதுகியாவதஸ்யோதிரயாஸ்யஹநிஷாஸ்யஹ

யஜுஹுதெதக்ஷகஷிபுஸ்யஹம் | தெஷாநெவெதாஸ்யஹவிஷி
வபெதஸிரொவ்யுதவியவபெஷுஸுதீணப்யு||

(ப்-ம்.) தஸ்வணதஸுஸுதயு - அப்படிப்பட்ட இந்த அக்ஷரப்ரம்மஸத்
யஸ்வரூபத்தை, சுஹுதுகியு - அங்கிரஸ்ஸென்கிற ரூபியானவர், வுஸா
உவாய - முதலியுபதேசித்தார். சுவிணப்யுதஃ - சிரோவ்யரதம் செய்யாத
வர், வாகஷி - இதை, ந ஸ்யுதெ - அத்யயநம்பண்ணக்கூடாது, வாகஷி
ஸ்யு - நயி வாகஷிஸ்யு - நயி - ஆசார்யபரம்பரையில் சேர்ந்தமகர்ஷிக்கு
கமஸ்காரங்கள்.

ஸு-ஹ. இந்த அக்ஷர ஸ்வரூபத்தை அங்கிரஸ்ஸென்கிற ரூபியானவர் விதிப்
படிவந்து கிட்டின சௌகருக் ரூபதேசித்தார். ஆகையால் இப்படியே முமுக்ஷுவாய்
விதிப்படி வந்துகிட்டின சிஷ்யனுக் ரூபதேசிக்கக்கூடவன். இந்த உபநிஷத்தை சிரோவ்
ரதமென்கிற விதியைச் செய்யாதார் அத்யயநம் செய்யக்கூடாது. அந்த ஸம்ஸ்காரம் பல

த்தைத்தருவினிலுதகூலமானது. இந்த ப்ரம்மவிய்யைமுடிந்தது. இது எந்த ப்ரம்மா துடங்கி பரம்பரையாய் வந்ததோ அப்படியா சார்ய பரம்பரையில் சேர்ந்த அந்த ப்ரம்மா முதலுள்ள அனைவருக்கும் அநேக நமஸ்காரம். அவர்களேயன்றோ ப்ரம்மஸா கூடாந்காரம் பெற்றார்கள். ஆதரத்தா விரட்டித்துச் செல்லுகிறது. அன்றியே முண்ட கோபநிஷத்து முடிந்ததென் றறிவித்தலு மொரு பயன்.

ரா-ஹா. அத்யாபகம் என்பது ஒழிவித்தல் அத்யயகம் ஒதல். முன் மந்திரத்தில் அத்யாபகம் ஸிரோவ்ரதம் செய்யாதவனுக்குத் தகாது அவனுக்குச் சொல்லக்கூடாது; என்று கூறப்பட்டது. இந்த மந்திரத்தில் ஸிரோவ்ரதம் செய்யாதவன், இதை அத்யயகம் செய்யக்கூடாதென்று சொல்லுகிறது என்று பேதமறிக.

பதாவ்வயார்த்த பேதங்கள்.

புரோவாச என்று சங்கர பாஷ்யத்தில் பாடம். 'புரோவாசஎன்று இரா மாதுஜ பாஷ்யத்தில் பாடம், மற்ற கருத்தில் பேதமில்லை.

ரா-ஹா. இம்முண்டகோபநிஷத்து முழுதும் நாராயணனையே கூறுகிறதென்று வ்யாச சூத்திரங்களில் ஒன்பது சூத்திரங்களால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது ஆகையால் இது முழுதும் நாராயணனையே பேசுகிறது.

—o—o—o—

உகித்யுதீயபுண்ணக உதீயபுண்ணக.

—o—o—o—

முண்டகோபநிஷத் முற்றும்.

—o—o—o—

(ப்-ம்.) ஊதக - இந்த, ஸவ-ம் - எல்லாவஸ்துக்களும், ஸ்ரஹ்ஸி - பிரம்மம்தான், ஸபு - இந்தப் ப்ரணவம், சூதா - ஆன்மாவான, ஸ்ரஹ் - பிரம்மம். ஸ்வாயி - முன்கூறியஇந்த சூதா - ப்ரஹ்மமானது, உத-ஹ்ஸி - நாலுபாதங்களையுடையது.

ஸ0-ஹ. மேல் ப்ரணவரூபமென்று சொல்லப்பட்ட யெல்லாவஸ்துக்களும் பிரம்மம். இத்தால் மேற்கூறிய ப்ரணவமும்ப்ரம்மமும் ஒன்றென்று சொல்லித்ருயிற்று. இஃதீவனும் அந்தப்ரம்மம்தான், முன்கூறிய ப்ரணவத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மம் நாலுபாதங்களையுடையது. இதில்கீழ்முன்றுபாதங்களையறிந்து நாலாவதுபாதத்தை யறியவேண்டியது. கீழ் முன்றுபாதங்களும் நாலாவதுபாதத்தை யறிவதற்குக்காரணம் நாலாவதுபாதம் யெல்லாராலும் அறியவேண்டியது.

ஸா-ஹ. ஸர்வரூபமான ப்ரம்மம் ஒக்காரமேயாம். அதாவது ப்ரணவத்தில் ஸர்வரூபமான ப்ரம்மமென்ற நனைவுவரவேணுமென்றவாறு. ப்ரணவமாக நியானிக்கச் சொன்ன பிரம்மம் நாலுபாதத்தோடுகூடியது. அதாவது ப்ரணவத்தை நாலுபாதங்களையுடையதாகச் சொல்லப்போகின்றமையால் நாலுபாதங்களையுடைய ப்ரணவத்தை நாலுபாதங்களுடைய ப்ரம்மமாக நியானிக்கவேண்டுமென்றபடி. ப்ரம்மத்தினுடைய நாலுபாதங்களினை என்பது மேலேவினங்கும். மேல்கூறிய யெல்லாவஸ்துக்களிலும் நிறைந்தது, பிரம்மமுதலிய ஜீவர்களிலும் நிறைந்திருப்பது மேற்கூறியப்ரம்மமே. அந்தப்ரம்மம் நான்குபிரிவுகளோடு கூடியது.

உதி ரோணுகெராவநிஷதி ப்ரபிவஸ்து.

உய ரோணுகெராவநிஷதி திதீயவஸ்து.

க. ஓஜாமரிதஸாநநாவஹிஃ ப்ரஜீஸவாஹ வனகொநவிஸகி
ரோவஸ்துவிவஸ்துவிவஸ்துநாஸ்ப்யபிவஸ்துஃ || ௧ ||

௧. ஓஜாமரிதஸாநநாவஹிஃ ப்ரஜீஸவாஹ வனகொநவிஸகி
ரோவஸ்துவிவஸ்துவிவஸ்துநாஸ்ப்யபிவஸ்துஃ || ௧ ||

(ப்-ம்) ஜாமரிதஸாந - விழிக்குமிடத்திலிருப்பவனாகும், வஹிப்ரஜீ - உருவம்முதலியதில் அறிவையுடையவனாகும், ஸவாஹி - எழுஅங்கங்களோடுகூடினவனாகும், வனகொநவிஸகிரோவஸ்து - பத்தொன்பதுமுகங்களோடுகூடியும், ஸ்வஸ்து - உருவம்முதலியதை யதுபவிக்குமவனுமாகிய, வெஸ்து - யெல்லாவஸ்துவுடையும் நியமிக்கின்றமையால் வைச்வாநரனென்றுபெயர்கொண்டவன், ப்ரபிவஸ்து - முதல்பாதம்.

ஸா-ஹ. விழித்தக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாக தன்னை யொழிந்த வஸ்துக்களை அறியுமவனாக சுவர்க்கம் சூரியன் காற்ற ஆகாயம் நீர் பூமி நெருப்பு இவைகளின் உருவமாகிய தலைகண் பிராணன் நடுஷடல் உபஸ்தம் கால் முகம் என்றெழு அங்கங்களோடு கூடினவனாக அறியும் புலன்கள் ஐந்தும் அறியாப் புலன்கள் ஐந்தும் பிராணன்முதலிய ஐந்துவாயுக்களும் மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் என்றென்காரும் ஆகப்பத்தொன்பது முகங்களையுடையவனாக சத்தம் முதலியவைகளை அறியும் தன்மையுள்ளவனாகிய ஜீவரூபியானவன் முதல்பாதம்.

ரா-மா. விழித்திருக்கும் ஜீவனுக்கக்கிரியையும் உருவம்முதலியதை யறியும் தன்மையுள்ளவனையும் சுவர்க்கம் சூரியன் காற்று ஆகாயம் நீர் பூமி இவைகளின் உருவமாய் தலை சண் பிராணன் கடுவுடல் உபஸ்தம் கால் என்கிற ஆறும் ஜீவனுமாகிய ஏழு ஆங்கங்ளையுடையவனையும் மேற்கூறிய பத்தொன்பது முகங்களை யுடையவனையும் உருவம்முதலியதை யதபவிக்குமவனுமான அநிருத்தன் என்கிற பெயர்கொண்ட வைச் சாகரன்முதல்பாதம் என்றுபொருள். கண்ணிலிருக்கும்வனையும் புறம்பானவஸ்துக்களை யறியுமவனையும் சூராவைகள் இரண்டுதொல் துதிக்கை ஒன்று ஆக ஏழுஆங்கங்களை யுடையவனையும் பத்தொன்பது முகங்களை யுடையவனு யிருக்கிற வைச் சாகரன் முதல்பாதம் என்றும் சொல்லுவர்.

உ. ஸபஸாநாஜ் பூஜலஸபாஹ ஸாகோநவஸாதீஸுவ: பூவி
 விசுஹகெஜலஸாஜிதீயபாஜ்|| ச||

౧. సృష్ట్యంతానంత్యప్రాజ్ఞస్యస్తాంగవలోకవింశతిమధ్యప్రవిష్టక్షణక్షణసోద్యోతీయఃపాదః॥

(ப-ம்.) ஸ்வபூதம் - ஸ்வரூபத்துக்குத்தகாரியாயும். ஸந்திப்பூஜை - மனதாஸ்திபும்தன்மை யுள்ளவனாயும், ஸூதாஸி - ஏழங்கங்களை யுடையவனாயும், ஸகொநஸிஸிஸிஸி - பத்தொன்பது முகத்தையுடையவனாயும், ப்ரவீக்ஷஸி - அயலாரநியாமல் தான்மட்டும் அனுபவிக்கும்வனுமான, தெஜஸி - தைஜஸன், அபிசீயிஸிஸி - இரண்டாவதுபாதம்.

௪௦-மூர. ஒருவஸ்துக்களையும் அறியாமல் ஒளிமாத்திரத்தால் அறியத்தக்க அறிவி
 னால் அறியக்கூடிய தைஜஸன் இரண்டாவதுபாதம், முன்பாதத்தில் வெளியிலுள்ள ஒரு
 வம்முதலிய வஸ்துக்களை யறிகிறதாயையால் ஸ்தலபுக் என்று சொல்லப்பட்டது.
 இரண்டாவது பாதத்தில் த்ருதிமாத்திரமாயிருந்த அறிவை யறிகிறதாதலால் பூரவிவித்
 த் புக் என்று சொல்லப்பட்டது.

பா-ஹா. ஸ்வப்னாவஸ்தையை மனதையும் ஜீவனாகக் கதிகாரியாயும் ஸ்வப்னத்தில் வேறுமனிதர்களால் அறியப்படாத துப்பமானபொருள்களை வெளிச்சம்போல் அறிவித்த ஸால் தைஜஸனென்று பெயர்கொண்ட பரத்யும்கன் இரண்டாவது பாதம். என்ருபொருள் சுழத்திவிருக்குமவனும் ஆகலால் தைஜஸன் என்று பெயர்கொண்டவன் ஆன் மாவசுரு இரண்டாவதுபாதம் என்றுரைப்பாருமர்.

௩. யத்ருஷாவொநகலுந காண்காரியவெநகலுந ஸ்வபூதவாழ்வி
தல்ஸுவாஷுவம் ஸுவாஷுவஸ்ய நவன கிலிதம் ப்ரஜாநவ நவனவாநந்தி
யொஹிரநந்த மாகவெந தாரிவப்ராஜஸ்தீயம் வாடி || ௫ ||

3. యుక్తినుష్ఠానకంపనకామంకాయతేనకంచన సున్నంపశ్యతిత్ సుమత్యం సుమత్య
స్తానపకీభూతిః పుష్కరపుష్పివాసందయోచ్యతందభుక్చేతీహుభూషాన్త్యస్త్రీయఃపాదః॥౧౫॥

(ப்-ம்) யத் - எத்தனிடத்தில், வஸுஷ்டி - உறங்கினவன், காவநகாரீழ் - ஒருவன் துணவையும், நகாரீபதெ - ஆசைப்படுகிறதில்லையோ, கம் உதவஸுஷ்டி - ஒரு கனவையும், நவபரூதி - பார்க்கிறதில்லையோ, தக் - அது, வஸுஷ்டி - வஸுஷ்டிபதம் என்று பெயர்கொண்டது, வஸுஷ்டி - வஸுஷ்டி - மேற்கூறிய வஸுஷ்டிபதத்தால், வஸுஷ்டி - ஒன்றுபடுகின்றவனாய்,

டு. நாண்புஜம் நவம்பிபுஜம் தொலயத்புஜம் நபுஜா நவந்
நபுஜீ நாவஜீ | ஸஹஷ்டிபுஷ்வமாரூழிராமூரீசுகண்ணவினூரிஷு
வடிஸூரெகோத்தி பக்யலாராய புவன்வொபஸம்ஸானம் சிலீ
வெசிதவதுபூநுநெல்லுதூஸவிஜயம் || எ||

களுக்கு கேர்சரமாகாமையாலும் பசு முதலிய வற்றைப்போல் சப்தகோசமன்று. சமையற்காரனைப்போல் கிரியையுடையது மல்லாமையாலும் சப்தத்தால் சொல்லப்படாது. வஸ்திரம் முதலியவைபோல வெளுப்பு முதலிய ரூபமில்லாமையாலும் சொல்லுக்கு விஷயமாகாது. இவ்வாறு பயனில்லாதிருப்பதால் முயற்கொம்புபோல் பொய்யென்று சொல்லவழியில்லை என்று முன் ரூபித்துச்சொன்னோம். அன்றியும், இந்தப் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யறிவதினால் இந்த விஷயங்களில் வைராக்யம் பிறக்கும். ஈயந்தெரிந்தால் வெள்ளியாகை நீங்குவதுபோலவே பெண்க. இந்த தூரியப் ப்ரம்மஸ்வரூப ஜ்ஞாகம் வந்த பின் அவியை முதலிய தோஷங்களுகிடமில்லை யன்றோ. இந்த ஜ்ஞாகம் வருவதற்குக் காரணமில்லை என்னும் குறையிலை. உபநிஷத்துக்களெல்லா மிதக்கே யிருக்கின்றன வாகையாலென்க. அவையாவன தத்வமஸி முதலியவை. இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவைச் சதுஷ்பாத் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவ்வாத்மாவின் அவியையினால் வந்த அபரமார்த்தமாகிய கயிற்றில் தோற்றிய ஸர்ப்பம்போலானவாகிய மூன்று பாதங்களினுடைய ஸ்வரூபத்தைப் ப்ரபஞ்ச வ்ருகூத்திற்கு முனைபோலவதென்று சொல்லி இப்போது, ப்ரமார்த்த ஸத்ய ஸ்வரூபத்தைச் சுயிற்றைப்போல் அதிஷ்டாகமென்றறியுமாறு, ப்ரமஸர்ப்பம்போன்ற மூன்று பாதங்களையும் நீக்கிச்சொல்லுகிறது காந்தப் ப்ரஜ்ஞம் என்கிற இந்த சுலோகம். காங்கு பாதங்களின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லவே, கீழ்ச்சொல்லிய மூன்று பாதங்களிலு மின்னாக்காவது பாதம் வேறாயதென்று விளக்குகின்றமையால் அவைகளிலிதை வேறென்று சொல்வதில் பயன் யாதெனில், பாம்பல்ல வென்பதினால் சுயிறென்றறியிப்பதுபோல இவ்வாறு கூறவதினால் சுயரூபமறியப்படுகின்றமையாலும் நிர்விசேஷப் பொருளை விதிக்கொண்டு கூறமுடியாமையாலு மென்றறி. அன்றியே இம்மூன்று பாதங்களோடு இந்தகாங்காவது பாதத்திற்கு ஐக்கியம் தோற்றுவது மிதற்குப்பயன். இம்மூன்றவஸ்தைகளை யுடையதில் தூரியம் வேறாயின், நிர்விசேஷமான அத்தூரியத்தை யறிவதற்குபாய மில்லாமையால், சாஸ்த்ரோபதேசம் வீணாவதோடு ருத்யவாதம் செய்தாப்போலாகும். கயிற்றில் பாம்பு முதலிய ப்ரம்மம்போல் விசைப்பிக்கப்படுகிற மூன்றவஸ்தைகளிலு மாத்திரம் ஒருவருயின் அவ்வவஸ்தைகளை நீக்குகின்ற ப்ரமாணத்தால் அப்போதே அகர்த்தகாரணமாகிய ப்ரமப்ப்ரஞ்சம் முடிந்துபோகையால் பயன்னை புகுந்த தென்று தூரியத்தை யறிவதற்கு மடைவதற்கும் வேறு ப்ரமாணத்தையாவது உபாயத்தையாவது தேடவேண்டியதில்லை. அஜ்ஞாகம் நீக்கின பின்னு மறியவேண்டியவை யுண்டென்றும் அவைகளில் ப்ரமாணம் செல்லுகிற தென்றும் சொல்பவர், சேதிக்கவேண்டிய பொருள் வேறுபட்ட பின்னும் சேதிக்கவேண்டிய பொருளுண்டென் றுணாப்பாரோ டப்பர். பொருளாயு மிருளாயும் வேறுக்குவதற்கென்று ப்ரவர்த்தித்த ப்ரமாணம் எப்போதுவிரோதியான இருளைக்கழிக்குமோ அப்போது பொருளறிவு மிகடயிலிசைகின்றது. பொருளறிவு ப்ரமாணத்தின் பயனன்று. இதற்கு முன் கூறியதே திருஷ்டாந்தம். இவ்வாதே யிங்கு மாத்திரமாயி லேற்றப்பட்டிருக்கிற அவியையினால் காண்கிற அந்தப் ப்ரஜ்ஞத்வம் முதலிய அவஸ்தைகளை விட ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குள்ள விவேகத்தைக் காட்டவந்த ப்ரமாணத்தாலாதற்கு விரோதியான அவ்வவஸ்தைகள் நீக்குவதைவிட ஆத்மவிஷயத்தில் வேறு பயனில்லை யன்றோ “அறிந்தபோது பேதமில்லை, என்கிற சுருதியின்படி இவ்வவஸ்தையை நீக்கி யறிந்த போதே ஸகலபேத ப்ரம ப்ரபஞ்சமுமொழிந்து விடுமன்றோ. தத்வஜ்ஞாகமும் பேத நீக்குத்தி ஸமயத்திலேயே நாசத்தை யடையும். அன்றேல், தத்வஜ்ஞாகமாகிய பேதம் தங்கி நிற்கையால் அதுநீங்கவழியில்லை, வேறு ஜ்ஞாகமதைப் போக்கில், அதைப்போக்க மற்றொரு ஜ்ஞாகம் வேணுமென்ற நவஸ்தை வருமென்க. அவ்வாறாயின் த்வைதம் நீக்குத்தியாது. ஆகையால் பேதநிஷேதம் செய்கிற ப்ரமாணஸம காலத்தில்தானே ஸம்ஸ

உ. ஜாமஸ்துவாநெநாவெஸாநெராகாஸ்ப்யஸாநிதாசுநெவா
 லிதாசுநெவா திஹெவெஸஸாநாகாநாநிஸுஹதிபவஸவெஷ||

(ப் - ம்.) ஜாமஸ்தஸூரம் - ஜாகரணஸ்தாகத்தி லிருக்கிற, வெவ்வுர
நாம் - வைச்வானரானவன், சுகாரம் - அகாரமாகிய, ப்ரஹ்மோகூர - ப்ர
ணவத்தில் முதல் மாத்திரை, சூவெஹ் - வியாபித்திருக்கின்றமையாலும்,
சூரீஷ்டாக் - ஆதியுடையதாகின்றமையாலு மிங்ஙனம் சொல்லப்படும்,
ய்ஷணவ்யஸூர - எவனிலவாறு அறிவதோ, அவன், ஸ்வாஹுகாரோ -
எல்லா இஷ்டங்களையும், சூவெஹ் திஹ்வெவ - அடைகிறுனன்றோ, சூரீஷ்ட
ஹவதி - முதல்வனாயுமாகிறான்.

ரு-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய விஷயத்தையே விரித்துச் சொல்லுகிறது. முதல் மாத நியாயாகிய அகாரத்தில் ஜாகரிதஸ்தாகமுடைய வைச்வாகரனென்கிற அநிருத்தனென்று த்யாகம் செய்யவேண்டியது. அகாரமாக வைச்வாகரமூர்த்தியை த்யாகம் செய்வதற்குக் காரணமென்ன வென்றால்; வ்யாப்தியும், ஆதியாயிருக்கும் தன்மையும். அதாவது அநிருத்தமூர்த்தி ஸமஸ்தஜகத்தையும் வ்யாபித்திருப்பதுபோல ஸமஸ்த சப்தத்திற்கு மகாரம் காரணமாகின்றமையால் எல்லா சப்தங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கையும் எல்லாச் சொற்களுக்கும் முதலான அகாரத்தா லநிருத்தன் போதிக்கப்படுகையும், இந்த ஸரத்ருச்யத்தையறிந்த இவ்வாறு த்யாகம் செய்கிறவன் எல்லா இஷ்டங்கள்மையுமடைகிறான். எல்லாவிட முதல்வனாகிறான்.

3. స్వప్నస్థానపైజన ఉకారోద్వితీయమత్రోక్తజాదుభయత్వద్వా ఉత్కపతి
వాదైజ్ఞానసంకలీసమానత్వభవతినాస్యాఽవవిర్భులేభవతియివంజేఽ॥ ౧౦॥

ஸர-மார, தைஜஸன் விச்வஸ்ரத்தியிலும்சிறந்தவனாகின்றமையாலும் அகாரத்திலு முகாரம் சிறப்புடையதாகின்றமையாலும், தைஜஸன் விச்வஸ்ரத்தி ப்ராஜ்ஜஸ்ரத்தி இவ ற்களுக்கு நடுவே தைஜஸஸ்ரத்தி யிருக்கின்றமையாலும், அகாச மகாசங்களுக்கு நடுவில் உகாச மிருப்பதாலும் ஸ்வப்ஸந்தாநத்தியிருக்கிற தைஜஸன், இரண்டாவது மாத்திரா யாகிய, உகாசமாகிருன். இதை யறிந்தவனுக்கு பயன் கூறுகின்றது. ஜ்ஞாநஸீத்தி வளந்து சிறந்தவனவானிதை யறிந்த மகான், இவன் தன் தோழருக்குப்போலப் பகைவ ருக்கு மிஷ்டனாகிருன். ஆகையாலனைவருக்கு ஸமானனாகிமுன், இவன் குலத்திலுப் ப்ர ம்மஜ்ஞாநமில்லாதவன் பிறப்பதில்லை.

ரா-மா, ஸ்வபந்தஸ்தாகத்தி லிருக்கின்றமையால் தைஜஸனென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரத்யும்னன் உகாரமாகிய இரண்டாவது மாத்திரையாகிறான். அதாவது இரண்டாவது மாத்திரையாகிய உகாரத்தில் தைஜஸனென்ற ப்ரத்யும்னனென்று ந்யாசம்செய்ய வேண்டுமென்றவாறு. இதற்குக் காரணமென்ன வென்றால்; உத்கர்ஷமும், திராண்டியிருக்கையும். அதாவது விச்வஸூர்த்தி யென்கிற அநிருத்தஸூர்த்தியைக் காட்டிலும் தைஜஸூர்த்தி யென்கிற ப்ரத்யும்னஸூர்த்தி சிறந்தவராவதுபோல அகாரத்தினு முகாரம் சிறத்திருப்பதும்; விச்வஸூர்த்தி ப்ராஜ்ஞஸூர்த்தி இவர்களுக்கு நடுவின் வதைஜஸூர்த்தி யிருப்பதுபோல அகார மகாரங்களுக்கு நடுவிலுக்கார யிருப்பதுமாம். விச்வஸூர்த்தியை விட தைஜஸூர்த்தி ஸூக்ஷ்மரூப முடையவராகையால் சிறந்தவராகிறார். ஆயினும், ஸகல குணங்களும் பூர்ணமாயிருப்பது கொண்டு ஸமாநர்களை யாகிறார்கள். அகாரத்தினு முகாரம் லயஸ்தாநமாகையால் சிறப்புடையதாகின்றது. அக்ஷரமாவதுகொண்டு ஸமாகமே யாமென்றறிக. இவ்வாறறிந்தவனுக்குப் பயன்சொல்லுகிறது. இவ்நனமறிந்தவன் சிஷ்யர் சிஷ்யருக்கு சிஷ்யர் எல்லாரும் ஜ்ஞாகவான்களாகி ஜ்ஞாகஸத்தியால் சிரேஷ்டனாகிறான். இதர ஸந்தாகங்களிலுமியன் ஸந்தாகத்தில் ப்ரம்மவீத்யை யநிசயப்படுமென்று கருத்தையுடையவரோடு தானுமுயர்ந்தவனாகின்றமையால் ஸமாகனாகிறான் இவன் குலத்தில் ப்ரம்மஜ்ஞாகமில்லாதவன் ஜநிப்பதில்லை,

ச, ஸுஷுபவஸாந் ப்ராபெஜா கீகாஸுதீயாநாநாநிதொவ்
தெவநாநிநாநிதொவா ஈடிஸவஸுதீயிதொவாநிதொவாநிதொவா கக்

8. ஸுஷுத்ரஸுக்ஷ்மகாந் ஸுபீணகூஸாஸீகீரணாஸீகீரணா ௩௨௦
 ஸ்ரீகஸீகஸீகஸீகஸீகஸீக ௧௦॥

(ப் - ம்.) ஸுஷுத்ரஸுக்ஷ்மகாந் - ஸுஷுத்ரஸுபிஸ்தத்தாதத்ததாபுடையனா,
 ஸுபீணா - ப்ராஜ்ஞன், துதீயாஸீகீரண - மூன்றாவது மாத்தினாயாகிய
 சீகாஸீ - மகாரமாகிறான், சீகே - அளவிடப்படுகின்றமையாலும், ஸீ
 கேவா - வயத்தையடைகின்றமையாலும் பிங்ளனம் சொல்லப்படுகிறது
 யிவாஸுபுஷு - யவனிய்வாறு அறிவிப்பினே அவன், உபுஸுபுஷுபிநோதி
 ஹவெ - இவையெல்லாவற்றையு மளக்கின்றான், ஸீகீகீகீகீகீ - வய
 முண்டாகிறது.

௪௦-ஹா. செல்லு முதலியவைபடி மரக்கால் முதலிய வற்றால் அளக்கப்படும்போ
 து படிமுதலிய வற்றில் உள்ளே சேர்ந்து வெளியாகின்றன. அவைபோல விச்வதைஜ்ஞ
 ஸூர்த்திகள், ப்ராஜ்ஞஸூர்த்தியில் வயசாலத்தில்லயித்து அதாவது ப்ராஜ்ஞஸூர்த்திக்குள் சே
 ர்ந்து உத்பத்திகாலத்தில் வெளியாகின்றமையால். ப்ராஜ்ஞஸூர்த்தி விச்வ தைஜ்ஞஸூர்த்தி
 யளக்கிறப்போல் காணப்படுகிறது. அவ்வாறே ப்ரணவத்தைச் சொல்லி முடித்து மர
 படியும் சொல்லும்போது அதாவது 'ஓமோம்' என்னும்போது முதலில் ஆகாரஉகாரங்கள்
 மகாரத்தில் புகுகிறப்போலவும் பின்பு மகாரத்தினின்று வெளியாகிறப்போலவந்தோற்
 துகின்றமையொண்டு மகாரம் ஆகார உகாரங்களை யளக்கிறதென்று சொல்லவழியிருக்கி
 றது. அனக்குங் காலத்தின்போல உள்ளே புகுந்து வெளியாகின்ற ஸமாதிதோற்றத்தை
 யாலென்றறிசு. ஆக இவ்வாறு ப்ராஜ்ஞஸூர்த்தி, விச்வ தைஜ்ஞஸூர்த்திகளை யளக்கின்ற
 மையாலும், மகாரம் ஆகார உகாரங்களை யளக்கின்றமையாலும், ப்ராஜ்ஞஸூர்த்தி மகார
 மாகிறான். அன்றியே ப்ரணவத்தைச் சொல்லி முடிக்கும்போது மகாரத்தில் ஆகார
 உகாரங்கள் சேர்ந்து போகின்றமையாலும், ஸுஷுத்ரஸுபி காலத்தில் ப்ராஜ்ஞஸூர்த்தியில்
 விச்வ தைஜ்ஞஸூர்த்திகள் சேர்ந்து போகின்றமையாலும் ப்ராஜ்ஞன் மகாரமாகிறான்.
 இவ்வாறறிந்தவன் ஜகத்தையுள்ளபடி யறிகிறான். ஜகத்காரண ப்ரம்மஸ்வரூபனாயி
 றான், என்று வித்வானுக்கு பலம் கூறுகின்றது. முக்யமான ப்ரணவத்தையுபாஸிப்பது
 சிறந்ததென்று கூறுவதற்கு இவ்விடம் பயன் கூறப்பட்டதேயன்றி யிதற்குத் தனித்துப்
 பயனில்லை யென்று கொள்க

௫௦-ஹா. ஸுஷுத்ரஸுக்ஷ்மகாந் ஸுபீணகூஸாஸீகீரணாஸீகீரணா ௩௨௦
 ஸ்ரீகஸீகஸீகஸீகஸீகஸீக ௧௦॥
 ஸுஷுத்ரஸுபிஸ்தத்தாதத்ததாபுடையனா, ஸுபீணா - ப்ராஜ்ஞன், துதீயாஸீகீரண - மூன்றாவது மாத்தினாயாகிய
 மகாரமாகிறான். மூன்றாவது மாத்தினாயாகிய மகாரத்தில் ஸுக்ரஷணனென்று த்யாகம்செய்ய வேண்டுமென்றவாறு. இத்திருச்
 காரணம் யாதெனில் அளவும் வயமும். அதாவது ப்ராஜ்ஞன், அளவுகோலனவிடப்படும்
 பொருள்களைச் சேருவதுபோலவ்வோ வஸ்துக்களி லாத்மாவாகச் சேருகின்றமையால்
 ஸமஸ்த்தத்தையும அளவிடுவதுபோல, மகாரமும் எல்லாக்கல்போல ஆகார உகாரங்களு
 டைய எல்லையில் அதாவது கோடியில் நின்று இதுவகையில் ஆகார உகாரங்கள் இனி
 மேலில்லை யென்று எல்லாக்கல்லளந்து காட்டுவதுபோலவே யளந்து காட்டுவதும், ப்ரா
 ஜ்ஞனிடத்தில் ஸுக்ர ஜகத்தும் லயிப்பதுபோல் மகாரத்தில் ஆகார உகாரங்கள் லயிப்ப
 தமாம். மகாரத்தில் ஆகார உகாரங்கள் முடிவுபெறுகின்றமையால், மகாரத்தி லகார
 உகாரங்கள் லயிக்கின்றன வென்று கூறப்பட்டதென்றறிசு. இவ்வாறறிந்தவனுக்கு
 பயன்வருமாறுகிறமத்தில் கூறுகின்றது. யவனிய்விஷயத்தை யறிகிறானே அவன்,
 இவ்வுகத்தை யெல்லா மளவிட்டறிகிறான். பரமாத்மஸ்வரூபத்தில் லயம்பெறுகிறான்.

பதாங்கயார்த்தபேதங்கள்.

இம் மூன்று சுலோகங்களிலும் சொல்லப்பட்ட ஸாத்ருச்யத்தால் விச்
வழர்த்தி முதலிய மூன்று மூர்த்திகளையும் அகார முதலிய மூன்று மாத்தி
வாகளும் போதிக்கின்றமையால் போதகமாகிய சப்தத்திற்கும் போதிக்கப்
பட்ட பொருளுக்கு மபேதமாகையால் மூன்று மாத்திவாகளும் மூன்று மூர்
த்திகளென்று சங்கராபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாசம். த்யாகவிதியாக இராமாநுஜ
பாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாசம் செய்யப்பட்டது. இதர விஷயங்களில் பேதா
பேத ஸூக்தமங்கள் இம்மூன்று சுலோகங்களுக்கு மிரண்டு மதபாஷ்யம்
களையும் கமந்ததுடன் படித்தால் நன்றாய் விளங்கும்.

உதி ரோணுகெஜாவநிஷ்டி துதீயவணு.

சுயரோணுகெஜாவநிஷ்டி உதூயுடவணு.

க. சுரோதுஸுதூயுடவணுஹாரூஃப்ரவாவொவஸூரீவொவெ
தவனவ ரொகாரூஃஹெதவ ஸவீஸூதூநாநூநா பவனவவெஷய
வனவவெஷ||

௧. சுரோதுஸுதூயுடவணுஹாரூஃப்ரவாவொவஸூரீவொவெ
தவனவ ரொகாரூஃஹெதவ ஸவீஸூதூநாநூநா பவனவவெஷய
வனவவெஷ||

(ப-ம்.) சுரோது - அளவில்லாதவனும்; சுயரோணுஹாரூஃ - வாகித்திரி
யத்திற்கு கோசரியாதவனும், புரவாவொவஸூரீ - ஸகலப்ரபஞ்சலயஸ்தா
நமாய், ஸிவ - மங்களரூபனும், சுஹெதூ - த்வைதமில்லாதவனும், உதூ
யு - நாலாவதுமூர்த்தியாயிருக்கிற, ஸூதூ - அந்தராத்மாவாகிய வ்யூஹ
வாகுதவேழமர்த்தி, வனவ - இப்படிப்பட்ட, ஹாரூஃவனவ - ப்ரணவமே
யாகிறான், யுஹவெஷ - எவனிப்படி யழிகிறானோ அவன், ஸூதூநா - பர
மாத்மாநுகரஹத்தினால், ஸூதூநா - பரமாத்மாவை - ஸவீஸூதி - அடை
கிறான்.

ஸூ-ஹ. வாக்கு மகம் இவற்றுக்கு சோசராகாமையால் இப்படிப்பட்டதென்று
சொல்லவும் நினைக்கவும் கூடாதவருபடியுடைய தூயமூர்த்தியாகிய ஆத்மா, மாத்தி
ரையில்லாதவனாகிறான். ப்ரபஞ்ச மிகுத்திக்குக் காரணமாகிறான். மங்களரூபியாகி
றான். த்வைதமில்லாதவனாகிறான், அதாவது பேதமில்லாதவனாகிறான். ஒங்கரஸ்வரூ
பியாகிறான். இவ்வாறு ஒங்கராத்மாம் செய்கிறவனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட மூன்றுமாத்
திரைகளுடைய ப்ரணவமானது மூன்று பாதங்களுடைய ஆத்மாவேயாம். இவ்வாறறிந்த
வன் தன்னாலே தன்னைச் செருகிறான். பரமாத்மைக்கயத்தைப் பெறுகிறனென்றவாறு.
பரமாத்மாவுக்கு மிக்னுக்கும் பேதமில்லாமையால் தன்னைச் செருகின்றனென்றது. பர
மார்த்தத்தை யறிந்தவர், ஸம்ஸாரபீஜமாகிய மூன்றுவது ரூபத்தைக்கி ஆத்மாவில் ப்ர
வேசித்தமையால் 10 ரூபியுண்டாகிறதில்லை. தூயமூர்த்தி ஸம்ஸாரபீஜமாகாமையாலே

ன்க, கயிற்றையும் பாம்பையும் விவெகித் தறித்தவனுக்கு கயிற்றில் லயித்த பாம்பு மறுபடியும் பிறக்குமோ; புத்தியில் ஸம்ஸ்கார மழித்தபின்பு மூன்போல மறுபடியும் ஸர்ப்பரமம் தோற்றாதன்றோ. உத்தமாதிகாரிக ணல்லாதவர்களுக்காயின் இந்த ப்ரணவம் உபாஸகம் செய்கிற மகிமையால், கல்லறிவுடைய கல்வடத்தைவி லிழிந்து ஸன்யாஸிகளாய் மாத்நிகைகளுக்கும் பாதங்களுக்கும் ஸாமான்யத்தை யறியும்படியாக, ப்ரம்மஜ்ஞாநத்திற்கு ஸாதகமாய் ஆலம்பகமாகின்றது. இவ்விஷயங்களின் ஸூக்தமம் கெனட பாதகாரிகையில் வெளியாகும்.

௩௦-ஊர். அனவற்ற மகிமை பொருத்தியவனாகையால் கீழ்ச்சொல்லியபடி கருமேத்திரியம் ஜ்ஞாநேத்திரியம் முதலிய வற்றிற்கு விஷயமாகாதவனாயிருக்கிற ஆத்மாவாகிய வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தி காலாவதாகிய நாதத்திற்குப் பொருளாகிறான். ஒங்காரத்திலேகதேசமாகிய நாதரூபியாகிறான் என்றவாறு. அகார உகார மகாரங்களுக்கும் மேல் நாதமாகையால் நாதம் காலாவதாகிறது. ஸமஸ்தப்ரணவத்தின் பொருளாகிய பரவாஸுதேவமூர்த்திக்கும் வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்திக்கும் மகிதேபதமில்லை யென்று காட்டுவதற்கு, நாதத்தின் பொருளாகிய வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தியை ப்ரணவமே யென்றது. இவ்வாறு அறிந்ததன் ப்ரத்யும்னன் ஸங்கர்ஷணன் வ்யூஹவாஸுதேவன் பரவாஸுதேவன், இவர்களுக்கே அகார உகார மகாரநாத ஸமஸ்தப்ரணவங்களை யுபாஸிக்கிறவர்கள் பரமாத்மா துக்ரஹத்தினால் அந்த உபாயத்தினாலே கிரமத்தில் அந்த பரமாத்மாவையே சேருகிறார்கள்.

பதாங்கவயார்த்தபேதங்கள்.

இவ்வுபநிஷத்தில் ப்ரணவமென்கிற ஒங்காரத்தைக்கொண்டு பரமாத்மத்யாகம் செய்யும்படி சொல்லுகிறது. இந்த ப்ரணவமானது அகாரம், உகாரம், மகாரம், என்று மூன்று வர்ணங்களை யுடையது. இம்மூன்றெழுத்தும் சேர்ந்து 'ஓம்' என்று ஒரெழுத்தாயிருக்கிறது. இதிலடங்கிய மூன்றெழுத்தையும் தனித்தனியே த்யாசித்த ஒன்றுசேர்த்தும் த்யாதிக்கவேணும். தனியே த்யாதிக்கும்போது அகாரத்தை, விச்வமூர்த்தி, என்றும், உகாரத்தை, தைஜஸமூர்தி, என்றும், மகாரத்தை ப்ராஜ்ஞமூர்தி யென்றும் த்யாதிக்கவேண்டும். அகண்டரூபியாகிய பரமாத்மா ஒருவரேயாயினும் அவர் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றமையால் மாயா ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகிய இந்த சரீரத்திலு மிருக்கின்றார். இந்த சரீரத்தில் ஜாகரஸ்தாகமென்றும் ஸ்வப்நஸ்தாகமென்றும் ஸுஷுப்திஸ்தாகமென்றும் ஸ்தாகங்களுண்டு. அந்தந்த ஸ்தாகங்களில் ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு அந்தந்த நாமங்கள் அந்த ஒரு பரமாத்மாவுக்கே கிடைத்திருக்கின்றது, ஆகையால் விச்வரென்றும் தைஜஸரென்றும் ப்ராஜ்ஞரென்றும் பரமாத்மாவுக்கு நாமங்களுண்டா யிருக்கின்றன. ஜாகரஸ்தாகத்தி லிருக்கின்றமையால் விச்வமூர்தியென்றும், ஸ்வப்நஸ்தாகத்திலிருக்கின்றமையால் தைஜஸமூர்தியென்றும் ஸுஷுப்திஸ்தாகத்திலிருக்கின்றமையால் ப்ராஜ்ஞமூர்தியென்றும் பெயராயிற்று. இப்படி த்யாசிப்பது பரமாத்மாவே எல்லாமென்கிற தத்வஜ்ஞாநத்திற்குக் காரணமான ஸமஸ்த ப்ரணவத்யாகத்திற்கு அங்கமாகிறது. ஸமஸ்த ப்ரணவத்யாகமாவது அகார உகார மகாரங்களை யொன்றுசேர்த்துச் சொல்லுவதினாலுண்டா

கிற ப்ரணவமென்கிற ஒங்காரத்தில் அகண்டரூபியாகிய பரமாத்மா என்கிற த்யாகம். அதாவது ப்ரணவமே பரமாத்மா என்கிற த்யாகம். அகண்ட பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையே துரியமென்கிறது. இந்த த்யாகத்தால் அவித்யை முதலிய தோஷங்கள் நீங்கி ப்ரபஞ்ச ப்ரமம்கழிந்து பரமாத்ஸ்வரூபத்தில் லயம்பெற்று ப்ரப்ரம்மமென்கிற அந்த ஸ்வரூபத்தோடு அபேதமாய் விடுகிறது. பின்பிவனுக்கு ப்ரபஞ்சப்ரமமும் ஸம்ஸாரதுக்கங்களுமில்லை நித்த்யாகந்த சித்ஸ்வரூபத்தைப் பெறுகிறானென்று சங்கரபாஷ்யாபிப்ராயம். ப்ரணவமென்கிற அக்ஷரத்தை த்யாநிக்கும்படி இவ்வுபநிஷத்து விதிக்கின்றது. அதாவது பரமாத்மாவென்றும் ப்ரப்ரம்மமென்றும் சொல்லப்படுகிற நாராயணநாமமுடைய பகவான். பரவ்யூஹரூபத்தா லைந்துரூபியாயிருக்கிறது. பரத்தில் பரவாஸுதேவமூர்த்தியென்று ஒரு ரூபத்தையும் வ்யூஹத்தில் வாஸுதேவமூர்த்தி ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி ப்ரத்யும்பமூர்த்தி அநிருத்தமூர்த்தி என்று, நான்குரூபத்தையு மடைந்திருக்கிறாரென்றவாறு. இந்த மூர்த்திபேதங்கள், திருமேனி பேதத்தாலும் கல்யாணகுணங்களின் ப்ரகாசம் அப்ரகாசம் இவைகளாலு முண்டாயின. ஸங்கர்ஷணை மூர்த்திகளுக்கு வ்யூஹமென்றும் பரவாஸுதேவனுக்கு பரமென்றும் திருநாமம். இந்த பரவாஸுதேவமூர்த்தியில், ஸகல கல்யாணகுணங்களும் பூர்ணமாய் ப்ரகாசிக்கின்றமையால் இந்த மூர்த்தி ப்ரதாநமூர்த்தி. மற்ற நாலுமூர்த்திகளும் இந்த மூர்த்தியிலிருந்து வெளியாகி சிலசில குணங்கள் ப்ரகாசிக்கும்படி விளங்குகின்றார்கள். ஆகையால் இந்நால்வருமந்த பரவாஸுதேவனுடைய அம்சங்களாகிறார்கள். ஆகவே இந்நால்வரையு மந்த பரவாஸுதேவனுடைய நான்குபாதங்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆக இந்நால்வராகிய நாலுபாதங்களை ிடையவனந்த பரவாஸுதேவனாகிய பரமாத்மா. இந்த பரவாஸுதேவ மூர்த்திக்கு எப்போதும் அந்தர்த்தாகம் கிடையாது. மற்ற நாலு மூர்த்திகளுக்கும் பரவாஸுதேவனிடத்தி லந்தர்த்தாகமுண்டி. இந்த அந்தர்த்தாகத்தையே லயமென்றும் சொல்லுகிறது. இவ்வாறு பரவாஸுதேவ மூர்த்தியினிடத்தி லிருந்து ஆவிர்பவித்து அந்தர்த்தாகத்தை யடைகிற இந்நால்வரில் வ்யூஹவாஸுதேவனைத் துரியனென்றும் ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியை ப்ராஜ்ஞனென்றும் ப்ரத்யும்பமூர்த்தியை தைஜஸனென்றும் அநிருத்தமூர்த்தியை, விச்வன் அல்லது வைச்வரகரனென்றும் இவ்வுபநிஷத்து பேசுகின்றது. அநிருத்தமூர்த்தி ஜாகரதசையோடு கூடிய ஜீவாத்மாவை நியமிக்கிறது ஆகையாலே விச்வமூர்த்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. ப்ரத்யும்பமூர்த்தி ஸ்வப்நதசையோடு கூடிய ஜீவனை நியமிக்கிறது. ஆகையாலே தைஜஸனென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸங்கர்ஷணமூர்த்தி ஸுஷுப்தி தசையோடுகூடிய ஜீவனை நியமிக்கிறது. ஆகையாலே ப்ராஜ்ஞனென்று சொல்லப்படுகிறது. வ்யூஹவாஸுதேவமூர்த்தி இம்மூவரிலும் விவக்ஷணனாகையாலே துரியனென்று சொல்லப்படுகிறது; என்று பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்து, ப்ரணவம், அகாரம், உகாரம்

மகாரம் நாதம் இவற்றையுடையதா யிருக்கிறது. நாதமாவது ஒலி. இந்நா லையும் நானுமாத்திரைகளாக அறிந்துகொள்க. ஆக ப்ரணவம் நானுமாத் திரை யுடையதாயிற்று. ஆக இந்நானுசேர்ந்து ஒமென்று ப்ரணவமாகிறது. இவ்வாறு நாலாகப் பிரித்திருக்கிற ப்ரணவ மாத்திரைகளுக்கு வ்யஸ்த ப்ர ணவமென்றும், ஒன்றுசேர்ந்த ஒமென்கிற எழுத்துக்கு ஸமஸ்த ப்ரணவ மென்றும் பெயரென்றுப் ப்ரணவ ஸ்வரூபத்தை யறிந்து, அங்கங்கு சொல் லப்பட்ட ஸரத்ருச்யங்களைத் தெரிந்துகொண்டு முதல் மாத்திரையை அதாவது அகாரத்தை அநிருத்த மூர்த்தியாகவும், இரண்டாவது மா த்திரையை அதாவது உகாரத்தைப் ப்ரத்யும்ப மூர்த்தியாகவும், மூன்றா வது மாத்திரையை அதாவது மகாரத்தை ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியாகவும், நாலாவது மாத்திரையை அதாவது நாதத்தை வாஸுதேவமூர்த்தியாகவும் ஸமஸ்த ப்ரணவத்தை அதாவது ஒன்றுசேர்ந்த ப்ரணவத்தை பரவாஸு தேவ மூர்த்தியாகவும் த்யாசித்து ஹ்ருதயத்தில் நித்தியபாவனை செய்யக்கட வன். இவ்வாறு த்யாசம் செய்தவன் அந்த பரமாத்மாறுக்ரஹத்தினால் கீரம த்தில் அதாவது முதலில் அநிருத்த ஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று பின்புப் ப்ரத்யும் ஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று, அதின்பின், ஸங்கர்ஷண ஸாயுஜ்யத்தைப்பெற்று பின்பு வ்யூஹ வாஸுதேவ ஸாயுஜ்யம் பெற்று அந்தத்தில் பரமபதத்தில் பரவாஸுதேவ ஸாயுஜ்யத்தைப் பெற்று புகரா வ்ருத்தியின்றி பரப்ரம்மா னந்தத்தை யதுபவிக்கிறான் என்று இராமாதுஜ பாஷ்யத்தின் கருத்து. மற்ற பேத ஸூக்ஷ்மங்களை யிங்கு சொன்ன படிக்கு விரோதமின்றி ஸூக்ஷ்மபுத்தியா லந்தந்த சுலோக வ்யாக்யாநங்களில் கண்டுகொள்க. யவம் வேத, 'யவம் வேத' என்று இரட்டித்துச் சொன்ன இவ்வுபநிஷத்து முடி ந்ததென்று விளக்குவதற்காம். இதுநிற்க; இவ்வுபநிஷத்தின் கருத்தை அத் வைதமதத்தில் சங்கராசாரியருக்கு முர்ப்பட்டவராகிய கௌடபாதாசாரிய ரென்கிற ஒரு பண்டிதர், அவ்வைதமதத்திற் கறுகலமாக அனேக சுலோக ங்களால் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த சுலோகங்களுக்கு கௌடபாதகாரிகை என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். கௌடபாதகாரிகை என்று அந்த 'சுலோக ங்களுக்குக் கரணப்பெயராகின்றது. காரிகை என்றால் சுலோகமென்று பொருள். அந்த சுலோகங்களை நான்கு ப்ரகரணமாகப் பிரித்திருக்கின்றார். முதலாவது ஆகம ப்ரகரணம், இரண்டாவது வைதத்ய ப்ரகரணம் மூன்றா வது அவ்வைத ப்ரகரணம் நான்காவது அலாதசாந்திப் ப்ரகரணம். இந்த ப்ரகரணங்களில் ஆகம ப்ரகரணமானது மாண்கேயோபநிஷத்தில் சொல் லப்படுகிற விஷயங்களை யதிகமாகக் கலந்து செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப் படிப்பட்ட கொட்பாதகாரிகைகளுக்கு நானு ப்ரகரணங்களுக்கும் சங்கராசா ரியர் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். மாண்கேயோபநிஷத்திற்கு தனியேசங்க ராசாரியர் வ்யாக்யாநம் செய்யவில்லை. கௌடபாத காரிகைகளில் முதல்ப் ப்ரக ரணத்திற்கு பாஷ்யம்செய்யும்போது மாண்கேயோபநிஷத்தை எடுத்து வ்யாக்

யாகம் செய்துவிட்டார். இவ்வாறு மாண்கீயோபநிஷத்திற்கும் கௌடபாத காரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்திற்கும் கலந்து கலந்து வ்யாக்யாகம் செய்யப் பட்டிருக்கின்றமையால் பலர் கௌடபாத காரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்தையும் மாண்கீயோபநிஷத்தே என்று ப்ரமிக்கிறார்கள். சுமார் இருநூறு வருஷத்திற்கு முன்னிருந்த கூரநாராயணமுனி, என்று பெயருடைய விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதரோருவர் கௌடபாதகாரிகையில் முதல் ப்ரகரணத்தையும் மாண்கீயோபநிஷத்தாக எடுத்துக்கொண்டு வ்யாக்யாகம் செய்திருக்கிறார். ஆயினும் நாம் அந்த சுலோகங்களை மாண்கீயோபநிஷத் தல்லவென்றே நினைக்கவேண்டி இருக்கிறது. அத்வைத மதாசாரியராகிய சங்கராசாரியரும், அத்வைதமதத்தில் சிறந்த பண்டிதராகிய ஆகந்தகிரி ஆசாரியரும் அந்த சுலோகங்களை மாண்கீயோபநிஷத் தல்லவென்றும் கௌடபாத காரிகையில் ஆகம ப்ரகரணமென்றும் சொல்லியிருக்கின்றமையாலும் விசிஷ்டாத்வைத மத பண்டிதராகிய இரங்க ராமானுஜமுனி மாண்கீயோபநிஷத்திற்கு வ்யாக்யாகம் செய்தவர் இந்த சுலோகங்களுக்கு வ்யாக்யாகம் செய்யாமையாலும் மற்றும் சில காரணங்களாலும் மென்றறிக. ஆயினும் சில ஷடங்கனில் முன்னோர் செய்த க்ரந்தங்களில் அந்த காரிகைகளை ப்ரமாணமாக எடுத்திருப்பதால் ஸந்தேகத்திற்கு கிடமுண்டு. புத்திமான்கள் உண்மையை யாராய்ந்துகொள்வர். ஆகவே இவ்வளவே மாண்கீயோபநிஷத் தென்று இவ்வளவுக்கும் கௌடபாதகாரிகை பாஷ்யத்தில் கலத்திருக்கிற மாண்கீயோபநிஷத்தின் சங்கரபாஷ்யத்தையும், இராமானுஜபாஷ்யத்தையும், அந்தந்த சுருதிகளின்கீழ் எழுதினோமென்றறிக.

உதிர்ணிக்ஷோவநிஷதி உதூயிவணஃ.

கிரணிக்ஷோவநிஷதூரவா.

ஹரிஃஜ்ய.

மளபவாடிகாரிகாப்யாப்யாஜிஃ.

மளபவாடிகாரிகாப்யாப்யாஜிஃ.

பதர்வயார்த்தபேதங்.

இந்த கௌடபாத காரிகையின் கதைகளை மாண்கேயோபநிஷத்தின் முடிவில் சொல்லியிருக்கிறோம். அங்கு, சொன்ன காரணங்களால் கௌடபாதகாரிகை முதல் ப்ரகரணத்தில் உபநிஷத்தென்கிற ஸந்தேக மனேகருக்குண்டா யிருக்கின்றமையாலும் மற்ற மூன்று ப்ரகரணங்களிலு மத்வைத மதத்தை நன்கு சொல்லியிருப்பதாலு மிதவும் புத்திமான்களுக்கு அவச்ய மென்று இந்தகௌடபாதகாரிகை நாலுப்ரகரணங்களையும் சங்கராஷ்யத்தோடும் சிலவிடங்களில் விசேஷாபிப்பிராயங்களோடும் விசேஷ விஸ்தரமின்றி எழுதுகிறோம்.

கௌடபாதகாரிகைக்கு சங்கராஷ்யத்திலுள்ள அவதாரிகை.

சங்கராசாரியர்செய்த மங்களச்சுலோகம்.

ப்ரஜ்ஞாநாமசுப்ரதானைஸ்திரசரநிகரவ்யாபிபிர்வ்யாப்யலோகாந், புக் க்த்வாபோகாந்தஸ்தவிஷ்டாந்புகரபிவிஷயோத்பாவிதாந்காமஜந்யாந், பீத்வா ஸர்வாந்விசேஷாந் ஸ்வபிதிமதுரபுந்மாயயாபோஜயந்நே மாயாஸங்க்யாதூரீ யம்பரமம்ருதமஜம்ப்ரம்மயத்தந்நதோஸமி.

இந்தசுலோகத்தின் கருத்து.

ஜ்ஞாநரூபியாகிய ப்ரம்மம், மாயாஸம்பந்தத்தால் பசு பக்ஷி மதுஷ்யாதி ரூபத்தை யடைந்த ஜீவர்களைப்போல் தோற்றுகிற தன்னுடைய அம்சங்களா லிவ்வுலகமெல்லாம் வ்யாபித்த ஜாகரதையில் ஸ்தூல போகங்களையும் ஸ்வபந்தில் காமஸங்கல்பத்தாலு மவித்தையினாலும் கர்மத்தினாலும் தோற்றுகிற ஸூக்ஷ்ம போகங்களையும் அதுபவித்து ஸுஷூப்தியில் ஒருவித போகமுமின்றி காரணாத ஸ்வரூபமாய் நின்று ஸர்வாதீத மாய்க்கொண்டு நாம் ஸூகதுக்கங்களை யதுபவிக்கும்படி செய்கிற நித்யசுத்த ப்ரப்ரம் மத்தை வணங்கினேன்பதாம். இதனால் ஜீவனுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கு மபேதம் ஸூசிசுக் கப்படுகிறதென்று அத்வைதமத ஸம்ப்ரதாயம்.

மற்றொரு மங்களச்சுலோகம்.

யோசிச்வாத்மாவிதிஜவிஷயாந்ப்ராச்ச்யபோகாந்ஸ்த்தவிஷ்டாந் பச்சாச் சாந்யாந்ஸ்வமநிவிபவாந் ஜ்யோதிஷாஸ்வேகஸூக்சுமாந், ஸர்வாந்நேதாந்புகர பிசுதைஸ்ஸ்வாத்மநிஸ் தாபயித்வாஹித்வாஸர்வாந்விசேஷாந் விகதருணகணா பரத்வவெனகஸ்தூரீயஃ.*

இதன்கருத்து.

தருமம் அதர்மம் இவைகளாலுண்டாகிய விஷயங்களை யதுபவித்து ஸூக்ஷ்மஜ்யோதிஸ்ஸாலே ஸ்வபந்தை யதுபவித்து எல்லாவற்றையும் தன்னி லடக்கிகொண்டு ஸமஸ்த விசேஷங்களும் நீங்கி நிர்த்துணமாயிருக்கிற தூரிய சுத்த ப்ரம்மம் விக்ங்களைப் போக்கி கம்மையளித்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்பதாம்.

* நாலாமடி மற்றமூன்றடிக்குச் சமாநமாயிராமையால், குற்றமில்லை.

வ: - தைஜஸனும், ஹிபி - ஹிருதயமென்கிற, சூகாஸெய - ஆகாயத்தில்
பூஜி - ப்ராஜ்ஞனும், டெஹெ - தேகத்தில், சூயா - மூன்று விதமாக,
வ்யவஸித: - இருக்கிறான்.

ஸ0-ஹ. கிரமமாக மூன்றுஸ்தானத்தை யுடைத்தாயிருக்கையாலும் அன்னையென்
கிற நினைவினாலும் மூன்றுஸ்தானத்திலும் வேறுபட்டவனாயும் ஒருவனாகவும் சுத்தனாக
வும் ஒன்றுடன்சேராதவனாகவும் ஈசுவரனிருக்கிறான்.

வி-ஹ. சகலாவயவங்களுக்குள் வஸதுகண்ணே முக்கியமாகையால் கண்ணால்
அறியுமவனான வைச்வரனானும் அறித்ததை மனதால் நினைக்கிறதாகையால் மனதால்
றியும் தைஜஸனும் இந்திரியங்களின் ஸம்பந்தமில்லாமல் ஹ்ருதயாகாசத்தில் இருக்கிற
வறிவு ரூபமான ப்ராஜ்ஞனும் ஒன்று என்று சொல்லப்பட்டது. ஈசுவரன் ஒருவனே
இந்ததேகத்தில் மூன்றுஇடங்களில் ஜாகரிதஸ்தானமாகவும் ஸ்வப்நஸ்தானமாகவும் ஸு-
ஷூப்தஸ்தானமாகவும் வஸதுகண்ணிலும் மனதிலும் ஹ்ருதயாகாசத்திலும் மூன்றிடத்
திலுமிருக்கிறான்.

௩. விஸாஹிஸூலமஹிதஹெதஜஸபூவிவிதஹு: |
சூநநஹு:தயாபூஜி யாவொமநிவொயத ||

ச. ஸூலமஹிதஹெதவிஸூபூவிவிதஹெதஜஸபூ |
சூநநஹு:தயாபூஜி சூயாதுஷிநிவொயத ||

3. விஸாஹிஸூலமஹிதஹெதஜஸபூவிவிதஹு: |
சூநநஹு:தயாபூஜி சூயாதுஷிநிவொயத ||

4. ஸூலமஹிதஹெதவிஸூபூவிவிதஹெதஜஸபூ |
சூநநஹு:தயாபூஜி சூயாதுஷிநிவொயத ||

(ப் - ம்.) விஸூ: - வைச்வரனானவன், ஹிதஹு: - ஸர்வகாலமும். ஸூலம
ஹு: - உருவம் முதலியதை யனுபவிக்குமவன், ஹெதஜஸபூவி - தைஜ
ஸனே வென்றால், பூவிவிதஹு: - பிறரறியாதபோகங்களை யடையும்வன்,
தயா - அப்படியே, பூஜி - ப்ராஜ்ஞன் என்பவன், சூநநஹு: - ஆந்
தத்தை யனுபவிக்குமவன் (உகி) - (என்று) சூயா - மூன்று விதமாக,
ஹொம: - போகத்தை, நிவொயத - அறிவீர்கள்.

(ப்-ம்.) விஸூ: - விச்வமூர்த்தியை, ஸூலம: - ஸ்தூலரூபமானது,
தயா - த்ருப்திப்படுகின்றது. ஹெதஜஸபூ: - தைஜஸமூர்த்தியை,
பூவிவித: - ஏகாந்தம் த்ருப்திப்படுத்துகிறது. தயா - அப்படி, பூஜி -
ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியை, சூநநஹு: - ஆந் தம் த்ருப்தியடைக்கிறது. துஷி: -
த்ருப்தியை, சூயா நிவொயத - மூன்றுவிதமாயறியுங்கோள்.

ஸ0-ஹ. விச்வன் முதலியவர்களுக்கு மூன்றுவிதமாக தேகத்தில் இருப்பைச்
சொல்லி அவர்களுக்கே மூன்றுவிதமான போகத்தையும் இவ்விரண்டு கலோகத்தால்
சொல்லுகிறது.

கூ. ஹொமாயுன்ஸ்டிரிக்கு தெலுக்ஷாபுரிகிதாவொ.

[illegible]

F. భోగాగ్రంథపుష్టిరిత్యస్త్రోతాధికమితిచాపరే ।

దేవదైత్యమస్యభావోయమాప్తకామస్యకాస్మృహః

(ப் - ம்.) சுவெநு - வேறு சிலர், ஸுஷி - படைப்பாளது, ஸுமொ - ஈசனுக்கு, மொமாயு - சுகத்தின் பொருட்டென்றும். சுவரொ - வேறு சிலர், சூபாயுதிதிய - விளையாட்டின் பொருட்டென்றும், நேருனெ - பெண்ணுகிறார்கள், டெவஸு - ஈசனுக்கு, சுயு - இந்த விளையாட்டாயிருக்கிற, வஸு - இந்தபடைப்பாளது, ஸுமாவ - தனக்கானதன்மை, சூவகா - ஸு - செயல்பாடு பாயுதும் அடைந்தவனுக்கு, ஸுமாவ - ஆசை, கா - ஏது.

பார-மூசன் படைப்பு ககத்திற்கென்று சிலரும் விளையாட்டுக்கென்று சிலரும் சொல்லுவர்கள். கயிறு முதலியவை பாம்பு முதலானதாக தோன்றுவது அஜ்ஞாதத்தின் தன்மையாவதுபோல் ஈசன் சபாவத்தால் படைக்கிறான்.

வி-ஹா. சகம் என்றும் வீனியாடல் என்றும் ஈசன் படைப்புக்குப் பயன்களை நிர்நிலர் சொல்லுவார்கள் பயன்களை அடைந்தவனுக்கு வேறு பயனை யெண்ணவேண்டியதில்லை யாதலால் ஈசனுக்கு வீனியாட்டான் படைப்பானது இயல்பு.

கௌ. திரு. வெ. தங்கவேலு-^{தலைவர்}ஊர்வாநாத்ஸ்ரீமூர்த்தியார்.

சுடுகிற தலுவதி ஹாவா நாண்டிவல்லு ரொவினுல்லு துதி

౧౦. విష్ణుశ్రేష్ఠర్షభః॥భానామికానఃప్రభురవ్యయః॥

అద్వైతస్మర్యభావానాందేవస్తుర్యోవిభుష్టస్త్రితః॥

(ப்-ம்.) வவவுடி-ஓவாநாடூ-எல்லாதுக்கங்களுடையவும், நியுதெ-
காசத்திற்று, ாரஸ்ஸாநம் - நியந்தாவாயும், பூ-ஊ-ஓ-வ்வாயியாயும், கூவு
ய-ஓ-ஆழிநிலவாதவனாயும், விஊ-ஓ-வ்வாயியாயிருக்கிற, தூய்நெடிஓ-
தூய்யதேவன், வவவுடி-ஓவாநாடூ-எல்லாபதார்த்தங்களுக்கும், கூடுதெ-
பேதமில்லாதவன்.

ஸ0-ஊ0, இந்த துரீய ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை யறிக்கபோது ஸமஸ்த துக்கங்களும் நீங்குகின்றன. ஏனென்றால் ஸமஸ்த பேதங்களும் நீங்கிப்போகின்றனமையா வென்க. பேதமுண்டாகிலன்றோ துக்கங்களுக்குக் காரணமுண்டு.

வி-ஊ. எல்லா துக்கங்களும் சிவருத்திப்பதற்குக் காரணமாய் பாம்மருத்திராதி
களை நியமிக்கிறவனாய் மித்யாஜ்ஞாகம் நீங்குவதற்கு ஜோதுவாயிருப்பவன் துரியநயி.

கக. கார)காரணஸிள தாவிஷ)தவிஸுதெதஜஸள ।

புராஜோகாரணவெய்யுட்குள்ளுதளதுசொருநவிரிசுதம்.

೧೧. ಕಾರ್ಯಕಾರಣಬದ್ಧತಾವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವು.

ప్రాజ్ఞాకారబద్ధస్తుద్వౌతాతుశ్యసనిద్ధ్యతః॥

100-ஹா. பேதப்பாடுகளுக்காக மிருவருக்கு மில்லாமையால் ப்ராஜ்ஞ துரியர்களுக் கு பேதமென்ன வென்கிற சங்கையை நீக்குவதற்கு இந்தக் கலோகம். அந்நயதாஜ்ஞாத் திற்குக் காரணமான அஜ்ஞாநஸம்பந்தம் ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியி லிருக்கின்றது துரியத்தி லத்த ஸம்பந்தமில்லை. ஆகையால்தவோ பேதமென்று கருத்து.

வி-ஹா. அந்நயதாஜ் மமகாரங்களை யுண்டிப்பெண்ணி வைப்பாமலிருக்கிற ஸ்வபாவ மிருவருக்கு முண்டாயினும் அந்நயதாஜ் மமகாரங்களுக்குக் காரணமான ஸம்ஸாரஸம்ப த்தத்தைக் கல்பித்துவைத்திருக்கிறான் ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி. மோக்ஷத்தை யே ஸங்கல்பிக்கிறான் துரியமூர்த்தி என்றுபொருள்.

கசா. ஸ்வபாதிசுயாயுதாவாபெடுளபுராஜஸ்வபாதிசுயா |
நதிசுயாபெடுளபுராஜஸ்வபாதிசுயாபெடுளபுராஜஸ்வபாதிசுயா ||

101. ஸ்வபாதிசுயாயுதாவாபெடுளபுராஜஸ்வபாதிசுயா |

நதிசுயாபெடுளபுராஜஸ்வபாதிசுயா ||

(ப்-ம்.) சூடுள - முதலில் சொல்லப்பட்ட விச்வதைஜனர்கள், ஸ்வபாதிசுயாயுதா - ஸ்வபங்கமித்திரை இவைகளுடன் கூடியவர்கள், புராஜஸ்வபாதிசுயா - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தி, ஸ்வபாதிசுயா - ஸ்வபங்கமின்றி நித்திரையோடுகூடியவன், து-ரெ - துரியமூர்த்தியில், நதிசுயா - நித்திரையையும், ஸ்வபாதிசுயா - ஸ்வபங்கத்தையும், நதிசுயா - தத்வஜ்ஞானிகள், நதிசுயா - காண்கிறதில்லை.

100-ஹா. ஸ்வபங்கமென்பது அந்நயதாஜ்ஞாநம், நித்திரை யென்பது அஜ்ஞாநம் ஜா கரணையிலு மந்நயதாஜ்ஞாநமுண்டு அஜ்ஞாநமுமுண்டு. துரியனுக்கிடையிலில்லை.

பதாங்கவார்த்த பேதங்கள்.

கூரகாராயண முனி பாஷ்யத்தில் ஜீவத்வார்த்தாவந்த ஸ்வபங்கமித்திரை களையு மவையிலாமையையும் கொள்ளவேணும் என்று வ்யாக்யானம் செய் யப்பட்டது.

கரு. ஸ்வபாதிசுயாயுதாவாபெடுளபுராஜஸ்வபாதிசுயா |

நதிசுயாபெடுளபுராஜஸ்வபாதிசுயா ||

102. ஸ்வபாதிசுயாயுதாவாபெடுளபுராஜஸ்வபாதிசுயா |

நதிசுயாபெடுளபுராஜஸ்வபாதிசுயா ||

(ப்-ம்.) ஸ்வபாதிசுயாயுதா - அந்நயதாஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு, ஸ்வபாதி - ஸ்வபங்கமுண்டாகிறது. நதிசுயா - வாஸ்தவத்தை, ஸ்வபாதிசுயா - அந்நயதாவனுக் கு, நதிசுயா - நித்திரையுண்டாகிறது. நதிசுயா - விவரபாதிசுயா - அந்த ஸ்வபங்கமித்திரைகள் மாறிவருவதொழிந்தால், நதிசுயாபெடுளபுராஜஸ்வபாதிசுயா - துரியஸ்தானத்தை யடைகிறான்.

100-ஹா. கயிற்றைப் பாம்பென்று ப்ரமிப்பதுபோல ஜகத்தைப் ப்ரமிப்பது, தத்வத் தையறியாம லிருப்பது, இவைகழிந்து தத்வநிலபெற்றால் துரியஸ்தானத்தை யடைகிறான். அப்போது இந்த ஸ்வபங்கமும் நித்திரையும் விட்டுப்போகின்றது.

வி-ஊ. தேவத்தி லாதம் ப்ரமத்தையுடையவனுக்கு ப்ரமபரம்பரை யுண்டாகும். பகவானுடை தத்வத்தை யறியாதவனுக்கு அஞ்ஞானமுண்டாகும் இந்த தேவாதம்ப்ரமம் நீங்கி தத்வஜ்ஞானம் பிறத்தால்பரமாத்ம னாகக்ஷாத்தாரம் பெற்று முத்தனுகிறான்.

கௌ. சுநாஹிராயபாஸுாவொபபாஜீவஃப்ரவ்யுயுதெ |

சுஜிநிபுரீஸுவபிவெவெதவ்யுயுதெததா ||

௧௩. ப்ரமாத்மனாயுஸ்யுதவ்யுயுதெததா ||

ப்ரமாத்மனாயுஸ்யுதவ்யுயுதெததா ||

(ப்-ம்.) சுநாஹிராயபா - ஆதிரில்லாத அவித்யையினால், ஸுவ்யு - உறங்கிக்கிடக்கிற, ஜீவஃ - ஸம்ஸாரத்தையடைந்திருக்கிற ஆத்மா, யபா - எந்தகாலத்தில், ப்ரவ்யுயுதெ - விழித்துக்கொள்ளுகிறானே, ததா - அப்போது, சுஜி - ஜம்மவிகாரமில்லாததும், சுநிபு - நித்திரையில்லாததும், ஸுவபி - ஸ்வப்னமில்லாததுமான, அவெவெத - ப்ரம்மாபேதஸ்வரூபத்தை, வ்யுயுதெ - அறிகிறான்.

ஸ0-ஊ. ஸம்ஸாரிஜீவன் மூலாவித்யையினாலும் தூலாவித்யையினாலும், என் விதி, என் மனைவி என் பிள்ளை, என்றிவ்வாறு ப்ரமித்துக்கொண்டு கிடக்கும்போது தத்வஜ்ஞானியாகிய குருவினருளால் எப்போது நீ ஸம்ஸாரியாகாய் அந்த ப்ரம்மமே யாகிறாய், என்று தத்யோபதேசம் பெறுகிறானே அப்போது ஜம்மஜராமரணவி விகார ரூபமான துரியாத்வைத ஸ்வரூபத்தையடைகிறான்.

வி-ஊ. அநாதிக்ரம ப்ரவாஹத்தினால்ஸம்ஸாரத்தி வழித்துக்கிடக்கிற ஜீவன் நிர் ஹேதுக பகவத்கடாக்ஷத்தினால் எப்போது தத்வத்தை யறிகிறானே அப்போது ஸர் வதுக்க நிவர்த்தகனான பரமாத்மாவையடைந்துபரமாக்ஷத்தத்தை யடைகிறான்.

கௌ. ப்ரவ்யுயுதவ்யுயுதெததாநவஸ்யுயுதெததா ||

பிரபாரிதிரீஸுவபிவெவெதவ்யுயுதெததா ||

௧௪. ப்ரமாத்மனாயுஸ்யுதவ்யுயுதெததா ||

ப்ரமாத்மனாயுஸ்யுதவ்யுயுதெததா ||

(ப்-ம்.) ப்ரவ்யுயு - ஐகத்தானது, விபெத்யபி - உளதாயின், மிவ தெ-த - ஒழியும், நவஸ்யுயு - ஸந்தேஹமில்லை. உப்யுதெதத - இந்த பேதப்ரபஞ்சமானது, பிரபாரிதிரீ - மாயையினால் தோற்றுவிக்கிறது. வரீ பிரபுதே - வான் தவத்தில், அவெவெத - அத்தவதமே ஸத்யமாயிருக்கிறது.

ஸ0-ஊ. வாஸ்தவத்தில் ப்ரபஞ்சமுண்டாயின் அத்தவதம் ஸத்யமாகாததான். ப்ரபஞ்சம் மாயையினால் தோற்றுவிக்க பொய்யாகையால் அத்தவத விரோதமில்லை. கல் பிச்சுப்பட்ட ப்ரபஞ்சமும் கயிற்றில் பாம்புபோலவும் இந்திரஜால வஸ்துக்கள்போலவு முன்மை யறித்தார்க்கில்லை. ஆகையால் பேதம் பொய், அபேதமே ஸத்யம்.

வி-ஊ. அஹங்கார மகாரங்கன் இவனுக்கு ஸ்வபாவமாயிருப்பதாயி எப்போது இவனுக்கு முக்தியோகத்தையிவ்வாயும். கர்மோபாநிதியால் வந்ததாய்கையால் பரமாத் மாறுக்கொண்டதினாலவநீங்குமானதால் பரமஸாம்யமாகிய முக்தியுண்டாகும்.

கடி. விக்ஷாவிநிவதெ-தகஹீதொயெநகெதநிசு |
உவபெஸாடியம்வாபொஜாரெ-தடுவிதம்-நவிஷ்டெ

గూ. వికల్పావనివర్తనాత్మకత్వోచేతనవిత్.

ఉపదేశాదయం వాదోజ్ఞాతేర్వైతన్యతం సవిద్యతే॥

(ப்.ம்.) யெ நகெ நலிசு - ஒருகாரணத்தால், கல்வித் - கல்விக்கப்பட்டிருக்கிற, விசு - பேதமானது, விநிவெ - த-நிவருத்தியாகும், ஸயு - வாடி - இந்தபேதவாதம், உவெஸாசு - உபதேசத்தால்வந்தது. ஜாவெ - அறிந்தபின், வெசு - பேதம் நலிசு - கிடையாது.

1980-81, ஆசாரியன் சேஷன் சாஸ்திரம் என்று பல பேதல்கள் தத்வஜ்ஞானிகளுக்கு உண்டாயிருக்கின்றமையால் அவ்வைதம் சொல்லமுடியாதென்ற ஆக்ஷேபத்திற்கு சமாதானமாக இந்தச் சேலாகம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது உபதேசத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட பேதமே யன்றி இந்த பேதமும் வாஸ்தவமன் றாகையால் தத்வஜ்ஞானம் பிறத்தபின் இவையு மழிந்துபோகின்றமையா ல்வைதத்திற்கு விரோத மில்லை.

வி. ஹா. மாகாண்களுடைய உபதேசத்தா லுஹங்கார மமாகாண்குழித்தபோமாகை யால், பதவானுடைய பேரருளால் இவன் முத்தி பெறுவதற்கு விரோத மில்லை. இப்படி மாகாண்கள் கூறுகின்றார்கள்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

“நிவ்ருத்தே ஸர்வதுக்காகாம்” என்கிற சுலோகமுதல் இந்தசுலோகம் வரையிலுள்ள சுலோகங்கள் “நார்தாப்ராஜாம்” என்கிற மந்திரத்தின்கருத்தை வெளியிடுகின்றனவென்று அந்த மந்திரவ்யாக்யாகம் செய்தபின் சங்கரபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டன. “அத்ரைதேச்சுலோகாபவந்தி” என்று இந்தசுலோகங்களுக்கு அவதாரிகை எழுதப்பட்டது. அந்த வாக்யத்திற்கு “நார்தாப்ராஜாம்” என்கிற இம்மந்திரத்தின் வ்யாக்யாகமாக இந்தசுலோகங்களிருக்கின்றனவென்று பொருள். கூரகாஜாயனமுநி இந்த சுலோகங்களை மாண்கேயோபநிஷத்தே என நினைத்து சுருதியேசுலோகங்களையும் படிக்கிற தென்று வ்யாக்யாகம் செய்தார். இவர், விசிஷ்டாத்வைதமத பண்டிதரென்று முன் சொல்லியிருக்கிறோம்.

கக. விஸ்வநாதசுவாமியடிகளிடமிருந்து உதவுக.

சோதிராஸம்ப்ரதீவதளஸ்ய)ராஜாஹிஸாநோந)வெவது||

౧౯. విశ్వస్వాత్వవిపత్తయోమాదిసామాన్యముక్కటమ్ ।

మాతాశమ్మ)తిపక్తైస్యాదాదిసామాన్యమేవచ॥

(ப்-ம்) லீஸலு) - விச்வமுாதிக்கு, ஸகவீவகூபாயு - அகாரருபத்
தைச் சொல்லும்போது, சூலீலாஜோநுடி - முதலாவதாயிருக்கின்றமையா
கிற ஸாத்ருச்யம், உகூட்டி - ஸ்பஷ்டமாயிருக்கின்றது, ஜோதூராவஸூதி
வகூதா - அகாரஸ்வருபத்தை விசாரிக்கும்போது, சூலீலாஜோநுடி - வ்யா
பித்திருக்கின்றமையாகிற ஸாத்ருச்யமும் வாவவ - விளங்குகின்றது.

ஸ0-ஹா. அகாரத்தை விச்வமூர்த்தி என்று சொன்னது இரண்டு ஸாத்ருச்யங்க ளாலே, முதலாவது முதலாயிருக்கை, இரண்டாவது-வ்யாபித்திருக்கை. அகாரம்சப்தக் களுக்கு முதல்-விச்வமூர்த்தி அர்த்தங்களுக்கு முதல், அகாரம் சப்தங்களை வ்யாபித்திருக் கின்றது. விச்வமூர்த்தி அர்த்தங்களை வ்யாபித்திருகின்றான்.

வி-ஹா. விச்வமூர்த்தியை எல்லா அக்ஷரங்களுக்கும் முதலாவதான அகாரத்திற்கு வாய்மனாகியாகம் செய்கிற உபாசகனுக்கு பலம் எல்லாரிலும் முதல்வனாகை. வ்யாபக ருணந்தாலே விச்வமூர்த்தியை தியாசிப்பவன் விச்வமூர்த்தியினுடையசாம்யத்தைப் பெறு கிறான்.

உ0. தெஜஸஸ்ய ராஜவிஜ்ஞாநெ உத்ஹ்ஷ-பாஷ்யஸ்ய தெஸ்டுபு |
 ரோத்ராஸம்ப்ரதிவத்ஸஸ்ய ராஜ்யஸ்ய உபாஸ்யஸ்ய ||

உ0. தேவஸ்யஸ்ய ராஜவிஜ்ஞாநெ உத்ஹ்ஷ-பாஷ்யஸ்ய தெஸ்டுபு |

சுத்ராஸம்ப்ரதிவத்ஸஸ்ய ராஜ்யஸ்ய உபாஸ்யஸ்ய ||

(பம்-) தெஜஸஸ்ய - தைஜஸமூர்த்தியை, உக்ஷவிஜ்ஞாநெ - உக்ஷ ரூபமாகத்தயாநிக்கும்போது, உத்ஹ்ஷ-பாஷ்யஸ்ய - உத்கர்ஷமானது, ஸுட்ய - நன் றாய், ட்யஸ்ய தெ - காண்படுகிறது, ரோத்ராஸம்ப்ரதிவத்ஸஸ்ய - உக்ஷரூபத் தை சிந்திக்கும்போது, உபாஸ்யஸ்ய - இரண்டாயிருக்கை, உபாஸ்யஸ்ய - அப் படிப்பட்டது.

ஸ0-ஹா. முன்போலவே எல்லாம்.

வி-ஹா. முன் சொன்னபடி தைஜஸனை, உத்கர்ஷத்தால், ப்ரணவத்தி வீரண்டா வது மாத்நிரயாகிய உக்ஷரத்திற்குப் பொருளென்று த்யாநிப்பவனுக்கு, ஸர்வோத்கர் ஷங்களுக்கு முண்டு. முன்சொன்ன வழியே இரண்டுக்கும் காரணமாகின்றமையால் உக் ஷரத்திற்குப் பொருளென்று த்யாநிப்பவனுக்கு, ஸர்வஜ்ஞத்துவம் ஸமாநதவ மிரண்டு முன் டாகிறது.

உக. கௌரவாஸ்ய ராஜவிஜ்ஞாநெ உத்ஹ்ஷ-பாஷ்யஸ்ய தெஸ்டுபு |
 ரோத்ராஸம்ப்ரதிவத்ஸஸ்ய ராஜ்யஸ்ய உபாஸ்யஸ்ய ||

உக. கௌரவாஸ்ய ராஜவிஜ்ஞாநெ உத்ஹ்ஷ-பாஷ்யஸ்ய தெஸ்டுபு |

சுத்ராஸம்ப்ரதிவத்ஸஸ்ய ராஜ்யஸ்ய உபாஸ்யஸ்ய ||

(பம்-) ராஜவிஜ்ஞாநெ - ப்ராஜ்ஞமூர்த்தியை, கௌரவாஸ்ய - மகாரமாக த்யாநிக்கும்போது, ரோத்ராஸம்ப்ரதிவத்ஸஸ்ய - உத்கர்ஷமானது, ஸுட்ய - நன் றாய், ட்யஸ்ய தெ - காண்படுகிறது, ரோத்ராஸம்ப்ரதிவத்ஸஸ்ய - உக்ஷரூபத் தை சிந்திக்கும்போது, உபாஸ்யஸ்ய - இரண்டாயிருக்கை, உபாஸ்யஸ்ய - அப் படிப்பட்டது.

ஸ0-ஹா. அகாரம் லயமும் ப்ராஜ்ஞனுக்கும் மகாரத்திற்கும் ஸாத்ருச்யமாயிருக்கிற தென்று பொருள்.

வி-ஹா. முதல்ஸாம்யத்தா லுபாஸிப்பதற்கு முதல்பலம், இரண்டாவது ஸாம்யத் தாலுபாஸிப்பதற்கு இரண்டாவதுபலம் என்றுபொருள்.

செய்தவை. சங்கரபாஷ்யத்தில் அந்த நாலு சுருதிகளுக்கும் வ்யாக்யாகம் செய்து அதின் பின் இந்த சுலோகங்களை பெடுத்து வ்யாக்யாகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. விசிஷ்டாந்தவைதமத பண்டிதர்களாகிய கூர நாராயணமுனி முதலிய சிலர் இந்தசுலோகங்களுக்கும் மாண்டீக்யோப நிஷத்தாக நினைத்து வ்யாக்யாகம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த பாஷ்யங்களை இங்கு எழுதலாயிற்று. இந்த சுலோகங்களுக்கு முன்னும், “அந்ரைதேசுலோகாபவத்தி” என்று அவதாரிகை சங்கரபாஷ்யத்திலுண்டு. அதற்கு முன் சொன்னபடியே பொருள்.

௨௪. ஒஹாரஸ்வாடிஸொவிடிஸுவாடிஸாஹாநஸஸ்யம் |

ஒஹாரஸ்வாடிஸொஹாநகிஸிடிஸிவிநிபெசு ||

௨௫. ஓகாரஸ்வாடிஸொவிடிஸுவாடிஸாஹாநஸஸ்யம் |

ஓகாரஸ்வாடிஸொஹாநகிஸிடிஸிவிநிபெசு ||

(ப்-ம்.) ஒஹாரஸு - ப்ரணவத்தை, வாடிஸம் - பாதம்பாதமாக, விடிஸா - அறிந்துகொள்ளக்கடவன், வாடிஸம் - பாதங்கள், ஹாநம் - மாத்திரைகள், நஸஸ்யம் - ஸந்தேகமில்லை, ஒஹாரஸு - ப்ரணவத்தை, வாடிஸம் - பாதம் பாதமாக, ஹாநம் - அறிந்துகொண்டு, கிஸிடிஸி - ஒன்றையும், நவிநிபெசு - சிந்திக்கக்கடாது.

ஸ-ஹா. முன்சொல்லிய ஸாத்ருச்யங்களாலே ஒங்காரத்தின் மாத்திரைகளே ஆத்மாவினுடைய பாதங்கள், பாதங்களே ஒங்காரத்தினுடைய மாத்திரைகள் இவ்வாறு ப்ரணவத்தை யறிந்தவன் வேறு ப்ரயோஜனத்தை எதையும் சிந்திக்கக்கடவனல்லன். எல்லா மிவ்னாலே யடையப்பட்டமையாலென்க.

வி-ஹா. அகண்ட ப்ரணவப் பொருளான பரமாத்வை அகண்ட ப்ரணவப் பொருளாகிய விச்வமூர்தி முதலிய நான்கு பாதங்களை யுடையவராக சிந்திக்கவேண்டியது. இவ்வாறறிந்தவனெல்லா பலங்கிலையும் பெற்றவனாகிற னானதால் வேறுசிறத்தை செய்ய வேண்டியதில்லை என்று கருத்து.

௨௬. யாஹீதபுணவெவெதஃபுணவொஸ்யஹிஹய்யம் |

புணவெநித்யுதபுணவெதஃபுணவொஸ்யஹிஹய்யம் ||

௨௭. யாஹீதபுணவெவெதஃபுணவொஸ்யஹிஹய்யம் |

புணவெநித்யுதபுணவெதஃபுணவொஸ்யஹிஹய்யம் ||

(ப்-ம்.) வெதஃ - நெஞ்சை, புணவெ - ப்ரணவத்தில், யாஹீத - சேர்க்கக்கடவன், புணவம் - ப்ரணவமானது, ஹிஹய்யம் - அபயஸ்வரூபமாகிய, ஹிஹய்யம் - ப்ரணவம், புணவெ - ப்ரணவத்தில், நித்யுதபுணவெ - எப்போதும்சிறதையுடையவனுக்கு, ஹிஹய்யம் - அபயஸ்வரூபமாகிய - எங்கும்பயமில்லை.

ஸ-ஹா. தத்வஞ்ஞாகமில்லாதவனுக்கும் ப்ரணவத்தைத் யாநிப்பதினால் தத்வஞ்ஞாகம் பிறக்குமாகையால் ப்ரணவத்தில் நெஞ்சைச் செலுத்தி ப்ரணவத்யாகம் செய்ய வேண்டியது. ப்ரணவமே ப்ரம்மரூபமானது, இந்தப்ரணவத்தில் நித்யம் சிறதையுள்ளவனுக்கு எங்கும் பயமில்லை என்று சொல்லுகின்றது.

வி-204. ஸ்ரீமந்தராராயணனை நித்யந்த்யாகம் செய்து அகண்ட ப்ரணவப் பொருளாக சிந்திக்கவேண்டியது. அவன் கல்யாண குணங்கள் நிரூபித்தவன் இவனை தியாநித்தவனுக்கும் பயமென்பதண்டோ. ஏங்கும் பயமில்லே சுகத்தையடைகிறான். ஆகையால் ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்துக்கொள்ளுவதில் எண்ணமுடையவன் அவச்யம் ப்ரணவார்த்தமான அவனை த்யாகம் செய்யவேண்டுமென்று இந்த கலோகத்தின் கருத்து.

உசு. ப்ருணவொஹிவாஂப்ருஹபுணவஸவாஸுக்:

சுவதிவெட்டா நன்குரொவாஹொ நவா⁸பீ⁸ணவொவ்யம்||

౨౬. ప్రణవోహ్యపరంబ్రహ్మప్రణవశ్చపరస్త్యన్పితః।

అపూర్వోనంతరో బాహ్యమైన పరఃప్రణవోవ్యయః॥

(ப்-ம்.) பூணவம் - ப்ரணவம், சுவாஸ்யஹுவி - அப்ரமானப்ரம்மமாகின்றது. பூணவம் - ப்ரணவம், வாஸ்ய - ப்ரமானப்ரம்மமாக, ஸ்யுதீ-ஸ்மரிக்கப்படுகிறது, பூணவம் - ப்ரணவம், சுவாஸ்யம் - அபூர்வமானது, சுநஹர் - பேதையில்லாதது. சுவாஹு - வெளிப்படாதது. சுநவா - கார்யரூபமில்லாதது, சுவ்யம் - ஆழியில்லாதது.

ஸ0-ஹா. பராபரப்ரம்மம் ப்ரணவமே, நிர்வசேஷ ப்ரம்மஸ்வரூபமும் ப்ரணவமே. அந்தந்த அதிகாரிகளுக்குத் தக்கபடி யிருக்கின்றது.

வி-ஊ. ப்ரணவப் பொருளான இந்த எவ்வுருபமும் அவதாரங்களில் எவ்வுருபமும் எல்லாம் கல்யாண குணங்களெல்லாவற்றிலும் பூர்ணங்களேயாம். இது சுருதிகளிலென்கும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கின்றது. ஆகையா லப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவனுடைய எம்ஸ் தன்வ்வுருபங்களையும் சொல்லுவது இந்த ப்ரணவமும் ஸர்வ பூர்ணமே யாகின்றது.

உள. ஸவக்ஷர்ப்ரணவொஹ்ராதிகேயுஜிஹ்வெயெவது

வனவம்ஹிபுணவம்ஜரகீரவ்யுஸுதெததநதாடி||

౨౩. సర్వస్యప్రణావో హ్యేదిమః కథ్యమంత స్తథైవ చ।

ఏనంహీప్రణవంజ్ఞాత్వాప్యశ్చ తేతదసంతరమ్॥

(ப்-ம்.) ஸவ-ஸு - எல்லாவற்றிற்கும், ப்ரணவம் - ப்ரணவமானது, சூரீ-ஹி - முதலானது, யே-ஷி - கடுவுளனது, தலெயவ - அப்படியே, கூ-ஹி - முடிவிலிருப்பது, வள-ஷி - இவ்வாறு, ப்ரணவ-ஷி - ப்ரணவத்தை, ஜா-ஹி - அறிந்துகொண்டு, க-ந-ஹி - அதற்குப்பின், வ-ஷி - ப்ரம்மத்தையடைகிறான்.

௪௦-ஆம், மாயாஸ்தூபங்களுக்கு மாயாவி, காரண மாகிறப்போல இம்மாயாப் பஞ்சத்திற்கு காரணமும் இருப்பும் லயமும் இந்தப் ப்ரணவமே யென்றறிந்தவன் பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறான்.

வி.மா. ஸமஸ்த ஜகத்தினுடைய பிறப்புக்கு மிருப்புக்கு மிறப்புக்கும் காரணமாகிய, பரப்ரம்மம், பரவாகுதேவன், பரமாத்மா, என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீமத் காராயணனை யறிந்தவன் பரமபதத்தை யடைகிறான்.

செய்யப்பட்டவை அந்த சுருதிக்கு பாஷ்யம்செய்து அந்த சுருதியின் கீழே இந்த சுலோகங்களுக்கு வ்யாச்யாகம் செய்திருக்கிறார். இந்த சுலோகங்களை மாண்கேயோப நிஷத்தாக நினைத்து கூடநாராயணமுனி முதலிய வசிஷ்டாத்வைத பண்டிதர்சனிதற்கு வ்யாச்யாகம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த பாஷ்யங்களை இந்த சுலோகங்களின் கீழ் எழுதினோமென்றறிக.

ஐதிமௌஸவாடி காரிகாயா சூழல்பு காண்பு.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேநம:.

அபிப்ராயவிசேஷங்கள்.

மாண்கேயோப நிஷத்தில் கண்டங்கள் நான்கு. முதல் கண்டத்தில் இரண்டு சுருதிகள். இரண்டாவது கண்டத்தில், ஐந்து சுருதிகள். மூன்றாவது கண்டத்தில், நான்கு சுருதிகள். நான்காவது கண்டத்தில் ஒரு சுருதி. ஆக பன்னிரண்டு சுருதிகள் இந்த மாண்கேயோபநிஷத்திலடங்கி யிருக்கின்றன. கௌடபாதகாரிகையில் ஆகமப்ரகரண மென்கிற முதல் ப்ரகரணம், இருபத்தொன்பது சுலோகங்களோடு கூடியிருக்கின்றது. இம்முதல் ப்ரகரணத்திலிருக்கிற இருபத்தொன்பது சுலோகங்களில் பழி:ப்ரஜ்ஞ:, என்கிற சுலோகம் முதல் ஒன்பது சுலோகங்கள், மாண்கேயோபநிஷத்தில் இரண்டாவது கண்டம் நான்காவது சுருதி வரையிலுள்ள ஆறு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை; சங்கராசாரியர் செய்த கௌடபாதகாரிகையின் பாஷ்யத்தில், ஆகமப்ரகரணம், வைத்த்யப்ரகரணம், அத்வைதப்ரகரணம், அலாதசார்த்திப்ரகரணம், என்கிற நான்கு ப்ரகரணங்களடங்கிய அந்த கௌடபாதகாரிகைக்கு ப்ரயோஜனம் முதலிய வற்றோடு அவதாரிகை கூறியபின், மாண்கேயோபநிஷத்திலுண்டாவது கண்டம் நான்காவது சுருதி வரையிலுள்ள ஆறு சுருதிகளைப் பிடித்து வரிசையாய் வ்யாக்யாநம் செய்து, “அத்னாசேசுலோகாபவந்தி” என்று இந்த சுருதிகளுக்கு இவை வ்யாக்யாந சுலோகங்களென்று, கௌடபாதாசாரியர் சொல்லிய வாக்கியத்தை விவரித்து இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுக்கும் க்ரமமாய் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கின்றார். இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுக்குமேல் “நிவ்ருத்தேஸவ்ருத்தக்காராம்” என்கிற பத்தாவது சுலோகம் முதல் ஒன்பது சுலோகங்கள், மாண்கேயோபநிஷத்திலுண்டாவது கண்டம் ஐந்தாவது சுருதிக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை. இந்த ஒன்பது சுலோகங்களுக்கும் சங்கராசாரியர் செய்த கௌடபாதகாரிகையின் பாஷ்யத்தில் மாண்கேயோபநிஷத்து இரண்டாவது கண்டத்திலுண்டாவது சுருதியை எடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்து “அத்னாசேசுலோகாபவந்தி” இந்த சுருதிக்கு வ்யாக்யாந மிந்த சுலோகங்களென்று கௌடபாதாசாரியர் சொல்லிய வாக்கியத்தை விவரித்து பின் வரிசையாய் வ்யாக்யாந மெழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, மாண்கேயோபநிஷத்திலுண்டாவது கண்டம் வரையிலுள்ள ஏழு சுருதிகளுக்கு பதினெட்டு சுலோகங்களால் அத்வைதமத்தத்திற்கிணங்க கௌடபாதாசாரியரால் வ்யாக்யாநம்செய்யப்பட்டதென்று ஸபஷ்டமாயிற்று. இந்த பதினெட்டு சுலோகங்களுக்குமேல் “விச்வஸ்யாத்வவிவக்ஷாயாம்” என்கிற சுலோகம் முதல் ஐந்து சுலோகங்கள் மாண்கேயோபநிஷத்தின் மூன்றாவது கண்டத்திலுள்ள நான்கு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை. இந்த ஐந்து சுலோகங்களுக்கும் முன், சொன்னபடி மாண்கேயோபநிஷத்தில் மூன்றாவது கண்டத்திலுண்டான சுருதிகளைப் பிடித்து வ்யாக்யாநம் செய்தபின், “அத்னாசேசுலோகாபவந்தி” இந்த நான்கு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாநமாக இந்த ஐந்து சுலோகங்களிருக்கின்றன வென்று கௌடபாதாசாரியர் சொல்லிய வாக்கியத்தை

விவரித்தபின் வ்யாக்யாசம் செய்திருக்கின்றார். இந்த இருபத்திலுள்ளது சுலோகங்களுக்குமேல் “ஒங்காரம் பாதசோவித்யாத்” என்கிற சுலோகம் முதலுள்ள ஆறு சுலோகங்கள், மாண்கேயோபநிஷத்து நான்காவது கண்டத்திலுள்ள ஒரு சுருதிக்கு வ்யாக்யாசமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்டவை. இந்த ஆறு சுலோகங்களுக்கும் முன் சொன்னபடி அந்த ஒரு சுருதியையு மெடுத்து வ்யாக்யாசம் செய்து “அத்னாதேசுலோகாபவந்தி” என்று இந்த ஒரு சுருதிக்கு வ்யாக்யாசமாக இந்த ஆறு சுருதிகளிருக்கின்றன என்று கௌடபாதாசாரியர் சொல்லிய வாக்யத்தை விவரித்தபின் வ்யாக்யாசம் செய்திருக்கிறார். ஆக இருபத்தொன்பது சுலோகங்களடங்கிய ஆகமப்ரகரணமென்கிற முதல்ப்ரகரணம் நாலு கண்டங்களடங்கிய மாண்கேயோபநிஷத்திலுள்ள பன்னிரண்டு சுருதிகளுக்கு வ்யாக்யாசமாக கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்ட தென்பது விளங்கிற்று. சங்கராசாரியர் செய்த இந்த கௌடபாதகாரிகையின் ஆகமப்ரகரண பாஷ்யத்தில் ௩0 வில் மாண்கேயோபநிஷத்தை எடுத்து வ்யாக்யாசம் செய்ததற்குக் காரணம் கௌடபாதாசாரியர் மாண்கேயோபநிஷத்தை இடையிலே சேர்த்துச் சேர்த்துப் படித்து இங்கு இந்த சுலோகங்களை வ்யாக்யாசமாகக் காண்கவென்று, சுலோகங்களைச் சேர்த்திருப்பதேயாம். ஆக, இவ்வாறு ஆகமப்ரகரணத்திற்கு வ்யாக்யாசம் செய்யும்போது மாண்கேயோபநிஷத்திற்கும் சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் செய்தவரையினர். கூரநாராயணமூர்த்தி முதலிய சில விசிஷ்டாந்தவைத பண்டிதர்கள் “அத்னாதேசுலோகாபவந்தி” என்கிற வாக்யத்தையும், உபநிஷத்தில் சேர்த்ததே என்று நினைத்தார்கள். இங்கு சங்கராசாரியர் ஆகந்திகரி ஆசாரியர் முதலிய அந்தவைதபண்டிதர்களானேகர் இந்த ஆகமப்ரகரண சுலோகங்களை உபநிஷத்தல்லவென்று ஒப்புக்கொண்டிருக்கவும், உபநிஷத்திற்குப்போலவே இதற்குமவர்கள் வ்யாக்யாசம் செய்தது, இந்த ஆகமப்ரகரணத்தையும் மாண்கேயோபநிஷத்தாகப் ப்ரமித்தமையாலென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். சில விசிஷ்டாந்தவைத பண்டிதர்கள், ப்ரயக்ஷமாக சங்கராபாஷ்யத்தில் இந்த ஆகமப்ரகரணம் மாண்கேயோபநிஷத் தல்லவென்று சொல்லும்போது இதைப்பாராமல் ப்ரமித்தார்களென்று சொல்வது பொருத்தாமையால், சிலரிதை மாண்கேயோபநிஷத்தென்று சொல்வது கொண்டு, தநீகன் பாண்டித்யமகிமையைக் காட்டுவதற்கு, கௌடபாதாசாரியர் அத்வைதமத்திற்கே அது கூலமாக, எண்ணிச் செய்த சுலோகங்களையும் விசிஷ்டாந்தவைத மத்தத்திற்கென்க வ்யாக்யாசம் செய்தார்கள் இதனால்தவைதிகளுக்கு மத்வைதமத்தை இதரமதங்கலவாமல் சொல்லக்கூடாமையால், அத்வைதமதம் சுத்தமல்ல வென்பது நன்றாய் விளங்குமென்பது அவர்களின் கருத்தென்று சொல்லுகிறார்கள். வேறே சிலர், மாண்கேயோபநிஷத்தையே கௌடபாதகாரிகை என்று சங்கராசாரியர் கூறினான்று ஸந்தேசப்படுகிறார்கள். அது யுத்தமல்ல, ப்ராமானிக சிகாமணியாகிய சங்கராசாரியரிடத்திலில்விய ஸந்தேகக்கொள்வதில் அவரிடத்திலுளையை தவிர வேறு காரணமில்லாமையாலென்க. அன்றியே அத்வைதமத்தையே தெளிவாய்ப் பேசுகிற அந்த சுலோகங்களை சுருதி என்று சொல்வது அவர் மத்தத்திற்கு பலமாகுமேயல்லது கௌடபாதகாரிகை என்பதில் பயனில்லை. அவர் சுருதியை கௌடபாதகாரிகை என்று ப்ரமித்தாரென்பதும் வீணவாதமேயாம். மாண்கேயோபநிஷத்தில் நாலாவது கண்டத்திலிருக்கிற சுருதியில் ‘ஹவம்வேத, ஹவம்வேத’ என்று இரட்டிப்பு, காணப்படுகின்றமையால் அவ்வளவோடு அந்த உபநிஷத்து முடிந்ததென்று விளங்குகின்றமையாலென்க. இதனிற்க, மாண்கேயோபநிஷத்திலடங்கி யிருக்கிற பன்னிரண்டு சுலோகங்களுக்கும் வேறு விதமாக கண்டங்கள் பிரித்து மூன்று, அல்லது ஐந்து கண்டங்களென்று சிலர் சொல்வது ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு விரோதமானதால் நம்பத்தக்கதன்று. இதுவுள்ள விசேஷங்களை புத்திமான்சுரு

சித்துக் கொள்ளவேண்டியது. கௌடபாதகாரிகையில் மற்ற மூன்று ப்ரகரணங்களுக்கும் விசிஷ்டாத்வைத பண்டிதர் யாரும் வ்யாக்யாசம் செய்யவில்லை. ஆனதால் சங்கர பாஷ்யமொன்றே எழுதப்படுகிறது. சில விடங்களில் ஆகந்தகிரி ஆசாரியர் முதலிய பண்டிதர்களின் அபிப்பிராயமும் காட்டப்படும் என்றறிசு.

இனி மூன்றுப்ரகரணங்களிலும் சுருதியென்கிற ஸுந்தே கமு மில்லாமையாலும் சுருத்தைக்கொண்டு பதவுரை ஊகித் துக்கொள்ளும்படி. ஸுலபமா யிருக்கின்றமையாலும் பதவுரை எழுதப்படாது.

ஸ்ரீகுரபரம்பரையைநமஸு.

சுய மௌபவாடி காரிகாயாபு வெதபுவு கரணம்.

க. வெதபுவுலவதுவாநாபுலவதுவதுமூலேநீவிணம்;

ஊலுநாநாதுவாநாவுலவதுவதுநவெதுநா||

௧. துததூஸ்துநாநாஸ்துததூஸ்துநா||

ஸந்தூஸ்துநாநாஸ்துததூஸ்துநா||

ஸா-மா. “ஒன்றே இரண்டாவதில்லை” என்று சுருதியின்படி, “அறிந்தபோது பேதமில்லை” என்று முன்கூறினர். இஃதுபேதசு மாத்மிரத்தால் நம்பத்தக்கதோ; அல்லது யுக்தியாலும் பேதமில்லை என்று நிரூபிக்கக் கூடுமோ வென்று சந்தை நீங்குவ தற்கு பேதமதத்தில் யுக்தி தூஷணங்கள் சொல்லக்கூறாது இவ்விரண்டாவது ப்ரகரணம் துடங்குகின்றார். உன்றும் வெளியுமுள்ள வஸ்துக்கள் அதாவது சரீரத்திற்குள்ளும் வெளியில் கண் முதலிய இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படு மவையுமான வஸ்துக்களெல் லாம் ஸ்வப்நத்தில் பொய்யாய் விடுகின்றனவென்பது பண்டிதர்களினவரும் சம்மதித்த விஷயமே. இதற்குக் காரணம் இவ்வாத்மா சரீரத்திற்குள்ளிருக்கும்போது சரீரத்திற் குள் மலை, யானை, முதலிய மிகவும் பெரிய வஸ்துக்களை ஸ்வப்நத்தில் காண்கிறான். அவைகள் தங்குவதற்கு இடமில்லாத ருக்ஷமமான நாடிகளில் அவைகளிருப்பதாகப் பிறக்கிற ஸ்வப்நஜ்ஞாநம் பொய்யாவதில் ஸந்தேகமில்லை யன்றோ. ஆக, ஸந்தாநம் முதலியவை கூடாமையே ஸ்வப்நம் பொய்யாவதற்குக் காரணம். த்வைத மத்தை அதாவது பேதவாதி மதத்தைப் பொய்யென்று யுக்தியால் ரூபிக்க வந்தவர் ஸ்வப்நம் பொய்யென்பது எல்லோரும் சம்மதித்த விஷயமே என்று சொல்லுகிற விதற்குக் காரணம், என்னவென்றால் இரண்டு வஸ்துக்களேர்ப்பட்டபோது பேதமேர்ப்படு மாகையால் ப்ரம்மத்தை யொழிந்த எல்லாப் பொருளையும் பொய்யென்றோ லொழியு பேதம் பொய்யென்பது கூடாமையால் ஜகத்திலுள்ள ஸகல வஸ்துக்களும் பொய்யே என்று சொல்லவேண்டி வருகின்றமையால் அப்படி எல்லாவற்றையும் பொய்யென்னும்போது ஒரு திருட்டாந்தம் காட்டவேண்டுமென்றமையால் ஸ்வப்நம் பொய்யாவதுபோல எல் லாம் பொய்யென்று திருட்டாந்தம் கூறவேண்டி, ஸ்வப்நத்தை சிலவாதிகள் மெய்யென்று கொள்ளுகின்றமையால் ஸ்வப்நம் எவ்வாறு பொய்யாமென்று ஆகேஷம் வாராமைக்காக ஸ்வப்நம் பொய்யென்பதில் காரணங்களைக் கூறுகின்றார். ப்ரமாணத் தையுதசரித்த யுக்தியைக் கொள்ளலாமே யன்றி ப்ரமாண விருத்தமான யுக்தி ஒப்புக் கொள்ளத்தக்க தன்றாகையால் முதல் ப்ரகரணத்தில் ப்ரமாணத்தைக் கூறி இந்த ப்ர

கரணத்தில் த்வைத் மதம் பொய்யென்பதில் யுத்தி சொல்லுகிறார். ஆனதா லந்தப் ப்ர கரணத்திற்குப்பின் இந்தப் ப்ரகரணம் வைக்கப்பட்டதென்றறிக.

உ. சுஜீவ்யுக்யாஹுக்ஷாபுஷாபெஸாந்வஸுதி |

புதிஸாஹுபெவஸவ்யஸுவிநெஸநவிநுதெ ||

அ. அஹிதேயாபெஸாந்வஸுதி |

புதிஸாஹுபெவஸவ்யஸுவிநெஸநவிநுதெ ||

ஸா-ஹா. முன்சுலோகத்தில் சரீரத்திற்குள்ளடங்காத பெருத்த வஸ்துக்களையெல் லாம் ஸ்வப்நத்தில் காண்கின்றமையால் அந்தந்த வஸ்துக்களுக்குத்தக்க விடமில்லாமையால் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று சொன்னார். இந்தசுலோகத்தில், சரீரத்திற்குள்ளே அந்த வஸ்துக்களாகக் கண்டாலன்றோ அவ்வாறு பொய்யென்பதற்கு, இவ்வாத்மா அந் தந்த வஸ்துக்களிருக்குமிடம் சென்று அவ்வோ வஸ்துக்களைக் காண்கிறார்களென்று கூறிய அந்த தோஷ மில்லையே; ஆனதினால் அவ்வாறேகொண்டு ஸ்வப்நத்தை மெய்யென்பது தக்கதேயாமென்ற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் கூறகின்றார். இவ்வாத்மா சரீரத்தை விட்டு தேசாந்தரம் செர்ந்து அந்த தேசங்களிலிருக்கிற வஸ்துக்களை ஸ்வப்நத்தில் காண்கிறார்களென்று சொல்ல வழியில்லை. அநேக மாசகாலம் பிரயாணம் செய்தடைய வேண்டிய தேசத்திலிருக்கிற வஸ்துக்களை ஒரு கூடணத்தில் ஸ்வப்நத்தில் காண்கிறான். அவ்வளவு அஸ்பகாலத்தில் அவ்வளவு தூரம் போகமுடியாமையாலிது பொய்யே யாமென்க. அன்றியே, எந்த தேசத்தில் இவன் ஸ்வப்நம் கண்டானோ இவன் விழித்துக்கொண்டபோது அந்த தேசத்திலிருப்பதில்லை, நாயிப்போது காசியிலிருக்கிறோமென்று ஸ்வப்நத்தில் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே விழித்துக்கொண்டு பார்த்தா விவன், முன் படுத்துக்கொண்டிருந்த விடத்திலே கிடக்கிறானன்றோ. ஸ்வப்நத்தில் தேசாந்தரம் போவது மெய்யாயின் ஸ்வப்நம் காண்பவனில் ஒருவனாவது தான் ஸ்வப்நம் கண்ட தேசத்தில் விழித்துக்கொள்ளலா மன்றோ. அப்படியோ காணப்படவில்லை. மேலும், இரவில் கண்ணுதற்கிணவன் ஸ்வப்நத்தில் பகலாகக் காண்கிறான். தனியேபடுத்தவன், அநேகமாயிரம்பேரோடு கூடிக்கலந்துபேசி விளையாடினதாக ஸ்வப்நம் காண்கிறான். இவன் வாஸ்தவமாய் அவ்வாறு பலரோடு கூடியிருப்பானாயின் அவர்களிலொருவராவது நானிவனை இன்னசமயத்திலின்னவிடத்தில் கண்டேனென்று இவன் எந்ததேசத்தில் எந்தகாலத்திலவர்களோடு கூடி தனதாகஸ்வப்நம் கண்டானோ அந்த தேசத்தையு மந்த காலத்தையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டும். அப்படி சொல்லுவதில்லையன்றோ. ஆகையாலந்தந்த தேசங்களுக்குப் போய் ஸ்வப்நம் காண்கிறார்களென்று சொல்லுவதற்கிடமில்லை. இதனால் அந்த ஆகேஷத்திற்கிடமில்லை.

ஊ. சுஹாவஸாநாயாநீநாஹுஸுதிநுரபவஸுதி |

பெவதயுதெநபெவபுதவஸுதிநுரபவஸுதி ||

3. அஹிதேயாபெஸாந்வஸுதி |

புதிஸாஹுபெவஸவ்யஸுவிநெஸநவிநுதெ ||

ஸா-ஹா. இவ்வாறு யுத்தியினால் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று ஏற்படுவதோடுவேதத் திலும் ஸ்வப்நம் பொய்யென்று சொல்லுகின்றது. அந்த சருதியிலும் இந்ததேசகாலவி ரோதமே யுத்தியாகக் காட்டப்பட்டது. ஸ்வப்நத்தில் தேரில்லை தேரோடும் வீதியில்லை. திருநாளில்லை. ஆயினும் தேரும் வீதியும் திருநாளும் ஸ்வப்நத்தில் காணப்படுகிற

100-ஹா. விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற வஸ்துக்கள் பயனாக இருக்கின்றன. கூறாதேறாது நீர் குதிரைமுதலிய பொருள்கள், உடுக்கவும், பசியடக்கவும் தாகந்தீர்க்கவும் பயணம் செய்யவு முடியோகப்படுகின்றன. ஸ்வப்னத்தில் காணப்பட்டவஸ்துக்கள் அவ்வாறு பயன்பட்டவையல்ல. ஆதலால் ஸ்வப்னம் போலவே விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற உலகம் பொய்யென்பது ஸரியல்லவென்கிற ஸந்தேஹத்தை இந்த சுலோகம் நீக்குகின்றது. விழித்துக்கொண்டிருக்கையில் காணப்படுகிற உலகமெல்லாம் பொய்யேயாம், எனென்றால் ஸ்வப்னத்தில் காணப்படுகிற பொருள்களும் அப்போது பயனுடையவைபோலவே தோற்றுவித்ததன்றோ. ஸ்வப்னத்தில் பசியெடுத்தபோது ஸ்வப்னத்தில் தோறுண்டானாகி, அப்போது திருகின்றதன்றோ. இவ்வாறே மற்றவைகளுக்கும் காண்க. ஸ்வப்னத்தில் வயிறுநிரம்ப புசித்தவன் விழித்துக்கொண்ட உடனே பசியால் வருத்தகின்றமையால் ஸ்வப்னத்தில் தோறு இவன் பசியை நீக்கவில்லையே யெனில் இது விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போதும் துல்யமே. விழித்துக்கொண்டிருந்தபோது வயிறுநிரம்பபுசித்தவன், ஸ்வப்னத்திலுடனே பெறும்படியால் வருத்தகின்றான். அப்போது விழித்திக்கொண்டிருக்கும்போது இவன் புசித்ததும் வீணாகின்றதன்றோ. ஆகையால் ஸ்வப்னம் போலவே இதுவும் ப்ரயோஜனமில்லாததாய்கையால் பொய்யென்பதில் யாதொருதடையுமில்லை.

அ. சுவாமிவடிவோநியெடுகாஹியயாவாஹமடிநிவாலிநாடி |

தாநயம்பெய்குடிதமகாபயெயெவெஹமஸாஸிக்ஷிதம் ||

ச. அநுரூபாநிதகாஹியயாவாஹமடிநிவாலிநாடி |

தாநயம்பெய்குடிதமகாபயெயெவெஹமஸாஸிக்ஷிதம் ||

100-ஹா. உறங்கும்போதும் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் காணப்படுகிற பொருள்களுக்கு பேதமில்லாமையால் ஸ்வப்னத்தில் கண்ட வஸ்துக்களைப்போல் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற பொருள்களும் பொய்யே என்று சொல்லுவது யுத்தமல்ல, எனென்றால் திருட்டாந்தமாகிய ஸ்வப்னத்தில் கண்ட பொருளுக்கும் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற பொருளுக்கும், ஒத்தமையிலலை. விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காணப்படுகிற பொருள்களையே ஸ்வப்னத்தில் காண்கிறானென்கிற நிச்சயமில்லை. எப்போதும் காணாதவைகளையுங் காண்கிறான். நான்கு தந்தங்களைபுடைய யானையின்பேரில் எட்டுகைகளுடன் தானேறி வீதிவலம்வந்தாகக் காண்கிறான். இவ்வாறு விழித்திருக்கும்போதில் காணப்படாத விசித்திரங்களை யெல்லாம் ஸ்வப்னத்தில் காண்கிறான். அதுபோன்ற ஒருபொருளைப் பொய்யென்று சொல்லுவதற்கு திருட்டாந்தம் கிடையாமையால் அவ்வாறுகண்ட ஸ்வப்னம் மெய்யேயாகின்றது. ஆகையால் ஸ்வப்னமெல்லா பொய்யென்பது கூடாதாயிற்று. ஆகவே, ஸ்வப்னம்போல உணர்வுகாலத்தில் வஸ்துக்கள் பொய்யென்று சொல்லுவதும் மிகவும் கூடாததாயிற்று. என்று ஆகேஷிப்பது ஸரியல்ல. ஸ்வப்னத்தில் அபூர்வமாய்க் காணப்படுகிற வஸ்துக்களையுங்கொண்டு சொல்வதற்குக் கூடாது. அவையெல்லாம் ஸ்வப்னகாலத்திலிந்த ஆதமாவுக்குத் தோற்றுகிற தருமங்கள். சுவர்க்கமுதலிய லோகங்களில் ஆயிரக்கணக்கள் முதலியவை இந்த ஆதமாவுக்குத் தோற்றுவதுபோல ஸ்வப்னத்திலும் அநேக விசித்திரங்கள் அந்த ஸ்வப்னத்தானத்தில் தோற்றுவித்தன. ஸ்வயமாயுண்டானவையல்ல. ஸுவர்க்கத்திலிருக்கின்ற தேவேந்திரன் முதலியவர்களுக்கு ஆயிரம் கணக்கள் முதலிய விசேஷங்களுண்டாயிருக்கின்றன வன்றோ. ஆனதால் தன் சித்தவிகாரத்தால் கற்பிக்கப்பட்டவையாகிய விசித்திரப் பொருள்களை இவ்வாற்தான் ஸ்வப்னம்

டாகையால் ப்ரத்யய்ஜ்ஞையினால் பொய்யல்லவென்பது கூடாது. ப்ரத்யய்ஜ்ஞையில் தோற்றுகிற பொருள்கள் இரண்டு காலங்களை யுடையனவென்று சொல்லப்படும். அக் காலத்தில் கண்டதே இக்காலத்திலு மிருக்கிறதென்கிற ப்ரத்யய்ஜ்ஞையில் இரண்டு காலங்களிலும் ஸம்பந்தம் தோற்றுகின்றமையாலென்க.

கரு. கூவுதூவாவயபெஹுஸூடூவாவயபெஹுஹிஃ |
கூவிதூவாவதவபெஹுஸூடூவாவயபெஹுஹி |

௧௩. அஸ்யுதூவாய் நஸ்யுதூவாய் நஸ்யுதூவாய் |

கஸ்யுதூவாய் நஸ்யுதூவாய் நஸ்யுதூவாய் |

ஸ௦-ஹ. லோகாதபவம் ஸ்புடமாயிருக்கின்றது. ஸ்வப்நாதபவம் ஸ்புடமாகாம விருக்கின்றது. ஆனதால் ஸ்வப்நம்போல உலகம் பொய்யல்லவென்பது கூடாது. உன்னே ஸ்புடமன்றியில் தோற்றுகின்ற வஸ்துக்களும் வெளியில் ஸ்புடமாய் தோற்று கின்ற வஸ்துக்களும் எல்லாம் மகஸ்ஸின் தோற்றமேயாகையால் பொய்யேயாகின்றன. இவ்வாறு ஒன்று ஸ்புடமாயும் ஒன்று ஸ்புடமாகாமலு மிருப்பதற்குக் காரணம் இந்நிரி யம் வேறுபட்டமையாலென்றாக. வெளியிந்நிரியரியங்களால் காணப்படுகின்றமை யால் வெளிப்பொருள்கள் ஸ்புடமாயும் அந்தக் காரணத்தினால் மாத்திரமே தோற்று கின்றமையால் ஸ்வப்நம் அஸ்புடமாயும் தோற்றுக்கின்றது. ஆனதால் ஸ்வப்நம்போல உலகமும் பொய்யே யென்பதில் விரோதமில்லை.

கசு. ஜீவஹுயபெஹுஹிஃ |

ஹாஹுயபெஹுஹிஃ |

௧௪. அஸ்யுதூவாய் நஸ்யுதூவாய் நஸ்யுதூவாய் |

கஸ்யுதூவாய் நஸ்யுதூவாய் நஸ்யுதூவாய் |

ஸ௦-ஹ. உன்னும் வெளியும் தோற்றுக்கிற வஸ்துக்களுக்கு ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தமுண்டாம்படி கலிபத்ததற்குக் காரணம் என்னவென்றால் நான்செய்கிறேன் எனக்கு ஸங்கமுண்டாகிறது எனக்கு துக்கமுண்டாகிறது என்று, இவ்வாறின்நி சுத்த மாயிருக்கிற ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் கயிற்றில் பாம்புபோல கலிபத்து பின் அந்த ஜீவ னுக்கு, சுததுக்கங்கள் விளையும்படியாக மற்ற வஸ்துக்களைக் கலிபத்து, கிரியைகாரகம் பலம் முதலியவைகளை கலிபக்கின்றான், இதற்குக் காரணம் இவன் அறித்தபடி ஸம் ருதி வருவதேயாம். இது முன் கலிபத்திலிருந்த பேதத்தை யதுசரித்து வந்தது.

கசு. கூவிதூவாவதவபெஹுஸூடூவாவயபெஹுஹி |

கூவிதூவாவதவபெஹுஸூடூவாவயபெஹுஹி |

௧௫. அஸ்யுதூவாய் நஸ்யுதூவாய் நஸ்யுதூவாய் |

கஸ்யுதூவாய் நஸ்யுதூவாய் நஸ்யுதூவாய் |

ஸ௦-ஹ. முன் கலோகத்தில் சொல்லியபடி முதலில் எல்லா கல்பத்திற்கும் மூலமான ஜீவ கல்பனைக்கு மூலஞ்சொல்லுகின்றது. உலகத்தில், தன்னுடைய ஸ்வ ரூபம் தெரியாதபோது கயிறு முதலியவை, பாம்பென்றும் தாரையென்றும் ப்ரமிக்கப் படுவதுபோல ஆத்மா நானிது என்று ப்ரமிக்கப்படுகிறது. அங்கு கயிற்றின் நிச்சயம் தெரியாமையால் ப்ரஹ்மபீதத்தது. இங்கு சுத்தசித்தஸ்வரூபம் என்று ஆத்மதத்வநிச்சயம்

பிறவாமையால், நாளைன்றும் இதென்றும் ப்ரமமுண்டாகிறது. நிச்சயமிருந்தால் ப்ரம்மம் பிறவாது. தன் வீரஸைதான் மற்ருன்றாக ப்ரமிக்கிரதில்லையன்றோ. ஆகையால் அவித்யையினால் உலகப்ரமமுண்டாகின்றது. என்று எல்லா உபநிஷத்துக்களினுடையவும் ஸித்தாந்தம்.

கஅ. திஸ்ரிதாயாப்யாபாஜாஸ்திவதபுதெ |

பாஜாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

௦௪. நிஷிதாயாப்யாபாஜாஸ்திவதபுதெ |

பாஜாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

௪௦-ஊ. ப்ரமித்தபின் இஃது கயிதேயன்றி வேறல்லவென்று நிபந்தபின் மற்ருன்று மின்றிய த்வைதமாவதுபோல ஆத்மநிச்சயம் பிறந்தபின் அத்வைதமேயாகின்றது. இந்த தத்வஜ்ஞானம் சாஸ்திரமாகி சூரியனால் அஜ்ஞானமாகி இருநீர்க்கியபின் பிறக்கும்.

கக. ப்ராணாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

பாஜாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

௦௬. ப்ராணாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

பாஜாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

௪௦-ஊ. ஆத்மா ஒருவனாய் னளவில்லாத ப்ராணன்முதலிய விகல்பங்கள், ஏன் உண்டாகின்றனவென்று அறியாமையால் ப்ரச்சம் செப்கிறவனுக்கு விடைதருகின்றது இத்தசுலோகம். ஆத்மாவாகிய அவனையும் மோகிக்கும்படிசெய்கிற அவனுடைய மாயையினால் இப்படிப்பட்ட கணக்கில்லாத பெதமுண்டாகிறது.

௨௦. ப்ராணாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

பாஜாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

௨௧. ப்ராணாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

பாஜாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

௨௨. ப்ராணாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

பாஜாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

௨௩. ப்ராணாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

பாஜாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

௨௪. ப்ராணாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

பாஜாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

௨௫. ப்ராணாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

பாஜாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

௨௬. ப்ராணாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

பாஜாஸ்திவதபுதெதம் கதபுதாஸ்திவதபுதெ ||

உள. வெககாநுவெககவிடிப்ராஹுஸாஸுரோஹதிததிடி.

ஸ்ரீ ஸுஹவம்ஸகம்மெஜ்ஜரம்ஸா ரவஸ்யரவஸெ||

உ.அ. ஸு.ஷி.ரி.தி.ஸு.ஷி.வி.ஷொ.ம.ய.ஐ.தி.வ.த.தி.டி. |

வரி தரி தவரி தவிடி : ஸவெடுவெஹ துஸவடிரா||

౨౦. ప్రాణశతిప్రాణవిరోధూతానీతిచరద్వియః ।

గుణాశతిగుణవిద స్తత్త్వానీతిచతద్విదః॥

೨೧. ಪಾದಾಭಿಪಾದವಿನ್ವಯಾಭಿಶಬ್ದಃ ।

లోకాన్ని తిలకించినప్పుడు దేవాన్ని చూడగలిగినా...

೨೨. ಪೆದಾಇತಿವೆದವಿಡ:ಯಜ್ಞಾಇತಿವತದ್ವಿಡ: ।

భోక్తృతీతభోక్తృవిదోభోజ్యమితీతతద్విదః॥

౨౩. సూక్ష్మజాతిసూక్ష్మవిదఃస్థూలజాతిచతదిదః ।

మూలకాశ్రితమూలకావిదోఽమూలకాశ్రితచతస్విదః॥

೨೪. ಕಾಲಞ್ಚಿತ್ಕಾಲವಿನ್ದಿಶಞ್ಚಿತ್ಪದ್ವಿಃ ।

వాదాన్ని వాదనోభవనాసీతమిది.

౨౫. మన ఇతిమనోవిదోబుద్ధిరితిచతద్విదః ।

చి శమితిచి త్తవిదోధమాకాధమాకాచితదివః॥

అ. పంచవింశక ఇత్యే కేవడింశ ఇతి చాపరే

ఏకశతకంబులైన ఇతివాచకం

అది, లోకాలోకవిద్య, పాపమర్యాదశూన్యతదిగ్దం !

నీ శివుని మంత్రికంఠజ్ఞాపరాపరమధాపతే॥

౨౮. సుషిరితిసుషివిరోలయవతిచతదిదః ।

నీతిని నీతిని: సర్వేనామ సర్వదా

40-ஊர, ஆதம்ஸ்வரூபத்தின் தத்துவத்தை யறியாமையால் கயிற்றில் பாம்புபோல

அவ்வகையையினால் ஸமஸ்தபிராணி பேதங்களும் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. என்று விசேஷ விரிவிட்டார். இதின் விஸ்தரவாயாக்யாம் விசேஷ ப்ரயோஜன மில்லாமையால் செய்யப்படவில்லை, ப்ராணம் முதல் ஸித்திவிவரையிலுள்ள ஸமஸ்தமும் பீஜாத்மா வாகிய இந்த ப்ராணஸூதைய காரிய பரம்பரையில் சேர்ந்தவையாகின்றன.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

(20) ப்ராணஸ்வரூபத்தை யறித்தவர்களாகிய ஹிரண்யகர்ப மதஸ்தரும் வைசேஷிகர் முதலானோரும் ஹிரண்யகர்ப்பனையும் ஈச்வரனையும் ஜகத்காரணம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இது கல்பனியேயாகின்றது. ஹிரண்யகர்ப்பனுக்காவது கேவலேச்வரனுக்காவது ஸ்வதத்திரமாய் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிசெய்யத்தக்க சக்தியில்லை. இவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட சக்தி யுண்டென்று வேதப்ரமாணங் கூறுமையாலென்க. ஹிரண்யகர்பாகமத்தில் ஹிரண்யகர்ப்பனுக்கு அவ்வித சக்தி யுண்டென்று சொல்லியிருந்தபோதிலும் அபௌரு

ஷேயமான வேதத்திற்கு விரோதமாக புருஷர்களால் செய்யப்பட்ட ஆகமங்களிற் சொல்லுகிற விஷயங்கள் நம்பத்தக்கவை யன்றாகையால் அது ஸரியல்ல. தடஸ்தனாக வைசோஷிகர்கள் சொல்லுகிற ஈசுவர விஷயத்திலும் ப்ரமாணமில்லை. யுக்தியுமில்லை. ஆகையாலாவதும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. ஆகையால் ப்ரணவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பணியேயாம். லோகாயதிகர் என்கிற சாரவாகமதஸ்தர்கள், ப்ருதிவி அப்பு, தேயம், வாயு என்கிற நான்கு பூதங்களும் ஜகத்திற்குக் காரணம். வேறு காரணப்படாத பொருள்கள் காரணங்களாகமாட்டா. அவைகளுண்டு என்பது நம்பத்தக்கதல்ல வென்கிறார்கள். இதுவும் கல்பணியேயாம்; ஜடங்களான பூதங்களைக் காரணமென்பது யுக்திக்குச்சேராது. இவை ஜடங்களாகையாலே ஸ்வதஸ்ஸித்தங்களல்ல. அதாவது தங்களுடைய ஸத்தையில் தாங்கள் ப்ரமாணமாக வென்கை. தம்முடைய குணங்களால் ப்ரகாசிக்கின்றனவென்றும் சொல்லப்போகாது. தங்குணங்கள் தம்மை விஷயீகரிக்கமாட்டாமையாவென்க. நெருப்பினுடைய உஷ்ணகுணமானது நெருப்பைச் சுமிகுதில்லையன்றே. ஆகையால் பூதவித்துக்களென்கிற இந்த லோகாயதிகர் சொல்லுவதும் கல்பணியேயாகின்றது. ஸாங்கியர்கள், ஸத்வஜஸ்தமஸ்ஸு-க்களாகிற குணங்கள் ஸமங்களாய்க்கொண்டு மகான் அஹங்காரம் தன்மாத்திரை பூதங்கள் ரூபமான ஜகத்திற்குக் காரணமென்கிறார்கள். இதுவும் கல்பணியேயாகின்றது. ஸாம்யத்தை யடைந்திருக்கிற குணங்கள் காரணமென்றால் ப்ரளயம் வருவதற்குக் காரணமில்லை. ஸாம்யம் தப்பினபோதுப் ப்ரளயமென்றால் ஸாம்யம் தப்புவதற்குக் காரணமென்ன. காரணமின்றி ஸாம்யம் தப்புமாயின் எப்போதும் ஸாம்யம் தப்பக்கிடமாகையால் எப்போதும் ப்ரளயம்வரவேணும். ஒரு காரணமுண்டாயின் அந்தகாரணமித்யமானால் எப்போதும் ஸாம்யம் தப்பவேணும். அநித்யமாயின் அதற்குக் காரணம் சொல்லவேணுமென்ற நவஸ்தை வரும். ஆகையால் குணவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பணியேயாம். ஈசவர்கள், ஆத்மா, அவித்யை, சிவன் என்று மூன்று தத்வங்களை ஜகத்காரணமென்று சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பணியேயாம். சிவன் தேதப்பட்டவனுயின் ஜடரூபியாகிறான். தேதப்படானுயின், மூன்று தத்வங்களென்பது பொருந்தாது. ஆகையால் தத்வ வித்துக்களென்று சொல்லப்படுகிற ஈசவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பணியேயாமென்று “ப்ராணா இதி ப்ரணவிதஃ” என்கிற இருபதாவது சுலோகத்திற்குக் கருத்து.

(21) ஆத்மா ஒருவனை விச்வ தைஜஸ ப்ராஜ்ஞ துரீயமுர்த்திகளாகிற அம்ச ரூபங்களை யடைந்து ஜகத் காரணமாகிறென்கிறதும் கல்பணியேயாகின்றது. நிரம்சமாகிய ஆத்மாவுக்கு அம்சயில்லாமையாவென்க. ஆசுபாத வித்துக்கள் சொல்லுகிறபடியும் கல்பணியேயாம். சப்தஸ்பர்ச ரூப ஸகந்தங்களே அதுபவிக்கப் படுகின்றமையால் தத்வமென்று வாத்தியாயகர்

முதலியவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள், சப்தாதி விஷயங்களை விஷத்திலும் கொடியவை என்று சொல்லுகின்றமையால் அவைகளை பரமார்த்த தத்வ மென்பது தீகாது. ஆகையால் விஷயவித்துக்களென்கிற வாத்தியாயவர் முதலியவர் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம். பூலோகம் புவர்லோகம் ஸ்வர்க்க லோகம் என்று மூன்று லோகங்கள் பரமார்த்தமாயிருக்கின்றனவென்று பெளராணிகர்கள் சொல்லுகிறார்கள் இதுவும் கல்பனையேயாகின்றது. அந்த ஸ்தாநங்களை மூன்று ஸ்தாநங்களென்று கணக்கிட்டுச் சொல்லுவது தகா மையாலென்க. ஆகையால் லோகவித்துக்களென்கிற பெளராணிகர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாகின்றது. அக்சி, இந்திரன் முதலிய தேவதை களை அந்தந்த பலன்களைத் தருகின்றார்களென்று தேவதா காண்டத்தை யறிந்த வேதவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல் பனையாகின்றது. ஈசுவரன் பலன்களைத் தருவதில்லை என்று இவர்க ளபிப்ரா யப்படுகிறார்கள். இது யுக்தமல்ல. தேவர்கள், நம்முடைய யந்தத்தை யறுசரி த்துபலன்களைத் தருகின்றார்களாயின் வேலைக்காரரோடு ஸமாநங்களாகிறார்கள். ஸ்வதந்திரமாய் பலனைத் தருவாராயின் அவர்களைப்பூசிப்பது ஹிணுகின்றது. அந்த தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுடையவரும் இந்த தேவதை பலனைத் தருமோ; தராதுவென்று ஸந்தேகப்படுகிறார்கள். இந்த தேவதைகளி லுடைய அதுக்கிரகம் ஸ்வதந்திரமாய் காரியம் செய்ய சக்தியில்லாதது. ஆகையால் இதுவும் கல்பனை என்று, “பாதாஇதிபாதவிதீ” என்கிற இரு பத்தோராவது கலோகத்திற்குக் கருத்து.

(22) இருக்குயஜுஸ்ஸ-ஸாமம் அதர்வணம் என்கிற நான்கு வேதங் களை தத்வங்களென்று வேதபாடகர் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனை யேயாகின்றது. வேதமாவது உலகத்தில் வழங்குகிற எழுத்துக்களைவிட வேறுனதாய்க் காணப்படவில்லை. க்ரமமாக உச்சரிக்கப்பட்ட எழுத்துக் களை வேதமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது அந்த க்ரமமும், உச்சரிக் கும்போது தோற்றி மற்ற்போதில் காணப்படாமையால் கல்பிக்கப் பட்டதேயாம். ஆகையால் வேதம் கல்பிக்கப்பட்டதே யாகின்றமையால் தத்வமாகாட்டாது. ஆகையால் வேதவித்துக்கள் சொல்லுகிற விதிலும் கல்பனையாகின்றது. ஜ்யோதிஷ்டேர்மம் முதலிய யஜ்ஞங்கள் தத்வங்களெ ன்று போதாயவர் முதலிய யஜ்ஞநிஷ்டர் சொல்லுகின்றார்கள். இதுவும் கல் பனையாகின்றது. யஜ்ஞமாவது நிரயம், தேவதை, த்யாகம் என்று மூன் றையும் சேர்த்து யஜ்ஞமென்று பேரிட்டிருக்கின்றமையால் தனித்தனியே ஒன்றும் யஜ்ஞமல்லவென்றால் இந்த ஸமுதாயம் வஸ்து வாகாமையால் ஸமுதாயமும் யஜ்ஞமாகாது. ஆகையால் யஜ்ஞ வித்துக்கள் சொல்லுகிற விதிலும் கல்பனையேயாம். ஆத்மாவை, போக்தாவென்று, ஸாங்க்யர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஆத்மாவுக்கு போகம், விகாரமாயின் விகாரமுடைய ஆத்மாவை நித்யமானவென்று சொல்லக்கூடாது. ஸ்வயாவமாயின் எப் போதும் போக்தாவாகவேண்டும். அப்படியின்றி விஷயங்கள் கிடைத்தபோ

தே போகிக்கிறுன்னே. ஆனதால் போக்த்ரு வித்துக்கள் சொல்லுகிற விதவும் கல்பனையேயாம். சமையற்காரர்கள் போஜம் செய்யப்படுகிற ரஸ வஸ்துக்களே தத்வங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கல்பனையேயாகி ன்றது. வ்யஞ்சகம் முதலிய ரஸங்கள் அப்போதே ஒருவனுக்கு மதரமாயும் ஒருவனுக்குக் கயந்ததாயும் தோற்றுகின்றமையால் ஒருவிதமாயிருக்க வில்லையன்றே. ஆனதால் போஜ்ய வித்துக்களென்று சொல்லப்படுகிற விவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம். என்று “வேதாதிதசவேதவித:” என்கிற இருபத்திரண்டாவது சுலோகத்தின் கருத்து.

(23) சிலர் ஜீவாத்மாவை அணுவென்று சொல்லுகிறார்கள் இது யுத்த மல்ல. ஒரு சமயத்தில் ஸமஸ்த சரீரத்திலும் பிறக்கிற சுக துக்கங்களை அதுபவிக்கக் கூடாமையாலென்க. ஆகையால் ஸஞ்சம் வித்துக்கள் சொல்லுகிற விது கல்பனையேயாம், லோகாயதிகர் இந்த ஸ்தூல சரீரத்தையே ஆத்மா வென்கிறார்கள். நான் ஸ்தூலனாகிறேனென்று ஸ்தூல சரீரத்தையே நானென்று சொல்லுகிறுன்னே என்று அவர்களுடைய அபிப்பிராயம். இது தக்கதல்ல; இவன் மரணமடைந்தபோது முறங்கும் போதும் ஜ்ஞாந மில்லாம இருக்கின்றது. ஸ்தூல சரீரமோ அப்போது மிருக்கின்றது. சரீரமே ஆத்மாவாயின் அக்காலத்திலும் அறிவுண்டாகவேணும். ஆத்மாவுக்கு, அறிவேயன்றே ஸ்வரூபம். இதுவுமின்றி பூதங்களின் கூட்டத்தால் சரீரமுண்டாயிருக்கின்றது. இந்த பூதங்களில் ஒன்றாவது அறிவுடைய தன்று. இந்த கூட்டமோ பூதங்களைவிட வேறொரு வஸ்துவல்ல, உதற்கு அறிவு ரூபங் கூடாது. ஆனதால் ஸ்தூல வித்துக்களாகிய லோகாயதிகர் சொல்லுகிற தேஹாத்மவாதமும் கல்பிதமேயாகின்றது. சூலம் முதலிய ஆயுதங்களை தரித்திருக்கிற சிவன் முதலானோரை பரமார்த்த தத்வமென்று ஆகமவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள். அது ப்ரமம், நம்முடைய சரீரம்போல் சூலம் முதலிய ஆயுதங்களை யேத்துகிற கை முதலிய அவயவங்களோடு கூடிய சிவன் முதலானோருடைய சரீரமும், பூதங்களாலுண்டானதாகையால் அநித்தமாய்விடும். லீலையினால் சரீரத்தைக் கொண்டிருக்கிறுனென்பதும் லீலை யில்லாதபோது சரீரமில்லாமையா லயுக்தமாகிறது. சரீரமில்லாத போது லீலை யில்லாமையாலு மயுக்தமாகிறது. ஆகையால், மூர்த்த வித்துக்கள் சொல்லுகிற விதவும் கல்பனையேயாம். ஒருவித ஆகாரமுமின்றி ஸ்வபாவ சூந்யமே பரமார்த்த தத்வமென்று சூந்யவாதிகள் சொல்லுகின்றார்கள். இதுவும் தக்கதல்ல. ஸ்வபாவ சூந்யம் பரமார்த்தமென்பது கூடாமையாலென்க. ஆகையாலிவ்வாறு அமுர்த்தவித்துக்களென்கிற சூந்யவாதிகள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாம் என்று “ஸஞ்சமாதித ஸஞ்சம்வித:” என்கிற இருபத்துமூன்றாவது சுலோகத்தின் கருத்து.

(24.) ஜ்யோதிஷ பண்டிதர் காலமே பரமார்த்தமென்று சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் ப்ரமமேயாம். ஏனென்றால், காலம் ஒன்றாயின், கலைமுறையின்

தம் என்கிற பேதல் கூடாது. பலவாயின்போது மதற்கு ஸ்வாதந்திரிய மில்லை. உதயநாலம் உச்சிகாலமென்று க்ரியையின் தருமமாகவன்றோ தோற்றுகின்றது. க்ரியாதருமமன்றாயின், காலத்தினு மவ்வித வ்யவஹாரங் கூடாது. அப்படியன்றாயின் காலபரிச்சேதமின்றி க்ரியைநித்யமாக வேண்டி வரும். ஆகையால், காலவித்துக்களென்கிற ஜ்யோதிஷ பண்டிதர்கள் கூறுகின்ற விதமும் கல்பனையேயாம். ஸ்வரோதயத் தெரிந்தவர், திக்குக்களைப் பரமார்த்தமென்று சொல்லுகின்றனர். இதுவும் ப்ரார்த்தியேயாம். அதை யறிந்தவரும் அபஜயத்தை யடைகின்றமையாலென்க. ஆகையால் திக் வித்துக்களென்கிற இவர்கள் கூறுவது கல்பிதமேயாகின்றது. தாதுவாதம், மந்த்ரவாதம், இவைகளை ஸத்யமென்று சிலர் நினைக்கின்றார்கள். இது ப்ரமம் நாமம்முதலிய வஸ்துஸ்வபாவ மிருக்கும்போதாவது அழிந்தபோதாவது வேறுபடுஞ்சேராது. மந்திரவாதத்திலும் பாம்பினில் கடிக்கப்பட்டவன் மந்திரத்தால் மந்திரிக்கப்பட்டாலும் விதியுள்ளவனே ஜீவிக்கிறானேயன்றி விதிமாண்டவன் பிழைப்பதில்லையன்றோ. ஆகையால் வாதவித்துக்களென்று சொல்லுகிற இவர்கள் சொல்லுவதும் கல்பனையேயாகின்றது, புவந்கோசத்தை யறிந்தவர்கள் இப்பதினான்கு லோகங்களும் ஸத்யமென்பர். இது ப்ரமம். அப்பதினாலுலோகங்களும் காணப்படாமையாலும் கண்டோமென்பவரும் ஒருவர்சொன்னபடி ஒருவர்சொல்லாமையாலுமென்க. ஆகையால் புவந்வித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்லுகிறவிதமும் கல்பனையேயாம். என்று “காலா இதி காலவிதே” என்கிற இருபத்திகாலாவது சுலோகத்தின்கருத்து.

(25.) லோகாயதிகரில் சிலர் மனஸ்ஸையே ஆத்மா வென்கிறார்கள். இது உசிதமல்ல. மஃஸு- ஸ்வதந்திரமாயின் துன்பப்படவேண்டியதில்லை. ஸ்வதந்திரமில்லையாயின் குடமுதலியவற்றைப்போ லாத்மாவாகமாட்டாது. இது கரணமாகையால் தீபம்போல ஆத்மாவாகக்கூடாது கரணமாகியதீபம் ஆத்மாவாகக்கண்டதில்லையன்றோ. ஆகையால்மனோவித்துக்களென்கிற இவர் சொல்வதும் கல்பனையேயாம். புத்தியே ஆத்மாவென்று பௌத்தர் சொல்லுகின்றனர். ஸ-ஷு-ப்தியில் புத்திதோற்றமுமையாலும் அறியப்படுவதாயின் கடம்போல் மற்றொன்று லறியப்படவேண்டுகையாலும் புத்திவித்துக்களென்கிற இவர்கள்சொல்வதும் கல்பனையேயாம். வெளிப்பட்ட ஆகாரங்களின்றி விஜ்ஞாமயமாயிருக்கிற சித்தமே ஆத்மாவென்று பிறர்கூறுகின்றார். அப்போது புத்தியை ஆத்மாவாகச்சொல்லும்போது துண்டான தோஷங்களுண்டாகையால் சித்தவித்துக்களென்கிற விவர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாகின்றது. விதித்தவைடைச் செய்கையினுண்டாகிற தருமத்தையும் விலக்கியவற்றைச் செய்கையினுண்டாகிற அதருமத்தையும் பரமார்த்தத்தவமென்று மீமாம்ஸைர் சொல்லுகின்றனர். காலதேசபேதத்தால் தருமாதருமங்களில் வேறுபாடுகொள்ளப்படுகின்றமையால், தருமாதருமவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாம், என்று “மனஇதிமனோவிதே” என்கிற இருபத்தஞ்சாவது சுலோகத்திற்குக் கருத்து.

26. காரணமாத்திரமாகிய ப்ரதாநமன்கிற மூலப்ரக்ருதி ஒன்று, மகான் அஹங்காரம் சப்ததத்மாத்திரம், ஸ்பர்சதத்மாத்திரம், ரூபதத்மாத்திரம், ரஸதத்மாத்திரம், கந்ததத்மாத்திரம், என்கிற காரணகாரியரூபமாகிய ப்ரக்ருதிவிக்ருதிகளென்கிற தத்வங்கள் ஏழு, செவி, வாய், கண், மூக்கு, த்வக்கு, என்கிற ஐந்து ஜ்ஞானேந்திரயங்கள், வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம், என்கிற கருமேந்திரியமென்று சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம், என்கிற விஷயங்களைத்து, ஆக விகாரங்களபதினாறு, ப்ரக்ருதியுமாகாமல் விக்ருதியுமாகாமல் த்ருசிஸ்வபாவனாய் விளங்குகிற புருஷனென்கிற ஆத்மா ஒருவன், ஆக இருபத்தைத்து தத்வங்கள் வாஸ்தவங்களென்று ஸாங்கியர் கூறுகின்றனர். இங்ஙனமிவர்கள் இருபத்தைத்து தத்வங்களென்று சொல்லும்போது கணக்கைக்கூட்டுவது வீணாகின்றது. அது வேறுதத்வமில்லை என்பதைக்குறிப்பதற்காயின், வேறுபொருளுண்டானபோது அதை இல்லையென்பதுகூடாது. இல்லையாயின் அக்குறிப்புச்சேராது. ஆகையாலவரிங்ஙன மிருபத்தைத்து தத்வங்களைச் சொல்லுவது கல்பனையேயாம். பஞ்சவிமகாமுரி மத்தேரீர் இவ்விருபத்தைத்தோடு ஈசுவரனையும்சேர்த்து இருபத்தாறு தத்வங்களென்று கூறுகின்றார் இதுவும் தக்கதல்லவென்பது கீழ்ச்சொல்லியபடி ஸ்பஷ்டமாகின்றது. அன்றியே, ஈசுவரனைப் புருஷனிற்சேராது பிரிக்கக்காரணமில்லை. புருஷத்தத்வத்தி லந்தர்பாவமில்லையாயின் கடம்போலீஸ்வரன்ஜடரூபியாய் ஈசுவரனாகான். ஆகையால் அவர்கள்மதமும் கல்பனையேயாகின்றது. பாசுபதாகமவாதிகள், ராகம் அவித்யை நியதிகாலகலையாயை, என்கிற இவைகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு, முப்பத்தோருதத்வமென்கிறார்கள். இவ்வாறு பிரிவுகளைப்பிரிக்கிவ் அந்தமாய் பிரிக்கக்கூடுமாய்கையாலும் கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களாலும் மிதுவும் கல்பனையேயாகின்றது, சிலர் கணக்கில்லாத தத்வங்களிருக்கின்றனவென்று கூறுகின்றார்கள். இது கல்பனையே அஞ்ஞாதத்தால் விவாதப்படுகிறார்களன்றோ. என்று “பஞ்சவிமசக இத்தியேகே” என்கிற இருபத்தாறுவது சுலோகத்திற்குக்கருத்து.

(27) லோகத்திற்கு த்ருப்திசெய்விப்பது தத்வமென்பது லோகவித்துக்களென்கிற லௌகிகர்களினபிப்ராயம். இதுப்ரமம். தனித்தனியே ருசி பேதமுடைய ப்ரபஞ்சத்தை த்ருப்திசெய்விப்பது ஈசுவரனாலும் கூடாமையாலென்க. தக்ஷர்முதலிய மகர்ஷிகள் ஆச்ரமங்கள் பரமார்த்தங்களென்று ஸாதிக்கிறார்கள். இதுகல்பனை; ஆச்ரமமென்பது வேஷமாயின் சூத்திரரும் ப்ராமமணரைப்போல் வேஷம்போட்டுக்கொள்ளிவ் அவர்களுக்கும் ஆச்ரமமுண்டாகவேணும் அப்படி இல்லையன்றோ. ஜாதியோடுகூடியே ஆச்ரமத்தை நிச்சயிப்பது அஸாத்யம். ஜாதியை நிச்சயிக்கப்போகாமையாலெவ்வாறு ஜாதியைக்கூட்டி ஆச்ரமங்களைக்காண்பது. ஆனதா லாச்ரமவித்துக்களென்கிற இவர்கள் சொல்வதும் கல்பனையேயாகின்றது. ஆச்ரமஸம்ஸ்காரங்களை ஆச்ரமமென்றாலும் அவை தேஹத்தைச்சேர்த்தவையானால் பாலோக ஸம்

க.க. ஸ்ரீராமபெயராஜ் வெட்டித் தந்த தமராயரா |
தயாலியரீதி-ஒட்டி-வெட்டி-தெழுவி-வகை-நெண் ||

తథావిశ్వయిదిం దృష్టం వేదాం తేషు విచక్షణైః॥

கூட, நதிரொப்பாநவோத்திந்-புஷ்பெஹிநவஸாரயக்!

39. సనితోధోసచోత్పత్తిసంబంధసచసాధకః ।

సముముక్షునానై ముక్ష్యత్యేనాపరమాధికాతా॥

1970-ஆர். எடுத்த ப்ரகரணத்தை முடிப்பதற்கு இந்த சீலோகஞ் சொல்லப்படுகிறது. த்வைதம் பொய்யென்றும் ஆத்மா ஒன்றே மெய்யென்றும் நிரூபித்தமையால்த் தவிர்த்தமாயிற்று. அதாவது வேதம் லோகம் இவற்றிலுள்ள ஸம்ஸ்த வ்யவஹாரமும், அவிய்யயின் ஸம்பந்தத்தால் உத்ததென்பதாம். ஆகையால், உத்பத்தி ப்ரளயம் இவ்விரண்டும் பொய். பத்தன், முக்தன், முருகந், என்கிற வீபாகமும் பொய். வாஸ்தவத்தில் பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு, இவையெல்லாம் பொய்யாகையால் ஸம்ஸாரியென்றும் மோகநம் பெற்றவனென்றும் இவ்வாறு பேதப்பட்ட ஆத்மாக்க ளெவ்வாறு மெய்யாகப்போகிறார்கள். இவ்வாறு உத்பத்தி ப்ரளயம் இதனைப் பொய்யென்று சொல்லுவதெல்லாமெனில் கூறுகின்றோம். பேதம் பொய்யென்றோ. “யத்ரஸித்தவத்மீவபவதி” யதிலுந்நோவேபச்யதி “ஆத்மவேதம் ஸர்வம்” “ப்ரம்மவேதம் ஸர்வம்” “ஏகமே வாத்வீதீயம்” “இதம் ஸர்வம் யதயமாத்மா” “இவனுக்கு பேதம்போல் காணப்படுகிறது” “பேதம்போல் காண்கிறான்” “இவை எல்லாமாத்தமாவே” “இவை எல்லாம் ப்ரம்மமே” “ஒன்றே இரண்டாவதில்லை.” “ஆத்மரூபமே இவை எல்லாமாக்க காணப்படுகிறது” இவைமுதலிய சுருதிகள் பேதங்கையெல்லாம் பொய்யென்று நன்றாய்ப் பேசுகின்றன. ஆகவேச்சொல்லிய யுக்திகளாலும் இந்த சுருதிகளாலும் உலகமெல்லாம் பொய்யென்பது பெறப்பட்டது. ஆகவே, பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு, எல்லாம் பொய்யாகின்றது. பொய்யாவது அசத்தன்றோ. மெய்யான ஸத்துக்கேயன்று பிறப்பு முதலியவை யுண்டாகும். பொய்யான அஸத்திற்கு பிறப்புமுதலியவை இல்லையன்றோ.

முயல்கொம்புக்குப் பிறப்புண்டோ; அழிவுண்டோ; ஆகையால் லதபோலவே அஸத் துக்கு பிறப்புமுதலியவை என்று விளக்கிற்று. ஆக உலகமெல்லாம் பொய்யாகையால் அஸத்தான இவ்வுலகத்தில் ஒன்றுக்கும் பிறப்புமுதலியவை யில்லை. பிறப்புமுதலியவை இல்லாதபோது ஓராந்தமாபத்தனென்றும் ஒருவன் முத்தனென்றும் சொல்லுகிற பேதம் பொய்யே என்பது ஸித்தமன்றோ. இனி, அத்தைதந்திற்கும் பிறப்புமுதலியவை கூடாதன்றோ. அத்தைதம் பிறப்புமுதலியது என்று சொல்லுவது மிகவும் விரோதமுடையது. இனி வயவஹரா தசையிலிருக்கிற சடம் படம் முதலியவற்றிற்கு உத்பத்திகாசங்கள் சொல்லுவோமென்றால் லவை கயிற்றில் பாம்புபோல கலபிக்கப்பட்டவையென்று சொன்னோம். கயிற்றில்தோற்றுறிய பாம்புக்கு பிறப்பு அழிவிற்குதான் என்றோ இவ்வுலகத்திற்கும் சொல்லலாம். தோற்றமேயன்றி வான்வயத்தில் பிறக்கவு மிறக்கவு மில்லையன்றோ. கயிற்றில்தோற்றுறிய பாம்பானது கயிற்றில்பிறக்குமோ மன தில் பிறக்குமோ; கயிற்றில் பிறக்குமாயின் கயிற்றைக்காணு மவர்களைல்லாம் பாம்பைக் காணவேணும். மனதில் பிறக்குமென்றால் வெளியில் தோற்றுவது கூடாது. ஆதலால்த பாம்புக்குப் பிறப்பு சொல்லமுடியாது. ஆதலால் மனதில் தோற்றுறியதென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அவ்வாறு பிறப்பு முதலியவையின்றி வெறும் தோற்றமாகையால் கயிற்றில்பாம்புபொய்யானதுபோல இவ்வுலகமும்மனதின் தோற்றமேயாகையால்பொய்யேயாம். இவ்வுலகம் மனத்தோற்றமின்றி வான்வயமாயினிவ்வுலகுக்கு மகமடங்கிய போதாயி லு ஸாஷாப்தி என்கிற பேருறக்கத்திலு முலகம் காணப்பட வேண்டுமன்றோ. அப்படி காணப்படுவதில்லை. ஆகையால் மனதில்தோற்றுறிய தோற்றமே இவ்வுலகெல்லாம் என்று ஸ்புடமாகின்றது. ஆனதால், இவ்வுலகத்தின் பேதம் பொய்யாகையால் இவ்வுலகத்திற்கு உத்பத்தி முதலியவை இல்லை என்று கௌடபாதாசாரியர் இந்த சலோகத்தில் கூறுவது மிகவும் தக்கதேயாகின்றது. ஆக, இவ்வாறு பேதம் பொய்யாகிற விது ஸகல ப்ரமாணங்களாலும் சுருதி சாஸ்திரங்களாலும் காட்டப்படுகிறது. ஆனால் கௌடபாதாசாரியர் மூண்டாகின்றது. அதாவது இவ்வாறு ஸகலசாஸ்திரங்களுக்கும் பேத மில்லை பென்பதில் சுருத்தாயின் அபேதமான அத்தைத ப்ரம்மம்வருபதில் சாஸ்த்ர மில்லாமையால் அத்தைதமும் ப்ரமாண சூர்யமாய் ஸர்வஞ்சயவாதமாய் விடுமே என்பதுதான். இதற்கு ஸமாதானம் பேத ப்ரபஞ்சமுண்டாகையால் சூர்யமில்லை என்பதாயி னப்போது பேதமில்லை என்று முன்சொன்ன ஸித்தத்தத்திற்கு விரோதம் வருமேயென்றால், இதற்கு முன் ஸமாதானம் சொல்லியிருக்கிறோம். அதாவது, இவ்வாறு ப்ரமாணமான ஓரதிஷ்டாநமின்றி பிறவாதாகையால் பேத ப்ரபஞ்சப்ரமத்திற்கு அதிஷ்டாநமாய் ஒன்றிருக்க வேண்டும். அதுவே சுத்த ப்ரம்மமென்பதுதான். ஆனதால் மறுபடியும் அதை எடுத்து தோஷங்காட்டுவது பயனில்லாததேயாம். இனி, பாம்புக்கு அதிஷ்டாநமாய் தோற்றின கயிறும் வான்வயத்தில் அஸத்தியமானதுபோல ப்ரபஞ்சப்ரமத்திற்கு அதிஷ்டாநமான ப்ரம்மமும் அஸத்தியமாகவில் விருத்தியில்லை. ஆகையால் ஸர்வஞ்சயவாதமே த்ருடப்படுகிறதென்றால் அந்நவமல்ல, ப்ரம்ம நீங்கியபின் னும் அதற்கு முன்னும் அதிஷ்டாநமாகிய கயிறு காணப்படுகின்றமையால் கயிற்றில் தோற்றின ஸர்பம்போல கயிறு பொய்யாகாது. அவ்வாறே ப்ரபஞ்சப்ரமத்திற்கு அதிஷ்டாநமான ப்ரம்மமும் பொய்யாகாது. ஆனால் கயிறுனது ஸர்பகாலத்திற்குமுன்னும் பின் னும் தோற்றுக்கின்றமையால் ஸர்பம்போல பொய்யாகாவிடினும் காலாந்தரத்தில் பாதிக்கப்படுகின்றமையால் பொய்யேயாகின்றது. ப்ரம்மம் எப்போதும் பாதிக்கப்படாமையால் ஸத்தியமேயாகின்றது. ப்ரம்மமும் ப்ரமத்தி லதிஷ்டாநமாய் கோசரிக்கின்றமையால் ப்ரமத்தில் கோசரிக்கிற கயிற்றுப் பாம்புபோல பொய்யாகக்கூடுமே என்றால் இந்த ப்ரம்மம், ப்ரமத்தில் முக்யமாய் கோசரியாமையால் ஸ்ஜ்ஜுஸர்ப்ப ப்ரமத்தில்

முடியாமல் கோசரியாமல் அறிஷ்டாநமாய் கோசரிக்கின்ற ரஜ்ஜு, ஸ்பம்பப்போல் பொய் யாகாமல் ஸத்யமேயாவதுபோல் ஸத்யமேயாகின்றது. கல்பநாதிஷ்டாநம் கல்பனைக்கு முன்னிருக்கவேண்டுமாய்கையால் ஸர்வகல்பநாதிஷ்டாநமான ப்ரம்மம் ஸத்தேயாமன்றி பொய்யாகாது. இனி ஜ்ஞாநகோசரமாகாத ப்ரம்மத்தை எவ்வாறு சாஸ்திரம் தெரியப்படுத்துமென்றால்; அவுத்தையினால் கல்பிக்கப்பட்ட தோஷபேதங்களை நீக்கவே, தானே ப்ரம்மஸ்வரூபம் விளங்குமென்றே. ஸ்வரூபம்சத்தில் சாஸ்திரத்தால் காரியமில்லை. அவுத்தமான விஷயத்தையே சாஸ்திரம் போதிக்கின்றமையாலென்க. இது வாஸ்தவ ஜ்ஞாநகோசர மாகாவிடினும் அநுவருத்தியினாலேயே கீழ்ச்சொல்லிய வையெல்லாம் கூடும். ஆனதால் ப்ரம்மம் நிர்விசேஷமென்பது வேத வித்துக்களின் கொள்கை.

கூ.க. ஹாவெவரவஸுநிரெவாபரித்யெநவகவிதஃ |
ஹாவாஸுப்யுதிபெபெநவதஸ்டாபுதபாஸிவா||

33. ஹூர்ப்ரஹ்மஸுப்யுதிபெபெநவதஸ்டாபுதபாஸிவா |

ஹூர்ப்ரஹ்மஸுப்யுதிபெபெநவதஸ்டாபுதபாஸிவா ||

ஸ0-ஹா. முன்கலோகத்தில் சொல்லிய விஷயத்தையே ஜேதுக்களால் வலியுறுத்துகின்றது. கயிற்றிலில்லாத ஸ்பம் தாரைமுதலியவற்றை இது பாம்பு இது தாரை என்று, ப்ரமிப்பதுபோல ப்ரம்மத்திலில்லாத ப்ராணாதிவஸ்துக்களை ப்ரம்மத்தி லிருக்கின்றனவாக ப்ரமிக்கின்றோம். ப்ரமத்திற்குக் காரணம் மனதேயாகின்றது. மனது செல்லாதபோது ஒரு வஸ்துவும் காணப்படுவதில்லையென்றே. ஆத்மாவுக்காயின் சலமில்லை. மனத்திற்காயின் சலமே ருணமாகின்றது. ஆகையால் சலமுடைய மனஸின் தருமங்களை ப்ரமார்த்தங்களென்று யார் சொல்லுவார். ஆகையால் ஸத்திக்குண வஸ்துக்களால் அத்வயரூபமான ஆத்மா ப்ரமிக்கப்படுகிறான். இந்த ப்ரமத்திற்கு ஆத்மாவே அறிஷ்டாநமாகிறது. ஆகையால் ப்ரமத்தால் வந்தது கயிற்றில் தோற்றிய பாம்புபோல பயத்தைத் தரும். ப்ரமார்த்தமான அத்வதமே சிவகரமானது. அதாவது மங்களஸ்வரூபமானது.

கூ.ச. நாதீஹாவெநநாதெநடிநவெநாவிகயம்வந |

நவ்யுயூதாப்யுயுகிஷ்டிதிதகவவிஷொவிஷு ||

34. நாதீஹாவெநநாதெநடிநவெநாவிகயம்வந |

நவ்யுயூதாப்யுயுகிஷ்டிதிதகவவிஷொவிஷு ||

ஸ0-ஹா. இந்த பேத ப்ரபஞ்சவஸ்துவானது ஆத்மதாதாத்மயத்தாலும் ஸ்வதாதாத்மயத்தாலும் ஸித்திப்பதில்லை. ஆத்மா அஜடமாகின்றமையாலும் ப்ரபஞ்சம் ஜடமாகின்றமையாலும் முதலாவது கூடாது. இது ஸ்வதாதாத்மயமாய் ஸ்வதந்திரமாயினுத்மாவேயாகவேண்டி யிருக்கின்றமையால் விரண்டாவதுக் கூடாது. பேதமே தருமமாயாவது ஸ்வரூபமாயாவது ஸித்தியாதாகையாலும் ப்ரபஞ்சபேதம் ஸித்தியாது. ஆகையால் அத்வதமே தத்வமென்று தத்வவித்துகளினப்பிராயம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

பேதம் ஸ்வரூபமாயும் தருமமாயும் ஸித்தியாது என்கிற விஷயம் கெட்டு நிரூபிக்கப்படவேண்டியதாயினும் இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கப்படவில்லை. இது பேதனுஷண ப்ரகாரத்தில் கண்டாராயத்தக்கது.

சூரபரம்மணேகம்.

சுய மளபவாடி காரிகாபாடி சுவெதி தவ்ய கரணடி.

க. உவாஸநாஸிதெதாயபெட்டாஜாதெஸ ஹணிவதெத |
புராமுதெதாஜஸவடெதநாஸக்யவணீஸ்யுதெ ||

௧. சுபாஸநாஸிதெதாயபெட்டாஜாதெஸ ஹணிவதெத |

புராமுதெதாஜஸவடெதநாஸக்யவணீஸ்யுதெ ||

ஸு-ஹ. ஆதம்ஸ்வரூபத்தை யொழிந்தவையெல்லாம் பொய்யெ ஆத்மைதமே ஸத்யமென்று செய்த ப்ரதிக்ஷணியின்படி த்வைதம் பொய்யென்பதை வைத்ய ப்ரகரணத்தில் நிரூபித்தார். இந்த ப்ரகரணத்தில் ஆத்மைதமே ஸத்யமென்பதை யுத்திகளாலும் காட்டுகின்றார். எவன் நானுபாஸகம் செய்து ப்ரம்மத்தை யடையப்போகிறேனென்றும் அபேதத்தை யடையப்போகிறேனென்றும் நினைக்கிறானே அவன் ப்ரம்மாபேதஸ்வரூபத்தை கண்குணராமையால் ப்ரம்ம வித்துக்களால் தாழ்த்தவனாக நினைக்கப்படுவான்.

உ. சுதெகாஸக்யாஸிதெதாயபெட்டாஜாதெஸ ஹணிவதெத |

புராமுதெதாஜஸவடெதநாஸக்யவணீஸ்யுதெ ||

௩. சுதெகாஸக்யாஸிதெதாயபெட்டாஜாதெஸ ஹணிவதெத |

புராமுதெதாஜஸவடெதநாஸக்யவணீஸ்யுதெ ||

ஸு-ஹ. ஆகையால் ப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தை பலத்ருஷ்டாந்தங்களாலும் காண் சொல்லுகின்றேன். ஆனதாலிதை யறிந்து உத்தம ப்ரம்மவித்தாரும் வழியை அடையவேணும். ஆகையால், பிறவாததாமி ஸாம்யத்தையடைந்த, ஆத்மைதஸ்வரூபத்தை யறியவேணும்.

க. சுதெகாஸக்யாஸிதெதாயபெட்டாஜாதெஸ ஹணிவதெத |

புராமுதெதாஜஸவடெதநாஸக்யவணீஸ்யுதெ ||

3. சுதெகாஸக்யாஸிதெதாயபெட்டாஜாதெஸ ஹணிவதெத |

புராமுதெதாஜஸவடெதநாஸக்யவணீஸ்யுதெ ||

ஸு-ஹ. ஆகையப்போல் ஸதிஷ்டமாய் நிரவயவமாய் எங்கும் நிறைந்ததாயிருக்கின்ற ப்ரமாதம்ஸ்வரூபத்திலுள்ளும் கடாகாசம் முதலியவைவாகாசத்தினின்றும் முண்டாவது போல் ஜீவர்கள் உண்டானார்கள். கடாகாசம் முதலியவற்றால் ஆகாசம் பிறப்புடைய தானதுபோல ஜீவர்களால் ஆதமா பிறப்புடையவனாகின்றான். ஆகையால் வேதாந்தங்களில் ஜீவர்கள் ப்ரமாத்மாவினிடத்தில் பிறந்ததாய்ச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு மகாசத்தில் கடாகாசம்போலப்பிறந்தனரென்று கருத்து. வாஸ்தவத்தில் பிறந்தார்கள் என்று. அவ்வாகாசத்தில் கடம் முதலியவைபோலவே ப்ரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ருதிவீ முதலியனும் சூதங்களும் உண்டாகின்றன. ஆகையால் மத்த புத்திகளுக்கு ஜாகியை ஒப்புக்கொள்ளும்போது இது திருட்டாந்தம்.

ச. சுதெகாஸக்யாஸிதெதாயபெட்டாஜாதெஸ ஹணிவதெத |

புராமுதெதாஜஸவடெதநாஸக்யவணீஸ்யுதெ ||

யும் மோகூத்தையு மடைகின்றதென்றும் அந்த ஜீவனும், ஜ்ஞாநஸ்வரூபஸத்தாமாத்திரத்தால்ப் பரஞ்ருதியின் பரவ்ருத்தியில் காரணமாகிறதென்றும் ஜீவாத்மாவுக்கு ஒரு விசேஷத் தருமமும் வேண்டியதில்லையென்றும் சொல்லுகிற ஸாங்கியர் கேவல மூடத்தனத்தால் ஒருபயனுமின் றி வேதார்த்த விருத்தபாக ஜீவாத்மபேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளுந் துர்கள். ஆனதால் ஸாங்கியர் கருத்துக்களின் ஸம்பந்தம் ஒருவனுடையது, மற்றொருவனுக்கு வரவேண்டுமானாகையால் ஜீவபேதம் கொள்ளவேண்டுமென்று ஆகேஷிபிச்சுக் கூடாது. இனிதார்க்கிகர் ஆகேஷிபிப்பார்களாயின், அவர்களுக்கு சமாதானம் சொல்லுகிறோம், தார்க்கிகர்கள் ிவாத்மாவுக்கே ஸுகதுக்கங்களை யொப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அது பிழை. ப்ரதேசமில்லாத ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஸுகதுக்க ஸமவாயங்களை யொப்புக்கொள்ளத்தருமோ; இதுவுமின்றி ஆத்மாமாஸ்ஸோடுசேர்த்தபோது அந்தந்த ஜ்ஞாநமுண்டாகிறது. தன்று சொல்லுகின்றமையால் எப்போதும் ஜ்ஞாநஸ்மருதிக ளுண்டாகவேண்டும். எககாலத்தில் எல்லாஸ்மருதி ஜ்ஞாநங்களு முண்டாகவேண்டும். வேறு வேறு ஜாதியான ஆத்மாவுக்கும் மகஸ்ஸுக்கும் ஸம்பந்தமும் கூடாது. த்ரவ்யத்திற்கும் குணம் முதலியவற்றிற்கும் ஸம்பந்தமுண்டாவதுபோல் ஆத்மாவுக்கும் மகஸ்ஸுக்கும் ஸம்பந்தங் கூடுமென்பது தகாது. த்ரவ்யத்தைவிட வேறாய் ரூபமுதலிய குணங்களும் கருமம் ஸாமான்யம் விசேஷம் ஸமவாயம் இவைகளு மில்லையன்றோ. எங்கள் மதத்தில் த்ரவ்யத்தைவிட குணம் முதலியவை வேறு, ஸுகம் துக்கம் இச்சை முதலியவை ஆத்மாவைவிட வேறு, என்றால் இவ்வாறு பேதப்பட்டவை யொன்று சேருவது கூடுமோ. அபுதஸித்தங்களாகையால் கூடுமென்றால் அநித்யங்களான ஸுக துக்கம் இச்சை முதலியவற்றோடு நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு அபுதஸித்திகூடாது. (அபுதஸித்தியாவது பிரிவின்றியிருக்கை என்று தார்க்கிகர்மதம்) இவற்றோடு மபுதஸித்தியுண்டென்றால் ஆத்மபரிமாணம்போல இவற்றையும் நித்யங்களேயெனக் கொள்ளவேண்டும். அது விருத்தம் இஷ்டமும்ல்ல. ஸுகம் துக்கம் இச்சைமுதலியவை நீங்குவதே மோகூதமென்று ஸித்தாந்தமாகையாலென்க. ஸமவாயம் த்ரவ்யத்தைவிட வேறாயின் குணத்திற்குப்போல அத்தற்கும் த்ரவ்யத்தோடு ஒரு ஸம்பந்தம் சொல்லவேண்டும். ஸமவாயம் நித்ய ஸம்பந்தமாகையாலது வேண்டப்படாதென்றாலும் அந்த ஸம்பந்தமுடைய குணமுதலியவை எல்லாம் நித்யமாகவேண்டும். மிகவும் வேறுபட்டதாயின் 'அதினுடையதிது' என்று வ்யவஹாரங் கூடாது. ஆவது மழிவதுமான குணங்களை ஆத்மாவுக்கு ஒப்புக்கொண்டால் ஆத்மாவு மநித்யமாகவேண்டியதும். தேஹத்திற்குப்போலவே விகாராதி தோஷங்களும் தப்பாது ஆகாசத்திற்கு உபாதியினு லமுக்குவருவதுபோல் ஆத்மாவுக்கு அவித்யையினால் ஸுகதுக்கங்கள் வருமென்கிற பகஷத்தில் வ்யவஹாரதசையில் பந்தமோகூங்களுக்கு ஒரு விரோதமுமில்லை. எல்லாமதஸத்தரும் அவித்யாஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். பரமார்த்தத்தில் துக்கம் முதலியவற்றின் ஸம்பந்தமே கிடையாது. ஆகையால் அந்த தார்க்கிகர்களும் வீணாகவே ஜீவாத்மபேதத்தைக் கூறுகின்றார்கள்.

சு. ராலிவகாரூலஸோவ்யாஸூலிஷு)ஹைதகுதகுதகுதவெவ !

சு.காஸஸூ)தவெஹாஸூ)ததுஜீவெஷு)மிணயபி||

உ. ருமகாஸஸூ)ததுஜீவெஷு)மிணயபி||

சு.காஸஸூ)ததுஜீவெஷு)மிணயபி||

ஸ-000-ஒரு ஆத்மாவில் ஆத்மபேதத்தைப்பற்றிய வ்யவஹரம் அவித்யைனால்விரோதமின்றிக் கூடுவதெப்படி என்றால் சொல்லுகின்றோம். எவ்வாறு, தரு ஆகாயத்தில்தானே

ஸ0-ஹா. வேதத்தில் அகேக வாக்யங்களால் ஸ்ருஷ்டி சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ருஷ்டியாவது ஸத்துக்கே என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஸத்துக்கு ஸ்ருஷ்டி என்றித உத்பத்தியாவது ரூபவிகாரத்தை யடைவதேயாம். ஆனதால் ஸ்ருஷ்டியை போதிக்கின்ற சுருதிவாக்யங்கள் ப்ரமாணமாக வேண்டுவதற்கு விகாரத்தை யொப்புக் கொள்வது தக்கதே யாமென்பது கூடாது. மாயையினால் தோற்றுகிற இந்த தோற்றத்தையே உத்பத்தி என்று சுருதி ஸ்ருஷ்டி வாதங்கள் சுருதியில் காணப்படுகின்றன வென்று சொன்னோம். இங்ஙனம் சொல்வது அமூக்யமென்றாலும், யுக்தி யுக்தமாயும் முன்பு பல சுருதிகளால் நிச்சயிக்கப்பட்ட அவிகார ரூபத்துக்கு விரோதமாகாதுமான பொருளே ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதாம். ஆகையால் ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிற வாக்யங் களுக்கு நம்முடைய பக்ஷம் விரோதமானதல்ல.

உச. நெஹநாநெதிவாஜாயாபிநேயாபிநிக்ஷயி |

அஜாயபிரொஹஹுயாஜாயபாஜாயபதெகாவஃ ||

அ. நீசநாநீசுவாக்யம்நிர்நாக்யம்நிர்நாக்யம் |

அகாயநாநீசுவாக்யம்நிர்நாக்யம்நிர்நாக்யம் ||

ஸ0-ஹா. சுருதிதாபர்ய நிச்சயங் கூறுகின்றார். ஸ்ருஷ்டியும், ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்ட பொருள்களும் வாஸ்தவமாயின், அப்போது அஸ்த்யமென்று வேதவாக்யம் சொல்லக்கூடாது. “நேஹநாநி க்ஷயி” (பேதப்பட்ட பொருளொன்றுமில்லை) என்றித சுருதிமுதலிய வாக்யங்களால் ஜகத்து பொய்யென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால்தவத நிச்சயத்தின்பொருட்டு ஸ்ருஷ்டி கல்பித்துச் சொல்லப்பட்டதென்பது நன்றாய் விளக்குகின்றது, ப்ராணாதி ஸம்வாத வாக்யங்களில் கற்பித்துச் சொல்லிய கதைபோல ஸ்ருஷ்டியும் கல்பித்துச் சொல்லப்பட்டது. ப்ராணஸம்வாதம் கல்பிக்கப்பட்டதென்பது சிலருக்கு ஸம்மதமன்றாலும் அது கல்பிதமே என்பதை முன் விளக்கியிருக்கின்றமையால் அது கல்பிதமேயாம். அதுபோல ஸ்ருஷ்டி கதையும் கல்பிதமேயாம். இதுவுமன்றி, “இத்த்ரோமாயாபி புருரூபசயதே” (மாயையினால் நானு ரூபங்களுமுண்டாகின்றது.) என்றித வாக்யத்தினால், ஸ்ருஷ்டி மாயை என்பது கூறப்பட்டது. இனி மாயாசப்தத்திற்கு இத்திரியங்களினால் பிறக்கிற ஜ்ஞானமே பொருளாகையினால் ஸ்ருஷ்டி மாயை என்று கூறப்படவில்லை என்றாலும் அந்த இத்திரிய ஜ்ஞானங்களை அவித்யை என்றித மாயையாகவே ஒப்புக்கொள்ளுகின்றமையால் இந்த வாக்யம் ஸ்ருஷ்டியை மாயை என்று சொல்லுகிறதென்பது யுக்தமேயாம். இதுவுமன்றி, அஜாயமாரோபஹுதாயிஜாயதே” பிறவாத வஸ்து பலபடியாகப் பிறக்கிறது) என்றித சுருதியினாலும் ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரம்மத்திற்கு வாஸ்தவத்தில் பிறப்பில்லை. மாயை யினாலே பிறப்புண்டாகிறதென்பது விளங்கிற்றன்றோ. ‘அஜாயமாந’ என்றித வாக்யத்தினால் வாஸ்தவத்தில் பிறப்பில்லை என்றிதது. ‘பஹுதாயிஜயதே’ என்பதினால் மாயாஸ்ருஷ்டியில் பிறப்பு, என்றங் கூறப்படுகிறது. இந்த சுருதி வாக்யத்திற்கு இங்ஙனமே பொருள். அன்றேல், ஒரு ப்ரம்மத்திற்கே பிறப்பும் பிறப்பில்லாமையும் வாஸ்தவத்தில் கூடுமோ; ஆனதால் பிறப்பு மாயை. பிறவாமை பரமார்த்தம். நெருப்பில் உஷ்ணமும் சீதமும் வாஸ்தவத்தில் ஒன்று சேருமோ. ஆனதால் கீழ்ச்சொல்லியபடி ஆத்மா ஒருவனே பரமார்த்தமென்றித விந்த அத்வைதமே வேதார்த்தத்திற்கு உண்மையான பொருள். “தத்ரகோமோஹா கச்சோக ஏகத்வமதப்யத” என்று, ஒன்றே என்று, அத்வைதத்தை யறிந்தவனுக்கு சோகம் மோகம் முதலிய துக்கங்கள் வருவதில்லை. என்று சுருதி சொல்லுகின்றது. “மருத்யோஸஸ மருத்

யுமாப் கோதிய இலநாசேவபச்சயி” என்று எவன்ஸ்குஷ்டயாதி பேதங்களைக் காண் கிறானோ அதாவது பரமார்த்தமென்று நினைக்கிறானோ, அவன் மகாஸம்ஸாரியாய் பெரு க்துன்பத்தை யடைவானென்று கருதி சொல்வதுகின்றது. இவற்றை யெல்லாம் யோசிக் கும்போது அக்ஷைதமே பரமார்த்தமென்று சொல்வது தக்கதாகின்றது.

உரு. ஸ சிறுதரவவாடிஅவஸிவஃபுதிஷியுத |

கொடுநதஐநயெழிகாரணம்புகிழியுதெ

౨౫. సమూహేరపవాదాచ్చసమ్మతఃప్రతిషిధ్యతే ।

శాస్త్రసంజనయేదితికారణమ్మృతిపిద్యతే॥

ஸார்-ஊர். பேதப்பட்ட ஜகத்து பொய்யென்றும் அத்தைவதம் மெய்யென்றும் ரூபிப்பதற்கு மற்றொரு காரணம் கூறப்படுகின்றது. சகாவாஸ் யோப நிஷத்தில் “அந்தந்தம்: ப்ரவிச்சதி யேஸம்பூதி முபாஸதே” என்கிற வாக்கியத்தினால் பேதப்பட்ட காரியங்கள் யு பாவிப்பது அஜ்ஞாகந்தா வென்று அந்த உபாஸகத்தை தாவிக்கின்றமையால் பேதகாரியங்கள் பொய்யென்று வெளியாகின்றது. ஆகையால் பேதகாரியம் கூடாதன்றோ. இனி, அங்குசமும் ஸமுச்சயத்திற்காக நிந்தித்தமையாலும் வைராக்யம் பிறந்து வேதாந்தச்ரவணத்திலிழிந்தவனுக்கு பின் வருகிற ப்ரம்ம வித்யையோடு ஒரு புருஷனிடத்தில் ஸாமாநாதிகளைய மென்கிற சேர்க்கையை நினைத்து ஸமுச்சயஞ் சொல்லப்பட்டதாகையால் அவித்யை என்கிற கருமத்திற்கு தத்வஜ்ஞாக காலத்தில் ஸ்திதிபில்லி என்பது விளங்கினமையால்த் அவித்யையோடு ஸமுச்சயத்திற்காக விநிக்கப்படுகையாவது அவித்யையிலுலாகிய அவை பொய்யாவதுபோல இத்த காரியபேதமும் பொய்யே என்பதை அறிவித்தற்கேயாகையால் இதுபொய்யென்பதற்கு சாக்ஷியாவதில் வீரோதயில்லி என்க. தத்வஜ்ஞாகம் பிறந்தபின் இவ்வாந்மாவுக்கு பேதத்தைப்பற்றிய ஜம்மத்தை யுண்டிப்பண்ணுவது எவனுக்கு ஸாந்யமென்கிற வாக்கியத்தினாலும் ஜம்மபேதம்பொய்யே என்பது விளங்கிற்று. ஆனதால்தவைதமே யுண்மையானது. ஜம்மகாரணியில்லி என்கிற கருதி “காயங்குத்ச்சிந்கப்பபூவுக்ச்சித்” என்கிற வாக்கியமேயாம். இது ரஜ்ஜு-ஸர்பத் ரூப்தாந்தத்தை யொத்திருக்கின்றது.

உசு. ஸவனஷுநதிநதீதிவர)ரவ)ரதம்நிலு-தயதஃ

ஸவடிழாஹ்ஜாவெநஹது நாஜிஸ்யகாஸதெ

౨౬. సవీషనేతి నేతీతి వ్యాఖ్యాతం నివన్న తేయతః ।

సర్వమగ్రాహ్యభావేన సేతునా జంప్రకాశతే।

ஸ்ரீ-ஆர். வேதவாங்கயங்களில் ஆநேக வாங்கயங்களால் காரியகாரண பேத பரம் பறை சொல்லப்பட்ட பின் இவையென்றுமில்லை என்று ஸமஸ்தவத பேதங்களையும் நீஷேதிக்கின்றது. ஆனதால் நிர்விசேஷாதம் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்வதற்கே இங்னம் கூறப்பட்டதென்று விளங்குகின்றது. ஆனதால் ஆத்மாவுக்கு ஜம்மபேதங்களில்லை, இதையறிந்தவனுக்கு ஸ்வயமாக ஸாதாம்ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கின்றது.

உள. ஸுதொஹி¹ராயபாஜநயுஜ²தெநதுததத³ |

ததெதாஜாயெதயஸுஜாஅஃதஸுஹிஜாயெத||

౨౭. సత్యోపనిషత్సూత్రములు

తత్త్వోజాయతేయస్యభాతంతస్యహిజాయతే॥

ஸ0-ஹ. இவ்வாறு ஆத்மஸ்வரூபம் நிர்விசேஷமாய் க்ரகிக்கப்படாதாயின் சான்றி ரத்தானு மறியப்படாது. அப்போது அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ப்ரமாணமில்லை என்கிற ஐயத்திற் சொல்லுகின்றது. ஓர் அதிஷ்டாநதத்தி லிருந்தே மாயாகாரியங்கன் உண் டாக வேண்டுமானாகையால் மாயாகாரியமான இந்த ஜகத்திற்கு அதிஷ்டாநமாக ஸத்தான ஆத்மஸ்வரூப முண்டென்றறியப்படும். இதற்கு ஸத்ஸ்வரூபத்தைக் கொள்வாவிடும் அவ்வஸ்தை தோஷம் வரும்.

பதாங்கவயார்த்தபேதங்கள்,

இந்தசுலோகத்தில் ஸதஃ என்கிற பதத்தை ஆறும்வேற்று மையாகக் கொண்டு ஒரு வ்யாக்யாநமும் ஐந்தாம் வேற்றுமையாக வைத்துக்கொண்டு ஒரு வ்யாக்யாநமும் செயல்பட்டது. இவ்விரண்டு வ்யாக்யாநங்களிலும் கருத்துக்கு பேதமில்லை.

உஅ. சுஸுதெநாரியயாஜநுதக்தெநுதெநவயுஜுதெ|
வஸுஜாவுதெநுதக்தெநுதெநாரியயாவாவிஜாயதெ||

அஃ. அஸ்மீநாயுநாஸந்நுததீஸ்வராயுநுதீ|
வஸுஜுநுதீஸ்வராயுநாஸந்நுதீ||

ஸ0-ஹ. அஸத்தார்ய வாதிகளும் சூர்யவாதிகளும் துஷிக்கப் படுகிறார்கள். ஏனெ ன்றால், அஸத்தான வஸ்துவிலிருந்து வாஸ்தவகாரியமாவது அவாஸ்தவ காரியமா வது பிறவாது. மலடி மகனுக்கு மெய்யான மகனாவது பொய்யான மகனாவதுபிறப் பனே. ஆனதால் ஸதாத்மஸ்வ ரூபத்திலிருந்து இவை எல்லாத்தோற்றுக்கின்றன. காணாத கல்பனை யொப்பத்தக்கதல்ல.

உக. யபாஸுபுபெதிபாஹாஸஸுபுதெநாரியயாநிநி|
தபாஜாபுதிபாஹாஸஸுபுதெநாரியயாநிநி||

அஃ. யநாஸுபுபெதிபாஸுபுந்நுதீஸ்வராயுநுதீ|
தபாஜாபுபெதிபாஸுபுந்நுதீஸ்வராயுநுதீ||

ஸ0-ஹ. மாயையினால் ஸத்துக்கு ஜம்மமென்பது உதாகரணத்தால் காட்டப்படு கின்றது. ஒருமனதானது எவ்வாறு கயிற்றில் பாம்பாய் தோற்றத்திற்குக் காரணமாய் அதை யறிகின்றதோ இவ்வாறே ஸ்வபத்தில், விஷய ரூபமாயும், அதையறிகிறதாயும் தோற்றுக்கின்றது அவ்வாறே விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் காணாவித விஷயபேத மாய் தோற்றி யவற்றை அறிவதாக நிற்கின்றது. ஆனதாலிவை யுண்மையல்ல. பர மார்த்த ஸத்தின் காரியமாகின்றது. இவ்வாறு பேதப்பட்ட வஸ்துக்களாய் தோற்று வது மாயையினுலென்பது பலமுறை கூறப்பட்டது.

கஉ. சுதிபனாதிபாஹாஸஸுபுதெநுதெநவஸுஸாபி |
சுதிபனாதிபாஹாஸஸுபுதெநுதெநவஸுஸாபி||

30. அஸ்வயுபுபெதிபாஸுபுந்நுதீஸ்வராயுநுதீ |
அஸ்வயுபுபெதிபாஸுபுந்நுதீஸ்வராயுநுதீ||

ஸ0-ஹ. ஸ்வபத்தில் வஸ்துக்களைக் காட்டித்தருகின்ற கண் முதலிய இந்நிரி யங்கள்மூலம், காணக்கூடிய விஷயங்களைன்கிற வஸ்துக்களுமில்லை. ஆயினும் பல

னையும் நீங்கியதும் பிறப்பில்லாததுமான ஜ்ஞாநஸ்ரூபமன்றோ ப்ரம்மம். ஆனதாலதவே ஜ்ஞேயமாகின்றது. அதாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகையினால் சுயமாகவே விளங்குகின்றது. ஆனதாலறிவு மறியப்படுவதுமொன்றே என்கிறார்கள். அதாவது மற்றொன்றாலறியப்படாது தன்னாலேயே யறியப்படுமென்றவாறு. இந்த ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை யறிகிறவனு மந்த ஜ்ஞாநஸ்ரூபமான ப்ரம்மமே. ஆகையினாலறிபவனும் நித்யனே. விகாரமில்லாதவனே. ஆக நிர்விகாரத்தால் நிர்விகாரம் நிர்விகாரஞ லறியப்படுமென்ற தாயிறது. இதனால் அறிவேயுள்ளது. அதுவே அறிபவனாகவும் அறியப்படும் பொருளாகவும் காணப்படுகிறது. ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் தனக்குத்தானே விளங்குகின்றது. இதையொழிய வேறில்லை என்பது ஸித்தமாயிற்று. இது ப்ரம்மவித்துக்கள் சொல்லும் வார்த்தை. இவ்விடத்தில் த்ருஷ்டாந்தமாக உஷ்ணரூபமாகிய அக்நியையும் ப்ரகாசரூபமாகிய சூரியனையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது. ப்ரமாணங்களாக 'விஜ்ஞாநமாநந்தம் ப்ரம்ம' "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமாநந்தம் ப்ரம்ம" இவைமுதலிய சுருதிகளைக் கொள்க. இவற்றிற்குப்பொருள் ப்ரம்மம் ஸ்வயம்ப்ரகாசஜ்ஞாநஸ்வரூபமானது என்பதாம்.

௩௨. திருமுடிவல்லுரிநவொளியிடுகவு ஸுயீதகி ||

புறவாருவதுவிடுவதுவலுஷுவெதொருததகி ||

38. நியுபீகஸ்யஸநீஸுபுஸுநீஸநீ ||

ருவாஸுநீஸுநீஸுநீஸுநீஸுநீஸுநீ ||

௪௦-அ. கீழ்க்கலோகங்களில் மகஸ்ஸினால் இந்த பேதப்ரபஞ்சம் தொற்றுக்கொண்டும் இந்த மனம் ஒழிந்தபோது இவை கழியுமென்றும், அதற்கு ஸத்யஸதப்ரகாச ரூபசுத்த ப்ரம்மமையஜ்ஞாநம் காரணமென்றும் சொல்லப்பட்டது. இவ்வாறு மனமொழிந்தபின் இந்த ஆத்மஸ்வரூபம் இருக்கும் ப்ரம்ம முமுக்ஷுக்களுக்கு அறியத்தக்கது. அப்போது ஜ்ஞாநரூபியாய் நிர்விகல்பனாய் விளங்குகின்றோ. நித்யமும் சுஷுப்தித்தசையில் நிர்விகல்பசுக ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயிருப்பது ஸ்வப்பிரகாசனாகிய ஆத்மாவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கையில் இதை விட மகம் அழிந்தபின் இந்த ஆத்ம ஸ்வரூபமிருக்கிற விதம் வேறில்லாமையால் அறியவேண்டியதில்லை என்பது தக்கதல்ல. ஸுஷுப்திக்கும், மனம் முதலியவை யொழிந்த நிர்விசேஷ தசைக்கும் மிகவும் பேதமுண்டு. ஸுஷுப்தியில் க்லேசகர் மாவித்யைகள் முதலிய துக்கபீஜங்களோடு கூடியிருக்கிறான். ப்ரம்ம ஜ்ஞாநம் வந்த தசையில் அவையெல்லாம் நீங்கி சுத்தமாய் சாந்தமாய் க்லேசம் கழிந்து ஸ்வதந்திரமாயிருக்கிற ஸ்வரூபத்தோடு விளங்குகின்றான். ஆனதால் இதற்குமத்திற்கும் பேதமுண்டாகையால் வந்த தசையில் ஸ்வரூப மறியத்தக்கதாம்.

௩௩. தீயதெவிரஸுவதுவெததிரமுடிவல்லுரிநவொளியிடுக ||

சுருவநிவாஸுபுஸுநீஸுநீஸுநீஸுநீஸுநீஸுநீ ||

39. நியுபீகஸ்யஸநீஸுபுஸுநீஸுநீஸுநீ ||

சுருவநிவாஸுபுஸுநீஸுநீஸுநீஸுநீஸுநீ ||

௪௦-அ. ஸுஷுப்தியிலும் மேகூத்திலும் ஸ்வரூபத்திற்கு பேதமுண்டென்று சொல்லியதை ரூபிக்கின்றது. ஸுஷுப்தியில் வாஸனை பீஜம் முதலிய வற்றோடு கூடிய ஸமஸ்தாவித்யைகளோடு கூடியே ஸயிக்கின்றான் யன்றி இவைகள் சுத்தமாய் நீங்குவதில்லை. ஆகையால் இந்த ஸுஷுப்தியைவிட மேகூத்திற்கு மிகவும் பேதமுண்டு. க்ராஹ்யம் க்ரகாகம், என்கிற பேதங்கொண்டலாம் நீங்கிசுத்தமான லொழிய

சுத்தமாய் பயமில்லாததாய் சாத்தமாய் கெவலஜ்ஞாஸ்வரூபமாய் விளங்குகிற ப்ரம்மஸ்வரூபத்தோடு ஜீவஸ்வரூபம் அபேதத்தை யடையமாட்டாது. ஆனதால் இந்த பேதங்கள் நீருவது மோக்ஷத்திலேயாமன்றி மற்ற ஸுஷுப்தி முதலிய போதுகளிலுண்டாகாது. ஆனதால் நீ விலகுகுணஸ்வரூப மறியத்தக்கது. அது ஆகாயம்போல் வ்யாபகமானது.

௩௬. ஸஜிதிஷ்டேவஸுபிநாகிசிரிவக்ய |
ஸக்யாவிவாஹஸுபிநாகிசிரிவக்ய ||

36. ஸஜநிதிஸுபிநாகிசிரிவக்ய |

ஸ்வரூபம் ஸுபிநாகிசிரிவக்ய ||

௪௦-ஹா. இந்த ஸ்வரூபமானது ஜன்மகாரணமில்லாமையால் ஜன்மமில்லாதது. கயீற்றில் பரம்புபோல அவிய்யயினாலே ஜன்மமென்று சொன்னோம். இந்த அவிய்ய ஆத்மஸ்வரூப தத்வஜ்ஞாநத்தால் நிவ்ருத்தியடைந்தது. ஆனதால் பிறப்புக்கு ஹேதுவில்லையன்றோ. ஆனதால் நித்திரையில்லாத்தது. அவிய்ய என்ஈற மாயையினலன்றோ நித்திரையாவது. அந்த அவிய்ய நீக்யபடியால் நித்திரைக்கு ஹேதுவில்லையன்றோ. ஆனதால் இந்த ஜகத்தை ப்ரம்மிக்கிற ஸ்வப்நமுமில்லை. அஜ்ஞாநத்தாலன்றோ நாமரூபங்களை ப்ரமிக்கின்றான். அது நீக்யபின், அத்திருக்காரணமில்லையன்றோ. ஆனதால் ரூபகாமங்களில்லாதது. ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் எப்போதும் விளங்குவது. எல்லாவற்றையு மறிந்தது. இந்த ஸ்வரூபா விப்பாவத்தை யடைந்தபின் யோகாப்யாச முதலியவை யொன்றும் செய்யவேண்டவெதில்லை.

௩௭. ஸுபுஷ்டிவிவாஹஸுபிநாகிசிரிவக்ய |
ஸுபுஷ்டிவிவாஹஸுபிநாகிசிரிவக்ய ||

37. ஸுபுஷ்டிவிவாஹஸுபிநாகிசிரிவக்ய |

ஸ்வரூபம் ஸுபுஷ்டிவிவாஹஸுபிநாகிசிரிவக்ய ||

௪௦-ஹா. வாசுத்தியம் முதலிய ஸமஸ்த இத்திரியங்களும் நீக்யது. அத்தக்காரண ஸம்பந்தமில்லாதது. ஸர்வ சாத்திஸ்வரூபமானது. ப்ரகாசரூபமானது, ஸமாதி ஸ்வரூபமானது. சலநமில்லாதது. பயமில்லாதது, விகாரமுண்டானாலன்றோ பயமுண்டாவது, விகாரமில்லாமையால் பயமுமில்லை. இப்படிப்பட்டது சுத்தாத்மஸ்வரூபம். இதையறிய வேணும். இதையறிந்த வித்வானே ப்ரம்மம். ஆனதால் ஜீவா பேதத்தைச் சொல்லுகிறது யுத்தமேயாம்.

௩௮. ஸுபுஷ்டிவிவாஹஸுபிநாகிசிரிவக்ய |
ஸுபுஷ்டிவிவாஹஸுபிநாகிசிரிவக்ய ||

38. ஸுபுஷ்டிவிவாஹஸுபிநாகிசிரிவக்ய |

ஸ்வரூபம் ஸுபுஷ்டிவிவாஹஸுபிநாகிசிரிவக்ய ||

௪௦-ஹா. இந்த விகார ரூபமான ப்ரம்மத்தை விதிநிஷேதங்களால் கொன்னவும் விலக்கவுண்டாது என்று ரூபித்தக்காட்டுகின்றார். கீழ்ச்சொல்லியபடி ஜாதியில்லாதது ஸாம்யமுடையது என்பது கீழ்ச்சொல்லிய ஹேதுக்களால் விளங்குகின்ற தன்றோ. நிர்விகாரமாயும் நிரவயம் மாயுறிக்ஈற வஸ்துவக்கு இந்ரு சொல்லப்பட்டவிஷயங்கள் கூடினவையாமாகையால் அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்திற்கு இவை ஈன்றாய்ச் சேரு

170-ஹா. கீழ்ச்சொல்லியபடி அத்தைத்தந்திர தோஷமில்லை என்றுகாட்டுவதற்கு த்வைதவாதிகளில் ஒருவருக்கொருவர் விவாதப்பட்டுமுரண்படுமாறு கூறுகின்றார்.வைசேஷிகர் பெய்யாயிகர் என்கிறதார்க்கிகர்கள், ஸாங்க்யர்கள் முதலியபலபேர் த்வைதவாதிகளிருக்கின்றார்கள். இவர்களில் ஸிலர் ஸத்கார்யவாதிகள்; ஸிலர் அஸத்கார்யவாதிகள், ஸாங்கியர் முதலானோர்ஸத்கார்யவாதிகள்.தாக்கிகர் முதலானோர் அஸத்கார்யவாதிகள், ஸத்கார்யவாதமாவது இருக்கும்பொருளே பிறக்குமில்லாதபொருள் பிறவாதென்கிறவாதம். அஸத்கார்யவாதமாவது இல்லாதவஸ்துபிறக்குமேயல்லது இருக்கும்வஸ்து பிறக்கவேண்டியதில்லை என்கிறவாதம்.ஸத்கார்யவாதத்திற்கு யுக்தி முயல் கொம்பு முதலிய இல்லாத பொருள் பிறவாமை. இல்லாதது பிறக்குமானால் முயல் கொம்பு பிறக்கவேண்டும், என்று சொல்லுகிறார்கள். அஸத்காரிய வாதத்திற்கு யுக்தி பிள்ளையிலாதவனுக்கு பிள்ளை பிறத்ததென்கிற வ்யவஹாரம். பிள்ளை முன்னிருக்குமேயானால் பிள்ளை இல்லை என்று சொல்லக்கூடாதன்றோ என்கிறார்கள். இப்படி யொருவருக்கொருவர் வீருத்தமாகச் சொல்லி யொருவரை யொருவர் ஜயிக்க விரும்புகின்றார்கள். நாமே பண்டிதர் என்று ஒவ்வொருவரும் நினைக்கிறார்கள்.

சு. ஹிதௌநஜாயதககிணிடஹிதௌநவஜாயதக
விவடிதொஹிதாயதஹிவஜாதிவ்யாவயணிதக

4. ஸுதௌநவஜாயதககிணிடஹிதௌநவஜாயதக

வஸதௌநவஜாயதககிணிடஹிதௌநவஜாயதக

170-ஹா. முன்னில்லாதது பிறப்பதில்லை.முயற்கொம்புபோல வென்று ஸாங்க்யனும்உள்ளது பிறவாத ஆத்மஸ்வரூபம் போலவென்று தார்க்கிகரும் சொல்லதால் வாஸ்தவத்தில் பிறப்புக்கூடாதென்பதை வெளியிட்டவர்களானார்கள். இதனால் த்வைதத்திற்கே ஸஹாயமாயிற்று. ஸத்தம், அஸத்தம், ஆகிய இவ்விரண்டுவகையை விடவேறில்லாமையினாலும் இரண்டுக்கும் இரண்டு வாதிகளால் உத்பத்தி கூடாதென்று எதித்தித் தனமயாலுமென்க.

ரு. வ்யாவ்யாநஜாதிதொநவஜாயதக
விவடிதொநவஜாயதககிணிடஹிதௌநவஜாயதக

5. ஸுதௌநவஜாயதககிணிடஹிதௌநவஜாயதக

வஸதௌநவஜாயதககிணிடஹிதௌநவஜாயதக

170-ஹா. இவ்வன மிருவராலும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிற உத்பத்தி மித்யாத்வத்தை, அதாவது உத்பத்தி பொய்யென்பதை நாமொப்புக்கொள்ளுகிறோம். அவர்களுடன் நாம் விவாதப்படுவதில்லை. அவர்களில் ஒருவர்க்கொருவர் விவாதப்படுவது போல் நாம் விவாதப்படுவதில்லை யன்றோ. ஆகையால் த்வைதம் அவிவாதமென்று சிஷ்யர்களே அறியுங்கோள்.

சு. ஹிதௌநவஜாயதககிணிடஹிதௌநவஜாயதக
விவடிதொஹிதாயதஹிவஜாதிவ்யாவயணிதக

எ. நவவதௌநவஜாயதககிணிடஹிதௌநவஜாயதக

வஸதௌநவஜாயதககிணிடஹிதௌநவஜாயதக

கூடு. ஜாபாரணநிபு-காலவெய்யுடிகாலவாவதில்

ஜராசிரணி உதயஸூர்வதெதநநீஷயா||

౧౦. జరామరణనిర్దుష్టాశ్చ ర్వేద ర్తాస్సన్విభావతః ।

జరామరణమిచ్చంతశ్చ్యవంతేతన్నీషయా॥

பா.ஜ.ஹா. ஜீவாதமாகக் கொல்லோரும், ஜைரமரணம் முதலியவற்றால் விடப்பட்டவர்கள். அவர்களுடைய ப்ரக்ருதிவிகார சூர்யமன்றோ. இப்படிப்பட்ட ஆத்ம விஷயத்தில் அவ்வேதிகள் கயிற்றில் பாம்பைப்போல் ஜைரமரணம் முதலிய தோஷங்களைக் கல்பிக்கின்றார்கள். இந்த கல்பனையால் ஸ்வஸ்வரூபத்திலிருந்து நமுகின்றார்கள். இவ்வாறு ஆத்மாவின் ப்ரக்ருதியை அந்யதாவாகக் கல்பித்து அகர்த்தப் படுகின்றார்களாகையால் உள்ளதுள்ளபடி யறியவேண்டும்.

கக. காரணம்யஸு)வெகாரு)ஐராணனுஸு)ஜாயதெ

ஜாயிா நடிபஜிஜி ஸ்ருதி த) ஸ்ருது தஸ்||

౧౧ కారణమయస్యైవ కార్యక్, రణ న్నస్యజాయతే।

జానమనబిధమజమ్మిన్నన్నిత్యజభవతః॥

மு0-லா. இனி த்வைதிகள் மதங்களில் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லுதிற தூஷண ன்களை வெளியிடுகின்றார். தார்க்கிகர் ஸாங்க்யரை தூஷிக்குமாறு. ஸங்கர்யவாதிக ளாகிய ஸாங்க்யர்கள் சொல்லுவது மிகவும் சேராததாபிருக்கின்றது. எவனெருவன் காரணத்தையே கார்யமென்று கூறுகின்றானோ; அதாவது குடமுதலியவற்றிற்கு மண் போலு பாதான காரணமாகிய வஸ்துவே காரியமாகப் பரிணமிக்கிறதென்று கூறுகின்றானோ; அவனுக்கு நித்யமாகிய ப்ரக்ருதியின்றோ மகான் முதலிய காரியமாகப் பிறக்கி நதது. இப்படியாயின், காரியமாகப் பிறக்கிற ப்ரக்ருதியை நித்யமென்றுரைப்பது எவ்வாறும். பிறப்பில்லாதது காரியமாய் பிறக்கிறது என்று சொல்லுவது விருத்தமன்றோ. இப்படியே அவயவத்தோடு கூடிய ப்ரக்ருதியை நித்யமென்பது கூடுமோ; அவயவமில்லா யாயின், மகதாதிருபமாகப் பரிணமவிகாரத்தை யடைவது சேருமோ; ஆனதால் நித்ய நிர்விகாரம் பிறப்பதில்லை. பிறக்கிறது பரிணமவிகாரத்தை யடைகின்றது, என்று அவர்கள் சொல்வது விருத்தமேயாம். விகாரத்தையுடைய கடம்முதலியவை நித்ய ன்கனாகுமோ.

கஉ. காபுணாடி)டி)நந)கூபி தஃகாபு)பிஜ்யடி |

ஜாயிர்நாஜி வெகாரா தாராணகேகயம், அமீர்

౧౧. కారణాద్యవ్యసనస్యత్వమతఃకార్యమజయతి ।

జానుమానాద్రినే కార్యతా రుగ్రావక కంఠునిమ్.

190-ஊ. சீழ்ச்சொல்லிய தோஷத்தையே எய்தட்டமாகக் கூறுகின்றார். காரணத்தைவிட காரியம் வேறன்றாயின், காரியத்தை அநித்யமென்று சொல்லக் கூடா மையால் காரியமும் நித்யமாகவேணும். இது விருத்தமாயிருக்கின்றது. காரியத்தை விட காரணம் வேறன்றாயின், காரணத்தை நித்யமென்று சொல்லவழியில்லை.

கூட. சுதாரெதிஜாயெதயஸு)உடவு ாஜஸுஸு)நாலிவெ

ஜா.தா.வ.ஜா.ய.பி.நவ) நவ) வஸூரவ, வஜ) தெ||

கௌ. வலுவாடி துடிக்கோ நலவாடு தெவெகாம்பு வலிபுகி |

சுபுலிபிங்குயெவெகாம்பு வலிபுகி ||

௧௪. ஸ்ரீமது நமசிவாய நமசிவாய நமசிவாய |

அருள்முக நமசிவாய நமசிவாய

100-ஹா. காரியத்திலிருந்து காரணம் பிறத்தின் இந்த காரணம் காரியத்தை யுண்டிப்பெண்ணுகிறது, என்றால் காரணம் பிறப்பதற்கு முன் (காரியத்திற்கு முன்) காரணமில்லாமையால் காரியத்தை இந்த காரணம் எப்படி பிறப்பிக்கும், ஆக, காரணம் பிறவாதபோது காரியம் பிறவாது; காரியம் பிறவாதபோது காரணம் பிறவாது; என்றால் இரண்டுக்கு மிடையில் கூடாதென்று முடிவென்றது. இதை அந்யோந்யாசரய தோஷமென்று கூறுவர்.

கௌ. பதிவெகாம்பு வலிபுகி வலிபுகி வலிபுகி ||

கதாபதிவலிபுகி வலிபுகி வலிபுகி ||

௧௫. அருள்முக நமசிவாய நமசிவாய நமசிவாய |

கருணாநிதியை நமசிவாய நமசிவாய

100-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய தோஷங்களால் மேலு பலங்களுக்குக் காரிய காரண பாவம் கூடாமலிருக்கவும் அதை யொப்புக்கொண்டால், இந்த மேலு பலங்களில் எது முன்னுண்டாயிற்று. அதைச் சொல்லவேண்டும். முன்னுண்டானதாலன்றோ பின்னுண்டானது பிறக்கும்.

கௌ. கருணாநிதியை நமசிவாய நமசிவாய நமசிவாய ||

வலிபுகி வலிபுகி வலிபுகி ||

௧௬. அருள்முக நமசிவாய நமசிவாய நமசிவாய |

அருள்முக நமசிவாய நமசிவாய

100-ஹா. இந்த தோஷங்களுக்கு ஸமாதானம் சொல்ல முடியாதென்று கூறில் அசத்தியும், அந்நொடும், முன் சொன்ன க்ரமவ்யய்யாஸமும், ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வாறு சொல்லிப் பார்த்ததில் ஒரு வழியாலும் உத்தபத்தி கூடாமையால் ஜம்மம் வாஸ்தவமல்லவென்பது ஸாதிக்கப்பட்டது. அப்போது பாண்டியத்தையுமறிக்கின்றது.

௨௦. ஸ்ரீமது நமசிவாய நமசிவாய நமசிவாய |

நமசிவாய நமசிவாய நமசிவாய ||

௨௦. ஸ்ரீமது நமசிவாய நமசிவாய நமசிவாய |

அருள்முக நமசிவாய நமசிவாய

100-ஹா. காரண காரியங்களுக்கு பரம்பரையாய் ஒன்றுக்கொன்று காரணமாகின்றது, என்று சொன்னதற்குக் கருத்தறியாமல் எங்கள் பேரிலிவ்வளவீர் தோஷம் சொல்லத்தகுமோ; நாங்கள் அஸித்தமாகிய காரணத்தினால் காரியமுண்டாகிற தென்றாவது அஸித்தமாகிய காரியத்தினால் காரணமுண்டாகிற தென்றாவது, சொல்லவில்லை. பீஜங்குர வ்யாயத்தாலே காரிய காரணபாவம் கூறுகின்றோம். அதாவது, விதையினால் செடியுண்டாகின்றது, செடியினால் விதையுண்டாகின்றது; என்

ஸ்தவாகத்தோற்றுகின்றதென்றாலும் நாகாருபமாகத் தோற்றுவதுகடமோ; ஒருஞ்ஞாகத்திற்கு அனேக ஆகாரங் கூடாதன்றோ. இனி உபாதிதியில் பவலித் ஆகாரத் தோற்றுகின்றதென்றாலும், ஜ்ஞாகத்தைவிட வேறான உபாதிதினை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுகின்றமையால் ஜ்ஞாகமே தத்தம், மற்றவை பொய்யென்று சொல்லப்போகாது. இந்த விசித்திர ஜ்ஞாகம் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமாகையா லிதை இல்லை என்பது ஸாத்யமன்று. ஆகையால் நான்கு சொல்லுகிறபடி வஸ்துக்களும் பரமார்த்தங்களேயாம். இதுவுமன்றி, நெருப்புமுதலிய வஸ்துக்கள் உஷ்ணம் முதலியவற்றால் துண்பத்தை விளைக்கின்றன. சந்தம்முதலியவை கந்தம் முதலியவற்றால் இண்பத்தை விளைக்கின்றன. இதுவும் ப்ரத்யக்ஷமா யிருக்கின்றது. ஆகையால் அனேக வஸ்துக்கள் பரமார்த்தங்களென்று கொள்ளவேண்டும். ஒரு ஜ்ஞாகமேயாயின் ஸாமாயே தோற்றவேணும். அல்லது துண்பமாயே தோற்றவேணும் இரண்டுவிதமாயு மொருவஸ்து தோற்றாது. ஆகையால் த்வைதவாதம் யுக்தமேயாகின்றது.

உரு. ப்ரஜ்யைஸ்யநிதித்வவிஷயத்தொத்திபுஸ்யநாஸி
நிதித்வஸ்யநிதித்வவிஷயத்தொத்திபுஸ்யநாஸி||

அ. ப்ரஜ்யைஸ்யநிதித்வவிஷயத்தொத்திபுஸ்யநாஸி.

பு. ப்ரஜ்யைஸ்யநிதித்வவிஷயத்தொத்திபுஸ்யநாஸி.

ஸா-ஹா. நீசெய்த அனேகபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகின்றோம். யுக்தியின ஸன்றோ நாகா வஸ்துக்களையு மொப்புக் கொள்ள வேண்டுமென்றும். நீ சொல்லிய படி யுக்தியினால் ஜ்ஞாகமே தத்வமென்று எதற்கு மாயின், அதையு மொப்புக் கொள்ள வேண்டுமன்றோ. பரமார்த்தத்தில் நிரூபித்துப் பார்த்தும் போது இந்த த்வைத வஸ்துக்களெல்லாம் பொய் என்றே விளங்குகின்றது. காரணமாகிய மண்ணை விடவேறும் காரியமாகிய கடமொன்றுண்டோ, காரணமாகிய தூலவிட காரியமாகிய வஸ்திர மொன்றுண்டோ, இப்படியே அந்ததூலம் தனக்குக் காரணமான பஞ்சை விட வேறானதோ; ஆனதால் காரணத்தைவிட காரியம் வேறில்லை என்பது விளங்கினமையால் ஸர்வ காரணமான ஜ்ஞாகத்தைவிட மற்றொன்றும் வாஸ்தவமில்லை. ஆகையால் யுக்தியுடைய மத மொப்புக்கொள்ளத்தக்க தென்கிற நிலையில் நித்யாயான லத்வைத மதத்தை நீயே மொப்புக்கொள்வாய். நீசொன்ன ப்ரத்யக்ஷங்களெல்லாம் பாமர ஜ்னான்களுக்குண்டாவதேயன்றி தத்வஜ்ஞாநிச்சுல்ல. ஆகையால், ஜ்ஞாகமே பரமார்த்தம். மற்றவை பொய்யென்பது எந்த யுக்திக்கும் வீருத்தமல்ல. பாமரஜ்னான்களுக்கு கயிற்றில் பாம்புபோல் த்வைதம் தோற்றுகிறதென்று பலமுறை சொன்னோம்.

பதாங்வயார்த்தபேதங்கள்.

பூததர்சநாத், என்கிற விடத்தில் ஆபூததர்சநாத் என்றும் பூததர்சநாத் என்றும் இரண்டு ப்ரகாரமாக ப்ரதிபதிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இவ்விரண்டு விதமான பதங்களுக்கும் சேர்த்து. ப்ரஷ்யத்தில் கருத்தெழுதப்பட்டது. இரண்டு மிரண்டு பொருளைக் கூறுகின்றமையால் இரஜ்ஜுஸர்ப்பத்தருஷ்டாந்தமும் நூல் வஸ்திரங்களின் த்ருஷ்டாந்தமும் பெறப்பட்டது.

உசு. நிதித்வஸ்யநிதித்வவிஷயத்தொத்திபுஸ்யநாஸி||

ஸமாதொத்திபுஸ்யநாஸி||

அ. ப்ரஜ்யைஸ்யநிதித்வவிஷயத்தொத்திபுஸ்யநாஸி.

பு. ப்ரஜ்யைஸ்யநிதித்வவிஷயத்தொத்திபுஸ்யநாஸி.

ப்ரக்ருகிமாறாதென்பது ஸித்தமன்றோ. ஆனதால் கடம்முதலிய வஸ்துக்களெல்லாம் பொய். ப்ரம்மமேபரமார்த்தமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

௩௦. சுநாநொஹவதனுஸம்வாரஸ்ய நவஸ்துதி |

சுநன்தாநாஹிதொநொகூஸ்ய நவஸ்துதி ||

30. அநாதீரந்த்ரஸ்சஸ்சரஸ்யநீரீதரி

அநந்தாநாஹிதொநொகூஸ்ய நவஸ்துதி ||

ஸ௦ஹ. இனி ஸம்ஸாரம் மோகமும் இவற்றைமெய்யென்று ஒப்புக்கொண்டு, ஸம்ஸாரத்தை யனுகியென்றும் மோகத்தை அழிவில்லாததென்றும் சொல்லுகிறவாதிகள் தாவிக்கப்படுகிறார்கள். அனுகியாகியவஸ்து அழியாதென்ற நியமமுண்டாகையால், ஸம்ஸாரமழியாதாம். ஆகியுடையவஸ்து அழிவுடையதாகையால் மோகமேன்பது ஆகியுடையதாகையால் அழிவுடையதாம். ஆகையால் பந்தமோகங்கள் பொய்யென்றிற் அந்வைதபகூமே யுத்தம். ஜ்ஞாகம் பிற்தபோது மோகமுண்டாகிறதென்று மோகத்தை ஆகியுடையதாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களன்றோ. இனி சிலபுத்திகளைக் கொண்டு ஸாதிக்கப்பார்த்தாலும் அவைமுன்னே கண்டிக்கப்பட்டவை என்றறித. அவையாவன, பீஜாங்குரங்கயா முதலியவையாம்.

௩௧. சுஹாவநெவயஹாஸிவதூரொநவிகததூயா |

விதபெஸுஸ்யஸாஸுநொவிதயாஹவகூகிதா ||

௩௨. ஸப்யபொஹநதாநெஹாஸுஸெவிபுதிஷ்யுதெ |

தஸாஹிதொநெநிபெஸ்யவஸ்துதெஸ்யுதா ||

3௧. அநாதீரந்த்ரஸ்சஸ்சரஸ்யநீரீதரி

அநந்தாநாஹிதொநொகூஸ்ய நவஸ்துதி ||

3௨. அநாதீரந்த்ரஸ்சஸ்சரஸ்யநீரீதரி

அநந்தாநாஹிதொநொகூஸ்ய நவஸ்துதி ||

ஸ-ஹ. இவ்விரண்டு சுலோகங்களும் வைத்ய ப்ரகரணத்தில் உவாக்யாகம் பண்ணப்பட்டவையாலினும் ஸம்ஸாரமும் பொய்மோகமும் பொய்யென்றிற் இந்த ப்ரகரணத்தில் ப்ரஸங்கத்தால் படிக்கப்பட்டன.

பதாங்கயார்த்தபேதங்கள்.

ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்கிரஹம் என்கிற பகவத்காமாதுஜ சார்யர்செய்தருளியர்த்தத்தில் இந்த விஷயங்களெல்லாம் பூர்வபகூமாய் விரிவாய்ப்பேசப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த இரண்டு சுலோகங்களும் வைத்ய ப்ரகரணத்தில் ஆறாவது சுலோகமாகவும் ஏழாவது சுலோகமாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

௩௩. ஸவெஸ்யஸிவதூரொநவிகததூயா |

ஸவ்யுதெஸ்யிநுபுநெஸெஸெவஸ்துதொநாஹிதொநொகூஸ்ய நவஸ்துதி ||

33. அநாதீரந்த்ரஸ்சஸ்சரஸ்யநீரீதரி

அநந்தாநாஹிதொநொகூஸ்ய நவஸ்துதி ||

ஸ௦ஹ. இந்த சுலோகங்களால் “நிமித்தஸ்ய நிமித்தவயிஷ்யதே பூததர்சநாத்” என்கிறசுலோகத்தின் பொருள்விஸ்தரிக்கப்படுகிறது.

௩௭. ம் உணர்ஜாமரிதவதுதெபிதவதுவதுவதுதெபி

தெபிதவதுதெபிதவதுவதுவதுவதுதெபிதவதுதெபி

32. ம் உணர்ஜாமரிதவதுதெபிதவதுவதுவதுதெபி

தெபிதவதுதெபிதவதுவதுவதுவதுதெபிதவதுதெபி

மூ-மூ. ஜாகரிதத்தில் போலக் கிண்கிண்கியால் ஸ்வபந்திற்ரு ஜாகரிதம் ஹேதுவாகின்றது. ஸ்வபந்தம், காண்பவனுக்கே ஸத்யமாய் தோற்றுவதுபோல ஜாகரித மும் அலனுக்கே ஸத்தாகித் தோற்றுகின்றது.

௩௮. உணர்ஜாமரிதவதுதெபிதவதுவதுவதுதெபிதவதுதெபி

தெபிதவதுதெபிதவதுவதுவதுவதுதெபிதவதுதெபி

3௯. ம் உணர்ஜாமரிதவதுதெபிதவதுவதுவதுதெபி

தெபிதவதுதெபிதவதுவதுவதுவதுதெபிதவதுதெபி

மூ-மூ. ஸ்வபந்த கராணமாகிய ஜாகரிதம் ஸ்வபந்தம்போல பொய்யாகாது. ஜாக ரிதம் ஸ்திரமாகக் காணப்படுகிறது ஸ்வபந்தமோ கருணிகமாகக் காணப்படுகிறது. இந்த பேதத்தால் ஜாகரிதம் ஸ்வபந்தம்போல பொய்யல்லவென்றால்; இது அவிவேகிகள் சொல்லும் வார்த்தை. விவேகிகளுக்காயின் ஸ்வபந்த ஜாகரிதங்களில் ஒரு விசேஷமு மில்லை. ஆகையால் ஜாகரிதத்தில் வாஸ்தவம் ஒன்றுக்கும் பிறப்புமுதலியவை யொன் றுமில்லை. ஜாகரிதத்திலிருந்து ஸ்வபந்த முண்டாகிறதென்று சொல்வதும் தக்கதல்ல. அஸத்திற்குப் பிறப்புண்டோ முயற்கொம்புண்டாருமோ.

௩௯. உணர்ஜாமரிதவதுதெபிதவதுவதுவதுதெபிதவதுதெபி

தெபிதவதுதெபிதவதுவதுவதுவதுதெபிதவதுதெபி

3௯. ம் உணர்ஜாமரிதவதுதெபிதவதுவதுவதுதெபி

தெபிதவதுதெபிதவதுவதுவதுவதுதெபிதவதுதெபி

மூ-மூ. ஸ்வபந்தத்தில் ஜாகரிதசையில் சுயீற்றில் கற்பிக்கப்பட்ட பாம்புபோல் பொய்யாயிருக்கிற அனேக வஸ்துக்களைக் கண்டு அந்த பாவணியால் பாவிக்கப்பட்ட நெஞ்சையுடையவனும், அந்த ரூபத்தை யடைந்து ஸ்வபந்தத்தில் ஜாகரிதத்தில்போல அனேக வஸ்துக்களைக் காண்கிறான். ஸ்வபந்தத்தில் கண்டவற்றை விழித்துக்கொண்ட போ டு பார்ப்பதில்லை. ஜாகரிதத்தில் கண்ட வஸ்துக்களிலும் சில வஸ்துக்களைக் காண் பதில்லை. ஆக இவ்வாறு ஸ்வபந்த ஜாகரிதங்களுக்கு காரிய காரணபாவத்தைக் கொள்ள வேணும். பரமார்த்தமாகிய ஜாகரிதத்தால் அபரமார்த்தமாகிய ஸ்வபந்த முண்டாகிறதெ ன்று சொல்லப்போகாது.

௪௦. உணர்ஜாமரிதவதுதெபிதவதுவதுவதுதெபிதவதுதெபி

தெபிதவதுதெபிதவதுவதுவதுவதுதெபிதவதுதெபி

௪௦. ம் உணர்ஜாமரிதவதுதெபிதவதுவதுவதுதெபி

தெபிதவதுதெபிதவதுவதுவதுவதுதெபிதவதுதெபி

மூ-மூ. வாஸ்தவத்தில் காரியகாரண பாவமென்ப தொன்றுக்கும் கூடாது. ஏனென்றால், அஸத்தாகிய முயற்கொம்பு முதலிய பொருள் அஸத்தாகிய ஆகாயத் தாமரை முதலியவற்றா லுத்தபத்தி யடையாமையால் அஸத்திற்கு அஸத்தி காரணமாகா

சுர0-தூர். எவ்வாறு உலக்கை என்கிற கொள்சியானது தான் சலிப்பதினால் கோணலாயும் கோராயும் தோற்றுகின்றதோ; அங்வாதே ஜ்ஞாகஸ்ரூபமே வ்யத்யாஸத் தினில் அறிபவனாயும் அறியப்படும் பொருளாயும் தோற்றுகின்றது.

ச.அ. கவுந்திராநிமாதேநாஜாஸிஜ்யயா

சுவாமிநாராயண நம: ||

కర. అశ్వత్థమానమలీతమనాభౌశమజంయథా।

అస్పృశ్యమానం విజ్ఞానమనాభా సమజస్తథా॥

1900-ம் ஆண்டொன்றியானது சலியாதபோது வீணதல் குவிதல் நீளுதல் முதலிய விகாரமடையாமலிருப்பதபோல ஜ்ஞாநமும் அவித்யை நீங்கிசலியாதிருக்கும் போது நிர்விகாரமாய் சிம்ச்சொன்ன பேதங்களின்றி விண்ணுகின்றது.

சுசு. கருமதெய்வநீரெடுவெநாறாஸாகநிதொஹ-வஃ

நதெதாநஞ்சு நிஷ்டாநாநாதசிவிகை||

౪౯. అలా లేస్తున్నప్పుడు నేనెవని నా భావంతో భువి :

శతతాన్వయతనిష్ఠుడైనానా లాభిష్టునిక నితే॥

ரா-0-ஊரா, இந்த கொள்ளிசலிக்கும்போது தோற்றிய வளைவுமுதலிய ஆபாஸங்கள் இது அசையும்போது மற்றொன்றிலிருந்து இந்த கொள்ளியிற் சேர்த்தவையல்ல. இது சலியாதபோது இவை இதுடன் கிப்பி போய்னவென்று சொல்லத்தக்கில்லை. ஆனதால் தோற்றமோயாகின்றமையால் அந்த விகாராபாஸங்கள் பொய்யேயாகின்றன, அங்ஙனமே இந்த ஐஞ்சுரத்தில் தோற்றுவித்த லீவாபாஸம் முதலியவை எல்லாம் பொய்யேயாம்.

நா. நரிமதுதாசுராநாடுதேவர்க்காஜாவபொமதஃ

விஜயநகரத்தின் பெயர் வரலாறு

౫౦ సునిక-తాతలాతాల్లే దవ్యత్వాభావయోగతః ।

విజ్ఞానేపితక్రవమ్యరాభాసస్యావిశేషతః॥

1960-ஆம், இந்த கொள்ளியிலுண்டாகிற விகாரபாஸங்கள் ஓரிடத்திலிருந்து உத்தன, ஓரிடத்திற்குப் போயின, என்று சொல்வதற்கில்லை. தர்வா'மாயின் ஒரு மனிதன் ஒரு வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு மற்றொரு வீடு சேர்ந்து அவ்வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு மற்றொரு வீடு சேருவதுபோல், வரவும் போகவும் கூடும். இந்த வகைவு முதலாம். வாகாரா பாஸங்கள் தர்வயமல்ல வன்ரோ, ஆனதாலென்க, இவ்வாறே விஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்தில் சோற்றுகிற ஸகல பேதவிகாரங்களும் ஓரிடத்திலிருந்து வந்தவையுமல்ல மற்றொரு ஓரிடத்திற்குப் போமவையுமல்ல வென்றனாக, ஆகவே பொய்யென்பது விளங்குகின்றது.

ருக. விஜயநகரநகரத்திலிருந்து நான்கு மைல்கள் தொலைவில்

நதெதாநடுகுநிஸநாஸவிஜாநஸிஸனிடெ||

ரு2. நதிமீதாலிஜாநாடுதடிவல்குராவயொமதம்.

காரணம் காரண தாதுவாடி)மேதாவின)ரஸமெடிவமேத

౪౧. విజ్ఞానేశ్వరమానేవేనాభాసాఅన్యతోభవః ।

సతతం కృతనిష్ఠునాన్న విజ్ఞానః వివంతితే॥

௫௨. ஸ்ரீமதாஸ்திபுரமேஸ்வராய நம: ||

சுருதபராக்ஷிபு காரணம் ||

௫௦-ஹ. கொள்ளியோடு விஜ்ஞாநம் ஸமாநமேயாம். ஆயினும் விஜ்ஞாந மெப் போதும்; சலியாது, காரிய காரணபாவத்தில் சித்திக்க முடியாமையால் ஸகல விகாரங்களும் பொய்யே யாகின்றன. எவ்வாறு விளைவுமுழுவிய விகாரா பாசங்களில்லாத கொள்ளியில் விளைவு முதலிய விகாரங்கள் காணப்பட்டனவோ; அவ்வாறே பேதப்பட்ட விகாரங்கள் விஜ்ஞாநத்திலில்லா விடினும் அவித்யையினு வீருப்பவைபோலக் காணப்பட்டன. ஆக, இவ்வுத்த பொய்யென்பது ஸாதிக்கப்பட்டது.

பதாவ்யார்த்தபேதங்கள்.

“அலாதேஸ் பந்தமானேவ” என்கிற (49 வது) சுலோகத்திலும், “நதிக்கதா அலாதாதே” என்கிற (50 வது) சுலோகத்திலும், கொள்ளியில் தோற்றுகிற விகாரங்கள் பொய்யென்பதில் சொன்ன காரணங்களே, விஜ்ஞாநத்தில் தோற்றுகிற பேதப்பட்ட தருமங்கள் பொய்யென்பதினு முண்டாயிருக்கின்றன வென்று அந்த சுலோகங்களில் கூறிய தோஷங்களை இவ்விரண்டு சுலோகங்களிலுங் காட்டினாரென் னுணர்க.

௫௩. ஸ்ரீமதாஸ்திபுரமேஸ்வராய நம: ||

ஸ்ரீமதாஸ்திபுரமேஸ்வராய நம: ||

௫௩. ஸ்ரீமதாஸ்திபுரமேஸ்வராய நம: ||

ஸ்ரீமதாஸ்திபுரமேஸ்வராய நம: ||

௫௦-ஹ. திரவ்யம் த்ரவ்யத்திற்குக் காரணமாம். குணம் குணத்திற்குக் காரணமாம். இந்த ஜீவாத்மாக்கள். த்ரவ்யமும்மல்ல. குணங்களும்மல்ல, ஆகையால் ஆத்மா ஒன்றுக்குக் காரணமல்ல. நித்தமாய் ஒன்றாயிருக்கின்றது. அவயவம் அவயவி என்கிற பேதங்களொன்று மில்லாத ஆத்மாவுக்கு ஒருவித விகாரமு மில்லை யென்ற தாயிற்று.

௫௪. ஸ்வரவம் நலி துஷாயித்ராயி துவாவியநயித்ராயி ||

ஸ்வரவம் நலி துஷாயித்ராயி துவாவியநயித்ராயி ||

௫௪. ஸ்வரவம் நலி துஷாயித்ராயி துவாவியநயித்ராயி ||

ஸ்வரவம் நலி துஷாயித்ராயி துவாவியநயித்ராயி ||

௫௦-ஹ. சீழ்ச்சொல்லிய காரணங்களால் சித்தமானது ஆத்மவிஜ்ஞாநவ்ருப்பமே யாகையால் பேதப்பட்ட தருமங்கள் சித்தத்தாலுண்டானவையல்ல. சித்தமும் பேத தருமங்களா லுண்டாகியதன்று. எல்லாம் விஜ்ஞாநத்தின் ஆபாஸங்களேயன்றோ. இப்படியே, காரிய காரணங்களிலும் காரியத்தால் காரணமாவது காரணத்தால் காரியமாகுத பிறப்பில்லை என்று தோதபலங்களென்ற காரண காரியங்களுக்கு அஜாதியை (அதரவது - பிறப்பில்லாமை) புத்திமார்களான ப்ரம்மவித்திகள் நிச்சயிக்கின்றார்கள். ஆக ஆத்ம வ்ருப்பத்திற்குக் காரியகாரண பாவங் கூடாததேயாம்.

௫௫. யாவெவ் துவாவியநயித்ராயி துவாவியநயித்ராயி ||

யாவெவ் துவாவியநயித்ராயி துவாவியநயித்ராயி ||

௫௫. யாவெவ் துவாவியநயித்ராயி துவாவியநயித்ராயி ||

யாவெவ் துவாவியநயித்ராயி துவாவியநயித்ராயி ||

ஸ0-ஹா. கீழ்ச்சொல்லிய விஷயங்களுக்கு மாயையினால் ஐம்மென் பதற்கு தீர்வு
டாத்தல் கூறுகின்றார். உலகத்தில் மாயாவியானவன் ஒரு கண்ணத்தில் மாஞ்செடியை
யுண்டாக்கி அதில் பூக்களை பலங்களை யுண்டாக்குகிறான் உடனே அது அழிந்துவிடு
கின்றது. ஆகையா லவ்விடத்தில் வாஸ்தவமாய் ஒன்றும் பிறக்கவுமில்லை. அழியவு
மில்லை மாயையினு லப்படி தோற்றியது. அதுபோலவே இந்த பேதப்பட்ட வஸ்து

சு.சு. இராமுலிதேவதக்ஷணியாவெஸ் நவீடி) வெத் ததஃ ப்யுயக|

தயா தஜ்ஜாஜெவெஜ்ஜாஜ தஜி தஜிஷ்ஜெத்||

౬౫. చరనాగరితేజాగ్నికుపైదశస్సుస్థితాః ।

ఆండబాణ స్వేదబాహ్వాపితే వాస్పశ్యతియాన్నదా॥

౬౬. బాగచ్చి నేక్షణియా సేనవిద్యం తేతతఃకృధక్ ।

తదా తద్వక్త్యమేవేదంబ్రగతిక్తి తమిష్యతే॥

ஸார்-மா, இப்படியே ஜாக்கரதையிலும் ஜீவனூல் க்ரகிக்கப்படுகிற வஸ்துக்கள் அப்போதுண்டாயிருக்கிற சித்தத்தின் விசாரங்களேயாம். அந்த சித்தமும் அந்த ஜீவனேயாம். மற்றவை முன்போலவே அறியலாம்.

சுள, உவெஹஹு)நெந்ராந்நெடி, செற)நெ.தகினைஹ்ஹீ திவ்வாறு)நெ.த

இருக்காது. நமது உயரதெய்வம் நமது நவமுகம்.

౬౭. ఉభయోన్మోహద్వయే తేకేకేంద్రస్థితీహోచ్ఛతే ।

అక్షణాశూన్యముభయంతన, తేనెపగ్గవ్యాతే॥

பாபு-உமா: மகஸ்ஸாம் மகஸ்ஸினிஸ் காணப்படுகிற வஸ்துக்களும், ஒன்றுக்கொன்று தோற்றுவிக்கின்றன. ஜீவாத்மாவாகிய விஷயத்தை சித்தமானது வேண்டுகின்றது. ஆகையால் சித்தமாவது விஷயங்களாகவது வாஸ்தவத்திலில்லை. ஸ்வபகத்தில் யானை முதலிய வஸ்துக்களும், சித்தமும் பொய்யேயன்றோ, அதுபோலவே ஜாக்ரதசயிலும், பரமார்த்த ஸத்ஸ்வரூபத்தைவிட வேறொன்றுமில்லை என்று, விவேகிகள் கூறுகின்றார்கள். இவ்விரண்டும் வாஸ்தவத்தில் இல்லை என்பது, உண்டென்பதில் ப்ரமாணமில்லை யாகையால் த்வைதிகளும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டாம். வஸ்துவைவிட்டு ஜ்ஞாகந்தோற்று வதில்லை. ஜ்ஞாகந்தைவிட்டு வஸ்துதோற்றுவதில்லை. ஆகையால் இவ்விரண்டையும் தனியே ப்ரமாணப்ரமேயங்களாக கல்பிப்பதற்குரிய முண்டாகாது. ஆகையாலிந்த சித்தமும் விஷயங்களும் கல்பிக்கப்பட்டவைமேயாம்.

சு.அ. யயாஸவீயொஜீவொஜாயதேதி,யதெவிவ

தயாஜீவாசுரீஸுவெ வடி ழவணி நழவணி ய||

சு.கூ. யயோகியாஃயொஜ்வொஜாய்வெதரி, யவெதவிய

தயோஜீவாசுரீஸ்வரெ-ஓம் வணிக் நம வணிக்

எம். ய்யாநிதி-தகவல்களையெழுதி, யெதவிவா !

தமிழர் வாசுதேவியை ஹவனி நலவனியா

౬౮. యథాస్వప్నమయోజీవోజాయతే మియతేపిచ ।

తథాజీవామిసర్వేభవంతిసభవంతిచ॥

౬౯. యథామానూమయోజీవోజాఃకుతేమియతేపిచ ।

తథాజీనామమీశరేభవంతినభవంతిచ॥

२०. यथाग्निमिहोत्तरोक्षायते, तथैव चेतसा ।

తథాజీవామిషాశ్రేభవంతినభవంతిచ॥

ஸா0-ஹா. ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் பொய்யென்றால் மதுஷ்யன் பிறப்பதும் சாவதும் ப்ரத்யக்ஷமா யிருக்கின்ற தானையா லிதை யொருவரு மொப்பமாட்டார்.

190 ஹா. வேத சம்மதமானிய சிவத்யாசார்யபேதம் முதலியவை யெல்லாம் பொய்யாயின், ஆதம் ஸ்வரூபத்திற்கு நித்யத்வம் முதலியவையும் சாஸ்திரத்தாலே யோ தப்படுகின்றமையால் அவையும் பொய்யாகையால் ஆதம்ஸ்வரூபஜ்ஞானது என்பது முதலிய கீழ்ச்சொல்லிய ஸ்வரூபங்களும் பொய்யாகவேண்டியதே யன்றோ, என்கிற ஆசேஷத்திற்கு சமாதான மிந்த கலோகம். நாம் கீழ்ச்சொல்லியது அகாலத்தவமே ஜந்

అవస్తుసోపలభ్య ఇశుద్ధం లోకమిష్యతే॥

తేహమస్యత్రవిశ్లేయాదుపలమ్మస్త్రీషుస్త్రికః॥

100-ஹா. கீழ் வெளிக்கிண்களான வஸ்துக்களையும் க்ரமமாக அறியவேண்டுமென்று சொல்லியதால் அவையும் மெய்யேயென்று சங்கைப்படவேண்டாமென்று கூறுகின்றார். நாம் கீழ்ச்சொல்லிய முன்வஸ்தைகளும், நேயங்களைப்பதற்காக அதை யறியும்படி சொன்னோம்; அறியத்தக்கது முன்சொன்ன நான்கொழுகளும் நீங்கிய பரமார்த்த தத்வமேயாம். ஈஷணத்தரயங்களுக்கும் விட்டவனும், பாண்டித்யம் பால்யம் மௌனமென்ற ஸாதகங்களடையத்தக்கவை. ராகத்வேஷ முதலியவை பரிபக்வ தசையை யடையும்படி செய்யத்தக்கவை. இந்த விபாகஞ்ஞாந்திற்காக ஸர்யாஸியினால் எல்லா மறியவேண்டியவையாயின. முதலில் பரமார்த்த ஸத்ய ஸ்வரூபமே அறியத்தக்கது.

பதாம்வயார்த்தபேதங்கள்.

பாண்டித்யமாவது வேதார்த்தங்களின் கருத்தை ன்குணர்ந்திருப்பது. அதாவது அத்தைவத வஸ்து விசாரத்தால் பிறந்த ஜ்ஞாந சாதார்யமே, அதுச் சரணத்தாலுண்டாகின்றது. பால்யமாவது அஹங்காரம் மதம் முதலிய துர்க்குணங்க ளில்லாதிருப்பது. மௌனமாவதுதான் வேதார்த்தங்களில் ஆசா ரியவிடத்தில்கேட்ட அத்தைவத்தை யுக்கிளைக்கொண்டு சிந்திப்பது. மற் றவை முன்சொல்லப்பட்டபடி யுணர்க. இது ம்ரம்மவித்துக்கள் மதமென் றும் அவித்யையினால் இவையெல்லாம் தேதாநாமென்றும் முன்சொன்னபடி ரூபிக்கப்படுகிறது.

கூக. ப்ரக்யதஸாஸவந்ஜெபாஸவெப்யபிஷாஸநாடியி|
விஷிதெநவநிநாநாஸுதெஷாஸுதநகிநித||

F9. ப்ரக்யதஸாஸவந்ஜெபாஸவெப்யபிஷாஸநாடியி|

விஷிதெநவநிநாநாஸுதெஷாஸுதநகிநித||

100-ஹா. பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை யாலோசித்துப் பார்த்தும்போது இந்த ஜீவா த்மாக்கள் ஸ்வபாவத்தால் ஆசாயம்போல ஸூக்ஷ்ம ரூபமுடையவர்கள். தோஷ மில்லாதவர்கள், எங்கும் நிறைந்தவர்கள். ஆதியில்லாதவர்கள், இவ்வாறு முழுக்கூன்கள், ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறியவேணும். எப்போதும் அவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் பேதமில்லை. இங்கு நாம் ஆத்மாக்களென்று பன்மையாற் சொல்லியது கல்பித பேதத் தை யதாசரித்தென்றறிக.

கூஉ. ப்ரக்யதஸாஸவந்ஜெபாஸவெப்யபிஷாஸநாடியி|

யவெஸுபவநிநாநாஸுதெஷாஸுதநகிநித||

F9. ப்ரக்யதஸாஸவந்ஜெபாஸவெப்யபிஷாஸநாடியி|

விஷிதெநவநிநாநாஸுதெஷாஸுதநகிநித||

100-ஹா. இந்த ஆத்மாக்களெல்லாரும் ஸ்வயம் ப்ரகாச ரூபமுடையவர்கள். எப் போதும் இப்படி விளங்குதிருவர்களாகையால் ஸத்தேஹமின்றி நிச்சயிக்கப்பட்ட ஸ்வ ரூபத்தை யுடையவர். ஆகையால் ஆத்மாக்களுக்கு ஜ்ஞேயத்தை வாஸ்தவமாக நினைக் கக்கூடாது. இவ்வாறு எவனறிந்து க்ருதக்ருத்தியைச் சமத்தையடைகிறோ; அவன் மோகூத்திற்கு அதிகாரியாகிறான். இந்த ஆத்ம ப்ரகாசத்திற்கு ஸாரியனை த்ருஷ்டாத் தமாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது. ஸூரியன் ஸ்வயமாகவே ப்ரகாசிக்கிறான் றோ. அவன் ப்ரகாசிப்பதற்கு மற்றொரு தேஜஸ்ஸு வேண்டவதில்லையன்றோ.

F௩. அகேஸ்யமஸந்தா ஸ்ரந்தேஷு ஸந்தேஷே!

யதேஸந்தேஷேஷு ஸந்தேஷேஷே!

ஸ௦-ஹா. ப்ரமேயமென்றும் ப்ரமாணமென்றும் ப்ரமாதாவென்றும் பேதங்கள் தத்வநிச்சயத்தி லேற்படுகிறபடியால் அபேதம் கூடுமோவென்றால் இதற்கு விடையளிக் கின்றார். நித்யர்களான ஜீவாத்மாக்களுக்கு அஸங்கமான நித்யஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தை யொப்புக்கொள்ளுகிறோம். ஸ்வரூபமே ப்ரமேயமாகின்றது. ஆகாயம்போல ஸங்கமான ஜ்ஞாநத்திற்கு எல்லலாங் கூடும். இங்கும் ஸூரிய ப்ரகாசத்தை திருஷ்டாந்தமாகக் கொள்க.

கூ௭. சுணாஸிவெத்ரவிவெயதெஜ்ஜாயஸிவெந௨விவஸிதி|

அவஸுதாவஸுதாநாவஸிதிஊதாவாணயுதி||

F௨. அஸ்யுத்ரேபிஷ்டேஷு ஸந்தேஷேஷே!

அஸ்காஸ்யுதேஷு ஸந்தேஷேஷே!

ஸ௦-ஹா. அத்வைதிகளல்லாத வாதிகளுக்கு ஜ்ஞாநம் ஸவிஷயிகமென்று மதமா கையால், அஸங்கத்வமில்லை. அஸங்கத்வமில்லாமையால் ஸம்ஸார நிக்ருத்தியில்லை.

கூ௮. சுஹவாஸாஸாஸாவெயுயிஷ்டேஷு க்ருதிநிஷ்டேஷா|

க்ருதெளவாஸாஸாஸாவெயுயிஷ்டேஷு க்ருதிநிஷ்டேஷா||

F௪. அஸந்தேஷேஷு ஸந்தேஷேஷே!

அஸந்தேஷேஷு ஸந்தேஷேஷே!

ஸ௦-ஹா. இதனால் அத்வைதிகள் மதத்தில் ஆவரணமென்கிற ஸம்ஸார பந்த மில்லை. ஸ்வபாவத்தாலே சுத்தரானவர்கள் ஜீவாத்மாக்கள் அநாதி ஸவயம் ப்ரகாசக் கள். நித்யமுத்த ஸ்வரூபங்கள். ஜ்ஞாநசத்தியை ஸ்வபாவமாக உடையவர்கள்; தந்த்ரு க்கு தாங்களே ப்ரபுக்கள். ஆகையா லத்வைதத்திற்கு ஒரு தோஷமுமில்லை.

கூ௯. க்ருதிநெதநவஸிவெயுஜ்ஜாயநெஜ்ஜாயஸிவெந௨விவஸிதி|

ஸாவெயுயிஷ்டேஷு க்ருதிநெதந௨விவஸிதி||

F௬. அஸந்தேஷேஷு ஸந்தேஷேஷே!

அஸந்தேஷேஷு ஸந்தேஷேஷே!

ஸ௦-ஹா. ப்ரமார்த்தத்தை யறிந்தவனுக்கு இதரவிஷயங்களில் ஜ்ஞாநம் போகாது ஆகாச ஸ்வரூபமாகியதன்றோ ஜ்ஞாநம். ஜீவாத்மாக்களும் ஆகாசத்தோடு ஸமான ரூப முடையராகையாலே, சவியாமலிருக்கின்றார்கள். ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம், ஜ்ஞாதா, என் கிற பேதமில்லாத அத்வைத மதமானது புத்தனால் சொல்லப்பட்டதன்று. அத்வை தத்திற்கு ஸமீபமாக பாஹ்ய வஸ்துக்களிலலை யென்பது ஜ்ஞாநமே யுள்ளதென்பது இவை புத்தனால் சொல்லப்பட்டன. ஆயினும் ப்ரமார்த்தமான அத்வைத தத்வம் வேதாந்தங்களில் கண்டரியத்தக்கதேயாம். வேதாந்தங்களாவன “நவநித்தரஷ்டாந்தரஷ்ட டேர்விபரிஸோபோவித்யதே” என்பதுமுதலியவையாம். இவற்றிற்குப்பெயரென் ஜ்ஞாந மேஸத்யம் மற்ற வஸ்துக்கள் பொய்யென்பதாம்.

கூ௧௦. அஸந்தேஷேஷு ஸந்தேஷேஷே!

அஸந்தேஷேஷு ஸந்தேஷேஷே!

௧௦௦. கௌடபாதகாரிகைபாஷ்யந்தின்

முடிவில்செய்த மங்களதலோகங்கள்.

ஸ்ரீமஹி. சாஸ்திரஸாரத்தை எடுத்துச்செய்த கௌடபாதகாரிகையென்ற ப்ரபந்தமானது முடிவுபெறுகின்றமையால், முடிவில் மங்களத்தோடு முடிப்பதற்கு ப்ரமார்த்தத்வத்தை வணங்குவதாகிய நமஸ்கார மங்களத்துடன் முடிக்கின்றார். இத்தன லக்ஷைதம் வணங்கத்தக்கியதென்று சொல்லப்படுகின்றமையால் இத்தற்கு சமானமாகிய மதமொன்று மில்லையென்று ஸ்துதிசெய்யப்பட்டதாயிற்று. ப்ரமார்த்தத்வமெப்படிப்பட்டது? ஸத்தென்றும், அஸத்தென்றும் ஸதஸத்தென்றும் ஸதஸத்விலக்ஷணமென்றும் பலவகையாக விகல்பிக்கப்படுகின்றமையால் ஸுலபமாக யறியக்கூடாதது. ஆகையாலறிவிலாதார்க்கு எளிதி லறியப்பார்த்தாலும் ஸமுத்தரம்போல் அவகாங்கமுடியாதது. நித்யமாய் ஸமமாய் ஸமர்த்தமாயிருப்பது. பேதங்கள் நீங்கியது, இப்படிப்பட்ட ப்ரமார்த்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை நன்குணர்ந்து அந்த ப்ரம்மஸ்வரூபத்தோடு ஐக்யத்தையடைந்து அந்த ப்ரம்மத்தை வணங்குவோமாக. அது வ்யவஹாரத்திற்கு கோசரமாகாததாயினும் நம்முடைய சக்திக்குத்தக்கப்படி வ்யவகாரத்திற்குக் கொண்டுவந்து நமஸ்கரிப்போமாக.

உதி மளபவாடிசுராகாயாபு

உத்யுயி. சுவா.தஸாஜிவ்யகாண்ட்ய.

பதாங்கயார்த்தபேதங்கள்.

கௌடபாதகாரிகையின் ப்ரகரணங்கள் நாலுக்கும் அத்வைத மதாசாரியாகிய சங்கராசாரியர் வ்யாக்ஷமாகச் செய்த பாஷ்யங்களையும் ஆனந்த கிரியாசாரியர் செய்த மகையையும் ஆதஸரித்து பண்டிதர்களி னிப்பிராயங்களையும்சேர்த்து அத்வைதமத ஸ்தாபனமான வ்யாக்யாநக் கருத்துமாத்திர மெழுதப்பட்டது. பதார்த்தங்களை இதைக்கொண்டே அறிந்துகொள்க. இதுவுமன்றி த்வைத மதகண்டகரூபமாகிய இந்த்ரந்தத்தில் சொல்லிய யுக்தியே புத்திமார்களுக்கு முக்யமாக யறியத்தக்கது. வேத மந்திரங்களுக்குப்போல பதார்த்தம் ரூக்யமல்ல, ஆகையால் பதார்த்த மெழுதவில்லை. விசேஷத்தின் விஸ்தரபயத்தா லென்றறிக.

சங்கராசாரியர் கௌடபாதகாரிகை பாஷ்யத்தின்

முடிவில்செய்த மங்களதலோகங்கள்.

அஜம்பிஜநியோகம் ப்ராபதைச்வர்ய யோகாதகதிசு கதிமத்தாம் ப்ராப தேகம்ஹய தேகம், விவிதவிஷய தர்மக்ரஹிமுக்தே க்ஷுனாகாம் ப்ரணதபயவிஹந்த்ரு ப்ரம்மயத்தக் கதோஸ்மி “த”

ப்ரஜ்ஞாவைசாகவேதக்ஷுபிதஜ்ஜலநிதேர் வேதகாந்தோத்தரஸ்த்தம் பூதாந்யாலோக யமக்நாந்யவிரத ஜகந்நாஹகோரேஸமுத்திரே, காரூண்யாதுத்ததாராய்ருதயிதமமரைய துர்லபம்பூதஜ்ஜேதோர்யஸ்தம்பூஜ்யாபிபூஜ்யம்ப்ரமருமமும்பாதபாதைந்நதோஸ்மி “உ”

யத்ப்ரஜ்ஞாலோகபாஸாப்ரதிஹதிமகமத்ஸ்வார்த்தமோகாந்தகாரோஜ்ஜோந்மஜ்ஜுச் சகோரேஹ்யஸக்துதுபூகோதத்வதித்ராஸநேமே,யத்பாதாவாச்சிதாநாம்சுருதிசமவிக்யப் ராப்திரக்ரஹ்யமோகாதத்பாதௌபாவநீயஸபவயவிதுதௌஸர்வபாவைர்நமஸ்யே “க”

முதல்கலோகத்திற்குக்கருத்து.

ஸமஸ்தோப நிஷத்துக்களிலும் பரமார்த்த தத்வமென்று ப்ரசித்தமாய், தன்னை வணங்கினார்க்கவிய்தைய முதலிய தோஷபயங்களை நீக்குவதும், ஜம்மம் முதலிய விகாரங்களில்லாததும் தன்னுடைய ஐச்வர்யத்தால் ஜம்மத்தையுடையதும் சலகமில்லாததும் கதியுடையதும் ஒன்றாகியதும் மூடர்களுக்குப் பலவாகியது மரகிய ப்ரம்மத்தை வணங்குகின்றேனென்பதாம்.

இரண்டாவதுகலோகத்திற்குக்கருத்து.

உலகத்தில் பிறப்பிதப்பு முதலிய துன்பங்கடவில் மூழ்க்கிடக்கிற ஜந்துக்களிடத்தில் கருணைகொண்டு வேதமாகிய சமுத்திரத்தில் தம்முடைய அறிவென்கிற மத்தினால் கடைத்து இந்த க்ரந்தமாகிய ஆம்ருதத்தை யெடுத்துத்தந்த வரும் பரமருவாமாயி இவரடிபணிந்து வணங்குகின்றேன்.

மூன்றாவதுகலோகத்திற்குக்கருத்து.

இந்தஸம்ஸாரஸாகரத்தில் மோகாந்த காரமானது எவருடைய ஜ்ஞாநத்தாலே எனக்குநீங்கிற்றே. எவருடைய அடிவணங்கினார்க்கு சமதமாகிருணங்களுண்டாடின்றனவோ; அவருடைய பாவகமான திருவடிகளை ஸமஸ்த ப்ரகாரத்தாலும் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

பதாவ்யார்த்தபேதங்கள்.

சங்கராசாரியர் கௌடபாதகாரிகைக்கு பாஷ்யம்செய்து முடித்து அந்தபாஷ்ய மனைவராலு மாதரிக்கப்படவேண்டுமென்று மூன்று சுலோகங்களால் மங்கனம் செய்தார். அதில் முதல் சுலோகத்தில் ப்ரமத்தை வணங்கினார். இரண்டாவது சுலோகத்தால் க்ரந்தகர்தாவை வணங்கினார். மூன்றாவது சுலோகத்தால் தம்முடைய ஆசாரியரை வணங்கினுமென்றறிக.

கௌடபாதகாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத்குருப்பயோகம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீபரப்ரம்மணோகம்.

ஸம்ஸாநிஷய-வநிஷத் ஸ்ராவியஃ பூவாஷுப்ராஸுஃ.

ஸம்ஸாநாவாஸ்யாநிஷத் ஸ்ராவிய

ஃ பூவாஷுப்ராஸுஃ.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள்.

ஈசாவாஸ்யோப நிஷத்து, கேநோப நிஷத்து, கடோப நிஷத்து, ப்ரக்நோபநிஷத்து, முண்டகோப நிஷத்து, மாண்டிகோப நிஷத்து. இந்த ஆறு உபநிஷத்துக்களுக்கும் முன்மத்வ பாஷ்யத்திலுள்ள விசேஷார்த்தங்க ளெழு தப்படாமையால், இந்த ஆறு உபநிஷத்துக்களுக்கும் மத்வமதாது ஸாரமாகச் செய்த பாஷ்யங்களிலுள்ள விசேஷார்த்தங்க ளெழுதப்படுகின்றன. தைத்திரீயம் முதல், நாலுஉபநிஷத்துக்களுக்கும் மற்ற இரண்டு பாஷ்யங்களோடு இந்த பாஷ்யமும் எழுதப்படும். அர்த்தபேதங்க ளுள்ளவீடத்தில் மாத்திரமே அந்தந்த அர்த்தபேதங்க ளெழுதப்படுமென்றிக.

ஈசாவாஸ்யமத்வபாஷ்யாவதாரிகை.

இந்த ஈசாவாஸ்யோப நிஷத்து ஸ்வாயம்புவமதுவீனில் கண்டிபிடிக்கப்பட்டு யஜ்ஞஸ்வருபியாகிய பகவானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிற க்ரமத்திலே வெளியிடப்பட்டது. அந்தவிஷ்ணுவுக்கு யஜ்ஞமூர்த்தியென்றுபெயர். இதின் விஸ்தரம் ப்ரம்மாண்ட புராணத்திலும் பாகவதத்திலும் விளங்கும்.

ஈ - க, ம - பா. ப்ரக்ருதி என்கிற இந்த லோகத்தவமானது விஷ்ணுவினில் நடத்தப்படுகிறது. ஸ்வயமாக இதற்கு ப்ரவர்த்திக்க சக்தியில்லை, அந்த விஷ்ணுகொடுத்த பொருளைக்கொண்டு புரிக்கவேணும். ப்ரம்மாண்டபுராண மிவ்வாதே கூறுகின்றது.

ஈ - உ, ம - பா. கருமங்கள் செய்துவந்தாலும் ஜ்ஞாநிக்கு அவை முக்திக்கு விரோதமாகிய தந்தம்பயனைத் தராவாம். அஜ்ஞானிக்கு க்ருஷ்ணமூர்த்தியை உபாஸகம் செய்யாதவனுக்கே கருமங்கள் மோகஷவிரோதமாக தந்தம்பயனைத் தருகின்றன. இவ்வாறு காரியபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஈ - கூ, ம - பா. விஷ்ணுவை யுபாஸியாதவர்கள், துன்பத்தைத்தருவது மஸூரர்களாலடையப்படுவதுமான கரகலோகத்தை யடைகிறார்கள். இதுதப்பாது, இவ்வாறு வாமநபுராணத்திலுங் கூறப்பட்டது.

ஈ - ச, ம - பா. இந்த சுருதியின் பொருள் ப்ரம்மாண்டபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டது.

ஈ - டி, ம - பா. இந்த சுருதியின்படி தத்வஸம்ஸிதையில் கூறப்பட்டது.

ஈ - ஈ, ம - பா. ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறித்தவனுக்கு பயமில்லை, இதை விஷயம் ளெளகராயண ச்ருதியிலுஞ் சொல்லப்படுகிறது.

ஈ - ஏ, ம - பா. எல்லாபூதங்களிலு மிருக்கின்றவர் பரமாத்மா ஒருவரே, என்ற மித்தவனுக்கு சோகமோஹங்க்ளொன்றுமில்லை, ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கு ஐக்யமில்லை.

இந்தப்பொருள் பிப்பலாதசாகையிலுள்ள ச்ருதியில் நன்றாய் வினங்குகின்றது. கீழ்ச்ருதியில் கூறிய விஷயத்தையே இங்குக்கூறியது பரமாத்மா எங்குமிருக்கிறா நென்பதில் தாத்பர்யத்தை விளக்குவதற்காம்.

ஈ - அ, ம - பா. இவ்வுலகம் பொய்யல்ல மெய்யாய் சாச்வதமானது. இதை விஷ்ணுபடைத்தார். இது வராஹபுராணத்தில் விரிவாய் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த பரமாத்மா ஸர்வசுத்தர்.

ஈ - கூ, கடு, கக, கஉ, ககூ, கச, ம - பா. இந்த கருதிகளின்பொருள் கூட்புராணத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது.

ஈ - கடு, கச, கள, ம - பா. இங்கு ஸுலிர்யமண்டலத்திலிருக்கும் பரமாத்மாவையுபாஸிக்கிற ப்ரகாரஞ்சொல்லப்படுகிறது; இவ்விஷயம் இராமஸம்ஹிதையில் கூறப்பட்டது. இதனால் ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கு பேதம் ஸாதிக்கப்பட்டது.

ஈ - கஅ, ம - பா. இந்த கருதிகளும் இராமஸம்ஹிதையின் வசநப்படி தத்வத்தில் பொருள்கொள்க.

ஈ - ககூ, ம - பா. இந்த ச்ருதிக்கு ப்ரம்மதர்க்கவசநத்தை வ்யாக்யானமாகக் கொள்க. கித்யமும் பக்தர்களை விஷ்ணுஸ்மரிக்கிறார் என்றுகருத்து.

ஈ - உ௦, ம - பா. ஜ்ஞாநபக்திகளுடன் உள்ளே வணங்குகிறோம் எங்களுக்குப் பாபத்தைப்போக்கி ஜ்ஞாநத்தைத் தரவேணும் இந்தகருதிக்கு, ஸ்காந்தபுராணத்தில் விவரணம் செய்யப்பட்டது.

பதாங்வயார்த்தபேதங்கள்.

கீழ்ச்சொல்லிய அந்தத்த புராணதிகளிலிருந்து வசநங்கள் ப்ரமாணங்களாக எடுக்கப்பட்டு அந்தத்த சுலோகவாக்யங்க ளங்கங்கெழுதப்பட்டன. இதனால் அந்தவசநங்கள் அந்தச் ச்ருதிகளுக்கு, உபப்ரம்மணங்க ளாகையாலந்த வசநங்களுக்கிணங்க அந்தசுருதிகளுக்குப் பொருள் சொல்லவேணும். ஆகையா லத்தைவதத்திற் கிடமில்லை என்றுகருத்து வெளியிடப்பட்டது. அந்தத்தச் லோக வாக்யங்களையெல்லா மிக்கெழுதி அவற்றிற் கெல்லாம் பொருள் கூறுவதில் வில்தரமாகுமென்று விசேஷக்கருத்துக்களே யெழுதப்பட்டன. எழுதாத விடங்களில் இராமாத்ம ஜ பாஷ்யத்தின் கருத்துப் போலவே என்று கண்டுகொள்க. அவ்விரண்டுபாஷ்யங்களிலும் இவ்வுபநிஷத்து பதினெட்டு மந்திரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டாலும் இந்த பாஷ்யத்தில் இருபது மந்திரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. “யோஸாவஸௌ புருஷஸ் ஸோஹம்ஸம்” என்கிற வாக்யத்தையும், “ஓங்க்ரதோஸ்மரக்ருதம்ஸ்மா” என்கிற இரட்டித்துப் படிக்கப்பட்ட இந்தவாக்யத்தையும் தனிமந்திரமாகக் கொண்டபடியால், இருபது மந்திரங்களாயின வென்றறிக.

ஸ்ரீபரம்மணேநம:

ஈசாவாஸயோபநிஷத்திற்குமத்வபாஷ்யம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேகமஃ.

கெ.ந.கொ.வ.நி.ஷ.ந.யு.ஹா.ஷ.ஹி.

ம - பா. இவ்வுபநிஷத்து நான்கு கண்டங்களுக்கும் பொருள் ப்ரம்மஸாரத்தில் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சதுர்முகப்ரம்மாவை, உருத்திரன் விஷ்ணு தத்வத்தை யறி யவிரும்பி, ப்ரச்சம்பண்ணினதற்கு சதுர்முகப்ரம்மா இந்த உபநிஷத்தத்தை யுபதே சித்திருக்கின்றார். பார்க்கடலில் கண்வளர்ந்தருளுகிற மகாவிஷ்ணுவை இந்த உபநிஷ த்து ப்ரதிபாதிக்கின்றது. இதனாலும் ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ப்ரம்மத்திற்கும் பேதமேவெ னியிடப்பட்டது. இதுகனல் ஸம்ஸந்தேவதைகளிலும் விஷ்ணுவேசிறந்தவரென்று காட் டப்பட்டது. இந்த உபநிஷத்தி லர்த்தத்தை சிலவிடங்களில் மற்றும் சில சுருதிகளும், தீதையும் சப்தநிர்ணயமும் வித்யாநிர்ணயமும் வெளியாக்குகின்றன.

பதாங்வயார்த்தபேதங்கள்.

இவ்வுபநிஷத்திற்கு வ்யாக்யாசமாக ப்ரம்ம ஸாரத்தில் சுலோகங்களை யேளமுதி யிருக்கிறார். முடிவின்சப்தநிர்ணயம் முதலியவற்றையும் ப்ரமா ணமாகக் காட்டியிருக்கிறார். மற்றசில பதார்த்தங்கள் மிகவும் பேதப்பட வில்லை. ஒவ்வொரு மந்திரத்திற்கும் தனியே வ்யாக்யாசம் செய்யப்பட வில்லை என்றறிக.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேகமஃ.

கே.நே.ப.நி.ஷ.ந.யு.ஹா.ஷ.ஹி.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேகமஃ.

கெ.ந.கொ.வ.நி.ஷ.ந.யு.ஹா.ஷ.ஹி.

ம - பா. இவ்வுபநிஷத்தில் முதலத்யாயம் முதல்வல்லியில், அக்தியிலிருக்கிற பச வானை யுபாஸிக்கும் க்ரம்முதலியவை சொல்லப்படுகின்றன. இந்தவல்லியிற் சொல்லு கிற அர்த்தங்களுக்கு வ்யாக்யாசங்களாக ப்ரம்மஸாரம், கதிஸாரம், பாதம், தத்வஸா ரம் ப்ரம்மாண்டம், இவற்றிலுள்ள வசகங்களைக் காண்க. சிலவிடங்களில் தீதாதிவசநங் களையும் ஸம்வாதமாகக்கொள்க. இந்தவல்லி பகவதஸ்வரூபத்தைப் பற்றியதேயாம். கேவல மக்திஸ்வரூபமாத்மிரத்தால் அந்தத் த்ரோகப்ராப்திபலம் வித்தியாமையாலெ ன்க. முக்தாத்மஸ்வரூபத்துக்கு நியாமகனுகிய பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை ப்ரச்சம் பண்ணுகிறது. சிவன்முதலிய தேவதாந்தரங்களை முக்திப்ரதராக நீனைக்கக்கூடாது.

ம - பா. இவ்வுபநிஷத்து முதலத்யாயம் இரண்டாவதுவல்லியில் ஜீவபரமாத்மாக் களுக்கு பேதஞ்சொல்லப்பட்டது. இதற்கு முன்பின்ஸந்தர்பங்கன் அதுகூலங்களாயிரு க்கின்றன. அபேதவாதத்திற்கு பூர்வோத்தர விரோதங்களும் யுக்திவிரோதங்களும் ஸந் தர்பவிரோதங்களுமுண்டு. ஆகையா லத்வவதமதம் யுக்தமானதல்ல. மற்ற சுருதிபுரா ணங்களும் இதற்கு ஸம்வாதங்களாயிருக்கின்றன. அத்வவதமதத்திற்கு யுக்திவிரோதங்

கள் பலவிற்குக்கின்றனவென்பது புத்திமாண்களுக்கு ஸ்புடமேயாம். ஆகையால் ஜீவ பரமாத்மாக்களுக்கு வாஸ்தவத்தில் பேதமுண்டென்பது விளங்கும்.

ம - பா. இந்த கடோபரிஷத்து முதலத்யாயம் மூன்றாவது வல்லியில் ஸமஸ்ததே வதைகளிலு முத்தமனான ஸ்ரீமங்கராயணனை த்யாகம் செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கின்றது.

பதாங்வயார்த்தபேதங்கள்.

கடோபரிஷத்து முதலத்யாயம் மூன்று வல்லிக்கும் முக்யக் கருத்து மாத்ரிமே யெழுதப்பட்டது. மற்ற பதார்த்தங்களில் பேதங்களில்லை. இதற்கு சில விடங்களிலிருந்து சில வசங்கள் ஸம்வாதமாக எழுதப்பட்டன. ஒவ்வொரு மந்திரத்திற்கும் தனித்தனியே வ்யாக்யாகம் செய்யப்படவில்லை.

ம - பா. கடோபரிஷத்து இரண்டாவது அத்யாயம் முதல் வல்லியிலும் பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் பேதம் வாஸ்தவமென்றறிவிப்பதற்கு ஜீவாத்மபரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை விரிவாய்ச்சொல்லுகிறது. உறக்கம் முதலிய தோஷங்களை யுடையவன்ஜீவன், ஜீவர்களுக்கும்போதும் தான் விழித்துக்கொண்டிருப்பவனாய் சத்தனாகியவன், பரமாத்மா; இவ்வாறு ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கு பேதம் வாஸ்தவமென்பதற்கு பலயுக்திகள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆக இவ்வாறு ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கு பேதத்தைக் கூறியதால் சிலர் குணங்களுக்கும் அவ்லோகுணங்களை யுடைய த்ரவ்யத்திற்கும் பேதத்தைச் சொல்லுகின்றார்கள். அது கூடாதென்று துஷிக்கின்றது. இப்படி யேகாரண விஷ்ணுஸ்வரூபத்திற்கும் அவதாரங்களில் விஷ்ணுஸ்வரூபத்திற்கும் பேதமில்லாதிருக்கே பேதத்தை நினைப்பது கூடாது. இவ்விரண்டு விஷ்ணுஸ்வரூபமும் பரப்ரம்மமேயாம். விஷ்ணு என்னாலும் பரப்ரம்மம் என்னாலும் பொருளொன்றே யாமென்றறிக.

ம - பா. கடோபரிஷத்து இரண்டாவது அத்யாயம் இரண்டாவது வல்லியிலும், ஜீவபரமாத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபத்தை சோதித்து, பேதத்தை நிலைநிறுத்தி பரமாத்மாவுக்குவ்யாப்தியைச்சொல்லி கீழ்ச்சொன்னவற்றையே விஸ்தரித்திருக்கின்றது. இந்த வல்லியில்கூறிய இந்த விஷயங்களைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிற கூர்மபுராணத்தியவசகங்களையும் மஹாவராஹ புராணவசகங்களையும் இந்த வல்லிக்கு வ்யாக்யாகமாகக் காண்க.

ம - பா. கடோபரிஷத்து இரண்டாவது அத்யாயம் மூன்றாவது வல்லியில் இந்த ஜகத்து ஸத்யமென்றும் ப்ரவாஹநித்யமென்றும் இதற்கு ஹரிஎன்கிற பரப்ரம்மமே மூலமாயிருக்கின்ற தென்றும் அந்த ஹரி, ஜீவர்களுக்குள் வளிக்கிறாரென்றும். இவ்விடத்திலிருக்கின்ற ஹரியை ஜ்ஞாகத்தெஷ்டியாலே யறியலாம். கண்ணாடியில் முகம்போல பித்ருலோகத்திலறியலாம். கந்தர்வலோகத்தில் அதைவிட ஸ்பஷ்டமாய்க்காணலாம். ப்ரம்மலோகத்தில் மிகவும் ஸ்பஷ்டமாய்க்காணலாம். என்றும், ஸர்வ தேவதைகளிலும் விஷ்ணுவே உத்தமோத்தமரென்றும். இதை யறிந்தவன் ஸம்ஸாரபத்தத்திலிருந்து விடுபடுவானென்றும், ஸ்ருஷ்டிலயங்களுக்கு விஷ்ணுவே காரணமென்றும், சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் விஷ்ணுவே ஸர்வோத்தம தேவதை யென்பது ஸித்தமாயிற்று.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேகம:

கடோபரிஷத்திற்கு மத்வபாஷ்யம் முற்றும்.

பரம்மணேசம்:

ஸ்ரீஸ்ரீவாசிஷ்ணுபூசாரி.

ம - பா. ப்ரஜைகளை பரிபாலகம் செய்வதினால் ப்ரஜாபதிமென்று பெயரையுடைய விஷ்ணுவானவர், ஸூரியனென்ற பெயரையுடைய வாயுவையும், சந்திரனென்று பெயரையுடைய ஸரஸ்வதியையும், ஸூரியசந்திரர்களிடத்தில் ஸ்ருஷ்டித்து, அவர்களிடத்திலாவேசித்து, ஸமஸ்தத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். அமூர்த்தங்களாகிய வஸ்துக்களில் வாயுவும், மூர்த்தங்களாகிய வஸ்துக்களில் ஸரஸ்வதியிருக்கின்றார்கள். என்று ஸ்ருஷ்டிவிஸ்தரம் ப்ரச்சோபிஷ்த்து முதலாவது ப்ரச்சத்தில் சொல்லப்படுகிறது; இதற்கு வ்யாக்யாநமாக ப்ரஜாபதி ஸம்ஸ்திதையிலுள்ள வசநங்களைக்காண்க.

ம - பா. ப்ரச்சோபிஷ்த்து இரண்டாவது ப்ரச்சத்தில், வாயுரக்கி, என்கிற மந்திரத்தில் வாயுசப்தத்தால் பூதவாயுவைச் சொல்லுகிறது. ப்ராணசப்தத்தால் ப்ரதாவாயுவைச் சொல்லுகின்றதென்றுணர்க.

ம - பா. ப்ரச்சோபிஷ்த்து மூன்றாவது ப்ரச்சத்தில் ஆத்மக, என்கிற பதத்திற்கு பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து, என்று பொருள். அந்த பரமாத்மா விஷ்ணு, அந்த விஷ்ணுவினிடத்திலிருந்து வாயு உண்டானான். அந்த வாயுவினிடத்திலிருந்து ஸமஸ்த தேவதைகளுமுண்டானார்கள். அந்த வாயுவே பஞ்சப்ராண ஸ்வரூபியாய்க்கொண்டு, மோக்ஷம் முதலிய வற்றைத் தருகின்றான். என்று சொல்லுகிறது. இந்த ப்ரச்சத்திற்கு வ்யாக்யாநமாக ப்ரபஞ்சநத்திலுள்ள வசநங்களைக்காண்க.

ம - பா. ப்ரச்சோபிஷ்த்து நாலாவது ப்ரச்சத்தில், பரமாத்மாவுக்கு ஜீவர்கள் சரீரம்போன்றவரென்றும் அசேதமாகிய சரீரத்திற்கு ஸுகங்கடாமையால் ஜீவர்களிடத்தில் ஸுகமுண்டாகின்றதென்றும், சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்கும் புராண வசநங்களை வ்யாக்யாநமாகக்காண்க.

ம - பா. ப்ரச்சோபிஷ்த்து ஐந்தாவது ப்ரச்சத்தில், ப்ரணவத்தினால் ஹரி என்று நாமத்தையுடைய பரமாத்மாவாகிய நாராயணனை த்யாகம்செய்து ப்ரம்மலோகத்தை யடைந்து அங்கு ப்ரம்மாவினால் தத்வஜ்ஞாநத்தைப் பெற்று, முக்திபெறுகிறானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை என்று சொல்லப்பட்டது.

ம - பா. ப்ரச்சோபிஷ்த்து ஆறாவது ப்ரச்சத்தில், ஸமஸ்தகாரணமாகியவன் வாஸுதேவனென்று நாமத்தையுடைய பரமாத்மா. அவனைவிட வேறொருவரும் உத்தமரில்லை என்று சொல்லவேண்டியதில்லை; ஸமாதரோயில்லை யன்றோ. ஆகையாலவனை யறிந்து முக்தனாவானென்றும், உத்த்பத்தியில் க்ரமமும் சொல்லப்பட்டது. ஸமுத்திரத்தில் சேர்ந்த நதிநிலங்களுக்கு வேறு நாமரூபங்களுண்டாயிருந்தாலும் மூடராலறியப்படாத தபோஸ பரமாத்மாவையடைந்த ஜீவர்களுக்கு பேதப்பட்ட அநந்தநாமரூபங்களுண்டாயிருக்கின்றன. பேதப்பட்டவை யென்பதினால்குந்தயமாயுறித்தனவென்று பொருள்சொல்லுகிறவர்கள்கிஷ்ணுவிவிஸாதவர்கள். பேதசப்தத்தை விசாகப்பொருளில் ப்ரயோகிப்பதில்லை. குடம் பேதப்பட்டது பிங்கமாயிற்றென்றாலும், அகேகாவயவங்களாய்ப் பிறித்ததென்று பொருளாகிறதேயன்றி யுறித்ததென்று பொருளில்லை. அங்கு குடமுறித்ததென்பது வ்யங்க்யமாய்த் தோற்றுகின்றது. "பித்யதேதாஸாம்நாமரூபே" என்கிற வீடத்தில் வ்யங்க்யமாயுங்கட நாகத்தோற்றது. நாமரூபங்களுக்கு கபாலமுதலிய வற்றைப் போல் நாராபாவங்கடாமையாலென்க. ஆகையால் பிங்கமாகிற தென்பதற்கு இவ்விட

த்தில் பரமாத்மாவுக்குண்டாகிய நாமரூபங்களைவிட வேறான நாமரூபங்களை யுடையவர்களாகின்றார்கள் முத்தஜீவாத்மாக்களென்றே பொருள். இத்தால் முத்தியிலும் ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கு பேதமுண்டென்பது ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகின்றதன்றோ. “அராவிரதநாபெனகலாயஸ்மின்ப்ரதிஷ்டதா” என்று சொல்லுகிற த்ருஷ்டாதத்ததாலுமிது விளங்கும். ஆகையால் முத்தியிலும் நாமரூபங்கள் ஜீவாத்மாக்களுக்குண்டென்றறியவேணும். சிலர், ‘பரமாத்மாவில் ஜீவாத்மாக்கள் அஸ்தமிக்கிறார்கள்’ என்றதினால் ஜீவர்கள் பித்த போனார்களென்று தோற்றுகிறதென்று ஐயமுறுவர், அங்ஙனல்ல. ‘ஸூரியன் அஸ்தமிக்கிறான்’ என்றால் காணப்படுவதில்லை யென்று பொருளையன்றி, அழிந்துபோனென்று பொருளல்லவன்றோ. அப்படியே ஜீவாத்மாக்களை யப்போது அறிவிலாதாறியார்களென்று அஸ்தமிக்கிறார்களென்று சொல்லித்தேயன்றி அழிந்துபோகின்றார்களென்று சொல்லவில்லை. ஆகையாலஸ்தமிக்கிறார்களென்பதினால் அழிகிறார்களென்று பொருள்கூறுவது யுத்தமல்ல. “நாமரூபாத்விமுக்த” என்கிற விடத்தில் நாமரூபங்களால் விபேட்டவென்று பொருள் சொல்லக்கூடாது. முத்த சப்தத்திற்கு விபேட்டவென்று பொருளாயினும் விமுக்த சப்தத்திற்கு அப்பொருள் சொல்லக்கூடாது. எப்படியென்றால், பரியமென்றால் இஷ்டமென்று பொருள். விப்பரியமென்றால் அந்தப்பொருள் இல்லை. அறிஷ்டமென்று பொருளாகிறதன்றோ. அப்படியே இங்கும் விமுக்த என்கிற பதத்திற்கு நாமரூபங்களாலே விபேடாதவென்றே பொருளாகும். இப்படியே பல உதாரணங்களை யுக்காண்க. “நாமரூபேவிஹாய” என்கிற விடத்திலும் “நாமரூபே, அவிஹாய” என்று பதவிபாகம் செய்து நாமரூபங்களை விடாதவனென்று பொருள் சொல்லக்கூடவது. “அநந்தம்வைநாமாந்தாவிச்வேதேவா” என்றும், “யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா” என்றும் இப்படி பல ச்ருதிகளாலும் அநேகரூபகாமங்களை யடைத்திருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கின்றதன்றோ. ஆகையால்தன்னில்பேதப்பட்ட அநந்தமுத்தர்களிலு முத்தமானாய் பரமாத்மா காராயணன் விளங்குகிறென்பதாஸித்தம். இவ்விடத்திற்குப் பலவிடங்களிலுள்ள சுருதிஸ்மருதி புராணவசனங்களை வ்யாக்யாநமாக்காண்க.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேநம:.

ப்ரச்சேபோபிஷத்திற்கு மத்வபாஷ்யம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேநம:

ஸ்ரீராமகாவநிஷ்ட நயுலாஷ்டிபுராணம்.

ம - பா. வைவஸ்வதமதுவுக்கு ஆதியில் ப்ரம்மாவின்விடத்திலிருந்து, அதர்வர என் பவன்பிறந்தான். பின்பு, மித்திரனும் வருணனும் ஹேதிரும், ப்ரஹேதிரும், பிறந்தார்கள். ப்ரம்மாவின்னுடைய முதல் கல்பத்தில் சிவன் பிறந்தான். வராவகல்பத்தில் ஸாகாதிகளு ள்ளடானார்கள். இந்தப்ரம்மா விஷ்ணுவுக்குத் தலைமகனாவான். இருக்குமுதலிய வேதங் கள்விஷ்ணுவைஸ்தோத்திரம் செய்வதினால் பரவீத்யையாகின்றன. இவ்லாதபோது அப ரவீத்யையாகின்றன. பராத்ரானுகியவிஷ்ணுவையே இதிலுமாஸபுராணம்முதலிய ஸம்ஸ தமும் பேசுகின்றது. இந்த விஷ்ணுவைப் புருஷோத்தமனென்றறிகிறவர்கள் மகாபாக வதர்களாகிறார்கள். வேதம் ராமாயணம் பாரதம் இவை யெல்லாவற்றிலும், முதலிலும் நடுவிலும் முடிவிலும், விஷ்ணுவே சொல்லப்படுகிறார். ஆகையாலே விஷ்ணுவே பூதிக் கத்தக்கவர் த்யாகிக்கத்தக்கவர், நமஸ்கரிக்கத்தக்கவர், இந்த விஷ்ணுபூஜைக் ருபயோச

மாதிரி வேதங்களைப் பரவியவைகள். கருமத்திற்குப் பரவியவை அப்பரவியவைகள். இவ்விடத்திற்கு விஸ்தரவ்யாக்யாநமாகப் பரஸம்ஸாரத்தைப் ப்ரம்மாண்ட புராணம், வராஹ புராணம், பாரதம், நாராயண ஸம்ஸாரத்தை முதலியவற்றிலுள்ள வசநங்களைக்காண்க. வேதவ்யாசம் செய்தவனுக்கே வித்யாநிகாரமுள்ளது, இது வ்யாஸஸம்ஸாரத்திலும் வினங்குகின்றது. இது முதல் முண்டகம் முதல்கண்டம் போதிக்கின்றது.

ம - பா. நிவ்ருத்தி தருமம் மிகவும் சிறந்தது. காமத்தை விடுதல் முக்யம், வ்யாஸஸம்ஸாரத்தையும் காண்க. ஆயினும் ஸங்கமில்லாதவனும் கருமங்களை யறுத்திடக்கூடவேணும், பலசுருதிகளில்லாதவன் யதாசுரணமாக இவ்விடத்திற்கு அறியக்கூடும். இது முதல் முண்டகம் இரண்டாவது கண்டத்திற்குக் கருத்து.

ம - பா. அக்ஷரமென்றால் ப்ரக்ருதி, அதற்கு மேலான அக்ஷரம் லக்ஷ்மி, அதற்கு மேலான அக்ஷரம் ப்ரவாஸாதேவன், இது இரண்டாவது முண்டகம் முதல் கண்டத்தில் விசேஷம். இங்கும் பல ப்ரமாணங்களுண்டு.

ம - பா. ஜ்ஞாநிகளுக்கு கோசரிக்கிற ப்ரமாத்மா ஜ்ஞாநசக்தி முதலிய குணங்களுடையவன் ஜீவர்களை நியமிக்கிறவன். குணஸ்வரூபம் முன் சொல்லப்பட்டது. இது இரண்டாவது முண்டகம் இரண்டாவது கண்டத்திற்கு விசேஷம். பாகவதம் முதலிய வற்றிலிருக்கிற வசநங்களை அதற்கு வ்யாக்யாநமாகக் காண்க.

ம - பா. ஜீவன், கருமபலத்தை போக்யமாக நினைத்து புதிக்கிறான். வாஸ்தவத்தில் அது ஸ்வாதாவல்ல. ப்ரமாத்மா புதிப்பதில்லை. இதனால் ஜீவபேதம் எய்தாமாயிற்று. தத்வஸாரம் முதலிய வற்றிலுள்ள வசநங்களை வ்யாக்யாநமாகக் காண்க. இது மூன்றாவது முண்டகம் முதல் கண்டத்தில் விசேஷம்.

ம - பா. மூன்றாவது முண்டகம் இரண்டாவது கண்டத்தில், ப்ரமாத்மா ப்ராணனை அறிவுடையது ஆவேசிக்கிறதென்றும், பிசாசு முதலியவை யாவேசித்த புருஷனைச் சேர்த்து ஸுகாதிகளை யறுப்பவிப்பதை இதற்கு ந்ருஷ்டாந்தமாகக் கொள்ள வேணும். மென்றும், ஹரி என்கிற பகவானை யடைவது முக்தியென்றும், ப்ரம்மலோகத்தில் விருப்பவர்களுக்கு ப்ரம்மாவின் அந்தகாலத்தி லவனுடன் முக்தியென்றும், இந்த முக்தி ப்ரம்மத்துடன் ஐக்யமல்ல; அவிரோதத்தாலும் ஸாத்ருச்யத்தாலும், ஏகதேசத்தி லிருப்பதாலும், ஐக்ய முண்டென்று சொல்லப்படுகிற தென்றும் அது ஸ்வரூபத்தாலல்ல வென்றும், நித்யமும் பிங்க்ரூப முடையவர்களுக்கு, ஸமுத்திரத்தில் கலந்த நீருக்குப்போலவே ஐக்யங் கூடாதென்றும், நாமரூபங்களில்லை யென்பது அந்த நாமரூபங்களை யறிவது முக்தி பெறுதலுக்கு அஸாத்யமாகையா லென்றும், ஸமுத்திரத்தில் கலந்திருக்கிற நீர் ஜலத்தை தனித்தலிவதற்கு நம்போல் வாரூக்குச் சக்தியில்லை யாயினும் அதைத் தனியே வாயுவானவ னறித்து மேகங்களி லேற்று கிறதென்றும், முக்தர்களுடைய மதவ்யாசங்களும் தேவதைகளுக்கு ஏற்றமுண்டு இவ்வாறே மற்றோரிடத்திலும் தாரதமயத்தை யறியவேணுமென்றும் அறியாதபோது நற்கதி யடைவது அஸாத்யமென்றும், ஆகையால் குணபூர்ணனான விஷ்ணுவே உத்தமனென்றும்; கருத்து அடங்கியிருக்கின்றது, இதைமுத்தவிவேகம் மகாவராஹம் முதலிய க்ரந்தங்களால் தெளிவாயறியலாம்.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேநம:.

முண்டகோபநிஷத்திற்கு மத்வபாஷ்யம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேகம:

ஜோனலிகெயூபநிஷநயலாஷபுபாராஜீ.

அவதாரிகை.

ம - பா. இந்த மாண்கேயோபநிஷத்தினால் நான்குருபங்களையுடைய நாராயணனை மண்கேருபியாகிய வருணன் ஸ்துதிசெய்தான், இது பாத்மபுராணத்தில் சொல்லப் பட்டது.

ம - பா. ஜகத்துக்கெல்லா மாதாரமாயிருக்கின்றமையால் ஒமென்று பரமாத்மா சொல்லப்படுகிறான். ப்ருஹத்ஸம்ஹிதையிலிது விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆக பூர்ண னாகின்றமையால் ஒங்காரமே எல்லாமென்று, ஸ்துதிசெய்கிறது. இந்த உபநிஷத்து நாலுகண்டங்களின் கருத்தும் ப்ரம்மதர்க்கம் ப்ரம்மாண்டம் முதலியவற்றில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள்.

இந்த மாண்கேயோபநிஷத் பாஷ்யத்தில் புராணவசகங்கள் விசேஷமாயெழுதப்பட்டிருக்கின்றன. பலவிஷயங்களில் இராமாநுஜபாஷ்யத்திற்போலவே கருத்து கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

மாண்கேயோபநிஷத்திற்கு மத்வபாஷ்யம் முற்றும்.

ஸ்ரீபரப்ரம்மணேகம:

சங்கராஷ்யத்தி லவதாரிகை.

பூர்வகாண்டத்தில், பலாபிஸந்தி என்கிற பலகாமனையோடு கூடியவர்களுக்கு ஜ்யோதிஷ்டோமம்முதலிய காமயகருமங்களும், பஸ்காமுனியில்லாதவர்களுக்கு கீழ்ச்செய்துள்ள பாபகருமங்களைக் கழித்துத்திருகிற தருமங்களும், கூறப்பட்டன. ஆக, கருமாதுஷ்டாகம் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாகின்றது. ஆகையால், ஸம்ஸாரகாரணமாகிய கருமாதுஷ்டாகத்திற்குநேரதுவான காமத்தை நீக்குவதற்கு ப்ரம்மவித்யை உபநிஷத்தில் கூறப்படுகின்றது. வேதத்தால் கருமம் விதிக்கப்பட்டாலு மிதி லாசையுடையவ னிதைச் செய்யக்கடவனென்று விதிக்கப்படுகின்றமையால் காமமென்கிற ஆசையில் லாதவன் செய்யவேண்டிய தில்லையாகையால் கருமத்தை யதுஷ்டிக்கச்செய்கிறது காமமேயாம், காமத்தாலன்றோ கருமத்தில் ப்ரவர்திக்கின்றான். காமங்களையடைந்தவர்களாயின், ஆத்மசுகத்தி விருக்கின்றமையால், காமமற்றவர்களாகின்றமையால் ஒன்றிலும் ப்ரவர்திக்கமாட்டார்களன்றோ. ஒருமனிதனொன்றை விரும்பினவன் அதை யடைந்தபின் மற்றொன்றை விரும்புகிறனேயன்றி அதையேவிரும்புகின்ற தில்லையன்றோ. ஆகையா லெல்லாமடைந்தானாகில் ஒன்றையும் விரும்பானன்றோ. இவ்வாறு எல்லாமடைந்தவனை அவர்ப்தஸமஸ்த காமனென்றும் ஆப்தகாமனென்றுஞ் சொல்லுவர். ஆக, ஆப்தகாமன், தனக்கொன்றிலு மாசையில்லாமையினாலே ஒன்றிலும் ப்ரவர்திக்கமாட்டான் தன்னிலேதான்நிற்பான், இப்படி தன்னில்தான்நின்றபின், ஆத்மசுகத்தை யதபவிக்கிறான். ஆத்மசுகத்தை யதபவித்தா லவார்ப்தஸமஸ்தகாமனாகிறான். 'ஆத்மா' என்றாலும் 'தான்' என்றாலும், பொருளொன்றே யாமென்றுணர்க. ஆக, காமங்களையடைவதே காமநிவ்ருத்திக்கு வேறுவாகையால், ப்ரம்மவித்யை காரணமாகாமையால் காமநிவ்ருத்திக்காக ப்ரம்மவித்யையென்று சொல்லிய தெங்கனமென் றய்யமுத வழியில்லை. ஏனென்றால் ப்ரம்மவித்யையினால் ஆத்மஜ்ஞாநமுண்டாகிறது, ஆத்மாவே ப்ரம்மம். இத்தால் ப்ரம்மவித்யையின லாத்மஜ்ஞாநமுண்டாவதெங்கனமென்கிற ஸந்தேஹம்தீரும். இந்த ஆத்மஜ்ஞாநமாவது, ஆத்மாவேஸத்யம் மற்றவைபெல்லாம் அஸத்யமென்பதாம். மெய்யானவஸ்துவில் ஆசையுண்டாகுமேயன்றி பொய்யானவஸ்துக்களி லாசையுண்டாகாது. ஆகையால் ஆத்மஜ்ஞாநத்தால் ஆசைஎன்கிற காமம் நீங்குகின்றது. ஆனதால் ஆசைப்பட்ட வஸ்துக்களை யடைந்தவனுக்கு ஆசைநீங்குவதுபோல் ஆத்மஜ்ஞாந முடையவனுக்கும் காமமென்கிற ஆசை நீங்குகின்றமையால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனை ஆப்தகாமனென்று சொல்லுகிறது. இவ்வாறு ப்ரம்மவித்யையினால் காமங்கள் கழிந்துபோகின்றமையாலென்க. இப்படி யறிந்தவனுக்கு மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது. மோக்ஷமாவது அவித்யைநீங்கி யாத்மஸ்வரூபத்தி விருப்பதேயாம். அவித்யையாவது இதாவஸ்துக்களை ஸத்யமென்றுநினைத்திருப்பது இந்த அவித்யை நீங்குவது ஆத்மாவே ஸத்யமென்கிற வித்யையினாலே

இப்படி சுருதிகள் போதிக்கின்றன. அவையாவன, “அபயம்ப்ரதிஷ்டாம் வித் ததே” “ஏதமாநந்தமயமாத்தமா முபஸங்க்ராமதி” இவைமுதலியவை. இவ் வற்றிற்குப்பொருள். ஆத்ம ஸ்வயம்ப்ரகாசாதுபவமே. மோக்ஷ மென்பதாம். ஆக இப்படிப்பட்ட மோக்ஷத்திற்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திற்கு வேறு வாயிருக்கிற கருமங்களுக்குக் காரணங்களான காமங்களை யுண்டுபண்ணுகிற ஆவித்யை நீக்குவதற்கு ப்ரம்மவித்யை உபநிஷத்தில் கூறப்படுகின்றமையால், உபநிஷத்து மிகவும் முக்யமானது. இதனால் எல்லாகுறங்களும் கருமத்தினாலாகின்றனவாகையால் அந்த கருமத்தைச் சொல்லுகிற பூர்வகாண்டமே முக்யமென்றும் உபநிஷத்து அருவச்யகமென்றும் கூறுவதுகூடாது என்பது விளங்கிற்று. இனிகாமயகருமங்களைச் செய்யாமல் பாபகருமங்களை யும் விட்டிருந்தால் இதற்குமுன்செய்த பாபகருமங்கள் துக்காதுபவத்தாலொழிந்தபோ மாகையால் ப்ரம்மவித்யை யின்றியே மோக்ஷமுண்டாகுமென்றாவது, மோக்ஷமென்பது மகாசுகமாகையால் ஸ்வர்கமென்பதும் மகாசுகமேயாகையால், ஸ்வர்க்கத்திற்கு கருமமேஸாதகமென்று சுருதி சொல்லுகின்றமையால் கருமாநுஷ்டாநத்தாலே மோக்ஷமும் ஸித்திக்குமென்றாவது சொல்லலாமேயெனில்; அதுபொருந்தாது; அநேகபூர்வஜம்மங்களில் செய்த கருமங்கள் பலவாயும் விருத்தங்களாயு மிருக்கின்றமையால் இந்த ஜம்மத்திலே ஸமஸ்தகருமங்களு மதுபவித்துக்கழிக்க முடியாவாம். நாகவேறுதுவான கருமத்தையும் ஸ்வர்க்கவேறுதுவான கருமத்தையு மிந்த சரீரத்தில்துபவித்துக்கழிப்பது எப்படியுமில்லை. முன்செய்த கருமங்களில் இந்தஜம்மத்திலே பலனைத்தருகிற கருமங்கள்பல. ஜம்மாந்தரத்தில் பலனைத்தருமவை பல இவ்வாறு பலகருமங்க ளிருக்கின்றமையாலென்க. ஆனதா லீந்தஜம்மத்தில்துபவித்த கருமங்கள்போக மற்றுள்ள கருமங்களால் ஜம்மாந்தரத்தை யடைவதுகூடும். இத்தாலீந்த ஜம்மத்தில்துபவித்தருத க்ரமசேஷங்களுண்டு என்று நிலைநிறுத்தப்பட்டது. இவ்வாறே சுருதின்மருதிகள்பலவும் முறையிடுகின்றன. அவையாவன “சுத்ய இஹாமணியசரணு” “ததச்சேஷேண” இவைமுதலியவை. இவற்றிற்குப்பொருள். ஒருஜம்மத்தில் சிலகரும. பலங்களை யதுபவித்து கருமசேஷங்களால் புண்யபாபங்களுக்குத் தக்கபடி ஜம்மாந்தரங்களை யடைகின்றார்களென்பதாம். இனி, நீங்கள் கூறும்வண்ணம் கருமங்கள் பலவுளவாயினும் அவையெல்லாம் மதுபவத்தாலொழியாவாயினும், அது பவத்தாலுரிந்த கருமங்களை யொழிந்த கருமசேஷங்கள் நித்யகருமங்களாகிய ஸந்த்யாவந்த பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளாலுழிந்துபோமாகையால் வேறு யத்தமின்றியே மோக்ஷம் ஸித்திக்குமென்று சொல்லவழியில்லை. ஏனென்றால்; நித்யகருமங்கள் செய்யாதபோது பாபத்தை போதிக்கின்றமையாலென்க. அதாவது, நித்யகருமங்கள் அவற்றைச்செய்யாவிடில் வருகிறபாபத்தை வரவொட்டாமற் செய்வதற்கு செய்யப்படுகின்றனவேயென்ப சிம்ச்செய்த பாபங்களைப் போக்குவதற்கன்று. அப்படிச் சுருதிவிதியாமையால் ஆகையால்,

இவற்றைச் செய்யாவிட்டால் வரப்போகிற துன்பம்வாராமலிருப்பதற்காக நித்யகருமங்கள் செய்யப்படுகின்றனவேயன்றி சீழ்ச்செய்துள்ள பாபங்களைத் துலைப்பதற்கன்றென்று அனைவரு மொப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்றவாறு ஆகையால் வேறுயதம்மின்றியே மோக்ஷம் வித்திக்குமென்பது கூடாதாயிற்று. கருமசேஷத்தால் ஜம்மாந்தரமே வருமாகையாலென்க. உங்களிஷ்டப்படி முன்செய்த கருமங்களையும் நித்யகருமங்கள் போக்குமென்று ஒப்புக் கொண்டாலும் பாபகர்மங்களைப் போக்குமேயன்றி புண்யகர்மங்களைப்போக்காது. ஏனென்றால் நித்யகருமங்களும் புண்யரூபங் ளாகின்றமையால் புண்யகருமங்களோடு இவற்றிற்கு விரோதமில்லை. ஒருவன், தனக்குவிரோதியை யழிப்பானேயன்றி தன்னோடுசேர்த்தவனைத் தாழ்த்திக்மாட்டான். ஆகையால் விரோதிகளானபாபகர்மங்களை நித்யகருமங்கள் போக்குமேயன்றி விருத்தங்களாகாத புண்யங்களைப் போக்கமாட்டாவன்றோ. புண்யத்தோடு புண்யம் விரோதிக்குமோ. ஆகையாலே புண்யஜம்மங்களாலே மோக்ஷத்தடைப்படும். இதுவுமன்றி, இந்த ஜம்மத்தில் காமயகர்மங்களைச் செய்யாமலிருப்பதும் தத்வஜ்ஞாநமில்லாதவனுக்கு ஸாத்த்யமன்று. ஏனென்றால் தத்வஜ்ஞாநமில்லாத போது காமயகருமங்களைச் செய்வதற்குக் காரணமான காமங்கள் நீங்காமையால் காரணமுண்டாயிருக்கக் காரியம் பிறவாதிராமையாலென்க. ஆத்மஜ்ஞாநமில்லாதவனுக்கு காமங்ங்நீங்குமோ; இனி ஆத்மஜ்ஞாந முடையவர்களுக்கும், காமமிருக்கக்காண்கின்றமையால், தத்வஜ்ஞாநமும் காமநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவல்லவென் றையப்படவேண்டாம். தத்வஜ்ஞாநிக்குக் காமிக்கப்படும் பொருளேயில்லாமையால் காமமொருபோதுங்கூடாது. ஆத்மாவே ப்ரம்மமென்று முன்பேசொன்னோம். ஆகையால் ப்ரம்மத்தையடையவேண்டுமென்கிற காமமுமில்லையன்றோ. இதுவுமன்றி, நித்யகருமங்களைச் செய்யாமலிருக்கப்போகாதென்று ஒப்புக்கொண்டபடியால் அந்த நித்யகருமங்களா லுண்டாகிற புண்யபலத்தை நீக்குவதற்கு உபாயமில்லாமையாலும் மோக்ஷத்திற்கு வழியில்லை. புண்யபாபங்ளிரண்டும் மோக்ஷத்திற்கு விருத்தங்களன்றோ. நித்யகருமங்கள் புண்யத்திற்கு ஹேதுவல்ல; பாபம்பிறவாம லிருப்பதற்கு ஹேது என்று முன்சொல்லப்பட்டதே யென்றால் அதுபொருந்தாது; ஏனென்றால், அபாவத்தினால் ஒருவஸ்துவும் பிறவாது என்பது எவ் லோகமங்களிரித்தவிஷயம். நித்யகருமங்களைச்செய்யாமையினால் பாபமுண்டாகிறதென்றும் அந்தபாபத்தை நித்யகருமங்கள் நீக்குகின்றனவென்றும் சொல்லும்போது பாபமென்கிறவஸ்து நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையாகிற அபாவத்தாலுண்டாகிற தென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாகிறது. அதுவிருத்தமன்றோ. “அருர்வந்விவிதம்கர்ம” என்கிறவசநத்தில் நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையினால் பாபமுண்டாமென்று சொல்லப்பட்டபடியால் நித்யங்களைச் செய்யாமையாகிற அபாவத்தால் பாபமாகிறவஸ்து பிறக்குமென்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அபாவத்தால் ஒருவஸ்துவும் பிறவாதென்பது இந்

தவசநத்திற்கு விருத்தமாகையால் நம்பத்தக்கதல்லவென்றால், இதுதக்கதன்று. ஏனென்றால் இந்தவசநத்தில் நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையினால் பாபமுண்டாமென்று சொல்லப்படவில்லை. நித்யகருமங்களைச் செய்யாதது கொண்டு இவனுக்குப் பாபம்கழிந்ததில்லை என்று அறிவுடையோ ருங்கின் றார்கள் என்று சொல்லுகிறது. பாபம்நீங்கியவனுக்கே நித்யகருமங்களை னனுஷ்டாநத்தி லாசையுடனனுஷ்டிப்பது கூடுமாகையால் நித்யகருமங்களைச் செய் யாதவனைப் பாபியென் னாக்கக்கலாமன்றோ. ஆகையால் தவசநத்திற்குப் பொருளறியாமல் நித்யகருமங்களைச் செய்யாமையாகிற அபாவத்தினால் பாபமென்கிறவஸ்து உண்டாகும்; அந்தபாபமானது நித்யகருமங்களைச் செய் வதினலுண்டாகாமலிருக்கு மென்பதற்கு யுத்தியில்லை. ஆகையால் நித்யகரு மங்களால் புண்யமேயுண்டாகிறது. அந்தபுண்யத்தால் மோக்ஷவிரோதமவ ரும். ஆக இப்படி பலவழியாலும், புண்யம் பாபம், என்கிற கருமங்களை நீக் கப்போகாமையால், தத்வஜ்ஞாந மில்லாமலே, காம்யகர்மம் நிஷித்தகர்மம் இவற்றைச் செய்யாமலிருந்தால் தனக்குத்தானே மோக்ஷம் வித்திக்குமென் றும் இதற்காக ப்ரம்மவித்யை வேண்டுமெனில்லையென்றும் சொல்லுகிறமுதல் பக்ஷம் தள்ளப்பட்டது. இனி, ஸ்வர்கம்போல உத்தமசுகமான மோக்ஷமும் கருமாநுஷ்டாநத்தாலே யுண்டாகுமாகையால் உத்தமசுகமான மோக்ஷமும் வேண் டுமெனில்லை என்றுசொல்லுகிற இரண்டாவதுபக்ஷமும் தக்கதன்று. ஏனென் றால், நித்யமாகியது ஒன்றுலுண்டெண்ணப்படமாட்டாது மோக்ஷமென்பது நித்யமானதாகையால் கருமாநுஷ்டாநத்தால் லுண்டாகாதன்றோ. யாதொன்று உண்டாக்கப்படுகின்றதோ அது அநித்யமாயிருப்பது உலகத்தில் காணப்பட் டிருக்கிறது. ஆகையால் நித்யமானமோக்ஷம் கருமாநுஷ்டாநத்தால் லுண்டு பண்ணப்படமாட்டாது. வித்யையோடு கூடிய கருமாநுஷ்டாநத்திற்கு நித்ய மான மோக்ஷத்தை யுண்டுபண்ணுகிற சக்தியுண்டென்று, ஒப்புக்கொள்ளு கிறோமென்றால் அதுவிரூத்தம். நித்யமாகியது உண்டாகிறது என்பது கூடு மோ. இனி, ஒருபொருளழித்தால் அதுவே மீண்டும்பிறப்பதில்லையாகையால் அந்த அழிவுக்கு அழிவில்லை. ஆகையால், த்வஸமென்கிற அந்த அழிவு நித்ய மாயிருந்தாலும் ஒருகாரணத்தால் லுண்டாகின்றதன்றோ. அதுபோல அழி வில்லாமையாலே நித்யமான மோக்ஷமும் கருமாநுஷ்டாநமாகிற காரணத் தாலே யுண்டாகுமென்பதில் விரோதமில்லைகொன்றால் அதுவும் சேராது. அபாவரூபமாகிய த்வஸமென்கிற அழிவு நித்யமாயிருக்கையில் அதுகாரண த்தாலே யுண்டானது அபாவரூபமாகையாலே; ஆகையால் வஸ்துவாகிய மோக்ஷம் நித்யமாகையால் காரணத்தாலுண்டாகாது. மோக்ஷம் அபாவரூப மல்லவன்றோ. வாஸ்தவத்தில் நிரூபித்துப்பார்த்தால், த்வஸமென்கிற அழி வுகாரணத்தால் லுண்டாகிறதென்பதும் ப்ரமமேயாகின்றது. அதற்கொருவி சேஷமுங்கூடாதன்றோ. ஆகையால்த்வஸமும் உண்டாகிதில்லை. இந்தத்வம் ஸத்திற்கு உத்தப்பதியாவது ஸத்தாஸம்பந்தமென்றவது விகாரஸம்பந்தமெ

ன்றாவது மற்றொருவிதமென்றாவது சொல்லமுடியாது. அவற்றை அபாவத்தி லங்கேரிக்கவில்லையென்றே. த்வம்ஸமும் அபாவமேயன்றே. ஆகையால் நிர்விசேஷமமான இந்தத் த்வம்ஸத்தை யுண்டாயிற் றென்பது ப்ரமமேயாம். இதுவுமன்றி அபாவரூபமாகிய த்வம்ஸத்தில் உத்பத்திமுதலிய விசேஷங்களை யங்கீகரிக்கவழியில்லை. இது ஒருவஸ்துவைப்பற்றி வ்யவஹரிக்கப்படுமேயன்றி தனியே வ்யவஹரிக்கப்படாது. ஆகையால் சடம் படம் என்று வஸ்து பேதத்தை வ்யவஹரிப்பதுபோல் டடாபாவம், படாபாவம், கடத்வம்ஸம், பட் த்வம்ஸம், என்றுக்கிரையமுதலியவற்றைச்சேர்த்து த்ரவ்யம்போல வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. வாஸ்தவத்தில் நிர்விசேஷமாகையால் இது ப்ரமமேயாகின்றது. இதுவுமன்றி, “நீலோத்பலம்” - ‘கருகெய்தல்’ என்கிற விடத்தில் கருமைபூவுக்கு விசேஷணமாயும் கருமைக்கு பூவிசேஷ்யமாயும் தோற்று வதுபோல “கடத்வம்ஸம்” என்கிறவிடத்தில் த்வம்ஸத்திற்குகடம் விசேஷணமாயும், கடத்திற்கு த்வம்ஸம் விசேஷ்யமாயும் தோற்றுகிறதன்றே. த்ருஷ்டாந்தமாகிய “கறுகெய்தல்” என்கிறவிடத்தில் விசேஷ்யமாகிய பூவானது விசேஷணமாகிய கறுமையோடு கூடியிருப்பதுபோல ‘கடத்வம்ஸம்’ என்கிறவிடத்தில் த்வம்ஸமென்கிற விசேஷ்யமாகிய அழிவானது விசேஷணமாகிய கடத்தோடு கூடியிருப்பதில்லையென்றே. அப்படிக்கூடியிருக்குமாகில் கடத்தோடுகூடியிருக்கிற ஒருதேசம்போல த்வஸமும்ஒருவஸ்துவேயாமன்றே, ஆகையா லொருவழியாலும் அபாவரூபமாகிய த்வஸ முதலியவற்றிற்கு விசேஷஸம்பந்தஞ் சொல்லப்போகாமையால், இத்தை உத்பத்தி முதலிய தருமங்களோடு கூடியதாகினைப்பது ப்ரமமேயாம், ஆகையால் அழிவில்லாமையால் நித்யமான த்வம்ஸம் ஒருகாரணத்தா லுண்டாவதுபோல அழிவில்லாமையால் நித்யமான மோக்ஷமும் கருமாதுஷ்டாநமாகிய காரணத்தால் உண்டாகலாமென்று சொல்லினைப்பது மிகவுங்கூடாததாயிற்று. ஆகையால் கருமாதுஷ்டாநத்தினால் மோக்ஷ முண்டாகுமென்பது தகாது. இனி மோக்ஷம் நித்யமானாலும், வித்யை கருமாதுஷ்டாநம் இவைகளுக்கிடமாகிய ஆத்மா நித்யனாகையால் கங்காப்ரவாஹம் அழிவின்றிப் பெருகுவதுபோல் நித்யமான கருமாதுஷ்டாந ப்ரவாஹத்தால் மோக்ஷப்ரவாஹம் நித்யமாயிருக்கக்கூடுமென்று சொல்லுவதும் யுத்தமல்ல. மோக்ஷத்தை மிகவும் ஸூகரூபமாக ஒப்புக்கொண்டபடியால் மோக்ஷத்திற்கு கருமாதுஷ்டாந ப்ரவாஹம் வேணுமென்றால் கருமத்தை யறுஷ்டிப்பது வருத்தமாயிருப்பதுபற்றி துக்கமுண்டாமாகையால் மோக்ஷத்திலும் துக்கத்தை யொப்புக்கொள்ளவே ண்டுகின்றமையாலும் கருமாதுஷ்டாந மில்லையென்றால் காரணமில்லாமையாலே மோக்ஷத்திற்கு அழிவு வருகின்றமையாலுமென்க. ஆகையால் தத்வஜ்ஞாநமின்றி யொருவழியாலும் மோக்ஷம் ஸித்தியாமையால், உலகமெல்லாம் பொய் ஆத்மா ஒருவனே பரமார்த்தபூதென்கிறது பிறக்கிற தத்வஜ்ஞாநத்தால் காமிக்கத்தகுந்த வஸ்துக்களில்லையென்றுணர்த்தமையால் வஸ்துக்

இவற்றுள் முதல்கலோகத்திற்குக் கருத்து.

கறுத்த திருநிறத்தையுடையனாய் திருமார்பில் லக்ஷ்மியோடுகூடினவனாய், திருவேங்கடமலையி லெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு நான்செய்கிற அஞ்சலிப்பீதியை வளர்க்கவேணும் என்பதாம்.

இரண்டாவது சுலோகத்திற்குக்கருத்து.

ப்ரம்மஸூத்ரம்செய்த வ்யாஸரையும் பாஷ்யகாரரான பகவல்லக்ஷ்மணயோகிந்தாரையும் மற்றுமுள்ள ஆசாரியர்களுக்கும் வணங்கி தைத்திரியோபநிஷத்திற்கு நான் வ்யாக்யாசம் செய்கிறேனென்பதாம்.

இவ்வுபநிஷத்திற்கு இராமாதுஜபாஷ்யத்தி லவதாரிகை.

இந்த தைத்திரியோபநிஷத்தில் ப்ரம்மப்ராப்திக்கு ஸாதமோன பரவித்யை கூறப்படுகிறது.

ஹரிஃஓடி | ஸஹோஸித்ரஸூவாஸுணம் | ஸஹோஹவக்ஷாஸுரி | ஸஹ உபுத்யாஸுஹஸுதி | ஸஹோவிஷுஸுஸுஸு | நஹோஸு ஹுணெ | நஹோஸு வபொ | ஹுணெவபுத்யுக்ஷுஸு ஹாவி | ஹுணெவபுத்யுக்ஷுஸு ஹவடிஷுரி | ஹுணெவடிஷுரி | ஹுணெவடிஷுரி || ௧ ||

ஹரிஃஓடி | ஸஹோஸித்ரஸூவாஸுணம் | ஸஹோஹவக்ஷாஸுரி | ஸஹ உபுத்யாஸுஹஸுதி | ஸஹோவிஷுஸுஸு | நஹோஸு ஹுணெ | நஹோஸு வபொ | ஹுணெவபுத்யுக்ஷுஸு ஹாவி | ஹுணெவபுத்யுக்ஷுஸு ஹவடிஷுரி | ஹுணெவடிஷுரி | ஹுணெவடிஷுரி || ௧ ||

(ப்-ம்.) சித்ர - மித்திரனென்கிற ஸூத்ரன், ஸு - ஸுகமாக, ஹவது - ஆகவேணும், (ஸூத்ரன் ஸுகத்தைத் தரவேணுமென்றவாறு; இவ்வாறே மேலுங்காண்க) வுஸுணம் - வருணதேவதை, ஸு - ஸுகமாக, ஸு - ஸுகமாக, ஹவது - ஆகவேணும், ஸுரி - அர்யமா, என்கிறஸூத்ரன், ஸு - ஸுகமாக, ஸு - ஸுகமாக, ஹவது - ஆகவேணும், உபு - இந்திரனும், வுஹஸுதி - இந்திரனுக்கு ஆசாரியராகிய ப்ருஹஸ்பதியும், ஸு - ஸுகமாக, ஸு - ஸுகமாக, ஹவது - ஆகவேணும், உஸு - உரு - பெரிதான, க்ரம - அடிவைப்புடைத்தாயிருக்கிற, விஷு - விஷ்ணுவானவர், ஸு - ஸுகமாக, ஸு - ஸுகமாக, ஹவது - ஆகவேணும், (த்ரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் உணை அடியிட்டளந்த விஷ்ணு ஸுகத்தைத் தரவேணுமென்றவாறு.) “சந்தோபவத்வர்யமா” என்கிற வாக்யத்தி லிருக்கிற ‘பவது’ என்கிறபதத்தை மற்றவாக்யங்களிலும் கூட்டிக்கொண்டு பொருளுரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வுஸுணெ - (ஸு) வாயுவுக்கு, (ஸு) வேதத்திற்கு, ஸு - ஸுகமாக, வு - வாயுபகவானே, ஸு - உணக்கு, ஸு - ஸுகமாக, வு - வாயுபகவானே, வு - ப்ரத்யக்ஷமான, வு - ப்ரம்மமாக, வு - ஆகறாய், வு - உன்னையே, வு - ப்ரத்யக்ஷு

நியக்ஷமான, ஸ்ரீஹி - பரப்ரம்மமாக, வடிஷ்டுரீ - சொல்லப்போகிறேன், ஐதம் - நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தமாகவும், வடிஷ்டுரீ - சொல்லப்போகிறேன், ஸாக்ஷி - ஸத்தியமாகவும், வடிஷ்டுரீ - சொல்லப்போகிறேன், தக்ஷ - அந்த வஸ்துவானது, ஐம் - என்னை, ஸ்வதூ - இரக்ஷிக்கட்டும், வதாரம் - என்னுடைய ஆசாரியனை, ஸ்வதூ - இரக்ஷிக்கட்டும், ஒம்ஸாஹி - ஒம்ஸாஹி - ஒம்ஸாஹி - சாந்தி.

விசேஷ விஷயங்கள்.

வேதசாகைகளில் அதுவாகமென்றும் பஞ்சாதி என்றும் சில வ்யவஹாரங்களுண்டு. அதுவாகமாவது ஒரு விஷயத்தை பூர்ணமாகச் சொல்லுகிற வாக்யஸமுதாயம். பத்துவாக்யங்கொண்டது ஒரு பஞ்சாதியாகிறது. இப்படிப்பட்ட பஞ்சாதிகள் ஒரு அதுவாகத்தில் பலவுயிருக்கும் ஒன்றுயிருக்கும். சில அதுவாகங்களில் பஞ்சாதிக் கணக்குக்குமேல் வாக்யங்க் ளிருப்பதுமுண்டு. ஒவ்வோ ரதுவாகத்திலு மித்தனை பஞ்சாதி யடங்கியிருக்கிறதென்றும் அந்நிக் வாக்யங்க் ளித்தனையென்றும் கணக்கிடுகிற வாக்கியங்கள் அடிவரவுபீபால் முன்னோர்களால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. “ஸத்யம் வதிஷ்யாயி பஞ்சசு” என்கிற வாக்யம் அந்த அடிவரவு வாக்யங்களிற் சேர்ந்தது. இந்த வாக்யத்திற்குப் பொருள், ஸத்யம் வதிஷ்யாயி, என்கிற வாக்கியம் வரையிலு மொரு பஞ்சாதியும்மே அஞ்சவாக்யங்களு மிந்த அதுவாகத்தி லடங்கியிருக்கின்றன வென்பதாம்.

ப்ரதம: முதலாவதான, அதுவாக: - அதுவாகமானது, இதி-முடிந்தது.க:

இவ்வதுவாகத்திற்கு சங்கரபாஷ்யம்.

இந்த அதுவாகத்தில், ப்ரம்மஜ்ஞாதத்தை விரும்பிய முடிவுக்ஷாவானவன், ப்ரம்மஜ்ஞாதத்திற்கு விக்ரம் வராமலிருப்பதற்காக வாயுவை யுத்தேசித்த கமஸ்காரம் செய்கிறான். நீயே ப்ரம்மமென்று ஸ்நுதிசெய்கிறான். ஆத்யாத்ம தேவதைகள் ஸுகத்தைத் தரவேணுமென்று வேண்டுகின்றான். ப்ராணவ்ருத்திக்கும் திசத்திற்கு மபிமாரி தேவதையான மித்ரனென்கிறவன் கமக்கு ஸுகத்தத்திலொருசு. அபாகவ்ருத்திக்கும் இரவுக்கு மபிமாரி தேவதையான வருணனும் கண்ணுக்கும் ஸலிரியனுக்கும் அபிமாரி தேவதையான அர்யமா என்பவனும், பலத்துக்கு அபிமாரி தேவதையான இந்திரனும் வாக்குக்கும் புத்திக்கு மபிமாரி தேவதையான ப்ருஹஸ்பதியும், பாதங்களுக்கு அபிமாரி தேவதையான த்ரிவித்ரமஸுபன்கொண்ட விஷ்ணுவும் இவ்வாறே ஸுகத்தை யுண்பெண்ணவேணும். இந்த தேவதைகள் ஸுகத்தைத் தருவார்களாயின், ப்ரம்மவீத்யை ப்ரதிபத்த மின்றி க்ரஹிக்கப்படுமென்றோ. ஆகையால் ஸுகத்தை ப்ரார்த்திக்கிறது. ப்ரம்மமாவது - வாயு. அந்த வாயுபுமான ப்ரம்மத்தை கமஸ்கரிக்கின்றேன். வாயுபுகவானே உன்னை வணங்குகின்றேன். ப்ரத்யக்ஷமாயும் பரோக்ஷமாயும் வாயுவையே வணங்குகிறான். நீயே ப்ரத்யக்ஷமாய் க்ரஹிக்கப்படுகிறாயாகையால் உன்னையே ப்ரத்யக்ஷ ப்ரம்மமாகச் சொல்லுகின்றேன். என்னெஞ்சில் தோற்றுகிற ஸத்யத்திற்கு நீயே காரணமாகையால் என் றெஞ்சில் தோற்றுகிற ஸத்யம் நீயே என்கிறேன். நிறைந்த ஸத்யத்தின்படி ஸத்யமாய் நடப்பதற்கும் நீயே காரணமாகையால் நடத்தையில் ஸத்யமும் நீயே என்கிறேன்

ஸம்ஸ்தருபமான வாயுவென்றி அந்த ப்ரம்மமானது என்னால் இப்படி ஸ்துதிசெய்யப் பட்டதாய்க்கொண்டு ப்ரம்மஜ்ஞாகத்தை விரும்புகிற என்னை ப்ரம்மஜ்ஞாகத்தைத் தந்து ரக்ஷிக்கவேணும். அந்த வாயுருபமான ப்ரம்மம் ஆசாரியனுக்கு உபதேசஸாமர்த்த்யத்தைத் தந்து ரக்ஷிக்கவேணும். 'அவதமாம்' அவது வந்தாரம், என்று ஆகரத்தால் சொல்லப் பட்டது. ப்ராணரூபியான வாயுவை ப்ரத்யக்ஷமென்றது கண்முதலிய இந்திரியங்கள் ரூபம் முதலியவற்றை யறிவிக்கின்றமையால் அதுமாக ப்ராணத்தால் தோற்றுவதுபோலன்றி போக்தாவாகிய ஜீவனுக்கு ஸமீபத்திலிருந்து ஸாக்ஷி சைதந்யத்தால் க்ரகிக்கப் படுவது பற்றி. இந்த ப்ராணனை ப்ரம்மமென்பது சரீரத்தைப் பெருக்கச்செய்வதினாலே யாம். இந்த அதுவாகத்திற்கு மத்வபாஷ்யத்தில் அந்த விசேஷங்கள் வ்யாக்யாகம் செய்யப் பட்டவில்லை.

இந்த முதலதுவாகத்திற்கு இராமாதுஜபாஷ்யம்.

ப்ரம்வீத்யைக்கு விக்கம்வாராம் விரூப்பதற்கு இந்த அதுவாகத்தில் தேவதைகளை வேண்டுகிறது. ஸூரியன், வருணன், அர்யமா என்கிற ஒரு ஸூரியன், இந்திரன், ப்ரு ஹஸ்பதி விக்ரமமென்கிற பெரிய பதவிந்யாஸத்தையுடைய விஷ்ணு இவர்கள் ஸுசுத தைத் தருகிறவர்களாகவேணும். வேதத்திற்கு நயஸ்காரம் செய்கிறான். வேதாக்ஷரங் களை யுச்சரிப்பதற்குக் காரணமாகிய வாயுவை வணங்கி ஸ்துதிசெய்து ப்ரார்த்திக்கின் றேன். ஜகத்திற்கு ப்ராணனும் ஜகத்த ஜீவித்திருப்பதற்குக் காரணமாயிருப்பது பெரு மைபொருத்தி யிருப்பது, இவை முதலிய குணங்கள் பரப்ரம்மத்திற்கும் வாயுவுக்கும் ஸமாகங்களாயிருந்தாலும் வாயுவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாயிருப்பது விசேஷமென்று சுருத்து ருதமாவது - சப்தஸூத்யத்வம். அதாவது அபப்ரம்சமில்லாமை. அபப்ரம்சமாவது வ்யாக்ஷண விரூத்தமான சப்தங்கள். ஆக, வ்யாக்ஷணத்தின்படி நல்ல பதங்களைக்கொண்டு வ்யவஹரிப்பது. சப்தஸூத்யத்வ மென்னதாயிற்று ஸத்யமாவது. கண்ட பொருளைக் கண்டபடி சொல்லுவது. ஆகையால் ரூதம், என்றாலும் ஸத்யமென்றாலும், ஸத்யத் திற்கே பெயராகையால் ஒன்றை ப்ரயோகிப்பது போக்திருக்க இரண்டு பதங்களையும் ப்ரயோகித்தது புரூக்தி தோஷமாகிறதென்கிற ஸந்தேகத்திற் கிடமில்லை. இப்படி அர்த்தபேதங் கொள்ளுகின்றமையா ஸென்க. என்ன ஸத்யயகம் செய்யப்பட்ட வேத மானது வேதத்தை யோதுகிற என்னை ரக்ஷிக்கவேணும். எனக்கு வேதத்தை யோது லிக்கிறஉபாத்யாயரையும் ரக்ஷிக்கவேணும். ரக்ஷிக்கையாவது விக்கங்களைப் போக்குவது. "மாமவது, வந்தாரம்வது" என்கிற வாக்யங்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட இந்த ரக்ஷணத் தையோ "அவதமாம், அவது வந்தாரம்" என்கிற வாக்யங்களாலும் ப்ரார்த்திக்கிறது. ஆகராதிரயத்தாலே. முன்னிரண்டு வாக்யங்களுக்கும் பின்னிரண்டு வாக்யங்களுக்கும் பதங்களை முன்பின்னாக மாற்றியிருப்பது விசேஷம். சார்திய, என்கிற மூன்றுபதங் களோடு விக்ரகாம், அஸ்து" என்று இரண்டு பதங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு விக்கங்க ளுக்கு சார்தியுண்டாக வேணுமென்று பொருள் கொள்க. க.

ஸீக்ஷாவ்யாஸ ஸ்வாஸ்யாஸீ | வணஸ்ஸாஸீ | ஸாசுராவஸ்ய | ஸாஸிஸ
ஹாஸீ | உத்யுதஸீக்ஷாய ஸ்வாஸ்யாஸீ | ஸீக்ஷாஸீ | உதிவிதிபொரு
வாகுஸீ |

கீகூஸ்யாஸ்யாஸீ | ஸாஸ்யாஸீ | ஸாஸ்யாஸீ | ஸாஸ்யாஸீ | ஸாஸ்யாஸீ
கீகூஸ்யாஸீ | கீகூஸ்யாஸீ |

(ப - ம்.) ஸீக்ஷா - சினைகூயே, சினைகூயாவது இந்த எழுத்து இன்ன விடத்திலிருந்து பிறக்கின்றது இந்த யந்தமுடையது என்பவை முதலிய வற்றை போதிக்கிற சாஸ்திரத்தாலே சிஷிக்கப்பட்ட எழுத்து, ஸ்வரம் முதலியவை, வ்யாவாஸ்யாஃ - விவரிக்கின்றோம் அவையாவன, வண்டி - எழுத்து, ஸாஃ - உதாத்தம் முதலிய ஸ்வரங்கள், லோசு - ஹ்ரஸ்வம் தீர்க்கம் முதலியவை, ஸவஸு - யந்தம், ஸாஸு - ஸமோச்சாரணம், ஸஹாஸு - ஸம்ஹிதை யென்ற துடர்ச்சி, என்கிற இவையாம், உதி - இப்படி, ஸீக்ஷாய்யாஃ - எழுத்து முதலியவற்றை போதிக்கிற பாகமானது, உகூ - சொல்லப்பட்டது, ஸீக்ஷாஹு - இந்த அதுவாகத்தில அஞ்சுவாகப்பங்க ளடங்கியிருக்கின்றன.

100-ஹா. ப்ரம்மஜ்ஞாநத்திற்காகவே உபநிஷத்தை யறிவதாகையால் உபநிஷத் திற்கு அந்தந்தகளைத் தெளியவறிவதுபோதும், உபநிஷத்து மூலத்தை சினைகூயென் கிற சாஸ்திரப்படி பாடம் செய்யவேண்டியது அநாவச்யம். என்கிற ஸந்தேஹம் வராம லிருப்பதற்காக சீக்ஷாசாஸ்திர க்ரமப்படி உபநிஷத்தைப் படிக்கவேண்டுமென் றறிவிப்ப தற்கு சிஷ்யாசாயம் சொல்லத் துடங்குகிறது. இங்கு 'சீக்ஷாம், என்கிற பதத்திற்கு சிஷ்யாசாஸ்திரத்தை என்றாவது எழுத்து முதலியவற்றை யென்றாவது பொருள் சொல் லக்கூடும். சிஷ்யா என்பது சீக்ஷா, என்று நீட்டப்பட்டது; இப்படி நீட்டிவது லோசத் தில் கூடாதாயினும் வேதத்தில் கூடும். இந்த சினைகூயை நன்றாகச் சொல்லுகிறோம். வ்யாக்யாஸ்யமா, யென்கிற பதம் சக்ஷிந், என்கிற தாதுவிலித்து பிரந்தது. வர்ணமாவது அகரம் முதலிய வெழுத்துக்கள். ஸ்வரமாவது உதாத்தம் முதலியவை மாத்திரையாவது ஹ்ரஸ்வம் தீர்க்கம் முதலியவை. பலமாவது ப்ரயத்தம் ஸாமமாவது வர்ணக்களை ஸமாநமாக உச்சரிப்பது. ஸந்தாநமாவது-எழுத்துக்களைச் சேர்த்த உச்சரிப்பது. இவை நன்றா யறியவேண்டியவையாம். ஆகையால் இவற்றைச் சொல்லுகிற அத்தாயம் சொல் லப்பட்டது. இது மேலுபயோகப்படுவது.

9-ஹா. விஷ்ணுவனுடைய ரூபங்கள் வர்ணம் முதலியவற்றை யடைந்து அந்தவர் ணம் முதலியவற்றை யுச்சரிப்பது முதலியவற்றை யுண்டு பண்ணுகிறது. அதனால் புரு ஷர்கள் அந்தத் காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். அந்த ரூபங்களுக்கு அந்தத் வர்ணம் முதலியவற்றிற்குப் பேராசியவையே பேராசின்ன. இவை வாசகரூபங்களாம்.

100-ஹா. சினைகூ என்கிற வேதாங்கத்திற்கு உபயோகம் சொல்லப்படுகிறது. ஒவ்வொரு வேதங்கத்தினாலும் வேதத்திற்கு உபசாரமுண்டாகையால், வேதாங்கமெல்லா வற்றையும் முமுகூ-வாய் வேதத்திலே ப்ரம்மஜ்ஞாநத்தை விரும்புகிறவர் அறிந்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது கருத்து. சினைகூ, என்பது சினைகூ என நீண்டு கிடக்கிறது. சினைகூயில் சொல்லப்படு மவையாவன - வர்ணங்கள் ஸ்வரங்கள், மாத்திரைகள், யத் தங்கள், முதலியவை வர்ணங்களாவன - அறுபத்தமூன்று அவ்வது அறுபத்துகாண்டு, என்று சிவமதத்தில் சொல்லப்பட்ட அகரம் முதலிய எழுத்துக்கள். ஸ்வரமாவது-உதா த்தம் அதுதாத்தம், முதலியவை. மாத்திரையாவது - ஹ்ரஸ்வம் ஒருமத்திரை தீர்க்கம் இரண்மொத்திரைகள் என்று இவ்வாறு சொல்லப்படுமவை, பலமாவது அற்ப ப்ராணம் மகாப்ராணம் என்று சொல்லப்படுகிற யத்தங்கள். ஸாமமாவது - க்ருஷ்டம் ப்ரதம் முத லிய ஏழு ஸ்வரங்கள், ஸந்தாநமாவது - வர்ணங்கள் பதங்கள் இவற்றின் ஸம்ஹிதை

முதலியவை. இவற்றையெல்லா மறிவது சேகஷ. என்கிற வேதாங்கத்தினாலேயாம் ஆகவே இவற்றின் ஜ்ஞாணம் ப்ரம்ம வித்யைக்குப்பயோகமானது என்றதாயிற்று. இப்படியே மற்ற வேதாங்கங்களுக்கு முப்பயோகத்தையறிக. இப்படி சேகஷ. என்கிற க்ரந்தத்திற்கு உபயோகம் காட்டப்பட்டது. அத்யாய மென்றால் க்ரந்தம். உ.

ஸஹநௌயஸஃ | ஸஹநௌஸுஹவயுஸஸு | சுயாதஸூத் ஹிதா
யாஉவநிஷ்டாஸுரவாஸுரஸுரஃ | வணஸுயிகாரணெஷு - | சுயிவொகஸு
ஜெஸுளதிஷ்டயிவிஷ்டயிபுஜயுரஃ | தாஹாஸூத் ஹிதாஹுஜுரவக்ஷ
தெ | சுயாயிவொகஸு | வுயிவீவலிவஸுரஸு | டெஸுளஸுதாரஸு
சுக்ராஸுஸுமி || ௧ ||

ஸ்வஸாயஸஃ | ஸ்வஸுபுஸ்வஸஃ | அநாஸுஸிஸுயா க்ஷஸுஸுஸு
ஸுயஸு | ஸுஸுஸுஸுஸு | அநாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸிஸுஸுஸுஸு | அநாஸுஸு | ஸுஸுஸுஸுஸுஸு | ஸுஸுஸுஸுஸு | அநா
ஸுஸு || ௧ ||

(ப் - ம்.) நௌ - கமக்கிருவர்க்கும், யஸஃ - கீர்தியானது, ஸஹ -
கூடிவரவேணும், நௌ - கமக்கிருவர்க்கும், ஸுஹவயுஸஸு - ப்ரம்மதேஜ
ஸ்ஸானது, ஸஹ - கூடியுண்டாகவேணும், சுய - இனி, ஸஹிதாபாஃ -
ஸம்ஹிதையினுடைய, உவநிஷ்டஸு - உபநிஷத்தை, வுரவாஸுரஃ-விவ
ரிக்கிறோம், வணஸு - ஐந்தாயிருக்கிற, சுயிகாரணெஷு - இடங்களில்
அவையாவன, சுயிவொகஸு - லோகவிஷயமும், சுயிஜெஸுளதிஷ்டு தேஜோ
விஷயமும், சுயிவிஷ்டு - வித்யாவிஷயமும், சுயிபுஜு - ப்ராஜாவிஷயமும்
சுயுரஃ - ஆத்மவிஷயமும், தாஃ - அவைகளை, ஹாஸூத்ஹிதாஃ உதி
சுறந்த ஸம்ஹிதைகளன்று, சுவக்ஷதெ - சொல்லுகின்றார்கள், சுய -
இனி, சுயிவொகஸு - லோகவிஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. வு
யிவீ - பூமியானது, வலிவஸுரஸு - முதல்வடிவு, டெஸுளஸு - ஸ்வர்க்க
லோகமானது, உதாரஸு - முடிவிலுள்ளவடிவு, சுக்ராஸு - ஆகாய
மானது, ஸுமி - செர்க்கையாம்.

வாயுஸுஸாநு | உத்யுயிவொகஸு | சுயாயிஜெஸுளதிஷ்டு | சுயி
வலிவஸுரஸு | சுயித்யுதாரஸு | சுவஸுமி | வெஷு -
ஸாநு | உத்யுயிஜெஸுளதிஷ்டு | சுயாயிவிஷ்டு | சுயாரஸு - வலிவஸுரஸு
வஸு || ௨ ||

வாயுஸுஸாநு | உத்யுயிஸு | அநாஸுஸுஸு | அநுஸுஸுஸு | அநுஸு
ஸுஸு | அநுஸு | உத்யுயிஸுஸுஸு | உத்யுயிஸுஸு | அநாஸுஸு | அநு
ஸுஸு || ௨ ||

(ப் - ம்.) வாயு - வாயுவானவன், ஸுஸாநு - ஸந்தாகமாகிறான்,
உதி - இப்படி, சுயிவொகஸு - லோகவிஷயஞ் சொல்லப்பட்டது, சுய -

யாதாராயணஸூத்ரவதஸூத்ரா | ப்ரதிவெஸோஸிப்ரோவாஹிப்ரோவ
 டிஸூ || ௧ || விதநாநாப்ரவிபரஸூத்ராஸூத்ர ||

• ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரவிதஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ர
 ஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ர
 ஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ர
 ஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ர
 ஸூத்ரம் || ௧ ||

ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரம்
 ஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ர
 ஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ர
 ஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ர
 ஸூத்ரம் || ௨ ||

ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ர
 ஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ர
 ஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ர
 ஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ர
 ஸூத்ரம் || 3 || ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரஸூத்ரம் | ஸ்வேதஸூத்ரஸூத்ர
 ஸூத்ரம் ||

(ப் - ம்.) யம் - யாதோரு ஓம்காரமென்கிற பிரணவமானது, ஹி
 லாம் - வேதங்களுக்கு, பிஹஸி - உயர்ந்ததோ, விஸ்ராவஸி - யெல்லா உரு
 வங்களையுமுடையதோ, அதாவது யெல்லா வாக்குகளுக்கும் முதன்மையா
 னதோ, திப்யோயாகு - நாலாவட்டிணிவணட்டிவிடலாகுணாநெய்வொட்கா
 ரெணவவட்டாவாகு - துணைக்காரணவெடிலவட்ட - என்கிறபடியே சகல
 வாக்குக்களுக்கும் பிரதானமானது என்று கருத்து, ஹிஸாவஸி - வேதங்
 களாகிற, சுபிதாஸி - அமுதத்தில் நின்றும், சுபிஸாவஸி - மேன்மை
 யை யடைந்தது. ஸி - அந்த, ஹி - சகலத்திற்கும் முக்யமான ஓங்கு
 ரமானது, ஹிஸாவ - அறிவினாலே, ஹி - என்னை, ஹிஸாவ - பிரிதி
 பண்ணி வைக்கட்டும் அல்லது பலத்தையுண்டு பண்ணட்டும், சுபிதாஸி -
 மோகத்திற்குக் காரணமான பிரம்மக்யானத்திற்கு, (ஸ்) சுபிதாஸி - பா
 மாத்மாவுக்கு, ஹிஸாவ - வாராய் பூஜ்யமாகிய ஓம்காரமே, யாதாரண - தரி
 க்கிறவனாக, (ஸ்) - மனதால் தியானிப்பவனாக, ஹிஸாவ - ஆகக்கடவேன்,
 ஹி - யென்னுடைய, யாதாரண - உடலானது, விஹிஸாவ - யோக்யமான
 தாக (காந்தியுள்ளதாக), (ஹிஸாவ - ஆகட்டும்) ஹி - என்னுடைய, ஹிஸாவ -
 நாகு, யிஸாவ - மதுரமான வார்த்தை சொல்லுவதாக, (ஸ்) - மதுரம
 ன பிரம்மத்தைச் சொல்லுகிறதாக, (ஹிஸாவ - ஆகட்டும்) கணாஸி -
 காதுகளாலே, ஹிஸாவ - அதிகமாக, விஸ்ராவ - கேட்கக் கடவேன், (ஸ்) பிர
 ம்மத்தையே சொல்லும்படியான சாஸ்திரங்களைக் கேட்கக்கடவேன், ஹிஸாவ

ணம் - பிரம்மாகிற கத்திக்கு, கொஸம் - உறையாக, சுலி - ஆகிராய், ரெய
யா - உலகத்திலுள்ள பொருள்களின் அறிவினாலே, விஹிதம் - மறைக்கப்
பட்டவனாக, (சுலி - ஆகிராய்) அதாவது உறையில் கத்தி யெப்படி தோற்
றுகிறதோ அப்படியே பிரம்மத்தை யறியவிடமாக யிருக்கிராய் கேவலம்
உலகத்தில் அறிவால் மறைத்து யிருக்கிராய், (10) பரமாத்மாவுக்கு பொக்
ஷம்போல் இருப்பிடமாக யிருக்கிராய் அதாவது பிரம்மத்தைச் சொல்லும்
பதம் என்று கருத்து, ரெய்யாவிஹிதம் - புத்தியினால் நிறைந்திருக்கிராய்
அல்லது புத்தியை யுண்பெண்ணுகிராய், ரெ-என்னுடைய, ஸூ-தம் - கேள்
வியினாலுண்டான வாத்தவின் னறிவை, மொவாய - காப்பாற்று அதாவது
மறவாமல் யெப்பொழுதும் மனதிலிருக்கும்படி செய், சுவஹீ - உண்டு
பண்ணுவதாயும், விதூநா - விஸ்தாரப்படுத்துவதாயும், சுலீ-10 - சிக்கி
றும், கூ-வாணா-நிறைவேற்றுகிறதாயுமிருக்கிற (எதையென்றால்) சூ-தம் -
எனக்கு, வாலாஸி - வஸ்திரங்களையும், 11 - எனக்கு, மவஸு - பசுக்களை
யும், கூ-வாணெவ-சாப்பிடும் வஸ்துக்களையும் குடிக்கும் வஸ்துக்களையும்,
லவாடி - எக்காலத்திலும், வா - யாதொரு லட்சமியானவன். (ஹதி -
இருக்கிறானோ) தாம் - அந்த, மொஸா - ஆடு முதலிய மயிருள்ளவைக
ளோடு கூடியதாயும், வஸூ-லிஸூஹ-வேறு பசுக்களோடும் கூடியதாயு யிரு
க்கிற, ஸூ-யம் - லட்சமியை, ததம் - அந்த வறிவைக்கொடுத்த பிறகு, சுவ
ஹ - உண்டாகச்செய், (வூ-ஹா - என்று சொல்லுகிற மஸ்திரங்கள் ஒமத்தி
லுபயோகிப்பதைக் காண்பிவைக்கிறது), (10) (யதம் எந்த காரணத்தினால்,
கூம் - நீ), சுவஹீ - உண்டுபண்ணுகிறவனோ, விதூநா - விருத்தி
பண்ணுகிறவனோ, ததம் - ஆகையால், ரெ - எனக்கு, 11 - மரவுரியை
வாலாஸி - வஸ்திரங்களையும், மாவஸு - பசுக்களையும், கூ-வாணெவ -
சாப்பிடும் வஸ்துக்களையும் குடிக்கும் வஸ்துக்களையும், லவாடி - யெப்
பொழுதும், கூ-வாணாஸூ - செய்கிறவளாய்க்கொண்டு, மொஸா -
அதிகமாயிருக்கிற, ஸூ-யம் - வேதமாகிற சம்பத்தை, வஸூ-லிஸூஹ - யத்யத்
திற்குபயோகிக்கும் பசுக்களுடன், சுவஹ - உண்டுபண்ணு, வூ-ஹா
ணம் - பிரம்மசர்வவிருத்தத்தை யனுஷ்டிக்கும்வர்கள், 12 - என்னைக் குறித்து
சூ-யஹ - வரட்டும், 13 - ஜனங்களுக்குள், யஸம் - கீர்த்தியையுடையவ
னாக, சுலாமி - ஆகக்கடவேன், வஸூ-லிஸூ-பணமுடையவர்களுக்குள், ஸூ-
யாநு - உயர்ந்தவனாக, சுலாமி - ஆகக்கடவேன், (வூ-ஹா - என்பது முன்
போலவே) ஹெஹ-வாராய் பூஜிக்கத்தகுந்தவனே, (10) ஹெஹ-வாராய்
ஐசுவரியமே; தம் - முன்கூறிய, கூ - என்னை, பூ-லிஸாமி - அடையக்
கடவேன், (10) பூ-லிஸாமி - அடைந்து உன்னுடன் ஒன்றாகக் கடவேன்,
(கூம் - நீ), ஹெஹ - வாராய் (ஐசுவரியமே) பூஜயானுவனே, லம் - முன்

துகள், ஹரிதிவா - பூ என்கிறதானது, சுஹி - கெருப்பு, ஹவஹி-புவ
என்கிறதானது, வாயு - காற்று, ஸுவாரிதி - ஸுவ என்கிறதானது,
சூரிகு - சூரியன், ஹேதி - மக என்கிறதானது, ஹே - சந்தி
ரன், ஹே ஸாவாவ-சந்திரானுல்தானே, ஸவ-புரணி-எல்லா, ஜெஹித் வி-
பிரகாசிக்கும் வஸ்துக்கள், ஹேயி - விருத்தியடைகிறதிகள், (10) -
பூஜையை யடைகிறதிகள், ஹரிதிவா - பூ என்கிறதானது, ஹே - ருக்வே
தங்கள், ஹவாரிதி - புவ என்கிறதானது, ஸாரிதி-சாமவேதங்கள், ஸுவ
ரிதி - ஸுவ என்கிறதானது, யஜுத் வி - யஜுர்வேதங்கள், ஹேதி -
மக என்கிறதானது, ஹே - பிர்ம்மம், ஹே ஹணாவாவ - பிர்ம்மத்தினாலே
தானே, ஸவெ - எல்லா, வெ - வேதங்கள், ஹேயி - விருத்தியடை
கிறதிகள், (10) பூஜையை யடைகிறனகள், ஹரிதிவெ - பூ என்கிறதா
னது, ஹே - பிராணன், ஹவஹி - புவ என்கிறதானது, சுவாந -
அபானன் என்கிறது, ஸுவாரிதி - ஸுவ என்கிறதானது, வு - விபா
நன் என்கிறது, ஹேதி - மக என்கிறதானது, சுஹி - சாப்பிடும் வஸ்து.
சுஹி - சாப்பிடும் வஸ்துவிலேதானே, ஸவெ - எல்லா, ஹே
நா - பஞ்சப் பிராணன்களும், ஹேயி - விருத்தியடைகிறதிகள்,
(10) - பூஜையை யடைகிறதிகள், தாவா - மேற்கூறிய, வு - இந்த,
ஹே - நான்கு வ்யாக்ரிதிகளும், ஹேயி - நான்கு வகைப்பட்டது.
ஹே - நான்காயிருக்கிற, வு - வ்யாக்ருதிகளும், ஹே -
நான்கு வகையுடையதுகள், தாவா - மேற்கூறிய அந்த வ்யாக்ருதிகளை, ய -
எவன், வெ - அறியுகிறதே, ஹே - அவன், ஹே - பிர்ம்மத்தை, வெ -
அறியுகிறன், ஸவெ - எல்லா, வெ - தேவர்களும், சுஹி - இவன்
பொருட்டி, வு - பூஜையை, சுவஹி - செய்கிறார்கள்,

(10 - ஹ.) இந்த அனுவாகத்தால் வ்யாக்ருதி ரூபமாயிருக்கிற பிர்ம்மத்தின்
தியானமானது ஸ்வராஜ்யம் பெய்கிற ஸ்வர்க்கத்துக் கரசனாகிருத்தலைக் குறித்து
சொல்லப்படுகிறது. மேல் அனுவாகத்தில் சொல்லப்போகிற விசேஷங்களோடு கூடிய
பிர்ம்மமாக மக என்கிற வ்யாக்ருதியையும் மற்றமூன்று வ்யாக்ருதிகளையும் மேற்கூறிய
நான்கு விதங்களாக வறியுமவன் கவர்க்கத்துக் கரசனாகிருந்து. பெய்வாத் தேவர்களும்
அவனுக்குப் பூஜைசெய்கிறார்கள்.

(11 - ஹ.) மேல் அனுவாகத்தில் சொல்லப்போகிற பிர்ம்மவித்தைக்கு அங்க
மான வ்யாக்ருதின் தியானம் இந்த அனுவாகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. மக என்கிறது
பெரியதான வஸ்துவைச் சொல்லுமாதலால் அதிலே பிர்ம்மம்; மற்ற தேவர்கள் அந்த
பிர்ம்மத்தின் சரீரங்கள் இங்கு தேவர்கள் என்றது பெய்வாத் பொருளையும் காட்டுகிறது.
மேற்கூறிய நான்கு விதமாய் வ்யாக்ரிதிகளை பெய்வாத் தியானம் செய்கிறதே அவனு
க்கு மேல் அனுவாகத்தில் சொல்லப்போகிற பிர்ம்மவித்தை யுண்டாகிறது.

பூதிதிஷ்டி - இருக்கிறான், ஸாவரிதி - ஸாவ என்கிற வ்யாக்ருதி ரூபியாய், சூபிகெதி - சூரியனில், பூதிதிஷ்டி - இருக்கிறான், ஹைதி - மக என்கிற வ்யாக்ருதியாய், பூஷ்ணி - சதுமுகனிடத்தில், பூதிதிஷ்டி - இருக்கிறான், ஸாராராஜி - தானே யாசனாகயிருக்கிறதை, சூவொதி - அடைகிறான், ஹைஸ்தி - பெல்லா மனதிற்கு மதிபதியான தன்மையை, சூவொதி - அடைகிறான், வாலுதி - வாக்குகளுக்கு அரசனாகவும், வகஷுதி - கண்களுக்கு அரசனாகவும், ப்ரோத்ரவதி - காதுகளுக்கு, அரசனாகவும், விஜ்ரநவதி - அறிவுக்கு அரசனாகவும், ததீ - அதைவிட அதிகமாக, வாதகி - இதுவானது, ஹவதி - உண்டாகிறது. சூகாஸஸாரி - ஆகாயம்போல சூக்ஷ்மமான சரீரத்தையுடையதாயும், ஸத்ராத - மெய்யான தன்மையையுடையதாயும், ப்ரணாராரி - பிராணன்களிடத்திலேயே விளையாட்டையுடையதாயும், ஹைநி - சுகந்தைக் கொடுக்கத்தாக மனதையுடையதாயும், ஸானிஸ்யி - சாந்தியால் நிரம்பினதாயும், சுபேத - மரணமில்லாததாய் மிருக்கிற, பூஷ்ண - பிம்மமானது, (ஹவதி - ஆகிறது), ஹைபுரவீந்யொதி - வாராய் பிராணியோக்யமென்கிற சிஷ்யனே, ஹதி - என்று, உவாலு - தியானம் செய், (ர - பதார்த்தங்களினுடைய வும் அவ்வயங்களுடையவும் பேதம்), தாவுகெகெரெண - தாடைகளின் கடுவே, பவனஷி - யாதொரு உந்த நாடியானது, ஸந்தல - பசுவின்முலை போல், ஸவலுஸ்தெ - தொங்குகிறதோ, ஸா - அந்த நாடியானது, ஹையொதி - மோக்யமென்பிற ஐசுவரியத்தை யடைகிற ஜீவனுக்கு வெளிப்படுகிறவழி, யக - எந்த வழியில், ஸலு - இந்த, கெஸாணி - பிம்மாருத்திரன் இவர்களுக்குக் காரணமான மகாவிஷ்ணுவானவர், விவதூதெ - விசேஷமாக மிருக்கிறாரோ, ஸாராராஜி - கம்மங்களுக்கு கீழ்படியாமையை, சூவொதி - அடைகிறான், ஹைஸ்தி - மனதுகளுக்கு யஜமானனான தன்மையை, சூவொதி - அடைகிறான், ததீ - அதற்குப் பிறகு, வாதகி - இதுவானது, ஹவதி - உண்டாகிறது (எது வென்றால்), சூகாஸஸாரி - விளங்குகிற சரீரத்தோடு கூடினதாயும், பூஷ்ண - விளங்குகிற பரபிம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தோடு கூடினதாயும், ஸத்ராதபுரணாராரி - நித்திய சூரிகளுக்கும் முக்தர்களுக்கும் பிராணன்போன்ற பிம்மத்தையே போக்யமாகவுடையதாயும், ஹைநி - நினைத்த மாதிரித்தில் உண்டாகும் ஆனந்தத்தையுடையதாயும், ஸானிஸ்யி - சாந்தியோடே கூடினதாயும், சுபேத - சம்சாரமில்லாததாயும், ஹவதி - ஆகிறது.

(100 - ஹா.) மேற்கூறிய வ்யாக்ருதிகளில் மக என்ஹி வ்யாக்ருதியை சது முகப் பிரம்மரூபமாகவும், மற்ற வ்யாக்ருதி ரூபங்களான ஸெவ்ஸா வஸ்துக்களையும் பிர்

ம்மாவின் ஆங்கங்களாகவும் தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு அப்படி தியானம் செய்யப் பும் பீர்ம்மாவின்மீடும் அப்படி தியானம் செய்ததாலுண்டாகும் பயனும் அப்படியே யடைபும் வழியும் இதில் சொல்லப்படுகிறது. மேற்கூறிய பீர்ம்மா ஹிருதயகமலமெகிற ஆகாயத்திலிருக்கிறான். மனதால் அறியத்தக்கவன் மரணமில்லாதவன் விளக்குகி சரீரத்தோடு கூடியவன் அவனை யறியும் வழியாவது. இரண்டு தாடைகளின் நடுவே எந்த நாடி தொடங்குகிறதோ எந்த மண்டையில் மயிர்களின் அடிபாகம் சம்பந்தப்படிருக்கிறதோ அந்த மண்டையோட்டில் கிளம்பியிருக்கிறது எந்த நாடியோ அதுதான் அவனை யறியும் வழி. இப்படி யறிந்தவன் மேற்கூறிய நாடியில் வெளிக்கிளம்பி கிரட மாய பூ புவ ஸுவ என்கிற மூன்ற வ்யாக்ருதி ரூபியாய் அக்சி வாயு ரூபியன் இதுகள் டத்தில் சேர்ந்து மக என்கிற பீர்ம்மாவின்மீடத்தில் சேருகிறான். அந்த பீர்ம்மாவடல் ஒன்றாய் பீர்ம்மாவின் தன்மைகளை யடைகிறான். எல்லாப் பொருள்களும் இந்தப் பீர்ம் மாவுக்கு அவயவமாதலால் மனது முதலாகிய எல்லாப் புலன்களுக்கும் யஜமானனாகிறான். பிறகு பீர்ம்மத்துடன் ஒன்றாய் விடுகிறான்.

(ரா - ஊ.) மேற்கூறிய வ்யாக்ருதி தியானத்திற்கு அக்சியான பீர்ம்மவீத்தை யும் அதின் மயனும் இந்த வனுவாகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஹிருதயகமலத்தின் நடு வில் கல்லமனதால் அறியத்தக்கவராயும் ஸம்சார ஸம்பந்தமில்லாதவனாயும் விளக்குகிற சரீரத்தோடும் எவன் இருக்கிறானோ, அவனே பரமாத்மா, அவனையே தியானம் செய்ய வேண்டும். எப்படி தியானம் பண்ணி மோக்ஷத்தை யடையப்போகிறவனுக்கு வழியே தென்றால், தாடைகளின் நடுவே பசுவின் முலைபோல் எந்த நாடிதொக்குகிறதோ எந்த வழியில் போகிறவனுக்கு பீர்ம்மா ருத்திரன் இவர்களுக்கும் காரணமாய் இவர்களை சங்க ரிக்குமவனான பரமாத்மா அடையத்தக்கவனோ, அதுவே வழி இப்படி தியானம் செய்த வன் அந்த காலத்தில் மண்டையோட்டைப் பிளந்துகொண்டு பூ என்கிற வ்யாக்ருதி யால் அக்சிலோகத்திலிருக்கிறான். மோக்ஷம் போகிறவர்கள் எல்லாருக்கும் அக்சிலோ கத்தில் போகிறது பொதுவாயிருந்தபோதிலும் இந்த வ்யாக்ருதி தியானத்தோடுகூடின இந்த பீர்ம்மவீத்தையை யனுஷ்டித்தவனுக்கு சிலகாலம் அந்தந்த உலகங்களில் சாவ காசமுண்டு. பிறகு கர்மங்களுக்கு கீழ்ப்படியாதவனாக வாசுகிறான், தான் நினைத்த மாத்திரத்தில் எல்லாப் பலன்களாலுண்டான அறிவுகளும் சுகங்களும் உண்டாகின்றன. நித்திய சூரிகளும் முக்தர்களும் எப்பொழுதும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற பீர்ம்மத்தை யே இவனும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறான். “யம்காமம்காமயதேஸஸோஸ்யஸம் கல்பாதேவஸமுத்திஷ்டதி” என்று சுருதிகொல்லுகிறபடியே நினைத்தபோதே ஏல்லா ஆனந்தங்களை முண்டாகிறது, ஸம்சாரசம்பந்த மில்லாதவனாக வாசுகிறான்.

வ்யுபிவ்யுநாபிக்ஷுஷ்ணபிபுஸோவாநாதிஸாஃ | சுதிவ்யுபாயாராடி
க்யுஸூநூநகக்ரானிரிசுவஸூஷ்யபொவநஸூக்யசுகாஸூக்யா | உக்யு
பிஹதத | ஸயாயுதாஃ | பூரணோவ்யுநொவாநஉஷாநஸூநாமஃ |
வக்ஷுஸோதூரெநொக்யத | வபூரீநீநீஸநீஸூவாஸூரீஜா | வநகடியி
விபாயஸூபிரவொவசு|வாஜ்வாஜநீஸவயு ||௧|| வாஜெநெநவவாஜநீ
ஸூரணோகீதி | ஸவயுரெகைவ|ஸவயுரொநுவாகஃ ||

சூத்யூரெகைவ|ஸவயுரொநுவாகஃ ||
உஷயூநகக்ரானிரிசுவஸூஷ்யபொவநஸூக்யசுகாஸூக்யா | உக்யு
பிஹதத | ஸயாயுதாஃ | பூரணோவ்யுநொவாநஉஷாநஸூநாமஃ |
வக்ஷுஸோதூரெநொக்யத | வபூரீநீநீஸநீஸூவாஸூரீஜா | வநகடியி
விபாயஸூபிரவொவசு|வாஜ்வாஜநீஸவயு ||௧|| வாஜெநெநவவாஜநீ
ஸூரணோகீதி | ஸவயுரெகைவ|ஸவயுரொநுவாகஃ ||

சுதாஸ்ருதாஃ | சக்ஷோரீருக்ஷநீவாந் | சமாநாநீநீவாந் | சகஸ்த
வாஸ்யஸிர்வநீ | சாஹ்வாஸிர்வநீ | ௧ | சாஹ்வாஸிர்வநீ |
சுதாஸுதாஸிர்வநீ |

(ப் - ம்) வ்யயிவீ - பூமி, ஸனாரிக்ஷம் - ஆகாயம், ஈரஸ் - ஸ்வர்க்க
லோகம், லிஸம் - திக்குக்கள், ஸவாஹாலிஸ - மூலத்திசைகள், சுயிம் -
நெருப்பு, வாயு - காற்று, சூரிக்ஷம் - சூரியன், உதேயம் - சந்திரன்,
நக்ஷத்ராணி - நக்ஷத்திரங்கள், சூரம் - ஜலங்கள், ஓஷயம் - கொழிகள்,
வநஸ்தயம் - மரங்கள், சூகாஸம் - பூதமென்கிற ஆகாயமும், சூகா -
விராட்ரூபம், உதி - பென்று, சுயிவாகம் - அழிபூதமென்கிற பெயர்கொ
ண்டது, சுய - பிறகு, சுயுரூபம் - அந்தயாத்மமென்கிற பெயர்கொண்டது,
பிராணம் - பிராணனும், வ்யாநம் - வியாநனும், ஸ்வாநம் - அபாணனும்,
உதாநம் - உதானனும், வ்யாநம் - ஸமானனும், உக்ஷம் - கண்ணும்,
ஸூரூபம் - காதும், உதம் - மனதும், வாஸி - வாக்கும், சுயி - இந்திரிய
ரூபமான தோலும், உதே - மேல்தோலும், வ்யாஸம் - மாம்சமும், வ்யாஸா -
சியும், சுயி - இலும்பும், உதே - உயிர்த்தண்ணியும், வநதஸி - இதுகளை,
சுயிவியாய - சும்பலாகச் சேர்த்து, ஸூரம் - இருஷியானவர், சுவொவசு -
சொன்னார், உதே - இந்த, வ்யாஸம் - எல்லாம், வ்யாஸம் - பாங்கத்தம் என்கிற
பெயர்கொண்டது. வநதேநெவ - மேற்கூறிய பாங்கத்தத்தாலேதானே,
வ்யாஸம் - வெளிப்பொருள்களை, வ்யாஸனாதி - காப்பாற்றுகிறான், உதி -
பென்று (சொன்னார்).

(ஸ் - ஹ) வ்யாக்ருதி ரூபமான பிரம்மத்தை தியானம் செய்யும்படி முன்ன
னுவாகத்தில் சொல்லி இந்த அனுவாகத்தில் காங்கத் ரூபமாய் தியானம் பண்ணச்
சொல்லுகிறது. பாங்க்தமென்றால் பங்க்தியோடே சேர்த்ததற்கும் பெயர். பங்க்தியென்
றால் வேதத்தில் ஒரு சந்தஸ்; அது ஐந்து பதங்களோடே கூடியது. ஆதலால் ஐந்தாகக்
கூடியிருக்கும் பொருள்களெல்லாம் மேற்சொன்ன சந்தஸ்களுக்குச் சரியாயிருத்தவால்
இப்பொருள்களையும் பாங்க்தமென்று சொல்லுகிறது. அப்படியே சுருதியிலும் பம்சப
தாபங்க்தா பாங்க்தோஜஸ் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இங்கு அதி
பூதமென்று சொல்லப்பட்டது பதினைந்து பொருள்களாதலால் மூன்று பாங்க்தம் அதில்
பூமிமுதல் ஐந்துக்கு உலகபாங்க்தமென்றும், நெருப்பு முதல் ஐந்துக்கு தேவதாபாங்க்த
மென்றும், ஜலம் முதலான ஐந்துக்குப் பூதபாங்க்தமென்றும், பிராணன் முதலான
ஐந்துக்கு வாயு பாங்க்தமென்றும், கண் முதலான ஐந்துக்கு இந்திரிய பாங்க்தமென்
றும், தோல் முதலான ஐந்துக்குக் காத பாங்க்தமென்றும் இவைகளை ஆறு பாங்க்தங்க
ளாகப் பிரித்து இவைகளைத் தியானம் செய்கிறவன் மேற்கூறிய பாங்க்தங்களை நிறைந்
திருக்கிறான். அதாவது மேற்கூறிய பாங்க்தங்களில் நிறைந்திருக்கிற பிரம்மாவுடன்
ஒன்றுகிறான் என்று இருஷி சொன்னார்.

(100 - ஊ - 100 - ஊ.) ப்ரம்மத்தியானத்திற்கு முக்யமான ஆதாரமாதலால் ப்ரணவத்தை இந்த அனுவாகத்தில் மந்தோத்திரம் செய்கிறது.

ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஸத்யஸூய்யபுரபவவநெது
கபஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஸத்யஸூய்யபுரபவவநெது |
கமயஸூய்யபுரபவவநெது | சுமியஸூய்யபுரபவவநெது | சுமியஸூய்யபுரபவவநெது |
கமயஸூய்யபுரபவவநெது | சுமியஸூய்யபுரபவவநெது | சுமியஸூய்யபுரபவவநெது |
கமயஸூய்யபுரபவவநெது | சுமியஸூய்யபுரபவவநெது | சுமியஸூய்யபுரபவவநெது ||

புஜஸூய்யபுரபவவநெது | புஜஸூய்யபுரபவவநெது |
ஸத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஸத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஸத்யஸூய்யபுரபவவநெது |
ஸத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஸத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஸத்யஸூய்யபுரபவவநெது |
ஸத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஸத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஸத்யஸூய்யபுரபவவநெது ||

ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது |
ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது |
ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது |
ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது ||

ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது |
ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது |
ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது |
ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது | ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது ||

(ப - ம.) ஐத்ய - மெய்யும், ஸூய்யபுரபவவநெது - வேதத்தை யோதனம் ஒதுவித்தனம், (ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), ஸத்யஸூய்யபுரபவவநெது - மெய்லாவற்றிலும் சமமான புத்தியும், ஸூய்யபுரபவவநெது - வேதத்தையோதனம் ஒதுவித்தனம், (ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), கபஸூய்யபுரபவவநெது - உபவாஸாதிகளால் உடம்பை சுத்தமாக்குதலும், ஸூய்யபுரபவவநெது - வேதத்தையோதனம் ஒதுவித்தனம், (ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது - வெளியிலிருந்து மீத்திரியங்களை ஜயித்தனம், ஸூய்யபுரபவவநெது - வேதத்தையோதனம் ஒதுவித்தனம், ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள், ஸத்யஸூய்யபுரபவவநெது - உள்ளேயிருக்கும் மதுதென்கிற இந்திரியத்தை ஜயித்தனம், ஸூய்யபுரபவவநெது - வேதத்தையோதனம் ஒதுவித்தனம், (ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது - கார்ஹபத்தியம் ஆகவரீயம் தக்ஷிணம் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று அக்கிகளும், (ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது - வளர்க்கவேண்டியவைகள்), ஸூய்யபுரபவவநெது - வேதத்தையோதனம் ஒதுவித்தனம், (ஐத்யஸூய்யபுரபவவநெது - அவசியம் நடத்த

வேண்டியவைகள்) சுதிரிஹோத்ரம் - அக்நிஹோத்திரம் என்று சொல்லப் பட்ட கர்மமும், (ஹோதஹி - ஹோமம் செய்யத்தக்கது), ஸூர்யாயபவ வயநெய - வேதத்தையோதனும் ஒதுவித்தனும், (அநுஹெய - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), சுதிரியயே - அதிதிகளும், (வஹிஜிஹி-பூசிக் கத் தகுத்தவர்கள்), ஸூர்யாயபவவயநெய - வேதத்தையோதனும் ஒது வித்தனும், அநுஹெய - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), ஹோநு ஷம் - உலகத்தின் நடவடிக்கைகளும், ஸூர்யாயபவவயநெய-வேதத்தை யோதனும் ஒதுவித்தனும், (அநுஹெயாநி - அவசியம் நடத்தவேண்டிய வைகள்), (ஹோ) ஹோநுஷம் - இறந்த மனிதர்களைக் குறித்துச் செய்யும் ஸ்ரத்தம் முதலிய கர்மங்களும் அல்லது, நுணாயேவஹோயேவஹெய ஷாம்ஸுஹிஷாஹிஷுதே | திரிஸுஷுணவாஹுஸாஹிஷவஹிஷாஹெயநுஷ ஷுதி - பென்று சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவின் ஆராதனமும், பூஜாவ - குழந்தைகளும், உஹிஷாஹிஷ - உண்டாக்கத்தக்கவைகள், ஸூர்யாயப வவயநெய - வேதத்தையோதனும் ஒதுவித்தனும், (அநுஹெய - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), பூஜைநெய - ருதகாலத்தில் மனையாளைப் புணர்தலும், ஸூர்யாயபவவயநெய - வேதத்தையோதனும் ஒதுவித்த னும், (அநுஹெயாநி - அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள்), பூஜைநெய - பேரன் முதலியவர்களை புண்பெண்ணிவைத்தலும், ஸூர்யாயபவவயநெய - வேதத்தையோதனும் ஒதுவித்தனும், (அநுஹெயாநி - அவசியம் நடத்த வேண்டியவைகள்), ஸுதிரிஷுதி-சத்தியமே முக்யமென்று, ஸுதிரிஷுதி - மெய்யான வார்த்தைகளைச் சொல்லும் தன்மையையுடைய அல்லது ஸத்ய வசா என்று பெயர்கொண்ட, ஹிஷுதி - ரதிரா என்று பெயர்கொண்ட இருஷியின் பிள்ளையானவர், (ஹிஷுதி - பெண்ணுகிரர்), கவஹி - தப ஸ்லே முக்யமென்று, கவஹிஷுதி - நித்தியம் தவம்செய்யுமவரான அல் லது தபோநித்தயரென்று பெயர்கொண்ட, வஹிஷுதி - பூருசிஷ்டரு டைய பிள்ளையானவர், (ஹிஷுதி - பெண்ணுகிரர்), ஸூர்யாயபவவயநெ யவஹி - வேதத்தையோதனும் ஒதுவித்தனும் முக்யமென்று, நாகஹி - நாகர் என்று பெயர்கொண்ட, ஹிஷுதி - முக்கவர் என்று இருஷியின் பிள்ளையானவர், (ஹிஷுதி - பெண்ணுகிரர்), கஹிஷுதி-அருதானே, கவஹி - தவம்.

(ஹிஷுதி-அருதானே) அறிவினாலேயே பயனுண்டாகிற தென்று கீழ்ச்சொல்லி யிருக்கிறது. ஆதலால் வேதங்களிலும் அதை யனுசரித்த ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லியிருக்கும் கர்மங் களைச் செய்யவேண்டியது. ஏனெனில் அவைகளும் மேற்கூறிய பயனுக்குரியவைகள் ஆதலால் அவைகளும் அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள் என்று இந்த அநுவாகத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

(௬௦-ஹா.) தினந்தோறும் ப்ரம்மத்தின் தியானம் செய்யவேண்டியதாதலால் அந்த தியானத்திற்கு மனது சுத்தமாக இருக்கவேண்டுமாதலாலும், அப்படி மனது சுத்தமாக வேண்டியதற்கு பாவங்கள் நீங்கவேண்டியதாதலாலும், அந்தப்படி பாவங்கள் நீங்க வேண்டியதற்காக நித்திய கர்மங்களை யவசியம் செய்யவேண்டியது. என்று இந்த அனுவாகத்தில் சொல்லுகிறது.

சுஹம்பூக்ஷஸ்யுரொரிவா | கீதிஃபூஷ்டம்யிரொரிவ | ஊபு-வலி
தொவாஜிநீவஸ்யு-தஜீஸி | ஈ-விணநீஸுவயபுஸம் | ஸு-பெபாகஜீ
தொகிதம் | உதிதிரஸ்கொவெபு-நாவயநம் | சுஹநீஷ்டம் ||

சுஹம்பூக்ஷஸ்யுரொரிவா | கீதிஃபூஷ்டம்யிரொரிவ | ஊபு-வலி
தொவாஜிநீவஸ்யு-தஜீஸி | ஈ-விணநீஸுவயபுஸம் | ஸு-பெபாகஜீ
தொகிதம் | உதிதிரஸ்கொவெபு-நாவயநம் | சுஹநீஷ்டம் ||

சங்கர ரங்க ராமானுஜபாஷியங்களில் பதவுரையே மிகவும் வேறுபட்
டிருப்பதால், அந்தந்த பாஷியங்களில் உள்ள பதவுரைகள் தனித்தனியே
எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

(௬௦ - ப் - ம்.) சுஹம் - நான், பூக்ஷஸ்யு - ஸம்சாரமாகிற விருகூத்
திற்கு, ரொரிவா - நடத்துகிறவன் அதாவது முளைக்கச்செய்கிறவன், ஜீ -
என்னுடைய, கீதிஃ - புகழானது, யிரொ - மலையினுடைய, பூஷ்டலிவ -
தனிபோல், (உதிதா - உயர்ந்திருக்கிறது), ஊபு-வலிதூ - பரிசுத்த
மான பிர்ம்மத்தை என்னுடைய அறிவினால் விளங்கச் செய்கிறவனாகவும்,
வாஜிநீவ - சூரியரிடத்திலேபோல, ஸ்யு-தம் - நல்ல பரிசுத்தமான ஆத்ம
வஸ்துவாக, சுஸி - ஆகிறேன், ஸுவயபுஸம் - நல்ல வெளியோடுகூடின,
ஈ-விணம் - தனத்தைப்போல எல்லாராலும் ஆசைப்படத் திருத்ததாகவும்,
சுஸி - ஆகிறேன் அல்லது, ஈ-விணம்-தனம்போன்ற ப்ரம்மஞானமானது,
(யோ - என்றால், பூஷ்டம் - அடையப்பட்டது), ஸு-பெபாக - நல்ல அறிவு
டன் கூடினவனாகவும், சுபீதொகிதம் - அமுதத்தால் நனைக்கப்பட்டவனாக
வும், சுஸி - ஆகிறேன், உதி - யென்று, திரஸ்கொ - திருசங்கு யென்
கிற இருஷியின், வெபு-நாவயநம் - ஆத்மாவென்று யென்கிற ஞானத்
தைக் குறித்துச் சொல்லும் வார்த்தை. இது திருசங்குவினால் கண்டறியப்
பட்ட ஓர் வேதமந்திரம் ஆத்மா வென்றுயென்கிற ஆத்மவித்தையை இந்த
வனுவாகத்தில் தெளிவாகச் சொல்லுகிறது. ப்ரம்மவித்யை யுண்டாகும்
பொருட்டி இதை ஜபிக்கவேண்டும்

(௬௦ - ப் - ம்.) வித்தைக்கு அங்கமாய் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரத்தைச்
சொல்லுகிறது. இந்த அனுவாகம், சுஹம் - நான், பூக்ஷஸ்யு - விருகூத்
மலால் வேறுடன் போகத்தகுந்த வஹங்காரத்திற்கு, ரொரிவா - நாசம்செய்
கிறவன், (ஜீ - என்னுடைய), கீதிஃ - கீர்த்தியானது, யிரொ - மேரு

முதலிய பர்வதத்தினுடைய, பூஷ்பீவ - கொடிமுடிபோல் யெல்லாராலும்
கொண்டாடத் தக்கதாயிருக்கிறது. ஊட்டி-புவிசூர் - பரிசுத்த வஸ்துக்க
ளெல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தவனாயிருக்கிற நான், வாஜீதி - யெல்லா வஸ்துக்
களையும் அனுபவிக்கிற பரமாத்மாவினிடத்தில், வுஜிதபீவ - நல்ல வமுதம்
போல் அவன்புக்கு இடமாய், சுலி - ஆகிறேன், (தலு) - அந்த பரமாத்
மாவின்னுடைய, ஸுலு-புலு - நல்ல வெளியோடேகூடின, சூலிண -
தனமாக அதாவது அவன் அனுபவிக்கிற வஸ்துவாக, சுலி - ஆகிறேன்,
ஸுலெபார் - அந்த பரமாத்மாவுக்கு தானன் என்கிற நல்லறிவோடுகூடின
வனாயும், சுஜிதீ - ஸம்சாரமில்லாதவனாயும், சுலிதீ - நாசமில்லாதவனா
யும், சுலி - ஆகிறேன், ஊதி - என்று, சூலுகொர் - திருசங்கு என்கிற
ருஷியின், வெலாநுலுந - வேதமந்திரம் அவரால் கண்டறியப்பட்ட
வேதமந்திரம்.

வெடிநெய்யுரவாரொடுவெவாவிநெடுமுளாவி | ஸத்யம்வடி |
யதி-வா | ஸாயுராயநூபுரீதி | சுவாராயபியம்யநோஹுதபு
ஜாதனா-கோவடிவெவாவி | ஸத்யநூபுரீதிதவம் | யதிநூபுரீதி
வம் | சுமுளாநூபுரீதிதவம் | ஹிநெடுநூபுரீதிதவம் | ஸாயுராய
வவநாஹிநூபுரீதிதவம் || ௧ ||

ஷெவவிதுகாராஜாநவபிரதீதவியோராதுவெவொவவவிது
 வெவொவவ | சுவாராதுவெவொவவ | சுதியிவெவொவவயாநநவபு
 திகடோணி | தாநிவெவவதவாரதி | நொநகராரணி | யாநுஸாகத்
 ஸுஅரிதாநிதாநிகுபொவாஸாரதி ||2||

நொறுதராணி | பெருகலாழ்வையாந் லொவ்யாழ்மணாஃ | தெ
ஷாஃசுயாவை நநவ ஸ்ரீலிதயம் | ஸ்ரீயபாடெயம் | சுஸ்யபாடெயம் |
ஸ்ரீயாடெயம் | ஹியாடெயம் | மியாடெயம் | ஸம்விதாடெயம் | சுயயதிதெ
கூடுவிநிதி தாவாயுதவிநிதி தாவாயுதாஃ ||௩||

யெததுவ்ரஹ்ணாஸுஸிந் || யுகாந்யுகா || கருகந்யுகி
காரிஸு || யயாதெததுவெதயாநு || தயாததுவெதயா || சுயா
ஹ்யாபரெதஷு || யெததுவ்ரஹ்ணாஸுஸிந் || யுகாந்யுகா ||
கருகந்யுகி || காரிஸு || யயாதெததுவெதயாநு || ॥

தயாதெவ்வெவதயாரம் | ஸ்ரீராமச்சந்திரன் | ஸ்ரீராமச்சந்திரன் |
 ஸ்ரீராமச்சந்திரன் | ஸ்ரீராமச்சந்திரன் | ஸ்ரீராமச்சந்திரன் |
 ஸ்ரீராமச்சந்திரன் | ஸ்ரீராமச்சந்திரன் | ஸ்ரீராமச்சந்திரன் |
 ஸ்ரீராமச்சந்திரன் | ஸ்ரீராமச்சந்திரன் | ஸ்ரீராமச்சந்திரன் |
 ஸ்ரீராமச்சந்திரன் | ஸ்ரீராமச்சந்திரன் | ஸ்ரீராமச்சந்திரன் |

வழி | தாநிகுயொவாவஸுரநிஸுரதெஷுவதெதாநுஸவது | உதி
வனகாடிஸொநுநுவாகம் ||

బేదమనూర్వాచాశ్లోకేనాసిసమనుభవీ । సత్యంవద । ధమఁంచర । స్వాధ్యాయా
 వ్యవ్రథమదః । అచార్యాన్యవిషంధసమాన్యత్యై నిజాతమంమావ్యవచ్చేక్షి । సత్యస్మప్రమతవ్యం
 ధమాన్సప్రమదితవ్యం । కుశలాన్మప్రమదితవ్యం । భూతైశ్చప్రమదితవ్యం । స్వాధ్యాయప్ర
 వచనాభ్యాంసప్రమదితవ్యం ॥ ౧ ॥

దేవపితృకార్యాభ్యాం సప్రమదితమ్భం । మాతృదేవోభవ । పితృదేవోభవ । ఆచార్యదేవో
భవ । ఆతిథిదేవోభవ । యాస్యసవద్యానికమాణి । తానిసేవిత్యాని । నోఇతరాణి । యాస్యస్తా
కన్ సుచరితాని । తానిత్యయోనాస్యాని ॥ ౨ ॥

సోమతరాణి । యోగేచ్ఛాన్తస్సేయాగోపాత్రాన్తాణాః । తేజంత్యయాసనేనప్రశ్నపీఠమ్సం ।
శ్రద్ధయాదేయం । ఆశ్రద్ధయాదేయం । క్రియాదేయం । హియాదేయం । భియాదేయం । సంభి
దాదేయం । అదయదితేకమణాదిశ్చానా వృత్తదిశ్చానాస్యాత్ ॥ 3 ॥

యేతత్రబ్రాహ్మణాస్సమశ్రిణః । యుక్తాతయుక్తాః । అలూఢధర్మకామాన్యుః ।
 యథాతేత్రవశేఽరణః । తథాతత్రవశేఽథాః । అధాభ్యాఖ్యాతేషు । యేతత్రబ్రాహ్మణాస్సమ
 శ్రిణః । యుక్తాతయుక్తాః । అలూఢధర్మకామాన్యుః । యథాతేత్రవశేఽరణః ॥ ౪ ॥

తథాతేషుపతేఽథాః । ఏషటదేశః । ఏషఉపదేశః । ఏహాజీవోపనిషత్ । ఏతదనుకా
 సనం । ఏవముపానితవ్యం । ఏవముచైతరుపాస్యం ॥ స్వాధ్యాయ ప్రవచనాభ్యాం న ప్రమదిత
 వ్యం । తానికర్మయోపాస్యా నిష్కాంతైషుపతేఽరణ్యపుష్ప ॥

(ப் - ம்.) வெடி - வேதத்தை, சுநலிவு - அத்தியயனம் பண்ணிவைத்து, சூயாயு - ஆசாரியன், சுனெவாவயிநம் - சிஷ்யனை, சுந-ஸாஸி - ஆச்யாபிக்கிறான் (அதாவது அடியில் வருமானு), ஸதூ - மெய்யான வார்த்தையை, வடி - சொல்லு, யதி - தர்மத்தை, வர - செய், ஸூயுயாயாசு - வேதமோதுதலில் நின்று, ரிஷி - தப்பாதே அதாவது (சாவதானமாய் வேதமோது), சூயாயு - ஆசாரியன்பொருட்டு, விய - இஷ்டமான, யநம் - பொருளை, சூஹுதி - கொண்டு கொடுத்து, ஸூஜாதனம் - பரஜோதப்பத்தியின் வரிசையை, ரிஷிவஹஸீ - அதுக்காதே அதாவது பிள்ளைகளின் வரிசையை யுண்டுபண்ணு, ஸதூ - மெய்யான வார்த்தை விருந்து, நவூதிதவ - தப்பாதே அதாவது பொய்வார்த்தை சொல்லாதே, யதி - தர்மத்தில் நின்று, நவூதிதவ - தப்பாதே அதாவது அதர்மத்தைச் செய்யாதே, சுஸூயாசு - தன்னைக் காப்பாற்றும் காரியத்தில் நின்று, நவூதிதவ - தப்பாதே, ஹதெதி - மங்களகாரியத்தில் நின்று, நவூதிதவ - தப்பாதே, ஸூயுயாயு - வலநாஜி -

வேதத்தையோதல் ஓதுவீத்தல் இவைகளில் நின்றும், நவபுரீஷிதவ்யம் - தப்பாதே, நெய்வித்யாகாராஜ்யம் - தேவர்கள் பிதூர்கள் இவர்களின் காரியங்களில் நின்றும், நவபுரீஷிதவ்யம் - தப்பாதே, ரோதுஷெவம் - மாதாவை - அதாவது தாயைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, ஸவ - இரு, வித்யுஷெவம், தகப்பனைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, ஸவ - இரு, சூரியாபுஷெவம் - ஆசிரியனைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, ஸவ - இரு, சுதீயிஷெவம் - அநிதிகளை அதாவது விருந்தாளிகளைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கிறவனாக, ஸவ - இரு, அதாவது தெய்வத்தைப்போல் மேற்கூறியவர்களை யுபசரிக்க வேண்டுமென்பது, யாதி - எந்த, கபேரணி - கர்மங்கள், சுநவபுரீதி - பாவமில்லாதவைகளோ, தாதி-அவைகள், க்யபா-உன்னால், உவாஸுரீதி - செய்யத்தக்கவைகள், உதாரணி - வேறுபாவத்தோடு கூடியவைகள், நொ உவாஸுரீதி - பெய்யத்தகாதவைகள், யாதி - எவைகள், சுஸாகம் - ஆசிரியனுடைய வெங்களுடைய, ஸு-உரீதரீதி - நன்னடக்கைகளோ, தாதி - அவைகள், க்யபா-உன்னால், உவாஸுரீதி-செய்யத்தக்கவைகள், நொஉதாரணி - வேறு நடத்தைகள், நொஉவாஸுரீதி - செய்யத்தகாதவைகள், யெகெவ - எந்தெந்த, ஸ்ரூஷணாம் - ப்ராமணர்கள், சுஸுஸுரீயாஸு - நமக்கு உயர்ந்தவர்களோ, தெஷாம் - அவர்களுக்கு, க்யபா - உன்னால், சுஸுநெ - ஆசனம் முதலானதுகளாலே, ஸ்ரூஷிதவ்யம் - இளைப்பாறுதல் செய்துவைக்கவேண்டியது அல்லது தெஷாம் - அவர்களுடைய, சுஸுநெ - உட்கார்த்திருக்கு மிடத்தில், க்யபா - உன்னால், நவபுரீஷிதவ்யம் - மூச்சுகிடக்கூடாது அதாவது அவர்கள் உட்கார்த்து பேசிக்கொண்டிருக்குமிடத்தில் அவர்கள் சொல்லும் நல்வார்த்தைகளை சாவதானமாய்க் கேட்கவேண்டியது. அவர்களுக்கு சமமாய் மறுமொழியுரைக்கக் கூடாது, (ஸு) தெஷாம் - அவர்களுடைய, சுஸுநெ - உட்காருமிடத்தில், க்யபா - உன்னால், நவபுரீஷிதவ்யம் - சமமாய் உட்கார்க்கூடாது, ஸ்ரூஷிபா - விசுவாஸத்தினால், நெய்யம் - கொடுக்கவேண்டியது, சுஸுஸுயா - சிரத்தையில்லாவல், கநெய்யம் - கொடுக்கக்கூடாது, ஸ்ரூயா - முகமலர்ச்சியுடன், நெய்யம் - கொடுக்கவேண்டும், ஸ்ரூயா - வெட்கத்துடன், நெய்யம் - கொடுக்கவேண்டியது, ஸ்ரூயா - பயத்துடன், நெய்யம் - கொடுக்கவேண்டியது, ஸுவிஷா - சங்கல்பஞ் செய்வதுடன், (ஸு) - சினைகத்துடன், நெய்யம் - கொடுக்கவேண்டியது, ஸுய - பிறகு, தெ - உனக்கு, சுஷிவிஷிதாம் - அக்ரிதேரத்திரம் முதலிய கர்மங்களில் சந்தேகமாவது, ஸுதவிஷிதாவா - நன்னடத்தையில் சந்தேகமாவது, ஸுரூஷிபி - இருக்கக் கூடுமெயானால், சுத - அந்த கர்மங்களில், யெ - எந்த, ஸ்ரூஷணாம் - ப்ராமணர்களை, ஸுஸுஸுரீதி - ஆலோசித்து நடத்துகிறவர்களோ, யுதாம் - வேதங்களிலும் சாஸ்திரங்களிலும்

வல்லவர்களோ, சூயுதூர் - லௌகிகம் தெறிந்தவர்களோ, (ஸ்ர) சூயுதூர் - அயலான் புத்தியைக் கேளாதவர்களோ, ஈதுலக்ஷார் - கோபம் ஆசையில்லாதவர்களோ, (ஸ்ர) ஈதுலக்ஷார் - குரூரமான புத்தியில்லாதவர்களோ, யடிகூரார் - தர்மத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாகவும், ஸுஜாம் - இருப்பார்களோ, தெ - அந்த ப்ராம்மணர்கள், ததூ - அந்த கர்மங்களில், யயா - எப்படி, வதெயுரூ - நடப்பார்களோ, தயா - அப்படி, ததூ - அந்த கர்மங்களில், வதெயுரூ - நடக்கவேண்டும், ஈய - பிறகு, ஈயுரூவூரூதெஷு - தோஷமுள்ளவர்கள் என்று சந்தேகிக்கப்பட்ட, ததூ - அந்த புருஷனிடத்தில், யெ - எந்த, யூரூஷணார் - ப்ராம்மணர்கள், ஸாபிரிபூம் - ஆலோசித்துச் செய்கிறவர்களோ, யுதூர் - வேதங்களிலும் சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவர்களோ, சூயுதூர் - லௌகிகம் தெறிந்தவர்களோ, (ஸ்ர) சூயுதூர் - அயலான் புத்தியைக் கேளாதவர்களோ, ஈதுலக்ஷார் - கோபம் ஆசையில்லாதவர்களோ, (ஸ்ர) - குரூரமான புத்தியில்லாதவர்களோ, யடிகூரார் - தர்மத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாகவும், ஸுஜாம் - இருப்பார்களோ, தெ - அவர்கள், தெஷு - அந்த புருஷர்களிடத்தில், யயா - யெப்படி, வதெயுரூ - நடப்பார்களோ, தயா - அப்படி, தெஷு - அந்த புருஷர்களிடத்தில், வதெயுரூ - இருக்கவேண்டும், வனஷு - இதுவானது, சூஷு - கட்டளை, வனஷு - இதுவானது, உவஷு - ஓரிதமானவார்த்தை, வனஷு - இதுவானது, வெஷுவநிஷு - வேதத்தின் உட்கொண்ட பொருள், வனதூ - இதுவானது, ஈநுஸாஸு - ஈசனது வார்த்தை, (ஸூ) - ஆசாரியன் சீஷனைக்குறித்துச் சொல்லும் வார்த்தை, வனவ - இந்த ப்ரகாரம், உவாலிதூ - நடத்தவேண்டியது, வனதூ - இதுவானது, வனவ - உவ - இந்த மாதிரியாகவே, உவாலு - நடத்தவேண்டியது.

(ஸ்ர - ஹ) இந்த அனுவாகத்தின் கருத்து பதார்த்தம்போல இந்த இரண்டு அனுவாகங்களிலும் கர்மங்களை யதுஷ்டிக்கும்படி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது எந்த பயனைப் பெறுவதற்கு கர்மங்களைச் செய்து மோக்ஷம் என்று சொல்லும் பயனை யடையவா? அல்லது வித்தையுடன் அதாவது வித்தையங்கமாக்கி மேற்குறித்த கர்மங்களைச் செய்து அந்தப் பயனை யடையவா? அல்லது வித்தையையும் கர்மங்களையும் சமமாக வனுஷ்டித்து மேற்குறித்த பயனை யடையவா? கர்மங்களை யங்கமாக்கி வித்தையினாலேயா? அல்லது வித்தையினாலே மாத்திரமா? மேற்கூறிய பயனை யடைவது, என்று விசாரிப்போம். கர்மங்களாலே மாத்திரம் மோக்ஷத்தை யடையலாமென்று சொல்லக்கூடும். ஏனெனில் “வித்வான்யஜுதே வித்வான்யஜயதி” என்று வேதங்களின் பொருள்களையுணர்ந்தவனுக்கே யாகம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்ய விதித்தலாதி எல்லா உபநிஷத்துக்களின் பொருள்களையு மறியவேண்டியதவெயமாதலாலும் கர்மங்களினால் மோக்ஷமில்லை யெனில் மற்றப்பயன்களெல்லாம் பொய்யாகையாலும் கர்மங்களைச் செய்யச் சொல்லும். சுருதிகள் வியர்த்தமென்று சொல்லவமையும் ஆதலால் கர்மங்களாலேயே மோக்ஷமென்று சொல்வோமென்னில் மோக்ஷமென்று சொல்லும்பயன்; அழிவில்லாத

தாக்கையாலும் கர்மங்களாலே யுண்ணப்பண்டும் பயன்கள் அழிவுள்ளனவாகக் காணப்படுதலாலும் கர்மங்களாலுண்ணப்படும். மோக்ஷமென்றும் பயனும் அழிவுள்ளதாக யேற்புமொதலால், அப்படி சொல்ல வொண்ணாது வித்தையை யகிக்மாசச் செய்து கர்மங்களாலேயே மோக்ஷம் பெறலாமென்பதும் வித்தையையும் கர்மங்களையும் சரியாகச் செய்து மோக்ஷம்பெறலாமென்கிறது. மேற்கூறிய காரணங்களாலேயே கூடாது. ஆனால் வித்தையும் கர்மங்களும் மோக்ஷத்தையுண்டாக்கும் காரணங்களல்ல. விலக்குகளை நீக்குகிறவைகள் ஆகலால் மோக்ஷமழிவில்லை யென்பதற்குக் குறையில்லை. வித்தையினாலும் கர்மங்களாலும் விலக்குகள் நீக்கப்பட்டாம் “ஸூரியத்வாரேண தயோர்த்தவமாயன்” என்கிற சுருதிகளின்படியே மோக்ஷத்தை யடையலாமென்னில் மோக்ஷம் எல்லாவிடத்திலும் வியாபித்ததாலும் மோக்ஷமென்பது ப்ரம்மத்தைக் காட்டிலும் வேறானதல்லவாகையாலும் மோக்ஷத்தை யடைகிறவர்களும் அந்த ப்ரம்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களல்லாமையாலும் மோக்ஷம் அடையவேண்டுவதாகிய வேறுவஸ்துவல்ல ஒரு வஸ்துவை யடைகிற தென்றால் அடையப்பட்ட பொருள் அடைகிற பொருளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாயன்றோ இருக்கவேண்டும். அப்படி ஏற்படவில்லை “தத்ஸ்ருஷ்டவா ததேவானுப்ராவிஸ்த் க்ஷேத்ரஜ்ஞம்சாபிமாம்வித்திஸர்வக்ஷேத்ரேஷு” என்கிற சுருதிஸூழிகளாலிரண்டும் ஒன்றே யென்று ஏற்படுகிறது. ஆனால் அடைகிறான் என்றும் சுக்ங்களை யவ்வித்திலனுபவிக்கிறான் என்றும் சொல்லியிருக்கிற “ஸ ஏகதா; ஸயதிபித்ருலோககாம; ஸத்ரிபிரவாயாநைர்வா” என்கிற சுருதிகளுக்கு யென்னவழியென்னில் அவைகள் காரிய ப்ரம்மத்தைச் சொல்லுகின்றன. காரணமாகிய ப்ரம்மத்தினிடத்தில் “ஏகமேவாந்திதீயம்; யத்ரநான்யத்பஸ்யதி; தத்கேகம்பஸ்யேத்” என்கிற சுருதிகளின்படியே பேதங்களில்லையன்றோ மேலும் வித்தைக்கும் கர்மங்களுக்கும் விரோதமாதலால் இரண்டும் ஒன்றுசேரமாட்டாது. ஏனெனில் வித்தையோ ப்ரம்மம் ஒன்றேயுளது. மற்ற பேதங்கள் பொய்யானவைகள் என்கிற அறிவு கர்மங்களோ செய்கிறவன் தேவதை கருவிகள் முதலிய வனைக பேதமுள்ளது. இவை யிரண்டும் சத்யமானவையென்று சொல்லவொண்ணாதாகையால் “யத்ரஜித்வைதயிவபவதி; முர்த்யோஸ்ஸம்ருத்புமாப்நொதி; அதயத்ரான்யத்பஸ்யதிததல்பம்; அந்யோஸாவந்யோஹம்ஸமிதி; உதரமந்தரம்ருருதே அததஸ்யபயம்பவதி” என்கிற சுருதிகளினாலும் “ஏகதைவாதுத்ரஷ்டல்பம்; ஏகமேவாந்திதீயம் ப்ரஹ்மமேவேதம்ஸர்வம் ஆத்மைவேதத்ஸர்வம்” என்கிற சுருதிகளினாலும் ஒன்று என்கிற வறிவே மெய்யறிவென்றும் பேதங்களைக் காட்டிமறிவு பொய்யறிவென்றும் ஏற்படுகிறது. ஆனால் வேதங்களில் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று ஏற்படுகிறதே வேதங்களோ புருஷர்களுக்குப் பயன்கொடுக்கு மவைகளைச் சொல்லுகின்றன வென்கிறதற்கு விரோதிக்ாதோ வென்னில் வித்தையைச் சொல்லுகிற சுருதிகள் சம்சாரத்திலிருந்து சீவனுக்கு முத்தியைத்தரவேண்டி சம்சாரத்திற்கு காரணமாகிய அவித்தை வித்தையால் போய்விடுகிறது என்று சொல்லுகிறது. கர்மங்களைச் சொல்லும் சுருதிகளோ கர்மங்களைச் செய்து அதினால் மோக்ஷத்தை யடையவேண்டியவர்களுக்குப்பாயத்தை நீக்குகிறதையும் அல்லாதவர்களுக்கு பசு பிள்ளை முதலியவைகளை யடைகிறதென்கிற பயன்களைச் சொல்லுகிறதே தவிர அவைகளில் சொல்லிய மேற்கூறிய பேதங்களை மெய்யென்று சொல்லுவதில் அவைகளுக்குக் கருத்தில்லை. உபாயமாகிய விலக்கு இருத்தால் மேற்கூறிய வித்தையுதிக்கமாட்டாது. வித்தையுதியாவிடில் அவித்தை நீங்கமாட்டாது. அவித்தை நீங்காவிடில் சம்சாரம் ஒழியாது. ஆகையால் பாபங்களைப் போக்குவதற்குக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுவதாதலால் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்கிற சுருதிகளுக்கு விரோதமில்லை. மேற்கூறிய காரணங்களால் கர்

மங்கள் வித்தைக்கு விலக்குகளாயிருக்கிற பாவங்களைப்போக்கி வைக்கிறதாகையால் வித்தையுண்டானவனுக்குக் கர்மங்களால் பயனில்லை. ஆக்ரிஹோத்திரம் முதலான கர்மங்களில் இல்லறமில்லாதவர்களுக்குக் கதிகாரமில்லா திருத்தபோதிலும், எல்லாருக்கும் பொதுவாகப் பேசப்பட்ட சத்யம் சொல்லுதல் முதலிய கர்மங்களைக்கொண்டு மற்றவர்களுக்கும் வித்தையுதிக் கலாம்.

(ரா - ஹ.) பதார்த்தம்போலே கருத்து.

ஸநெநாதித்யஸூர்வாணம் | ஸநெநாஹவக்ஷாரூபா | ஸநெநெநா
ஸூஹஸ்தி | ஸநெநாவிஷ்ணுரூபாது | நெநாஸூஹண | நெநெஸ்த
வாபொக்ஷெவபுதுக்ஷஸ்ய ஹாவ | க்ஷாநெவபுதுக்ஷஸ்ய ஹாவாபி
ஷம் | ஐதேவாபிஷம் | ஸதுபிஷாபிஷம் || ௧ || தநாராவீக் | தபுதாரா
வீக் | சூவீநாம் | சூவீபுதாராம் | ஓஸாணிஸாணிஸாணி | ஸதுபிஷா
பிஷம்பவ | உதீபுதாபுஸாநவாகம் | ஸீக்ஷாவஸ்திபுயராயாம்

சநீமிசுரேஷ்மண: | சநீரூபேஷ்மண: | சநீரூபேஷ்மண: | சநீரூபேஷ்மண: |
சநீரூபேஷ்மண: | சநீரூபேஷ்மண: | சநீரூபேஷ்மண: | சநீரூபேஷ்மண: |
சநீரூபேஷ்மண: | சநீரூபேஷ்மண: | சநீரூபேஷ்மண: | சநீரூபேஷ்மண: |
சநீரூபேஷ்மண: | சநீரூபேஷ்மண: | சநீரூபேஷ்மண: | சநீரூபேஷ்மண: |

(ப் - ம்.) தீத் - சூரியன், நம் - நமக்கு, ஸம் - சுகத்தைத்தருபவ
னாக, ஹவத் - ஆகட்டும், வரூணம் - வருணன், நம் - நமக்கு, ஸம் - சுக
த்தைக்கொடுக்கிறவனாக, ஹவத் - ஆகட்டும், சுரூபா - துவாதசாதித்தவர்
களில் ஒருவனான யமனைவன், நம் - நமக்கு, ஸம் - சுகத்தைக்கொடுக்
கிறவனாக, ஹவத் - ஆகட்டும், உத் - இத்திரானும், நம் - நமக்கு, ஸம் -
சுகத்தைக்கொடுக்கிறவனாக, ஹவத் - ஆகட்டும், ஸூஹஸ்தி - பிருகஸ்
பதியானவன், நம் - நமக்கு, ஸம் - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவனாக, ஹவத் - ஆகட்
டும், உரூபு - விஸ்தாரமான வடிவைப்பையுடைய, விஷ்ணு - விஷ்ணு
வானவர், நம் - நமக்கு, ஸம் - சுகத்தைக்கொடுக்கிறவராக, ஹவத் - ஆகட்
டும், ஸூஹண - வாயுவின்பொருட்டு, நம் - சேவிக்கிறேன், (ஸம்) - ஸூ
ஹண - வேதத்தின்பொருட்டு, நம் - சேவிக்கிறேன், ஹவாபொ -
வாராய் வாயுவே, தெ - உன்பொருட்டு, நம் - சேவிக்கிறேன், க்ஷெவ -
நீதானே, புதுக்ஷம் - புலப்படக்கூடிய, ஸூஹ - ப்ரம்மமாக, சுலி - ஆகி
றாய், க்ஷாநெவ - உன்னைத்தானே, புதுக்ஷம் - புலப்படும்படியான, ஸூஹ -
ப்ரம்மமாக, ஸவாபிஷம் - சொன்னேன், ஐதம் - சாஸ்திரத்தின்படி நிச்சயிக்
கப்பட்ட பொருளாக, (ஸம்) ஐதம் - தோஷமில்லாத சப்தத்தை, ஸவாபிஷம் -
சொன்னேன், ஸது - அப்படி நிச்சயித்து வாயினாலே சொல்லப்பட்டும்
சரீரத்தால் செய்யப்பட்டுமிருக்கும் பொருளாக, (ஸம்) ஸது - மெய்ப்
பொருளடக்கின வார்த்தையை, ஸவாபிஷம் - சொன்னேன், தக் - உன்

(ப. ம.) நள - சீஷன் ஆசிரியன் ஆகிய கம்மிருவர்களையும், ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், ஸவதூ - ப்ரம்மவித்தையானது காப்பாற்றட்டும், நள - கம்மை, ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், ஸுநதூ - ப்ரம்மத்தை யனுபவிக்கும்படி செய்யட்டும், (ரூ) ஸுநதூ - காப்பாற்றட்டும், லீயடூ - ப்ரம்மவித்தைக் குரிய சாமர்த்தியத்தை (ரூ) லீயடூ - பயனை சீக்கிரம் விளைவிக்கும் சாமர்த்தியத்தை, ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், கரவாவடுவெ - செய்யக்கடவோமாக, நள - கம்மிருவர்களுடைய, ஸீதூ - ஒதப்பட்ட வேதமானது, தெஜவீ - பயனை விளைவிக்கிறதாக, ஸஹ - ஆகட்டும், ராவீதிஷாவடுவெ - ஒருவர்க்கொருவர் த்வேஷத்தை யடையக்கடவோமல்லோம், விவூநா - (ப்ரம்மவித்தைக்குண்டாகிற தடங்கல்களுக்கு), ஸாணி - முடிவானது, (ஸஹ - உண்டாகட்டும்), ஸுஹிவி - ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன், வார - உயர்ந்த ப்ரம்மத்தை, குவொகி - அடைகிறான், (ரூ) ஸுஹிவி - ப்ரம்மத்தை தியானிக்கிறவன், தக - முன்வாக்யத்தின் பொருளில், வ்ஷா - இந்த ருக்கானது, ஸஹுதூ - ஒதப்பட்டது, தகஸி - மேல்வாக்கியத்தில்கூறிய ப்ரம்மத்தைக் குறித்து, வ்ஷா - இந்த ருக்கானது, உதூ - சொல்லப்பட்டது. ஸஹ - ப்ரம்மமானது, ஸதூ - விகாரமுள்ள வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. ஸுந - அறிவில்லாத வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது, ஸுந - முடிவுள்ள வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது, (ரூ) ஸதூ - எப்பொழுதும் ஒரேவடிவுள்ளது, ஸுந - எப்பொழுதும் சுருக்கமில்லாத வறிவையே வடிவாகவுடையது ஸுந - முடிவில்லாதது, வாரெ - இருதயத்திலிருக்கிற, வெராநு - ஆகாயத்திலிருக்கிற, ஸஹுயா - அறிவில், கிஹி - வைக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரம்மத்தை, யி - எவன், வெடி - அறிகிறானே, ஸி - அவன், விவூநா - எல்லாவற்றையு முணர்ந்த, ஸுஹிவி - ப்ரம்மமுபத்தினால் அதாவது எல்லாவற்றையு முணர்ந்த ப்ரம்மத்துடன் ஒன்றாய், ஸஹ - ஒரேகாலத்தில், ஸவடூ - எல்லா, கரவா - இஷ்டமான சுகங்களை, ஸுந - அனுபவிக்கிறான், (ரூ) ஸுந - விஷ்ணுவை, ஸஹுயா - இருதயகுகையில், கிஹி - வைக்கப்பட்டவனாக, யி - எவன், வெடி - அறிகிறானே, ஸி - அவன், வாரெவெராநு - பரமபதத்தில், விவூநா - எல்லாமுணர்ந்த, ஸுஹிவி - ப்ரம்மத்தோடுகூட, ஸவடூ - எல்லா, கரவா - அந்த ப்ரம்மத்தின் குணங்களையும், ஸுந - அனுபவிக்கிறான், உதி - என்று (இருக்கு சொல்லப்பட்டது), தலூகுவெ வ்ஷாஸி - மேற்கூறிய ப்ரம்மமணத்தினால் சுருக்கமாயும் மந்திரத்தால் விரியாயும் சொல்லப்பட்ட, ஸுந - ப்ரம்மத்தினிடத்தில் நின்றும், ஸுந - ஆகாயமானது, ஸஹி - உண்டாயிற்று,

சூகாஸாஸி - ஆகாயத்தில் நின்றும், வாபாஃ - காற்றானது, ஸாஹிதஃ - உண்டாயிற்று, வாயொஃ - காற்றினிடத்தில் நின்றும், சுஹிஃ - நெருப்பானது, ஸாஹிதஃ - உண்டாயிற்று, சுஹிஃ - நெறுப்பினிடத்தில் நின்றும், சூவஃ - ஜலம், ஸாஹிதாஃ - உண்டாயிற்று, சுஹிஃ-ஜலங்களில் நின்றும், வுதிவீ - பூமியானது, ஸாஹிதாஃ - உண்டாயிற்று, வுயிவ்யாஃ - பூமியில் நின்றும், ஒஷயபாஃ - கொடிசெடிகள், ஸாஹிதாஃ - உண்டாயின, ஒஷயீஹிஃ - கொடிசெடிகளில் நின்றும், சுஹி-உணவானது, ஸாஹிதஃ - உண்டாயிற்று, சுநாஸி - ஆகாயத்தில் நின்றும், வாஸாஷி - புருடன், ஸாஹிதஃ - உண்டானான், வாவெவாஷி - அந்த இந்த, வாஸாஷி - புருஷன், சுநாஸியி - ஆகாயத்தில் சாரமான பாகத்தால் உண்டானவன், சுஹி - அந்த புருஷனுக்கு, ஹிஷவ - இந்த கண்ணால் காணப்படுகிறதலை தானே, பரிஃ - தலை, சுய - இந்த வலது கையானது, ஹிஷி - வலது, வஹி - இறகு, சுய - இந்த இடது கையானது, உஹி - இடது, வஹி - இறகு, சுய - இந்த சரீரத்தின் இடைப்பாகம் அதாவது காபிக்கு மேலும் கழுத்துக்குக் கீழுமான பாகம், சூதா - ஆத்மா, ஹிஷ - இந்த நாபிக்குக் கீழ்பாகமானது, வுதிவ்யா - ஆதாரமான, வாஹி - வால், தஹி - மேற்கூறிய பொருளில், வஹி - இந்த, வாவெவாஷி - மந்திரமும், ஹிஷி - இருக்கிறது.

(ஸ்ர - ஹ.) முன் சீக்ஷாவல்லியில் அறியப்பட்ட ப்ரம்மவித்தைக்கு உண்டாகிய விக்கங்களுடைய சாந்தியைக் குறித்து ப்ரார்த்தனை செய்யப்பட்டது. இப்போது இனியோதப்போகிற ப்ரம்மவித்தையினுடைய விக்கசாந்தியைச் சாந்திச் சாந்தி யென்கிற வரையில் கூறுகிறது. ஸம்ஹிதையில் செய்யவேண்டிய தியானங்களைச் சொல்லிப் பிறகு வ்யாக்ருதி வழியாக ஸ்வாராஜ்யம் என்கிற பலத்தினாலேயும் ஆன்மாவின் ஞான முண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டது. அநினால் சம்சாரத்திற்குக் காரணமான வக்யானம்கூட விரூத்தலால் மேற்கூறிய வக்யானம் வேறுடன் பிடுங்கப்பட்டதாகாது. ஆகையால் மேற்கூறிய வக்யானம் வேறுடன் போகும்பொருட்டு எல்லா பேதங்களும் ஒழிந்த பரிசுத்தமான ஆத்மாவின் உபாஸகம் சொல்லப்படுகிறது. அதில் “ப்ரம்மவிதாப்போதி பரம்.” என்கிற வாக்யத்தால் பயன் அதை யடைகிறவன் இதை யடையவுபாயம் இவை யென சுருக்கச்சொல்லப்படுகின்றன. இதில் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் பரப்ரம்மத்தை யடைகிறான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரம்மமானது எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்த தென்றும் எல்லாவஸ்துக்களுடனும் பேதமில்லாததென்றும் மேல்சொல்லப்போகிறது. அடைகிறான் என்பது தன்னையொழிய அடையும் வஸ்து வேறு இருந்தாலன்றோ சொல்லக்கூடும் எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்து கலந்திருக்கும் வஸ்துவை யடையவேண்டுவதில்லையே. ஆகையால் இங்கு அடைகிறான் என்பது கடுமோவென்னில் அடைகிறான் என்பது பார்க்கிறான் என்கிற பொருளை எடுத்துக்கொள்ளுகிறதாதலால் ப்ரம்மம் எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்திருத்தபோதிலும் சரீரத்தையே ஆத்மாவாகப் பிரமித்து அநினால் தன்னுடைய தன்மையும் ப்ரம்மத்தின் தன்மையும் உள்ளபடியறியாத விவன்மேற் சொல்லப்போகிற தியானத்தைச் செய்து; அநினால் ப்ரம்மத்தைப் பார்க்கிறான் என்று

சொல்லத்தட்டில்லை. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை விவரித்துச் சொல்லவும் ப்ரம்மத்தை தன்னுதன் வேறுபடாததாகத் தியானம்செய்யவேண்டுமென்று சொல்லவும் அப்படி தியானம் செய்து ப்ரம்மத்தை யடைகிறதென்று சொல்லப்பட்ட பயனும் சம்சாரங்களையும் அதற்குக் காரணமான அவித்தையையும் நீங்கு பரிசுத்தமான ப்ரம்மத்துடன் ஒன்றாகவே யென்று சொல்லவும், மேல் இருக்குக்கள் உதகரிக்கப்படுகின்றன. சத்யம் ஞானம் அனந்தம் ; என்கிற மூன்று பதங்களும் ப்ரம்மம் என்கிற பதத்திற்கு விசேஷணங்கள். ஆதலால் விசேஷணங்கள் பெரும்பாலும் தன்னுடைய விசேஷ்யத்தை அதின் ஒரேசாதியான வஸ்துக்களில் நின்றும் வேறுபடுத்தும் தன்மையுள்ளன. அதெப்படி யென்றால், கறுத்ததாமரை இங்கு கறுத்த என்கிற விசேஷணம் தன்னுடைய விசேஷ்யமான தாமரையை அதின் ஒரேசாதியாகிய வெண்டாமரை செந்தாமரை முதலிய தாமரை வர்க்கங்களைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கிறது. அதெப்படியே இங்கும் ஒரேசாதியாகிய ப்ரம்மம் அனேக மிருத்தாலல்லவோ ஸத்ய முதலிய பதங்கள் விசேஷணமாய்க்கொண்டு ப்ரம்மத்தை யதின் வர்க்கத்தில் நின்றும் வேறுபடுத்தும் ப்ரம்மம் ஒன்றே யாதலால் இவ்விசேஷணங்கள் வீண் அல்லவோவென்னில் ப்ரம்மம் ஒன்றாயிருத்தபோதிலும் அதை யறியாதவன் ப்ரம்மம் எவ்விதமாக இருக்குமென்று வினவில் அந்த ப்ரம்மத்தின் அடையாளத்தைச் சொல்லியதைத் தெரியப்படுத்தவேண்டுமல்லவோ. எப்படியெனில் துகாயம் ஒன்றேயாகிலும் இடைவெளியாயிருப்பது ஆகாயமென்று அதின் அடையாளத்தைச் சொல்லித் தெரியப்படுத்தும் வண்ணமாக இங்கும் ப்ரம்மத்தின் அடையாளங்களைச் செல்லித் தெரியப்படுத்துகிற தாதலால் வீண்ல்ல. இங்கு ஞானமென்றால் அறிவுமென்று அர்த்தம் ஆதலால் அறிவே ப்ரம்மமென்று சொல்லப்பட்டது. அதசரியல்ல ஏனெனில் “தஸ்மாத்வாதஸ்மாதாத்மக” என்றும் “ஏத மாநீதமயமாத்மாநமுபஸம்க்ராமதி” என்றும் “தத்ஸுருஷ்ட்வாததேவாகுப்ராவீஸத்” என்றும் ப்ரம்மத்தை ஆத்மாவாக வோதப்படுதலாலும் ஆத்மாவே யறிகிறவன் என்று உலகத்தில் வழங்கி வருதலாலும் “ஹோகாமயத்” என்று ஆசைப்படுகிறதாகச் சொல்லியிருத்தாலும் அறிகிறவனே யாசைப்படுகிறவனானதாலும் ஞானம் என்று சொல்லுகிறது. “ஞஞா” என்கிற தாதுவின் பொருளாதலால் தாதுவின் பொருள்களெல்லாம் கருவிகளால் செய்யப்படுதலாலும் ஆதலால் ப்ரம்மத்தை அநித்யமென்று சொல்லவேண்டி வருமாதலாலும் தாதுவின் பொருள்கள்; தனது கருவிகளுக்கு வசப்பட்டிருமாதலால் இங்கு ஞானத்தை ப்ரம்மமென்று சொல்லி ப்ரம்மம் வேறுவஸ்துவுக்கு வசப்படவேண்டி வருதலாலும் அறிகிறவனையே ப்ரம்மமென்று சொல்லவேண்டுமென்னில் மேற்கூறிய தாதுவின் பொருளாகச் சொல்லப்பட்டவறிவும் ப்ரம்மமென்று சொல்லப்பட்டவறியும் வேறுபட்டதாதலால் ப்ரம்ம அநித்யமாகவும் ஒன்றுக்கு வசப்பட்டதாகவும் ஆகவேண்டிவதில்லை. அதாவது கண் முதலிய வையம்புலன்களின் வழியாய் வெளியில் பரவி யந்தந்த வஸ்துக்களின் உருவமாய்த் தோற்றுகிற அறிவாகிய தாதுவின்பொருள் ப்ரம்மமோ ரூபியன் ஒளிபோல் எப்பொழுதும் ருன்ருமல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்படி அத்தற்கு வேறு கருவிகள் வேண்டிவதில்லை. அந்த அறிவு மிகவும் ருக்ஷமாதலால் அத்தற்குப் புலப்படாத வஸ்துக்கள் எப்பொழுதாயில்லை. ஆதலாலது எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மையுள்ளது. அப்படியே சுருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. “அபாணிபாதோஜவ நோக்ருஷ்டீ தாபஸ்யயசகஷுஸஸ்ப்ருணேத்யகரணா ஸவேத்திவேத்யம்நசதஸ்யாஸ் திவேக்தாதமாஷுஸயச்யம்புருஷம்மஹாந்தம்மிதி” என்றுப் “கலிவிஞ்ஞாதர்விஞ்ஞாதேர்விபரிலோபோவிய்யதே” என்றும் அனந்தமென்றால் முடிவில்லாதது என்று பொருள் அது மூன்றுவிதம் இடத்தால் முடிவில்லாததென்றும் காலத்தால் முடிவில்லாத

தென்றும் பொருளால் முடிவில்லாததென்றும், இடத்தால் முடிவில்லாதது ஆகாயம் எனெனில் எல்லாவிடங்களிலும் நிறைந்திருத்தலால் அப்படியே ப்ரம்மமும் காலத்தால் முடிவில்லாதது. ப்ரம்மம் எல்லா வஸ்துக்களும் முந்தியில்லாமல் ஒருகாலத்தில் உண்டாகிய தாதலால் காலத்தால் முடிவுபெற்றவைகள். ப்ரம்மமோ ஒன்றினாலும் உண்டாக்கப்படாமல் எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாக விரும்பத்தலால் காலத்தால் முடிவில்லாதது. அப்படியே பொருள்களால் முடிவு இல்லாததும் ப்ரம்மமே பொருளினால் முடிவாவது மற்றொரு பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கை. எல்லா வஸ்துக்களும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டிருத்தலால் ப்ரம்மம் ஒன்றே எல்லாவஸ்துக்களாக விரும்பத்தலாலும் அதவே பொருளினால் முடிவில்லாதது. அப்படியே “வாசாரம்பணம்விகாரோ நாமயேயம்முருத்திகேத்யேவஸத்யம்; ஸதேவஸத்யம்” என்கிற சுருதிகளினால் எல்லா வஸ்துக்களும் ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்து உண்டானவைகளாதலால் அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவைகளல்லவென்றும் ப்ரம்மமொன்றுமே நிஜமென்றும் மற்றவைகள் பொய்யென்றும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மேல்நூன ஸ்வரூபியான ப்ரம்மத்தைக் காண்பிவைத்தற்கு முதலில் கிராயைக்காட்டி அதின்வழியாக சந்திரனைக்காட்டுவதுபோல் நாம் இது காலம் வரையில் ஆத்மாவென்று ப்ரயித்திருத்த சரீரத்தை முற்படக்கூறி உள்ளிருக்கும் மேன்மேலும் சூக்ஷ்மங்களான வஸ்துவைக் காண்பித்துக்கொண்டு போகிறது.

(ரா - ஹ.) உயர்ந்த பொருளான பரமாத்மாவையும் அவனை யடைவதற்கு இது மான வுபாயமும் மனிதர்களுடைய பேறும் ஒதப்படுகிறது. இந்த ஆனந்தவல்லியில் இதில் “ப்ரம்மவீத்” என்கிற விடத்தில் “ஆவ்ருத்திரஸுருதுபதேஸாத்” என்கிற வதி சரணத்தில் சொல்லிய நியாயத்தால் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவனென்றால் ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்தவனென்றே யர்த்தம் இங்கு ப்ரம்மம் அறின் அறிவு அடைகிறது. அடையவேண்டிய பொருள், இன்னாலும் இவ்வாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தல்லவோ. அவைகளில் “ப்ரம்மம்” என்கிறது என்ன? அதின் அறிவு எப்படிப்பட்டது? அடைகிறது எவ்வண்ணமாக? அடையவேண்டிய வஸ்து எம்மாதிரியானது? என்கிறகேள்விகளுக்கு மறுமொழியுரைக்க மேல்மந்திரம் கூறப்படுகிறது. அதில் “ஸத்யம்” என்றால் எப்பொழுதும் ஒரேமாதிரியாக இருக்கிறது என்று பொருள் இதனால் எப்பொழுதும் மாறாமறியிருக்கு முருவத்தையுடைய வறியில்லாத வஸ்துக்களிலும் அவைகளோடே சேர்ந்திருக்கிற பத்தர் என்கிற ஆத்மாக்களிலும் ப்ரம்மத்திற்கு அதாவது பரமாத்மாவுக்கு வேறுபாடுதோற்றுகிறது. அந்த வஸ்துக்கள் வெவ்வேறு பெயர்களை யடையத்தக்க வெவ்வேறு மாறுதல்களை யடைகின்றனவாதலால் அவைகள் ஸத்யமென்று சொல்லத்தக்கவைகளல்ல, “ஜ்ஞானம்” என்பது எப்பொழுதும் குறுகாமல் எல்லா வஸ்துக்களிலும் வியாபித்த அறிவையே குணமாகவும் உருவமாகவுமுடையவென்றும் சொல்லுகிறது. இதனால் சிலகாலம் சம்சாரமண்டலத்திலிருந்து பிறகு மோகூத்தையடைத்த முத்தரென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவர்கள் வேறுபாடு தோற்றுகிறது. அவர்கள் முக்தியடைந்திருக்கும் காலத்தில் எல்லா வஸ்துக்களிலும் வியாபித்த ஞானத்தையுடையவர்களாக விரும்புபோதிலும் எப்பொழுதும் அப்படிப்பட்ட ஞானத்தையுடையவர்களல்ல சம்சாரத்தில் இருந்தகாலத்தில் செய்வீன்களால் அவர்கள் அறிவு குறுகியிருத்தலால், “அநந்தம்” என்கிறது. உருவத்தாலும் குணங்களாலும் முடிவில்லாதது என்பது இத்தால் மேற்கூறிய பத்தர் முத்தர் என்கிற விருவகைப்பட்ட ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களான. சித்தியர் என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபாடுதோற்றுகிறது. அவர்கள் குணங்களால் முடிவுபெற்றவர்கள் பரமாத்மாவின் குணங்களில் குறைந்த குணமுடையவர்களாதலால் இங்கு அனந்தம் என்பது மூலகைப்பட்ட

டாகிரூர்கள், சுபொ - அப்படியுண்டான பிறகு, சுநெநெநெவ - அன்னத் தினுலே தானே, ஜீவணி - சிவிக்கிரூர்கள், சுய - அப்படி சிவித்த பிறகு, சுஹத் - ஜீவதசையின் முடிவில், ஸநஸி - இந்த அன்னத்தை, சுவிபணி - வயிக்குமிடமாகச் சேருகிரூர்கள், ஹி யாதொரு காரணத்தால், சுந் - அன்னமானது, ஹிதாநா - உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களுக்குள், ஜெஷஷ - சிரேஷ்டமானதோ, தஸாஸி - ஆதலால், ஸவெஷஷய - எல்லாவற்றிற்கும் மருந்தாக, உயுகெ - சொல்லப்படுகிறது. யெ - எவர்கள், சுந் - அன்னத்தை, ப்ரஹ் - ப்ரம்மமாக, உவாஸகெ - தியானம் செய்கிரூர்களோ, தெ - அவர்கள், ஸய - எல்லா, சுநெவெ - போக்ய வஸ்துவைத்தானே, சூபுவணி - அடைகிரூர்கள், ஹி-யாதொரு காரணத்தாலே, சுந் - அன்னமானது, ஹிதாநா - உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களுக்குள், ஜெஷஷ - உயர்ந்ததோ, தஸாஸி - ஆகையாலே, ஸவெஷஷய - எல்லாவற்றிற்கும் மருந்தாக, உயுகெ - சொல்லப்படுகிறது. (ரூ) ஹி - யாதொரு காரணத்தினுலே, சுந் - அன்னமானது, ஹிதாநா - ஆகாஸம் முதலிய பஞ்சபூதங்களுக்குள், ஜெஷஷ - உயர்ந்ததோ, தஸாஸி - ஆகையாலே, ஸவெஷஷய - சகலமான வோஷதிகளில் நின்றுமுண்டானதாக, உயுகெ - சொல்லப்படுகிறது. சுநாஸி - அன்னத்தில் நின்று, ஹிதாநி - பிராணிகள், ஜாயகெ - உண்டாகிறதுகள், ஜாதாநி - உண்டான வஸ்துக்கள், சுநெந - அன்னத்தினுலே, வயுகெ - விருத்தியடைகிறதுகள், (ஹெதெ - பிராணிகளாலே), சுஷுகெ - புசிக்கப்படுகிறது, ஹிதாநி - பிராணிகளை, சுஷிவ - புசிக்கிறது (அதாவது மாணமடைவிக்கிறது), தஸாஸி - ஆகையாலே, தஸி - அந்த வன்னமானது, சுநெதி-அன்னம் என்று, உயுகெ - சொல்லப்படுகிறது. தஸாஸிவாஸதஸாஸி - அந்த இந்த, சுநஸஸியாஸி - அன்னரஸமயமென்று சொன்ன ப்ரம்மத்திற்காட்டிலும், சுந் - வேறுபட்டும், சுஹஸி-உள்ளுமிருக்கிற, ப்ராணஸி-வாயுருபியானவன், சூதா - பரமாத்மா, ஸஷி - இந்த வன்னமயமானது, தெந - அந்த ப்ராணமயனுலே, வஸி - நிறைந்தது. ஸவாஸஷி - அந்த இந்த பிராணமயனுனவன், வுஸுஷவியவ - புருடர்களின் ஆகிருதியுள்ளவன் தான், தஸி - அந்த வன்னமயனுடைய, வுஸுஷவியதாஸி - புருஷாகிருதியாயிருத்தலை யனுஸரித்து, சுய - இந்த ப்ராணமயனுனவன், வுஸுஷவிய - புருஷர்களின் ஆகிருதியுள்ளவன், தஸி - அந்த ப்ராணமயனுக்கு, ப்ராணவ - பிராணவாயுவே, ஸிஸி - தலை, வுரநி - வியானனுனவன், டிஷிண - வலது, வஷி - பார்க்கவும், சுவாநி-அபாணனுனவன், உதாஸி - இடது, வஷி-பார்க்கவும், சுகாஸி - ஆகாயமானது, சூதா - ஆத்மா, ப்ரயிவீ - பூமியானது, ப்ரதிஷா - ஆதாரமான, வு

ஹ - வால், தசீ - முன்னொன்னவற்றில், வனஷஃ - இந்த, ஸோகொவி - சுலோசமும், ஹவதி - இருக்கிறது.

(ஸ0-ஹா.) அன்னத்தால் ஜனித்தும் அதனால் வேனத்தை யடைந்தும், அதனால் மரணத்தையும்டைகிறபடியால் அன்னத்தையே ப்ரம்மமென்று சொல்லுகிறது. எவர்கள் அன்னத்தில் பிறந்துவளர்ந்து இறப்பவர்களாகையால் நாமே அன்னம் என்று தியானம் சொல்லுகிறார்களோ அவர்கள் எல்லாப்பொருளிலும் உயர்ந்த வன்னத்தை யடைகிறார்கள். அன்னமயன் முதலாக வானந்தமயனிறுதியாக அதிகதட்பமாயுள்ள ஜீவாத்மாவை இனி காண்பிக்கப் புகுகிறதாக அவித்தையாலுண்டாகப்பட்ட இந்த வைம்பூதங்கனையும் நீக்கிசுலிப்பதால், உயிதவுகென அரிசியில் நின்றும் பிரிப்பதுபோல் அன்னமயனைக்காட்டிலும் துட்பமாயும் அன்னமயனிடத்தில் சொன்ன வண்ணமாக பகஷ்புச்சாத்மாக்கனோடும் கூடியிருக்கும் பிராணமயனைக் காட்டுகிறது. இங்கு உயிர்ப்பிப்பதால் பிராணனைன்றும், சரீரமெல்லாம் வியாபித்திருக்கும் காற்றுக்கு வியானனைன்றும், பிருஷ்டபாகத்திலிருக்கும் காற்றிற்கு அபானனைன்றும், ஆகாயம் காற்றிற்கு சஞ்சரிக்குமிடமாதலால் அனைநிடலான ஆத்மாவென்றும், உதானன் என்று சொல்லப்பட்ட உயரகோக்கி வாயுவால் காற்று வெளியில் போகாத வண்ணமாக பூமியின் தேவதையானது தாக்குதலாலும், மேற்கூறிய வாகாயத்திற்கும் பூமியாதாரமாயிருத்தலாலும், பிராணமயனுக்கு பூமியையும் யாதாரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

(ஸா-ஹா.) அடியில் “ப்ரம்மவிதாப்போதிபரம்” என்கிற பிராம்மணத்திலும் “ஸத்யம்ஞ்ஞாமகந்தம்ப்ரம்ம” என்கிற மந்திரத்திலும் ப்ரம்மமே சகல ஜகத்திற்கும் காரணமென்றும், சகல சகத்திலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற தென்றும் ஏற்பட்டது. அந்த ஆத்மாவானது எதுவென்று கேள்வி பிறக்கும் காலத்தில் ஆந்தமயனே அந்த ஆத்மாவென்று காண்பிவைக்கிறதற்காக, அருத்தநி நகூத்திரத்தைப்பார்க்க விரும்பமுன்னவனுக்கு அந்த சிறியதான அருத்தநி நகூத்திரத்திற்கு சமீபத்திலிருக்கும், பெரிய நகூத்திரத்தை இதுவே அருத்தநியென்று சொல்லியவனுக்குமந்த நகூத்திரம், புலப்பட்டவாறே அப்படி புலப்பட்ட நகூத்திரத்திற்கு சமீபத்திலிருக்கும் மெய்யான அருத்தநியை எளிதில் புலப்படுத்தும் வண்ணமாக பெரியதான உடலிலிருக்கும் ப்ராணமயனை ஆத்மாவாக முதலில் சொல்லுகிறது. எவன் அன்னத்தை ப்ரம்மமாகத் தியானம் செய்கிறானோ அவன் இச்சித்தபடி யெல்லாம் அன்னத்தை யடைகிறான், ப்ரம்மம் எப்படி படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் இவைகளுக்குக் காரணமோ, அப்படியே அன்னமும் மேற்கூறியவைகளுக்குக் காரணமாகையால் ப்ரம்மமென்று தியானிக்கக் குறையிலலை.

புராணபெடிவாகுநு-புராணனி | உநுஷுரூவஸவஸுயெ | புரணொஹிஹு-தாநாரியாஃ | தஸூ தவடாயாஷுஃஅயுதெ | ஸவபுரெவதசுயாஸுரானி | பெபுராணஸ்பு-ஹோவாஸதெ | புரணொஹிஹு-தாநாரியாஃ | தஸூ தவடாயாஷுஃஅயுதததி | தவெஸுஷவணவஸாரீரூதா | ய்வெஸுஸு ||க||

தஸூவிரவணதஸூ தாணயிரக | சுநெநுநாஸுதூரீநாரியம் | தெநெநஷவலணபு | ஸவாணஷவாஸுஷவியவணவ | தஸுபுவாஸுஷவியதா | சுநுயவாஸுஷவியம் | தஸுயஜு-ஸெவஸிரிஸுபிதகூபிணம்

(ப் - ம்.) யத்ர - யாதொன்றினிடத்தில், வாஹி - வாக்குக்களானவைகள், சீநஸாவஹ - மனதுடன்கூட, சுபாவ்ய - முடிவையடையாமல், நிவத-ஹே - திரும்புகிறதானாலும், ஹ்யஹ்ண - பரம்மத்தினுடைய, சூநஹ் - ஆனந்தத்தை, விபாஹ - அறிந்தவன், கஹய - ஒருக்காலும், மஹிஹேதி - பயப்படுவதில்லை. உதி - என்று, தஸ்ய - அந்த ப்ராணமயனுக்கும், வஹி - இந்த, ஸாஸீரவஹ - சரீரத்தினிருக்கிற மனதுதானே, சூதா - ஆத்மா, யி - யாதொன்றானது, வஹிஸ்ய - முன்கூறப்பட்ட பிராணமயனுக்கோ, தஸாஸீரவஹதஸாஸி - அந்த இந்த, விநாஸீயாஸி-மஹேமயனைக் காட்டிலும், சுந்யி - வேறுபட்ட, சுஹி - உள்ளிருக்கிற, சூதா - ஆத்மாவானது, விஜாநஸி - நிச்சயநுபமான அறிவு, (ஸ) விஜாநஸி - அறிவைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட லீவன், தெந-அந்த விஞ்ஞானமயனாலே, வஹி - இந்த மஹேமயன், வஹி - நிறைந்தவன், ஸவாஹி - அந்த இந்த விஞ்ஞானமயனானவன், வுரூஷவியவஹ - புருஷனுடைய வருவமுள்ளவன்தான், தஸ்ய - அந்த மஹேமயனுடைய, வுரூஷவியதா - புருஷனுடைய உருவுள்ள தன்மையை, சுந - அனுஸரித்து, ஸய - இந்த விஞ்ஞானமயனும், வுரூஷவிய - புருஷனுடைய உருவுள்ளவன் - தஸ்ய - அந்த விஞ்ஞானமயனுக்கு, ஸுஹே - சிரத்தைதானே, ஸிஸி - சிரம், ஸி - மெய்யான சப்தமே, கிண - வலது, வகி - பக்கம், ஸகி - அர்த்தத்தின் மெய்யானது, உதா - இடது, வகி - பக்கம், யொமி - சமாதானமானது, (ஸ) யொமி ஓதிதூதாந்யாஜித - என்று சொல்லப்பட்ட அறிவு, சூதா - ஆத்மா, ஹி - மகான் என்று சொல்லப்பட்ட தத்வமானது, (ஸ) ஹி - மேற்கூறிய யோகத்தின் விரோதிகளைத் தடுக்கும் சாமர்த்தியம், வுசிஷா - ஆதாரமான, வுஹி - வால், தகி - அந்த வர்த்தத்தில், வஹி - இந்த, ஸூகோவி - சுலோகமும், ஸவதி - இருக்கிறது.

(ஸ - ஹ.) மஹேமயனான ஆத்மாவை அறியவும் சொல்லவும் வேறொருமனது முதலியதில்லை யாதலும் தன்னைத்தானறிய நிலமில்லாமையாலும், மேற்கூறிய மஹேமயனை வாக்குக்கும் மனதுக்கும் நிலமில்லாதவனென்று சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய தியானத்திற்குப் பயனான ஆனந்தத்தை யறிகிறவன் கர்ப்பவாஸம் முதலிய துன்பங்களுக்கு பயப்படான் என்று சொல்லுகிறது. மஹேமயனான ஆத்மா வேதங்களின் உருவமென்று சொல்லப்பட்டதால், அந்தவேதங்களின் உண்மையான அறிவையே விஞ்ஞானமயமென்று சொல்லப்படுகிறது. அது மனதின் செயலானதால் மேல் இந்த விக்யானமே யக்யங்களைச் செய்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. வேதங்களின் பொருள்களை முடிவாக அறிந்து யக்யம்செய்யவேண்டுமென்பதை கீனைத்து; இப்படி முடிவான அறிவுள்ளவனுக்கு ஒவ்வொரு காரியத்திலும் சிரத்தை முற்பட்டதாகையால் அதைச் சிரமாகவும் சமாதானமுள்ளவனுக்கு அங்கமாக சிரத்தையிருந்தால், உண்மையான பொருளை யறிய சக்தியுண்டாகுமாதலால், யோகமென்கிற சமாதானத்தை ஆத்மாவாகவும் மகான்

என்கிற தத்வமானது “மறந்தயகூடும்ப்ரதமஜம்வேத்” என்று கருதியில் சொல்லியபடியே எல்லா அறிவுகளுக்கும் காரணமாகையால், தன்னிடத்திலுண்டான செடி மரம் முதலியவைகளுக்கு பூமி எவ்வண்ணமாக வாதாரமோ அவ்வண்ணமாக அதவே ஆதாரமாகையால் மகானை புச்சமாகச்சொல்லப்பட்டது.

(ரா - வா.) யாதொரு ப்ரத்தினுடைய ஆனந்தத்தில் நின்றும் வாக்கும் மனதும் இவ்வளவுதான் முடிவு என்கிற கரையை யடையாமல் திரும்பியிடுகின்றன, அப்படிப்பட்ட ப்ரம்மத்தின் ஆனந்தத்தை, “துர்யதேதவக்ரயயாபுத்தயா; மஸாதுவிஸுத் தேந” என்கிறபடியே பரிசுத்தமான மனதினால் அறிந்தவன் ஒருகாலத்திலும் பயப்பட மாட்டான். இந்த ப்ரம்மானந்தத்தைப்பற்றியும் புகழ்த்தபோலும் பரிசுத்தமான மனதாலறியவேண்டுமென்று சொல்லியிருத்தலால், மனோமயனைச் சூறித்தும் சொல்லப்பட்டதென்று கருத்து. அன்னமயன் ப்ராணமயன் மனோமயன் இம்முன்றுகளுக்கும், ஆத்மாவொருவன் அவன்யார் என்றால் விஞ்ஞானமயன் என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவன் (மய) என்கிற விருதியிருத்தலால் அதின் பகுதியான அறிவையுடைகிறவனைக் காட்டுகிறது. அவன் ஜீவன் இங்கு அன்னமயன் தொடங்கி சொல்லப்பட்ட ஆத்மாக்களுக்கு உவைகளின் அவயவங்களையே தலைமுதலிய உருப்புகளாக ரூபித்து விஞ்ஞானமயனுக்குமட்டில் அவனில் வேறுபட்ட சித்ததை முதலியவைகளைச் சொல்வது கூடுமோவென்னில், சித்ததை முதலிய பதங்களுக்கு அந்தத் துணைகளையுடைய புருஷனே பொருளாதலால் விஜோதமில்லை.

விஜாநம்யஜ்ஞாதநுதெ | சுபிஷாணிதநுதெவிய | விஜாநம்பெவாஸுபெய | ஸ்ரஹஜெஷுஷஃவாஸுதெ | விஜாநம்ஸஹஜெவெபெ | தஸூரவெந்ரபுரோடிதி | ஸரீரோவாஸுபெநாஹிக்ஷா | ஸவபூநுகாரோவஸிஸூதததி | தவெஸுஷவணவஸாஸீரகூதா | ப்வபூஸு || ௧ ||

தஸூராவண தஸூவிஜாநயோஸ | சுநொநாநகூதாநநிபயி | தெநெஷவரூ | வவாணஷவாஸுஷவியணவ | தஸுபாஸுஷவியதாம் | ஸநயாவாஸுஷவியதாம் | தஸுபுப்யபெவஸிராம் | ரோபொடிக்கிண்பவகூம் | ஸ்ரொபொடிதூவகூம் | சூநநகூதா || ௨ || ஸஹவாஸுபுதிஷா | தபெஷுஷபெஸூரகொஹதி | ஐதிவஃவொபநுவாகம் ||

விஜ்ஞாநம்யஜ்ஞாதநுதெ | சுபிஷாணிதநுதெவிய | விஜாநம்பெவாஸுபெய | ஸ்ரஹஜெஷுஷஃவாஸுதெ | விஜாநம்ஸஹஜெவெபெ | தஸூரவெந்ரபுரோடிதி | ஸரீரோவாஸுபெநாஹிக்ஷா | ஸவபூநுகாரோவஸிஸூதததி | தவெஸுஷவணவஸாஸீரகூதா | ப்வபூஸு || ௧ ||

ப்ரஹ்மஸத்வஜ்ஞாதநுதெ | சுபிஷாணிதநுதெவிய | விஜாநம்பெவாஸுபெய | ஸ்ரஹஜெஷுஷஃவாஸுதெ | விஜாநம்ஸஹஜெவெபெ | தஸூரவெந்ரபுரோடிதி | ஸரீரோவாஸுபெநாஹிக்ஷா | ஸவபூநுகாரோவஸிஸூதததி | தவெஸுஷவணவஸாஸீரகூதா | ப்வபூஸு || ௧ ||

(ப் - ம்.) விஜாநம்மேற்கூறிய முடிவான அறிவையுடையவன், (ரூ) விஜாநம் - ஜீவனுனது, யஜ்ஞ - யத்யத்தை, தநுதெ - பண்ணுகிறது

கடோணி - காரியங்களை, தநு-தெவிவ-செய்யவும் செய்கிறது. ஸவெ - எல்லா, டெவா - தேவர்களும், ஜெஷம் - எல்லாக்காரியங்களுக்கும் முதன்மையான, விஜ்ரநம் - மேற்கூறிய அறிவையே, ஸ்ரஹ-ப்ரம்மமாக, உவாஸுதெ - தியானம் செய்கிறார்கள், (10) ஸ்ரஹஜெஷம் - ப்ரம்மம் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதிலைக்காட்டிலு முயர்த்ததான, விஜ்ரநம் - ஜீவனை, உவாஸுதெ - தியானம் செய்கிறார்கள், விஜ்ரநம்-விஞ்ஞானத்தை, ஸ்ரஹ-ப்ரம்மமாக, வெஷுமெசி - அறிவானே யானால், தஸாசி - அந்த தியானத்தில் நின்று, நவ்ரோடி-திவெசி - பிசகாமலிருப்பனையானால், ஸரீரெ - உடலில், வாஷநம் - பாவங்களை, ஹிகா - விட்டு, (10) ஸரீரெ - உடலானது, (வத-கோநவஸ - இருக்கும் காலத்திலேயே), வாஷநம் - பாவங்களை, ஹிகா - விட்டு, ஸவ-டாநு - எல்லா, காபோநு - சுகங்களை, ஸரீரெ-தெ - அனுபவிக்கிறான், உதி - என்று, தஸு) - அந்த விக்யானமயனுக்கு, ஷஷம் - இந்த வானந்தமயன்தானே, ஸாரீரம் - சரீரத்தினுண்டான, சூதா - ஆத்மா, யம் - யாதொருவன், வரூஸு) - முன் விஞ்ஞானமயனுக்கு ஆத்மாவோ, தஸாசிவாவன-தஸாசி - அந்த இந்த, விஜ்ரநஜ்யாசி - விக்யானமயனைக் காட்டிலும், ஸநம் - வேறுபட்ட, ஸநம் - உள்ளிருக்கிற, சூதா - ஆத்மாவானவன், சூநஜீயம் - ஆனந்தமயனென்று பெயர் கொண்டவன், தெந - அந்த வானந்தமயனாலே, வாஷம் - இந்த விக்யானமயன், வரூஸம் - நிறைந்தவன், ஸவாஷஷம் - அந்த இந்த வானந்தமயனும், வு-ஸுஷவியவாவ - புருஷனுருவமுள்ளவன்தான், தஸு) - அந்த விஞ்ஞானமயனுடைய, வு-ஸுஷவிய-காம் - புருஷனுருவமுள்ள தன்மையை, ஸநம் - அனுஸரித்து, ஸயம்-இந்த வானந்தமயனும், வு-ஸுஷவியம் - புருஷனுருவமுள்ளவன், தஸு) - அந்த வானந்தமயனுக்கு, ப்ரியவெவ - இஷ்டவந்துக்களைப் பார்க்கிறதாலுண்டான சுகமே, ஸிரம் - தலை, டொடி-அதை யடைவதாலுண்டான சுகம், டிஷிணம் - வலது, வஷம் - பக்கம், ஸ்ரோடி - மேற்கூறியப் பிரியவஸ்துவை இஷ்டப்படி யுபயோகப்படுத்துவதாலுண்டான சுகம், உதூரம் - இடது, வஷம் - பக்கம், சூநஜீ - மிகுந்த சுகமானது, சூதா - கடுவுடன், ஸ்ரஹ - ப்ரம்மமானது, ஸ்ரஹிஷா-ஆதாரமான, வுஷம் - வால், தசி - அந்த வர்த்தத்தில், ஷஷ - இந்த, ஸ்ரோகொவி - சுலோகமும், ஹவிகி - இருக்கிறது.

(100 - ஹ.) எல்லா மனிதர்களும் எல்லாக் காரியங்களை முற்படவறித்து சிரத்தையுண்டாய் பிறகு செய்கிறார்களாகையால், எல்லாக் காரியங்களுக்கும் அறிவே முதன்மையான காரணம். ஆகையால் ஞானத்தையே ப்ரம்மமாக எவன் தியானிக்கிறானோ, அந்த அறிவைவிட அன்னமயாதிகளில் ஆத்மாவென்கிற அறிவைச் செலுத்தாமலிருக்கிறானோ அவன் தலையில் பிடித்த ருடையை எடுத்தால் அதின் நிழல் தன்னடியே நீங்கு

வதுபோல், சரீரமே ஆத்மாவென்றது எண்ணம் நீங்கிப்படியால் அதிலுண்டான பாவம் தானே நீங்கி அந்த பாவங்களைச் சரீரத்திலேயேவிட்டு ஞானமயமான ப்ரம்மத்தோடொன்றாய் எல்லா சுகங்களையும் மூலப்படுத்தினான். அந்த விஞ்ஞானமயமான ஆத்மாவைக் காட்டிலும், உள்ளிருக்கிறவன் ஆனந்தமயன் என்று பெயர்சொண்ட ஆத்மா இங்கு ஆனந்தமயமென்றது ப்ரம்மத்தையன்று. ஏனெனில் (மய) என்கிற விருதியிருத்தலால் அந்த விருதியும் ஒன்றிலிருந்து உண்டானதை (அன்னமய) என்கிற இடத்தில் அன்னத்திலிருந்துண்டான சரீரத்தைச் சொல்லுவதுபோல் சொல்லுமாதலாலும், “ஆனந்தமயமாத்த்மா நமஸ்கரி” என்று மேல் ஆத்மாவினால் அடையவேண்டியதாய்ச் சொல்லுகையால் ப்ரம்மம் எல்லாவிடத்திலும் நிறைந்ததாதலால் அடையவேண்டிய ஆத்மாவோடொன்றாகையால் அடையவேண்டியதாகாமையாலும், “அத்யுயேயநாமயே அநிருத்தே; அஸ் தூலமஜ்ஜு” என்கிற சுருதிகளால் அவயவமில்லையென்று எற்படுவதால் இங்கு, தலை முதலிய உருவங்கள் சொல்லி யிருத்தலாலும், “ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா” என்று ப்ரம்மத்தைத் தனியாக மேற்கூறிய ஆனந்தமயனுக்கு ஆதாரமாகச் சொல்லுதலாலும், இங்கு ஆனந்தமயமென்பது. மேற்கூறிய நியானங்களினாலும் கர்மங்களினாலும் உண்டான பயன்களை அனுபவிக்கும்போது உண்டான சுகந்தைச் சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய சுகந்தைக்காகவே கர்மங்களும் நியானங்களும் செய்யப்படுதலால், மேற்கூறிய வித்யானமயனுக்கு ஆனந்தமயன் ஆத்மாவென்பது நியாயமே. மேற்கூறிய ஆனந்தங்களுக்கு அவித்தையால் செய்யப்பட்ட பேதங்களுக்கெல்லாம் கடைசியாய் அத்தைவமான ப்ரம்மமே ஆகாரம்.

(ரா-ஊ-) இங்கு விஞ்ஞானமென்று சொன்னது முன்னனுபவத்தில் விஞ்ஞானமயமென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனையே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் தனக்குத்தானே விளங்குகிறதாதலால் ஞானமென்றே சொல்லவேண்டியது. மேலும், “அத்யல்ஸயுடோபநாமம்” என்கிற வியாகரண சூத்திரத்தின்படியே அறிகிறவன் என்கிற பொருளையும், (விஞ்ஞானம்) என்கிற பதமானது கொடுக்கும் மேற்கூறிய பதம் அறிவு என்கிற வர்த்தத்தைத் தருமாகில், “யஞ்ஞாந்ததே கர்மாணித்ததேபிச” என்று உலக நடவடிக்கைகளையும் யக்பம் முதலிய வேதத்தில் ஓதப்பட்ட சாரியங்களையும் செய்கிறது என்கிறது விரோதிக்கும் அந்தர்யாமி ப்ரம்மமனத்தில் மாத்தியங்ளன பாடத்தில், “யஆத்மநிஷ்டன்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. காண்வபாடத்தில் அதேயாத்மாவைச் சொல்லவேண்டிய விடத்தில், “யோவிஞ்ஞானேதிஷ்டன்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால், “விஞ்ஞான” என்பது ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ப்ரகிருதியைக்காட்டிலும் முயர்ந்த ஜீவனை எவன் ப்ரசாபதிவாக்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி ஜீவனே ப்ரம்மமாக நியானம் செய்கிறானே, எவன் அந்தநியானத்திலிருந்து கடைசியைறையிக்குவாமலிருக்கிறானே, அவன் இந்த சரீரமிருக்கிற காலத்திலேயே முன்செய்த பாவங்களை தன்னைவிட்டு நீக்கியின் செய்யப்படுகிற பாவங்களையும் தன்னிலொட்டாமற் செய்து எல்லா சுகங்களையும் மூலப்படுத்தினான். அந்த ஆத்மாவுக்கு முன்னிருக்கும்து வானந்தமயன் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மம் இங்கு ஆனந்தத்தை நடுவுலாகவும், ப்ரம்மத்தைப் புச்சமாகவும் பிரித்துச் சொல்லியிருக்கிறபடியால், ஆனந்தமே ப்ரம்மமென்று சொல்லப்பெய்ய வேண்டும்; ப்ரம்மமும் ஆனந்தமும் ஒன்றாயிருந்தபோதிலும், ப்ரம்மமே ஆனந்தமென்று பெயர்கொண்டதாய் நடுவுலாகவும், ப்ரம்மமென்று பெயர்கொண்டதாய் புச்சமாகவுமிருக்கக் குறைவில்லை. ப்ரம்மம் ஆனந்தமாகில் ஆனந்தமயமென்று ஆனந்தத்தால் வியாபரிக்கப்பட்டதுமென்று சொல்லக் கூடுமோவென்னில், மேல் தலை முதலிய அவயவங்களாக இருக்கப்பட்ட ப்ரியம் முதலிய உட்பிரிவுகளால் வியாபரிக்கப்பட்டவன் என்று சொல்லக் குறையில்லை. மேலும், “ப்ரம்மமவிதாப்னோதிபரம்” என்று தொடங்கி கடைசியில்,

“ப்ரம்மபுச்சம்பந்திஷ்டா” என்று ப்ரம்மத்தை ஆவயவமாக எடுத்தபடியால் ப்ரம்மமே ஆனந்தமயமென்று ஏற்படுகிறது.

சுஸுப்தவஸுவதி | சுஸுப்தவெவநிவெடிவெசு | கஸுபிவெவநி
வெவெடி | ஸுதெநெகதெவாவிடாஸிதி | தவெஸுஷ்வனவஸாராஸு
தா | யிவஸுஸு | சுபாதொநுபுஸா | உதாவிதாநி | வெவாகு
வெபுத | சுஸுநமஸுதி | சுவெவாவிதாநி | வெவாகு | || சுஸு
தஸுதா || 2 ||

ஸோகாஸ்யத | வஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு | ஸதவொகஸுத |
ஸதவஸுஸு | ஐதீ ஸவஸுஸுஸு | யதிஸுஸு | தஸுஸுஸு | தஸு
வாநுஸுஸுஸு | தஸுஸுஸு | 2 || ஸஸுஸுஸுஸு | திராஸு
வாநிஸு | திராஸுஸுஸுஸு | விஸுஸுஸுஸுஸுஸு | ஸத
வாஸுஸுஸுஸுஸு | யதிஸுஸு | தஸுஸுஸு | தஸுஸுஸு | தஸு
வெஸுஸுஸுஸுஸுஸு | ஐதீஸுஸுஸுஸுஸுஸு

சுஸுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸு | சுஸுஸுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸுஸு
சுஸுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸுஸு | 3 ||

சு || சுஸுஸு | சுஸுஸுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸு | சுஸு
ஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸு | சுஸு
ஸுஸு | சுஸுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸு | சுஸு
ஸுஸு | சுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸு | சுஸுஸுஸு | சுஸு

(ப் - ம்.) ஸுஸு - ப்ரம்மமானது, சுஸு - இல்லை, உதி - என்று,
வெடிவெசு - அறிகுறியேயானால், ஸு - அவன், சுஸுஸு - இல்லாதவ
னாகத்தானே, ஸுஸு - ஆகிறான், ஸுஸு - ப்ரம்மமானது, சுஸு - இருக்கி
றது, உதி - என்று, வெடிவெசு - அறிகுறியேயானால், ஸு - இவனை,
ததீ - அந்தகாரணத்தால், ஸு - இருக்கிறவனாக, விடா - அறிகுற
கள், உதி - என்று அதை ஸுஸு - என்பதில் செர்க்கவும், தஸு - அந்த
விஞ்ஞானமயனுக்கு, ஸுஸுஸு - இந்த ஆனந்தமயன்தானே, ஸுஸு -
சுஸுஸுஸுஸுஸு; சுஸு - ஆதம், யி - எவன், வஸுஸு - மேல்கூறிய
விஞ்ஞானமயனுக்கோ, சுய - பிறகு, ததீ - ப்ரம்மம் எல்லா வியவகாரத்தை
யும் தாண்டினதென்கிற காரணத்தால், சுஸு - ஆகிரியன் சொன்னதற்குப்
பிறகு, ஸுஸு - சீஷனுடைய கேள்விகள், உதஸுஸுஸு - மேற்கூறிய
ப்ரம்மத்தை யறிபாதவனும், சுஸு - இந்த வெவாகு-ப்ரம்மத்தை, ஸுஸு
இவ்விடத்தில் நின்றுமேயும், மஸு - அடைகிறான்; சுவெவா - இல்லா

விட்டால், விவாது - அறிந்தவன், பெருகு - இவ்விடத்திலும் நின்று
போய், சுரோ - இந்த, மொகம் - ப்ரம்மத்தை, ஸுரோ - அடைகிற
னா, (ரூ) விவாது - மேற்கூறிய ப்ரம்மத்தை தியானம் செய்கிறவன், (உத-
இவ்விடத்தில் நின்று), பெருகு - போய், சுரோ - அந்த, மொகம் - ப்ரம்
பத்தை, மயதி - அடைகிறனா, சூரோ - இவ்விடத்தில், விவாது - மேற்
கூறிய ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன், (உத - இவ்விடத்திலிருந்து),
பெருகு - போய், சுரோ - அந்த, மொகம் - ப்ரம்மத்தை, ஸுரோ -
அனுபவிக்கிறனா, ஸு - அந்த ப்ரமாந்மாவானவன், வஹு - அனைமுக,
ஸுரோ - ஆகக்கூடியவன், ப்ரஜாயெய - உண்டாகக்கூடியவன், உதி - என்று,
சுரோ - இச்சித்தது, ஸு - அந்த ப்ரமாந்மாவானவன், தவ - ஆலோ
சனையை, சுதவ - பண்ணினான், ஸு - அந்த ப்ரமாந்மாவானவன்
தவ - ஆலோசனையை, தவ - செய்து, உத - இந்த, வய - எல்லா
த்தையும், சுஸுஜ - ஸ்ருஷ்டித்தான், உத - இந்த, யசகி - எதுவெ
துவோ, தச - அதை, ஸு - படைத்து, தவ - அதையே, சு -
பாவிய - உள் துறைத்தது, தச - அத்தை, சு - வியாதி - உள்
துறைத்து, ஸு - உருவமுள்ள வஸ்துக்களையும், து - உருவமில்
லாத வஸ்துக்களையும், உத - ஆச்சது, து - பெயரிடப்பட்ட வஸ்து
க்களையும், சு - பெயரில்லாத வஸ்துக்களையும், து -
ஒன்றுக்காதாரமான வஸ்துவையும், சு - ஒன்றுக்காதாரமில்லாத
வஸ்துவையும், விஜா - அறிவுள்ள வஸ்துவாகவும், சு - அறி
வில்லாத வஸ்துவாகவும், ஸு - வியவகாரதசையில் சத்தியமென்று
சொல்லப்பட்ட பொருளாகவும், சு - வியவகாரதசையில் பொய்
மான பொருளாகவும் ஸு - சத்தியமான ப்ரம்மமானது, சு - ஆச்
சது, உத - இந்த, யசகி - எதுவெதுவோ, தச - அந்தப் பொருள்களை,
ஸு - சத்தியம் ஒன்றே, சூ - சொல்லுகிறார்கள், தச -
அந்த வர்த்தத்தில், ஸு - இந்த, மொகோ - சுலோகமும், உத -
இருக்கிறது. (ரூ) ஸு - எப்பொழுது மொரோபுமாயிருக்கிற ஜீவனாக
வும், து - எப்பொழுதும் மாறிமாறிவருகிற வஸ்துவாகவும், து -
அவ்வவைகளின் சாதி தொழில் குணம் இவைகளால் ஏற்பட்ட பெயரையு
டைய வஸ்துவாகவும், சு - மேற்கூறிய சாதி தொழில் குணம்
இவைகளில்லாமையால் அப்பெயர்களால் சொல்லப்படா ஆத்மாவாகவும்
தவ - ஒன்றை ஆதாரமாக வைத்திருக்கிற வஸ்துக்களும், சு -
வந்தாவதிகாரோ - ப்ரஜாதிராஜஸு - என்று சொல்லி
யிருக்கிறபடி அறிவில்லாத வஸ்துக்களுக்காதாரமான ஜீவனாகவும், விஜா

நங் - தானே ப்ரகாசிக்கும் தன்மையுடைய வஸ்துவாகவும், சுவிஜ்ஞாநங் - பிறர்க்கு வேறொன்றினால் தோற்றும் பொருளாகவும், ஸுகுநங் - விகார மில்லாத வஸ்துவாகவும், சுநுதங் - விகாரமுடைய வஸ்துவாகவும், சுஹ வஸ - ஆபீருத்தபோதிலும், ஸுகுந - தானெப்பொழுதும் விகாரமில்லாத மில்லாத உருவத்தோடு கூடினதாக, சுஹவஸ - ஆச்சுது, ஐஹ - இந்த, யஸ கிங் - எதுவெதுவோ, தஸ - அதை, ஸுகுந - ப்ரம்மத்தின் சரீரமென் றே, ஸுஹவஸ - சொல்லுகிறார்கள்.

(100 - ஊ.) ப்ரம்மமில்லை யென்றறிந்தவனுக்குப் பயனென்றுமில்லை யாதலால் அவனிருந்து மில்லாததற்குச் சரியானவன் ப்ரம்மமுண்டென்றறிந்தவன் எல்லாப் பய னையும்டைவானதால், அவனே இருப்பையுடையவன்மேலும் ப்ரம்மவருண்டென்றறிந் தால் ப்ரம்மத்தையுள்ளபடி யறிவதற்குரிய வர்ணம் ஆசிரமம் இவைகளின் கர்மங்களை செய்யாமையால் அவன் கெட்டவன். ப்ரம்மமுண்டென்று அறிந்தவனே அதையுள்ள படி அறிவதற்குரிய மேற்கூறிய வர்ணிகளின் கர்மங்களை செய்கிறானாதல் அவன் ஈல்லவன். இதற்குமேல் சீவனுடைய கேள்விகள்: அவைகளாவன, ப்ரம்மம் அறிந்தவனு க்கும் அதையறியாதவனுக்கும் பொதுவாகையால் இவ்விருவர்களும் ப்ரம்மத்தை யடை கிறார்களா? இல்லையா? என்பது இதில், “அஸத்ப்ரம்மேதிவேதசேத்; அஸ்திப்ரம்மேதி சேத்வேத்” ப்ரம்மம் இல்லையென்றுணர்ந்தானே யாகில் ப்ரம்மமுண்டென்றுணர்ந்தா னே யாகில் என்றிரண்டையும் சொல்லியிருக்கிறதே அதில் ப்ரம்மம் உண்டென்பது மெய்யா? அல்லது இல்லையென்பது; மெய்யா? என்பது முதன்மையான சந்தேகம் இவற் றில் ப்ரம்மமில்லை யென்பதே மெய். ஏனெனில் எதுவுலகத்திலிருக்கிறதோ அது உலக த்நாருக்கு செம்மையாய்த் தெரிந்திருக்கும் எப்படியெனில் வீடுமரம் குன்று இவைகள் உளதாகையாலுலகத்தாருக்கு செம்மையாய்த் தெரிந்திருக்கிறது. முயலின் கொம்போ வென்றால் அவ்வளவு வில்லாமையாலொருவருக்கும் தெரியவில்லை. அப்படியே ப்ரம்ம மும், “யத்ததத்ரேஃயம்ப்ராஹ்ம” மென்கிறபடியே உலகத்தாராலறியக் கூடாமையா வில்லையென்றே சொல்லக்கூடும். என்பதற்குமேல் சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரம்மமுண்டென்பதே மெய். ஆகாயம் முதலிய எல்லாப்பொருள்களுக்கும் காரணமா யிருத்தலால், எதுகாரணமோ அதுதானிருந்தே தன்காரியத்வையுண்டென்னும், அதே ப்படியெனில், மண் விதை முதலிய வஸ்துக்கள், குடம் மரம் முதலிய காரியங்களைத் தானிருந்தே யுண்டாக்கின்றன. அம்மாதிரியே ப்ரம்மமும் தானிருந்துதான் ஆகாயம் முதலிய காரியங்களைச் செய்திருக்கவேண்டும். ஆதலால் தான், “கதமஸதஸ்ஸஞ்ஞா யேத்” என்று கருதியில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் மண் விதை இவைகளைப்போல் ப்ரம்மமும் காரணமென்றுரைத்தால் அவைகளைப்போல அதுக்கு அறியுந் தன்மையில்லா திருக்கவேண்டாவோ வென்னில், “ஸோகாமயத்” என்றதைப்படுகிற தென்று சொல் வியிருக்கிறபடியால் ஆசைப்படுவதற்கு அறிவு அவசியமிருக்கவேண்டுமாதலாலும், அப்ர ம்மத்திற்கு அறியுந் தன்மையுண்டென்றே சொல்லவேண்டும் ப்ரம்மம் அவயவமில்லாத தாகையால் தானே அனைக்கங்களாக ஆப்பிட்டதென்று சொல்லுவது கூடுமோவென் னில், ஆகாயம் அவயவமில்லாதிருத்தபோதிலும், குடத்தில் அடங்கிய ஆகாயமென்றும், வீட்டில் அடங்கிய ஆகாயமென்றும், தனித்தனியே பிரிந்து தோன்றி சிறியது பெரியது வென்று எப்படி வியவகாரமுண்டாகிறதோ, அப்படியே ப்ரம்மத்திற்கும் வேறு வஸ்துக் களின் சம்பந்தத்தால் பேதங்கள் புலப்படுகின்றன. ஆகையால் ஒன்றையே பலவகை

யாகப் பிரித்துச்சொல்லுகைகளும். ப்ரம்மயில்வலகத்திலெல்லா வந்துக்கிணயும் படைத்து அவற்றுள் தானுழைத்ததென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, அதெப்படி மண் தானே குடமாயின பிறகு அதற்குள் தானெப்படி துழையும் தானே தன் வாங்குந் கையை துழைப்பதுபோல் தானான காரியத்தில் தானே துழைத்ததென்னில், ப்ரம்மத்திற்கு அவயவங்களில்லாமையாலும், ப்ரம்மம் தான் வியாபரிக்காத விடமில்லாமையாலும், அது சரியல்ல ஜலத்தில் சூரியன் ப்ரதிபலிப்பதுபோல் தோற்றுகிறதென்னில், ப்ரம்மம் உலகமெல்லாம் நிறைந்தபொருளாகையாலும், உருவமில்லாததாகையாலும், சூரியனைப் போல் ப்ரதிபலிக்கிறதென்று சொல்லவொண்ணாது. ஆகையால் தன்காரியத்தில் தான் துழைத்ததென்ப தெப்படியெனில், “ஸத்யம்ஞ்ஞாநமந்நம்ப்ரம்ம; யோவேதநிஷிதம் குஹாயாம்” என்று அறிவென்கிற ருகையிலிருப்பதாகப் பொதுப்படச்சொல்லி பிறகு அன்னமயன் முதலாக உள்விரக்கும் ஆத்மாக்களை விஞ்ஞானமயன் அனவாக விவரித்துச்சொல்லி அதன் பிறகு, “ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா” என்று சொல்லி அறிவாகிற விஞ்ஞானமயனுக்குள் ப்ரம்மமிருப்பதாகக் கடைசியாய்ச் சொல்லியிருத்தலால், இஃதும் அந்த அறிவிலிருப்பதையே உன் துழைத்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறது. அதாவது ப்ரம்மமெல்லாவிடத்திலும் நிறைந்திருத்தபோதிலும், அந்த ப்ரம்மத்தை யறியுமிடம் மேற்கூறிய அறிவென்கிற ருகையே ஆதலால் அதில் துழைத்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறது.

(ரா - ஹ.) “ப்ரம்மபுச்சம்ப்ரதிஷ்டா” என்று கீழ்ச்சொல்லி பிறகு, “அஸநே வஸபவதி” என்கிற விடத்தில் ப்ரம்மத்தையே சொல்லுகிறபடியால் கீழ் அன்னமயன் முதலான விடங்களில், அன்னம் பிராணன் என்று ஆரம்பித்துச் சொல்லுகிற வண்ணமாக இஃதும் ஆனந்தமயனையே ப்ரம்மமாகச் சொல்லியதையே ஆரம்பித்தலால், ஆனந்தமயமே ப்ரம்மமென்று சொன்னதாயிற்று. இந்த ஆனந்தமயனுக்குள் வேறு ஆத்மா கிடையாது. இவனே அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாகியிருப்பவன் என்பது ப்ரம்மத்தை இவனவயவமாகச் சொல்லியிருத்தலாலும், முன்னாத்தமாக்களைப் போல், “தஸ்மாந்வாஸஸ்தாந்யோத்தரஜ்ஜம்” என்று ஆரம்பிக்காமல் முடித்தலாலும் தோற்றுகிறது. இஃது, “ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்” என்கிற விடத்தில் சொல்லியிருக்கிற அடைதலை விவரிக்கிறதற்கு கேள்விகள் கேட்கப்படுகின்றன. அவைகளாவன, ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன், இந்த உலகத்திலிருந்தும்போய் பரமபதமென்ற விடத்தையடைத்து ப்ரம்மத்தையடைகிறானா? அல்லது இவ்விடத்திலேயே அதையடைகிறானா? ப்ரம்மத்தை யனுபவிக்கிறானா? ப்ரம்மத்துடனென்றுகிறானா என்பவைகள். இவைகளுக்கு விடைகொடுக்க உலகங்களைப் படைப்பதற்குரிய குணங்களோடுகூடிய ப்ரம்மத்தை உடையவேண்டுமென்று சொல்லுவதற்காக முற்படவதின் படைப்பைச் சொல்லுகிறது. மேற்கூறிய பரமாத்மாதேவர் மனிதர் முதலியவர்களாக ஆகவேண்டிய ஆகாயம் முதலிய பூதங்களாக சனிக்கக்கடவேண்டுமென்று இச்சித்து அவைகளைப் படைத்து அவைகளுக்குள் தானும் துழைத்தது. அதாவது, தான் எல்லா விடத்திலும் நிறைந்திருத்தபோதிலும் ஒவ்வொரு பொருள்களின் உள்விரக்கும் தன் ஸ்வரூபமே எல்லா குணங்களையும் சந்திக்கையு முன்னதென்றெண்ணும்படி அவைகளுக்குள் பொருந்தியவைகளுக்குள் ஆத்மாவாக நின்றது. இத்தால், “ஸத்யம்ஞ்ஞாநமந்நம்ப்ரம்ம; யோவேதநிஷிதம் குஹாயாம்” என்றதின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டது. ஆதலால் எல்லாவற்றிற்கும் ப்ரம்மமே ஆத்மாவாயிருந்தபடியால், அப்படி ஆத்மாவாக விரும்புத்தோதிலும், அவைகளுக்குள் விகாரங்களால் சம்பந்தப்படாமலிருத்தமையாலும், ஸத்யமென்று பெயர்கொண்டது. ஆதலால் தான் பராசாரமுதலிய விருஷிகள், “ஹரேர்நகமிச்சித்தயதிரிக் தம்ஸ்தி; ஜ்யோதிம்ஷிவிஷ்ணுர்புவநாதிவிஷ்ணு” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

சுவாசாஹுஜிமுகூலீஸீ | ததொவெவஸாஹுஜயத | ததாஹாநத்
ஸபிகுருத | தஸாதுதஸுதஸுதஸுத | யதெததஸுதஸுத |
ரவெஸாவெஸா | ரவத்ஹெஸாயஸவாநத்ஹவதி | கொஹெஸா
நாநுதபுராணாஸீ | யதெஸுகாஸுகாநதெநாநஸுராஸீ | வஸவெஸு
வாநதயாதி || ௧ ||

யதாவெஸாவெஸாஹுஜயதஸுதஸுதஸுதநாநுதததிராநுதததிரயதெ
தஸயஸுததஸுதஸுதத | அயவெஸாஹயமதொஹவதி | யதாவெஸாவெ
ஸாஹுஜயதஸுதஸுதஸுதஸுதஸுத | அயதஸுதஸுத | ததெதஸுத
யஸுதஸுதஸுதஸுத | ததாவெஸாவெஸாஹுஜயத | உதிஸுதஸுத
யஸுதஸுத ||

ஸநாஸுதஸுதஸுத | ரதீஸுதஸுத | ரதாஸுதஸுதஸுத | ரத
ஸுதஸுதஸுத | ஸுதஸுதஸுத | ரதீஸுத | ரதீஸுதஸுதஸுத
ஸுதஸுதஸுத | ஸுதஸுதஸுத | ஸுதஸுதஸுத | ஸுதஸுதஸுத
ஸுதஸுத | ஸுதஸுதஸுத | ஸுதஸுதஸுத | ஸுதஸுதஸுத

ஸுதஸுதஸுதஸுதஸுத | ஸுதஸுதஸுதஸுதஸுத | ஸுதஸுதஸுத
ஸுதஸுத | ஸுதஸுதஸுதஸுத | ஸுதஸுதஸுதஸுத | ஸுதஸுத
ஸுதஸுத | ஸுதஸுதஸுத | ஸுதஸுதஸுத | ஸுதஸுதஸுத

(ப் - ம்.) ஹி - இவ்வுலகமானது, ஸுதஸுத - படைப்புக்கு முற்காலத்
தில், ஸுதஸுத - பெயர் உருவமில்லாததாக, ஸுதஸுத - இருந்தது, ததொ
வெஸ - பிறகு தான், ஸுத - பெயர் உருவமுள்ளதாக, ஸுதஸுத - ஆச்சுது.
தஸுத - அந்த ப்ரம்மமானது, ஸுதஸுத - தன்னை, ஸுத - தான், ஸுதஸுத -
எண்ணித்து, தஸுத - ஆகையால், தஸுத - அந்த ப்ரம்மமானது, ஸுதஸுத
த - தானே செய்கிறதென்று அல்லது புண்ணியமென்று, உதஸுத -
சொல்லப்படுகிறது. உதி - என்று, இதை (ஸுதஸுத) என்பதுடன் சேர்த்
துக்கொள்ளுக, யதாவெஸாஸுத - யதொரு இந்த ப்ரம்மமானது, ஸுதஸுத
த - சுருத்தமென்று சொல்லப்பட்டதோ, ஸுத - அதுவானது, ரவஸுத -
உருகி, (ர) ரவஸுத - ஆனந்தம், ஸுத - இந்த ஜீவானவன், ரவஸுதஸுத
உருகியதைத்தானே, (ர) ரவஸுதஸுத - ஆனந்தமான ப்ரம்மத்தைத்
தானே, ஸுதஸுத - அடைந்து, ஸுத - ஆனந்தத்தையுடையவனாக, ஹவதி -
ஆகிறான். வஸவ - இந்த, ஸுதஸுத - ஹிநுதய குகையிலிருக்கும் ஆகாய
த்தில், ஸுத - ஆனந்தமானது, நஸுதஸுத - இல்லாமற்போய்விடுமே
யானால், ஸுதஸுத - எவன்தான், ஸுதஸுத - அபானவாயுவின் வியாபார
த்தைச் செய்யக்கூடவன், ஸுத - எவன், ஸுதஸுத - பிரானவாயுவின் வியா
பாரத்தைச் செய்யக்கூடவன், (ர) வஸவ - இந்த ப்ரமாத்மாவானவன்.

சூகாஸம் - அளவிடக்கூடாத, சூநடும் - ஆனந்தமாக, நஸ்யுஷ்யசி - ஆதாமற்போனானே யானால், கஃ ஹிவ்ஷவ - எவன்தான், சுநுராக் - சம்சாரத்திலுண்டான சுகந்தையடைவான், கஃ - எவன், ப்ராணுராக் - மோக்ஷசுகந்தையடைவான், வ்ஷஷஃ ஹிவ்ஷவ - இந்த பரமாத்மாதானே, சூநடபாதி - ஆனந்தத்தை விளைவிக்கிறான், வ்ஷஷஃ - இந்த ஜீவன், யஜாஹிவ்ஷவ - எப்பொழுதுதான், வ்ஷதவ்ஷிந - இந்த, சுஷுபெ - பார்க்கமுடியாததாயும், சுநதெ - சரீரமில்லாததாயும், சுநிர்வாகு - சாதி குணம் தொழில் இவைகளை முன்னிட்டுச்சொல்லமுடியாததாயும், சுநிர்வாகு - ஆதாமில்லாததாயும், மிருக்கிற ப்ரம்மத்தினிடத்தில், சுஷயம் - பயமில்லாமலிருக்கிற, ப்ரதிஷ்டா - ஒன்றாயிருக்கையை, வீதெ - அடைகிறதே, சுய - (நா) சுஷயம் - பயமில்லாமலிருத்தலின் பொருட்டு அல்லது பயமில்லாமலிருக்க காரணமான, ப்ரதிஷ்டா - இடைவிடாமல் தியானம் செய்கிறதாகிற விருப்பை, வீதெ - அடைகிறதே, வஸ - அவன், சுஷயம் - பயமில்லாமலையை, மகி - அடைந்தவனாக, ஹதி - ஆகிறான், வ்ஷஷஃ - இந்த ஜீவன், யஜாஹி - எப்பொழுது, வ்ஷதவ்ஷிந - முன்கூறிய ப்ரம்மத்தினிடத்தில், உஷம் - கொஞ்சமும், சுஷயம் - பேதத்தை, சுநுராகு - பண்ணுகிறதே, வ்ஷதவ்ஷிந - இந்த மேற்கூறிய தியானத்தில், சுஷம் - கொஞ்சம், சுஷயம் - தடையை, சுநுராகு - பண்ணுகிறதே, சுய - பிறகு, சுஷய - அவனுக்கு, சுஷயம் - பயமானது, ஹதி - உண்டாகிறது, (நா) உஷதி - உண்டாகிறது. தக் - காவனவ - அந்த ப்ரம்மமே, சுஷயநஸ்யு - ப்ரம்மமும் நானுமொன்றென்று எண்ணாமலிருக்கிற, வீஷஷஃ - பேதத்தையறிகிற மனிதனுக்கு, சுஷயம் - பயம், (நா) வீஷஷஃ - ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்து, சுஷயநஸ்யு - பிறகு தடையினால் மேற்கூறிய தியானத்தை விட்டவனுக்கு, ததெ - அந்த தியானத்தை நிறுத்தினதே, சுஷயம் - பயம், தக் - அந்த விஷயத்தில், வ்ஷஷஃ - இந்த, ப்ராகு - கவி - கவிவாகமும், ஹதி - இருக்கிறது.

(ஸ்ர - ஹ.) பதார்த்தம் போலவே.

(ஸ்ர - ஹ.) இப்பொழுது காணப்படுகிற உருவங்களும், வழங்கப்படுகிற பெயர்களையும் ஆறிவுள்ள வஸ்துக்கள் ஆறிவில்லாத வஸ்துக்கள் இவைகளை உடலாகவுடைய பரமாத்மா படைப்புக்கு முற்காலத்தில் மேற்கூறிய பெயர் உருவங்களின்றியே ஒன்றோடொன்று பேதங்களறியப்படாமலிருக்கிற ஆறிவுள்ள வஸ்துக்களையும் ஆறிவில்லாத வஸ்துக்களையும் சரீரமாகவுடைத்தாயிருந்தது. கண்களால் காணவரியானாலும், நம்மைப்போல் சரீரமில்லாதவனாகவும், பெயர்களால் சொல்லப்படாதவனாகவும், தனக்கொரு ஆதாமில்லாதவனாகவுமிருக்கிற பரமாத்மாவை எவனிடையிடாமல் தியானம் செய்கிறதே, அவன் சம்சாரத்தில் நின்று நிற்குகிறான். இங்கு கண்களால் காணவரியன்றதால், கண்களுக்குப் புலப்படும், மரம் செடி முதலிய உயிரில்லாத வஸ்துக்களின் வேறுபாடும், நம்மைப்போல் சரீரமில்லாதவனென்றதால், சம்சாரத்தில் கட்டு

ண்டு திரியுமாத்மாக்களின் வேறுபாடும், பெயர்களால் சொல்லப்படாதவனென்றதால், ஸம்சாரத்திலிருக்கும் காலத்தில் அவன் இவன் என்று சொல்லப்பட்ட பெயர்களையுடையவராயும் பிறகு முக்தியை அடைந்தவராயுமுள்ள முக்தர்களின் வேறுபாடும், தனக்கு ஆதாரமில்லாதவனென்றதால், பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தாலும், சங்கல்பத்தாலும், ஆதாரமுடையவர்களான நித்திய சூரிகளின் வேறுபாடும் தோற்றுகிறது. எவன் மேற்கூறிய தியானத்தை நடுவில் விட்டுவிடுகிறானோ அவன் பயத்தையடைகிறான். அதாவது மேற்கூறிய தியானமில்லாமையே பயமென்று மகர்ஷிகளால் சொல்லப்படுகிறது. “யந் முஹூர்த்தம்க்ஷணம்வாபிவாஸு-தேவோநசிந்த்யதே ; ஸாஹாநிஸ்தன் மஹச்சித்ரம்ஸாப் ராந்திஸ்ஸாசவிச்சிரியா ; வரம்ஹாசவஹஜ்வாலாபம்ஜராந்தர்வயவஸ்திதி ; நஸாநிசித் தாவிமுஜஜநஸம்வாஸைவஸஸம்” என்றும்.

ஹீஷாஸூராதா த்வவதே | ஹீஷோஷே திஸூரோ | ஹீஷாஸூராடி
யிஸூரோஸூரோ த்யுபயோவதிவணுஜித் | வெஷோஷாநதஸூரீரீவ ஸாமவ
தி | ய-வாஸூராதா ய-வாஸூராயிகம் | சூரிரிஷோடி, சிஷோவவி
ஷம் | தஸூரோயஸூரீவிஸவ-பாவிதஸூரவணு-பாஸூராக் | ஸவனகொ
ரீநாஷகூததம் | ஸூராதிராயஸூராகாஹதஸூ | ௧||

தெயெஸாதாரீநாஷகூததம் | ஸவனகொரீநாஷகூததவ-பாணார
ரீநதம் | ஸூராதிராயஸூராகாஹதஸூ | தெயெஸாதாரீநாஷகூதத
வ-பாணாரீநாஷாம் | ஸவனகொஷேவமதவ-பாணாரீநாஷம் | ஸூராதிர
யஸூராகாஹதஸூ | தெயெஸாதாஷேவமதவ-பாணாரீநாஷாம் | ஸவ
கூவித்யுணா-விரொகவொகாநாரீநாஷம் | ஸூராதிரயஸூராகாஹ
தஸூ | தெயெஸாதவித்யுணா-விரொகவொகாநாரீநாஷாம் || ௨||

ஸவனகூஜாநஜாநாஷேவாநாரீநாஷம் | ஸூராதிரயஸூராகாஹ
தஸூ | தெயெஸாதாரீநாஷாநாஷேவாநாரீநாஷாம் | ஸவனகூகே-
ஷேவாநாஷேவாநாரீநாஷம் | பெகூஷாஷேவாநவியதி | ஸூராதிர
யஸூராகாஹதஸூ | தெயெஸாதகூஷேஷேவாநாஷேவாநாரீநாஷாம் |
ஸவனகொஷேவாநாரீநாஷம் | ஸூராதிரயஸூராகாஹதஸூ | தெயெ
ஸாதாஷேவாநாரீநாஷாம் || ௩||

ஸவனகூஷூரநாஷம் | ஸூராதிரயஸூராகாஹதஸூ | தெ
யெஸாதரீஷூரநாஷாம் | ஸவனகொஷூஹஸ்தெதாரநாஷம் | ஸூர
திரயஸூராகாஹதஸூ | தெயெஸாதாஷூஹஸ்தெதாரநாஷாம் | ஸவ
கூஷூஜாவதெதாரநாஷம் | ஸூராதிரயஸூராகாஹதஸூ | தெயெஸ
கூஷூஜாவதெதாரநாஷாம் | ஸவனகொஷூஹணகூநாஷம் || ௪||

ஸூராதிரயஸூராகாஹதஸூ | ஸயஸரய-வா-ஸூ-ஷே | யஸூ
ஸாவாடிதெ | ஸவனகூஷயவனவ-விச | கஸூஷோகாஸ்பெ-த | வனத
ரீநூயிரீதாநாஷவஸூரீதி | வனத-ஸூரணீயிரீதாநாஷவஸூரீதி |

[illegible]

அனேககாலம் ஸ்திரமாயிருக்கு முலகங்களை இருப்பிடமாகவுடைய, வித்ருணா - பிதுர்க்களுடைய, சூந்ஹி - ஆனந்தங்களோ, ஸி - அது, ஊகி - ஒரு, சூஜாநஜாநா - ஸ்மிருதியில் சொல்லியிருக்கிற கர்மங்களைச் செய்ததால் தெய்வவுலகத்தில் பிறந்திருக்கிற, டெவாநா - தேவதைகளுடைய சூந்ஹி - ஆனந்தம், சுகாஹிதஸு - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஸ்ரோத்ரியஸு - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுக்கும் இதை மேற்கூறிய சூந்ஹி - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தெய்யஸுத - யாதொரு அந்த அனேகமான, சூஜாநஜாநா - ஸ்மிருதியில் சொல்லியிருக்கிற கர்மங்களை செய்ததால் தெய்வவுலகத்தில் பிறந்திருக்கிற, டெவாநா - தேவதைகளுடைய, சூந்ஹி - ஆனந்தங்களோ, ஸி - அது, ஊகி - ஒரு, பெ - எவர்கள், கலீணா - யக்யம்முதவிய வைதிக கர்மங்களால், டெவாநவி - தேவர்களையும், யனி - அடைகிறார்களோ, கலீஹெவாநாஹெவாநா - அப்படிப்பட்ட கர்மதேவாகளுடைய, சூந்ஹி - ஆனந்தம், சுகாஹிதஸு - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஸ்ரோத்ரியஸு - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய சூந்ஹி - என்கிற பதத்திதே சேர்த்துக்கொள்ளுக. தெய்யஸுத - யாதொரு அந்த அனேகமான கலீஹெவாநா. மேற்கூறிய கர்மங்களால் தேவர்களானவர்களுடைய, சூந்ஹி - ஆனந்தங்களோ, ஸி - அது, ஊகி - ஒரு டெவாநா - ஸ்வபாவமான தேவர்களுடைய, சூந்ஹி - ஆனந்தம், சுகாஹிதஸு - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஸ்ரோத்ரியஸு - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய சூந்ஹி - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தெய்யஸுத - யாதொரு அந்த அனேகமான, டெவாநா - ஸ்வபாவ தேவர்களுடைய, சூந்ஹி - ஆனந்தங்களோ, ஸி - அது, ஊகி - ஒரு, ஹிஸு - இந்திரனுடைய, சூந்ஹி - ஆனந்தம், சுகாஹிதஸு - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஸ்ரோத்ரியஸு - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய சூந்ஹி - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தெய்யஸுத - யாதொரு அந்த அனேகமான, ஹிஸு - இந்திரனுடைய, சூந்ஹி - ஆனந்தங்களோ, ஸி - அது, ஊகி - ஒரு, ஹிஸு - ப்ருகஸ்பதியினுடைய, சூந்ஹி - ஆனந்தம், சுகாஹிதஸு - சம்சாரத்தின் சுகத்தாசையால் கெடுக்கப்படாத, ஸ்ரோத்ரியஸு - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவனுடையவும், இதை மேற்கூறிய, சூந்ஹி - என்கிற பதத்துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தெய்யஸுத - யாதொரு அந்த அனேகமான, ஹிஸு - ப்ருகஸ்பதியினுடைய, சூந்ஹி - ஆனந்தங்களோ, ஸி - அது, ஊகி - ஒரு, ஹிஸு - மூன்று

உலகத்தையும் சரீரமாகவுடைய விராட்புருஷனுக்கு, சூந்ஹி - ஆனந்தம், தெயொஸகம்-யாதொரு அந்த அனேகமான, ப்ராஜாவதே - மூன்றுகக த்தையும் சரீரமாகவுடைய விராட்புருஷனுடைய, சூந்ஹி - ஆனந்தங்க ளோ, (10) ப்ராஜாவதே - (இரண்டிடத்திலும்) சதர்முகனுக்கு, (உடைய) ஸி - அது, வாக் - ஒரு, ப்ராஜாணம் - சதர்முகனுடைய, (10) ப்ராஜா ணம் - ப்ரம்மத்தினுடைய, சூந்ஹி - ஆனந்தம், ஸிபிஹசயம் - யாதொரு இவன், வாஸு - ஹி - ஜீவனிடத்திலோ, யிஹகஸன் - யாதொரு இவன் சூபிஹி - சூரியனிடத்திலேயோ, ஸி - அந்தப் பரமாத்மா, வாக் - ஒரு வன், யி - எவன், வாக்விஹி - இப்படி யறித்தவனோ, ஸி - அவன், கஸாஹி - இந்த, வொகாஹி - உலகத்தில் நின்றும், ப்ராஜா - போய், வாக் - இந்த - சூந்ஹி - அன்னமயமான, சூந்ஹி - ஆத்மாவை, உவஸுஹி - அடை கிறான், வாக் - இந்த, ப்ராஜாணம் - ப்ராணமயமான, சூந்ஹி - ஆத்ம வை, உவஸுஹி - அடைகிறான். வாக் - இந்த, சூந்ஹி - மனோ மயமான, சூந்ஹி - ஆத்மாவை, உவஸுஹி - அடைகிறான். வாக் - இந்த, விஜாந்ஹி - விஞ்ஞானமயமான, சூந்ஹி - ஆத்மாவை, உவஸு ஹி - அடைகிறான். வாக் - இந்த, சூந்ஹி - ஆனந்தமயமான, சூந்ஹி - ஆத்மாவை, உவஸுஹி - அடைகிறான். தசி - அந்த விஷ யத்தில், வாக் - இந்த, ப்ராஜாஹி - சிவாகமும், ஹி - இருக்கிறது.

(100 - ஹ.) அச்சிவாயு முதலிய வஸ்துக்கள் மிகவும் வருத்தப்படவேண்டிய காரியங்களில் எப்பொழுதும் நிலைநிற்கின்றனவாகையால், ஒருவனிடத்தில் பயமுண்டா னால் தான் அவ்வண்ணம் வருத்தவேண்டும். அப்படி அவ்வஸ்துக்களுக்குப் பயத்தை விளை விப்பது ப்ரம்மம். மேற்கூறிய ப்ரம்மம் அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களைப் படைத்த தற்குள் நிறைந்திருக்கிறது; சூரியனிடத்திலேயுமிருக்கிறது. ஆனால் ருடத்திற்குமாயும் வீட்டிலுமாயும் பெயர்களால் வேறுபட்டிருக்கின்றன எப்படி ஒன்றோ, அவ்விதமாக வே ப்ரம்மமுமொன்று. மேற்கூறிய கேள்விகளில் ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் அதையடை கிறானு இல்லையா என்பதற்கு மேல் சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. இவ்ரு ப்ரம்மத் தையடைகிறவன் ப்ரம்மத்துடன் ஒன்று? வேறுபட்டவனா? கேட்கின்றால், “தத் ஸுருஷ்டவா; ததேவாதுப்ராவிஸத்; அயோஸாவஸ்யோதாமஸ்யிதி நஸுவேத; ஏக மேவாதீத்யம்; தத்வமஸி” என்கிற கருதிகளுக்கு விரோதிக்கிறது. ஒன்றென்றால் ஆன த்தமயமான ஆத்மாவை யடைகிறானென் றெப்படிச் சொல்லக்கூடும்? தன்னைத்தான டைகிறதென்று சொல்வது கூடுமோ வென்னில், இவ்ரு ஆரம்பத்தில் “ப்ரம்மவிதாப் நோதிபரம்” என்று ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் ப்ரம்மமாகிறானென்று சொல்லியிருக்கி ரது. அதாவே இப்பொழுதும் சொல்லப்படுகிறது. வேறு வஸ்து வேறொரு வஸ்து வாச ஆசமாட்டாதன்றோ? ஆனாலும் தான் தானாகவே ஆகிறதென்றால், அதுதான் எப்ப டிக்கூடும்? அவி க்கதையினுண்டாக்கப்பட்ட அன்னமயன் முதலிய ஆத்மாக்களை நீக்கி ப்ரம்மமும் தானுமொன்றென்கிற அறிவே ப்ரம்மமாகை. இவ்ரு, “உபஸம்சுராமதி” என் னால் அதாவாக அறிகிறெனென்பது பொருள். ஆதலால் அவ்விதத்தை நீக்கி அந்த ப்ரம்ம மும் தானும் ஒன்றென்றறிகிறெனென்பதே, அடைகிறெனென்பதின் பொருளாதலால் விரோதமில்லை.

(ரா - ஹ.) அக்தி சூரியன் முதலிய தேவர்களெல்லோரும் பரமாத்மாவின் ஆக்கத்தைக் க்ருப் பயந்து கடைக்கிறவர்களாதலாலும், அவர்களுடைய ஸ்தானங்களும் துக்கத்தைத் தரத்தக்கவைகளாதலாலும் அவைகளின் ஆகையால் மேற்கூறிய பரமாத்மாவில் தியானத்திற்கு ஏதாகிலும் தடைகொட்டால் அதினாலேயே முக்யமான பயமுண்டாகாதென் றென மேற்கூறிய அந்தத்ததை விவரிக்கிறது. இந்தச் சலோகம் மேற்கூறிய பரமாத்மாவை “யஜ்ஷோத்தராதித்யேஹிரணயபுருஷோந ஸ்யதேஹிரண்டஸம்ஸ்க்ருஹிரண்டகேஸு ஆப்ரணபாத்ஸர்வவஸுஸுவர்ணாதஸ்யதாகப்யாஸம்புண்டரீசமெவமகிணீ தஸ்யேதி திராமா” என்று சூரியமண்டலத்தில் கடுவிலிருக்கிற அழகியதான சரீரத்தோடே கூடினவனாகவும், தாமரைப்பான்ற கண்களையுடையவனாகவும், அறிவுள்ள வஸ்துக்களையும் அறிவில்லாத வஸ்துக்களையும் சரீரமாகவுடையவனாகவும், இந்தச் சரீரங்களில்லாமல் “ஸத்யம்ஞானம்” என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபத்தோடு கூடினவனாகவும் தியானம் செய்கிறவன், அச்சராதிமார்க்கமென்று சொல்லப்பட்ட வழியால் ப்ரம்மத்தை யடைகிறான். இதனால் ப்ரம்மத்தைத் தியானம் செய்கிறவன் ப்ரம்மத்தையடைகிறானா? ப்ரம்மத்தோடொன்றாகிறானா என்கிற கேள்விக்கு உத்தரமளிக்கப்பட்டது. இக்கு அன் னமயன் முதலிய விடங்களில் அவைகளைச் சரீரமாகவுடைய பரமாத்மாவை என்பது பொருள்.

யதொவாவொதிவதூதே | சுபுராவுநேவஸாலஹ | சூநடிஸ்ய ஹ்ணொவிவிராநு | நஸிஹதிசுதஸூநெதி | ஹதந் ஹவாவநதவத் | கிஹொஸாலபாநாகரவம் | கிஹொவாவகேசுவரவதி | ஸபவஸவொவிவிரநெ தெசூதாநந் ஸூணுகெ | உஹெஹொநெஹெஹதெசூதாநந் ஸூ ணுகெ | யவஸவவெடி | க || உதூபதிஷ்டம் | உதிநவொநநவாகம் ||

யதஹ்வானந்தகமே | அபுஸ்யஸநாநம் | அஸம்ஸ்யஸ்யஸ்ய | ஸபதேஹி ஸத்யஸேஹி | ஸதேஹ்வாஸநந்தகமே | கேஸாந் ஸாஸநந்தகமே | கேஸாஸாஸநந்தகமே | ஸஸவொஹ்வாஸநந்தகமே | ஸபதேஹ்வாஸநந்தகமே | ஸபதேஹ்வாஸநந்தகமே | ஸபதேஹ்வாஸநந்தகமே ||

(ப் - ம்) யதஃ - யாதொரு ப்ரம்மத்தினிடத்தில் நின்று, (ஸ) - யா தொரு ப்ரம்மானந்தத்தில் நின்று, வாகம் - வாக்குக்கள், ஸஸாலஹ - அறிவுடன் கூட, (ஸ) ஸஸாலஹ - மனதுடன்கூட, சுபுராவு - சொல்லமு தியாமலும் அறியமுடியாமலும், (ஸ) சுபுராவு - அதிசுமுடிவை நீனை க்கக்கூடாமலும் சொல்லக்கூடாமலும், திவதூதே - நிரும்புகின்றனவோ, ஸூ ஹணம் - ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபமான, (ஸ) ஸூ ஹணம் - பரமாத்மாவின் ஸூ ஹணம், சூநடிஸ்ய - ஆனந்தத்தை, விவிராநு - தியானம் செய்கிறவன், சுதஸூந - ஒரு வஸ்துவிடத்தில் நின்று, நஸிஹதி-பயப்படுகிறனில்லை, உதி - என்று, (முன்) ஸோகம் - என்பது னிதைக்கூட்டிக்கொள்க. ஹதந்ஹவாவ - இப்படித்தியானம் செய்கிறவனை, கஹம் - நான், கிம் - ஏன், ஸாலபா - நல்லகாரியமான புண்ணியத்தை, நாகரவம் - செய்யவில்லை, கஹம் - நான், கிம் - ஏன், வாகம் - பாவத்தை, கசுவாஸம் செய்தேன், உதி -

என்கிற எண்ணமானது, நதவதி - துன்பப்படுத்துகிறதில்லை, யஃ-எவன், வனவஃ - இந்த ப்ரகாரம், விதிராது - அறிந்தானோ, வஃ - அவன், வனதெ - இந்தப் பாபபுண்ணியங்களை, சூத்ராநம் - ப்ரம்மாக, ஸுபூணுதெ - பலப்படுத்துகிறானோ அதாவது அறிகிறான், யஃ-எவன், வனவஃ - இந்த ப்ரகாரம், வெஷ - அறிகிறானோ, வனவஃ-இவன், உஷெ - இரண்டான, வனதெ-இந்தப் பாபபுண்ணியங்களை, சூத்ராநம் - ப்ரம்மாக, ஸுபூணுதெ - பலப்படுத்துகிறானோ, அதாவது அறிகிறானோ, (ரஃ) வனதெ - இந்தப் பாபபுண்ணியங்களில் நின்று, சூத்ராநம் - தன்னை, ஸுபூணுதெ-காப்பாற்றுகிறானோ, இப்படியே இரண்டிடத்திலும் இவைகளை, வனதத் ஹவாவநதவதி - என்கிற துடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. உதி - என்று, உவநிஷஸ - ப்ரமீமவித்தை யைச் சொல்லும் வேதத்தின் பாகம்.

(ஸு0-ஊ0) அநிபுமநிவினாஸம் சொல்லும் பெயர்களாலும் ஆறியவும் சொல்லவும் முடியாததான ஆனந்தமயமான ப்ரம்மமே ஆத்மாவென்று அறிந்தவன் ஒரு வஸ்துவிடத்தில் நின்று பயப்படமாட்டான். ப்ரம்மம் தவிர வேறுவஸ்து வில்லாமையாலும் அவ்வித ப்ரம்மமே தானாபடியாலும் பயப்படுத்தும் வஸ்துவில்லை. புண்ணியபாவங்களிரண்டில் நின்று பயப்படவேண்டாவோவென்னில் அவைகளில் நின்று பயப்பட வேண்டியதில்லை.

(ரஃ-ஊ0) வாக்கு மனது இவைகள் எந்தப் பரமாத்மாவின் ஆனந்தத்தை அளவிடக்கூடாமல் திரும்புகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவின் ஆனந்தத்தைச் தியானம் செய்கிறவன் ஒன்றிலிருந்தும் பயப்படான். மேற்கூறிய தியானத்தினால் புண்ணிய பாபங்களின் பயங்களும் தன்னை யடையவொட்டாமல் காப்பாற்றிக்கொண்டானாகையால் அவைகளில் நின்று பயப்படான். இக்கு ஆனந்தமயமென்று சொன்னது பரமாத்மாவையே, ஏனெனில், “தேயேஸாதம்” என்று ஆனந்தக்களைப் பெருக்கிக்கொண்டிவந்து ஆனந்தமயனைக் காட்டிலும் மேல் ஆனந்தமில்லையென்று முடித்தலால், ஜீவாத்மஸ்வல்ப ஆனந்தமுன்னவ னாதலால் இவனுடைய ஆனந்தத்தைக் காட்டிலும் மேலான ஆனந்தமில்லையென்று முடிக்கவொண்ணாது. ஆகலாவிற்கு ஆனந்தமயமென்றது பரமாத்மாவையே, ஆனால் (மய) என்கிற விருதியானது பெருப்பாலும் விகாரத்தைச் சொல்லுமாதலால் விகாரமில்லாத பரமாத்மாவை ஆனந்தமய என்கிறமதம் சொல்லாதெனில், இக்கு (மய) என்கிற விருதி விகாரத்தைச் சொல்லுகிறதில்லை. “மயாவைதயோர்பாஷாயாம்” என்கிற சூத்திரத்திலிருந்து, “பாஷாயாம்” என்கிற பதத்துடன் சேர்த்து, “நித்யம்வருஞ்சுராரதிபயஃ” என்கிற சூத்திரத்தினால் உலகவார்த்தையில் மாத்திரம் (மய) என்கிற விருதி விகாரத்தைச் சொல்லுமே ஓயிய வேதத்தில் விகாராத்மத்தைச் சொல்லாது. “தத்ப்ரக்ருதவசநேமயம்” என்கிற சூத்திரத்தினால் நிறைந்தவனென்றே ஏற்படும். ஆகலால், ஸ்வல்பானந்தமுடைய ஜீவனன்று. மேலும், “ஏஷஷ்மயெவாகந்தயாதி” என்றும், “ரஸம்மயேவாயம்ஸப்தவாகந்தீபவதி” என்றும் ஜீவர்களுக்கு ஆனந்தத்தை விளக்கிறவனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், “ஸத்யம்ஞ்ஞாகமகந்தம்ப்ரம்ம” என்கிற மந்திரத்தையே மேல்பாகங்கள் விவரிக்கின்றனவாதலாலும் ஆனந்தமயனென்பது ப்ரம்மமே.

ஆனந்தவல்லி முற்றிற்று.

சுசு - இந்த வசனத்தை, ப்ரோவாவ-சொன்னார். சுசு-சரீரம், ப்ராண-ப்ராணவாயு, உக்ஷு- கண், ஸ்ரோத்ரு - காது, மூ- மனது, வா-வ - வாக்கு இவைகளை (ஸ்ரூஷ-ப்ரம்மம்), உதி - என்று, (இதை)ப்ரோவாவ - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. சுஹ - அந்தப் பிள்ளையைக் குறித்து, உவாவ - சொன்னார். யத- எவனிடத்தில் நின்றும், உரோதி - இந்த, ஹ-தாதி - வந்துங்கள், ஜாயதே - உண்டாகித் தனவோ, ஜாதாதி - உண்டானவோ, யெ - எவனால், ஜீவணி - உயிருடனிருக்கின்றனவோ, யசு - யாததான்மை, ப்ரயணி - முடிவிலடைகின்றனவோ, சுஹிஸ-விஸுனி - ஒன்றாகின்றனவோ, ஸ- ப்ரயணினி - அசத்தை யடைந்தன வாய்க்கொண்டு, யசு - யாதொரு ப்ரம்மத்தினிடத்தில், சுஹிஸ-விஸுனி - ஒன்றாகும்படியடைகின்றனவோ அல்லது, யசு - யாதொரு ப்ரம்மத்தை, ப்ரயணி - மோஷத்தில் அடைகின்றனவோ, சுஹிஸ-விஸுனி - ப்ரளயகாலத்தில் அடைகின்றனவோ, சுசு - அதை, விஜீஜாவஸ - அறிவாயா, சுசு - அது, ஸ்ரூஷ - ப்ரம்மம், உதி - என்று, (இதை)உவாவ - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. ஸ- அந்த பிருகுவானவர், தவ- தவத்தை, சுதவ- சுதவத்தை, ஸ- அந்த பிருகுவானவர், தவ- தவத்தை, தவ- தவத்தை, சுதவ - செய்து.

(ஸ்ர - ஹ.) ப்ரம்மம் ஆகாயம் முதலிய வஸ்துக்களைப் படைத்து, அவைகளினுட்புகுந்து, அவ்வவைகளின் பேதங்களால் காணப்படுகிறதாவகயால், அவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், ஒருவராலும் காணமுடியாத தன்மையுடைய ப்ரம்மமே காணன்று அறிந்தவன் புண்ணிய பாவங்களென்றிற் கர்மங்களினால் பிறவிக்காட்படுத்த முடியாதவன் என்று ஆனந்தவல்லியில் சொல்லியிருந்தது. இப்பொழுது ப்ருகுவல்லியில் ப்ரம்மவித்தைக்குக் காரணம் தவமேயென்று சொல்லுகிறது. இதில் தன் பிரியமுள்ள பிள்ளைக்குத் தகப்பனாராலுபதேசிக்கப்பட்டதென்று வித்தையை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதற்காகக் கதையொத்த சொல்லப்படுகிறது. அதில் அன்னம் முதலியவைகள் ப்ரம்மத்தை அறிவதற்கு வழிகளாதலால், அவைகளை ப்ரம்மமாகச் சொல்லுகிறார். “ப்ராணஸ்யப்ராண உத்சக்ஷுஷ்சக்ஷு ருதஸ்ரோத்ரஸ்யஸ்ரோத்ரமந்நஸ்யாந்நம்மந ஸோமநோயேவிதஸ்ஸ்தேந்சித்யுப்ரம்மபுராணஸ்யம்” என்று சுருதி சொல்லியிருக்கிறது. எல்லா ப்ராணிகளுமுண்டாகும்போதும் இருக்கும்போதும் நாசமடையும்போதும் எந்த வஸ்துவுடன் ஒன்றுயிருக்கின்றனவோ, அதுவே ப்ரம்மம் என்று தகப்பன்சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ப்ரம்மமின்னதென்று தெளிவா யேற்படாமையால் அப்படி ஏற்படுவதற்கு, “மஹஸ்-சந்த்ரயானாம்சஜகாரீர்யம்பரமந்தபஃ தஜ்ஜயாயஸஸர்வதர்மெப்யஸஸதர்மபரஉச்யதே” என்று தவமே காரணமாகச் சொல்லியிருத்தலால் அம்மகர்ஷி தவம் செய்தார்.

(ஸ்ர - ஹ.) மேற்கூறிய அடையாளங்களால் மாத்திரமல்லாமல் வேறு அடையாளங்களாலும் ப்ரம்மத்தைத் தெரிவித்திறதற்கும், அப்படி ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குத் தவம் செப்து அதினால் பரிசுத்தமான மனதே காரணமென்று தெரியப்படுத்துவதற்கும் ப்ருகுவல்லியாரம்பிக்கப்படுகிறது. பிள்ளையின் மனதைச் சோதிப்பதற்காக, அன்னம் முதலியவைகளை ப்ரம்மமாகச் சொல்லியதினால் கலங்கின மனதுடன் கூடிய பிள்ளைக்கு ப்ரம்மத்

நினைவு அடையாளத்தை மேலே சொல்லுகிறார்: எல்லா வஸ்துக்களும் எந்த வஸ்துவிலும் திணுண்டாகின்றனவோ, எதினால் பிழைத்திருக்கின்றனவோ, எவ்விடத்தில் தேருகின்றனவோ, மோகஷத்தில் எந்த வஸ்துவைத் தேருகின்றார்களோ, அதவே ப்ரம்மம் என்று தகப்பன் சொல்லியதைக் கேட்டு அதைத் தெளிவாய்த் தெரிந்து கொள்வதற்குத் தவம் செய்வார்.

சுதஸ்வஜெஹத்யுஜாநாஸ | சுநாபெஜவவஜிரேநிலகிதாநிஜாய
ஜெ | சுநெநஜாதாநிஜீவஜி | சுதஸ்வவஜுமிஸஸ்விநகீதி | கமிஜாய
வாநரெவவராணஸ்விதராஃவவஸார | சுயிஹிமதவொஸுஜெஹதி |
தந் | ஜொவாய | தவஸாஸுஹவிஜீஜாஸஸ | தவொஸுஜெஹதிஸத
வொதவு | த | ஸதவஸவா | ஐதிஜிதீயொநுவாகி ||

అన్నబ్రహ్మైవ్యమావాత్ । అన్నాద్యైవభిర్విమానభూతానామాయస్తే । అన్నేనబాతానీతి
 వంతి । అన్నంపయంత్యిభి సంవతంతీతి । తద్విజ్ఞానుః । పునరేవమనంతి శరముపసూరః । అగ్నిహి
 భగవోబ్రహ్మైతి । లోకంహూవాచ । ఇవసాబ్రహ్మవిజ్ఞానవ్య । తపోబ్రహ్మైతి । సతపోతత్త్వతః ।
 సతత సమా ॥ అను ॥ ౨ ॥

(ப் - ம்.) கூறா - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவானது, ஸ்ரீஹி - ப்ரம்மம், உதி - என்று, ஸ்ரீநாநாசி - அறித்தார், உலோகி - இந்த, ஸ்ரீநாநி - ப்ராணிகள், கூறாஹ்விவஹவய - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவில் நின்றுதானே, ஜாயனெ - உண்டாகின்றன. ஜாதாநி - அப்படிப்பட்டன வஸ்துக்கள், சுநெந - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவிலே, ஜேவனி - பிழைத்திருக்கின்றன. கூறா - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவே, ப்ரபணி - ப்ரளயகாலத்திலுடிகின்றன. சுஹிஸஸ்விஸனி - ஒன்றாய்ச் செருகின்றன, உதி - என்று, (ஸ்ரீநாநாசி - அறித்தார்), தஸ - அதை, விஜாய - அறிந்து, வுந்ரெவ - திரும்பவும், விகார - தகப்பனான, வுரூண - வருணனை உவஸஸார - அடைந்தார், ஹெஹவஹி - வாரீர் பூஜ்யனே, ஸ்ரீஹி - ப்ரம்மத்தை, சுயிஹி - அறியச் சொல்லும், உதி - என்று, (இதை) உவஸஸார - என்பதுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுக. தஹ - அந்தப் பின்னையைக் குறித்து, உவாய - சொன்னார். தவஸா - தவத்தினால், ஸ்ரீஹி - ப்ரம்மத்தை, விஜீஜாஸஸா - அறிவாமாக, தவஹி - தவமே, ஸ்ரீஹி - ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குக் காரணம், உதி - என்று, (இதை) உவாய - என்பதுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுக. ஸஹி - அந்தப் பருகுவானவர், தவஹி - தவத்தை, சுதவ்யுத - செய்தார், ஸஹி - அவர், தவஹி - தவத்தை, தவா - செய்து.

(ஸர - ஹா - ஸா - ஹா.)பதார்த்தம்பேரல கருத்து.

பூரணாஸ்தெதிவஜ்ஜநாஸு | பூரணாஸ்தெவவஜ்ஜநாஸிவகிதா
கிதாபஸ்தெ | பூரணநஜாதாஸிவனி | பூரணாஸ்தெயஸாலிஸநீ
தி | தஜிஜாப | வாநரெவவாஸாஸிவகிதாஸாலிஸாஸா | ஸய்லிஸா

அப்படியுண்டான ப்ராணிகள், மெலா - மனதினாலே, ஜீவன் - பிழைத்திருக்கின்றன. மெ - மனதை, ப்ரயணி - ப்ரளயகாலத்திலடைகின்றன. சுவிஸுவிஸுவி - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன, உதி-என்று, (இதை) வுஜாநாசு என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தசு - அதை, விஜாய - அறிந்து, வாநரெவ - திரும்பவும், விதாய - தகப்பனான, வரூண - வருணனை, ஹெமமவ - வாரீர் பூஜ்யரே, ப்ரஹ் - ப்ரம்மத்தை, சுயீஹி - அறியச்சொல்லும், உதி - என்று, உவஸுவார - அடைந்தார். துஹா - அந்த ப்ருகுவைக் குறித்து, தவஸா - தவத்தினால், ப்ரஹ் - ப்ரம்மத்தை, விஜீஜாஸு - அறிந்துகொள், தவீ - தவமானது, ப்ரஹ் - ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குக் காரணம், உதி - என்று, உவா - சொன்னார். ஸு - அந்த ப்ருகு, தவீ - தவத்தை, சுதவ - செய்தார், ஸு - அந்த ப்ருகு, தவீ - தவத்தை, தவ - செய்து.

விஜாநாசு ப்ரெதீவஜாநாசு | விஜாநாசு ப்ரெதீவஜாநாசு
விஜாநாசு | விஜாநாசு ப்ரெதீவஜாநாசு | விஜாநாசு ப்ரெதீவஜாநாசு |
தவிஜாநாசு | வாநரெவவரூணவிதாயுவஸுவார | சுயீஹிமவவா
ப்ரெதீவஜாநாசு | தவிஜாநாசு | தவஸாப்ரெதீவஜாநாசு | தவா
ப்ரெதீவஜாநாசு | ஸுதவாநாசு | ஸுதவாநாசு | ஸுதவாநாசு | ஸுதவாநாசு |

விஜாநாசு ப்ரெதீவஜாநாசு | விஜாநாசு ப்ரெதீவஜாநாசு | விஜாநாசு ப்ரெதீவஜாநாசு |
விஜாநாசு | விஜாநாசு ப்ரெதீவஜாநாசு | விஜாநாசு ப்ரெதீவஜாநாசு |
விஜாநாசு | விஜாநாசு ப்ரெதீவஜாநாசு | விஜாநாசு ப்ரெதீவஜாநாசு |
விஜாநாசு | விஜாநாசு ப்ரெதீவஜாநாசு | விஜாநாசு ப்ரெதீவஜாநாசு |

(ப் - ம்.) விஜாநா - அறிவே, ப்ரஹ் - ப்ரம்மம், உதி-என்று, வுஜாநாசு - அறிந்தார், உதி - இந்த, ஹிதாநி - ப்ராணிகள், விஜாநாசுஹிவஸுவா - அறிவில் நின்றும் தானே, ஜாயநெ - உண்டாகின்றன, ஜாநாநி-அப்படி உண்டான ப்ராணிகள், விஜாநாசு - அறிவினாலே, ஜீவன்கி-பிழைத்திருக்கின்றன, விஜாநா - அறிவை, ப்ரயணி - ப்ரளயகாலத்தில், அடைகின்றன, சுவிஸுவிஸுவி - ஒன்றாய்ச் சேருகின்றன, உதி - என்று, (இதை) வுஜாநாசு - என்பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. தசு - அந்த, விஜாய - அறிந்து, வாநரெவ - திரும்பவும், விதாய-தகப்பனான, வரூண - வருணனை, ஹெமமவ - வாரீர் பூஜ்யரே, ப்ரஹ் - ப்ரம்மத்தை, சுயீஹி - அறியச்சொல்லும், உதி - என்று, உவஸுவார - அடைந்தார். துஹா - அவரைக் குறித்து, தவஸா-தவத்தினால், ப்ரஹ்-ப்ரம்மத்தை, விஜீஜாஸு - அறிவாயாக, தவீ - தவமே, ப்ரஹ் - ப்ரம்மத்தை அறிவதற்குக் காரணம், உதி - என்று, உவா - சொன்னார். ஸு-அந்த ப்ருகு,

அறிவாயென்று சொல்லப்பட்டவராய் அப்படியே தவம்செய்து உள்ளபடியே ப்ரம்மத் திற்கு அடையாளமாகப் பேசப்பட்ட உலகுனைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், முத் தியளித்தல் ஆகிய இவைகளால் ஆனத்தந்தை ப்ரம்மமாக அறிந்து திருப்பதியடைத்தார்- ஆகையால் வருணாள் சொல்லப்பட்டும் ப்ருகுவினையியப்பட்டு மீருக்கிற இந்த ப்ரம்ம வித்தை பரமாத்மாவென்று சொல்லப்பட்ட பரப்ரம்மத்தினிடத்தில் முடிபெற்றது. இந்த வித்தையை எவன் அறியுகிறானோ, அவன் மேற்கூறிய ப்ரம்மத்தினிடத்திலேயே இருக்கிறான். அதாவது (ஸம்) ப்ரம்மத்துடன் ஒன்றாகிறான். (ரம்) ப்ரம்மத்தை அனுப விக்கிறான். எல்லா வஸ்துக்களை சாப்பிட்டத்தக்க சக்தியுள்ளவராகிறான்; இவனுக்கு மிகு த்தப்பள்ளுகளும், குதிணமாரு முதலிய பசுக்களும்; ப்ரம்மத்தை அறிந்ததாலுண்டான வெளியுமுண்டாகின்றன; மிகுத்த கீர்த்தியும் உண்டாகிறது.

சுந்நதிநீராகி | தயுகம் | பூரணாவாசுந் | ஸரீரநோடி |
 பூரணஸரீரஃ பூதிஷித் | ஸரீரஸ்பூரணஃ பூதிஷித் | கடுத
 டநநீநெபூதிஷித் | வயவநதநீநெபூதிஷித் வெடிபூதிஷித் |
 சுநவாநநாடுபாவதி | ஹோநவதி | பூஜயாவஸாஃ பூஜவபூவெ
 ந | ஹோநீதநீர | இலிவபூரோநுவாக் ||

అన్నంసనివాళితః । తద్వృతం । ప్రాణోవాఅన్నం ! శరీరమన్నాదం । ప్రాణేశరీరంప్రతి
ష్ఠితం । శరీరేప్రాణఃప్రతిష్ఠితః । తదేతద్వన్నమన్నేప్రతిష్ఠితం । సయంతదన్నమన్నే ప్రతిష్ఠితం
చేదప్రతిష్ఠితః । అన్నవాసన్నాదోభవతి । మహాస్థవతి । వ్రజయాపశుబ్రహ్మచరదానైః । మహా
స్థిరైః । అను ॥ ౭ ॥

(ப் - ம்.) சுந்நம் - சாப்பிடத்தக்க வஸ்துவை, நுகிர்ப்பாசம் - நித்திக்கக்
கூடாது. தகர் - அது, ப்ரூத்-இவனுடைய கடமை, ப்ராணெவா - ப்ராண
னுனது, சுந்நம் - சாப்பிடத்தக்க வஸ்து, ஸரீரம் - உடல், சுந்நாடி - அன்
னத்தைச் சாப்பிடுகிறது. ப்ராணெ-ப்ராணனிடத்தில், ஸரீரம் - உடலா
னது, ப்ரூதிஷ்டித் - இருப்பையுடையது. ஸரீரெ - உடலில், ப்ராணம் -
ப்ராணனுனது, ப்ரூதிஷ்டித் - இருப்பையுடையது. தகர்வந்தகர் - அந்த
இந்த, சுந்நம் - அன்னமானது, சுந்நெ - அன்னத்தில், ப்ரூதிஷ்டித் - இருப்
பையுடையது, யம் - எவன், வந்தகர் - இந்த, சுந்நம் - அன்னத்தை, சுந்நெ
அன்னத்தில், ப்ரூதிஷ்டித் - இருப்பையுடையதாக, வெடி - அறிகிறதே,
வம் - அவன், ப்ரூதிஷ்டிதி - இருப்பையுடையவனாகவாகிறான். சுந்வாநு -
அன்னத்தையுடையவனாகவும், சுந்நடி - அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும்,
ஊவதி - ஆகிறான், ப்ரூஜ்யா - பிள்ளையினாலும், வஸூயி - பசுக்களாலும்,
ப்ரூஹவயுஸெந-ப்ராம்மண தேஜஸ்ஸினாலும், ஜெஹாநு-பெரியவனாகவும்,
ஊவதி - ஆகிறான். கீதக்யா - கித்தியினாலே, ஜெஹாநு - பெரியவனாகவும்,
(ஊவதி - ஆகிறான்).

சுந்நவரிசுக்ஷீத | ததுதம் | சூவொவாசுந்நம் | ஜெஹாதிநாநாடி |
சுஹுஜெஹாதிஃப்ரதிஷ்டிதம் | ஜெஹாதிஷ்டாவஃப்ரதிஷ்டிதாம் | தநெ
தநுநெநுபுதிஷ்டிதம் | ஸயவநதநுநெநுபுதிஷ்டிதம்வெஷுபுதிஷ்டி
தி | சுநாவாநநாநொஹவதி | ஜெஹாநுவதி | புஜயாவஸாஹிஸுஹவது
வெந | ஜெஹாநீத-ஹா | உதிநவொரோநுவாகம் ||

அஸ்ஸம்ஸம்ஸம் | சந்நிதம் | அஸ்ஸம்ஸம் | சந்நிதம் | அஸ்ஸம்ஸம் | சந்நிதம் |
சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் |
சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் |
சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் | சந்நிதம் |

(ப் - ம்.) சுந்நம் - அன்னத்தை, நவரிசுக்ஷீத - நிராகரிக்கக்கூடாது.
தசு-அது புதுதம்-இவனுடையசுடமை, சூவொவா-ஜலங்கள்ளோ, சுந்நம்-அன்
னமென்பது; ஜெஹாதி - தேஜஸ்ஸானது, சுநாடி-அன்னத்தைச் சாப்பிடு
கிறது. ஜெஹாதி - தேஜஸ்ஸானது, சுஹு - ஜலங்களில், புதிஷ்டிதம் -
இருப்பையுடையது, சூவம் - ஜலங்கள், ஜெஹாதிஷ்டி - தேஜஸ்ஸில், புதி
ஷ்டிதம் - இருப்பையுடையது, தசு-வநதசு - அந்த இந்த, சுந்நம் - அன்
னமானது, சுநெ - அன்னத்தில், புதிஷ்டிதம் - இருப்பையுடையது, யம் -
எவன், வநதசு - இந்த, சுந்நம் - அன்னத்தை, சுநெ - அன்னத்தில், புதி
ஷ்டிதம் - இருப்பையுடையதாக, வெஷு - அறிகுறியை, ஸம்-அவன், புதி
ஷ்டிதி - இருப்பையுடையவனான, சுநாவாந - அன்னத்தையுடையவ
னாகவும், சுநாடி-அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், ஹவதி - ஆகிறான்,
புஜயா - பிள்ளையினாலும், பஸாஹி-பசுக்களாலும், ஸுஹவதுவெந-
பிரம்மண தேஜஸ்ஸினாலும், ஜெஹாநு - பெரியவனாகவும், ஹவதி - ஆகிறான்,
கீத-ஹா-கீர்த்தியினாலே, ஜெஹாநு - பெரியவனாகவும், (ஹவதி - ஆகிறான்).

சுந்நவஹுசுக்ஷீத | ததுதம் | வுயிவ்வாந்நொசூகாவொநாநாடி |
வுயிவ்வாநாநாடிஃப்ரதிஷ்டிதம் | சூகாவொவுயிவ்வாநாநாடி | த
நெதநுநெநுபுதிஷ்டிதம் | ஸயவநதநுநெநுபுதிஷ்டிதம்வெஷுபுதிஷ்டி
தி | சுநாவாநநாநொஹவதி | ஜெஹாநுவதி | புஜயாவஸாஹிஸுஹவது
வெந | ஜெஹாநீத-ஹா | உதிநவொரோநுவாகம் ||

அஸ்ஸம்ஸம்ஸம் | சந்நிதம் | அஸ்ஸம்ஸம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் |
அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் |
அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் |
அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் | அசாந்நம் |

(ப் - ம்.) சுந் - அன்னத்தை, ஸஹ - அநிகமாக, கூரீத - சேர்க்க வேண்டும் அல்லது, (ஸ்)ஹஹகூரீத - பருமானம் பண்ணவேண்டும், தஸ்-அது, ப்ர - இவனுடைய கடமை, வ்யயிவீவா-பூமிதானே, சுந் - அன்னமென்கிறது. சூகாஸி-ஆகாயமானது, சுந்நாடி-அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறது. சூகாஸி - ஆகாயமானது, வ்யயிவீ - பூமியில், ப்ர-திஷ்ணிக் - இருப்பையுடையது, வ்யயிவீ - பூமியானது, சூகாஸி-ஆகாயத்தில், ப்ர-திஷ்ணிக் - இருப்பையுடையது, தஸ்வதஸ் - அந்த இந்த, சுந் - அன்னமானது, சுந் - அன்னத்தில், ப்ர-திஷ்ணிக் - இருப்பையுடையது, யி - எவன், வநதஸ் - இந்த, சுந் - அன்னத்தை, சுந் - அன்னத்தில், ப்ர-திஷ்ணிக் - இருப்பையுடையதாக, வெடி - அநிகிருநே, ஸி - அவன், ப்ர-திஷ்ணிக் - இருப்பையுடையவனாகிருன், சுந்வாடி - அன்னத்தையுடையவனாகவும், சுந்நாடி அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், ஹவதி - ஆகிருன், ப்ர-ஜயா - பின்னையினாலும், வஸாஹி - பசுக்களாலும், ஸ்ஹவஹி-ஸெந - ப்ரம்மண தேஜஸ்ஸினாலும், ஹோடி-பெரியவனாக, ஹவதி-ஆகிருன், கீரூ - கீர்த்தியினாலே, ஹோடி - பெரியவனாகவும், (ஹவதி - ஆகிருன்).

(ஸ் - லா - ரா-ஹ. மேற்கூறிய ப்ரம்மவித்தைக்கு அந்நமான சில தியானங்களைச் சொல்லுகிறது. அவற்றுள் முதலில் ப்ராணன், சரீரம் இவைகள் அன்னமாயும், அன்னத்தாயும், ஒன்றிலொன்றிருக்கிறதாயும் தியானம் செய்யவேண்டும். இப்படித் தியானம் செய்கிறவனுக்கு அன்னத்தை நிந்தியாமலிருத்தல் கடைமை. அப்படியே ஜலத்தையும், தேஜஸையும் அன்னமாயும், அன்னத்தாயும், ஒன்றிலொன்றிருப்பதாயும் தியானம் செய்யவேண்டும். அப்படித் தியானம்செய்பவனுக்குக் கிடைத்த அன்னத்தைத் தன்னதொழிதல் கடைமை. அப்படியே பூமி, ஆகாயம் இவைகளை அன்னமாயும் அன்னத்தாயும் ஒன்றிலொன்றிருப்பதாயும் தியானம் செய்யவேண்டும். அப்படித் தியானம் செய்பவனுக்கு அன்னத்தை விருத்தி செய்தல் அல்லது கொண்டாடுதல் கடைமை. இம்மாதிரி மூன்றுவிதமாகத் தியானம் செய்தவர்களும் நீழிகாலம் இருப்பையுடையவர்களாயும், அன்னத்தைச் சாப்பிடத்தக்க சக்தியுடையவர்களாயும்; பின்னேன், பசுக்கள் ப்ரம்மத்தை அறிந்ததினால் அந்த ஒளி, கீர்த்தி இவைகளால் மிகுத்தவர்களாயும் ஆகிறார்கள்.

நகஃவ நவஸிதௌபு துராவகூதிதயிதம் | தஸாடிபாகயாவஸி
யயாவஸிதௌபுராவாயாஸி | ஸ்ராவயுஸாவஸிதௌபுராவகூதித | வநத
வெடிவெடிதௌபுராவாயாஸி | ஸ்வவெடிதௌபுராவகூதித | வநதவெடி
யெடிதௌபுராவாயாஸி | யெடிதௌபுராவகூதித | வநதவெடி
தௌபுராவாயாஸி | வநதவெடிதௌபுராவகூதித ||

நகஃவ நவஸிதௌபுராவாயாஸி | ஸ்வவெடிதௌபுராவகூதித | வநத
வெடிவெடிதௌபுராவாயாஸி | ஸ்வவெடிதௌபுராவகூதித | வநதவெடி
யெடிதௌபுராவாயாஸி | யெடிதௌபுராவகூதித | வநதவெடி
தௌபுராவாயாஸி | வநதவெடிதௌபுராவகூதித ||

பதுடன் சேர்த்துக்கொள்ளுக. வாலி - வாக்கில், கெழி - அடைந்த பொருளைக் காப்பாற்றுவதில், உதி - என்றும், பூரணவாநயொம்-ப்ரணன் அபரணன் இவைகளில், பொய்கெழிஉதி - பொருளை அடைவதுடன் அதைக் காப்பாற்றுவதென்றும், ஹஸ்யொம் - கைகளில், கபி - செய்கை, உதி - என்றும், வாடிபொம் - கால்களில், மகி - நடை, உதி - என்றும், வாயன-பாயுவென்கிற இந்திரியத்தில், விஹி - விடுத்தல், உதி - என்றும், (உவாவலீத - தியானம் செய்யவேண்டும்), உதி - என்கிற இவைகள், போநுஷி - மனிதன் சரீரத்திலுண்டான, ஸுரோஜா - அறிவுகள், (உகா - சொல்லப்பட்டதுகள்), சுய - பிறகு, ஹெவி - தேவர்களிலுண்டான, ஸுரோஜா - அறிவுகள், (உவ)கெ-சொல்லப்படுகின்றன), வுடின-மழையில், சுவி - சந்தோஷம், உதி - என்றும், விடி-தி - மின்னலில் வலம் - பலம், உதி - என்றும் இங்கு, வஸுஷ - என்பது முதல் மேல்சுருதியின், பூதிவடிவஸுஷ - பசுக்களிடங்களில், யஸி - கீர்த்தி, உதி-என்றும், நகூதெஷு - நகூத்திரங்களில், ஜெராதி - காந்தி, உதி - என்றும், உவெஷு-உபஸ்தத்தில், பூஜாதி - ப்ரஜையை உண்டுபண்ணுதல்.

யஸுஉதிவஸுஷ | ஜெராதிநகூதெஷு | பூஜாதிரஜித
போநுஷுதவஸுஷ | ஸுவிதிரகாஸு | தூதிவெஷு-வாவலீத |
பூதிஷாவாநவதி | தூநுஷுதவஸுஷ | ஹோநவதி | தூநு
உஷுதவஸுஷ | போநுஷுதவதி ||

ஹரிவரணம் | ஹரிவரணம் | ஹரிவரணம் | ஹரிவரணம் | ஹரிவரணம்
ஹரிவரணம் | ஹரிவரணம் | ஹரிவரணம் | ஹரிவரணம் | ஹரிவரணம்
ஹரிவரணம் | ஹரிவரணம் | ஹரிவரணம் | ஹரிவரணம் | ஹரிவரணம்

(ப் - ம்.) கபி - மோகம், ஹரி - ஆனந்தம், உதி - என்றும், ஹரி - ஆகாயத்தில், ஹரி - எல்லாம், உதி - என்றும், தக - அந்த ஆகாயத்தை, பூதிஷா - இருப்பு, உதி - என்று, உவாவலீத - தியானம் செய்யவேண்டும், பூதிஷாவாநு - இருப்பையுடையவனாக, ஹரி - ஆகிறான், தக - அந்த ஆகாயத்தை, ஹரி - மகத், உதி - என்று, உவாவலீத - தியானம் செய்யவேண்டும், ஹரி - பெரியவனாக, ஹரி-ஆகிறான், தக - அந்த ஆகாயத்தை, ஹரி - மனது, உதி - என்று, உவாவலீத - தியானம் செய்யக்கூடவன், போநுஷு-எல்லாவற்றையும் நினைக்கும் சத்தியுள்ளவனாக, ஹரி - ஆகிறான்.

தூநுஷுதவஸுஷ | தூநுஷுதவஸுஷ | தூநுஷுதவஸுஷ | தூநுஷுதவஸுஷ | தூநுஷுதவஸுஷ
தூநுஷுதவஸுஷ | தூநுஷுதவஸுஷ | தூநுஷுதவஸுஷ | தூநுஷுதவஸுஷ | தூநுஷுதவஸுஷ

తన్నుచదివ్యమనీతి । నమ్మంతే ప్నేకమాః । తద్భిహ్వయమనీతి । బ్రహ్మవాదభవతి ।
తద్భిహ్వయపరివరణమనీతి । పర్వోఽనుయంతే ద్విమం తస్సపత్నాః । పర్వోఽనియాధ్యాత్మ
న్యాః । సయశ్చాయంపురుషః । యశ్చ సావాదిత్యైః సువికః ॥ ౪ ॥

(ப - ம்.) தகி - அந்த ஆகாயமானது, தி² வணங்குத்தலென்கிற விதத்தைபுடையது, ஐதி - என்று, உவாலீத - தியானம் செய்யவேண்டும், சுடுஷெ² இந்தத் தியானம் செய்யவனுக்காக, காரீ² - இச்சிக்கப்பட்ட விஷயங்கள், தி² - கீழ்ப்படிகிறதிகள் அதாவது கிடைக்கிறதிகள், தகி - அந்த ஆகாயமானது, ஐ² - பெருத்த குணமுள்ளது, ஐதி - என்று, உவாலீத - தியானம் செய்யவேண்டும், ஐ² - பெருத்த குணமுள்ளது, ஐ² - ஆகிறான், தகி - அந்தஆகாயமானது, ஐ² - பரம்மத்திற்கு, வரி² - சேருமிடம், ஐதி - என்று, உவாலீத - தியானம் செய்யவேண்டும், ஐ² - இந்தப் படித் தியானம் செய்தவனை, தி² - தவேஷிக்கில், ஐ² - சத்துருக்கள், வரி² - கண்டு சாகிறார்கள், சு² - பரிதியில்லாமலிருக்கிற, ஐ² - சத்துருக்களானவர்கள், வரி² - கண்டு சாகிறார்கள், ய² - எந்த, ஐ² - அந்த இந்த பரமாத்மாவானவன், ஐ² - ஐவர்² - கிடைத்திலோ, ய² - ஐவர்² - எந்த இந்தப் பரமாத்மாவானவன், ஐ² - கிடைத்திலோ, ஐ² - அந்த பரமாத்மாவானவன், ஐ² - ஒருவன்.

(ஸ0-ஊ) மேற்கூறிய வாக்கு முதலிய ஸ்தானங்களில் கேஷமம் முதலிய காரியங்களைப் ப்ரம்மமே செய்கிறபடியாலும் ப்ரம்மமே அந்தத்தக் காரியங்களாக அந்தத் விடங்களில் இருக்கிறபடியாலும் ப்ரம்மத்தையே அந்தத்தவிடங்களில் கேஷமம் முதலிய ரூபத்தோடுகூடியதாகத் தியானிக்கவேண்டும். அப்படித் தியானிப்பவனுக்கு கேஷமம் முதலிய அந்தத் பயன்களுண்டாகும்.

(1974 - 1975) ஸ்ரீராமம் முதலிய அந்தந்தக் காரியங்கள் அந்தத் ஸ்தானங்களிலுண்டாகின்றன, ஆதலால் அந்தத் ஸ்தானங்களையே அந்தந்தக் காரியங்களாகத் திரியாப்பவனுக்கு ஸ்ரீராமம் முதலிய அந்தந்தப் பயன்களுண்டாகும்.

வயவனவவ்வி | ஸ்ராவணாகாபுதகு | வனதநீயபிரதாநீ
வஸுஜி | வனதவ்ரணபிரதாநீவஸுஜி | வனதநீநாபிர
தாநீவஸுஜி | வனதவிஜாநீயபிரதாநீவஸுஜி | வனதகிரநீ
யபிரதாநீவஸுஜி | ஐராவதொகாநாநீகாரிவஸுநாநீ
வனதகிரமாயநாநீ | ஐராவதொகாநாநீகாரிவஸுநாநீ ||

புலி தீர்த் தாதுவென தவவுடய புலி தெவாகயி விழுநிவெறாஃ
தடுவனத் தட ஹவரோஹம் தடக் கொவாடுவெறாநு || ௨ ||

యస్మిన్నిదగ్గఁ సంపదైతి సర్వయస్మిన్దైవా అధివిశ్వేనైషేదుః । సదేవభూతంతుభవ్య
మా ఇదంతదత్తురేవమేవోమృతమ్ ॥ ౨ ॥

(ப - ம்.) யஸூதி-எந்தப் பரமாத்மாவின்மீடத்தில், ஐஃ-இந்த, ஸவ-
எல்லா உலகமானது, ஸுரேதிநரேவரெஹெவனகீவதி - என்கிறபடியே
ப்ரளயகாலத்திலொன்றாகச் சேருகின்றதோ, வெறுதிய-சுருஷ்டிகாலத்தில்
பிரிக்கப்படுகிறதோ, யஸூதி - எவனிடத்தில், விஸ்வ - எல்லா, ஹெவா -
தேவதைகள், சுயிதிஹெஹ - அடைந்தார்களோ, தஹெவ - அந்த ப்ரம்ம
மே, ஹித - இறந்த பொருள்களும், தஹ - அந்த ப்ரம்மமே, ஹித -
வரப்போகிற பொருள்களும் அதாவது அந்தந்தப் பொருள்களினும்
நிறைந்திருக்கிறது. ஐஃ-தஃ - இந்த அந்த ப்ரம்மமானது, சுக்ஷரெ - நாச
மில்லாத, வரஹெ - உயர்ந்ததான, வெஹித - ஆகாயத்தில் அதாவது ப்ரம
பதத்தில், (ஹெஹ - இருக்கிறது).

பெநாவது தவ்வழிவலிவீழ்மெநாதிதல்வதிதெஜலாஹு
வாறு | பரிணவஸூரெ ஸவையாவணிதடிக்கொவாரவிஸ்வஜா ||௩||

యేనావృతంబున దివంబహింసయేనాదిత్య ప్రసతిలేజనాగ్రాజనాచ । యమంతస్పము
దేకవయోవయంతి యదక్షరేపరమేవజాః ॥ 3 ॥

(ப் - ம்.) யெந-யாதொரு ப்ரம்மத்தினல், வங்-ஆகாயமும், ளிவங்-
சுவர்க்கலோகமும், லேமிங் - பூமியும், சூவு-கம் - சூழப்பட்டதோ, யெந-
யாதொரு ப்ரம்மத்தினல், தெஜலா - காந்தியாலும், லாஜலா - வெப்பத்
தினாலும், (சூவு)யிதலுந் - பலம் செய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு, சூடி
தூய் - சூரியனுனது, தவதியெநலுபயுலுவதிதெஜலெயி - எங்கிற
படியே ப்ரகாசிக்கிறதோ, யெ-யாதொருப் ப்ரமாத்மாவை, ஸ்ரெயு-
சமுத்திரத்தின் நெயில், கவயி - தூரதிரஷ்டியுள்ள, பூஜா - ஜனங்கள்,
அவயனி - அழிகிறார்களோ, தசு - அந்த ப்ரம்மமானது, ஸ்குரெ - நாச
மில்லாத, வாரெ - ப்ரமபதத்தில், (சூலெ - இருக்கிறது.)

யத்ப்ரவலிதாஜமத்ப்ரவலிதீதொபநஜீவாந்யஸவஜ-ஹி
 ஜோ | யதொஷயீஹிவாநுஷாந்யஸதீதஸலிவெஸஹிதாநிவராவ
 ராணி || ௪ ||

యతిప్రసూతా జగతిప్రసూతా యేనచీవాన్వ్యసనకథూమ్యం । యదోపధిభిఃపు
షన్వశాన్ శ్చివేకథూతాని చరాచరాని ॥ ౪ ॥

எல்லாவற்றையும்; பின்பு - தரிக்கிறதோ அதாவது தனக்கு எல்லாக் கரு
மங்களையும் பூசையாகக் கொள்ளுகிறதோ.

தெவ்வாயின்று அரபு-வந்தியு-வந்தியு | தெவ்வாயு-வந்தியு
கந்தியு-வந்தியு-வந்தியு-வந்தியு || ௭ ||

తదేవాగ్ని ప్రకాశయో ద్దహ్వారిః ప్రమచంద్రమాః । తదేవశుక్రమమృతం తద్భృక్షః తదాపశ్య
ప్రజాపతిః ॥ ౭ ॥

(ப் - ம்) தடிவ - அந்த ப்ரம்மமே, சுதீஃ - அக்தியென்றும், தக் - அந்த ப்ரம்மமே, வாயஃ - வாயுவென்றும், தக்-அந்த ப்ரம்மமானது, வாயுந் - சூரியனென்றும், தடி - அந்த ப்ரம்மமே, உடிஃ - சந்திரனென்றும், தடிவ - அந்த ப்ரம்மமே, ஸூக் - காந்தியோடு கூடினதென்றும், சுடி - சமசாரமில்லாததென்றும், தக் - அதுவே, ஸூக்-ப்ரம்மமென்றும், தக் - அதுவே, சூவஃ-ஜலங்கொன்றும், வஃ-அவனே, வஃ வதிஃ - ப்ரசாபதியென்றும் சொல்லப்பட்டன.

வெவ்விதத்திலுள்ளவற்றையெல்லாம் தவிர்த்துவிட்டு | கருணாநிதி
தனது சொந்தமானவற்றையெல்லாம் தவிர்த்துவிட்டு | கருணாநிதி
வந்திருக்கிறான் || ௮ ||

సర్వేషు మేషజ్ఞిరేమ్యుతః పునసదథి । కలమహారాః కాష్ఠ్యాహారాశ్రాశ్చ
సవకః । అగ్రమాసాహపాఞ్చుతవ స్సంవత్సరశ్శబ్దతాం ॥ ౮ ॥

(ப் - ம்.) விடி-தம்-மின்னல்போன்ற காத்தியோடேகூடிய, வாருஷாசுக்ரபித்தவண-தவிவாபாஸாசு-என்று சொல்லப்பட்ட பரமாத்மனிடத்தில் நின்று, ஸுவெ-ல்-எல்லா, நிவேஷா-நிமிஷமென்று சொல்லப்பட்ட காலங்களானவை, கயிஜ்ஜிரா-உண்டாயின, சுதா-கலையென்றும், சிவமலித-ரம் - முகர்த்தங்களை என்றும், காஷாபு - காஷ்டைகளென்றும், சிவமாராபு - பகவிராவென்றும், ஸுவ-ரம்-எல்லா, சுய-ராவா-பகைகளென்றும், ராவா-மாதங்களென்றும், பித-வசத்தம் முதலிய நுதங்களென்றும், ஸவசிலாபு - வருடமென்றும் சொல்லப்பட்ட காலங்களும், சுதா-உண்டாயின.

வாகுவீழ்வுவெஹைகெனாரிசூரையோலாவம் | நெநநில
புண்டதிராணமியெய்வரிஜமு-மஸி | ததவஸுடுசுகழுததவஸுநாதி
மடிஞ்சும் ||௯||

సత్యమే దేవుడు. సత్యమే అంతరిక్షమధ్యోనుమః । సైవమాధ్యక్షానతిర్వందనమధ్యోమః ॥
 ప్రథమః । సత్యమే దేవుడు. సత్యమే అంతరిక్షమధ్యోనుమః । సైవమాధ్యక్షానతిర్వందనమధ్యోమః ॥

(ப் - ம்) ஸம் - அந்த பரமாத்மாவானவன், சூரம் - ஜலங்களை, பூ -
வெ - உண்டாக்கினார். உலெ - இரண்டுகளான, சுலெரிஷம் - ஆகாயமென்ன,
கபம் - பிறகு, ஸாம் - சுவர்க்கமென்ன, உலெ - இவைகளை, பூ - பூவெ -
உண்டாக்கினார். ஸம் - இந்தப் பரமாத்மாவை, உலெ - உயரத்திலும், கிராம் -
வம் - குறுக்கிலும், லெ - கடுவிலும், மவரிஜம் - ஹம் - ஒருவருமறியவில்லை.
தஸம் - அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு, கஸம் - ஒருவரும், நஸம் - ஈசனாகிற
தில்லை. தஸம் - அந்தப் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமானதுதான், உலெ - பெரிதான,
யஸம் - கீர்த்தி.

[illegible]

ససంధ్యశేష్ఠతిరూపమస్యనచతుషాపకృతిశ్చనైవం । వృదామనీషాదనపాఠభిక్షా
యవసం విదురమృతాశ్చైవసం ॥ ౧౦ ॥

(ப் - ம்.) ஸவு)-இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய, ரூபம்-உருவமானது, ஸ்வரூப - பார்வைக்கு, நவஸ்திஷ்டி - இருக்கிறதில்லை அதாவது பார்க்கக் கூடியதல்ல, கஸ்திஷ்டி - ஒருவனும், வஸ்திஷ்டி - இந்தப் பரமாத்மாவை, வஸ்திஷ்டி - கண்ணினால், நவஸ்திஷ்டி - பார்க்கிறதில்லை, ஸ்வரூப - பக்தியினாலும், கீர்த்திஷ்டி - தைரியத்தினாலும், கீர்த்திஷ்டி - மனத்தினாலும், கீர்த்திஷ்டி - அறியத்தகுந்தவன். 'பெ - எவர்கள், வஸ்திஷ்டி - இந்தப் பரமாத்மாவை, விஷ்டி - அறிகிறார்களோ, தெ - அவர்கள், கீர்த்திஷ்டி - சம்சாரமில்லாதவர்களாக, கீர்த்திஷ்டி - அறிகிறார்கள்.

சுழுவலம்மத்தொடர்விருணமுறையுததுஷ்டா | ஸாஷவரிஷெவம்
புஷிரொநாஸவய்யாவதிருவாரிஜாதஸமமெய்குசந்தை | வலிஜாயகீ
நஸஜிஷ்டரோணம்பு துஜ்வாஸிஷ்திவிருதொவே || கக ||

ఆధ్యక్షస్థంభాతో హిరణ్యగర్భావృష్టాః । ఏవహిదేవఃప్రదిశోమనవాః । త్రావోహి
జాతస్యైకార్థే ఆతః । సవిదాయమాన్సృజన్వనరాణాః । వత్సభాభాస్వివతిశిశ్రోముఖః । ౧౧ ।

(ப் - ம்.) இங்கு, சுஜ்ஜலாலிகத் - இப்படி ஆரம்பிக்கும் அனுவாகத்
தையும், ஹிரண்யமல-ஹி - இப்படி ஆரம்பித்துச் சொல்லும், சுஹி -
எட்டுருக்குக்களையும், (வாஹீயம் - படிப்பது) முன். சுஹஸ்யவாரொ-என்
கிற அனுவாகத்தில், பரிஹவஸி-ஹி கவையாவகி | வாவெ-ஹிஹிஷாஜி
ஹிஷி-ஹி-ஹி-ஹி-என்ற மனவாகச் சமுத்திரத்தில் படுப்பதென்
றும் மின்னல்போன்ற வண்ணமுள்ள புருஷனென்றும் சொல்லுகிற அடை
யாளங்களால் எவ்விதமாக கராயணனே பரதேவதையென்று ஏற்பட்டதோ
அவ்விதமாகவே சுஜ்ஜலாலிகத் - என்கிற அனுவாகத்திலும், ஹிஷு
ஹிஷு-ஹி - என்று ஹி என்கிற பூமிக்கும் வட்சுமிக்கும் காயகளை

வரிசுராவாபுரேவியணிவடிவரிஞ்சுகாபுரிபிசுரவரிஸுலம்
 ஐதஸுதனூலிததவிசுததபவருதபவபுதஜஸு||

పరివ్యాపాపృథివీయంతి సద్యఃపరిలోకా స్సరిదిశఃపరిసుపః । ఋతశ్చతంతంబితతంతవృత్తతదపశ్యతదభవత్ప్రేమాను ॥ ౧౬ ॥

(ப - ம.) ஸவத்ராதொகாநாகரீகாரிபுநுஸந்தரநு என்கிறபடியே ஆதாயம் பூமி அதிலுள்ள வஸ்துக்கள் வைகுந்தம் இவைகளிலெல்லாம் சுருத்தம் செய்தவன் சஞ்சரிக்கிறான் என்று சொல்லுகிறது; ஸுஷீரீ-அப்பொழுதே, ஷாவாபுஷிவீ - ஆகரயம் பூமி இவைகளை, வாரிரணி-சஞ்சரிக்கிறான், தொகாநு-வேறுன சுவர்க்கம் முதலிய உலகங்களையும், வாரிரணி - சஞ்சரிக்கிறார்கள், ஷிஸம்-திக்குகளிலிருக்குமிடங்களிலும், வாரிரணி-சஞ்சரிக்கிறார்கள், ஸுஸம்-சுவர்க்கலோகமென்கிற வைகுந்தத்தையும், வாரிரணி-சஞ்சரிக்கிறார்கள். மேல் பரமம் ஒவ்வொருவருக்கும் இரக்கும்போது அவர்களுடைய புண்ணிய பாவங்களுக்கு அணுரூபமாகவே இரங்குகிறதென்று சொல்லப்படுகிறது, ஸம் - பரமாக்மா, ஜீகஸு) - புண்ணியபாவரூபமான கன்மங்களுடைய, விஜுகி - நிறைந்து, விதகம் - பரவிருக்கும், தகம் - துட்பமான அதிர்ஷ்டத்தை, சுவஸு) - பார்த்தான், வுஜாஸு - பராணிகளிடங்களில், தகம் - அந்த வினைகளின் பயனை, சுமவஸு-உண்டாக்கினான். அதாவது அந்தத்தக் கர்மங்களைச் செய்த பிராணிகளிடத்தில் அக்கர்மங்களுக்கேற்றக் பயனைச் சிருஷ்டித்தானென்பது கருத்து.

வரீதொகாநரீது ஹிதாநிவரீதுஸவடாஃ ப்ரபிஸொபி
ஸஸ | ப்ரஜாவதிப்ரயஜாஃதஸுரதநாநாநிஸஸஸஸஸஸ ||௧௩||

పరిత్యజాకాష్ఠరీత్యథాతానపరిత్య సవాఃప్రదిశోదిశశ్చ । ప్రజాపతిఃప్రథమశ్చాయతః
స్మాత్, నాతాసమభిసంబధూవ ॥ ౧౭ ॥

(ப்-ம்.) ஓரகாநு-உலகங்களை, வரீது-வியாபரித்தும், ஹதாநி - ப்ரணிகளை, வரீது - வியாபரித்தும், லவடா-எல்லா, பூதிஸா-மூலைத் திக்குகளையும், லிஸா - கோரண மந்தத் திக்குகளையும், வரீது - வியா

லாதே, ஹெஹெ-வாராய் அவிஸ் முதலியதைத் தேவர்க்குக்கொடுப்பவனே, (ஹிஸ்குரூபம்-கொல்லுமுருவத்தை), ஸ்னிஹி-தரிக்காமல், சூமஹீ-வரக்கடவாய், லா - என்னை, ஸ்ரியா - ஐசுவரியத்தோடு, வரீவாதய-கூட்டுவாயாக, இம்மந்திரங்களில் பரமாத்மாவைச் சொல்லும் அடையாளங்களில் லாமையாலும் தீபத்துக்கு வாக்குக்கொடுக்கையில் சொல்லப்படுகையாலும், ஸ்மிஜாதவெடி-என்கிற பதங்களின் முக்யமான அர்த்தத்தையு மெடுத்துக் கொள்ளலாம்.

வாஸுஷஸ்யவிஷ்ணுவஹஸராக்ஷஸ்யஹோரெவஸ்யயீஹி | தந்நாஸுஹிபு
வொடியாஸி || ௨௧ ||

वसुधैवकुतुम्भकम् । तन्नो ब्रह्मा । ॥ ௨௧ ॥

(ப் - ம்.) அந்தந்த தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்க்கும் ஜபிக்கைக் காக ருத்திரகாயத்திரி முதலிய பெயர்களுையுடைத்தான மந்திரங்களை மேல் சொல்லுகிறது. வாஸுஷஸ்ய-மகாபுருஷனை, விஷ்-உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), லஹஸராக்ஷஸ்ய - ஸஹஸ்ராக்ஷனென்கிற, ஹோரெவஸ்ய - ருத்திரனை, யீஹி - தியானம் செய்கிறோம், நஃ - நமக்கு, ஸுஹி - உருத்திரனாவன், தசி - அந்த உபாஸனத்தை, ப்ரவொடியாஸி-நிறைவேற்றட்டும், ஸாக்ராதஜாநிஹி-என்கிறபடியே பகவதுபாஸநத்திற்குச்சங்கரனைத் தியானிப்பது காரணமாதலாலும் பாஸ்கரரு மிப்படியே வியாக்யானம் செய்திருத்தலாலுமிங்கு, வாஸுஷ-என்கிறது நாராயணனையே எல்லாம் உருத்திரனைச் சொன்னாலும் விரோதமில்லை.

வாஸுஷஸ்யவிஷ்ணுவஹஸரெவஸ்யயீஹி | தந்நாஸுஹிபு
வொடியாஸி || ௨௨ ||

वसुधैवकुतुम्भकम् । तन्नो ब्रह्मा । ॥ ௨௨ ॥

(ப் - ம்.) தசிவாஸுஷஸ்ய-மேற்கூறிய நாராயணனை, விஷ்ணு-உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), ஹோரெவஸ்ய - உருத்திரனை, யீஹி - தியானம் செய்யக்கடவோம், நஃ - நமக்கு, ஸுஹி - உருத்திரனாவன், தசி-அந்த நாராயணோபாஸநத்தை, ப்ரவொடியாஸி - நிறைவேற்றட்டும்.

வாஸுஷஸ்யவிஷ்ணுவஹஸரெவஸ்யயீஹி | தந்நாஸுஹிபு
வொடியாஸி || ௨௩ ||

वसुधैवकुतुम्भकम् । तन्नो ब्रह्मा । ॥ ௨௩ ॥

(ப் - ம்.) தசிவாஸுஷஸ்ய-மேற்கூறிய நாராயணனை, விஷ்ணு-உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), வஹு-தூணாய - வளைந்த மூக்கையுடைய கஜானனை, யீஹி - தியானம்செய்யக்கடவோம், நஃ - நமக்கு, ஹி - கஜானனாவன், தசி - அந்த நாராயணோபாஸநத்தை, ப்ரவொடியாஸி-நிறைவேற்றிவைக்கட்டும்.

ததாருஷாயவிடிஹவாஸாபகாயயீஹி | ததநாமிஸா
வஹிவொடியாசு || ௨௪ ||

ததாருஷாயவிடிஹவாஸாபகாயயீஹி | ததநாமிஸாபகாயயீஹி || ௨௪ ||

(ப் - ம்.) ததாருஷாய - மேற்கூறிய நாராயணனை, விடிஹ - உபாஸிக்கிறோம் (அதற்காக), வு - வண - பகாய - நல்லவண்ணமுள்ள பக்கங்களையுடைய கருடனை, யீஹி - தியானம்செய்யக்கடவோம், ஸி - நமக்கு, மஸா - கருடனுனவன், தசு - அந்த நாராயணதியானத்தை, வு - வொடியாசு - நிறைவேற்றிவைக்கட்டும்.

காதுராயநாயவிடிஹகருகாரியீஹி | ததநாமிஸாபகாயயீஹி
வொடியாசு || ௨௫ ||

காதுராயநாயவிடிஹகருகாரியீஹி | ததநாமிஸாபகாயயீஹி || ௨௫ ||

(ப் - ம்.) காதுராயநாய - கோத்திரத்தால் காத்தியாயனியான தூர்க்காதேவியை, விடிஹ - உபாஸிக்கிறோம், கருகாரிய - மிகவும் காந்தியுள்ள அந்தச் சிறுவயதுள்ள தூர்க்காதேவியை, யீஹி - தியானம் செய்க்கடவோம், ஸி - நமக்கு, ஹி - தூர்க்கையானவன், தசு - அந்த உபாஸகத்தை, வு - வொடியாசு - நிறைவேற்றட்டும் இந்த நுக்குக்குத் தூர்க்கா காயத்ரீயென்று பெயர்.

நாராயணாயவிடிஹவாஸாபகாயயீஹி | ததநாமிஸாபகாயயீஹி
வொடியாசு || ௨௬ ||

நாராயணாயவிடிஹவாஸாபகாயயீஹி | ததநாமிஸாபகாயயீஹி || ௨௬ ||

(ப் - ம்.) நாராயணாய - நாராயணனை, விடிஹ - உபாஸிக்கிறோம். வாஸாபகாய - வாகதேவனைன்கிற நாராயணனை, யீஹி - தியானம்செய்யக்கடவோம், ஸி - நமக்கு, விஹி - விஷ்ணுவானவர், தசு - அந்த நாராயணத் தியானத்தை, வு - வொடியாசு - நிறைவேற்றிவைக்கட்டும்.

வஹஸ்யவாரிபெவீஸாதலிதாஸாதாஸா | வஹஸ்யவாரிபெவீஸாதலிதாஸாதாஸா
பெவீஸாதலிதாஸாதாஸாதா || ௨௭ ||

வஹஸ்யவாரிபெவீஸாதலிதாஸாதாஸாதா | வஹஸ்யவாரிபெவீஸாதலிதாஸாதாஸாதா || ௨௭ ||

(ப் - ம்.) ஸ்கானம் செய்வதற்கு அங்கமாகிய தலையிலுருகும் புல்லை வைப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. வஹஸ்யவாரி - எல்லாப்பொருளிலு முயர்த்ததாகவும், ஸாதலிதா - அனேக வேர்களையுடையதாகவும், ஸாதாஸா - அனேகம் முளைகளையுடையதாகவும், ஹஸ்யவாரி - கெட்ட கவப்பனங்களைப் போக்கடிக்கும் தன்மையுள்ளதாகவுமிருக்க

அகம்

தைத்திரீயோபநிஷத்பாஷ்யம்.

கிம், உதீர - அருகமபுல்லானது, வெ - என்னுடைய, ஸவ-ஓ - எல்லா, வா-வ - பாவத்தையும், ஹ-த - போக்கடிக்கட்டும்.

சுஸூகிரானெயசுரானெவிஷு-சுரானெவஸு-யர - ஸிரஸாயா ரி-தா-பெ-விர-க-வ-ர-ஓ-வ-பெ-வ-பெ - உபூ-த-வ-விர-ஹெண-க-ய-ஷ-ந-ஸ-த-வ-ஹ-நா || ௨௮ ||

சுஸூகிரானெயசுரானெவிஷு-சுரானெவஸு-யர - ஸிரஸாயா ரி-தா-பெ-விர-க-வ-ர-ஓ-வ-பெ-வ-பெ - உபூ-த-வ-விர-ஹெண-க-ய-ஷ-ந-ஸ-த-வ-ஹ-நா || ௨௮ ||

(ப-ம்.) ஸ்நானகாலத்தில் மண்ணெடுப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. சுஸூகிரானெ - குதிரைகளால் தாண்டப்பட்டும், ரயசுரானெ - தேர்களால் தாண்டப்பட்டும், விஷு-சுரானெ - மகாவிஷ்ணுவினால் தாண்டப்பட்டிருக்கிற, ஹெவஸு-யர-பெ-வி - வாராய் பூமிதேவியே, (ஹ-நீ), ஸிரஸா-சிரஸினாலே, யாரி-தா-ஸ-தீ-தரிக்கப்பட்டவளாய்க்கொண்டு, ரோ-என்னை, வ-பெ-வ-பெ - அடிக்கடி, ர-க-வ-விர - ரகிப்பாயாக. (ஹ - நீ), வ-ர-ஹெண - வராகரூபியான, க-ய-ஷ-ந - மகாவிஷ்ணுவினாலே, ஸ-த-வ-ஹ-நா - அனேக யத்தனத்தினாலே, உபூ-த - தூக்கப்பட்டவளாக, சு-வ-பெ-வ-பெ - ஆகி என்று ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுகிறது.

ஹ-த-வ-ஹ-நா - அனேக யத்தனத்தினாலே, உபூ-த - தூக்கப்பட்டவளாக, சு-வ-பெ-வ-பெ - ஆகி என்று ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுகிறது.

ஹ-த-வ-ஹ-நா - அனேக யத்தனத்தினாலே, உபூ-த - தூக்கப்பட்டவளாக, சு-வ-பெ-வ-பெ - ஆகி என்று ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுகிறது.

(ப-ம்.) ஸ்நானகாலத்திலாவது பிறகாவது மண்ணைத்தரிப்பதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லுகிறது. ஹ-த-வ-ஹ-நா - அனேக யத்தனத்தினாலே, உபூ-த - தூக்கப்பட்டவளாக, சு-வ-பெ-வ-பெ - ஆகி என்று ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுகிறது.

மதுவிராரோஹாராயஷ்டாங்கித்ருவாஷ்டாங்கரீஷிணீ | ரஸுரீத்
வவடூலதநாநாகாபிவஹாவஹயெபிரியா ||௩௦||

கண்டவாரோஹாராயஷ்டாங்கித்ருவாஷ்டாங்கரீஷிணீ | ரஸுரீத்
வவடூலதநாநாகாபிவஹாவஹயெபிரியா ||௩௦||

(ப் - ம்) இந்த மந்திரமும் மண்ணைத் தரிப்பதற்கே உபயோகிக்கிறது.
மயவிராரோ - கந்தத்தாலறியவேண்டியவளாகவும், வாவெஹீ - பாவங்க
ளாலே, ஹாராயஷ்டாங்க - அசைக்கக்கூடாதவளாகவும், தித்ருவாஷ்டாங்க -
எப்பொழுதும் நிறைந்தவளாகவும், ரீஷிணீ - கோமயம் முதலியதடன்
கூடினவளாகவும், வவடூலதநாநா - சசலப்ராணிகளுக்கும், ரஸுரீ -
நாயகியாகவும், பிரிய - சம்பந்தமாகவுமிருக்கிற, வாவ - உன்னை, ஹஹ-இவ்
விடத்தில், ஸ்வயெ - கூப்பிடுகிறேன்.

ஹிரண்யஸூரோவாணவபெஷிதீயடோவெஷிதீயாஹதீ | யந்
யாமுதூலாயதநாநாவாவெஷிதீயாஹதீ | யந்நிநலாவாஹ
கூடேணாவாஹாஷ்டாங்குத | தந்நிநலாவாஹாஷ்டாங்குத
தந்நிநலாவாஹாஷ்டாங்குத | தந்நிநலாவாஹாஷ்டாங்குத ||௩௧||

ஹிரண்யஸூரோவாணவபெஷிதீயடோவெஷிதீயாஹதீ | யந்
யாமுதூலாயதநாநாவாவெஷிதீயாஹதீ | யந்நிநலாவாஹ
கூடேணாவாஹாஷ்டாங்குத | தந்நிநலாவாஹாஷ்டாங்குத
தந்நிநலாவாஹாஷ்டாங்குத | தந்நிநலாவாஹாஷ்டாங்குத ||௩௧||

(ப் - ம்) ஸ்நானகாலத்தில் தீர்த்தங்களுக்கு அதிஷ்டான தேவதையை
ப்ரார்த்தனை செய்கிறதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. ஹிரண்ய
ஸூரோ - ரமணியமான ஆயுதத்துக்கடிய, வாவாண - வருணதேவனை,
வபெஷி - சரணமடைகிறேன், (கூ - நீ), யாவதீயாசிக்கிற, வெ-என
க்கு, தீயடோ - தீர்த்தத்தை அதாவது பரிசுத்த ஜலத்தை, வெஷி - கொடு,
கலாயதநாநா - துஷ்டர்களிடத்தில், யாவ - என்னால், யசு-எது, ஹதீ - சாப்
பிடப்பட்டதோ, வாவெஷி - பாவினிடத்தில் நின்று, யுதிமுஹஸு -
வாங்குகிறதும், (கூ - நீ) - செய்யப்பட்டதோ, வெ-என்னுடைய, நலாவா -
மனதிலும், வாவா - வாக்கிலும், கூடேணாவா - செய்கையிலும், யசு-
எந்த, ஹாஷ்டாங்க - கெட்ட நடத்தையானது, (கூ - நீ) - செய்யப்பட்டதோ,
தசு - அதை, நு - நமக்கு, ஹி - இந்திரனும், வாவாண - வருணனும்,
வஹஸு - ப்ருகஸ்பதியும், வாவிகா - சூரியனும், வாவாவா -
அடிக்கடி, வாவாண - பரிசுத்தம் செய்யக்கடவர்கள்.

வாவித்ராநகுவலுஷய யவாணாஹித்ராநகுவலுஷய
யெபிரியாநகுவலுஷய யவாணாஹித்ராநகுவலுஷய ||௩௨||

ஸுமத்ராஸகங்கா டயஸ்யம் மயஸ்ய நுபுயம் ஸுமத்ரா டீஸ்யம்
மணம் ॥ 32 ॥

(ப்-ம்.) தீ தந்தை ஜபிக்கிறதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது.
நீ - நமக்கு, குலம் - தீர்த்தங்கள், ஸுமத்ரா - நற்றீர்த்தங்களாகவும், ஒஷ
யம் - பயனுள்ளவைகளாகவும், ஸும - ஆகக்கடவது, தவீஸ - எதிரிக்கு,
உமத்ரா - கெட்ட கட்டைத்தருவதாக, ஸுமயாஸம் - ஆகக்கடவது,
யம் - எவன், சுலாஸ - எங்களை, வெஷி - துவேஷிக்கிறதோ, யம் - நாம்,
யம் - எவனெத்தான், தீஷம் - துவேஷிக்கிறோமோ.

நடுமையெவ்வெதே நடு உபாயநடுவா வரணாய நடுவா வரணாய
நெடுநடுவாய் ॥ 33 ॥

நடுமையெவ்வெதே நடு உபாயநடுவா வரணாய நடுவா வரணாய
நெடுநடுவாய் ॥ 33 ॥

(ப்-ம்.) ஜலத்துக்குள்ளிருக்கும் தேவதையை நமஸ்கரிப்பதற்கு இந்த
மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. ஸும - ஜலத்துக்குள்ளிருக்கும், உமயெ-
அகந்தேவதையை, நடு - நமஸ்கரிக்கிறேன், உபாய - இத்திரினை, நடு -
நமஸ்கரிக்கிறேன், வரணாய - வருணனை, நடு - நமஸ்கரிக்கிறேன், வா
ரு - நெடு - வருணனுடைய பத்தியை, நடு - நமஸ்கரிக்கிறேன், சுஷி -
ஜலங்களை, நடு - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

யடிவாரு - உருவடிவெய்யுடையவாரு - தடிவமது தாசு | சுதிராஸநா
உதீவாரு - உருவடிவெய்யுடையவாரு - தடிவமது தாசு | சுதிராஸநா
உதீவாரு - உருவடிவெய்யுடையவாரு - தடிவமது தாசு | சுதிராஸநா

யடிவாரு - உருவடிவெய்யுடையவாரு - தடிவமது தாசு | சுதிராஸநா
உதீவாரு - உருவடிவெய்யுடையவாரு - தடிவமது தாசு | சுதிராஸநா

(ப்-ம்.) ஸ்ரீகாலத்தில் ஜலத்திலிருந்து மழுக்குகளை விலக்க இம்
மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. ஸும - ஜலங்களுக்குள், யசு - எது, சு - உரு-
குருமானதோ, யசு - எது, சு - உரு - பரிசுத்தமல்லாததோ, யசு - எது,
சு - சாத்தியக்கொடாததோ, தசு - அது, சு - உருவமது தாசு - ஒதுங்க
ட்டும், சுதிராஸநா - சாஸ்திரமிசையாத சாப்பாட்டினாலும், சுதீவாநாசு -
சாஸ்திரமிசையாத பருகுதலாலும், உரு - சுகுணமான, புகி - ஹாசு -
வாங்குதலாலும், யசு - எந்தப் பாவமானது, (ஸு - உரு - உண்டாயிற்றோ),
நடு - என்னுடைய, தசு - அந்தப் பாவத்தை, ராஜா - அரசனான, வரணம் -
வருணனுடைய, வரணம் - கையினால், சுதிராஸநா - போக்கடிக்கட்டும்.

ஸுமத்ராஸகங்கா டயஸ்யம் மயஸ்ய நுபுயம் ஸுமத்ரா டீஸ்யம்
மணம் ॥ 34 ॥

டிகள், வுநஹு - பரிசுத்தம் செய்யக்கடவர்கள், வவ்வ - வசக்கள், வுநஹு - பரிசுத்தம் பண்ணக்கடவர்கள், வுராண - வருணன், வுநாது - பரிசுத்தம் பண்ணக்கடவன், அவயிஷ்டுண - பாவத்தைப்போக்கும் தேவதயானவன், வுநாது - பரிசுத்தம் செய்யக்கடவன்.

சூகாநகோஃப்ரயஜெவியதிநுஜநயந்நாஜாஹநஸ்யாராஜா| வுஷாவ
விதே| சுயிஸாநொசுவெஷுஹஜெதொரொவாவுயெஸுவாநஜநஃ ||

అక్రాంతముడ్రఃప్రథమేవిధముఃప్రత్యయస్యభాభివనస్యరావా ॥ తృతీయఃప్రత్యయః
అక్ష్యబుహుస్సోమోవాస్థధేగువాన్ఇష్టః ॥ ౪౮॥

(ப் - ம்.) ஸுஃ - ஐகத்காரணமாயும், ப்ரஜா - ப்ரானிகளை, ஐத்யநு - உன்டுபண்ணுகிறவனாயும், ஸுவநஸ்ய - உலகத்திற்கு, ராஜா - அரசனாகவும், சூகூநு - எங்கும் ஐதறத்தவனாகவும், வுஷா - இஷ்டத்தைக் கொடுப்பவனாகவும், ஸுஹஸி - குணத்தாலுயர்த்தவனாகவும், ஸொஃ - சந்திரன்போல ஆனந்தத்தை விளைவிக்கிறவனாகவும், உநு - மிருத்த ஐகரியத்தோடுகூடவனாகவும், ஸுவா - மோகும் முதலிய பயன்களைத் தருகிறவனாகவும், ப்ரபு - முத்தியமாகவும், விபு - உலகங்களில் வேறுபட்டிருக்கிற, ஸுலா - நாமலைத்தாழ்வரைபோல் உந்தமாயிருக்கிற, வலி - சுத்தமாயும், ஸுவு - அழிவில்லாததாயும், கிறபரமபதத்தில், வாவு - அதிககார்தியுடன் விருத்தியடைகிறார். இத்தமத்திரம் பகவானுடைய விபூதியைத்தியானம் செய்வதற் குபயோகிக்கப்படுகிறது.

இரதவெடிவெஸுநவாநவஸாஜிராதீபதொநிஜவாதிவெடி
ஸநவ்ஷடிதிசுமபுண்ணிவிபாநாவெவஸிபுஷுரிதாத)யி||

చాత్రపేదసేనుసహమసామమరాతీయతోనిదహతిపేదః । ససఃసహదతిదుగాఽనినిశ్వా
నాపేవసింధుందురతాత్మగ్నిః ॥

(ப் - ம்) பாவங்களைத் தாண்டுவதற்கு இந்த மந்திரம் சொல்லப்படுகிறது. ஜாதுவெடிவெ - எல்லாம் தெரிந்த பரமாத்மாவின் பொருட்டு, வெலா - பூஜோபகரணமான அவிஸ்ஸை, ஸுநவாசி - அரைக்கக் கடலோமாக, காராதிபதி - சத்துருக்களைப்போல நடக்கும் சத்துருக்களை, வெடிஃதன மர்னது, சிஜலாதி - விடக்கடவது, ஸிஃஅத்த, சுதிஃஅக்கியென்று பெயர் கொண்ட, வஷ-ஃசி - பரமாத்மாவானவன், சுதிஃஅ-ஃராணி - மிகுந்த உபத்திரவங்களோடுகூடிய, விஜரா - எல்லா, ஹாரிதாதி-பாவங்களை, நாவாஃதத்திலே, ஸிஃயுதிவ-நதியைப்போல, (தாரயத-தாண்டுவைக்கட்டும்).

தாழிவனபுரம் தவவாஜகுளம்வெவொரவதிங்குமவொஷுஜு
புரம் | உதபுரவெவொரவணிவம வவெஜுலு தாவி தாவிவநிஜி

(ப் - ம்.) தூக்கத்தைப் போக்குவதற்குத் தூக்கியை இம்மக்கிரத்தால்
ஸ்தோத்திரம் செய்கிறது. தாம் - அந்த, சுழிவண்டாம் - நெருப்புப்போன்ற
வண்ணத்தோடுகூடிய, சுவஸா-தவத்தினால், ஜலஜீ - விளங்குகிற, வெ
ரொயுஜீ - காந்தியுடன்கூடிய, கஜீவமெவஹு - இச்சிக்கப்பட்ட பயன்க
ளின் விஷயத்தில், ஜீ-ஹு-தியானம் செய்யப்பட்டிருக்கிற அதாவது ஒரு
காரியத்தில் நேரிட்டிருக்கும் வீக்கங்களைப்போக்க வல்லனாயிருக்கிற, ஹு
ம-ஹு - தூக்கியென்கிற, ஷெலீ - தேவியை, சுஹம் - நான், ஸாணம்-சு
ணமாக, ஸ்வஷெ - அடைகிறேன், ஸு-தரஸி - நன்றாகத் தாண்டிவைக்
கிறாய், தாவெ - பவத்தின் பொருட்டு, நஜீ - வணங்குகிறேன்.

అగ్నే త్వంపారయానవ్యోమ వాష్పస్వస్థిరతిదుగాఽదివిశ్వా । పూర్వప్రక్షీప్తవహులాన
ఉవీభవతిగోగాయనయానశంయోః ॥ ౪౭ ॥

விசாரிடு நாகும-ஹாஜாதெவ்ஹிம்யா-நநாவாஹிதா திவ
ஷி- | சுமெசசிவநநவாமுணாநாஸாகஹிதா தநநா- |

(ப் - ம்.) ஹெஜாதவெஹீ - வாராய் சர்வக்யனே, ஐ-ம-ஹா-கொடிய
பாவங்களைப் போக்குதிற நீ, விய்யூ-ந்தியை, ந-நாவா-ஓடத்தைப்போல,
வியூபாதி - எல்லா, நஹீ - எங்களுடைய, ஐ-ரிதா-பாவங்களை, சுதிவஷி-
தாண்டிவைத்துக் காப்பாற்றுவாயாக, ஹெகெஹீ - வாராய் அகந்தியே, சுதி
வசு - அத்திறி மகாரிஷியைப்போல், ஹெவா - மனதிலேயே, ஐ-ஹா-நஹீ -
எல்லாம் தெரிந்துகொண்டு, சுஹ்ராக் - எங்களுடைய, த-நி-ஹீ - சரீரங்
களுக்கு, சுவிதா - ரகசுகதை, ஹிதா - ஆக்கடவாய்.

வ்யுதநாஜிதந் ஸஹோநஸுஸுஜிந் ஹவெவிவரோதயஸாஸி |
 ஸநம்பஷட்புதிஷுமபாணிவிஸாக்ஷாரிஷெவொதிஷுரிதாஹ்யுமி || ௪௯ ||
 ஸுதநாஜிதந் ஸஹோநஸுஸுஜிந் ஹவெவிவரோதயஸாஸி | ஸநம்பஷட்புதி
 ஷுதிஷுமபாணிவிஸாக்ஷாரிஷெவொதிஷுரிதாஹ்யுமி || ௪௯ ||

(ப் - ம்.) வ்யுதநாஜித-எதிரி சைந்நியங்களை ஜயிக்கிற, ஸஹோந-
 அடுத்தவர்களின் அபராதங்களைப் பொறுக்கிற, உயு - சத்துருக்கள் விஷ
 யத்தில் உக்கிரானவருக்கிற, சுஜி - அக்கிரமம், வரோ - உயர்த்த, ஸய
 ஸாஸி - ஸ்தானத்தில் நின்று, ஸயஸி - கூடநின்றவனாக, ஹவெவி - கூப்
 பிடக்கடவோம், ஷுதிஷு-அடுத்தவர்களின் அபராதத்தைப் பொறுக்கிற குண
 முடைய, ஸி - அந்த, ஷெவ - பூசியான, சுஜி - அக்கிரமமான, ஷுமபா
 ணி - கொடிய, விஸா - எல்லா, நி - கம்முடைய, ஷுரிதா - பாபங்களை,
 சுதி - போக்கி, வஷட்பு - காப்பாற்றட்டும்.

வ்யுதநாஜிதந் ஸஹோநஸுஸுஜிந் ஹவெவிவரோதயஸாஸி |
 ஸநம்பஷட்புதிஷுமபாணிவிஸாக்ஷாரிஷெவொதிஷுரிதாஹ்யுமி || ௪௯ ||
 வ்யுதநாஜிதந் ஸஹோநஸுஸுஜிந் ஹவெவிவரோதயஸாஸி | ஸநம்பஷட்புதி
 ஷுதிஷுமபாணிவிஸாக்ஷாரிஷெவொதிஷுரிதாஹ்யுமி || ௪௯ ||

ஸுதநாஜிதந் ஸஹோநஸுஸுஜிந் ஹவெவிவரோதயஸாஸி | ஸநம்பஷட்புதி
 ஷுதிஷுமபாணிவிஸாக்ஷாரிஷெவொதிஷுரிதாஹ்யுமி || ௪௯ ||

(ப் - ம்.) சுயரொஷு - யாகங்களில், ரொஷி - துதிக்கத்தருத்தவனாக,
 க - சுதத்தை, வ்யுதநாஜி - கொடுக்கிறும், ஸநாஸ் பழம்மயான, வொ
 தா - கொடுக்கிறவனாகவும், நயுஸு - புவானவப்போல, ஸதி - இருக்கி
 ரும், ஹெவெ - வாராய் அக்கிரமம், ஸா - உன்னுடைய, தநாஸ - சரீர
 த்தை, விஷியஸு - பரிதிசெய்துவை அதாவது கான் கொடுத்த அவிஸ்ஸ
 னலே உன்னுடைய சரீரத்தைத் திருப்திசெய்து வையென்று கருத்து, ஸு
 ஷு - எங்கள் பொருட்டும், ஸஹம் - செளபாக்கியத்தை, ஷுயஸு -
 கொடுப்பாயாக.

ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி | ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி |
 ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி | ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி |
 ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி | ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி |
 ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி | ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி |
 ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி | ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி |

ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி | ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி |
 ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி | ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி |
 ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி | ஹவெவியெவ்யுயிவெவ்யுஸாஸி |

(ப் - ம்.) இது முதலாகிய மந்திரங்கள் ப்ரம்மத்தின் தியானத்தில் உப
 யோகிக்கப் படுகின்றன. ஹ - பூ என்கிற வியாகுருதிக்குப் பொருளா
 கிய, சுதயெ - அக்கிரமமான அந்தர்யாமியாயும், வ்யுயிவெவ்யு - பூமிக்கு

ஹிரமயெவப்யுயிவெஷு^யவரீஹதெதவஸாஹா | ஹுவெவாயவெ
வாஜாரிக்ஷாபயரீஹதெதவஸாஹா | ஸாவராதித்யாபயதிலெவரீஹதெதவ
ஸாஹா | ஹிஹு-வஸு-ஸாநு^யரீஸெவநக்ரு^யஹிஸாதி^யஸரீஹதெதவ
ஸாஹா | நரோரெவெஷு^யஸபாவித்யு^யஹி^யஹிஹு-வஸு-வரீஹ
ரோம் | உதிஷஷஷு^யஸெவதூபெ^யநாநுவாகி^ய

భూరగ్నయేచపృథ్వివైచమహాతేచస్వాహా భువోవాయవేచాంతరిక్షాయచమహాతేచస్వా
హామహాదిత్యాయచదివేచమహాతేచస్వాహా భూర్భువస్సువత్సంధ్రమసేచసత్తత్రేభ్యస్తద్విష్ణుర్భు
వహాతేచస్వాహాసమాదేవ్యేష్యగ్ధా విష్ణుభ్యోఽఘోష్యువమ్యవహాహం ॥ ౫౭ ॥

(ப் - ம்.) ஊல் - பூ என்கிற வியாக்ருதியின் பொருளாயும், கூழியை - அக்திதேவனுக் கத்தர்யாமியாயும், பூயிவெவ்யு-பூமிக் கத்தர்யாமியாயும், ஹெதெவ-பெரியதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்ரூஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹவ் - புவ என்கிற வியாக்ருதியின் பொருளாயும்; வாயவெவ-வாயுதேவனுக் கத்தர்யாமியாயும், ஸ்ரூஷிஷ்யாபவ - ஆகாயத்திற் கத்தர்யாமியாயும், ஹெதெவ-பெரியதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்ரூஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஸுவ-ஸுவ என்கிற வியாக்ருதியின் பொருளாயும், சூஷிஷ்யா - சூரியனுக் கத்தர்யாமியாயும், ஹிவெவ - சுவர்க்கத்திற் கத்தர்யாமியாயும், ஹெதெவ - பெரியதாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவின் பொருட்டு, ஸ்ரூஹா-இந்த அவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்கிறேன், ஹிஹ-ஹவ் - இம்முன்றுக்கும் சேர்ந்து பொருளாயும், ஹூஷிஷ்யா - சந்திரனுக் கத்தர்யாமியாயும், ஹிஹ - திக்குகளுக் கத்

சூவ்வெஸா-ஓகாரொணவஸா-வாஸஸா-ஓணா- என்கிறபடியே உட்புகுந்
திருக்கிறதோ, ஸம் - அந்த, ஸிகு - சகலவிதங்களுக்கு முரியைப்போல்
முடிவு பெறுமிடமான, ஜெஷ்டம் - உயர்த்த, ஜெஷ்டம் - பரமாத்மாவானவன்,
கோ - அந்த, உபநிஷத - ப்ரணவோபநிஷத்தை, ஜெஷ்டம் - தன் சீஷனு
க்கு, பெயராவது - உபநிஷத்தான். தோஷங்கள் சாந்தியடைவதின் பொரு
ட்டுச் சாந்திருபமாகத் தேவர்கள் பிதூர்க்கள் இருவிகள் இவர்களின் வியாதி
ருதியை மேல் சொல்லுகிறது. ஜெஷ்டம் - இருவிகளின் பொருட்டும், ஜெ
ஷ்டம் - தேவர்களின் பொருட்டும், நரி - சேவிக்கிறேன், விஷ்டம் -
பிதூர்க்களின் பொருட்டும், ஸுயா - இந்த அவிஸ்ஸை வேறாமம் செய்கி
றேன், ஹிஷ்டம்-வஸா-வம் - இம்முன்றுக்கும் பொருள், ஓம்பரம்மந்தான்.

நரோஸு ஹிஷ்டம்-வஸா-வம்-இம்முன்றுக்கும் பொருள், ஓம்பரம்மந்தான்.
ஸம்-ஓகாரொணவஸா-வாஸஸா-ஓணா- என்கிறபடியே உட்புகுந்
திருக்கிறதோ, ஸம் - அந்த, ஸிகு - சகலவிதங்களுக்கு முரியைப்போல்
முடிவு பெறுமிடமான, ஜெஷ்டம் - உயர்த்த, ஜெஷ்டம் - பரமாத்மாவானவன்,
கோ - அந்த, உபநிஷத - ப்ரணவோபநிஷத்தை, ஜெஷ்டம் - தன் சீஷனு
க்கு, பெயராவது - உபநிஷத்தான். தோஷங்கள் சாந்தியடைவதின் பொரு
ட்டுச் சாந்திருபமாகத் தேவர்கள் பிதூர்க்கள் இருவிகள் இவர்களின் வியாதி
ருதியை மேல் சொல்லுகிறது. ஜெஷ்டம் - இருவிகளின் பொருட்டும், ஜெ
ஷ்டம் - தேவர்களின் பொருட்டும், நரி - சேவிக்கிறேன், விஷ்டம் -
பிதூர்க்களின் பொருட்டும், ஸுயா - இந்த அவிஸ்ஸை வேறாமம் செய்கி
றேன், ஹிஷ்டம்-வஸா-வம் - இம்முன்றுக்கும் பொருள், ஓம்பரம்மந்தான்.

(ப - ம்.) அறிந்ததை மறக்காமலிருத்தலின் பொருட்டும் இம்மந்திரத்தால்
ப்ரார்த்தனை செய்கிறது, ஸுயா-ஹிஷ்டம்-வஸா-வம்-இம்முன்றுக்கும் பொருள்,
நரி-சேவிக்கிறேன், ஜெ - எனக்கு, யாஸா - அறிந்ததைத் தரித்தல், ஹிஷ்டம் - உண்
டாகட்டும், ஹிஷ்டம்-வஸா-வம்-இம்முன்றுக்கும் பொருள், யாஸா-தரித்தல்,
தரிக்கிறவனாக, ஹிஷ்டம் - ஆகக்கடவேன், ஜெஷ்டம் - இந்த, ஜெ - என்னு
டைய, ஹிஷ்டம் - காதுகளில், யாஸா - கேட்கப்பட்ட வர்த்தமானது,
ஹிஷ்டம் - நமஸ்கரிக்கட்டும்.

ஹிஷ்டம்-வஸா-வம்-இம்முன்றுக்கும் பொருள், யாஸா-தரித்தல்,
தரிக்கிறவனாக, ஹிஷ்டம் - ஆகக்கடவேன், ஜெஷ்டம் - இந்த, ஜெ - என்னு
டைய, ஹிஷ்டம் - காதுகளில், யாஸா - கேட்கப்பட்ட வர்த்தமானது,
ஹிஷ்டம் - நமஸ்கரிக்கட்டும்.

ஹிஷ்டம்-வஸா-வம்-இம்முன்றுக்கும் பொருள், யாஸா-தரித்தல்,
தரிக்கிறவனாக, ஹிஷ்டம் - ஆகக்கடவேன், ஜெஷ்டம் - இந்த, ஜெ - என்னு
டைய, ஹிஷ்டம் - காதுகளில், யாஸா - கேட்கப்பட்ட வர்த்தமானது,
ஹிஷ்டம் - நமஸ்கரிக்கட்டும்.

(ப-ம்.) இம்மந்திரத்தில் ப்ரம்மம்மான முண்டாவதற்குத் தவமே முக்க
காரணமென்று காண்பிவைத்துக்கொண்டு தவமே மனிதர்களுக்கு கவசியமா
சிய ஸத்தியம் சுருதம் இவைகளின் உருவமென்று சொல்லுகிறது. ஹிஷ்டம் -
சத்தியமும், தவம் - தவம், ஹிஷ்டம் - உலகங்களுக்கிடமான வர்த்தையும்,
தவம் - தவம், யாஸா - சாஸ்திரமும், தவம் - தவம், யாஸா-சாஸ்திரமும்,
தவம் - தவம், யாஸா - தானமும், தவம் - தவம், யாஸா-யாஸாமும், தவம் -
தவம், ஹிஷ்டம்-வஸா-வம் - இம்முன்று வியாதிருதிகளும், ஹிஷ்டம் - இந்த
ஹிஷ்டம் - ப்ரம்மமாக, உபநிஷத - தியானம் செய்கிறேன், ஹிஷ்டம் - இது

சுண்ணா - சூட்சுமமான வஸ்துவுக்கும், சுண்ணியாநு - உட்பிரவேசிக்கக்கூடிய சூட்சுத்தையுடையவனாகவும், ஜெஹத் - பெரிய வஸ்துக்களைக்காட்டினும், ஜெஹீயாநு - எல்லாவற்றிலும் நிறைந்திருக்குமவனுமிருக்கிற, சூக்தா - பரமாத்மாவானவன், சுஸ்யு - இந்த, ஜெஹாஃப்ராணியினுடைய, மஹாபாஃ - இருதய குகையில், நிஹிதம் - இருக்கிறான், சுசூதாஃ - கருமபாசங்களற்றவனான, தம் - அந்த, ஜெஹிதாஃ - மகிமையோடேகூடிய, ஸாஸா - எல்லாப்பொருள்களுக்கும் நாயகனான பரமாத்மாவை, (பாஃ - எப்பொழுது), வஸ்யதி - பார்க்கிறானே, (தாஃ - அப்பொழுது), யாதாஃ - பரமாத்மானினுடைய, ப்ரஸாஹாஸி - அருளாலே, வீதஸாகஃ - சோகம் நீக்கினவனாக, (ஹவதி - ஆகிறான்).

வஸுபுராணாஃ ப்ரஹ்மணிக்ஷுஸாஸுபாவிஷுஸாயிபஸுபஜிஹாஃ | வஸுபுஜெஹாஸுபாவிஷுஸாஸுபாவிஷுஸாயிபஸுபஜிஹாஃ |

ஸ்வஸுபுராணாஃ ப்ரஹ்மணிக்ஷுஸாஸுபாவிஷுஸாயிபஸுபஜிஹாஃ | வஸுபுஜெஹாஸுபாவிஷுஸாஸுபாவிஷுஸாயிபஸுபஜிஹாஃ |

(ப் - ம்) தஸாஸி - அந்தப் பரமாத்மாவின்மீடத்தில் நின்று, வஸுபு - ஏழு விதமான, ப்ராணாஃ - செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்னப்பட்ட ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் மனது புத்தி என்கிறதும் சேர்ந்து ஏழு ப்ராணன்களும், வஸுபாவிஷு - காரணபத்யம் முதலான ஏழு அகங்களும், வஸியம் - சமீத முதலிய கருவிகளும், வஸு - ஏழுவிதமான, ஜிஹாஃ - காளிகாரனியென்று முண்டகத்திலோதப்பட்டபடியே அகந்தியின் ஏழுவிதமான நாக்குகளும், உஜெ - இந்த, வஸு - ஏழுவிதமான, ஜெஹாஃ - உலகங்களும், ப்ரஹ்மணிக்ஷு - உண்டாகின்றன, பெஷா - யாதொரு உலகங்களில், வஸுபு - ஏழுவிதங்களான, ப்ராணாஃ - மேற்கூறிய இந்திரிய மனோபுத்திகள் ஏழும், மஹாபாஸி - பரமாத்மானிலே, நிஹிதாஃ - காப்பாற்றப்பட்டவைகளாக, ஹவதி - இருக்கின்றன.

சுசுபுராணாஃ ப்ரஹ்மணிக்ஷுஸாஸுபாவிஷுஸாயிபஸுபஜிஹாஃ | வஸுபுஜெஹாஸுபாவிஷுஸாஸுபாவிஷுஸாயிபஸுபஜிஹாஃ |

ஸ்வஸுபுராணாஃ ப்ரஹ்மணிக்ஷுஸாஸுபாவிஷுஸாயிபஸுபஜிஹாஃ | வஸுபுஜெஹாஸுபாவிஷுஸாஸுபாவிஷுஸாயிபஸுபஜிஹாஃ |

(ப் - ம்) சுதம் - இந்தப் பரமாத்மாவின்மீடத்தில் நின்று, வஸுபு - ஏழுவிதமான, வஸுபு - எல்லா, யிரயஸு - பாவதங்களும், (உசுபு - உண்டாகின்றன), சுசுபு - இந்தப் பரமாத்மாவின்மீடத்தில் நின்று, வஸுபு - அனைத்துவிதங்களான, வஸுபு - கங்கை முதலிய நதிகளும், வஸுபு - பெருகுகின்றன, சுதம் - இந்தப் பரமாத்மாவின்மீடத்தில்

ங்களுக்குக் கண்போன்ற அறிவைக் கொடுப்பவனாகவுமிருக்கிற பரமாத்மாவை, உமவாரீஹ - ஸ்தோத்ரம் செய்து கூப்பிடுகிறோம், ஸ்ரீ - எங்களுக்கு, காவிரி - அடிக்கடி, வலெஸாரி - தனத்தை, வநாதி - கொடுக்கட்டும்.

சுடியாநொடெவவலிதெய்யஜாவஸிலாலீஸுளமம் | வராவாஷுவி யத் ஸாவ||

சுடியாநொடெவவலிதெய்யஜாவஸிலாலீஸுளமம் | வராவாஷுவி யத் ஸாவ||

(ப் - ம்.) டெவ - விளங்குகிற, ஸவிதே - படைத்தவனே, சுடிய - இப் பொழுது, ஸ்ரீ - எங்களுக்கு, வராவாஷு - பராணிகளின் சமர்த்தியோடுகூடிய, ஸுளமம் - செல்வத்தை, ஸிலாலீ - உண்டுபண்ணினாய், வாஷுவிதே - கெட்ட சுவப்பந்தாலுண்டான பயத்தை, வராவாஷு - போக்கடிப்பாயாக.

விஸாதிடெவவலிதெய்யஜாவஸிலாலீஸுளமம் | வராவாஷுவி யத் ஸாவ||

(ப் - ம்.) டெவ - விளங்குகிற, ஸவிதே - படைத்தவனே, விஸாதி - எல்லா, வாஸிலாலீ - பாவங்களே, வராவாஷு - போக்கடிப்பாயாக, யதி - யாதொன்று, வாஷு - கேஷமமோ, ததி - அதை, தெ - எனக்கு, ஸுளமம் - உண்டுபண்ணு.

யிவாவாதாஜதாயதெய்யஜாவஸிலாலீஸுளமம் | வராவாஷுவி யத் ஸாவ||

யிவாவாதாஜதாயதெய்யஜாவஸிலாலீஸுளமம் | வராவாஷுவி யத் ஸாவ||

(ப் - ம்.) யிவாவாதெ - பரமாத்மாவை இச்சிக்கிற, ஸ்ரீ - நமக்கு, வா தாதி - காற்றுக்கள், யிவ - தேனை, கூரணி - பெருக்கட்டும், ஸிலாலீ - கடல்களும், கூரணி - பெருக்கட்டும், வாஷுவிதே - கொடுகளும், யிவ - தே னுள்ளவைகளாக ஸுள - ஆகட்டும்.

யிவாவாதாஜதாயதெய்யஜாவஸிலாலீஸுளமம் | வராவாஷுவி யத் ஸாவ||

யிவாவாதாஜதாயதெய்யஜாவஸிலாலீஸுளமம் | வராவாஷுவி யத் ஸாவ||

(ப் - ம்.) யிவாவாதெ - இரவிலும், உஷுவிதே - பகலிலும், (ஸுளமம் - இரவிலும்), யிவ - தேனை, (கூரணி - பெருக்கட்டும்), வாஷுவிதே - பூமியிலிருக்கும், ருஜி - தூள்களும் யிவ - தேனுள்ளதாகட்டும், ஸ்ரீ - நம க்கு, விதா - தகப்பனென்று கூறப்பட்ட, வாஷுவிதே - சுவர்க்கமும், யிவ - தே னுள்ளதாக, ஸுள - ஆகட்டும்.

யிவாவாதாஜதாயதெய்யஜாவஸிலாலீஸுளமம் | வராவாஷுவி யத் ஸாவ||

யிவாவாதாஜதாயதெய்யஜாவஸிலாலீஸுளமம் | வராவாஷுவி யத் ஸாவ||

(ப் - ம்.) ஸ்ரீ - நமக்கு, வநாதி - விருகுகளும், யிவாவாஷு - தேனுள் ளதாக, ஸுள - ஆகட்டும், ஸுளமம் - சூரியனும், யிவாவாஷு - தேனுள்ள

யுய்யத்திவ், தவிராஹி - கமச்சப்தங்களால், யாராயா - ஸ்தோத்திரம் செய்கிறோம், ஸஸுரோநம் - ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்ட, கெய்யை, வதுஸுஸுமம் - காலுவேதங்களாலும் சொல்லப்பட்ட, மளரம் - சுத்தமான, வுஹ - பரப்ரம்மானது, உவஸுணவக - தேட்கட்டும், வளதக - இந்த கெய்யை, (ஸம் - அந்த பரம்மமே), ஸவீக - படைத்தது.

வகாராஸிஸுமாசுரபொகஸுபாஹாபெஸீஷெஷஸுஹஸாரவொகஸு | சூயாவபொவுஷுஹொரொரவீகிஹொஹெவொகிதொபாந்ருவெஸ || ஸஸுரோநம் பரபரம்மமானது, உவஸுணவக - தேட்கட்டும், வளதக - இந்த கெய்யை, (ஸம் - அந்த பரம்மமே), ஸவீக - படைத்தது.

(ப் - ம்.) ஸஸு - இந்த பரப்ரம்மத்திற்கு, ஸுமா - கொம்புகள், வகாராஸி - நான்கு, அதாவது காலுவேதங்களும் கொம்புகள், சூயம் - பத்தர் முதல் நித்தியர் என்கிற மூன்றுசேதங்களும், வாஹா - கால்கள், பெசுத்தசத்வம் மிச்சசத்வம் இவ்விருண்டும், ஸீஷெஷ - தலைகள், ஸுஹ - ப்ருகிருதிமுதலிய விகாரத்தை யடையும் பதார்த்தங்களேமும், ஹஸாரவொகைகள், வுஷுஹம் - உயர்ந்தவரான வாசுதேவனுனவன், சூயா - அநிருத்தன் ப்ரத்யுமனன் சங்கர்ஷணன் என்கிற மூன்று வடிவமாக, வுஹம் - வருக்கப்பட்டவனாக, ரொரவீகி - எல்லாப் பொருள்கட்கும் பெயர் உருவங்களை ஏற்படுத்துகிறான், ஹொஹெஷம் - எல்லாத் தேவர்கட்கு முயர்ந்த இந்த பரம்மமானது, கிதொபாந்ரு - ப்ராணிகளை, ரூவீவெஸ - அந்தராத்மாவாகப் பிரவேசித்தது.

சூயாவஹிதம்பணிஹிமஹுரோநம்ஹிஷெவாவொவுசுஹிஷெஷ || உரு வளதக - ஸஸுரோநம் பரபரம்மமானது, உவஸுணவக - தேட்கட்டும், வளதக - இந்த கெய்யை, (ஸம் - அந்த பரம்மமே), ஸவீக - படைத்தது.

புரோஹிதம்பணிஹிமஹுரோநம்ஹிஷெவாவொவுசுஹிஷெஷ || உரு வளதக - ஸஸுரோநம் பரபரம்மமானது, உவஸுணவக - தேட்கட்டும், வளதக - இந்த கெய்யை, (ஸம் - அந்த பரம்மமே), ஸவீக - படைத்தது.

(ப் - ம்.) சூயா - அநிருத்தன் ப்ரத்யுமனன் சங்கர்ஷணன் என்கிற மூன்றுவிதமாக, ரூவீகி - அவதரித்திருக்கிற, வணிகி - ஸ்தோத்திரம் செய்கிறவர்களாலே, ஹுஹுரோநம் - ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்ட, ஹிஷெஷம் - கெய்யோன்ற பரப்ரம்மத்தை, ஹொஹெஷம் - தேவர்கள், ஸுஹிஷெஷம் - தியானம் செய்தார்கள், ஹுஹம் - அவர்களுக்குள் இந்திரனுனவன், வளதக - ஒரு வ்யூகத்தை, ஹொஹ - அடைந்தான், ஹுஹுரோநம் - சூரியனுனவன், வளதக - ஒரு வ்யூகத்தை, ஹொஹ - அடைந்தான், ஹுஹுரோநம் - அமுதம்போலினிப்பான, ஹொஹ - எங்கும் நிறைந்த ப்ரம்மத்திலிருந்தும் பிரிக்கப்பட்ட, வளதக - வாசுதேவனிலிருந்துண்டான ஒரு வ்யூகத்தை, (உதொ - வேறு ஜனங்கள்), ஹிஷெஷம் - தியானம் செய்கிறார்கள்.

யொபெவாநாஃப்ரயபிஃபாஸாஸலிராயிகொரூபெரூபெஹிபிஃ
ஹிராணுமஹிபெஸாதிஜாயிராநஸொநாபெவஸூஹயாஸூதிராஸ்யா
நதூ || யாசீயாநாந்ருசுமஞ்சுநாபுஸூநிஃரூசுமஃ || பீரஸூநாபுஸூ
பாஸுமஸூநாந்ருசுமஞ்சுநாபுஸூநிஃரூசுமஃ ||

(ப் - ம்.) யஃ - யாதொரு, விராயிகஃ - எல்லாவற்றிலுமுயர்ந்த, ஹி
பிஃ - தடையில்லாத அறிவையுடைய, ரூபிஃ - சம்சாரத்தை உருச
வைச்சிறப்படியால் உருத்திரனென்கிற பெயர்கொண்ட காராயணனானவன்,
பெவாநா - தேவர்களுக்குள், ப்ரயபி - உயர்ந்தவனாகிய, பாஸாஸ -
ஆதிசிருஷ்டிகாவத்தில், ஜாயிராந - உண்டார்க்கு, ஹிமணுமஹி -
ப்ரம்மாவை, வஸூதி - கடாக்கித்தாரோ, ஸஃ - அந்த, பெஹி - காராயணனா
னவன், நஃ - எங்களை, ஸாஹயா - பகவத் விஷயமான, ஸூதிரா - அறி
வோடு, ஸாயாநதூ - சேர்க்கட்டும், இம்மத்திரத்தால் ப்ரம்மஞானத்தைப்
பிரார்த்திக்கிறது.

யஸாஸவாஃ நாவாபெலிகிஃபிஃபாஸாநாஸீயொநாபெரூபெஹிபிஃ
புரிசி | யுகுஹவஸூபெஹிபிஃபிஃபாஸாநாஸீயொநாபெரூபெஹிபிஃ
புரிசி | யுகுஹவஸூபெஹிபிஃபிஃபாஸாநாஸீயொநாபெரூபெஹிபிஃ
புரிசி | யுகுஹவஸூபெஹிபிஃபிஃபாஸாநாஸீயொநாபெரூபெஹிபிஃ
புரிசி | யுகுஹவஸூபெஹிபிஃபிஃபாஸாநாஸீயொநாபெரூபெஹிபிஃ

(ப் - ம்.) யஸாஸ - யாதொரு பரமாத்மாவைக் காட்டிலும், ஸவாஃ -
வேறு, வாஃ - உயர்ந்த வஸ்துவானது, கிஃபி - ஒன்றும், நாவா - இவ்வே
யோ, யஸாஸ - யாதொரு பரமாத்மாவைக் காட்டிலும், ஸாஸீ - சிறுத்த
வஸ்துவானது, புரிசி - ஒன்றும், நாவா - இவ்வேயோ, ஜூபி - பெருத்த
வஸ்துவும், புரிசி - ஒன்றும், நாவா - இவ்வேயோ, வஃ - ஒப்பற்றவனா
கவும், யுகுஹ - மரம்போல், ஸூபி - நிறைந்த குணமுள்ளவனாகையால்
புற்போலிருக்கும் ப்ரம்மா ருத்திரனினிவர்களுக்கு மரம்போல் நிறைந்துமிருக்
கிற, (ஸஃ - அந்தப் பரமாத்மாவானவன், பிஃ - பரமபதத்தில், திஃ - இரு
க்கிறான், பாஸாபெஹி - புருஷனென்று சொல்லப்பட்ட, தெந - அந்த
வாகுதேவனுலே, ஹி - இந்த, ஹி - எல்லாப் பொருளும், வஃ -
நிறையப்பட்டது.

நகபெணரநபுஜாயபெநததிராமெநெநகெஜேதகூபாநஸா |
வஹணநாகூபிஹிதமாஹாபாவிஸாஜதெதபுஜதபொவிஸதி ||

நகபெணரநபுஜாயபெநததிராமெநெநகெஜேதகூபாநஸா |
வஹணநாகூபிஹிதமாஹாபாவிஸாஜதெதபுஜதபொவிஸதி ||

(ப் - ம்.) யஸ - யாதொரு மோகத்தை, யதபி - நியமத்தையுடைய
வர்கள், விஸதி - அடைகிறார்களோ, யஸ-யாதொரு மோகமானது, வஹ

கனக்கும் நாயகனும், ஸாஸூகம் - ஜனனமரணமில்லாதவனும், ஸிவம் - சிவ
 நென்று சொல்லப்பட்டவனும், சுயுதம் - அடைந்தவர்களை நழுவவிடா
 தவனும், லோகஜெயம் - முக்கியமாக அறியத்தக்கவனும், விஸூதாதம் -
 எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமும், வாராயணம் - எல்லாவற்றிற்கும் கடையும்,
 நாராயணம் - நாராயணனே, வாரஸ்யம் - பரப்ரம்மமும், நாராயணம் -
 நாராயணனே, வாரம் - உயர்த்த, தகம் - வாஸ்தவமான பொருளும், நாரா
 யணம் - நாராயணனே, வாரம் - உயர்த்த, ஜெயாதம் - சோதியும், நாராயணம் -
 நாராயணனே, வாரம் - உயர்த்த, சூதா - ஆன்மாவும், நாராயணம் - நாரா
 யணனே, சுலிபு - இந்த, ஜயதி - உலகத்தில், யதுகிவிஷயாதாமொன்று,
 ட்யுபுகெ - காணப்படுகிறதோ, ஸூயுத்தவியா - கேட்கவாவது படுகி
 ரதோ, தக - அந்த, ஸவடம் - எல்லாப்பொருளையும், சுலம் - உன்றும்,
 ஸவபிபு - வெளிபிலும், வ்யாவ்ய - நிறைந்து, நாராயணம் - நாராயணனு
 ளவன், ஸிவம் - இருக்கிறான், சுலம் - அனந்தனென்கிற பெயரையுடைய
 வனும், சுலியம் - நாசமில்லாதவனும், சுலம் - எல்லாச் சப்தங்களையும் உச்ச
 ரிக்கிறவனும், ஸூபெ - சமுத்திரத்தில் வசிப்பவனும், விஸூகம் - வ
 சகலத்திற்கும் கன்மை விளைவிக்கிறவனும், (நாராயணம் - நாராயணனே),
 ஸிஷ்யா - கழுத்தின் மூலத்திற்கும், சுயம் - கீழும், நூலியம் - தொப்புரு
 க்கு, உவரி - மேலும், விதஸூயம் - கட்டை விரலளவில், வடிகொஸு
 தீகாஸம் - தாமரை மொக்கைப்போல, சுயொயம் - தலைகீழாக, ஹி
 யாவாவி - ஹிருதயமும், சுலதி - இருக்கிறது, தக - அந்த, ஹிபயம் -
 ஹிருதயத்தை, விஸூயம் - உலகத்தினுத்தமாவான நாராயணனுக்கு, உலகம் -
 பெரிதான, ஸூபதம் - இருப்பிடமாக, விஜாதீயம் - அறியவேண்டும்,
 ஸூகொஸுதம் - கொஞ்சம் மலர்ந்த தாமரை மொக்குக்குச் சரிசமானமான
 அந்த ஹிருதயமானது, ஸுலம் - எக்காலத்திலும், விஸூயம் - நரம்புக
 ளோடு, ஸூபதி - தொங்குகிறது, தஸு - அந்த ஹிருதயத்தினுடைய,
 சுலம் - நெயில், ஸூபதம் - துட்பமான, ஸூபதம் - துவாரமானது, (சுலதி -
 இருக்கிறது - தஸு - அந்தத்துவாரத்தில், ஸவடம் - எல்லாவற்றிற்கும்
 நாசனாவன், ஸூபதி - இருக்கிறான், விஸூயம் - எவ்விடத்திலும் பர
 வின ஜ்வாலையுடனும், விஸூகொயம் - எல்லாவிடத்திலும் பரவியும்,
 லோகம் - பெரிதுமான, சுலம் - சாடராக்கியானது, தஸு - அந்த ஹிருதயத்
 தினுடைய, லெய் - நெயில், (வகடெ - இருக்கிறது), ஸக - அந்த
 அக்கியானது, சுலம் - அவிதாதாகவும், சுலம் - ஒளித்துக்கொண்டும், ஸூ
 காரம் - சாப்பிடப்பட்டதை, விஸூயம் - சுலபிதம் - யாவிய்யெ - என்
 கிறபடியே முன்றுவிதமாகப் பிரித்துக்கொண்டு, சுலம் - சாப்பிடப்பட்
 டதை முன்னாடிதான் சாப்பிடுகிறது, ஸூ - தன்னுடைய, லெய் - சரி

ளித், சூவாடி-தூவூகம் - உள்ளங்கால் முதல் தலைவரைக்கும், ஸாந்தரங்
யதி - சூட்டையுண்டாக்குகிறது. தவறு - அந்த அச்சியினுடைய, டெயு -
நடுவில், கண்டியாயுடா - மெல்லியதாயும் மேல் கோக்கினதாயும், வட்டிபரி
வா - ஜ்வாலையானது, வுவுவூயிதம் - இருக்கிறது, நீயெதிராயுடையுடா -
நடுவிலிருக்கும் கறுத்த மேகத்தையுடையதான, ஹாஸுரா - ஒளியுடன்
கூடிய, விடிவெய்வெவ - மின்னல் கொடிபோலவும், நீவாஸுராகவல் -
நெல் துணிபோல, தநீ - மெல்லியதாகவும், வீதாஹா - ஸ்வயம்பிரகாசமா
யும், தநிவபா - சமானமில்லாததாகவும், ஸுரா - இருக்கிறது, தவூரா -
அந்த, சரிவாயா - அந்தஜ்வாலையினுடைய, டெயு - நடுவில், வுராஹா -
பரமாத்மாவானவன், வுவுவூயிதம் - இருக்கிறான், ஸாந்தப்பரமாத்மாவா
னவன், ஸுரா - பரமமாவும் கந்தர்யாமி, ஸா - அவன், ஸரிவ - சிவனுக்
கந்தர்யாமி, ஸா - அவன், ஹூ - இந்திரனுக் கந்தர்யாமி, ஸா - அவன்,
குகூரா - பாவமில்லாதவன், வுரா - உயர்க்தவன், ஸுரா - காமத்திற்கு
வசப்படான்.

பித்த ஸ்திதிவாஸ்ய ஹவாஸ்ய ஹக்ஷண வ்யம்ஸம் | ஊஸ்யதொ
கலிவாஹஸ்யாஸ்யாபயெவநஃ | உதிஷ்யவ்யதொநாடிமொ
நாவாகஃ ||

ఋగ్ సత్యంపరంబ్రహ్మపురుషంశ్చపింగళం । ఉద్వ్యరేతంవిరూపాక్షంవిశ్వరూపాయనై నమః॥

(ப் - ம்.) ஐதோ - எல்லாவிடத்திலுமிருக்கிற, ஸத்யம் - நிகரமில்லாம
 இருக்கிற, வாஸ்யஸ்து - பாப்ரம்மமென்றும், வாஸ்யம் - புருஷனென்
 றும் சொல்லப்பட்ட, க்ருஷ்ணம் - மஞ்சளும் கறுப்பும் கலந்த வர்ண
 மான, ஹ்யுரோகம் - உயர்ந்த விரியத்தோடுகூடிய, விராவாக்ஷம் - கவ்ய
 விஷயகொருதொடரில் தெஜஸ்சிவவஸ்திஹஸி டிக்ஷிணவத்ரிஸங்காஸம்வாஜி
 துஹிநஸ்திஹம் என்கிறபடியே வெவ்வேறு குணமுள்ள கண்களையுடைய,
 விஸுவாவாய்வெ - எல்லாப்பொருளின் உருவத்துடன்கூடிய பரமாத்மா
 யின் பொருட்டு, நஜி - கமஸ்கரிக்கிறேன்.

[illegible]

అదిత్యోవాసిమనవత్సందలం కవతికతతా ఋచస్తవచామండలం సముచారానాథ
ఋసిమనవత్సందలం చిద్రీహ్యతేతానా సామనీకతామృతమండలం సమామృతం లోకాథ

(ப் - ம்.) சூழிதெய்வெ - சூரியன் தானே, தெஜைப் பரதாபம், ஒஜை - காத்தி, ஸும - பவம், யஸி - கீர்த்தி, உக்ஷம் - கண், ஸ்ரோத்ரு - காது, சூதா - ஆன்மா, பிநி - எண்ணத்தக்கது, பிநி - கோபம், பிநி - மன, பிநி - யமன், ஸுநி - சத்துக்களில் சாது, பிநி - சினேகிதன், வாபி - காற்று, சூகாஸி - ஆகாசம், ப்ராணி - ப்ராணன், ஓகாவா - திப்பாலகன், கிஸி - எவன் எவன் எது என்று கேள்விக்கிடமான எல்லாப்பொருளும், திசி - அது என்று சொல்லப்படுவது, ஸுநி - விகார மில்லாதது, ஸுநி - சாப்பிடத்தக்கது, சூயி - வாழ்காள், ஸுநி - மோ கும், ஜீவ - சீவன், விஸி - எல்லாம், கதரி - எவன் என்று கேட்கப்பெ ற்வன், ஸுயி - ப்ரம்மா, ப்ராஜாவதி - ப்ராணிகளுக்கு காதன், ஸு வசுவாஸி - சகல ப்ராணிகளும் வசிக்குமிடம், உதி - இந்த ப்ரகாரமுள்ள வேறு வஸ்துவும், யிவ்ஷி - யாதொரு இந்த, வாஸி - புருஷனு னவன், சூழி - சூரியனிடத்திலிருக்கிறானே, ஸுஸி - இந்தப் புருஷனு னவன், ஸுவசுவாஸி - எப்பொருள்களுக்குமிருப்பிடம், வ்ஷி - இந்தப் புரு ஷனுனவன், ஸுதாநா - ப்ராணிகளுக்கு, ஸுயி - நாயகன், பி - யாதொருவன், வ்ஷி - இந்த ப்ரகாரம், வெடி - தியானம் செய்கிறானே, (ஸி - அவன்), ஸு ஹி - ப்ரம்மத்தின், ஸுயி - சரியான குணத் தையும், ஸுவொகதா - சரியான உலகத்தையும், ஸுவொதி - அடைகிறான், வ்ஷி - இந்த ப்ரசித்தரான, வெடி - தேவர்களுடைய, ஸுயி - சமானகுணத்தையும், ஸுயி - சமானபேகத்தையும், ஸுவொகதா - சாலோக்யத்தையும், ஸுவொதி - அடைகிறான், உதி - இந்த ப்ரகாரம், உவ்ஷி - உபநிஷத்து.

வ்ஷி - ஸுயி - சூழிதெய்வெ - சூரியன் தானே, தெஜைப் பரதாபம், ஒஜை - காத்தி, ஸும - பவம், யஸி - கீர்த்தி, உக்ஷம் - கண், ஸ்ரோத்ரு - காது, சூதா - ஆன்மா, பிநி - எண்ணத்தக்கது, பிநி - கோபம், பிநி - மன, பிநி - யமன், ஸுநி - சத்துக்களில் சாது, பிநி - சினேகிதன், வாபி - காற்று, சூகாஸி - ஆகாசம், ப்ராணி - ப்ராணன், ஓகாவா - திப்பாலகன், கிஸி - எவன் எவன் எது என்று கேள்விக்கிடமான எல்லாப்பொருளும், திசி - அது என்று சொல்லப்படுவது, ஸுநி - விகார மில்லாதது, ஸுநி - சாப்பிடத்தக்கது, சூயி - வாழ்காள், ஸுநி - மோ கும், ஜீவ - சீவன், விஸி - எல்லாம், கதரி - எவன் என்று கேட்கப்பெ ற்வன், ஸுயி - ப்ரம்மா, ப்ராஜாவதி - ப்ராணிகளுக்கு காதன், ஸு வசுவாஸி - சகல ப்ராணிகளும் வசிக்குமிடம், உதி - இந்த ப்ரகாரமுள்ள வேறு வஸ்துவும், யிவ்ஷி - யாதொரு இந்த, வாஸி - புருஷனு னவன், சூழி - சூரியனிடத்திலிருக்கிறானே, ஸுஸி - இந்தப் புருஷனு னவன், ஸுவசுவாஸி - எப்பொருள்களுக்குமிருப்பிடம், வ்ஷி - இந்தப் புரு ஷனுனவன், ஸுதாநா - ப்ராணிகளுக்கு, ஸுயி - நாயகன், பி - யாதொருவன், வ்ஷி - இந்த ப்ரகாரம், வெடி - தியானம் செய்கிறானே, (ஸி - அவன்), ஸு ஹி - ப்ரம்மத்தின், ஸுயி - சரியான குணத் தையும், ஸுவொகதா - சரியான உலகத்தையும், ஸுவொதி - அடைகிறான், வ்ஷி - இந்த ப்ரசித்தரான, வெடி - தேவர்களுடைய, ஸுயி - சமானகுணத்தையும், ஸுயி - சமானபேகத்தையும், ஸுவொகதா - சாலோக்யத்தையும், ஸுவொதி - அடைகிறான், உதி - இந்த ப்ரகாரம், உவ்ஷி - உபநிஷத்து.

வ்ஷி - ஸுயி - சூழிதெய்வெ - சூரியன் தானே, தெஜைப் பரதாபம், ஒஜை - காத்தி, ஸும - பவம், யஸி - கீர்த்தி, உக்ஷம் - கண், ஸ்ரோத்ரு - காது, சூதா - ஆன்மா, பிநி - எண்ணத்தக்கது, பிநி - கோபம், பிநி - மன, பிநி - யமன், ஸுநி - சத்துக்களில் சாது, பிநி - சினேகிதன், வாபி - காற்று, சூகாஸி - ஆகாசம், ப்ராணி - ப்ராணன், ஓகாவா - திப்பாலகன், கிஸி - எவன் எவன் எது என்று கேள்விக்கிடமான எல்லாப்பொருளும், திசி - அது என்று சொல்லப்படுவது, ஸுநி - விகார மில்லாதது, ஸுநி - சாப்பிடத்தக்கது, சூயி - வாழ்காள், ஸுநி - மோ கும், ஜீவ - சீவன், விஸி - எல்லாம், கதரி - எவன் என்று கேட்கப்பெ ற்வன், ஸுயி - ப்ரம்மா, ப்ராஜாவதி - ப்ராணிகளுக்கு காதன், ஸு வசுவாஸி - சகல ப்ராணிகளும் வசிக்குமிடம், உதி - இந்த ப்ரகாரமுள்ள வேறு வஸ்துவும், யிவ்ஷி - யாதொரு இந்த, வாஸி - புருஷனு னவன், சூழி - சூரியனிடத்திலிருக்கிறானே, ஸுஸி - இந்தப் புருஷனு னவன், ஸுவசுவாஸி - எப்பொருள்களுக்குமிருப்பிடம், வ்ஷி - இந்தப் புரு ஷனுனவன், ஸுதாநா - ப்ராணிகளுக்கு, ஸுயி - நாயகன், பி - யாதொருவன், வ்ஷி - இந்த ப்ரகாரம், வெடி - தியானம் செய்கிறானே, (ஸி - அவன்), ஸு ஹி - ப்ரம்மத்தின், ஸுயி - சரியான குணத் தையும், ஸுவொகதா - சரியான உலகத்தையும், ஸுவொதி - அடைகிறான், வ்ஷி - இந்த ப்ரசித்தரான, வெடி - தேவர்களுடைய, ஸுயி - சமானகுணத்தையும், ஸுயி - சமானபேகத்தையும், ஸுவொகதா - சாலோக்யத்தையும், ஸுவொதி - அடைகிறான், உதி - இந்த ப்ரகாரம், உவ்ஷி - உபநிஷத்து.

(ப் - ம்.) இம்மத்திரம் ஜலங்களை ஸ்துதி செய்கிறதாய்க்கொண்டு ஜல ங்களை மத்திரிப்பதற்கும் சாப்பிடுவதற்கும் உபயோகப் படுத்துகிறது. ஸுயி - சூரியமண்டலத்திலிருக்கும், சூழி - ஆதித்தன், வ்ஷி - கிரணங்கள், ஸுயி - பூஜிக்கிறதுகள் அதாவது சூரியன் கிரணங்களோடு ஜலவிக்கிறான் என்று கருத்து, ஸுயி - உண்மையான, கவ - தவத்திற் குப் பயனு, பி - மதுபோன்ற மழையை, ஸுயி - பெருக்கின்றதுகள், கசி - அதுவே, ஸுயி - பெரிதானகையல் ப்ரம்மம், கசி - அதுவே, சூயி -

[illegible]

సహస్రీతై రుద్రస్తవై రుద్రాయ నమోతస్తుః పురుషోతై రుద్రస్తవై సహస్ర మేనమః॥విశ్వంభూతం
భువనం చిద్రంభము భావారంజాయమానం చయత్॥ సహస్రీహ్వయ రుద్రస్తవై రుద్రాయ నమోతస్తుః॥

கடி-டி ராயபுரெதவெரீயு-டி ராயதவெரீயெ | கொவெரீயு-
ரீயு-டி | வவெ-ரீயெ-டி ராயதவெரீயு-டி | ராயதவெரீயு-டி
டி-டி, ரெவெ-டி ரெவெ-டி ||

శ్రువ్రాయప్రచారిసేవిధువృత్తపూయితః॥ వోచేమశంతమగ్నమ్॥ సోమోహ్యవద
ద్రవపేరువ్రాయమోలను॥

(ப் - ம்.) கல் - படைத்தவனாகவும், புவெகவெ - மிக்க புத்தியுடன் கூடுவனாகவும், ரீபுட்டிராய - மழை முதலியதாலுலகத்தை நீண்கிறவனாகவும், கலுலெ - தவத்தையுடையவனாகவும், ஹுபெ - மனோகானாகவும், ருட்டிராய - உருத்திரன் பொருட்டு, ஸணெ - மனதுக்குச் சுதந்திரம் ஸ்தோத்திரங்களை, வெவெலெ - சொல்லக்கடவோமாக, ஹுபெ - இத்த, ருட்டிராய - உருத்திரன், லெபுலெ - எப்பொருளுக்கும் நிர்வாக

అమితప్రజ్ఞునివిద్యుని చూతావునాకుమం । ప్రసంకుబ్రహ్మగస్థి బ్రాహ్మతూతా
 వూనాకుమం । యదుద్భవమభోజ్యంయద్యాదుకృతిశంకుమ । సర్వంప్రసంకుమమాహృతసతా
 దనరిగనాగ్నాహుః ।

(ப் - ம்.) இம்மத்திரம் அப்புக்களின் ஆசமணத்திதூபயோகிக்கிறது. ஸ்ரஹணம் - வேதத்திற்கு, வதம் - காயகனா காராயணரூபமான, சூவம் - அப்புக்கள், வ்யயிலீ - பூமியை, வாநதம் - பரிசுத்தம் பண்ணட்டும், வலதா - பரிசுத்தம் செய்யப்பட்ட, வ்யயிலீ - பூமியானது, ராம் - என்னை, வாநதா - பரிசுத்தம் செய்யட்டும், ஸ்ரஹவலதா - பரம்மத்தால் பரிசுத்தம் செய்யப்பட்ட பூமியானது, ராம் - என்னை, வாநதா - புனிதனாக. ட்டும், ரி - எனக்கு, யசி - யாதொன்று, உஹிஷ்டம் - எச்சிலோ, யசி - யாதொன்று, சுஹொஜி - புசிக்கக்கூடாததோ, யதா - யாதொன்றுதான், டு - ஸ்ரநிக - செய்யாத காரியமோ, சூவம் - அப்புக்கள், ராம் - என்னையும், சுலதாம் - கெட்டவர்களுடைய, வ்யயிமஹம் - வாங்குதலையும், (தசி - அந்த), ஸவயம் - எல்லாவற்றையும், வாநதம் - புதிதமாக்கட்டும், வூஹா - என்பது ஹோமஞ்செய்கிறேன் என்கிறதற்கு அடையாளம்.

[illegible]

అగ్నిశ్చమామస్యశ్చమమృత యశ్చమస్యశ్చలేభ్యః । పాపేభ్యోరక్షంతాం । యదహ్నా
పాపహరాహణం । మపసావాచావాస్తాభ్యాం । పద్మాయముదరణిశ్చ ॥ అహస్రదహంపతుః
యత్కించదురితంచయి । ఇదమహంమామమృతయోహా సత్యేక్షోతితిహిహహామిహాహా ॥

(ப் - ம்) இம்மந்திரமும் பாவங்களைப்போக்கும் ஜலத்தின் ஆசமனத்தி
னுபயோகிக்கிறது. சுழிஸ் - அக்னியும், நீஹுஸ் - கோபமும், நீஹுவத்
யஸ் - கோபத்திற்குக்காரணமான கண் முதலியனவும், நீஹுகுதெஹுஃ -
கோபத்தால் செய்யப்பட்ட, வாவெஹுஃ - பாவங்களில் நின்று, ஶா -
என்னை, ரக்ஷஹாம் - காப்பாற்றட்டும், சுஹா - தினத்தினாலே, நேஹா-மன
த்தாலும், வாவா - வாயாலும், ஹவாஹுஸ் - கைகளாலும், வஹுஸ்-கால்
களாலும், உஹெஸா - வயிற்றாலும், ஸிஹா - சிசுனத்தாலும், யஸ்-யாதொரு
வாவம் - பாவத்தை, சுஹாஷுஃ - செய்தேனோ, தஸ் - அந்தப் பாவத்தை,
சுஹுஃ - தினமானது, அவஹுவத்-போக்கடிக்கட்டும், யி-என்னிடத்தில்,
யஸ்திஹி - யாதொரு, ஹுநித் - பாவம், (அஹி - இருக்கிறதோ), ஹிஹு
- என், உஹு - இந்த ஶாம் - என்னை, சுஹுதயொந - முத்தர்களுக்கு உதா

யுடைய, ஸ்ரீ ஹ்ருஷீகே - தன் பொருளால் ப்ரம்மத்தோடு பெருமையில் சரிவாகிய, சுக்ரோ - எழுத்து ரூபமான, ஐஹி - இந்த, க்ரீ - எங்களுடைய ஸ்ரீ ஹி - வேதத்தை, ஜிஷ்ஷு - அடைவாயாக, ஒஜி - காந்தியாக, சுலி - ஆகியும், வஹி - சாமர்த்தியமாக; சுலி - ஆகியும், வஹி - பலமாக, சுலி - ஆகியும், ஹி - ப்ரகாசமாக, சுலி - ஆகியும், ஹி - தேவர்களுடைய, யாதி - ஸ்தானமாகவும், நாதி - பேராகவும், சுலி - ஆகியும், விஹி - எல்லாம், சுலி - ஆகியும், விஹி - எல்லாவற்றிற்குமாயுளாகவும், வஹி - எல்லாம், சுலி - ஆகியும், வஹி - எல்லாவற்றிற்குமாயுளாகவும், இந்த விடங்குகள் அந்தந்தப் பலம் முதனியவற்றைப் பெறுகிறதற்குக் காரணமாதலால் அதனவாகப் பேசப்படுகிறது. விஹி - என்று ஒன்றையே அதிகப் பரிதியினால் பேசுகிறது, சுலி - எதிரிகளை அவமானிக்கும் தன்மையுடையவன், ஹி - ப்ரம்மத்தைப் பொருளாகவுடையவன், மாயி - காயத்தினையே, ரூபாயி - ஆவாகனம் செய்கிறேன்.

ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் |
 ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் |
 ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் |
 ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் | ஒஹம் |

ఓంభూ. ఓంభువః ఓగ్ముకః ఓంబువాః ఓంజనః ఓంతపః ఓగ్ నత్యంబంతత్సవిశ్వరూపేణయం
భగో-దేవస్యధీమహి । ధియోయోనాప్రుచోదయాత్ । ఆమాపోజ్యోతిరసోమృతింబ్రహ్మభూభూ-
వభూమితోఽమ్ ।

(ப் - ம்.) ஊலி - பூலோகமும், ஓ - பரம்மருபம், ஊவீ - புவர்லோகமும், ஓ - பரம்மருபம், வுஊ - சுவர்லோகமும், ஓ - பரம்மருபம், உஊ - மஹாலோகமும், ஓ - பரம்மருபம், ஜஊ - ஜனோலோகமும், ஓ - பரம்மருபம், கஊ - தபோலோகமும், ஓ - பரம்மருபம், வுகூ - சத்யலோகமும், ஓ - பரம்மருபம், யீ - யாதோருவன், ஊ - நம்முடைய, யீயீ - கியானங்களை, பூ - பொடியாகச் - ஏவுகிறோடு, தசீ - அந்த, வலிகூ - படைக்கிறவனு, பெடிவலு - ஈசனுடைய, வருணிய - உயர்த்ததான், ஊ - ஸ்வருபத்தை, யீவி - தியானம் செய்க்கடவேம், வலுவிலா - உவாக - இந்த அனுவாகம் காயத்திரியனுடைய சிரம், லூவீ - ஜலங்கள், வெஜூகூ - தேஜஸ், ராவீ - அவைகளின் குணம், சுஜீகூ - முக்தான, ஆத்மா, ஊ - வலுவூ - மூன்று விபகிருதினும், ஓ - பரம்மருபம்.

ஒவ்வொருவரையும் விரிவாகப் படித்துக் கொடுத்ததால் சுவை
 தெரிந்தாலொழிந்தது. மூலமலம்-பலமலம்-பொம் | ஒத்தசுவை | ஒத்த
 சுவை | ஒத்தசுவை | ஒத்தசுவை | ஒத்தசுவை | ஒத்த
 ஒத்தசுவை | ஒத்தசுவை | ஒத்தசுவை | ஒத்தசுவை | ஒத்த

கஜேதொவல்லாணலி | ப்ராணெநிவிஷ்டாஜேதஜெஹோபிரா
ணாயலாஹா | சுவாநெநிவிஷ்டாஜேதஜெஹோபிராநாயலாஹா |
வ்யாநெநிவிஷ்டாஜேதஜெஹோபிராநாயலாஹா | உதாநெநிவிஷ்டா
ஜேதஜெஹோபிராநாயலாஹா | ஸரோநெநிவிஷ்டாஜேதஜெஹோபிரா
ஸரோநாயலாஹா | ப்ரஹ்மணிக்ரூதாஜேதகூய | உதிஷ்டஷ்புஸ்தேயா
திஸ்பொநாவாகு ||

அக்யுதீஷ் ஸ்ரோதனீ | ஸ்ரானீஸிஷ்ட்யுதீஷ்மீ ஸ்ரானாய்ஸீஷ் | அஸானீஸிஷ்ட
யுதீஷ்மீஷ் ஸ்ரானாய்ஸீஷ் | ஸ்ரானீஸிஷ்ட்யுதீஷ்மீஷ் ஸ்ரானாய்ஸீஷ் | ஸ்ரான
ஸிஷ்ட்யுதீஷ்மீஷ் ஸ்ரானாய்ஸீஷ் | ஸ்ரானஸிஷ்ட்யுதீஷ்மீஷ் ஸ்ரானாய்ஸீஷ்
|| முச்சுதீஷ்மீஷ் ||

(பி - ம்) சாப்பிடுகையில் முதலில் ஆபோசனம் செய்வதற்கு இம்மங்
திரம் சொல்லுகிறது. ஹெகஜேத - வாராய் ஜலமே, உவல்லாண - பாத்தி
ரத்தில், ஓடாமலிருக்கும் பொருட்டு இறைக்கத்தக்கதாக, சுலி - ஆகியும்,
ப்ராணெ - ப்ராணனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்டி - அக்கரையுள்ளவனாக,
கஜேத - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜெஹோபிரா - ஹோமஞ்செய்கிறேன்,
ப்ராணாய - ப்ராணன்பொருட்டு, லாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, சுவாநெ -
அபானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்டி - அக்கரைகொண்டவனாக, கஜேத -
அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜெஹோபிரா - ஹோமஞ்செய்கிறேன், சுவா
நாய - அபானன்பொருட்டு, லாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, வ்யாநெ - வியான
னுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்டி - அக்கரைகொண்டவனாக, கஜேத - அமுதம்
போன்ற அன்னத்தை, ஜெஹோபிரா - ஹோமஞ்செய்கிறேன், வ்யாநாய -
வியானன்பொருட்டு, லாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, உதாநெ - உதானனு
டைய, ப்ரீதியில், நிவிஷ்டி - அக்கரைகொண்டவனாக, கஜேத - அமுதம்
போன்ற அன்னத்தை, ஜெஹோபிரா - ஹோமஞ்செய்கிறேன், உதாநாய -
உதானன்பொருட்டு, லாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, ஸரோநெ - ஸமானனு
டைய திருப்தியில், நிவிஷ்டி - அக்கரைகொண்டவனாக, கஜேத - அமுதம்
போன்ற அன்னத்தை, ஜெஹோபிரா - ஹோமஞ் செய்கிறேன், ஸரோநாய -
சமானன்பொருட்டு, லாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, ப்ரஹ்மணிக்ரூதா -
ஆத்மாவானது, ப்ரஹ்மணிக்ரூதா - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், (ஹு - தஸ்ய - ஹோமஞ்
செய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு), கஜேதகூய - மோகத்தின்பொருட்டு, (கஜ
கூ - ஆகட்டும்).

ப்ராணெநிவிஷ்டாஜேதஜெஹோபிராநாயலாஹா |
ப்ராணாயலாஹா | சுவாநெநிவிஷ்டாஜேதஜெஹோபிராநாயலாஹா |
வ்யாநெநிவிஷ்டாஜேதஜெஹோபிராநாயலாஹா |

வொரிலிஸாபுஷாஹாயவ்யாநாயஸாஹா | உஷாநெநிவிஷ்டாஜீதஞ்ஜு
 ஹொரிலிவொரிலிஸாபுஷாஹாபொஷாநாயஸாஹா | ஸரோநெநிவி
 ஷ்டாஜீதஞ்ஜுஹொரிலிவொரிலிஸாபுஷாஹாயஸரோநாயஸாஹா | ஸ்ர
 ஹணிக்ரோதாஜீதகவாய | சுஜீதாவியாநலிஸி | உநிஷ்டாஷ்டுஸ்ரெஸுத்யஸி
 ஸொநுவாகஃ ||

பாநீநிஷ்டுஸுரஞ்சஸ்மி ஷே'மவிசுந்ரதாஸ்ஸு பாநாயஸுஸ் | அபாநீநிஷ்டு
 ஸுரஞ்சஸ்மி ஷே'மவிசுந்ரதாஸ்ஸு பாநாயஸுஸ் | ஸாநீநிஷ்டுஸுரஞ்சஸ்மி
 ஷே'மவிசுந்ரதாஸ்ஸுஸாநாயஸுஸ் | அபாநீநிஷ்டுஸுரஞ்சஸ்மி ஷே'மவிசுந்ர
 தாஸ்ஸுஸாநாயஸுஸ் | ஸமாநீநிஷ்டுஸுரஞ்சஸ்மி ஷே'மவிசுந்ரதாஸ்ஸுஸமாநாய
 ஸுஸ் | ப்ரஸ்ஸுஸுஷ்டுஸுரஞ்சுஸ் | அஸுஸாபிஷ்ஸுஸ் ||

(ப - ம்.) இம்மந்திரம் முன்மந்திரத்தோடு விகல்பமுள்ளது. பூரணை -
 ப்ராணனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்டி - அக்கரைவுள்ளவனாக, சுஜீதம் -
 அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹொரீ - ஹோமஞ்செய்கிறேன், ஸிவ
 ஸுநு - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, சுஷ்ரோஹாய - கொளுத்தாமையின் பொ
 ருட்டு, ரோ - என்னை, விஸ - துழைவாயாக, பூரணாய - ப்ராணன்பொருட்டு,
 ஸாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, அதாவது வாராய் அன்னமே சாடராக்கி யென்
 னைக் கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு நீபரிசுத்தமாக என்னுள் துழை
 வாயாக என்று கருத்து, சுஷாநெ - அபாணனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்டி - அக்
 கரைகொண்டவனாக, சுஜீதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜு
 ஹொரீ - ஹோமஞ்செய்கிறேன், ஸிவஸுநு - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, சுஷ்
 ரோஹாய - சாடராக்கி கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, ரோ - என்னை,
 விஸ - உள் துழைவாயாக, சுஷாநாய - அபாணன் பொருட்டு, ஸாஹா -
 இந்த அவிஸ்ஸு, ஸ்ரோநெ - வியானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்டி - அக்
 கரைகொண்டவனாக, சுஜீதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹொரீ -
 ஹோமஞ்செய்கிறேன், ஸிவஸுநு - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, சுஷ்ரோஹாய -
 சாடராக்கி கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, ரோ - என்னை, விஸ - துழை
 வாயாக, வ்யாநாய - வியானன் பொருட்டு, ஸாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு,
 உஷாநெ - உதானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்டி - அக்கரைகொண்டவ
 னாக, சுஜீதம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹொரீ - ஹோமஞ்செய்
 கிறேன், ஸிவஸுநு - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, சுஷ்ரோஹாய - சாடராக்கி
 கொளுத்தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, ரோ - என்னை, விஸ - துழைவாயாக,
 உஷாநாய - உதானன் பொருட்டு, ஸாஹா - இந்த அவிஸ்ஸு, ஸரோ
 நெ - சமானனுடைய திருப்தியில், நிவிஷ்டி - அக்கரைகொண்டவனாக, சுஜீ
 தம் - அமுதம்போன்ற அன்னத்தை, ஜுஹொரீ - ஹோமஞ்செய்கிறேன்,

பரிவலுந் - பரிசுத்தமாய்க்கொண்டு, சுவபூதாஹாய - சாடராக்கி கொளுத்
தாமலிருத்தலின் பொருட்டு, சி-என்னை, விசு - துழைவாயாக, வடாநாய-
சமானன் பொருட்டு, ஸாஹா-இந்த அவிஸ்ஸு, வெ-என்னுடைய, சூதா-
ஆத்மாவானது, ஸுஹணி - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், (ஹுதலுந் - ஹோமஞ்
செய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு), சுஜீதகூபாய - மோக்ஷத்தின் பொருட்டு,
(சுஜீதா - ஆகட்டும்), சுஜீதாவியாநம் - அமுதநுபமான உரையாக,
சுவி - ஆகிறாய், இம்மந்திரம் உத்தர போசனத்தின் பொருட்டு கையினிரு
க்கும் ஜலத்தை மந்திரிப்பதற்குபயோகிக்கிறது.

ஸூரியாயாஸூரணெநிவிஸூரஜீதஹுதலுதூபாணநிஹைநாவ்யாய
ஸ | சுவாதெநிவிஸூரஜீதஹுதலுதூபாணநிஹைநாவ்யாயஸு | ஸூரதெ
நிவிஸூரஜீதஹுதலுதூபாணநிஹைநாவ்யாயஸு | உதூதெநிவிஸூரஜீதஹு
தலுதூபாணநிஹைநாவ்யாயஸு | ஸூரதெநிவிஸூரஜீதஹுதலுதூபாண
நிஹைநாவ்யாயஸு | ஸுஹணிசூதாஜீதகூபாய | உதிஷ்டஸுபஸுபுத
ஸிஸொநாவாகம் ||

சூராயாஸூரணெநிவிஸூரஜீதஹுதலுதூபாணநிஹைநாவ்யாயஸு |
சூரதெநிவிஸூரஜீதஹுதலுதூபாணநிஹைநாவ்யாயஸு | உதூதெநிவிஸூரஜீதஹு
தலுதூபாணநிஹைநாவ்யாயஸு | ஸூரதெநிவிஸூரஜீதஹுதலுதூபாண
நிஹைநாவ்யாயஸு | ஸுஹணிசூதாஜீதகூபாய | உதிஷ்டஸுபஸுபுத
ஸிஸொநாவாகம் ||

(ப். ம்.) இந்த மந்திரம் சாடராக்கியைக் குறித்துச் சொல்லப்படுகிறது
ஸூரியாயா-சூரணெநி, (ஸூரணெ - இருந்து), அதாவது மிகவும் சூரத்தை
யுள்ள என்னுடையென்று பொருள், ஸூரணெ - ப்ராணன் விஷயத்தில், நி
விஸூ - அக்கரைகொண்டு, சுஜீதா - அமுதநுபமான அன்னமானது, ஹு
தம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, சுஹை - அந்த அன்னத்தினாலே, ஸூ
ரணெ - ப்ராணனை, சூவ்யாயஸு - தேற்றிவை, சுவாதெ - அபானன் விஷய
த்தில், நிவிஸூ - அக்கரைகொண்டு, சுஜீதா - அமுதம்போன்ற அன்னமா
னது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, சுஹை - அந்த அன்னத்தி
னாலே, சுவாநம் - அபானனை, சூவ்யாயஸு - தேற்றிவை, ஸூரதெ - சிவா
னன் விஷயத்தில், நிவிஸூ - அக்கரைகொண்டு, சுஜீதா-அமுதம்போன்ற
அன்னமானது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, சுஹை-அந்த அன்
னத்தினாலே, ஸூரதம் - சிவானனை, சூவ்யாயஸு - தேற்றிவை, உதூதெ -
உதானன் விஷயத்தில், நிவிஸூ - அக்கரைகொண்டு, சுஜீதா-அமுதம்போ
ன்ற அன்னமானது, ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது, உதூதம் - உதா
னனை, சுஹை - அந்த அன்னத்தினாலே, சூவ்யாயஸு - தேற்றிவை, ஸூர
தெ - சமானன் விஷயத்தில், நிவிஸூ - அக்கரைகொண்டு, சுஜீதா-அமு

தம்போன்ற அன்னமானது, ஹுதம்-ஹோமம் செய்யப்பட்டது, சுஹைந-அந்த அன்னத்தினாலே, ஸோநம் - சமானனை, சூவ்யாயஸு - தேற்றிவை, ரே - என்னுடைய, சூதா - ஆத்மாவானது, ஸுஹணி - ப்ரம்மத்தினிடத்தில், (ஹுதம் - ஹோமம் செய்யப்பட்டது), சுபூதகவாய - மோகூத்தின் பொருட்டு, (கஸ்தா - ஆட்கடவது).

பூணாநாஹுயிரஸிநுபொரோவிஸாஹகஸ்தாநாஹைநாவிராயஸு | உதிஷஷஸுபுஸுபவஸுபுஸுபாநாவாகஃ ||

பூணாநாஹுயிரஸிநுபொரோவிஸாஹகஸ்தாநாஹைநாவிராயஸு

(ப்-ம்.) இந்த மந்திரமும் சாடாக்கிரியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறது. பூணாநாஹு - ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்ட ஐந்து வாயுக்களுக்கும், ஹுயிரி - ஆதாமான முணிச்சாகவும், ருஹி - அழப்பண்ணுவனாகவும், கஸ்தகம்-அன்னங்களை நாசம் செய்கிறவனாகவும், சுவி-ஆகிராய், ரோ-என்ன, விஸ - துழைவாயாக, அதாவது உன் ஜ்வாலையை விட்டெறிவாயாக, தெந-அந்த, சுஹைந - அன்னத்தினாலே, சூவ்யாயஸு - தேற்றிவை.

சுமஹுதாஹுயிரஸிநுபொரோவிஸாஹகஸ்தாநாஹைநாவிராயஸு | உதிஷஷஸுபுஸுபவஸுபுஸுபாநாவாகஃ ||

சுமஹுதாஹுயிரஸிநுபொரோவிஸாஹகஸ்தாநாஹைநாவிராயஸு

(ப் - ம்.) இந்த மந்திரமும் போசனம் செய்த பிறகு ஜபிக்கிறது. சுமஹுதாஹு - கட்டைவிரல் அளவான ஹிருதயத்தை, ஸோஹி - அடைந்தவனாகவும், (ஆனதால்) சுமஹுதாஹு - கட்டைவிரலளவுள்ளவனாகவும், ஸுவி - எல்லா, ஜமஹு - உலகத்திற்கும், ருஹி - நாயகனாகவும், பூஹி - ஸ்வாமியாயிருக்கிற, வுஹி - புருஷனென்று சொல்லப்பட்ட வாச தேவனானவன், விஸுஹி - எல்லாவற்றையும் புசிக்கிறவனாக, பூணாநாஹு - ப்ரீதியடையக்கடவன்.

பொரோவிஸாஹகஸ்தாநாஹைநாவிராயஸு | உதிஷஷஸுபுஸுபவஸுபுஸுபாநாவாகஃ ||

மேஹுதாஹுயிரஸிநுபொரோவிஸாஹகஸ்தாநாஹைநாவிராயஸு | உதிஷஷஸுபுஸுபவஸுபுஸுபாநாவாகஃ ||

(ப் - ம்.) விஸுஹி - எல்லாவற்றிலும் நிறைந்தும், ஹுயிர - மங்களகரமாகவும், ஸுஹைநாவாக - நல்ல மனதுடன் கூடியிருக்கிற, பொரோ

பெயர் - புத்திக்குத் தேவதையானவள், நீ - எங்களை, ஜோஷிணா-புத்தி
யுள்ளவளாக, சூரிய - அடையக்கடவன், ஹெரெய் - வாராய் மேதையே,
கூயா - உன்னால், ஜோஷி - அடையப்பட்டவர்களாக, ஈரூ - தூறு-கெட்ட
சப்தங்களை, ஜோஷிணா - அடைந்திருந்த நாங்கள், ஸ்ரீமதி - குணங்க
ளாலுயர்ந்ததான வார்த்தையை, ஹெரெ-சொல்லக்கடவோம், யசி-யாதொரு
காரணத்தினால், ஸூரீ - நல்ல விரியமுள்ள வாக்குகளை, விடியெ -
கொடுத்தாயோ, கூயா - உன்னால், ஜோஷி - அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவன்,
ஜிஷி - மந்திரங்கள் காணும் சக்தியுள்ளவனாக, ஹதி - ஆகிரன், கூயா -
உன்னால், ஸ்ரீமதி - சதுர்முகனவன், மதரீ - நிலைநின்ற சம்பத்தோடு
கூடியவன், கூயா - உன்னால், ஜோஷி - அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவன், வித்ர -
அனேகவிதமான, வஸு - தனத்தை, வித்ரெ-அடைகிரன், ஹெரெயெ -
வாராய் மேதையே, ஸா - அப்படிப்பட்ட நீ, நீ - எங்களை, ஈவிணெ -
தனத்தினால், ஜோஷி - அனுக்கிரகம் பண்ணு.

[illegible]

మేధాంమంబ్రోదవాకు మేధాంబీసరస్వతీ । మేధాంమేతశ్వినోదేవావధత్తాంబ్రమ్
రసతౌ । అప్సరాసుచయ మేధాగంధవేషుచయన్మనః । బ్రహ్మమేధాసరస్వతీసామాంమేధా
కురగ్నిజాపతాం ॥

(ப் - ம்.) ரெ - எனக்கு, டெயா - அறிவை, உரு - இந்திரானுவன், டிரா - கொடுக்கக்கடவன், டெவீ - பூஜையான, லாஸூத் - சரஸ்வதியும், டெயா - அறிவை, டிரா - கொடுக்கக்கடவன், வாஸூரஸூஜி - பத்மமாலை யணிந்த, டெவள் - தேவர்களான, ஸூரிநன் - அசுவிகிதேவர்கள், ரெ - எனக்கு, டெயா - அறிவை, ஸூரூத் - செய்யட்டும், ஸாஸூலா - அப்ஸரஸ்திரிகளில், யா - யாதொரு, டெயா - அறிவோ, மாயவெட - ஷா - கத்தருவர்களில், யா - யாதொரு, ரெ - மேதையோ, டெவீ - தேவர்களுடையதும், ரெஷூஜி - மனிதர்களுடையதும், யா - யாதொரு, டெயா - அறிவோ, வாஸூரூ - உயர்ந்த, லா - அந்த, டெயா - அறிவானது, ரா - என்னை, ஜூஷூத் - அனுக்கிரகிக்கட்டும்,

வடிகொட்டித் துறந்த வடிகொட்டித் துறந்த
பூமியை நன்கொருங்குகாரீரென்று சொன்னார்கள் ||

సద్వ్యభాతం ప్రతిష్ఠామి సద్వ్యభాతాయై నమః ।

(ப் - ம்.) ஸ்டெர்லிசேஷன் - சங்கல்பம் பண்ணினவுடனே வேறு காரணங்களாலுண்டிப்பண்ணப்படாமல் தானே தோன்றின பரமத்தை, புவ ஷ்டிராஸி - சரணடைகிறேன், ஸ்டெர்லிசேஷன் - மெழுகுநீர்ப்படி அடித்த நாராயணன் பொருட்டு, ஸ்ரீ - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ஹவெலுவெநாதி ஹவெலு^வஹிபீர் ஹவொக் ஹவாயந் || உதிரடி
புருஷகாரி^யபுரோநுவாக் ||

భవేభవేనాతిభవేభవస్సమాంభవోఽప్యవాయనమః॥

(ப் - ம்.) ஹெவெ - யோசனை தோறும், நாகிஹெ - விசேஷித்
துப் பிறக்கக்கடவேனல்லைன், லாம் - என்னை, ஹெவ்-அனுக்கிரகிப்பாயாக,
ஹெவ்ஹெவ் - காரியங்கள்களுக்கு உத்பத்திகாரணமான ப்ரம்மத்தின்
பொருட்டு, நஹி - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

வாழ்நெய்யாய நனொன்று ஸ்ரீநாதேஸ்வராய நமோஸ்துத
விருணாய நனொன்று விருணாய நனொன்று உத்தமாய நமோஸ்துத
உத்தமாய நனொன்று உத்தமாய நமோஸ்துத || இதி ஸ்ரீ ஸ்வஸ்ரீ கவுண்டியைப் பாரிபெரி
சுவாகம் ||

నాథుడేనాయనమోక్షోపాయనమోక్షద్రావ్యనమఃకాలాయనమః కలవిజ్ఞనాయనమోక్ష
వికరణాయనమోక్షపవనధూయనమస్సర్వభూతదమనాయనమోక్షనాయనమః ।

(ப் - ம்.) வாழ்வுவாய - அழகியதேவன் பொருட்டு, நலி - நமஸ்கரிக்கிறேன், ஜெஷூயா - உயர்ந்தவன் பொருட்டு, நலி - நமஸ்கரிக்கிறேன், ருஹ்மா - சம்சாரத்தைப் போக்குகிறவன் பொருட்டு, நலி - நமஸ்கரிக்கிறேன், காதுய - சம்ஹாரம் செய்கிறவன் பொருட்டு, நலி - நமஸ்கரிக்கிறேன், கலுவிசுரணாய - காலத்தின் விகாரமான கலாம் காழி முதலிய உருவின் பொருட்டு, நலி - நமஸ்கரிக்கிறேன், வலுவிசுரணாய - பலத்தின் விகாரங்களுடைய உருவின் பொருட்டு, நலி - நமஸ்கரிக்கிறேன், வலுபுரிய நாய - சத்துருவின் பலத்தைப்போக்க வல்லவன் பொருட்டு, நலி - நமஸ்கரிக்கிறேன், வலுபுலிநாய - எல்லாப் பராணிகளையும் வதிக்கிறவன் பொருட்டு, நலி - நமஸ்கரிக்கிறேன், உதோஷ நாய - மனதைக் கலக்குகிறவன் பொருட்டு, நலி - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

கவொரெஹ்யாய்வொரெஹ்யாவொரவொரதரெஜுவ்வ-
தலுவ-புலவெய்ஹ்யாநீலெகலூரா^தநாலவெஹ்யோ : உதிஷ்வய
செழிவுகாரி^தஸொதுவாகம் ||

అఖో'రభో'ర్ధఖో'రభో'ర్ధఖో'రఖో'రత'రేభ్యస్సర్వ తస్మగ్గళ'కేభ్యోనమ వేఱుస్తుయ'చయా'పేథ్య॥

(ப - ம்.) அனெலாஸ்டோஸ் கோரயில்லாததாயும், அய - பிறகு, வொ
ரெஸ்டோஸ் - கோரூபமாயும், வொஸுவொஸுதரெஸ்டோஸ் - அத்தியந்தம் கோ

அடையக்கடவது, ஸ்ரஹ்வெவ - ப்ரம்மமாகத் தானேயாகிற, யோ - தேனா
 னது, ரோ - என்னை, ஊத - அடையக்கடவது, ஹெவொரி - வாராய் பர
 மாத்மாவே, யா - யாதொரு ப்ரஜைகளோ, (தா - அந்த), ஸ்ரஹ்வெ - ப்ர
 ஜைகள், தெ - உனக்குச் சேஷபூதங்கள், ஹொஹம் - அந்த நான், (தெ-உன
 க்கு), சுலிவஸ்சு - இஷ்டமுள்ள பிள்ளைபோல் காப்பாற்றத் தக்கவன்,
 (ஹ - நீ), ஹ்வஹம் - கெட்ட சுவப்பனங்களைப் போக்குகிறவன், ஹ
 வாஹ - கெட்டவர்களுடை தனத்தை அபகரிக்கிறவன், ஹெவொரி -
 வாராய் பரமாத்மாவே, யா - யாதொரு ப்ராணன்கள், தெ-உனக்கு சேஷ
 பூதங்களோ, தாந - அந்த, ப்ராணாந - இந்திரியங்களை, ஹெவொரி -
 ஹோமஞ்செய்கிறேன், த்ரிஸுவண - த்ரிசுபர்ணமென்கிற பெயர்கொ
 ண்ட, இந்த அனுவாகம் மூன்றையும், சுபாலித - கேளாமறிநுக்கையில்,
 ஸ்ரஹ்வணாய - ப்ராமணர்களின்பொருட்டு, ஹொரி - தக்ஷிணையாகக் கொ
 டிக்கவேண்டும், கூபயபிஷ்டஹாவஹெ - என்கிறபடியே தக்ஷிணை கொடு
 க்கும் காலத்தில் இந்தத் திருசுபர்ணம் என்கிற அனுவாகத்தைப் படிக்கவே
 ண்டும், பெஸ்ரஹ்வணா - யாதொரு ப்ராமணர்கள், த்ரிஸுவண - இந்த
 மூன்று அனுவாகத்தையும், வஹி - படிக்கிறார்களோ, ஸ்ரஹ்வஹொ
 வெ - ப்ரம்ம ஹத்தியை, வஹி - போக்குகிறார்கள், தெ-அவர்கள், ஹொ
 ரி - எல்லாவற்றையும் படைத்த பரமாத்மாவை, ப்ராஹ்வஹி - அடைக
 றார்கள், வஹி - எல்லாக்கும்பலையும், ஸ்வஹவ்ரா - அதிகமாக, வ - நனி
 பரிசுத்தம் செய்கிறார்கள்.

ஸ்ரஹ்வெயா | யோவெயா | ஸ்ரஹ்வெயோவெயா | ஸ்ரஹ்வெ
 யவா | யோவெயவா | ஸ்ரஹ்வெயோவெயவா | உதிஷஷ்வெ ஸ்வஷ்டு
 ரிஸொநாவாகம் ||

ப்ருசேதன் ஸுசேதன் ப்ருசேதன் ஸுசேதன் ப்ருசேதன் ஸுசேதன்
 ப்ருசேதன் ஸுசேதன் ||

(ப் - ம்.) ஸ்ரஹ - ப்ரம்மமானது, வெயயா - தன்விஷயமான புத்தி
 யோடு, (ஸ்வெயாஜயத - சேர்க்கட்டும்), யோ - ஆனந்தரூபமான ப்ரம்மம்,
 வெயயா - அறிவோடு, (ஸ்வெயாஜயத - சேர்க்கட்டும்), ஸ்ரஹ்வெ - ப்ர
 ம்மமாகத்தானே இருக்கிற, யோ - ஆனந்தமானது, வெயயா - அறிவோடு,
 (ஸ்வெயாஜயத - சேர்க்கட்டும்), ஸ்ரஹ - ப்ரம்மமானது, வெயவா - யக்யத்
 தைச் செய்துவைக்கும், யோ - ஆனந்தமயமானது, வெயவா - யக்யத்தைச்
 செய்துவைக்கும், ஸ்ரஹ்வெ - ப்ரம்மமாகத்தானே இருக்கிற, யோ - ஆனந்
 தமயம் தானே, வெயவா - யக்யத்தைச் செய்துவைக்கும்.

ஸ்ரஹ்வெவா நாவஹிவீகவீ நாவ்விவீ - ப்ராணாவ்விவீஷா
 மாணா - ஸ்வெநொம்யுபாணாந் ஸுபிதிவ - நாவ்வொவீவீகவீ

டிஸெ - தமத்தில், ரூபெனெ - ஆசைப்படுகிறார்கள், காரெனெ - காட்டில், லெ -
 நயம் - முனிகள், ரூபெ - சமமானது, (லூயு) - சாதிக்கத்தகுது), உதி -
 என்று, லெ - எண்ணி, தலூசு - ஆகையால், ரூபெ - சமத்தில், ரூபெனெ -
 ஆசைப்படுகிறார்கள், லவடாணி - எல்லா, மூதா.கி-ப்ராணிசனம், டாநம் -
 தானம், உதி-என்று, பூஸவாணி-ஸ்தோத்திரம் செய்கின்றன, டாநாசு -
 தானத்தைக்காட்டிலும், கிடி-ஷூ - அத்யந்தம் செய்ய வருத்தமான
 காரியம், ந - இல்லை, தலூசு - ஆகையால், டாநெ - தானத்தில், ரூபெனெ -
 ஆசைப்படுகிறார்கள், யெடு - தர்மத்தினாலே, உடி - இந்த, லவடும் -
 எல்லாம், வரிமுடிதம் - பிடிக்கப்பட்டது, யெடு - தர்மத்தைக் காட்
 டிலும், கிடி-ஷூ - அத்யந்தம் செய்ய வருத்தமானது, ந - இல்லை,
 தலூசு - ஆனதால், யெடு - தர்மம், உதி - என்று, லெ - எண்ணி
 யெடு - தர்மத்தில், ரூபெனெ - ஆசைப்படுகிறார்கள், பூஜம் - பிள்ளை
 யானது, (லூயு) - சாதிக்கத்தகுது), உதி - என்று, மூயாஸம் - அனே
 கர், (சூமூ - சொல்லுகிறார்கள், தலூசு - ஆதலால், மூயிஷார் -
 அனேகர், பூஜாயென - பிள்ளையுண்டு பண்ணுகிறார்கள், தலூசு - ஆத
 லால், மூயிஷார் - அனேகர், பூஜமென - பிள்ளையுண்டு பண்ணுவதில்,
 ரூபெனெ - ஆசைப்படுகிறார்கள், சுமபி - அக்கிகள், லூயு) - (சாதிக்கத்
 தக்கவைகள்), உதி - என்று, சூமூ - சொல்லுகிறது, தலூசு - ஆதலால்,
 சுமபி - அக்கிகள், சூயாநவூ - ஆதானம் செய்யத்தக்கவைகள், சுயி
 மொசூ - அக்கிஹோத்திரமானது, (லூயு) - செய்யத்தகுது), உதி -
 என்று, சூமூ - சொல்லுகிறது, தலூசு - ஆதலால், சுயிமொசூ - அக்
 கிஹோத்திரத்தில், ரூபெனெ - ஆசைப்படுகிறார்கள், யஜூ - யக்யமானது,
 டெவாநாம் - தேவர்களுக்கு, (தொஷனொஹி-திருப்திசெய்து வைக்கிற
 தன்றோ), யஜூ - யக்யத்தால், டெவா - தேவர்கள், டிவ-சுவர்க்கத்தை
 மகாஹி - அடைந்தார்களன்றோ, தலூசு - ஆகையால், யஜூ - யக்யமா
 னது, (லூயு) - சாதிக்கத்தகுது), உதி - என்று, யஜூ - யக்யத்தில்,
 ரூபெனெ - ஆசைப்படுகிறார்கள். டோஸம் - மனதால் பகவத்தியானமானது,
 லூயு - செய்யத்தகுது, உதி - என்று, விபாஸம் - தெரிந்தவர்கள்,
 சூமூ - சொல்லுகிறார்கள், தலூசு - ஆனதால், விபாஸவனவ - தெரிந்
 தவர்கள் தானே, டோஸம் - பகவத்தியானத்தில், ரூபெனெ - ஆசைப்படுகிற
 ார்கள், நூலம் - சரணாகதியானது, வாரி - உயர்த்தது, உதி - என்று,
 பூஜா - சதுர்முகனவன், (ஸூநூ - எண்ணினான்), பூஜா - சதுர்
 முகன், வரோஹி - உயர்த்தவனன்றோ, நூலவனவ - சரணாகதிதானே,
 கவராணி - வேறான, தாநெகா.கி-அந்த இந்த, கவாஹி-தவங்களை,

சுதிரொலுபஸ் - தாண்டித்து, யம் - யாதொருவன், வன்வம்-இந்த ப்ரகாரம்,
வெடி - அழிகிறானே, உதி - இந்த ப்ரகாரம், உவறிவுஸ் - உபநிஷத்.

[illegible]

இருபுகள், நாகம் - சுவர்க்கத்தை, சுருவிஷு - அடைத்தார்கள், ஸரீ - சாந்தியானது, மூலதாநா - ப்ராணிகளுக்கு, ஐராயபடி - செய்யக் கூடாதது, ஸரே-சாந்தியில், மூவடி-எல்லாம், பூதிஷிதம்-இருக்கின்றன, தலாசு - ஆனதால், ஸரீ - சாந்தியை, வரீ - உயர்த்ததாக, வடினி - சொல்லுகிறார்கள், ஐரம் - தானமானது, யஜாநா - யக்யங்களுக்கு, வரீயம் - உயர்த்த, ஐகிணா - தகிணை, மூகெ - உலகத்தில், ஐதாரம் - கொடுப்பவனை, மூவடிமூலதாநி - எல்லா ப்ராணிகளும், உவஜீவதி - அனுசரித்து ஜீவிக்கிறார்கள், ஐரமேந - தானத்தால், ஐராதீ - சத்துருக்களை, ஐவாமுடினி - பேர்க்கடிக்கிறார்கள், ஐரமேந - தானத்தால், ஐஷெநீ - சத்துருக்கள், ஐதாரம் - சினேகிதர்களாக மூவதி - ஆகிறார்கள், ஐரமே - தானத்தில், மூவடி - எல்லாம், பூதிஷிதம்-இருக்கின்றன, தலாசு - ஆனதால், ஐரம் - தானத்தை, வரீ - உயர்த்ததாக, வடினி-சொல்லுகிறார்கள், மூவடி - எல்லா, ஜமதி - உலகத்திற்கு, யஜீ-தர்மமானது, பூதிஷா - பெருமை, மூகெ-உலகத்தில், யஜீ-தர்மிகளை, பூஜா - ஜனங்கள் உவமூவடினி - கட்டுகிறார்கள், யஜீ-தர்மத்தால், வாபம்-பாவத்தை, ஐவாமுடி-போக்குகிறான், யஜீ-தர்மத்தில், மூவடி எல்லாம், பூதிஷிதம் - இருக்கின்றன, தலாசு-ஆனதால், யஜீ - தர்மத்தை, வரீ - உயர்த்ததாக, வடினி - சொல்லுகிறார்கள், பூஜநமவெ - பிள்ளை பிறக்கிறதே, பூதிஷா - பெருமை, பூஜாயா - பிள்ளையிழைடைய, தனம் - வரிசையை, மூயம் - நன்றாக, துநாநீ - செய்தவனாக, விதுணாம் - பிதர்களுக்கு, சுருணீ - கடனற்றவனாக, மூதி - ஆகிறான், தடிவ - அதுதான், தலா - அவனுக்கு, சுருணீ - கடனில்லாமை, தலாசு-ஆனதால், பூஜநம் - பிள்ளை பெறுதல், வரீ - உயர்த்ததாக, வடினி-சொல்லுகிறார்கள், ஐமயாவெ - மூன்றக்களுமே, துயீ - மூன்றுகளான, விஷா - வேதவித்தைகள், மூவடிவகி - காரகபத்யமென்கிற அக்னியானது, ஐவயாநீ - தேவர்களுக்கு வாகனமான, வாயா - வழி, ஐருக் வேதம், பூயிலீ - பூமி, ரயணம்-ரதந்தரமென்கிற சாமம், ஐநாமாநி - வயநம் - தகிணைகளையானது, யஜீ-யஜுர்வேதம், ஐகரிஷா - ஆகாயம், வரீஷெயி - வாமதேவ்யமென்கிற சாமம், மூவடி - ஆகவனியமென்கிற அக்னியானது, மூரி - சாமவேதம், மூவடி - சுவர்க்கமென்கிற, மூகம் - உலகம் மூவடி - பிருகத் என்கிற சாமம், தலாசு-ஆதலால் ஐநி - அக்னிகளை, வரீ - உயர்த்ததாக, வடினி - சொல்லுகிறார்கள், ஐமோநி - அக்னிஹோத்ரமானது, மூவாணாம் - வீடுகளுக்கு, மூயம் - சாயங்காலத்திலும் காலையிலும், திஷிதீ - பாவங்களின்

ப்ராயச்சித்தம், டஜ்ஞகூதேநாம் - யாகஹோமங்களுக்கு, லிஷ்டம் - நன்றாக
யாகம் செய்யப்பட்டும், ஸுஹுதம் - நன்றாக ஹோமம் செய்யப்பட்டு
மிருக்கிற, ப்ராயணம் - உயர்ந்த கதி, ஸுவயம்ஸு - சுவர்க்கமென்றித,
வொஸஸு - உலகத்திற்கு, ஜெஜாக் - விளக்குப்போல் ப்ரகாசிப்பது,
கஸாஸு - ஆனதால், சுயிவ்ஹாசு - அக்ரிஹோத்திரத்தை, வரூஃ - உயர்
ந்ததாக, வடினி - சொல்லுகிறார்கள், யஜ்ஜகி - யாகமென்பது, டெவாநாம்
தேவர்களுக்கு, யஜ்ஜாஹி - பூசையன்றோ, டெவாஃ - தேவர்கள், யஜ்ஜக -
யாகத்தினாலே, ஹிம் - சுவர்க்கத்தை, மதாஹி - அடைந்தார்களன்றோ,
யஜ்ஜக - யாகத்தினாலே, சுஸுரோஹ - அசுரர்களை, சுவாநாஹி - போக்கி
னார்கள், யஜ்ஜக - யாகத்தினாலே, சிஷ்ணி - சத்தாருக்கள், சிஷ்ணி - சினேகி
தர்களாக, ஹ்வி - ஆசுரர்கள், யஜ்ஜ - யாகத்தில், ஸவஃ - எல்லாம், ப்ர
திஷ்டி - இருக்கின்றன, தஸு - ஆதலால், டஜ்ஞ - யாகத்தை, வரூஃ -
உயர்ந்ததாக, வடினி - சொல்லுகிறார்கள், ரோஹஸ்வெ - மனதால் தியானம்
செய்வதே, வஸி - பரிசுத்தமான, ப்ராஜாவதி - ப்ரம்மாவின்னுடையது,
ரோஹஸ்வெ - தியானம் செய்த, ரோஹ - மனதினால், ஸுயம் - எல்லதை,
வஸி - பார்க்கிறான், ரோஹஸு - தியானம் செய்கிற, ஜஷ்ய - இருஷி
கள், ப்ராஜா - ப்ராஜைகளை, சுஸுஜி - சிருஷ்டித்தார்கள், ரோஹஸ்வெ - தியா
னம் செய்வதில், ஸவஃ - எல்லாம், ப்ரதிஷ்டி - இருக்கின்றன, தஸு -
ஆனதால், ரோஹஸு - தியானம் செய்வதை, வரூஃ - உயர்ந்ததாக, வடினி -
சொல்லுகிறார்கள், ரோஹிணி - சரிந்தவர்கள், ப்ராஜா - ப்ரம்மாவென்றும்,
விஸ் - விசுவென்றும், கசு - கதமென்றும், ஸவஃ - எல்லயும்
என்றும், ப்ராஜாவதி - ப்ராஜாபதி என்றும், ஸுவஸுரஹி - ஸம்வதஸ்ர
னென்றும் சொல்லப்பட்ட, ப்ராஜாணம் - ப்ரம்மனுக்கத்தர்யாமியான ப்ரமாத்
மாவையே, நுஸுஜகி - சரணுத்தியென்று ரூஹி - சொல்லுகிறார்கள். அந்
தப்ரமாத்மாவே இந்தச்சரணுகதி செய்தவனுடைய வேறு மோகத்தின்
உபாத்திஸ் நின்று காப்பாற்றுவதால் அவனையேமோகத்தின் உபாயமான
சரணுத்தியென்று சொல்லுகிறது, சுஸு - இந்த, ரூஹி - சூரியனுனவன்,
ஸுவஸுரஹி - ஸம்வதஸ்ரமென்று பெயர்கொண்டவன், ஆதிதன் சம்வத்
ஸ்ரமென்று பெயர்கொண்டபடியால் அதிலிருக்கும் ப்ரமாத்மாவும் அப்பெ
யர்கொண்டவனென்று கருத்து, ரூஹி - சூரியனிடத்தில், யவஸு -
யாதொரு இந்த, வஸு - ப்ரமாத்மாவோ, ஸி - அவன், வரூஹி -
ப்ரமபதத்திலிருப்பவன், ப்ராஜா - ப்ரம்மனுக்கு ஆத்மா அந்தச் சூரிய
னுடைய ப்ரபந்தத்தால் அன்னதானத்தைக் கொண்டாடுகிறது மேல், ரூஹி
- சூரியனுனவன், யாஹி - எந்த, ரூஹி - இரணங்களால், கவசி -

கொளுத்துகிறதே, தூலி - அந்தக்கிரணங்களால், வஜ்ரமூர்த்தி - மேகமா
 னது, வஜ்ரகதி - பொழிகிறது, வஜ்ரநெரு - மேகத்தினால், ஒஷயிவந்
 ஸுதயி - புல் பூண்டு விருகூங்கள், பூஜாயனெ - உண்டாகின்றன, ஒஷ
 யிவநஸுதயி - புல் பூண்டு விருகூங்களாலே, சுஹ - சாப்பாடானது,
 ஹவதி-உண்டாகிறது, சுஹெந-அன்னத்தால், பூராணா - ப்ராணன்களும்,
 பூரெணெ - ப்ராணன்களாலே, வயம் - பலமும், வயெந - பலத்தால்,
 தவ - தவமும், தவஸா - தவத்தால், ஸூகா-தெய்வபக்தியும், ஸூகா -
 தெய்வபக்தியால், லேயா - அறியும் புத்தியும், லேயா - அறியும் புத்தி
 யால், லேஷா - கேட்குமறிவும், லேஷா - கேட்குமறிவால், லே - தியா
 னமும், லேஸா - தியானத்தால், ஸாஹி - சாத்தியும், ஸாஹி - சாத்தியி
 னாலே, வித - பகவான் விஷயத்தில் ப்ரிதியும், விதெந - ப்ரிதியினால்,
 ஸூகி - எண்ணமும், ஸூகி - எண்ணத்தால், ஸாரா - இடைவிடாத
 கீனைப்பும், ஸாரெண - இடைவிடாத எண்ணத்தால், விஜாந - பார்த்த
 தோடொத்த அறிவும், விஜாநெந - பார்த்ததோடொத்த அறிவால், சூகா
 - பரமாத்மாவை, வெயதி - அறிகுறன், கலாச - ஆதலால், சுஹ -
 அன்னத்தை, லேஷா - கொடுத்தவன், வஜ்ரகதி - இந்த, ஸவ்யாணி-எல்லா
 வற்றையும், லேஷா - கொடுக்கிறான், சுஹாச - அன்னத்தினாலே, ஹகா
 - ப்ராணிகளுடைய, பூராணா-ப்ராணன்கள், ஹவதி-உண்டாகின்றன,
 பூரெணெ - ப்ராணன்களாலே, லே - மனதும், லேஸ - மனதினால்,
 விஜாந - அறிவு, விஜாநாச - அறிவினாலே, சூகா - ஆனந்த ரூப
 மான, பொ - உலகத்துக்குக் காரணமான, ஸூ - ப்ரம்மமும், (பூ
 வு - அடையப்படுகின்றன), ஸவாஸஷ - அந்த இந்த, வாராஷ -
 பரமாத்மா, வாயா - ஐந்து வ்யூமக விருப்பவர், வாயா - ப்ரகிருதி
 காலம் பத்தர் முத்தர் நித்தியர் என்கிற ஐந்துக்கும் ஆத்மாவானவர், யெந-
 யாதொரு பரமாத்மாவினாலே, வ்யூ - பூமியும், சுஹிஷ - ஆகாய
 மும், லேஷா - சவர்க்கமும், லேஷா - திக்குகளும், சுஹாஷிஸாஸா -
 மூலத்திக்குகளும், லே - இந்த, ஸவ - எல்லாம், வெயா - கோர்க்
 கப்பட்டது. ஸவெ - அந்தப்பரமாத்மாதானே, ஸவ - எல்லா, லே -
 இந்த, லேஷா - உலகமும், ஸவ - அவனே, ஹகா - இறந்ததும், ஸவ -
 அவனே, ஹவ - வரப்போகிறது, விஜாஸூகா - அடைவதற்கிச்சை
 யுள்ளவர்களுக்குச் சாதிக்கத்தக்கவனாகவும், விஜா - சத்தியத்தால் அடைய
 த்தக்கவனும், ஸவ - கித்யவிபூதியிலிருப்பவனும், ஸூகாஸூகா - தெய்வ
 பக்தியுள்ளவனுக்குச் சத்தியமாய்த் தோற்றுவிடவனும், லேஷா - காந்தி
 யுள்ளவனுமானவன், (ஸவ - அவனே), சு - அவனே, வவ - இந்த ப்ரா

நித்யலோகத்தை, சூரவொதி - அடைகிறான், தஸூரகி - ஆதலால், ஸூர
 ணி - ப்ரம்மத்தினுடைய, சிவிரோமம் - பெருமையை, உகி - இர்த்தப்படி,
 உவநிஷு - உபநிஷத்தானது, (சூரவொ - சொல்லுகிறது).

ததெவ்வுலகம்விடும்ஹையஜெயநா தாயஜிரைநம் ஸ காவதீஸ்ரீரீதிஜெ
 ரொவெழிதெடாரோதி வவ்விடுவெடாரிவாஹுடியாயசிவம் காடுஜெஜெ
 நாயும் வஸுலுவொழியுயிதா டிக்ஷிணாவாவொதாபுராணஉடா தாவ
 ஸுாயாபுரூபிடுநா ஸ்ரஜாவொதா உஜீபூவாயுபக்தவா கீக்ஷாய
 ஸாதியர்விவதிதடிஸுலொவொநாயஜெதெ தடிவஸுலொயக் ஸம்
 யாதது வலிஸதது திஷுதெவஸ பூவதெடாரயநுவம் தடாஹவநீ
 யொயடிஸுவிஜநாதஜெஹொத்யக்ஸாயாபுராதததக் ஸதீயொய
 க்ஸாயம் புராததீயுட்பநுவதாதிலவநாநிபெ சுஹொராதெதெதடி
 ஸுட்பலிணபுரொஸயெ கபடீர்ஸாஸுதெ யாதுடீர்ஸுநிபெ ஜீதவ
 ஹெவஸுஸுயாயெ ஸம்வக்ஸுராயு வரீயக்ஸுராயுதெதமடீணாஸு
 வடுவெடிஸாவாணதக்ஸுத்யநுரணாதடிவஹுய வநதெவெஜிராரூபி
 திஹொத்யவணவம் விதாநுடமபநெ பூபிபதெ டெவாநாவெவெஜி
 ரைநம் மகாபித்யுஸுஸாயாஜொ மஹத்யுபொடிஷிண பூபீயதெவி
 துணாவெவெஜிரைநம் மகாவநுடீஸுஸாயாஜொமஹதெ தளவெவ ஸு
 ரூவநுடீர்ஸாபுடீஹிரைநா ஸ்ரஜஹொவிதாநவீஜபதிதஸாக் ஸ்ர
 ஜஹொபிஹிரைநாரெபொதி தஸாக் ஸ்ரஜஹொபிஹிரைநவீத்யுவநி
 ஷக் | இதடிஷுவ ஸெதிவ்வாஸொநுவாகம் |

உதிஷ்டிஷ்டபுரம் ஸாஹ்யோவம்.

కర్తవ్యవినియోగమును పాత్రతయనుమానశ్రద్ధాపత్ని శరీరవిధముతోవేదికలోమానివిహిత
 లేదక్కడా మృదయంయూహ: కాదు అజ్ఞానమునకు: వశుస్తపోగ్నిశమయితా దక్షిణావాస్థో
 తాప్రా: ఉద్ధాతావశేరద్యయ్య ర్ననోబ్రహ్మశ్రోత్రమగ్ని ద్యావప్రియతేపాదీయ దక్షాతి
 యశోపివతిరదస్యసోమపానం యద్రమతేతిదువసవోయత్సంచ రత్యుజవిత్త్యుత్తిష్టతేచ సప్రవ
 గోయ్యస్తుఖంతే దావాపనీయాయదస్యవిజ్ఞానం కజ్జుహోతియత్సాయం ప్రాతం త్రిశక్సవిధా
 యత్సాయంప్రాతర్ముఢ్యం దినంచతానిసవమానియే అహారాతేతే దర్మపూర్ణమాపాయేర్థమా
 సాశ్వసాసాశ్వతేచాశ్విస్తాస్వానియేయజువప్రైవతుబంధాయేసంవత్సరాశ్వవరివత్సరాశ్వతేచాశ్వా
 తాస్సర్వవేదసమా ఏతత్సత్రయన్తరంతరేదవశ్శత్ర ఏతదైజరామర్యమగ్నిహోత్రం యవిపం
 విద్యావదగయసేప్రమీయతేదేవానామేవమహిమానం గత్వాదిత్యస్యపాయుజ్యం గచ్ఛత్కదయో
 దక్షిణేప్రమీయతే పితౄణామేవమహిమానం గత్వాచంద్రునస్సాయుజ్యం చ త్ర్యేతా వైసూర్యా
 చంద్రునోర్వహిమానా బ్రాహ్మణోవిద్యావధి జయతిరస్తాద్భిష్టణో మహిమానమాప్నోతి తస్మా
 ద్భిహ్మణోమహిమాన మిత్కువనివత్ ॥

(ப - ம்.) அடியில் சொன்ன ப்ரகாரம் ஆத்மாவாகிற அவிஸ்ஸைப் ப்ரமாத்மாவிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறதாகிற யாகத்திற்கு வழங்கிவருகிற யாகத்தின் கருவிபுள்ளல்லாமல் வேறு கருவிகளைச் சொல்லி இந்த யாகத்தைப் புகழுகிறது. தஸ்ய - அந்த, ஊவம் - முன்சொல்லியபடி, விஹுஷி - அறிந்தவனுடைய, யஜிஸ்ய - யாகமான சரணுததிக்கு, சூகீர - ஆன்மாவானது, யஜி ரோநம் - யஜமானன், ஸ்ரீர - தெய்வபக்தியானது, வத் - பத்ரி, ஸ்ரீரோ - உடம்பு, ஐஸம் - ஹிரு, உரோ - மார்பு, வெஹி - அக்னிகுண்டம், ஹோரோமி - உடம்புமயிர்தகள், வஹி - பரிஸ்தரணம், ஸிவா - குடும்பி, வெஹி - தர்ப்பக்கட்டு, ஹுஹி - இருதயகமலமானது, யசிவம் - யுபஸ்தம்பம், காஹி - ஆசையானது, சூஜி - உயிர், உஹி - கோபமானது, வஸம் - பசு, தவம் - ஆலோசிக்கிற அறிவு, சுஹி - உருப்பு, ஸ்ரீயிதா ஸவயாவஜிஹி - ஹி - ஜிவாதிரோமி - என்கிறபடியே, எல்லாவஸ்துவம் அனுபவங்களென்கிற அறிவு, ஹி - தகிண, வாஹி - வாக்கானது, ஹோ - ஹோ, தாவென்கிறவன், ப்ராணம் - ப்ராணானது, உஹி - சாமகானம் பண்ணுகிற ருத்விக், வஹி - கண், சுஹி - அத்வய என்கிற ருத்விக், உஹி - மனது, ஹி - ப்ரம்மாவென்கிற ருத்விக், ஸ்ரீ - காது, சுஹி - அக்னீத்திரன் என்கிற ருத்விக், யாவம் - எவ்வளவு, யு - யதெ - உயிருடனிருக்கிறதே, ஸா - அது, ஹி - தகிண, யசி - யாதொன்றை, ஹி - புதிக்கிறதே, யசி - யாதொன்றை, வ்விதி - குடிக்கிறதே, தசி - அது, ஹி - இந்த யாகத்திற்கு, ஹோ - கோமாதெ - அருந்துகிறது. ரோ - வினையாகிறான், உதி - யசி - என்கிறது யாது உண்டோ, தசி - அது, உவஹி - உபஸ்த் என்கிற யாகம், ஸா - யாதி - செல்லுகிறான், உவஹி - உட்காருகிறான், உதி - யசி - எழுந்திருக்கிறான், உதி - யசி - என்கிறது யாது உண்டோ, ஸி - அது, ப்ர - வயம் - ப்ரவர்க்யம் என்கிற யாகம், யசி - யாதொரு, உஹி - முகமோ, தசி - அது, சூ - ஹவயம் - ஆகவனியென்கிற அக்னி, ஹி - இவனுடைய, யசி - யாதொரு, விஜா - அறிவோ, தசி - அதை, ஜ - ஹோ - ஹோமஞ்செய்கிறான், ஸாயம் - மாலைமயம், ப்ரா - கா - சாலையும், சுஹி - சாப்பிடுகிறான், உதி - யசி - என்கிறது யாது உண்டோ, தசி - அது, ஸி - சமித்துக்கள், ஸாயம் - மாலை, ப்ரா - கா - காலே, யு - ஹி - மத்தியானம், உதி - யசி - என்கிறது யாது உண்டோ, தா - அந்தமுன்று, ஸவநா - மூன்று சவனங்கள், யெ - யாதொரு, ஹி - ஹோ - பகஸீரவகனோ, தெ - அவைகள், ஹி - வஹி - ஹி - தர்சம் பூர்ணமாசம் என்கிற விஷ்டிகள், யெ - யாதொரு, ஹி - பகஸீரவகனோ, ஹி - ஹோ - மாதங்களுமோ, தெ - அவைகள், யா - து - ஹி - சாதர்

மாஸ்யமென்கிற யாகங்கள், யெ - யாதொரு, ஐதவீ - ருதுக்களோ, தெ - அவைகள், வஸுஸ்யாரீ - பசுபத்தென்பவைகள், யெ - யாதொரு, ஸம் வசுஸாரீ - வருஷங்களோ, வரிவசுஸாரீ - அவைகளினுட்பிரிவுகளோ, தெ - அவைகள், ஸஹமணாரீ - அகர்க்கணமென்பவைகள், வஸுதஸீ - இந்த, ஸுத் - யாகமானது, ஸவபுவெஹம் - எல்லாக்கைப்பொருளையும் தக்ஷிணையாகக்கொண்டது, யஸீ - யாதொரு, ரீரணம் - சாவோ, தஸீ - அது, ஸவஸுயீ - அவபிருதமென்பது, வஸுதஸீ - இது, ஜீராரீரீ - வயதுசென்றால் முடிவதான, ஸுதிஹோத்ரம் - அக்னிஹோத்ரம், யஸீ - எவன், வஸம் - இந்த ப்ரகாரம், விதாநு - தியானம் செய்கிறவன், உஹயநெ - உத்தராயணத்தில், ப்ரீயதெ - இறக்கிறானே, (ஸம் - அவன்), ஹவாநாவெவ-தேவர்களுடைய, ஹிரோநம் - உலகத்தை மகூ - அடைந்து, சூரிகுஸு-சூரியனுடைய, ஸாயாஜி - சாயுஜ்யத்தை, மஹி - அடைகிறான், ஸய - பிறகு, யஸீ - எவன், ஹிண - தக்ஷிணயணத்தில், ப்ரீயதெ - இறக்கிறானே, விதூணாவெ - பிதூர்க்களுடைய, ஹிரோநம் - உலகத்தை, மகூ - அடைந்து, ஹிஸம் - சந்திரனுடைய, ஸாயாஜி - சாயுஜ்யத்தை, மஹி - அடைகிறான், வஸுதஸீ - இந்த, ஸவபுவெஹம் - சூரியன் சந்திரன் இவர்களுடைய, ஹிரோநம் - உலகங்களை, விதாநு - அறிந்தவனான, ஹிண - ப்ரம்மத்தியானம் செய்கிறவன், ஸஹயதி - அடைகிறான், தஸுதஸீ - அதில் நின்றும், ஹிண - ப்ரம்மத்தினுடைய, ஹிரோநம் - உலகத்தை, ஹிண - அடைகிறான், தஸுதஸீ - ஹிணாவெஹம் - என்று முடிவில் இரட்டித்துச் சொல்லுகிறது, உதி - இந்தப்படி, உவநிஷ-உபநிஷத் முடிந்தது என்று கருத்து.

இராமானுஜபாஷியமும் மத்வபாஷியமும் ஒற்றுமையா யிருந்தபடியால் மத்வபாஷியம் ப்ரத்தியேகமாய் எழுதவில்லை.

தைத்திரீயோபநிஷத்பாஷ்யம் சம்பூர்ணம்.

காராயணவல்லி முடிந்தது.

ஐதரோயோபநிஷத்.

(ப்-பா-ம்.) (இப்படி நினைத்து) லி-அந்த ப்ரம்மமானது, ஸம்ஹி-ஜல-மென்றும், சிர்-லி-ஆகாசமென்றும், சிர்-பூமியென்றும், சுவர்-பாத்ரன்

பிற்து, சீ-வாக் - அம்முதத்தினின்றும், வாங் - வாக்கு உண்டாயிற்று, வாங் - வாக்குக்கு, சுயி - அக்னியானது அதிஷ்டான தேவதை வாக்கின் அதிஷ்டான தேவதையான அக்னிமேன்றும் லோகபாலன் வாக்கினின்றும் தோன்றினான் என்பொருள், நாவிகெ - மூக்குகள், திரஃபெருகா - தோன்றின, நாவிகாஹு - அம்முதக்குகளில் நின்றும், பூரண - க்ரணேந்திரியமும், பூரணா - அந்த க்ரணேந்திரியத்தினின்றும், வாயி - அதன் அதிஷ்டான தேவதையும் லோகபாலகனுமான வாயுவும் தோன்றின, சுக்ஷிணீ - கண்டன், திரஃபெருகா - சுக்ஷிஹு - கண்டனின்னின்றும், உக்ஷு - தேதிரேந்திரியமும், உக்ஷுஷு - தேதிரேந்திரியத்தினின்றும், குபிக்ஷு - அதன் அதிஷ்டான தேவதையும் லோகபாலகனுமான குய்யனும் உண்டாயின, கண்ட - காதுகள், திரஃபெருகா - கண்டாஹு - காதுகளின்னின்றும், ரெகா - ச்ரவணேந்திரியமும், ரெகா - ச்ரவணேந்திரியத்தினின்றும், ஃபு - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான நிக்குளும் உண்டாயின, தி - தோலானது, திரஃபெருகா - திவ - அந்த தவக்கிந்திரியத்தினின்றும் பொராத். உரோமங்களுமும், பொஹு - அந்த உரோமங்களின்னின்றும், ஒஷு - அலவகளின் அதிஷ்டான தேவதைகளான ஹஸ்திமங்களுமும் வனஸ்பதிகளும் தோன்றின, ஹு - அந்தக்ரணத்தின் அதிஷ்டானமான ஹுதயமானது, திரஃபெருகா - ஹு - அஹு - அவ்ஹுதயத்தினின்றும், உ - அந்தக்கரணமும், உ - மனதின்னின்றும், வ - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான சந்திரனும் தோன்றினான், நா - நாபி சந்திரமானது, திரஃபெருகா - நா - நாபி - நாபியின்னின்றும், சுவா - பாபுவென்றும் இத்திரியமும், (குதமும்) சுவா - அவ்வபானத்தினின்றும், ரு - அகன் அதிஷ்டான தேவதையான மிருத்தியுவும்தோன்றின, ரு - புருஷன்மோன குய்யமானது, திரஃபெருகா - ரு - ரு - அவ்வான்முதிபின்னின்றும், ரு - ரேதன்ம - உன்கடிய குய்ய இத்திரியமும், ரு - அவ்விந்திரியத்தினின்றும், ரு - அதன் அதிஷ்டான தேவதையான ஜலமும் தோன்றின.

(8 - ஸுர.) ப்ரஹ்மகாலத்தில் ஸக்ஷ்மியோடு கூட காரியங்கள் ஒருவனே வீரத் தார். எக்காலத்திலும் எங்கும் பரந்தருணர்களையுடைய ராகையால் அவர் ஆத்ம வெ ன்ற சஞ்சிதவிலை கொல்லப்பட்டார். சாலத்தாலும் குணத்தாலும் இவ்வகடனீர்த்த ந்ற முன்னே அஹக்ஷேத்ரு முதன்மையாயிருப்பவர். அஹ்ர லக்ஷ்ம். அஹ்ருட் கூடவே இரம்புவரையிலும் குணத்தாலும் அஹ்ருச்சுக் குணத்தவராலும் விஷ்ணுவேரு விதேயையாகையாலும் முன்னிருந்ததர்வாவது மேன்மைமயர்ந்ததாகவாகத் கொ ல்லவீடமில்லை. ப்ரம்மாவாவது சிவனுடைய மற்ற வ்யாபாரமுடைய எந்த வன் துவகவது இல்லை. ப்ரம்மா சிவன் முதலிய பந்த ஜீவர்கள் துந்கருதனாலும் நீத்ய முரத்தினும் லக்ஷ்மியும் துந்காமவிரூத்தனும் பரஜீவன்களாதலினாலும் எரதனுமெருவன் என் னவரின் இரூபனான காரணவன். அவனல்லது அவத்தர் குணகாலின் பரமாவை, சவ்யாசி பராதினமான தனத்தினாலே போனுனாகின் செய்து வந்தனும். அவன் தன்வெ னென்று கொல்லப்படுவது. அதுபே லக்ஷ்மியும் நீத்ய முரத்தினும் பராதின்களா ளையேதே திரிதலம் இல்லாதவர்கள் பேராவே. அத்தப் பகனான வலகர்களையும் பேரவ

(ப் - ம்.) ஸ்ரீ - அந்த ஈசுவரன், ஸ்வரீ - ஜலங்களை, ஸ்ரீ - தவசி - தபித்தான், இவற்றினின்றும் மனுஷர்களுக்கு காஹாரமாகிய தாய்மங்களை ன்றும் ஸ்தாவரமான அன்னமும் பூனை முதலானவைகளுக்கு காஹாரமாகிய ஜத்துக்களென்னும் சரான்னமும் உண்டாகட்டுமென்று ஸங்கல்பித்தான், ஸ்ரீ - தபித்தான், தபித்தான், தபித்தான் - அந்த ஜலங்களினின்றும், உதி - தி - கனமான ரூபத்தோடு ப்ராணாதரமான சராசர ரூபான்னமானது, ஸ்ரீ - உண்டாகிறது, பாவாவாவாவதி - தி - எந்த அந்த மூர்த்தி, ஸ்ரீ - யசி - உண்டாகிறது, தி - அது, ஸ்ரீ - அன்னமே - அல்லவா.

(ஸ்ரீ - ஹ. தம். இக்கு ஜலமென்றது பஞ்சபூதங்களையும்.

தமிழ் தடிவியுஷ்டம் துராஜ் துஜீவாம்பலி துஜாஜிவியுஷ்டம்
நாஸ்கொடாஜா முஷீதம் ஸயபெலி துஜாவாஸ்ரெஹஷ்டுடிவியா
ஹுதுவெஹவாஸ்துஷ்டு ||௧||

(ப - ம்.) துடிதகி - அங்கு அந்த அன்னமானது, சுஜிவியுஷ்டம் -
லோகபாலகந்தரக்கெதிராக அனுப்பப்பட்டதாய், துடி - கூச்சலிட்டுக்கொ
ண்டு, வராஜீ - திருப்புமுகமாய், சுதி - அவர்களை விட்டு, சுஜீவாம்பலி -
ஓடிவிட நினைத்தது. இவ்விதமான அன்னத்தின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து
கொண்ட லோகதால ஸமுகமானது, தகி - அந்த அன்னத்தை, வரவா -
வாக்கினாலே, சுஜிவியுஷ்டம் - கிரகித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்து,
தகி - அதை, வரவா - வாக்கினால், முஷீதம் - கிரகிக்க, நாஸ்கொடாசு -
ஸமர்த்தமாகவில்லை, ஸு - அந்த லோகபால ஸங்காதமானது, வநதகி -
இந்த அன்னத்தை, வரவா - வாக்கினால், யசுஹஷ்டு வெஹஷ்டு - கிரகிக்கு
மானால், அப்போது எல்லா லோகமும், சுஹ - அன்னத்தை, சுஜிவியாஹு
வெஷ்டு - சொல்லியே சொல்வதினாலேயே, சுதுஷ்டு - திருப்தியடையும்.

துராஜெ நாஜிவியுஷ்டநாஸ்கொதுராஜெ நமுஷீதம் ஸயபெலி
நதுராஜெ நமு வெஹஷ்டுடிவியா ஹுதுவெஹவாஸ்துஷ்டு ||௨||

(ப - ம்.) புராஜெந - ப்ராஜனாலே, சுஜிபுராஜெநவ - மோந்து
பார்த்தே மற்றவை முன்போலவே.

துஷ்குஷ்டாஜீவியுஷ்டநாஸ்கொதுஷ்குஷ்டாஜீவியுஷ்டம் ஸயபெலி
நுஷ்குஷ்டாஜீவியுஷ்டு - டுஷ்குஷ்டவாஸ்துஷ்டு ||௩||

(ப - ம்.) ஷ்குஷ்டா - கண்ணாலே, டுஷ்குஷ்டவாஸவ - பார்த்தே. மற்ற
வை முன்போலவே.

துஷ்வாஜீவியுஷ்டநாஸ்கொதுஷ்வாஜீவியுஷ்டம் ஸயபெலி
நுஷ்வாஜீவியுஷ்டு - ஷ்வாஜீவியுஷ்டு ||௪||

(ப - ம்.) ஷ்வாஜீவியுஷ்ட - காதினாலே, ஷ்வாஜீவியுஷ்டவ - கேட்டே மற்
றவை முன்போலவே.

துஷ்வாஜீவியுஷ்டநாஸ்கொதுஷ்வாஜீவியுஷ்டம் ஸயபெலி நுஷ்வாஜீ
வியுஷ்டு - ஷ்வாஜீவியுஷ்டு ||௫||

(ப - ம்.) ஷ்வா - தவக்கித்திரியத்தினாலே ஷ்வாஜீவியுஷ்டவாஸவ தொட்டே
மற்றவை முன்போலவே.

துஷ்வாஜீவியுஷ்டநாஸ்கொதுஷ்வாஜீவியுஷ்டம் ஸயபெலி நுஷ்வாஜீ
வியுஷ்டு - ஷ்வாஜீவியுஷ்டு ||௬||

(ப் - ம்.) சீதலா - மனதினலே, யுரகூரவனவ - தியானம் செய்தே, மற்றவை முன்போலவே.

தலிபெ நாகிவ்யுக் தனாஸகொலிபெ நமூலீ துஸ்யபெநெ ந
லிபெ நாமு வெஹஷிஷ்யுஜெஹவா ஹத்ரேஷுக் ||க்||

(ப் - ம்) ஸிபெ ந - குஹ்யத்தாலே, விஸ்யுஜுவனவ - ஆனந்த கர்மத் தாலேயே, மற்றவை முன்போலவே.

(100 - லா.) தம். சேதனமான் சராங்கம் ஒட்பார்த்தது. அசேதனமான தான்
னியான்னம் முகத்தில் ப்ரவேசியாமல் வெளியே நின்ற விட்டது. பிண்டரூபமாயிருந்த
விராட்புருஷ தேஹத்தையே இங்கு லோகபாலகர்களென்கிறது. கார்ய காரணவன்மை
களாலே முகத்தால் கிரகிப்பதாவது வார்த்தை சொல்வதாலேயே அன்னத்தைப் பழிப்
பது. அதன் கார்யமான சரீரம் சக்தியற்றதாகையாலே காரணமான சரீரத்துக்குச்சக்தி
யில்லையென்று தெரித்தது. இவ்வுலகமெல்லாம் அன்னமென்று சொல்வதினாலேயே
திருப்தி அடைகின்றனவில்கையே; ஆதலால் அதன் காரணமான ப்ரதம சரீரமும் சக்தி
யற்றதாயிற்றென்று அறிகிறோம்.

(சங் - வித்.) மற்றவைகளும் இப்படியே ச-ந-க-எ-அ-க.

தடிவாநெ நாகிவ்யுக் தடிவாபதவனவொஹ்ஷுயெஹாயபூ
யாநாபாவூவனவடிபூயாம் ||க்||

(ப் - ம்.) இவ்விதமாய்க் கரணவ்யாபாரங்களினால் அன்னத்தைக் கிரகிக்க
ச்சக்தியற்ற லோகபால ஸமுகமானது, தஸ் - அந்த அன்னத்தை, ஸவா
நெந - முகமார்க்கமாக உள்ளே செல்லுகிற வாயுவினாலே, சுஜிவ்யுக்ஸ -
கிரகிக்க நினைத்தது, தஸ் - அதை, சூவபஸ - கிரகித்துக்கொண்டது, யஸ
வாயாம் - அபானமென்னும் வாயு யாதொன்றோ, ஸவனஷம் - அந்த இந்த
வாயுவானது, சுஹ்ஷுயெஹம் - அன்னத்தைக் கிரகிக்கச் சக்தியுடையது,
யடிபாயாம் - அபானவாயு யாதொன்றோ, வனஷம் - இந்த வாயு, சுஹாயா
வெஷ - அன்னத்தையே ஜீவனுதாரமாக உடையது.

ஸாஸாக்க தகயம் நிஷ்டேஷு தெஸுஜி திஸாஸாக்க தகதரெணபூவ
டிஷாஹிஸாஸாக்க தயடிவாஹாஹிவிரஹுத்யபிபூரணெ நாகிபூரணி
த்யபிஷகூஷாடிஷுத்யபிஸூரெத்ரணஸூத்யபிஷவாஸூஷுத்யபி
சீதலாயுராதம் யடிவாநெ நாகிவாநித்யபி ஸிபெநவி ஸுஷுபி
கொஹ்ஷி ||க்||

(ப் - ம்.) உஷம் - இந்தக் கார்யரூபமான ஜகத்தானது, ஷுபெ-என்னை
விட்டு, சுயம்ஹிஷ - எப்படியாகும், ஹி - என்று, ஸாஸாக்க - அந்த
ப்ரம்மம் நினைத்தது, சுதரெண-எந்த மார்க்கத்தால், பூவவெஷு-இஜீவ
சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கலாம், ஹிஸாஸாக்க - என்று அந்த ப்ரம்மம் நினை
த்தது, வாஹா - வாக்கினாலே, சுஜிவாஹுத்யபி - நிஷ்ப்ரயோஜனமாகச்
சொல்லப்படுமேயானால், பூரணெ - க்ராணேந்த்ரியத்தினாலே, சுஜிபூர
ணித்யபி - கிருதாவாக முகரப்பட்டால், ஹகூஷாடிஷுத்யபி - கண்ணல்
வினாகப் பர்க்கப்பட்டால், ஸூரெத்ரணஸூத்யபி - காதினால் கிருதா

வாகக் கேட்கப்பட்டால், கைவாஸ்யுஷ்ட்யபி - த்வகித்திரியத்தினால் மிணை
தொடப்பட்டால், மீதலாயுராத்யபி - மனஸினால் கிணை த்யானம் செ
ய்யப்பட்டால், கவாநெநாஹுவாமித்யபி - அபானமென்னும் வாயு
கிணைகவே ஆபானிக்குமானால், பரிஸுநவிஸ்யுஷ்ட்யபி - குற்றயேத்திரியம்
விருதாவாக ஆனந்த காமத்தைச் செய்யுமானால், கயே-அதன் பின்பு, கொ
ஹம் - யாண் யார், இ-தி - என்று, எஸ்கூத - நினைத்தது.

வண்ணத்தெவ்வீரோ நம்விடாரெயெடுத்தபாடாராபாடாடித்தெவ்வீரா
விடிந்திநடாஜோவெடித்தனாநநம்வஸுத்திய குவவயார்த்தயம்வவாசய
ரோவவெயோடயரோவவெயோடயரோவவயெதி ||கஉ||

ப் - பா - ம்.) ஸி - அத்த ப்ரம்மமானது, ஸந்த - இந்த, ஸீரீந
 லெவ - எல்லையான சிரஸ்ஸையே, விஜாய-ஃ - பிளந்துகொண்டு, ஸந்தயா
 ளாரா - இந்த மார்க்கத்தினாலே, ப்ராஷுத - உள்ளேப்ரவேசித்தது,
 லெவஷாஜா - இந்த வழியே, விஜூதிந-ஃ - கிதிருதியென்று பெயர்
 பெற்றது, த்ஷெ-தஸ் - இந்த வழியே, நாஜூ-தம்-நஜூ-ம்-ஸந்தோஷத்தைத்
 தருவது, சுயம்சூவஸயி - இதுஸ்தானம், சுயபீரவஸயி - இதுஸ்தானம்,
 சுயபீரவஸயி - இதுஸ்தானம், உதி - என்று, சூயசூவஸயாரி - மூன்று
 ஸ்தானங்கள், தூய்ஸ்வபூரி - மூன்று அவஸ்தையும் ஸ்வபன்னங்களேயாம்.

வாஜாதொலுதாநுல்வெவுகூந் கிரிஹாநுல்வாவடிஷழிதில
வனதலெவ்வாருஷுஹுததலெவாடுழிதில ||கூ||

(ப்-பா-ம்.) ஜாதிஸி - இப்படி ஸம்ஸாரியாக ஆன அந்த ப்ரம்மம், மலதாந்ரி - பூதங்களை உத்தேசித்து, வெறுக்கச் - ஆலோசித்தது (அத் - மலதாந்ரி - பூதங்களைப்பற்றி, அஹ்வெறுக்கச் - முழுதும் விவேகித்தறிந்தது), அந்ரிசீவாவடிஷ்டி - ஆத்மாவொன்றல்லது ஸ்வபாவிக ஸத்தையுடையது வேறுண்டென்று சொல்ல நினைக்கலாமோ கடாதென்று நிச்சயித்து, ஸி - அந்த ஜீவனுனவன், வாகடுவ - இவனையே, வாருஷ்டி - தேவத்தில் இருப்பவனாகவும், ப்ரஹ்ம-ப்ரம்மஸ்வரூபியாகவும், ததீ - தததீ-ஸர்வ வ்யாபியாகவும் தெரிந்துகொண்டு, உஷ்டிஷ்டி - இப்படிப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தேனென்று, அவஸூசி-பார்த்தான்.

தவிராஜிதெரு, ராநாஜிதெரு, ராஹவெநாஜிதெரு, ஒலவனீரூ, திசுது
வகடுதவெரொகெணவெரொகெபி, யாஜவஹிதெவார், வெரொகெபி, யா
ஜவஹிதெவார்: ||கம||

(ப்-பா-ம்.) துலாசி - இப்படிப் பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத் கரித்ததினால், ஐடிஞ்சு நாசி - இவ்வாத்மா இதத்தானென்று பெயரை உடையது, ஐடிஞ்சு அஹவெநாசி - இப்பரப்ரம்மமானது இதத்தாமென்னும் பெயரை

உடையதாக லோகத்தில் ப்ரசித்தமன்றே, தவிரஂடிஂலாண் - இதந்த்ராணிய அப்ரம்மத்தையே, வரொக்ஷுண் - மறைவிடமாக, உரு ரிதி - இத்ராணாக, சூலக்ஷுவித - சொல்லுகிறார்கள், பெவாரி - தேவதைகள், (வித்யா - புஜ்யர்கள் எல்லாரும்), வரொக்ஷுவியாஹ்வனி - பரோக்ஷமாக (மறைவிடமாகச்) சொல்வதிலேயே ப்ரிதியுடையவர்கள் அல்லவா, வரொக்ஷுவியாஹ்வனி - முன்போலவே பொருள்,

(பி - ஊ) அந்த காராயணம் இவர்களுக்கு அன்னத்தை எழுந்தடிக்கவேண்டுமென்று நினைத்தார். (சு)

(8 - ஊர்.) முன்னே தான் ஸ்ருஷ்டித் த அப்பு என்னும் தேவதைகளையும் ப்ரம்
மாதிகளையும் தாமரைபோன்ற அகன்ற கண்களினால் பார்த்தார். அவர் பார்வையாலும்
அவரிச்சையினாலும் அவர்களின் தேஹத்தில் ஒரு பாகத்திலிருந்து வேறு தேஹம் தோ
ன்றியது. (உ.)

ஐதரேயோபசிஷத்து முதல் ஐத்தியாயம்.

(2 - வது ஆரணத்தின் காலாவது அத்தியாயம்).

முற்றிற்று.

சித்யாயநாமெவ்ருயிர்வணம்,

[illegible]

(ப்-பா-ம்.) சுயம்-இந்த ஜீவாத்மா, வா-ரு-ஷெஹவெ - புருஷ சரீரத்திலேயே அல்லவா, சூழிதல் - முதலில், மஹ-ல் - கர்ப்பமாக, ஹவ-தி-ஆகிறான், ரொ-த்யஸ - ரேதஸ்ஸு என்பது எதுவோ, ஹ-தஸ் - இதுதான் அக்கர்ப்பம், தஸ்ஹதஸ் - புருஷ கர்ப்பமாகிய அந்த இந்த ரேதஸ்ஸானது, ஸவெ-புஹி-ல் சுமெஹி-ல் - புருஷ சரீரத்திலுள்ள எல்லா அங்கங்களினின்றும், ஸம்ஹ-தஸ்ஸ - ஸாரபூதமாய்ச்சேர்ந்து, சூ-தா-ம் - ரூபாந்தரமானதன்னை, சூ-த-நெ-வ - தன் சரீரத்திலேயே, ஹி-வ-தி-போஷிக்கிறது, தஸ்-அந்த ரேதஸ்ஸை, ய-பா - எப்போது, ஸ்ரீ-யா-ஸ்திரீயினிடத்தில், லி-நி-தி-யோகஞ்செய்கிறானே, சுப - அப்போது, ஹ-தஸ்-வேறு ஜீவனுடன் கூடிய ரேதோரூபமான சரீரத்தை, ஜ-ந-ய-தி - பிதா உண்டுபண்ணுகிறான், தஸ் - அதுவே இப்படி ரேதோரூபமாய் பித்ரு சரீரத்தையிட்டு வெளிப்படுவதே, சு-ஸு - இவனது, ப்-ய-ஜி-ந - முதலாவது ஜன்மம். (க)

முதல்கண்டம்.

தகவியாகுதமலியம்மலியபாஸிஜம் தபாதலாடெநாநவநி
லிவாஸெடுதநிதநிதமுதம்மாவயதி ||௨||

நிவஜா-ஜாதி உலவுஷாஜாதி மொஹ்தா நிவாஸாநாவம் ப-ரா-ஷா சுவி
 நெய்துகினுடும் புரணிஜாதி உவததி உயவலுவாரம்ஸூன்கு ப்ஜா
 நெதுப்ஜாநெபுதிஷ்க்ப்ஜாநெத்ரொகம்ப்ஜாபுதிஷா
 ப்ஜாநம்புஹ ||௩||

1980 - ஹா.) இப்படிச் சீழ்ச்சொன்ன பரஜ்ஞானருபமான ஆத்மா ஒன்றே. அந்தக் கரணமென்றும் உபாதிகளில் பிரவேசித்துப் பல ஜலங்களில் சூரய்யிப்பக்கன் பலவாருக பிரதிபலிப்பதுபோல பலவாறு பிரதிபலிக்கிறது. இதுவே ஹிரண்யகர்ப்பன்; இதுவே தேவேந்திரன்; இதுவே முதலில் பிறந்த லிங்க சரீரபிமானியான பிரஜாபதி. சீழ் இப் பிரஜாபதியின் முகம் முதலியவைகளினின்றும் அக்னி முதலிய லோகபாலகர்கள் உண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே எந்த அக்னி முதலியதேவதைகள்; எல்லாத் தேவத்களுக்கும் காரணமாய் நிற்கும் பஞ்சமஹாபூதங்களும் இதுவே; ஸர்பம் முதலியவைகளும் இதுவே; ஸ்தாவரமென்னும், ஜங்கமம் என்றும், இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறவை யெல்லாம் இதுவே; மூட்டையினின்று வெளிப்படும் பகி முதலியவைகளும், கர்ப்பப் பையிலிருந்து பிறக்கும் மனிதர் முதலியவர்களும் புழுக்கத்தால் உண்டாகும் பேன் முதலியவைகளும் விரைகளில் கின்று முளைக்கும் மரம் முதலியவைகளும் இதுவே. சூதிரை, பசு, மனிதர், யானைகள், மற்றமுள்ள பிராணிகள் யாவும் இதுவே. நடப்பதும் பறப்பதும் சலியாது ஸ்திரமாய் நிற்பதும் எல்லாம் இப்பரஜ்ஞானத்தாலேயே ஸத்தையை யடைவிக்கப்படுகின்றேன் உத்பத்திஸ்திதி ப்ரளயகாலங்களில் பிரமத்தினிடத்திலேயே நிற்கிறது. இஐஐகத்துக்கெல்லாம் ப்ரவர்த்தகம் அந்த ப்ரம்மமே. அது ஒன்றுதான் ஸத்த்யமானது. அதுதான் பர்யவஸாநஸ்தலம். அதுதான் பரப்ரஹ்மம்.

கீழ்ச்சொன்ன உபாதிக்கார் கீங்கப்பெற்றான் இப்பிறற்றும் ஒன்றே குணங்களும் கிரியையும் இல்லாது கிரீமலமாய்ப் பரமானந்தஸ்வரூபமாய் கிரீவ்ஷோமாய் கீற்றிதது. இது பரிசுத்தமான பிரஜை யென்னும் உபாதியுடன் சேர்ந்த இருப்பது. இது ஸர்வஜ்ஞமானது. இதவே ஈசுவரன் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸர்வ ஜகத் காரண ஸமஸ்தி புத்தியில் ஆகமத் வாபிமானம் வைப்பதினால் நியந்தாவாதி அந்தர்யாமி யென்று சொல்லப்படுகிறது. ஜகத்துக்கு மேதுவான புத்தியை ஆத்மாவாக அபிமானிக்கும்போது ஹிரண்ய கர்ப்பமென்று சொல்லப்படுகிறது. அண்டத்துக்குள் தோன்றியமுதல் சரீரத்தை உபாதி யாகக்கொள்ளும்போது விராட் பிரஜாபதியென்னும் பெயரைப் பெறுகிறது. அதில் நின்றும் வெளியான அக்னி முதலியவைகளை உபாதியாகக்கொள்ளும்போது, அந்தத்தத் தேவதைகளாகக் சொல்லப்படுகிறது. இப்படியே பிரஹ்மாமுதல் சப்பட்டைக்கொள்வதும் கோரைவரையில்உள்ள சரீரங்களை உபாதியாகக்கொள்ளுவதும் அதன் அதன் பெயரை அடைவதும் இப்படி எகத்தவமான பிரம்மமொன்றே கீழ்ச்சொன்ன பல உபாதி களினாலே ஏல்லா மனிதர்களும் பண்டிதர்களும் பலவாறாக நினைக்கும்படியிருக்கிறது.

வண்ணத்தெரு நெடுஞ் சாநாத்நாடவாரொகாடித்தொழிநிலவ
 ரெனொகெவராநுகாரிநாடாட்டிதவணைவதிணவடித்தொம் ||ச||

(1900 - 1901) வரம் தேவர்போலவே பிரஜைகளை ஆதரித்து உபாஸனம் செய்திருவதைப் பேதலுடனும் என்மனாரத்தைவிட்டு ஜீவன் முத்தியென்றும் எவர்க்கானத்தக்களை அனுபவித்து விடுதலு முத்தியை அடைவான்.

ஐதரேயம் மூன்றாவது அத்தியாயம்
இரண்டாவது ஆரணம் ஆறாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

பண்ணப்படுவதான தியானத்தை சொல்லுகிறது. இதிரீதியாத்யாதேப்ரதம் ப்ராம் மணம்.

நெடுவெஹகிவநாயுசூவீந்ஜேத்யூநெடுவெஹிவ்யுதகாவீடிஸா நாயபா ஸாநாயாவரி ஜேத்யூஸூந்நொ காரூதாதநீஸ்யூரீதிஸொ வுதநவரகூஸ்யூவயுத சூவொஜாயொதாவுதெவெவெ லேகலெஹேதித கெவாகுஸ்யூககூஸ்யூ | கமிஹவாகெவெஸூவகிய வஸவெதேஹகூஸ்யூ ககூஸ்யூவெஹகூஸ்யூ ||

(ப் - ம்.) ஹ - இந்த ஜகத்தில், சுமெ - ஆதிகாலத்தில், கிவந - ஒருபொருளும், நெடுகாவீ - இல்லை, ஹ - இந்த ஜகத்தானது, ஸா நாயபா - சுருக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணம் கொண்ட, ஜேத்யூநா-ப்ரகிரு தியை உடம்பாஷ்டைய ப்ரம்மத்தினாலே, சூவூக - சூழப்பட்டதாக, சூவீ - இருந்தது, வரி - யாதொரு காரணத்தால், ஸாநாய - சம்ஹரிக்க எண்ணமானது, ஜேத்யூ - மிருத்தியு என்று கூறப்பட்டதோ, கமி-அந்த ப்ரம்மமானது, சூதநீ - சரித்தையுடையவளுக, ஸ்யூ - ஆக்கடவேன், ஹ - என்று, ஹ - மனதை, காரூத - பண்ணிற்று, வரி - அந்த ப்ரம்மமானது, கவூ - தனக்கு ஆனந்தம் உண்டுபண்ணும் பொருட்டு, கவ ரு - சஞ்சரித்து, கவூக - ஆனந்திக்கிற, கவூ-அந்தப் ப்ரமாத்மாவி னிடத்திலிருந்து, சூவீ - ஜலங்களானவை, கஜாய - உண்டாயின, கவூக - ஆனந்தப்படுவதின் பொருட்டு எத்தனித்த, நெடுவெ-என்பொ ருட்டுதானே, க - ஜலமானது, கவூ - உண்டாயிற்று, ஹ - என்று, (சூதநீ - எண்ணிற்று), கெவ - ஆகையினாலே தானே, ககூஸ்யூ - அர்க்கனென்றும் பெயர்கொண்ட ப்ரம்மத்துக்கு, ககூஸ்யூ - அர்க்கனென் றும் பெயருடைய, ய - யாதொருவன், ககூஸ்யூ - அர்க்கனென்னும் ப்ரம்மத்தினுடைய, ககூஸ்யூ - அர்க்கனென்றும் பெயருடைய, வஸ - இப்படி, வெஹ - அறிகிறதே, கெவெ - இவன்பொருட்டு, கவெவெ - சமயென்று பெயர்கொண்ட கம் தானே, வகி - உண்டாகிறது.

(ஸ - ஹ.) அசுவமேதமென்கிற யாகத்துக்கு வேண்டிய கருவியாகிய அக்கினி யின் உற்பத்தி சொல்லப்படுகிறது. இந்த சம்சாரமண்டலத்தில் ஒன்று பெயர் உருவக் களால் உருக்கப்பட்ட ஒரு பேதங்களும் உலாத்தின் உற்பத்திக்கு முந்தி இல்லை. ஆனால் இங்கு ஒன்றுமில்லை என்றதற்கு குன்னியமென்று அர்த்தமன்று. ஏனென்றால் காரியம் உண்டாவதற்கு முந்தி காரணம் அவசியம் இருக்கவேண்டியது. உலகத்தில் சூடும் உன் டாவதற்கு முந்தி மண் முதலான காரணங்கள் இருக்கிறதைச் சுண்டிக்கிறோம். இல்லா விடில் முயல்கொம்பு உண்டாகலாம். ஆதலால் காரணமுத்தியே இருக்கவேண்டியது. அப்படியே காரியமும் மண் உருண்டையில் இல்லாத சூடும் உண்டாகில் குன்னிருந்த மண்ணுருண்டையைச் சாட்டிலும் அதிக நிறை இருக்கவேண்டும். மேலும் கடவுளின் பிரத்தியக்ஷம் எல்லா வஸ்துக்களையும் அறிகிறதென்று சித்தமாயிருக்கிறதாதலால் சூடும் உண்டாகப்போகிறதென்று அறிக்கையில் சூடமில்லாவிடில் என்னமாய்ப் பிரத்தியக்ஷத் தால் அறியலாம். ஆனால் சூடும் உண்டாகிறது, சூடும் உடைந்தது என்கிற வார்த்தைக் களில் சூடும் உண்டானதாக ஏற்படுகிறதென்றால் சூடத்தின் தோற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. சுவர் முதலானவைகளால் சூடம் மறைக்கப்பட்டால் சூடம் காசமடைந்த தென் றும் மறைவு நீக்கினால் சூடம் உண்டாயிற்றென்றும் புத்தி உண்டாகிறதில்லையே என் னில் சுவர் முதலானவைகள் சூடமிருக்கும் இடத்திற்கு வெளியில் இருந்த மறைக்கின்

தன், மண்ணுருண்டையில் இருக்கும் மறைவோ அப்படியல்ல, குடமிருக்கும் மண்ணுருண்டையிலேயே இருந்து மறைக்கின்றன. ஆகையால் சுவர் மறைக்கும்படித் தில் மறைத்த தென்றும் மறைவு நீங்கினால் தெரிகிறதென்றும் மண்ணுருண்டையில் குடம் மறைத்திருக்கும் காலத்தில் குடம் இல்லையென்றும் குடம் உண்டாயிற்றென்றும் புத்தி உண்டாகின்றது. மேலும் மேல்வாக்கியத்தில் “ஆவர்தமாளீ” என்று மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லுகையால் முயல்கொம்பு மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று உலகத்தில் சொல்லக்கூடுமானால் வஸ்து இருக்கிறதென்றே எற்படுகிறது. “அபகாத்” என்றால் சாப்பிடவேண்டுமென்கிற ஆசை அதனுள்ளே ஜீவத்துக்களைச் சொல்லுகிறது. ஆதலால் அது “பிருத்யு” வென்று சொல்லப்படுகிறது. நான் முகனுக்கு மேற்கூறிய சாப்பிடவேண்டுமென்கிற ஆசை இருக்கிறபடியால் அவளை “மிருத்யு” வென்று சொல்லப்படுகிறது. அவளால் இந்தக் காரியங்கள் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த நான்முகன் காரியங்களை உண்பெண்ணவேண்டுமென்று ஆலோசனைக்கு உரியமனதை நான் எல்லமனதை உடையவனாகக்கடவேன் என்று எண்ணத்தால் உண்பெண்ணினார். அந்த நான்முகன் தண்ணீர் புகழ்த்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஜலங்கள் உண்டாயின. இந்த ஜலங்களைச் சொன்னது வேறு உபரிடதங்களுடைய ஒற்றுமையால் ஆகாயம், வாயு, அணல் இவைகளையும் சொல்லுகிறது. புகழ்த்துகொண்டிருக்கிற என்னிடத்திலேயே ஜலமுண்டாயிற்று என்று எண்ணிற்றாதலால் அசுவமேத யாகத்துக்குரிய நெருப்புக்கு அர்க்கனென்று பெயர் உண்டாயிற்று.

(ரா - ஹ.) அசுவமேதத்துக்குரிய குண்டத்திலிருக்கும் நெருப்பில் அசுவமேதத்துக்குக் காலமான ஒருவருட்காலத்திலும் ப்ரம்மமாகத் தியானிக்கச் சொல்லப்போகிறதாய் நெருப்பின் உற்பத்தியைச் சொல்லுகிறது. அல்லது அக்னி ப்ரம்மத்தின் சரிமாதலால் அப்படி நினைந்து அக்னியில் நேராமம் பண்ணும்பொழுட்டு ப்ரம்மத்தினிடத்தில் அக்னிக்கு உற்பத்தியைச் சொல்லுகிறது. ப்ரத்தியகூழாய்த் தெரிகிற உலகங்கள் உற்பத்திகாலத்துக்கு முன் இல்லையென்றால் குடம் உற்பத்திகாலத்துக்கு முந்தி இருத்ததென்றால் மண்ணுருண்டை இருத்ததென்று அர்த்தம் ஆகிறதுபோல் காரணமாகிய வஸ்து இருத்ததென்று அர்த்தம் அதாவது “யஸ்யாஹூரம்ஸரீம் யஸ்யமிருத்யுர்ஸரீம் ஏதஸ்வபூதாத்ராத்மாஅபஹதபாப்மாதியோதேவகொநாராயண” என்ற சொல்லி இருக்கையால் “ஸூக்சுமமாந்” மூலப்பிரகிருதியைச் சரிமாதலுடைய ப்ரம்மம் இருத்தது. அந்த ப்ரம்மம் உலகங்களை உடம்பாக உடையவனாய் ஆக்கக்கடவென்று யோசித்து மனஸ் என்கிற இந்திரியத்தைச் சிருஷ்டித்தது. பனஸ் என்றது எல்லா இந்திரியங்களையும் அன்றகு முன்னிட்ட பிரகிருதி மஹர் ஆகாரம் இவைகளையும் சொல்லுகிறது. இந்த ப்ரம்மம் தண்ணீர் சுத்தோஷப்படுத்தவேண்டுமென்று இச்சையுடையதாய் இருத்தது. அப்படி இச்சித்த ப்ரம்மத்தினிடத்தில் ஜலங்கள் உண்டாயின. சுத்தோஷப்படுத்துவதில் எச்சனித்த என்னிடத்தில் ஜலம் உண்டாயிற்று என்று எண்ணிற்று. ஆகையால் அந்த ப்ரம்மத்துக்கு அர்க்கனென்று பெயர் உண்டாயிற்று. அப்படியே “அர்கோவாஜகாகரம்” என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

சுவாவாஹுஷ்டிபவாந் ஸாருவீ தகூஹநுதலாவ்யபவஹவ த்ஸுராஸா ரீதஸ்யுஸா ஹவ்யுதவஸ்யுதெஜொரவொநிரவத்காமிரி (ப - ம்.) சூவஃ - ஜலங்கள், ஹுஷ்டி - அக்மி, தகூ - ஆதலால், பவ - யாதொரு, ஹவா - ஜலங்களுடைய, ஸாரீ - ஸாரமான பாகம், சூவீச - இருந்ததோ, தகூ - அது, வூஹநுத - சேர்த்தது, வ - அது, வ்யயிவீ - பூமியாக, ஹவஸ - ஆச்சுது, தஸ்யு - அதில், ஹஸாஸீ - ப்ரயத்தனம் பண்ணினார், ஸாஹவ்யு - ப்ரயத்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற, தவஸ்யு - ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கிற, தஸ்யு - அந்த ப்ரமாத்மாவுக்கு, தெஜொரவா - தேஜஸ் என்கிற வஸ்துவின் ஸாரமான, ஹி - அந்நியானது, நிரவத - உண்டாயிற்று.

(ஸ - ஹ.) முன் அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது பின் வருபாறு வரிகப்படுகிறது. ஜலங்களை அர்க்கனென்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது

அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்ட “அப்ஸஸாந்நிப்ரதிஷ்டித” அந்நியிடத்தில் உண்டா கிறது. அந்த ஜலங்களின் சாரமான பாகம் சேர்ந்து அண்டமுண்டாயிற்று. அந்த அண்டத்தில் ப்ரம்மம் இப்படி உருபுடன் இருந்தான். அப்படி இளைப்புடைய அதிஞல் வேர்வை யடைந்த ப்ரம்மனுக்கு தேஜஸ்ஸாகிற சாரம் உடம்பில் நின்று மெனியில் கிளம்பிற்று, அதனான் அக்டி.

(ரா - ஊ.) அண்டம் விஷ்ணுவுக்குச் சரீரமான ஜம்பூதங்களினால் உண்டாக்கப் பட்ட தென்பகதச்சொல்லுவதற்காக ஜம்பூதங்களில் ஒன்றான ஜலம் விஷ்ணுவுக்கு உட லென்று சொல்லுகிறது. ஜலங்கள் அர்க்கனென்று சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கு உடல். அந்த ஜலங்களின் சாரம்சம் சேர்ந்து அக்டி நின்று அண்டமுண்டாயிற்று. “தாஅபஸ்தத்தரண்மயமண்டமபவத்” என்று மஹாபரிஷதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அண்டமுண்டான பிறகு ப்ரமாத்மாவானவர் ப்ரயத்தானம் பண்ணினார். அப்படி ப்ரயத் தனப்பட்ட ஆலோசனை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ப்ரமாத்மாவனுடைய உடம்பில் நிந் தும் தேஜஸ்ஸுகளின் சாரமான அக்டி உண்டாயிற்று.

ஸுத்ருயாந்நாந்ஸுக்ருருதாதித்யோவாயக்துதீயந் ஸ ணஷபுராணஸுயாவிகிதம் தஸு ப்ராவிஷ்சிரொவஸளவாஸௌவெ லெஷசுயாஸுபுதிவிஷிகுதூவெஸளவாஸௌவஸௌஷகஷிணாவொ ழீவீவவாஸௌஷெஷு: ஸுஷக்தாநிக்ஷேஷாநிபுரஸு ணஷொஸுபு திஷ்சுக்ருயதூவெவதிதஷெஷுதிஷ்ஷெக்ருவாவிஷாந் ||1||

(ப - ம்.) ஸம் - அந்த அக்டி, சூத்ராநம் - தன்னை, த்ருயா - மூன்று விதமாக, சூஷிக்ரு - சூரியனை, துதீயா-மூன்றாவதாக, வாயகா - காற்றை துதீயம் - மூன்றாவதாக, வுக்ருருத - பண்ணிற்று, யம்-யாதொரு அக்டி யானது, த்ருயா - அக்டி வாயு சூரியன் என்று மூன்றுவிதமாக, விஷிகிதம் - செய்யப்பட்டதோ, ஸணஷம் - மேற்கூறிய இந்த அக்டியானது, ப்ராண் - ப்ரம்மம், தஸு - அந்த அக்டிக்கு, சரிஷம் - சிவஸானது, ப்ராவிஷ்சு - கிழக்குத் திக்கு, ஸஸௌவாஸௌவ - வடகிழக்கு தென்கிழக்கு மூலைகள் உடெஷ - கைகள், ஸஸு - இந்த அக்டியினுடைய, வுஷம் - வால், ப்ருதீ விஷி - மேற்குத்திசை, ஸஸௌவாஸௌவ - வடமேற்குத் தென்மேற்கு மூலைகள், ஸுத்ருஷ - தொடைகள், ஷகஷிணாவொஷீவீ - தென்திசை வட திசைகளும், வாஸுபு-பக்கங்கள், வுஷம் - முதுகு, ஷெஷம்-சுவர்க்கம், உஷம் - வயிறு, ஸுஷிக்ரு - ஆகாசம், உஷம் - மாப்பு, உயம் - இந்தப் பூமி, ஸம்ஸணஷம் - மேற்கூறிய இந்த அக்டி, ஸுஷு - ஜலங்களில், ப்ருவிஷ்சிதம் - ஸ்தாபிக்கப்பட்டது, ஸவம் - இம்மாதிரி, விஷாந்-அறிந்தவன், யதூஷவ - எந்த இடத்தில், ஸநதி - போகிறதோ, தஷெவ - அவ்விடத்திலே தானே ப்ருதிவிஷிதி - இருப்பை அடைகிறான்.

(ஸ்ரம் - ஊ.) மேற்கூறிய சதர்முக ப்ரம்மாவானவன் தன்னை மூன்று விதமாகப் பிரித்தான். அக்டி வாயு சூரியன் என்று அதில் முதன்மையான அசுவமேத யாகத்தில் உப யோகிக்கத்தக்க அந்நியிடத்தில் குதிரையிடத்தின்போலத் தியானம்பண்ணவேண்டியதைச் சொல்லுகிறது. முண்டூறிய அந்நியின் உற்பத்தி அதின் மேன்மையைச் சொல்ல வந் தது. அந்த அக்டிக்கு கிழக்குத்திக்குத் தலை, வடகிழக்கு தென்மேற்கு மூலைகள் கைகள், மேற்குத்திக்குப் பின்பாகம், வடமேற்குத் தென்மேற்கு மூலைகள் தொடைகள், மேற்கு வடக்குத்திசைகள் பக்கங்கள், சுவர்க்கம் முதுகு, ஆகாசம் வயிறு, இந்தப்பூமி மாப்புமேற் கூறிய உலகரூபமான அக்டி ஜலத்தில் நிலமையுடையது. “எமமிமேலோகா: அப்ஸவ

ந்தா” என்று சொல்லியிருக்கிறபடியால் இம்மாதிரி அறிந்தவன் எந்த இடத்தில் போகிறான் அல்லவென்றாலேயே நிலைமையை அடைகிறான் என்று மேற்கூறிய தியானத்திற்குரிய பயன்.

(100 - ஹ.) மேற்கூறிய அச்சி மூன்றுவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அச்சி வாத சூரியன் என்ற இந்த மூன்றில் அச்சி முதல் அப்படிப் பிரிக்கப்பட்ட அச்சியே பரப்ரம்மம் என்று தியானிக்கவேண்டியது. “எவ்வெந்திரம்” என்று மேல்சொல்லப்போகிய படியால் அந்த அச்சி தலை முதலிய அங்கங்களைத் திழ்ச்சுத்திவை முதலிய திசைகளாகத் தியானிக்கவேண்டும். அந்த அச்சி ஜலத்தில் இருப்பையுடையது. அதாவது அச்சியிடத்திலிருந்து ஜலம் உண்டாகுதலால்.

வெள்காபைத் திதீயொருகூடாஜாபெதகிஸிநவலாவாஹரிபுநநீ
வலிவவசு ஸுநாயாபீதூபுபுத சூவிதவஸவஸுராவசு நஹா
புராததவஸவதூபு சூவிதெதாவநம் காஹிஸிபு யாவாநவஸவத
புராவெதாவதும் காஹிபுராவதாவதுகூடாஜாதவிவ்யாஹரிபுதவாண
கராவசுவெவவாமவவசு ||௭||

(ப - ம்.) ஸம் - அந்த மிருத்யுவானது, ரெ - என்னுடைய, திதீயம் -
இரண்டாவதான, சூதா - உடம்பு, ஜாபெத - உண்டாகக்கூடியது, உதி -
என்று, சுகாபைத - ஆசைப்பட்டது, ஸம் ஸுநாயாபீதூபு - மேற்கூறிய
பசியுடன்கூடிய மிருத்யுவானது, உஹா - மனதுடன், வாமம் - வேதமென்
கிற வாக்கை, உஹா - இரண்டாக இருக்கவை, வலிவவசு - உண்டாக்கிற்று,
தசு - அந்த இரட்டையில், பசு - யாதொரு, ரொஹம் - காரணம், சுஹி -
உண்டாயிற்றோ, ஸம் - அது, வாவதூபு - ஒருவருஷகாலத்திற்கு எஜமான
தேவதையான ப்ரம்மாவாக, சுஹி - உண்டாயிற்று, ததிவ்யாபு - அத
ற்குமுன், வாவதூபு - ஒருவருஷமென்கிற காலமானது, மீசூலா - இரு
க்கவில்லை, தம் - தந்தக் காரணவஸ்துவம், வாவதூபு - ஒருவருஷமானது,
யாவாந - எவ்வளவு காலமோ, வந்தாவதகாவம் - இவ்வளவுகாலமாக,
சுஹி - பரித்தது, தம் - மேற்கூறிய ப்ரம்மாவை, வந்தாவதகாவதூபு -
இவ்வளவுகாலத்துக்கு, வாவதூபு - பிறகு, சுஹி - உண்டாக்கிற்று,
ஜாதம் - பிறந்திருக்கிற, ததி - அந்த ப்ரம்மாவைக் குறித்து வ்யாஹரிபு -
பின்னையாக எடுத்துக்கொண்டது, ஸம் - அந்த ப்ரம்மா, ஹாநகரொசு -
பான் என்கிற ஓசையை உண்டுபண்ணிற்று, வெவவ - அந்த ஓசைதானே,
வாசு - வியாகிருதி என்று சொல்லப்பட்ட வார்த்தையாக, சுஹி - ஆயிற்று.

(100 - ஹ.) மிருத்யுவென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரஜாபதி தன்னை மூன்றுவிதமாக
பிரித்ததென்றும், அச்சியை உண்டுபென்றிருந்தென்றும் சொல்லியிருக்கிறதே அது இன்
னகாரியம் செய்து உண்டாக்கிற்றென்றதை விவரிக்கிறது. மேற்கூறிய மிருத்யுவானது
இரண்டாவது உடம்பு உண்டாகவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு மனதில் வேதங்களை
ஆலோசித்த அதனால் முன் ஒருவருஷகாலத்தில் நடத்தாததெரிந்து ஒருவருஷகாலத்தை
உண்டுபெண்ணுகிறவரான ப்ரஜாபதியாக ஆனார். அதற்கு முன் ஒருவருஷகாலம் என்ற
தில்லை மேற்கூறிய அறிவை ஒருவருஷகாலம் தரித்து பிறகு மேற்கூறிய ப்ரஜாபதியை
உண்டாக்கினார். மேற்கூறிய பின்னையைக் குறித்து பதியோடேகூடிய ப்ரம்மாவானவர்
வாயைத்திறந்தார். அந்தப் பின்னையான் என்கிற ஓசையைப்பண்ணினான் அதுவே சப்
தமாக ஆகிறது.

(ஸ்ரீ - ஹ.) மேற்கூறிய பின்னைய சாப்பிட எத்தனம் பண்ணியிருந்தபோதி லும் ப்ரம்மாவானவர் இந்த ப்ரஜாபதியைச் சொல்லப்போகிறோமேயானால் சாப்பிடத் தக்கவென்று கூலப்பாய்விடும் என்று தீர்மானித்து மனதுணல் வேதக்களை ஆர்வாகித்து எல்லாவஸ்துகளையும் நிரூபித்தார். தன்னால் சொல்லமுடிந்தவற்றை எல்லாக்களைச் சாப் பிடவேண்டுமென்று மனது பண்ணினார். ஆதலால் எல்லாவஸ்தையும் சாப்பிடுகிறபடி யான அதிதி என்று பெயருண்டாயிற்று. எவன் மேற்கூறியபடி தந்தி என்னத பெயரை அறிந்திருந்ான அந்நாக்கு எல்லாம் சாப்பிடத்தகுந்ததாய் விடுகிறது என்று இந்த அறிவுக் குப் பயன் சொல்லுகிறது.

(ஸ்ரீ - ஹ.) ப்ரமாத்மாவானவர் இந்த ப்ரம்மாவைச் சீரூஷ்டித்தக் காரியம் முடிந் ததாக எண்ணுகிறபடியால் சாப்பிடத்தகுந்தவஸ்து கொள்ளுமாய் விடுமென்று நினை த்து, ஸுபூரிதிப்பாஷாத்துதெனவேதையிற் ப்யாயதஸ்வஸ்வாப்தரளாதயம் என்று சொ ள்லுகிறபடியே மேற்கூறிய வியாதிருத் என்று சொல்லப்பட்ட வாக்குடன் அந்த ப்ரஜா பதி என்கிற ஆத்மாவன்னால் எல்லா வஸ்துக்களையும் சீரூஷ்டித்தான சீரூஷ்டித்த வஸ் துக்களை ஸம்கரிக்கவக்கு மனதைப்பண்ணிற்று. ஸர்வ வஸ்துக்களையும் ஸம்கரித்தபடி யால் அறிதி என்று பெயருண்டாயிற்று. எவன் மேற்கூறியபடி தந்தி என்ற பெயரை அறிந்திருந்ான அந்நாக்கு எல்லா வஸ்துவும் அநுபவிக்கத்தகுந்ததாய் ஆய்விடுகிறது என்று இந்த அறிவுக்குப் பயன் சொல்லுகிறது.

ஸொகார்ப்யதவ்யவஸா யஜெநஹிபொ யஜெப்யகவொஸ்ரூஷி த்தவொதவ்ய ததஸாஸ்ராஹஸ்ய தவஸ்ய யஸொவீயபு சேஷசு ர ளாஸிப்ராணாவெவ்யஸொவீயபு-சுதூரெணஷு-சுதூரெணஷு-ஸ்ரீரம்த் ஸூயிகு-ஸூயததவஸ்யஸாரீரவாஸி-சுதூரெணஷு-||அ||

(ப - ம்.) ஸி - அந்த ப்ரம்மாவானவன், ஹிபஸா - பெரிதான, யஜெந - யாகத்தினால், ஹிப - ப்ரமாத்மாவை, யஜெப - யாகம் பண் ணக்கடவேன், உதி - என்று, சுகார்ப்யத - எண்ணினான், ஸி - அந்த ப்ரம் மானவன், ஸுரூஷி - சீரமத்தை யடைத்தான், ஸ்ராஹஸ்ய - சீரமத்தை யடைத்தும், தவஸ்ய - தவம் புரிந்துகொண்டும் இருக்கிற, தவ்ய - அந்த ப்ரம்மமானவன், யஸொவீயபு - யசொவீர்யம் என்றும் பெயர்கொண்ட இந்திரியங்கள், சேஷசுரூ - வெளிச்சிளம்பின, ப்ராணாவெ - இந்திரிய ங்களே, யஸொவீயபு-சுதூரெணஷுக்கும் பலத்துக்கும் காரணமாகையால் யசொ வீர்யம் என்று சொல்லப்பட்டது, ப்ராணஷு - இந்திரியங்கள், உதூரெணஷு - மேற்கிளம்பின வளவில், து - மேற்கூறிய, ஸூரீர - சரீர மானது, ஸூயிகு - விஞ்ஞகைக்கு, சுபூயத - தலைப்பட்டது, தவ்ய - அந்த ப்ரம்மமானவன், ஸூரீரவாஸி - சரீரத்திலேயே தானே, உதி - மனதா னது, சூவீசு - இருந்தது,

(ஸ்ரீ - ஹ.) அகவமேதமென்ற பெயருக்கும் அந்தத்தை விவரிக்கிறது.

(ஸ்ரீ - ஹ.) அகவமேத யாகத்திற்குரிய அக்ஷியனுடையவும் ஒருகருஷு எனத்தி னுடையவும் பிறப்பைச் சொல்லிக் குதிரையின் பிறப்பையும் அகவமேதமென்ற பெயரின் பொருளையும் அகவமேத யாகத்தைச் சூரியனாகத் தியானிக்கவேண்டுமென்பதை யும் சொல்லுகிறது.

ஸொகார்ப்யதவ்யவஸா யஜெநஹிபொ யஜெப்யகவொஸ்ரூஷி த்தவொதவ்ய ததஸாஸ்ராஹஸ்ய தவஸ்ய யஸொவீயபு-சுதூரெணஷு-சுதூரெணஷு-ஸ்ரீரம்த் ஸூயிகு-ஸூயததவஸ்யஸாரீரவாஸி-சுதூரெணஷு-||அ||

மாவது ஏது அதின் உற்பத்தி எதனிடத்திலிருந்து அதைத் தான்வெது எத்தால் என் றிகேள்விகளின் பதில்களை விவரமாக சொல்லி 'ஆப்யாயிகை' ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ப்ரம்மாவின் பின்னாகத் தேவதைகள் அசுரர்கள் இரண்டு பேர்கள் அதாவது ப்ரம்மா வின் அவயவங்களான உயு முதலான உற்புக்களை சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய தவ்வு கர் மங்கள் இவைகளோடே கூடியவையுள் தேவர்களுக்கும் அதல்லாமல் லோகத்தில் காண்கையாலும் ஊர்த்தினாலும் உண்டாக்கப்பட்ட இஹைகாகத்திய பஸ்க்கோக் கொடுக்கத்தக்க கர்மங்கள் அறிவுகள் இவைகளோடே கூடியவையுள் அசுரர்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. இவ்வு உலகத்தில் சாஸ்திரத்தினுண்டாக்கப்பட்ட அறிவு கர்மம் இவைகளோடு பார்க்கிலும் இஹைகாகத்திய பயர்களைக் கொடுக்கத்தக்க அறிவு களும் கர்மங்களும் அஃகமாத்தால் தேவதைகள் கொஞ்சமென்றும் அசுரர்கள் அதிகமெ ன்றும் சொல்லியிருக்கின்றன. இவை ஒன்றற்கொன்று இந்த உலகங்களில் சண்டைப் போட்டுக்கொண்டன. அதாவது மேற்கூறிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட அறிவு களும் கர்மங்களும் அநிகரிக்கின்றன. அப்பொழுது தேவர்களுக்கு ஜெயமும் அசுரர்களுக் குத் தோல்வியும் உண்டாகின்றன. அதல்லாமல் எப்பொழுது இஹைகாகத்திய பஸ்க்கோக் கொடுக்கத்தக்க அறிவுகளும் கர்மங்களும் அப்பார்க்கின்றனவோ அப்பொழுது தேவ ர்களுக்குத் தோல்வியும் உண்டாகிறது. தேவர்களுக்கு ஜெயமுண்டாகையில் ப்ரம்மாவாக ஆய்விடுவது வரையில் உயர்க்கத பரவி உண்டாகிறது. அசுரர்களுக்கு ஜெயமுண்டாகை யில் ஸ்தாபரமாக ஆய்விடுவது வரையில் தாழ்த்த பரவி உண்டாகிறது. இரண்டும் சரி யாயிருக்கையில் மனுஷ்யனாயிருக்கை உண்டாகிறது. இப்படி அசுரர்கள் அஃகமாகை யால் அவமான மடைந்த தேவர்கள் ஜோதியுடைய வாகத்தில் உத்தேசத்தால் பாடுகிற உத்தகாதாவை பயட்டி அசுரர்களை ஜெயிப் போமென்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். உத் தகாதாவை அடைதவாவது மேல் சொல்லப்போகிற மந்திரங்களை ஜெயிக்கிறதாதேக் கர் மங்களினால் மேல் சொல்லப்போகிற அறிவுகளினாலும்.

(பா - ஹ.) அசுமேதபுசத்திற்கு அஃகமாகிய உத்தகாதாவின்மீட்டில் முக்கிய ப்ரா ணைகைத் தியானம் பண்ணவேண்டியதைச் சொல்லவேண்டியதற்காக 'ஆத்மாதிகை' சொல்லப்படுகிறது. ப்ராணபதிக்குப் பின்னாகான தேவர்கள் அசுரர்கள் இவர்களில் தேவர்கள் கொஞ்சமாயும் அசுரர்கள் அதிகமாயிருந்தால் மூன்ற் உலகத்தைப் பாடுகிற சாளுகைக்காக இரண்டு பேர்களுக்கும் சண்டைபோட்டுக்கொண்டார்கள். அப் பொழுது தேவர்கள் எக்துபத்தக்கு அஃகமான உத்தகாதாவை ப்ராணைகைத் தியானமடன்னி அதனால் அசுரர்களை ஜெயிப்போம் என்று சொன்னார்கள். இக்கு 'உத்தேதே' என்றத ன்கு உத்தேசத்தைப் பாடுகிற உத்தகாதாவினாலே என்று அர்ச்சம் சொன்னவும்.

தெஹ உவவதிவாஹுஹ உஹாயெதிதகெதிதெஹுாவாமஹாய சயொவாவிஹாமஸுஹெவெஹு சூமாயஸபகூத்யாணவஹிததஹாதெ தெ விஹாதெநவெந உஹுதாதெநுஷுஷுணீகித உஹிஷுதவஹுநா விபுநுஸபஸுவாபாபநெவெஹு ப்ரூதிஸவஹிதஸவஸவாபா ||

(ப் - ம்.) தெஹ - அத்தத் தேவதைகள், வாஹ - வாக்குக்கு எஜமா னத் தேவதையை, ஹ - ஹி, ஹி - எங்களுக்கு, உஹாய - உத்தகாதா செ ய்ந்திர வேலையைச் செய், உதி - என்று, உஹாஹ - சொன்னார்கள், தெயகி - அப்படி யென்று, தெஹு - அத்தத் தேவதைகளின் பொருட்டு, வாஹி - வாக் தேவதையானது, உஹாயஸ - பாடிற்று, வாவீ - வார்த்தையில், யஹி - யாதொரு, ஹாமஹி - அஃகமான, அ - அத்தத, ஹெவெஹு - தேவர்களின் பொருட்டு, சூமாயஸ - பாடிற்று, யஸ - யாதொரு, கஹுாண - கல்ல வார் த்தையை, வஹி - சொல்லுகிறதோ, தஸ - அதனை, சூஹி - தன்பொரு ட்டு, சூமாயஸ - பாடிற்று, தெ - அத்த அசுரர்கள், கெஹ - இந்த, உஹு திர - உத்தகாதாவினாலே, ஹி - கம்பனை, கெஹுஷுஷுணீ - ஜெயிக்கப்போகி

ஸயஹவக்ஷுரூபிவாஹஸூஉஹ்யெதிதயெதிதெஹ்யுக்ஷுரூபிமா
யசு யஸக்ஷுவிஹொமஸம் டெவெஹு சூமாயபுஜிதஹொணம் வஸுஜித
ஹாதெநதெ விஹொநதெநவெந உஹொத்ராஹெஷுஜித திஹிஷுத்
வாஹநா விபுநஸயஸவாஹா யஹெஹெஷுபுத்ராஹிவம் வஸுஜிதவஸ
வஸவாஹா ||௧௬||

(ப் - ம.) ஸயஹ-அதற்குப் பிற்பாடு, வக்ஷு-கண்ணுக்கபிமான தேவ
தையை, ஹம் - நீ, மஃ - எங்களுக்கு, உஹாய - உத்காதாவின் வேலை செய்,
உதி - என்று, ஹவம் - சொன்னார்கள், தயெதி - அப்படி யென்று, தெ
ஹி - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, வக்ஷு-கண்ணானது, உஹாயஸு -
பாடிற்று, வக்ஷுவி - கண்ணில், யம் - யாதொரு, ஹொம் - சுகமோ, தம் -
அதை, டெவெஹி - தேவர்களின் பொருட்டு, ஹொயஸு - பாடிற்று, யசு -
யாதொரு, கஹொணம் - நல்ல வஸ்துவை, வஸுஜி - பார்க்கிறதோ, தசு -
அதை, சூததி - தன்பொருட்டு, சூமாயசு - பாடிற்று, தெ - அந்த அசு
ரர்கள், ஹெந - இந்த, உஹொத்ரா - உத்காதாவினாலே, மஃ - நம்மை,
கஹெஷுஜி - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், உதி - என்று, விஹம் - அறிந்தார்
கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, ஹிஷுத்ராஹி - சீக்ரமாக அடைந்து, வஸுநா -
பாபத்தோடே, ஹிபு - சேர்த்தார்கள், யம் - யாதொரு உத்காதாவான
வன், வஸவாஹா - பாபத்தோடு கூடினானே, ஹம் - அந்த உத்காதா, யசு -
வஸவ-ஹம் - யாதொரு இந்த, ஹொத்ராஹி - தகாத வஸ்துவை, வஸுஜி -
பார்க்கிறானே, ஹம்-வஸவ - அப்படிப்பட்டவன் தானே, வஸவாஹா - பாபத்
தோடு கூடினவன், சந்தர ராமாதுஜபாஷ்யம் முன்போலவே.

ஸயஹஸுரூபிவாஹஸூஉஹ்யெதிதயெதிதெஹ்யுக்ஷுரூபிமா
யசு யஸக்ஷுவிஹொமஸம் டெவெஹு சூமாயபுஜிதஹொணம்
ஸு-ஹொதித ஹாதெநதெவிஹொநதெநவெந உஹொத்ராஹெஷுஜி
திஹிஷுத்வாஹநாவிபுநஸயஸவாஹா யஹெஹெஷுபுத்ராஹிவம்
ஸு-ஹொதிவஸவஸவாஹா ||௧௭||

(ப் - ம்.) ஸயஹ-அதற்குப் பிற்பாடு, ஸுரூபம் - காதுக்கபிமான
தேவதையை, ஹம் - நீ, மஃ - எங்களுக்கு, உஹாய - உத்காதாவின் வேலை
யைச் செய், உதி - என்று, ஹவம் - சொன்னார்கள், தயெதி - அப்படி
யென்று, தெஹி - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, ஸுரூப-காதானது,
உஹாயசு - பாடிற்று, ஸுரூபெ - காது, யம் - யாதொரு, ஹொம் -
சுகமோ, தம் - அதை, டெவெஹி - தேவர்களின் பொருட்டு, ஹொயசு -
பாடிற்று, யசு - யாதொரு, கஹொணம் - நல்ல வஸ்துவை, ஸு-ஹொதி -
கேட்கிறதோ, தசு - அதை, சூததி - தன்பொருட்டு, சூமாயசு - பாடிற்று,

தெ - அந்த அரசர்கள், சுமெநம் - இந்த, உஜூதூர் - உத்காதாவிலே,
நம் - நம்மை, சுமெதுஷுனி - ஜெயிக்கப்போகிறார்கள், உதி - என்று,
விடி - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்காதாவை, சுஷிபுது - சித்ரமாக
அடைந்து, வாஷநா - பாபத்தோடே, சுவிபுது - சேர்த்தார்கள், யம் -
யாதொரு உத்காதாவானவன், ஸவாஷா - பாபத்தோடு கூடினானே, ஸம் -
அந்த உத்காதா, யசி-வரவ-ஐம் - யாதொரு இந்த, சுபூதூரீவம் - தகாத
வஸ்துவை, ஸுமிணாதி - சென்றோ, ஸவரவ - அப்படிப்பட்டவன்
தானே, ஸவாஷா - பாபத்தோடு கூடினவன், சங்கர ராமரனுஜபாஷ்யம்
முன்போலவே.

[illegible]

(ப் - ம்.) சுயவஹ - அதற்குப் பிற்பாடு, தேவி - மனதுக்கறிமான தேவையை; கூட - நீ, நான் - எங்களுக்கு, உதாரண - உத்தராதானின் வேலையைச் செய், உதி - என்று, ஊழார் - சொன்னார்கள், தெய்வீகி-அப்படி யென்று, தெய்வீ - அந்தத் தேவர்களின் பொருட்டு, தேவி - மனது, உதாரண - பாடிற்று; சேஷி - மனதில், பரி - மாடுதொரு, ஸோமம் - சுகமோ, நம் - அதை, தெய்வவஹ - தேவர்களின் பொருட்டு, ஸோமம் - பாடிற்று, யச்ய - யாதொரு, கருணாகர் - கல்ல வஸ்துவை, ஸ்கந்தபதி - எண்ணுகிறதோ, தசி - அதை, சூக்தி - தன்பொருட்டு, சோமம் - பாடிற்று, தெ-அந்த அசுரர்கள், ஸமேத - இந்த, உதாரண - உதாரதானினால், நம் - நம்மை, தெய்வீகி - தெய்வீகப்போகிறார்கள், உதி - என்று, விதார் - அறிந்தார்கள், தம் - அந்த உத்தராதானை, கண்டித்து - சீர்தாக்கி அடைந்து, வாவுநா - பாபத்தோடு, கவியுது - சேர்த்தார்கள், பரி - யாதொரு உத்தராதானை, ஸவாவா - பாபத்தோடு கூடினாலே, ஸம் - அந்த உத்தராதானை-வஹ-உதாரண - யாதொரு இந்த, ஸ்கந்தபதி - தகை வஸ்துவை, ஸ்கந்தபதி - எண்ணுகிறதோ, ஸவாவ - அப்படிப்பட்டவன் தானே, ஸவாவா - பாபத்தோடு கூடினவன், வஹ-உ-வஹ - இவ்வாறுதானே, வஹ - இதை, தெய்வீகம் - தேவதைகள், வாவுநா - பாபங்களோடு, உதாரண - சேர்த்தவைகள், வஹ - இந்த விகாரம், வஹ - இந்தத் தேவதைகளை, வாவுநா - பாபத்தோடு, கவியுது - சேர்த்தார்கள்; சங்கரா ராமா

சுபஹெஜோஸ ந்யூபூணஜிவ-ஸூஹ உஜ்யெபெதிதயெதிதெஹி
 ஸஷபூண உஜ்மாயதெ விடி-ஸநெநவெவந உஜ்யூதூதெதிஷுஜீ
 கிதஜிஷி-த்யு வாஷநாவித்யு ஸபயாஸூந ஜீகாவலாஷொவிஷித்
 வெவெதெவத் வெஹவலியத் ஸூநாநாவிஷி-வொலிந ஸ-ஸூவதாஷெ
 வாஹவதுவரா ஸ-ஸூஹவ.த்யூதநாபாராஸூஜிஷநுவாஷாபூதா
 வெஜாஹகிபலநயாவெஷ ||௧௯||

(ப - ம்.) சுபஹ - அதற்குப் பிற்பாடு, உஜி - இந்த, சூஸந்யா-முகத்
 திவிருக்கிற, பூணம் - பூணவாயுவ, கூ - நீ, நம்-எங்களுக்கு, உஜ்ய-
 உத்காதாவின் வேலையைச் செய், உகி - என்று, ஹவம் - சொன்னார்கள்,
 தயெதி - அப்படி என்று, தெஹி - அத்தத் தேவர்களின் பொருட்டு
 ஸஷஜி - இந்த, பூணம் - பூணனானது, உஜ்யாபா - பாடிற்று, தெ -
 அந்த அசுரர்கள், சுநெநவெவ - இந்த, உஜ்யூதூ - உத்காதாவிலுலே,
 நம் - நம்மை, சுதிஷுஷுஜி - ஜெபிக்கப்போகிறார்கள், உகி - என்று,
 விடி-ம் - அறித்தார்கள், கூ - அந்த உத்காதாவை, ஸவிஷித்யு - சீக்ரமாக
 அடைந்த, வாஷநா - பாபத்தோடே, ஸவிஷித்யு - செர்க்க ஆவசப்பட்டார்
 கள், ஸம் - அது, யயா - எப்படி, ஸஸூநம் - கல்லை, ஜீகா - அடை
 ந்து, ஹவம் - மண்ணு நண்டையானது, வீயாவெத - நாசத்தையடை
 யுமோ, ஸவா - இந்த பாகாரம், ஸவா ஹவநய - இப்படித்தானே, வீயாவ
 லோநாம் - பொடியாக ஆசான்கொண்டு, விஷாயம் - அநேகவிதமாக பாகா
 நின்றுகொண்டு, விநெஸம் - நாசமடைந்ததுகள், தகி - அதற்குப்
 பிறகு, ஷெவாம் - தேவர்கள், ஸவது - ஜெபித்தவர்களாக ஆனார்கள், ஸஸு-
 ராம் - அசுரர்கள், வாஸவது - தோஷிபடைத்தார்கள், யம்-எவன், ஹவம்-
 இந்த பாகாரம், வெடி - அறிகிறேனா, ஸம் - அவன், சூதநா - கல்ல மன
 தோடு, (ய-கூடி கூடிவருவது), ஹவதி - ஆகிறது, ஸவது - இவனுடைய,
 விஷது - துவேஷம் பண்ணுகிற, ஹாதிஷுஷி-சத்துருவானவன, வாஷா-
 யாபமும், வாஸவதி - தோஷியடைகிறது.

(ஸ்ர - ஹ.) தேவர்கள் பூணவாயுவக்கபிமான தேவதையை உத்காதாவாக நிய
 மித்த அதிலும் சாஸிரத்தினுண்டான கம்பங்களும் ஞானங்களும் மெய்ந்தே இந்த
 லோகத்தின் பயணக் கொடித்தாக அறிவுகளும் கர்மங்களும் குறைந்து தேவர்களால்
 விருக்கையை அடைந்தார்கள். எவன் இவத அறிகிறேனா அன்னுடைய பாபங்களும்
 சத்துருக்களும் ஒழிந்து பூஜாபதி சவருபியாய் ஆப்பியேறும்.

(ஸ்ர - ஹ.) தேவதர்கள் உத்காதாவை பூணவாயுவாகத் தியானப்பண்ணி அத
 னும் அசுரர்களை ஜெபித்துத் தாங்கள் வெற்றி யடைந்தார்கள். எவன் இப்படி அறிகிற
 னே அன் கல்ல மனதுடையவனுடன் அவனுடைய சத்துருக்களும் பாபங்களும் ஒழி
 க்த விடுகின்றன.

தெஹவாம்கூநா ஸொஹதெஜாந உஜிவெதெத்யுபஜிவெஷுஹ
 ரிகிவொயாஸூகூமிரவொஸூஜாநாத் கமிரஸம் ||௨௦||

ஹக்ஷு - நீக்கி, யத்ரு - எவ்விடத்தில், சூலாஃ - இந்த, ஷிஸாஃ - திக்குக்க
 ளுடைய, சுஹி - முடிவோ, தக் - அந்த இடத்தை, மஃயாஃவகார - அடை
 வித்தது, சூலாஃ - இந்தத் தேவதைகளுடைய, வாஹ்மி - பாபங்களை, தக் -
 அவ்விடத்தில், விந்ஷயாமி - விசேஷித்து வைத்தது, த்ஸாஃ - ஆதலால்,
 (தத்ரு - அவ்விடத்தில்). இஃ - பிறப்பை, நெயாமி - அடையக்கூடாது,
 சுஹி - மரணத்தை, நெயாமி - அடையக்கூடாது, (ஸம்) இஃ - அந்தப்
 பாவத்துக்கு ஆதாரமான ஜகத்தை, நெயாமி - சேரக்கூடாது சுஹி - அவர்
 களிக்குமிடத்தை, நெயாமி - சேரக்கூடாது, வாஹ்மி - பாபமாகிற,
 ஷுக்ஷி - மிருத்துவை, சூநக் - கூடுவாப்பாதி - அடையக்கடவேன் அன்று,
 உதி - என்கிற எண்ணத்தினாலே, (ஸம்) (கூடுவாப்பாதி - அடைந்து விடு
 வேன், உதி - என்கிற, நெய் - பயத்தினாலே) ஜகம் என்கிறதோடு சேர்த்
 துக்கொள்க.

(ஸம் - நா - ஹ.) தூர் என்று பெயர்கொண்ட முயப்ராணனென்ற தேவதை
 யானது வாக் முதலான தேவதைகளின் அகரங்களுடன் சேர்க்கப்பட்ட ப்ரஹ்மதாரண்ய
 கொம் முதலான பாபங்களை நீக்கித் திக்கேடுகளில் வைத்து விட்டது. ஆகையால் பாவ
 ன்னை யடையக்கூடாசென்ற எண்ணத்தினால் அந்த இடங்களில் ப்ரஹ்ம மரணம்
 இவைகளை அடையாமலிருக்கவேண்டிய ப்ரஹ்மதாரண்யத்தைச் செய்யவேண்டியது.

ஸாவாணஷாஹெவதொவாநாஹ்வாஹ்மிஷுக்ஷு
 ப்ரஹ்மதாரண்யகோபநிஷத் || ௨௮ ||

(ப் - ம்.) ஸாவாணஷா - அந்த இந்த, ஹெவதொ - ப்ராணதேவதை
 யானது, வநாவாஃ - இந்த, ஹெவதொநாஃ - வாக் முதலான தேவதைக
 ளுடைய, வாஹ்மி - பாபமாகிற, ஷுக்ஷி - மிருத்துவை, ஹெவதொ -
 நீக்கி, சுய - பிறகு, வநாமி - இந்த வாக் முதலான தேவதைகளை, ஷுக்ஷு
 க்ஷுஹ்மி - மிருத்துவைத்தானம் அடைவித்தது. அதாவது பாவத்தை நீக்
 கின தங்கள் தன்மையை யடைவித்தது.

(ஸம் - நா - ஹ.) பதார்த்தம் போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

ஸாவெவாவஹெவபுயாமிஷுக்ஷு | ஸாவாஹ்மிஷுக்ஷு
 தஸோஹ்மிஷுக்ஷு | ஸாவாஹ்மிஷுக்ஷு | ஸாவாஹ்மிஷுக்ஷு | ஸாவாஹ்மிஷுக்ஷு ||

(ப் - ம்.) ஸாவெவ - அந்த ப்ராணனுடைய, புயாமி - முதன்மையான,
 வாவஹெவ - வாக்கைத்தானே, சுக்ஷுஹ்மி - தாண்டி வைத்தது, ஸா - அந்த
 வாக்மானது, யாமி - எக்காலத்திலும், ஷுக்ஷி - பாபத்தை, சுக்ஷுஹ்மி -
 விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸாமி - அந்த வாக்மானது, சுக்ஷி - அகியாக, ஹ்மி -
 ஆய்விட்டது, ஸாவாமி - அந்த இந்த, சுக்ஷுஹ்மி - தாண்டியிருக்கிற,
 சுக்ஷி - அகியானது, ஷுக்ஷி - மிருத்துவைத்தானம் மேலே, ஷுக்ஷி -
 ப்ராணனாகிறது.

(ஸம் - நா - ஹ.) பாபத்தில் நின்று விடுவிக்கப்பட்ட வாக்கானது அகியாயிரு
 த்தது. (அதாவது) எப்பொழுதும் வாக்குக்கு அபிமானிதேவதை அகியாயிருந்தபோதி

தும் பாபம் நீங்கினபடியால், 'அத்யராமஸ்யராமத்வம்' என்றதேபோல பாபத்தை நீக்கிப் ப்ரகாசிக்கிறது என்று கருத்து.

கடவுளாணிதேவனம் | வயதாதிதேவனுத | ஸவாயா
மவம் | ஸவாயாவாயுவரெனதிதேவனம் || ௨௨ ||

(ப் - ம்) கய - பிறகு, பூரண - மூக்கை, சுத்யவஹஸ் - தாண்டி வைத்தது, ஸம் - அந்த மூக்கானது, யதா - எந்தக் காலத்தில், துஷ்டோ - பாபத்திலிருந்து, சுத்யோயு - விடுவிக்கப்பட்டதோ, ஸம் - அதுவானது, வாயம் - வாயுவாக, சுவஹஸ் - ஆபிற்று, ஸொயம் - அந்த இந்த, வாயம் - வாயுவானது, சுதித்ராநம் - தாண்டினதாக; ப்ரெணதூஷ்டோ - மிருத்து வுக்குமேலே, பவதெ - வீசுகிறது.

(190 - 191 - 192) பதார்த்தம்மீபாவே இரண்டு பாஷியக் கருத்தும்.

**சுயமதநாஸ்துவஹந்திஷ்டிரோத்தி-கேதுபொறுத் | வாகுதினெரா
வலம் | வெளாவாழ்த்திவேடுணத்தி-கேதுநாஸ்துவம் || ௨௩ ||**

(ப் - ம. க. 9 - பிறகு, வகூர் - கண்ணோ, சுதூவனோ - தாண்டி.
வைத்தது தல் - அந்தக் கண்ணோ, பகூர் - எந்தக் காலத்தில், பூதூர் -
பிறகுதான் இருந்து, சுதூவனோ - இவ்வெங்குப்பட்டதோ, ஸூ - அதுவானது,
சூதூர் - சூரியனோ, ஸூவன் - பூமிற்று, ஸூவனோ - அந்த இடம், சூதூர் -
சூரியனானவன் சுதூவனோ - தாண்டினவனாக, பூதூர் - வரையோ.
பிறகுதான் வந்தமேலே, தவதி - காங்குறன்.

(1980 - 1981 - ஸா.) பதார்த்தம்போலே இதண்டு பாஸியமும்.

காடு முத்துக்கள் | கட்டுப்பாடுகளுக்கெதிராக காலியோ
மலர் ஸாஹாபிஸிபெண்டித் துறைக்காரன் || ௨௪ ||

(ப் - ம்) சுழ - பிறகு, ஸ்ரோத்ர - காதை, சுத்யவஹி - தாண்டி வைத்தது, து - ஆந்தக் காதாளது, ஸ்ரோ - எந்தக் காலத்தில், ஸ்ரோ - மிஞ்ஞவியிருந்து, சுத்யோ - வி - விவரிக்கப்பட்டதோ, து - அவை களை, ஸ்ரோ - திக்நவநகனாக, சுத்யவ - ஆயின, து - அந்த இத்த, ஸ்ரோ - திக்நவநகன, சுத்யோ - தாண்டினவைகளாக, வ - ஸ்ரோ - மிஞ்ஞவியுக்குமேலே, ஸ்ரோ - ப்ரகாசிக்கின்றன.

(ஸ்ரீ - ரா - ஹ.) பதார்த்தம்போலே இரண்டி பாஷியமும்.

சுயேநாதுவஹஸ் | தடிதாபுதுதேதுயுத | வஹுரோஸ
ஹஸ் | ஸொஸொஸஹு ஸொஸுதுதிசூரொகொஹதெவஹ
வாஹநெஸுரெஹதாபுதுதேதுவஹதியவாவெஷ [உரு]

(ப - ம்.) சுய - பிறகு, நீர் - மனதை, சுத்யவஹஸ் - தாண்டிவைத்
தது, கஃ - அந்த மனதானது, யபா - எந்த காலத்தில், பீகூம் - மிருந்து
வில் நின்று, சுத்யோயுத - விடுவிகப்பட்டதோ, வஃ - அதுவானது,

வநூரோ - சந்திரனாக, ஸஹஸ - ஆயிற்று, லொஸஸ-அந்த இந்த, வநூரோ - சந்திரனாவன், சுதித்ராஹ் - தாண்டினவனாக, வநூரோ - மிருத்து வுக்குமேலே, ஹாதி - விளங்குகிறான், வநவ - இந்த ப்ரகாரம், யோ-எவன், வெடி - அழிகிறானே, வநந - இவனை, வநஷா - இந்த, லெவதா - ப்ராண தேவதையானது, வநவஹவா - இந்த ப்ரகாரம், ரோ - மிருத்துயை, சுதிவஹதி - தாண்டிவைக்கிறது,

(ஸ்ர - ரா - ஹா) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

ஸ்யாதநெஹாடிபிரமாயஸி | யஸிகிவாஹேடிதெசுநெநெநவத டிடிதஹபுதிதிஷ்டி || 25 ||

(ப் - ம்.) ஸ்ய - பிறகு, சூதநெ - தன்பொருட்டு, ஹாடி - சாப்பி டத்தக்க அன்னத்தை, (ஸ்ர) - அன்னத்தைச் சாப்பிடும் தன்மையை, சூமா யஸ் - பாடிற்று, ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, யஸிகிவகொஞ்சமேனும், ஸஹ - அன்னமானது, ஸுடிதெ - சாப்பிடப்படுகிறதோ, தஸ - அதாவது, சுநெநெநவ - ப்ராணனாலேயே, ஸுடிதெ - சாப்பிடப்படுகிறது, ஹ - இந்த அன்னத்தில், புதிதிஷ்டி - இருக்கிறது.

(ஸ்ர - ரா - ஹா) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷியமும்.

தெலெவாஸ்யுவதெதாவயாஹு - ஸவபுரோஹைகலாதநசூமா லீரநநெநாலிஹைசூமஹ்ஸூதிதெவெலாலிஸாலிஸதெதி | கலெ திதந் ஸஹை வரிணுவிஸாதஹாடிடிதெநாஹைதெநெநதாவா வுஷிவரயத் ஹவாவநத் ஸாக்ஸாலிஸாலிஸதிலதலாஸாநாத் ஸ்ர ஷ்வாஸவதாவதநாஹா பிபித்யுஷவாவெடி | யலெஹவ விடி ஹைஸ்யுதிவகவபுலாஹி | கலெஹவாலாஹாடிஹை ஹவத்யுபவவெவதநாலவதி | பொவெவதநாலாஸுரூபுவாஹ ஷுதிஸலெஹவாஸு - ஹாஹுடிஹாமவதி || 26 ||

(ப் - ம்.) தெ - அந்த, லெவா - வாக் முதலான இந்திரியங்கள், யஸ் - யாதொரு, ஸஹ - சாப்பிடத் தகுந்த வஸ்துவானது, (ஸுவி) - இருக்கிறதோ ஹதாவசுவெ - இவ்வளவான, ஸவபு - எல்லாம், ஹ - இந்த, தஸ் - அப்படிப்பட்ட அன்னத்தை, சூதநெ - தன்பொருட்டு, சூமாலி - பாடி னும், ஸுலிஹ - இந்த, சுநெ - அன்னத்தில், ஸந - உனக்குப் பிறகு, நஹை - சூமஹு - பாகத்தையுடையவர்களாகச் செய், உதி - என்று, ஸ்யுவாஹ - சொல்லின, தெவெ - அந்த நீங்கள், ரா - என்னை' ஸலிஸாலிஸத - சூழ்த்து உட்காருங்கள், உதி - என்று, ப்ராண - ப்ராண னது, ஸ்யுவி - சொல்லிற்று, கலெதி - அப்படியென்று, த - அந்த ப்ராணனை, ஸஹை - காண்பக்கத்திலும், வரிணுவிஸாத - சூழ்த்து உட்கா ர்த்தன, கலாஸ - ஆதலால், யஸ் - யாதொரு, ஸஹ - அன்னத்தை

சுமெந - ப்ராணனிலே, சுதி - சாப்பிடுகிறானே, தெந - அந்த அன்னத் தினாலே, வனதாரி - இந்த வாக் முதலான தேவதைகள், சுவுதி - திருப்தி அடைகிறான். யி - எவன், வனவா - இந்த ப்ராணம், வெடி - அறிகிறானே, வனநா - இவனை, வனவாஹவா - இந்த ப்ராணம் ஸாரி - பந்து ஜங்குகள், சுவிஸம்விஸகி - சூழ்ந்து உட்காருகிறார்கள், ஸாரநா-பந்து ஜங்களுக்கு, மதாரா - ரகிக்கிறவனாகவும், ப்ரெஷி - உயர்த்தவனாகவும், வுரணதா - முன் சொல்லுகிறவனாகவும், சுவிஷி - அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவனாகவும், சுயிவகி - யஜமானனாகவும், மவகி - ஆகிறான், ய-உ-ஹ - எவன், வெஷி - பந்து ஜங்களுக்குள், வனவவிஷி - இப்படித் தியானம் செய்கிறவனைக் குறித்த, ப்ரகிவகி - சத்துருவாக, வு-ஹிஷி - ஆகவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறானே, ஸி - அவன், ஹாரெஷி - தன்னால் காப்பாற்றக் கூடிய பத்ரி பிள்ளைகள் முதலியவர்களுக்கு, சுஹ - போதுமானவனாக, ந-ஹ-வனவ-ஹகி - ஆகிறவரில் அகாவது அவர்களைக் காப்பாற்றச் சக்தியற்றவனாகிறான், சு-பி - பிறகு, யனவ - எவன் தானே, வனகி - இப்படி அறிபுகிறவனை, சு-ஹகி - அனுஸரித்திருக்கிறானே, பொவா - எவன் தான், வனகி - இவனை அனுஸரித்த, ஹாரெஷி - தன்னால் காப்பாற்றக் கூடிய பத்ரி பிள்ளைகள் முதலியவர்களை, வு-ஹிஷி - காப்பாற்ற இச்சிக்கிறானே, ஸவெஹ - அவன்தானே, ஹாரெஷி - தன்னால் காப்பாற்றக் கூடிய பத்ரி பிள்ளைகள் முதலியவர்களின் பொருட்டு, சுஹ - போதுமானவனாக, மவகி - ஆகிறான் அகாவது அவர்களைக் காப்பாற்றப் போதுமான சக்தியுள்ளவனாகிறான்.

(ஸா - ரா - ஹ) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷ்யமும்.

ஸோபாஸ்யூதிஸஸோமாதாநீ ஹிஸஸிப்ராணொஹாமாதாநீ
நீஸஸிப்ராணொஹிஹாமாதாநீ ஸஸஸாஷிஸாநஸாஹாமாதாநீ
ஸஸூதிததெஷவதஹிஷிஸஸிஹாமாதாநீ ஸஸி ||

(ப் - ம்.) ஸி - அந்த ப்ராணன், சுபாஸ்யி - அய்யாஸ்யன் என்கிற பெயர்கொண்டவன், சூமிஸஸி - சூட்சுமனென்கிற பெயர்கொண்டவன், சுமாதா - அவயவங்களுக்கு, ஸஸோஹி - ஸாரமனானே, ப்ரணொவா - ப்ராணன்தானே, சுமாதா - அவயவங்களுக்கு, ஸாரி - சாரம், ஹி - யாதொரு காரணத்தாலே, ப்ரணொவா - ப்ராணன்தானே, சுமாதா - அவயவங்களுக்கு, ஸஸி - சாரமோ, தஸாஸி - ஆகையாலே, யஸாஸி - சுஸாஸி - எந்த ஒரு, சுமாஸி - அவயவத்தில் தீண்டும், ப்ராணி - ப்ராணனானது, உஸூதி - உயர்க்கினம்புகிறதோ, தவெஷி - அப்பொழுது தானே, தி - அந்த அகமமானது, ஸ-ஷி - உலர்த்துபோகிறது, வனஷி - ஹிவா - இந்த ப்ராணன்தானே, சுமாதா - அவயவங்களுக்கு, ஸஸி - ஸாரம்.

சொல்லுகிறது, கூலி - சொல்லத் தகுந்த வஸ்துவைச் சொல்லுகிற அமள
ன்கிறது. இங்கு ப்ராணனைச் சொல்லுகிறது, ஸாரீ அந்த வாக்கும், கூலி
ப்ராணமும், இது - என்று சேர்க்கப்பட்டு, ஸாரி-(ஸாமம் என்னப்பட்டது),
தகி - ஆகையாலே, ஸாரி - ப்ராணனாலே ப்ரயோகிக்கப்பட்ட ஸ்வாக்கூ
டமான ஸாமத்திற்கு, ஸாரிக்ஷா - ஸாமமென்கிற பெயர், யசி-உ-வஸவ -
யாதொரு காரணத்தினாலேதான், பூ-ஷிணா - ஏழம்பிடுமும், ஸாரி -
துல்ஸியனே, ரிஸகெந - கொசுவோடு, ஸாரி - துல்ஸியனே, நாமெந -
யானையோடு, ஸாரி - துல்ஸியனே, வண்டி - இந்த, துல்ஸி-மூன்றுகளான,
வொகெகி - உலகங்களைோடு, ஸாரி - துல்ஸியனே, சுமெந - இந்த,
ஸவெ-புண-சகல வஸ்துக்களோடும், ஸாரி - துல்ஸியனே, தஸக-உ-வஸவ -
ஆகையாலேதான், ஸாரி-ஸ-மமென்றுபெயர்பெற்றது, யி - யாதொருவன்,
வா-தகி - இந்த, ஸாரி - ஸாமமென்று பெயர்கொண்ட ப்ராணனை, வகவ -
இந்த ப்ரகாரம், வெடி-நியானம் பண்ணுகிறீடு, ஸாரி - அவன், சுஸ-தெ -
வியாபரித்திருக்கிறன், ஸாரி - ஸாமமென்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணதே
வதையினுடைய, ஸாய-ஜி - சமான போகத்தையும், ஸவொகதா -
சமான உலகத்தையும், ஜபகி - ஜபிக்கிறன் அதாவது அடைகிறான், (ரூ)
ஸாரி - ஸாமநுபியான ப்ராணதேவதைக்கு, ஸாய-ஜி - ஸமானபோக
த்தை, சுஸ-தெ - அனுபவிக்கிறன், ஸவொகதா - ஸமான உலகத்தை,
ஜபகி - ஜபிக்கிறன் அதாவது அடைகிறான்.

(1960-1961) ஸ்டான்ஸ்கனின் கூட்டமாகிய ஸாமவேதமும் ப்ர-ணனூலேயே சொல்லப்படுதலாலும் ஏதும் புதுலான கவல சிறிய பெரிய உருக்களிலும் பசு முதலியவற்றில் கோத்தவம் முதலிய ஜாதிகள் போல் வயடளித்துச் சமமாய்ருத்தலாலும் ப்ராணனானது ஸாமமென்ற சொல்லப்பட்டது. யாதோருளும் இந்த ப்ராணனை தீவிதமான உருவத்தோடு தியானம் செய்கிறாறது அவன் அந்தத் தேவனையோடு சமானபோகத்தையும் அந்தேவனையினுடைய உலகத்தையும் அடைவான்.

வாஷ்டவாஉநீயுப்பொணைவாஉநீயுநெநகரீயநீயவபுதுவயு
வாமெவநீயொவநீயொவநீயவசுநீயு ||௩௨||

(ப் - ம்.) வண்டி-உ-வா - இந்தப் ப்ராணனும், உதீயம் - ஸாமத்தினுடைய ஒருபாகமான உத்தேதம் என்று சொல்லப்பட்டது, ப்ராணோவ - ப்ராணன் தானே, உசி - உத் என்கிற பெயர் பெற்றது, வயி - யாதொரு காரணத்தால், உடி - இந்த, ஸவயம் - சகல ஜகத்தும், ப்ராணேந் - ப்ராணனாலே, உதவம் - தரிக்கப்பட்டதோ, வாமெவ - வாக்குத்தானே, மீயா-காந்ததைச் சொல்லும் கீதா சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது, உசிவ - உத் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணனும், மீயாவ கீதை என்று சொல்லப்பட்ட ப்ராணனுக்கு வசமான வாக்கும், உதி - என்கிற இரண்டும் சேர்ந்து சொல்லப்படும், ஸம் - அந்த ப்ராணனுது, உசிமீயம் - உத்தேதமென்று சொல்லப்பட்டது.

(ஸ்ரீ - ரா - ஹ) சாமவேதத்தின் ஒரு பாசுமாதிய நிதாமென்றிற் பாசத்தில் சொல்லப்படும் உத்தேதம் என்று சொல்வதும் இந்தப் ப்ராணம் தான் சகல ஜகத்தையும் உத்தம்பிக்கிறபடியால் அதாவது தரிக்கிறபடியால் ப்ராணனை உத் என்றும் காமம் செய்யப்படுதலால் கிசையென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட வாக்குக்குக் காணாமயிருத்தலாலும் ப்ராணனை உத்தேசமென்று சொல்லுகிறது.

கலாவியை - ஹதெஸ்கிதாநெயொராஜாநஹக்ஷபஹ் - வாவாய - க்யஸ்யுராஜாநெயபுரம - விபாதயதாஷிஷ்தொயாஸ்யுரா மிரஸொநெயுநொஷமாபதிதிவா வாவவெஹ்யவஸுபுராணைநெயுநமாபதிதி || ௧௩ ||

(ப் - ம்.) து - ஹா - சவி - மேற்கூறிய அந்த விஷயத்தில், வெகுகிதாநெய - வசகிதாநெயுடைய பின்னையாகிய, ஹதெஸ்கிதா - ப்ரம்ம தத்தெனென்ற மகர்ஷ்யானவர், ராஜாநா - சோமலதைய, உஷ்பநா - சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருக்கும் காலத்தில், சயா - இந்த, ராஜா - சோமலதையானது, த்யஸ்யு - இதரனுடைய, நெயபுரம - தல்வைய, விபாதயதாஷி - தள்ளக்கடவது, யசி - யாதொரு காரணத்தினாலே, உதே - இந்த, சயாஸ்யுரா மிரஸ - அயாஸ்யாக்கிரஸ் என்று பெயர்கொண்ட மூக்ய ப்ராணனைவிட, சுநெயு - வேறு தெவதையாலே, உஷாமயசி - உத்தானம் பண்ணினாலே, உதி - என்று, உவாய - சொன்னார், ஸி - அந்த மகர்ஷ்யானவர், வாவாவ - வாக்கோடுகடின, பூரணெநெய - ப்ராணனெனையே, வதி - யாதொரு காரணத்தினாலே, உஷாமயசி - உத்தானம் பண்ணினாலே, உதி - என்றிற் (சயபு - அத்தமானது, ஸவெயந - சப்தத்தானே, கியபுநிதி - நிச்சயிக்கப்பட்டது).

(ஸ்ரீ - ரா - ஹ) மேற்கூறிய விஷயத்தின் ஒரு உபாயமானம் சொல்லப்படுகிறது. வசகிதாநெயுடைய பின்னையாகிய ப்ரம்ம தத்தெனென்ற மகர்ஷ்யானவர் யசுத்தில் சோமாசத்தவப் பானம்பன்னம் தருவாயில் இந்த அயாஸ்யாக்கிரஸெனென்ற பெயர் பெற்ற மூக்ய ப்ராணனைவிட வேறு தேவதையை யார் உத்தானம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் தலை செறிவிலும் என்று சொன்னார். ஆகையால் அந்த மகர்ஷ்யும் அவ்விதமாகவே உத்தானம் செய்தார்.

தஸ்யுநெயதஸ்யுஸாநெயபிலோ வெஷவதிஹாஸ்யுஸுணஸ்யுநெயஸுரவவஸாதஸாஷிஷ்யு காரிஷ்யுநாவிஸுரபிவெத தயாவாவஸுரஸாவஸுபாஷிஷ்யுக்ஷுராதஸுரபிவெதஸுரவவஸுஷ்யுக்ஷுஷவன்வசுயொயஸ்யுஸுவதிவதிஹாஸ்யுஸுயவவவெததாஜிஸுவெஷ||

(ப் - ம்.) வஸதஸ்யு - இந்த வஸு தே - ஸாமசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட தஸ்யுஹா - அந்தப் ப்ராணனுடைய, ஸா - தரமான ஸ்வரத்தை, யி - யாதொருவன், வெஷ - அறிகிறாலே. ஸஸ்யுஹா - இவனுக்கு, ஸு - தனமா, னது ஸவதி - உண்டாகிறது தஸ்யுநெய அந்த ஸாமத்துக்கு, ஸுரவவ - கண்டத்வனிதான், ஸு - பூஷணம், தஸாசு - ஆகையால், ஸுஷிஷ்யு - உத்தானாவாக இருக்கையை, காரிஷ்யு - செய்யப்போகிறவனாக, வாவிவா - விஷயமான, ஸுர - கண்டத்வநியை, உஷெத - இச்செக்கக்கடவன்

தயா - அந்த, ஸ்ரவணம்பெய்யா - கல்ல ஸ்வரத்தோடேகூடிய, வாலா - வாக்கினாலே, சுகவிபீஜி - உத்தகனத்தை, காஸ்யாஸ - செய்யக்கூடவன், தலாஸ - ஆகையால், யஜே - யாகத்தில், ஸ்ரவணம் - கண்டத்தவரியுள்ள புருஷனை, ஸ்ரவணமெனவ - பார்க்க இச்சிக்கிறார்கள், யஜு - யாதொருந்த னுக்கு, வா - தனமானது, கிபொலவதி - இருப்பதுபோலே, ய - யாதொரு தன், ஸ்ரவணம் - ஸாமத்தினுடைய, வந்தம் - இந்த, ஸ்ர - தனமாகிய ஸ்வ ரத்தை, வந்தம் - இந்த ப்ரகாரம், வெடி - அறிகிறேனோ, சுஸு - இவனுக்கு, ஸ்ர - தனமானது, வந்தம் - உண்டாகிறது.

(ஸ்ர - ரா - ஸா.) ஸாமத்திக்கு ஸ்வரமே பூஷணமாதலால் யாதொருவன் அந்த ஸாமத்தின் ஸ்வரத்தை அறிகிறேனோ அவனுக்குத் தனமுண்டாகிறது. ஆதலால் உத்தக னம் செய்ய ஆரம்பித்தவன் தன்னுடைய வாக்கில் ஸ்வரத்தை இச்சிக்கக்கூடவன். அந்த ஸ்வரத்தோடேகூடிய உத்தகனத்தைச் செய்யக்கூடவன். ஆகையால் உலகத்தில் பண முள்ள புருஷனை வியத்தமாக ஜனங்கள் பார்க்க இச்சிக்கிறார்களோ, அவ்வண்ணமாக வே யாகத்திலும் ஸ்வரமுள்ள புருஷனைப் பார்க்க ஜனங்கள் இச்சிக்கிறார்கள். யாதொரு வன் ஸாமத்தின் ஸ்வரமாகிய ஸ்வரமுள்ள அறிகிறேனோ அவனுக்குத் தனமுண் டாகிறது.

தஸ்யுவிஹ தஸ்யுஸாஸ்டோயஸுயணட்வெடிவதிஹாஸ்யஸுவ ணட்வ தஸ்யுவிஹாஸ்யஸுவஸுயணட்வ வதிஹாஸ்யஸுவணட்வ யவண வ தெததாஸுயணட்வெடி || ௩௫ ||

(ப் - ம்.) வந்தஸ்யு - இந்த, ஸ்ரவணம் - ஸாமசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட, தஸ்யுவிஹ அந்த முக்ய ப்ரானனுடைய, ஸுவணட்வ - கல்ல அக்ஷரங்களை, ய - யாதொருவன், வெடி - அறிகிறேனோ, சுஸு - இவனுக்கு, ஸுவணட்வ - ஸ்வர்ணமானது, வந்தம் - உண்டாகிறது, தஸ்யுவிஹ - அந்த ஸாமத் திற்கு, ஸ்ரவணம் - ஸ்வரம்தானே, ஸுவணட்வ - கல்ல அக்ஷரம், ய - யாவொருவன், வந்தம் - இந்த, ஸ்ரவணம் - ஸாமத்தினுடைய, ஸுவணட்வ - சுவர்ணம் என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வரத்தை, வந்தம் - இந்த ப்ரகாரம், வெடி - அறிகிறேனோ, சுஸு - இவனுக்கு, ஸுவணட்வ - ஸ்வர்ணமானது, வந்தம் - உண்டாகிறது.

(ஸ்ர - ரா - ஸா.) மேல் ப்ராம்மணத்தில் கண்டத்தின் மூலாயத்தாலுண்டான ஸாமத்தின் ஸ்வரத்தைச்சொல்லும். இந்த ப்ராம்மணத்தில் எகாஷ்ரணங்காலுண்டான ஸ்வரத்தைச் சொல்லுகிறது. மற்றச் சுருத்தகன் முன்புபாலவும் பதார்த்தம்போலவும்.

தஸ்யுவிஹ தஸ்யுஸாஸ்டோயஸுயணட்வெடிவதிஹாஸ்யஸுவ ணட்வ தஸ்யுவிஹாஸ்யஸுவஸுயணட்வ வதிஹாஸ்யஸுவணட்வ யவண வ தெததாஸுயணட்வெடி || ௩௬ ||

(ப் - ம்.) வந்தஸ்யு - இந்த, தஸ்யுவிஹ - அந்த, ஸ்ரவணம் - ஸாமத்தினு டைய, ய - யாதொருவன், வந்தம் - வாக்கை, வெடி - அறிகிறேனோ, வந்தம் - அவன் நீடு கிற்கிறவனாகிறான், தஸ்யுவிஹ - அந்த ஸா மத்திற்கு, யாவெவ - வாக்குத்தானே, வந்தம் - ப்ரதிஷ்டையென்று சொ

(190-19A-80A) யாவனெருவன் சாமத்தின் வாக்கை அறிதிருட்டு அவன் இந்த உலகத்தில் சீம வாழ்கிறான். வாக்கில்தான் இந்த முகப் பராணன்ருத்தகொண்டு இந்த லாமமானது காணம்செய்யப்படுகிறது. சிலர் முன்கூறப்பட்ட ஆளும் எங்கிற பெயர்கொண்ட சரீரத்தில்தான் பராணன் இருந்து லாமகாணம் செய்யப்பட்டு நடுத்தன்று செல்லுவார்கள்.

[illegible]

(ப் - ம்) கூடி - அதற்குப் பிறகு, கூதீ - ஆகையாலே, வவலாநாநா
வெவ - மூன்றுபமானம் என்னப்பட்ட ஸ்தோத்திரங்களுக்கே, கூஜாரொ
ஹி - அப்பியாரோஹமென்று சொல்லப்பட்ட மந்திரம் அதாவது ப்ரம்மலே
கத்தில் ஏற்றி வைக்கையால் அப்பியாரோகமென்று பெயர் படைத்தது,
வஃவெவ - அந்த, வு லுஸாதா - ப்ரஸ்தோதா வென்று சொல்லப்பட்ட
ருத்விக்ரானவன், லாபி - ஸரமவேதத்தை, வு லுஸதி - ஆரம்பிக்கிறான்,
வஃ - அந்த ப்ரஸ்தோதாவானவன், யசு - எந்தக் காலத்தில், ப்ரு - யாசி -
ஆரம்பிக்கக்கூடவனோ, தசி - அக்காலத்தில், வஸதாநி - இந்த மந்திரங்களை,
ஜவெசி - ஜபிக்கக்கூடவன், (கஸுதொரோஸுதயதஜெவொரோஜொதிம -
யபுதொரோபுதமய) உதி - என்று, வஃ - அந்தயஜமானனாவன்,
யசி - யாதொரு காரணத்தாலே, (கஸுதொரோஸுதய) உதி - என்று,
சூஹ - சொல்லுகிறானோ, கஸுசி - ஸ்வபாவமான கர்மங்களை அறிகிறானது,
புதொ - மரணத்திற்குக்காரணம், (ரூ) கஸுபா - சம்சாரமே, புதொ -
மரணகாரணம், வஸி - சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களின் ஞ்ஞா
னமே, சுபுதொ - மரணமில்லாதது, (ரூ) வஸி - ப்ரம்மஞ்ஞானமே, சுபுதொ -

மரணமில்லாதது, ஸ்டீவென் - மரணகாரணமானதில் நின்றும், ரோ-என்னை, சுபீதம் - மரணகாரணமல்லாத சாதந்தை, மலேய - அறியவை, ரோ-என்னை, சுபீதம் - மரணமில்லாதவனாக, சுபீதம் - செய், உதி - என்கிற, வனதடிவ - இதைத்தானே, சூலம் - சொல்லுகிறான், ரோ - என்னை, கலீலோ - இருட்டில் நின்றும், ஜெபுதிக் - ப்ரகாசத்தை, மலேய - அடையவை, உதி - என்று, (சூலம் - சொல்லுகிறான்), ஸ்டீவென் - மரணகாரணமானது, கலீலோ - அக்யானம், ஜெபுதிக் - ப்ரகாசமான க்யானமானது, சுபீதம் - மரணகாரணமல்லாதது, ரோ - என்னை, ஸ்டீவென் - மரணகாரணத்தில் நின்றும், சுபீதம் - மரணகாரணமல்லாததை, மலேய - அறியவை, சுபீதம் - மரணமில்லாதவனாக, ரோ-என்னை, சுபீதம் - செய், உதி - என்கிற, வனதடிவ - இதைத்தானே, சூலம் - சொல்லுகிறான், ஸ்டீவென் - மரணத்தின் காரணத்தில் நின்றும், ரோ - என்னை, சுபீதம் - மரணகாரணமல்லாததை, மலேய - அறியவை, உதி - என்று, (சூலம் - சொல்லுகிறான்), சுபீதம் - இந்த மந்திரத்தில், திரொஹித லீவ - மறைந்ததுபொலிருக்கும் அர்த்தமானது, நாலி - இல்லை, சுபீதம் - வண்ணம் யஜமானன் உக்கானம் செய்த பிறகு, யாதி - யாதொரு, உக - நானி - வேறுகிய, ஹோதிரானி - ஸ்தோத்திரங்களோ, தெஷு - அந்த ஸ்தோத்திரம் பண்ணும் காலத்தில், சூதெந் - தன்பொருட்டு, சுஹோடி - ப்ராணனாக இருக்குகையை, சூமாயெதி - கானம் செய்யக்கடவன், கலூர - அந்தத் - காரணத்தினாலேயே, தெஷு - அந்த ஸ்தோத்திரங்கள் செய் யுங் காலத்தில், யம்-யாதொரு, காலை-ஆசைப்படும் வஸ்துவை, காலைபெத - இச்சிக்கக்கடவனோ, கம் - அந்த, வரம் - வரத்தை, வுணீத - வரிக்கக்கட வன், ஸவனஷி - அந்த இந்த, வனவாலி - இந்த ப்ரகாரம் அறிந்த, உதீ - கா - உத்தாதாவானவன், சூதெந்வா - தன்பொருட்டாவது, யஜோநா யவா - யஜமானன் பொருட்டாவது, யம் - யாதொரு, காலை - ஆசைப்படத் தக்க வஸ்துவை, காலைபெத - இச்சிக்கிறோ, கம் - அதை, சூமாயதி - கானம் பண்ணுகிறான், தஸ்ஹாவனதசி - அந்த இந்த ப்ராணத்தின் உபாஸ னமானது, வொகஜிடிவ - உலகத்தைச் சாதிக்கிறதுதான், யம் - யாதொரு வன், வனதசி - இந்த, வாரி - சாமனூபியான ப்ராணனை, வனவா - இந்த ப்ர காரம், வெடி - அறிகிறோ. சுஹோகிதாயாவனவ - உலகத்திற்கு யோக்ய னல்லாத தன்மைக்குத்தானே, நபாலிஹ - ப்ரார்த்திக்கிறதில்லை.

(ஸ்ர - ரா - ஹ.) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

சுய உதயகுருவே, ர. லாணம்.

[illegible]

வாஃவ.ந ஒளஷதஸூத்ர-ஹ ஒளஷதிஹவெவஸகம் யொஃஸூத்ர
ரோவ-ஹவஷதிபவ்வவவெஷ ||௩௮||

(ப் - ம்.) சூதெவ - மேற்கூறிய க்யாகரம்ங்களுக்குப் பலமான ப்ர
ஜாபதியென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரம்மம்தானே, ஹம் - இந்தப்பேதங்களாகத்
தோற்றப்பட்ட வஸ்துக்களோடு ஒன்றாக, ஸ்மெ - வேறு சரீரம் உண்டாவ
தற்கு முன், சூவீசி - இருந்தது, (ஈ) ஹம் - இப்பொழுது கண்ணுக்குப்
புலப்பட்ட உலகமானது, ஸ்மெ - ஸ்ருஷ்டிகாலத்திற்கு முன், வாஃவ
வீசி - புருஷனுடைய ஆகாரம்போன்ற ஆகாரத்தையுடைய, சூதெவ -
ப்ரம்ம ஸ்வரூபமாகவே, சூவீசி - இருந்தது, (ஸ) வாஃவவீசி - புரு
ஷனுடைய ப்ரகாரமாயிருக்கிற, ஸம்-அந்த ப்ரம்மதேவனும், ஸ்ம-லீக்ஷ -
ஆலோசனைசெய்து, ஸ்மெ - வேறே வஸ்துவை, சூதெவ - கார்யகாரண
ரூபமான ப்ரணபிண்டத்திற்கு காட்டினும், நாவஸூசி-பார்க்கவில்லை, (ஈ)
ஸம்-அந்தப் ப்ரம்மமானது, ஸ்ம-லீக்ஷ - ஸாக்ஷாத்திரித்துப் பார்த்து,
சூதெவ - தன்னைக் காட்டினும், ஸ்மெ-வேறேயாகப் பிரிக்கப்பட்ட வஸ்து
வை, நாவஸூசி - பார்க்கவில்லை, (ஸஈ) ஸ்மெ - ஆதிகாலத்தில்,
ஸம் - அந்த ப்ரஜாபதியானவன் (ப்ரம்மமானது), ஸ்ம-லீக்ஷ - கான் இருக்
கிறேன், உதி - என்று, யூஹஸி - சொன்னார், ததம் - ஆகையாலே,
ஹஹாசி - அகம் என்கிற பெயரானது ஸ்வயசி-உண்டாபிற்று தஸூசி-
ஆகையாலே, ஹதஹ-பி - இக்காலத்திலும், (ஐ) ஹம்-ஜனமானது, சூசி
சி - யார் என்று கேட்கப்பட்டதாக, ஸ்மெ-முதலில், ஸ்வயி-நான்
இவன், ஹதெவ - என்றுதானே, உஹ - சொல்லி, ஸய - நிறகு,
ஸ்மெ - வேறான, ஹசி - பெயரை, யூஹ-தெ-சொல்லுகிறது, ஸ்மெ-
இவனுக்கு, யசி-எந்தப் பெயரானது, ஹவதி-இருக்கிறதோ, யம்-யாதொரு
காரணத்தால், ஸம் - அந்த ப்ரம்மனானவன், வஸூஸூசி-கர்மக்யானங்களால்
பிரஜாபத்யத்தை அடைபவர்க்கு முந்தினவனாக, ஸூஸி - இந்த, 'ஸவ-
ஸூசி - எல்லா உபாஸக்தனக் கூட்டத்தில் நின்று, ஸவ-பூசி - எல்லா,
வாஃவம் - திரானம் செய்வதற்குத் தடையான பாவங்களை, ஒளஷசி -
கொளுத்தினுதே, தஸூசி-ஆகையாலே, வாஃவஹம் - புருஷன் என்று பெ
யர்கொண்டான், (ஈ) யசி - யாதொருகாரணத்தினாலே, ஸம்-அந்தப் ப்ரம்
ம்மானது, வஸூஸி - முந்தினதோ, (யசி - யாதொரு காரணத்தினாலே)
ஸூஸி - இந்த, ஸவ-ஸூஸி - எல்லாப்பொருளில் நின்று, ஸவ-பூசி -
ஸகலமான, வாஃவம் - பாவங்களை, ஒளஷசி - கொளுத்திற்றே, தஸூசி-
ஆகையால், வாஃவஹம் - புருஷன் என்று சொல்லப்படுகிறது, (ஸ)
தஸூசி - ஆகையாலே, வாஃவஹம் - மனிதனுனவன், ஒளஷதி - பாவங்க
ளைப்போக்குகிறான், யம்-யாதொருவன், ஸூஸி-இந்த உபாஸனைக்காட்
டினும், வஸூஸி - முந்தினவனாக, வாஃவஹதி - ஆகவேண்டுமென்று இச்

தாம் - ஆனார்கள், தஷாஸி - ஆகையாலே, யாஜ்ஞவல்கிரி - யாக்குவல்கரின் பிள்ளையான மகர்ஷியானவர், ஐடி-இந்தச் சரீரமானது, ஸி - ஆத்மாவுக்கு, சுய-ஸ்வமகூலி - பேர்ப்பரி பிளக்கப்பட்டதுபோல, உதிஹ - என்று, சூஹஸி - சொன்னார், தஷாஸி - ஆகையாலே, சுய - இந்த, சூகாரஸி - ஸ்திரீபாகமான இடமானது, ஸ்ரிபா - ஸ்திரீயினாலே, வபிரா - தவளவு-பூரிக் கப்படுகிறதுதானே, தாம் - அந்த ஸ்திரீயை, ஸிஹவச - நேர்த்தார், தகி - ஆகையாலே, உந-ஷுரா - மனிதர்கள், சுஜாயந - உண்டானார்கள்.

(ஸ - ரா - ஹா) இந்தச் காரணத்தினாலேயும் மேற்கூறிய ப்ரம்மாவானவர் சம் சார மர்த்தகத்வைத் தாண்டவில்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்மாவானவர் தான் ஒருவனாக இருப்பதால் ப்ரீதியை உடையவில்லை. அந்தக் காரணத்தினாலேயே இப் போதும் இவ்வுலகத்தில் ஒருவனாக ப்ரீதியை உடையுக்கொண்டிருக்கவில்லை. அந்த ப்ரம்மாவானவர் தான் ப்ரீதியையுடைய ஒருஸ்திரீவஸ்தவை இச்சித்தார் தான் நினைத்தவுடனே இவ்வுலகத்தில் ஸ்திரீயும் புருஷனும் எந்த வனவில் இப்பார்க்கனோ அந்த தனவாக ஆய்விட்டார். இந்த ஆத்மாவையே நிரண்டு பாகமாகப் பிரித்தார். அப்படிப் பிரித்தக் காரணத்தினாலேயே இவ்வுலகத்தில் பதிபென்றும் பத்தியென்றும் ஏற்பட்டன. யாக்குவல்க்யர் என்று சொல்லப்பட்ட மகர்ஷியும் சலியானம் செய்வதற்குமுன் இந்த ஆத்மாவானது பாதிபிளக்கப்பட்டதாக யிருக்கிறதென்று சொன்னார் ஆகையால் அந்த ஸ்திரீயினுடைய பேர்பாதிபாகமும் சலியானத்தின் பிராநு நிறைக்கப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்மாவும் அந்த ஸ்திரீயைப் புணர்த்தார். அங்கிலும் மனிதர்கள் உண்டானார்கள்.

வொஹையீக்ஷாவக்யே சுயாந-ஹேதநவஸஜநதகூலஸஹவதி | ஹந்திரொஸாநீதிஸாமஸாஸவச | ஐஷஹததாஸாநீஸ வெவாஸவது தொமாவொஜாயந வபவெதராஹவடிஸதகரொமடிஜீதராமடி ஹததாஸாநீஸவெவா ஹவதுதவனகஸஹஜாயதாஜதாராமவடிஸததரொடவிஜீதராஜெஷ உதாஸாநீஸவெவாஹவதுதொஜாவயொஜாய வெவவெவயடிஹிஹிபாநாவிவீலிகாஹிஷ்டஸிஸுஜகி||

(ப் - ம்.) ஸா உஹா - அந்த ப்ரசித்ததயான, ஐய-இந்தச் சதருப யென்று பெயர்கொண்ட கன்னிகையானவள், ஹா - என்னை, சூத்நவஸ - தன்னிடத்தில் நின்றும்தானே, ஜநகூ - உண்டாக்கி, ஸஹவதி - புணருகிறார், தகி - ஆகையாலே, திரொஸாநி - வேறு உருவத்தால் மறைவேறாக, உதி - என்று, ஸஹவக்யே - யோசித்தான், ஸா-அந்தச் சதருபையானவள், மஹி - பசுவாக, சுஹவச - ஆனான், உதாஸி - வேறாகிய மனு வென்று பெயர்கொண்ட ப்ரம்மாவானவர், ஐஷஹி - காளையாகவும் ஆனார், தாம் - அந்தப் பசுவை, ஸிஹவடிவ - புணர்த்தார்தானே, தகி - ஆகையாலே, மாவி - பசுக்களும் காளைகளும், சுஜாயந - உண்டாயின, உதரா - சதருபையானவள், வபஸா - பெண் குதிரையாகவும், சுஹவச - ஆனான், உதாஸி - வேறு மனுவானவர், சுயா - ஆண் குதிரையாகவும், உதரா - சதருபையானவள், மடி-ஹி - கழுதையாகவும், உதாஸி - மனுவானவர், மடி-ஹி - ஆண் கழுதையாகவும் ஆனார்கள், தாம் - அவனை, ஸிஹவடிவ - புணர்த்தார்தானே, தகி - ஆகையாலே, வனகஸஹஜநதகூலஸஹவதி

பாணியானது, கஜாபத - உண்டாயிற்று, ஐதரூ - சதருபையானவன், கஜா - வெள்ளாடாகவும், ஐதரூ - மனுவானவர், வலூ - ஆடாகவும், ஐதரூ - சதருபையானவன், கலூ - செம்மறியாடாகவும், ஐதரூ - மனுவானவர், டெஷூ - ஆண் செம்மறியாடாகவும், சுலவக - ஆணர்கள், தகூ - ஆகையாகலை, கஜாவயி - வெள்ளாடுகளும் செம்மறியாடுகளும், கஜாபத - உண்டாயின, கவிவீழிகாஹூ - எழும்பு முதல், யஜிஹூ - எது இந்த உலகத்து வந்துக்கொள்ள, பிபாநா - இரண்டாக விருக்கிறதோ, தகூ - அந்த, வலூ - எல்லாப் பொருளையும், சுலுஜிஹூ - ஸ்ருஷ்மத்தான்

(ஸர - ரா - ஸா.) பதார்த்தம்போலவே இரண்டு பாஷியடும்.

லொலெஷி ஹவா உஸுப்திராஸூ) ஹத் ஹீதத் வஸ-ஹீஸ்யகூகித்
தஸூப்திரா ஹவா | ஸ்யுப்திராத் ஹாலெஸூ) தஸூ) ராஹவகிபவா வாவெடி ||

(ப் - ம்.) ஸஃ - அந்தப் ப்ரம்மாவானவன், வஃ - யாதொருகாரணத்தால், உஃ - இந்த, ஸவஃ - எல்லாப்பொருளையும், சுஸுஃ - ஸ்ருஷ்டித்தானே, (தஃ - ஆனகயானே), ஸஃ - நான்தானே, ஸுஃ - ஸ்ருஷ்டியென்று பெயர்கொண்டவனாக, ஸுஃ - ஆகிறேன், உஃ - என்று, சுஃ - எண்ணினான், தஃ - அந்தக் காரணத்தினாலே, ஸுஃ - ஸ்ருஷ்டியென்று பெயர்கொண்டவனாக, ஸஃ - ஆனான், யஃ - யாதொருவன், வஃ - இந்தப் ப்ரகாரம், வஃ - அறிகிறேனே, (ஸஃ - அவனானவன்), வஃ - தஸுஃ - இந்த, ஸுஃ - இந்தப் ப்ரம்மாவின்மேல், ஸுஃ - ஸ்ருஷ்டியில், ஸுஃ - ப்ரஸித்தாக, ஸஃ - ஆகிறான்.

(1900 - 1972) யா.வதாரா காரணத்தினால் நான் இந்த உலகத்தைச் சந்திரே அந்தக் காரணத்தினாலே என்னில் படைச்சப்பட்டனவும் நானும் வேறப்பட்டனவல்ல. ஆகையால் எந்நேரமும் நானும் ஒன்றாகத் தான் என்று அந்தப் பரமமாவானவன் எண்ணினான். இப்படி அவன் எண்ணியதை எவன் அறிகிறாரோ அவன் இவ்வுலகத்தில் ப்ரஸீத் தியை யடைகிறான்.

(பா - ஹா) எதன் காரணத்தினால் நான் இந்த உலகத்தைச் சேர்ந்தேனோ அதனால் நானே ஸ்ருஷ்டியாகிவிட்டேன் என்று ப்ரம்மா எண்ணிப்படியால் அவனுக்கு ஸ்ருஷ்டியென்கிற பெயர் ஏற்பட்டது. மாவன் ஒருவன் இந்த ஸ்ருஷ்டியை அறிகிறானே அவன் இவ்வுலகத்தில் ப்ரஸித்தியை அடைகிறான்.

[illegible]

வாலியும் ஊரகூலாயெகனவஸுஞ்சுதொஹி வஸுபுரணவெவபுர
 ணொநாஜிவவதி வடிநாதஸுஜி ஸுக்ஷுஸுணநு ஸ்ரோத்ரம் நோநொ
 ஜநவாநுநெவெதாநிசுநாஜிநெடுவஸுபொதவனகெககூவாவெஸு
 நஸுவெடாகுதொதொஹிவெடாகவனகெகெந ஊவதிராஜெகெடுவொ
 வாலீதாதுதொஹிதெ வஸுபுரணகூலவதி தஜெததஜநீபஜஸு வஸுபு
 ஸுபடிபஜதாநெந தொததவபுலெடி | யபாஹுவெவபெடிநாநுவி
 ஜெடிவகூதிசுஸுராகூவிஜெத | யவனவவெடி ||௪௪||

(ப் - ம்.) தசுஹ - அந்த, ஊர - இப்பிரபஞ்சமானது, தஹி -
 அந்தக் காலத்தில், ஸுபாகுத - பெயர் உருவம் இல்லாததாக, சூவீசு -
 இருந்தது, தஜெ - அந்தப் பரபஞ்சமானதுதானே, நோஜிவாஹு -
 பெயர் உருவங்களாலே, ஸுபாகுத - பிரிக்கப்பட்டது, சுயம் - இவன்,
 ஸுஸநாஜி - இந்தப் பெயருடையவன், ஊரஸு - இந்த உருவமுள்ள
 வன், ஊதி - என்று, தசு - ஆகையாலே, ஊர - இந்தப் பரபஞ்சமானது,
 வநதஹிபுவி - டுக்காலத்திலும், சுயம் - இவன், ஸுஸநாஜி - இந்தப்
 பெயருள்ளவன், ஊரஸு - இவ்வுருவமுள்ளவன், ஊதி - என்று, நோ
 ஜிவாஹுலெ - பெயர் உருவங்களாலேதானே, ஸுபாகுத - புரிக்க
 ப்படுகிறது, ஸு - அந்த, வஸு - இந்தப் பரம்மானது, ஊ - இவ்வுருவ
 ங்களில், சூநவாஹு - கங்களின் துனி முதல், புவீசு - பரவே
 சித்தது, யபா - எவ்வண்ணமாக, சு - சுத்தியானது, சுபாபாநெ -
 உறையிலும், (யபாவா-எவ்வண்ணமாகத்தானே), வஸுஹு - அத்தியானது,
 வஸுஹு - அரணிக்கட்டையிலும், (புவீசு-பரவேசித்ததோ,
 (ய - யாதொருவன்), த - அந்தப் பரமாத்மாவை, நவஸு - பார்ச்சு
 எல்லையோ, அதாவது தியானம் செய்யவில்லையோ, ஸு - அவன், சு
 தொஹி - நிறைந்தவனல்லவனே, பூரணவெ - உயிர்ப்பித்துக்கொ
 ண்டுதானே, பூரண - பூரணன் என்று, நோ - பெயரானது, ஊவி -
 உண்டாகிறது, வடி - பேசுகிறதாக, வா - வாக் என்றும், வஸு -
 பார்த்துக்கொண்டு, வசு - கண் என்றும், ஸுணநு - கேட்டுக்கொண்டு,
 ஸ்ரோத்ரம் - காது என்றும், ஊநு - எண்ணிக்கொண்டு, ஜந - மனதெ
 ன்றும், (நோ - பெயரானது, ஊவி - உண்டாகிறது), தாதி - அந்த, வ
 தாதி - இந்தப் பெயர்கள், ஸு - இந்தப் பரபரம்மத்துக்கு, கஜிநாஜி
 நெடு - செயலினால் வந்த பெயர்கள்தான், ய - யாதொரு, ஸு - அந்த
 உபாஸிக்கிறவனுனவன், சு - இந்தக் காரணத்தினாலே, வனகெக - ஒவ்
 வொரு வஸ்துவோடுகடிய பரபரம்மத்தை, உவாவெ - தியானம் செய்கி
 ருநே, ஸு - அவன், நவடி - தியானம் செய்கிறவனல்ல, சு - எவ்வுரு
 வமும் பரம்மம் ஒன்றேயாதவால், வனகெகெ - ஒவ்வொன்றோடுகடிய,

வரஹி - இந்த ஜீவனுனவன், சுக்ருஷ்ணி - பூர்த்தியில்லாதவனன்றோ,
 ஹவதி - ஆகிருன், சூதெதெய - ஆத்மாவென்றுதானே, உவாவீச -
 தியானம் செய்யக்கடவன், சுஹ - இந்த ப்ரம்மத்தில், ஹி - யாதொரு கார
 ணத்தாலே, ஸவெ-சகல வஸ்துவும், ஹம் - ஒன்றாக, ஹணி - ஆகின்ற
 னவோ, தசுவாதசீ - அந்த இந்த ப்ரம்மமானது, சுஹ - இந்த, ஸவ-ஸு-
 எல்லா வஸ்துக்களுக்கும், வடிநீயம் - அடையத்தகுந்தது, யசீ - யாதொரு
 காரணத்தினாலே, சுயம் - இந்த ப்ரம்மமானது, சூதா - பரவியிருக்கிறதோ,
 சுமந - இந்த ப்ரம்மத்தினாலே, ஹதசீ - இந்த, ஸவ-சகலத்தையும்,
 வெஹி - அறிகிருன்னன்றோ, யபாஹவெ - எவ்வண்ணமாகவே, வஹி -
 அடிவைப்பினாலே, சுந-விஹி - பின்சென்று அறிவனோ, ய-யாதொரு
 வன், வரவ - இந்த வண்ணமாக, வெஹி - தியானம் செய்கிருனோ, ஹம் -
 இவ்வண்ணமாக, சீகி - கீர்த்தியும், ஸூகம் - புண்ணிய நாமத்தையும்,
 விஹி - அடைகிருன்.

(ஸ - ரா - ஹ) பதார்த்தம்போலக் கருத்து.

சுதெதெய - வுத்ராதெயா விதாதெயாநுஸூகவ-
 ஸூகநுதா - யஹி: ஸூகவயொநு ஸூகந - விப-ஸூகவாணஸூக
 யாசு விபந் ரொஹிதி தீஸரொஹிதெயவஸூக ஸூகநதெஹி
 யசு-வாலீதஸப சூதாநதெஹி யசு-வாஸூகநஹாஸூக விப-ஸூக
 கஹவதி ||௪௫||

(ப் - ம்.) தசுவாதசீ - அந்த இந்த ஆத்மதத்வமானது, வுத்ராசு -
 பிள்ளையைக் காட்டிலும், வெயம் - அதிக ப்ரியமுள்ளது, வீதாசு - தனத்
 தைக் காட்டிலும், வெயம் - அதிக ப்ரியமுள்ளது, சுநுஸூக-வேறுகிய,
 ஸவ-ஸூக - எல்லா ப்ரியவஸ்துவைக் காட்டிலும், வெயம் - அதிக ப்ரி
 யுள்ளது, யசீ - யாதொரு காரணத்தினாலே, சுயம் - இந்த, சூதா - ஆத்மா
 வானது, சுஹா - மிகவும் நெருக்கினதோ, ஸயம் - ஒருவன், சூதநி -
 ஆத்மாவைக் காட்டிலும், சுந - வேறு வஸ்துவை, விபம் - ப்ரியமுள்ள
 தாக, ஸூகவாண - சொல்லுகிறவனைக் குறித்து, ஸூகவாசு - சொல்லக்
 கடவன், விபம் - இஷ்டமான வஸ்துவை, ரொஹிதி - இழக்கப்போகிருன்,
 உதிஹ - என்று, யாதொரு காரணத்தினாலே, (வதூ - சொல்லுகைக்கு),
 ஸூக - ஸூகநி - ஸமர்த்தனோ, தவெய - அப்படியே, ஸூக - ஆய்விடும்,
 சூதநி - பரமாத்மாவைத்தானே, விபம் - ப்ரியமுள்ளவஸ்துவாக, உ
 வாவீத - தியானம்செய்யக்கடவன், ஸயம் - யாதொருவன், சூதநி -
 ஆத்மாவைத்தானே, விபம் - ப்ரியமுள்ள வஸ்துவாக, உவாவீத - தியா
 னம்செய்கிருனோ, சுஹ - இவனுடைய, விபம் - ப்ரியமுள்ளவஸ்துவானது,
 ஸூக - ஸூகநி - காமமுள்ளதாக, கஹவதி - ஆகிறதில்லை.

வனதகீவா - இந்த ப்ரம்மத்தையே, வஸுந - அறித்த, (நா) - தியானம் செய்த, வாபெஷம் - வாமதேவரென்கிற, ஐஷி - இருஷியானவர், சுஹம் - நான், தீநாம் - மனு என்பவராக, சுஹம் - ஆனேன், சுஹம் - நான், வஸி ய-பு - சூரியனுமாக, (சுஹம்)-ஆனேன், உதி - என்று, வு-திவெவடி- அறித்தார், தகீ - ஆகையால், வனதஹி-வி - இப்பொழுதும், யி-எவன், வனம் - இந்தப்படி, உதி - இந்த ப்ரம்மத்தை, சுஹம் - நான், வு-ஹ - ப்ரம்மமாக, சுவி - ஆகிறேன், உதி - என்று, வெடி - அறிகிறேனே, ஸி - அவன், உதி - இந்த, வஸி - எல்லாப்பொருளுமாக, ஹதி - ஆகிறான், தஸு - அப்படியறியுமவனுடைய, சுஹி-தெ - மோகத்ததைக் கெடுப்பதற்கு, வெவாஸுஹி - தேவர்களும், நெஸுதெ - ஈசர்களாகிறதில்லை, வரி - யாதொரு காரணத்தினால், வஸுஷம் - இத்தேவர்களுடைய, ஸூதா - ஆத்மாவாக, ஸி - அப்படியறிகிறவன், ஹதி-ஆகிறேனே, சுடி பிறகுயி - எவன், சுநி - வேறு, வெவதா - தேவதையை, சுஹி-இத்தத் தேவதையானது, சுநி - தன்னில் வேறுபட்டது. சுஹம் - நான், சுநி - தேவதையில் வேறுபட்டவனாக, சுவி - ஆகிறேன், உதி - என்று, உவெஸு - கமஸ்காரம் முதலியவைகளால் தியானம் செய்கிறேனே, ஸி - அவன், நவெடி - அறியவில்லை. வஸு - பசுவானது, யஸா - எப்படியோ, ஸி - அப்படியுபாஸிக்கிறவன், வெவாநா - தேவர்களுக்கு, வஸம் - இப்படியே, யவாஹவெ - எப்படி, வஹம்-அனேகமான, வஸஸுவம்-பசுக்கள், தீநாஷி - மனிதனை, ஹம்ஷி - காப்பாற்றுகிறோம், வஸம் - இம்மாதிரியே, வஸகெசு - ஒவ்வொரு, வஸுஷி - புருஷன், வெவாநா - தேவர்களை, ஹநி - காப்பாற்றுகிறான், வஸுஷி - ஒரு, வஸாவெவ - பசுதானே, ஸூயி-நெஸுதி - அப்புறப்படுத்தப்பட்டால், சுவி - அறிந்தமானது, ஹதி - உண்டாகிறது, வஹம்ஷி-அனேகபசுக்கள், (ஸூயி-நெஷி-ஸு - அப்புறப்படுத்தப்பட்ட வளவில், கி - கேட்பானேன், தவாஸு-ஆகையால், யி - யாதொரு காரணத்தால், தீநாஷி - மனிதர்கள், வனதகீ - இந்த ப்ரம்மத்தை, விடி - அறிகிறார்களோ, தகீ-அத்த ப்ரம்மத்தியானமானது, வஸுஷம் -இத்தத் தேவர்களுக்கு, ஸுவி - சூரியமில்லை.

(ஸா - நா - ஹ.) பிம்மமும் நானும் வேறுபட்டவனென்றும் வேறென்று தியானம் செய்யத்தக்கதென்றும் எவன் தியானம்செய்கிறானோ, அவன் அறிந்தவனல்ல. ப்ரமத்தியானம் செய்வதைத் தேவர்கள் கெடுப்பதற்குக் காரணமேதென்னில், மனிதன் பிறக்கும் காலத்தில் தேவர்கள் பிதிர்க்கள் இருஷிகள் ஆக மூன்றுபெயர்களிடத்திலும் கடனுடன் பிறக்கிறான். யாசும் செய்தலில் தேவர்கள் கடனையும் பிள்ளைபிறத்தலால் பிதிர்க்கள் கடனையும் அத்தியயனம் செய்வதால் இருஷிகள் கடனையும் தவிர்க்கிறான். உலகத்தில் பசுவானது தன் யஜமானனை எப்படித் காப்பாற்றுகிறோம், அவ்வண்ணமாக விலன். தனேக பசுக்கள் ஒன்றுசேர்ந்ததபோல் அனேகம் தேவர்களைக் காப்பாற்றி வருகிறானாகையால் பிம்மத்தியானம் செய்கிறவன் அவர்களைவிட்டுத் தவறிப்போக யத் தப்புவதால் தேவர்களுக்கு அனேகம் பசுக்கள் ஈஷ்டமடைவதபோல் அப்பிரியத்தை விளக்குமாதலால் பிம்மத்தியானம் செய்வது அவர்களுக்குப் பிரியமானதல்ல.

ஹும்வாஹுமீ, குவீஷெகெவதெகத் ஸ்வஸுஹவசுதவெயொ
 ராவெதெஸுஜதகூத்ரம் | யாதெநுதாநிஷெவதூக்ஷூரணெஷா
 ராணவெஸாஹொரூஷி வஜெநெராயவொ ஶீதூரூஸாந உதிதவொ
 தூதூதூரூ நாவூ தலாஹொஷணெ கூத்ரயத்யவொ ஹவெஸா ராஜ
 ஸலியெ கூத்ரவவதெஹொரூபாதிவெஸாஷகூத்ரஸு யொநிபுஷு
 மதலாஹொஹொவிராஜாவொரூதூமவதி ஹவெஷெஷெத உவநிஸுய
 திஸாஹொநிபுஷெநத் ஹிநவூஸாந ஸயொநிஷெதவொவாயொ
 ஹவதிபயாஸெயாந் ஸத் ஹித் ஸிநா|| ௪௮||

(ப-பா-ம்.) ஸ்வாவாஹவெயொநெ-என்றும், தலுஸுரானஸுதவஸு-
 என்றும் ப்ராம்மணவர்க்குத்தினுடையவும் அக்ஷிபிணுடையவுமடைப்புமுன்
 சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது இந்தரன் முதலிய கூத்திரியர்களுடைய
 அபிமானி தேவதைகளின் படைப்புச் சொல்லப்படுகிறது. ஹவாஹொஷா
 விவஸுஷெதவொ-என்கிற நியாயமாய் முன் கருதிகளில் ப்ரம்மமே ஜகத்
 காரணமென்று சொல்லப்பட்டபோதிலும் சிஷர்களின் ஜகரதைக்காக அடி
 க்கடி ப்ரம்மமே ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகிறது. சுமெ - முன்கால
 த்தில், ஹ - இந்த ப்ரபஞ்சமானது, ஹவெஷெ - ப்ரம்மமாகத் தானே,
 வஸகெவ - ஒன்றாகத்தானே, குவீஷெ - இருந்தது. தூ - அந்த ப்ரம்மமா
 னது, வஸகாவஸ - ஒன்றாகியிருந்துகொண்டு, ஹவாஹவ - பெருமையை
 யடையவில்லை. தூ - அந்த ப்ரம்மமானது, கூத்ர - கூத்திரியனென்கிற,
 ஸெயெ - உயர்த்த, ராவ - சரித்ததை கூத்ரஸுஜத - உயர்த்ததாகப்
 படைத்தது, ஹவதூ - தேவர்களுக்குள், யாதி - எத்த, வஸதாதி - இந்த,
 ஹ - இந்தரன், வராண - வருணன், ஹொ - சந்திரன், ரூ -
 உருத்திரன், வஜெநெ - பர்ஜஜன்னியன், யெ - யமன், ஶீதூ - மிருத்
 தியு, ரூரூ - ஈசானை, ஹ - என்கிற, கூத்ரானி - கூத்திரியாபி
 மானி தேவதைகளை, (கூத்ரஸுஜத - படைத்தது), தலாஷ - ஆகையால்,
 கூத்ராஷ - கூத்திரியனைக் காட்டிலும், வரா - உயர்த்தது, நாவூ-இல்லை,
 தலாஷ - ஆகையால், ஹவாஹ - ப்ராம்மணன், ராஜவெயொ-ராஜசுய
 மென்கிற யக்யத்தில், கூத்ரயத்யவொ-கூத்திரியனுக்குக்கீழ், உவெஷெ -
 உட்காருகிறான், தூ - ஆகையால், கூத்ரவவ - கூத்திரியனிடத்தில் தா
 னே, யஸெ - ப்ராம்மணயத்தாலுண்டான கீர்த்தியை, ஹொ - செய்கிறான்,
 ராஜஸுயமென்கிற யாகத்தில் அரசன், ஹவ - என்று கூப்பிட்டவுட
 னே ருத்விக்காயிருக்கிற ப்ராமணன், காவாஹவாஹவ - என்று அர
 சனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறபடியால் ப்ராம்மணயத்தாலுண்டான கீர்த்தி
 யை அரசனிடத்தில் ப்ராமணன் செய்கிறான் என்று கருத்து, கூத்ரஸு -
 கூத்திரியனுக்கு, ஹவ - ப்ராம்மணன், ஹிப - என்கிறதெதுவோ,
 ஹவெஷா - அந்த இதுவானது, யொநி - உயர்வுக்குக்காரணம், தலாஷ-

ஆகையாலே, ராஜா - கூத்திரியன், வாசுதேவ - உயர்ந்திருப்பதை, மஹதி யடிபி - அடைகிறான் தானே, ஸந்தி - ராஜஸூயம் முடிந்தவுடனே, ஸூர - தன்னுடைய, யோகி - பெருமைக்காரனான, ஸ்ரெஷ்டை - ப்ராம்மணனைத்தானே, உவநி ரூபதி - சமீபத்தில் தாழ்ந்திருக்கிறான், யத்யாதொரு கூத்திரியன்தானே, ஸந்த - இந்த ப்ராம்மணனை, ஹிநஸி - கொல்லுகிறானே, ஸந்தி - அந்த கூத்திரியன், ஸந்த - தன்னுடைய, யோகி - காரணமானதை, ஸந்தி - கெடுக்கிறான், யத்யா - எவ்வண்ணமாக, ஸ்ரெஷ்டை - பெரியவர்களை, ஹிநஸி - கொன்று, வாஸ்யாநு - பாவியோ, (யத்யா - அப்படி), ஸந்த - அவன், வாஸ்யாநு - பாவியாக, ஹிநஸி - ஆகிறான்.

ஸந்தெநவயுஹவத்ஸுரஸுரேந்திராநி டெவஜாதாதிம ணஸக்யவ்யாயவெவஸவொரூபாசுரகுபித்யாவீரெவொரூபகததி||

(ப்-பா-ம்.) ஸந்தி-அந்தப் ப்ரமாத்மாவானவன், டெநவயுஹவஸ-ஹிபுவா கவிஸி, ஸந்தி - அந்த ப்ரமாத்மாவானவன், விஸ - வைசயனை, ஸஸுஜித - படைத்தான், யாதி - எந்த, ஸந்தாதி - இந்த, டெவஜாதாதி - தேவக்கட் டங்கள், வஸவ - வசக்கன், ரூபா - உருத்திரர்கள், குபித்யா - ஆதித் தர்கள், விஸுரெவா - விசுவாஸுடைய பிள்ளைகளான பதினமூன்று பே ர்கள், ரூப - மருத்துக்கள், ஹி - என்று, மணஸ - கும்பலாக, ஸு வ்யாயவெ - சொல்லப்படுகிறார்களே, (தாதி - அந்த தேவக்கட்டங்களை, ஸஸுஜித - படைத்தான்).

ஸந்தெநவயுஹவத்ஸுரஸுரேந்திராநி டெவஜாதாதிம ணஸக்யவ்யாயவெவஸவொரூபாசுரகுபித்யாவீரெவொரூபகததி||

(ப்-பா-ம்.) ஸந்தி-அந்தப் ப்ரமாத்மாவானவன், டெநவயுஹவஸ - ஹிபுவா கவிஸி, ஸந்தி - அந்தப் ப்ரமாத்மாவானவன், ஸஸுஜித - ரூத்திரனென்கிற, வஸவ - ஹிநத்திபண்ணுகிற, வஸவ - வண்ணத்தை, ஸஸுஜித - படை த்தான், உயந்தெவ-இந்தப் பூமிதானே, வஸவ - பூவா என்று பெயர்கொ ண்டது, ஹி - யாதொருகாரணத்தால், யசகிஷ - யாதொரு, உயந்தெவ-இந்த வஸவத்தின் பொருளே, உயந்த - இந்த, வஸவ - எல்லாப்பொருள்களை, உ யந்தெவ-இந்தப் பூமியானது, வஸவ - ஹிநத்திக்குக்கொண்டிருக்கிறதே.

ஸந்தெநவயுஹவத்ஸுரஸுரேந்திராநி டெவஜாதாதிம ணஸக்யவ்யாயவெவஸவொரூபாசுரகுபித்யாவீரெவொரூபகததி||

(ப்-பா-ம்.) ஸந்தி-அந்தப் ப்ரமாத்மாவானவன், டெநவயுஹவஸ - ஹிபுவா கவிஸி, டெவஜாதாதி - கூத்திரியனைவிட வுயர்த்தான, ரூப - உருவ

மாண், யடு-ம் - தர்மத்தை, சுத்யஸ்யஜித - படைத்தான், தடுததஸ-அந்த
இந்தத் தர்மமானது. கூத்யஸ்ய-கூத்திரியனுக்கும் கூத்ய-உக்ரமானது,
யசு - யாதொன்று, யடு-ம் - தர்மமென்று சொல்லப்பட்டதோ, தஸூசு -
ஆகையால், யடு-சு - தர்மத்தைவிட, வாஸ - உயர்ந்தது, நாஸி - இல்லை,
சுஸ்யபாநபொ - பலமில்லாதவனு யிருந்தேபாதினும், வய்யபாஸம் -
மிகுந்த பலமுள்ளவனையும், ராஜாபயா - ராஜாவினுலேபோல. யடு-
தர்மத்தினுலே சூஸம்ஸதே - ஜரிக்க எத்தனிக்கிறான், வஸம் - இந்தப்படி.
யே, யடு - யாதொன்றோ, ஸடு - அது. யடு-வெவ - தர்மத்தான், தசு -
அந்தத் தர்மமும், ஸத்யு-வெவ-சத்தியத்தான், தஸூசு - ஆகையாலே, ஸ
த்யு - சத்தியத்தை, வடின - சொல்லுகிறவனை, யடு-ம் - தர்மத்தை, வடி
கி - சொல்லுகிறான், ஐதி - என்று, சூஸம்-சொல்லுகிறார்கள், யடு-வா-
தர்மத்தையாவது, வடின - சொல்லுகிறவனை, ஸத்யு - சத்தியத்தை, வடி
கி - சொல்லுகிறான், ஐதி - என்றும், (சூஸம் - சொல்லுகிறார்கள்), வ
தசு-வமிவஸ - இந்த சத்தியம்தானே, வ தடி-ஸயம் - இந்தச் சத்தியம் தர்
மம் இவைகளிரண்டாக, ஸவதி - ஆகிறது.

[illegible]

(ப்-பா-ம்.) தசி-ஆகையாலே, ஊதகம் - இந்த ப்ரம்மமானது, ஐஹி-
ப்ரம்மணஜாதியும், கூதி - கூத்திரியசாதியும், வித் - வைசியசாதியும்,
ஸூத்ர - சூத்திரசாதியுமாயிருக்கிறது, ஐயிநா-ஊவ - அக்தியோடேகடி-
க்ஷாண்டிருக்கிற, தசி - அந்த ப்ரம்மமானது, டெவெஷு - தேவர்களுக்-
குள், ஐஹி - ப்ரம்மணஜாதியை உடைத்தானதாக, ஊவசி - ஆயிற்று.
மீநா-ஷெஷு - மனிதர்களுக்குள், ஐஹிஷெஷெ - ப்ரம்மணஜோடே-
கடினதாக, ஐஹிஷெஷெ - ப்ரம்மணஜாகவும், கூதி பெண - கூத்திரிய-
ஜோடேகடினதாக, கூதியி - கூத்திரியனாகவும், வெவெஷெ - வைசிய-
ஜோடேகடினதாக, வெவெஷெ - வைசியனாகவும், ஸூத்ரெஷெ - சூத்திர-
ஜோடேகடினதாக, ஸூத்ரெஷெ - சூத்திரனாகவும், (ஊவசி - ஆயிற்று), த-
ஸாசி - ஆகையால், டெவெஷு - தேவர்களுக்குள், ஐஹிஷெஷெ - ப்ரம்மண, ஊ

மாவெவ - அக்ரி நிமித்தமாகத்தானே, ஐஸ்ரவெந - இச்சிக்கிறார்கள், சிநு
 வெஷுஷா - மனிதர்களுக்குள், ஸ்ரூஹணெ-ப்ராம்மணநிமித்தமாக, (வொ
 கூ - பயனை, உஸ்ரவெந - இச்சிறார்கள்); ஷநதாஹிரா-நூலிவாஹிராஹி -
 இந்த அக்ரி ப்ராம்மண உருவங்களாலேயே, ஸ்ரூஹ - ப்ரம்மமானது, சுஹ
 வக்-ஆயிற்றே, சுய - பிறகு, யொஹவெவ-யாதொருவன் தானே, சுஹாஹ்-
 இந்த, வொகாஹ் - உலகத்தில் நின்றும், ஸூ - தன்னுடைய அந்தராத்மா
 வாகிய, (ஸ்) - தன்னுடையதான, வொகூ - பரமாத்மாவை, சுஷுஷா -
 காணுமல் - வெபுதி - லோகாத்ரத்தை அடைகிறதே, ஷந - இவனை,
 சுவிதி - உபாசிக்கப்படாமலிருக்கிற, (ஸ்) - அறியப்படாமலிருக்கிற,
 ஸூ - அந்த பரமாத்மாவானவன், நஹநகி-காப்பாற்றிகிறதில்லை, யயாவா-
 எப்படி, வெஷூ - வேதமானது, சுநநகி - இத்தியயனம் செய்யப்படாம
 லும், யயா - எவ்வண்ணமாக, சுநகி - வேறு, சுநி - ஜ்யோதிஷ்டேஹம்
 முதலிய கருமமானது, சுநகி - செய்யப்படாமலும், (நஹநகி) - காப்
 பாற்றுகிறதில்லையோ, சுநவாவிஷ-ஹ - ப்ரம்மத் அத்மாதவனோவென்
 றால், சிஹ-பெரிதான, வுணு - புண்ணியமென்கிற, சுநி-கருமத்தை,
 சுநகிதியதிஹா-செய்தபோதிலும், தகி - அந்த கருமமானது, சுஷு -
 இந்த ப்ரம்மத்தை அறியாதவனுக்கு, சுஷூ - முடிவிலும், சுநியதவன்
 கிக்கிறதானே, சுஷூநநிவ - உபாயமான தன்னைத்தானே, வொகூ -
 பயனாக, உவாவீத - தியானம்செய்யக்கடவன், ஸூ - யாதொரு அவன்,
 சுஷூநநிவ - தன்னைத்தானே, வொகூ - பயனாக, உவாவீத - தியானம்
 செய்கிறதே, சுஷூஹா - இவ்னுடையவோவென்றால், சுநி - கருமயோக
 மானது அல்லது உபாசகமானது, சுநியதெ - கசிக்கிறதில்லை, தஸாநெ
 வஹி-ஆகையாலேதானே, சுஷூநி - தனக்கு, யஷூ-எந்தை, சுநியதெ-
 இச்சிக்கிறதே, ததகி - அத்தை, ஸுஜிதெ - படைக்கிறன்.

சுயொசய்வாசுதாஸவெஷாஹிதாநாஹொகூஸாஜுவெஹா
 தியஷுஜிதெதநநெஷாநாஹொகொயபநுஸூதெதெதந ஜஷீ
 ணாஹயதிதூஹிராநிபுணாதிபதஜாநிதெதநவிதூணாயி
 யதநுஷுநாஸயதெயநெஷாநாநிதெநிநுஷுநாணாயி
 யதஸூஹிஷுணாநகூ விததிதநவஸூநாநாநிஷுஷுதெஹஷு
 ஸூவஹாவயாநி ஸூவாவீலிகாஹி உவஜீவஜீதெநதெஹாஹொகொ
 யயாஹவெவஸாயவொகாபாரிவிதிஸூஷுஸூதெஹவாவிஷுஷுஷு
 ணிஹிதாநுநிஷிதிஸூதிதயாவதகிவிதிதேரீநிஷிதி|| ௧௩||

{ப்-பா-ம்.) சுயொ-பிறகு, சுயாவெ-இந்த சீவாத்மாதானே, ஸாவெ-
 ஷா - எல்லா, ஹிதாநா - ப்ராணிகளுக்கும், வொகூ - யோக்கியம்,
 ஸூ - அந்த சீவாத்மாவானவன், ஜுவெஹாதி - ஹோமம்செய்கிறன், உதி

பசு - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, யஜுதே - யாகம் செய்கிறான், உதியசு - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தெந - அதினாலே, றெவாநா - தேவர்களுக்கு, ஹாகு - யோக்கியம், சுய - பிறகு, சுநுஷு - உதே - அத்தியயனம் செய்கிறான், உதியசு - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தெந - அதினாலே, ஐஷீணா - இருவர்களுக்கு, ஹாகு - யோக்கியம், சுய - பிறகு, வித - உயி - பிதூர்க்களின்பொருட்டு, நிவூணாதி - பிண்டோதகம் கொடுக்கிறான், உதியசு - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, பூஜா - ப்ராஜையை, உஸு - தெ - உண்டுபண்ணுகிறான், உதியசு - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தெந - அதினாலே, வித்ருணா - பிதூர்க்களுக்கு, (ஹாகு) - யோக்கியம், சுய - பிறகு, (சுநுஷு) - அதிதிகளை, வாலயதே - வசிப்பிக்கிறான், உதியசு - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, சுஸுநம் - அன்னத்தை, வஸு - இவர்களின் பொருட்டு, டிஹாதி - கொடுக்கிறான், உதியசு - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தெந - அதினாலே, சேநுஷுணா - மனிதர்களுக்கு, ஹாகு - யோக்கியம், சுய - மேலும், துணாஹிகம் - பிலஜலம் இவைகளை, வஸு - உயி - பசுக்களுக்கு, விததி - கொடுக்கிறான், உதியசு - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தெந - அதினாலே, வஸுநா - பசுக்களுக்கு, ஹாகு - யோக்கியம், சுய - இவனுடைய, யுஹெஷு - வீடுகளில், ஸாவஹா - நாய்களும், வயாஸி - பசுக்களும், சுவிவீகாஹி - ஏறும்பளவாக, உவஹி - ஜீவிகின்றன, உதியசு - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தெந - அதினாலே, தெஷா - அவைகளுக்கு, ஹாகு - யோக்கியம், யாஹவெ - எப்படி யோவென்றால், ஸாய - தன்னுடைய, ஹாகாய - யோகத்தின்பொருட்டு, சுரிஷி - நாசமில்லாமை, உஹெசு - இச்சிக்கக்கடவனோ, வஸு - இவ்வண்ணமாகவே, வஸுவிஹி - இப்படி அறிந்தவன்பொருட்டு, வஸு - னி - எல்லா, ஹதாதி - ப்ராணிகளும், சுரிஷி - நாசமில்லாமை, உஹி - இச்சிக்கின்றன, தயாவாசு - ஆகையாலே இந்தப் பரமாத்மா வினுடைய யோக்கியத்தையானது, (ஸு) - தசு - வெவ் - தசு - கர்மங்கள் கடன்போல் அவசியம் செய்யவேண்டியவைகளானவையானது, வித - பஞ்சமகாயத்திற் செய்யவேண்டுமென்பதாக ஆராயப்பட்டது, சீராவிக் - விசாரிக்கப்பட்டது.

(ஸ0 - ஹ0.) க-கஉ-கஉ-கசு-கரு-க-கருகிகளின் கருத்து, அடியில் “ஆத்மேத் யேவமுபாதி” என்று “சாஸ்த்ரார்த்தம்” சொல்லப்பட்டது. பிறகு “ததானுப்ரம்ம வித்யா” என்று தொடங்கி அதின் சம்பந்தமும் பயனும் சொல்லப்பட்டன. அவற்றை உண்மையாகக் கொருத்தியிருத்தலால் அப்படி அவற்றையுடையவன் ப்ரம்மத்தை என்பது அறியாதவனுடையதும் அப்படி அறியாத தேவர்களுக்கும் பிறர்களுக்கும் ருஷிகளுக்கும் கடன்பட்டவர்களுக்கும் பசுக்கள்போல் பரதந்தார்களாயுமிருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கிறவர்கள் தேவர் முதலியவர்களுடைய தாரியங்களான வர்ணச் சமூகம் களைச் செய்வதற்கு வர்ணங்கள் இன்னதென்பதைச் சொல்லி உக்ஷிரமாய் கூடித்தியிவர ணைத்துக்கும் உக்ஷிரமாய் இருக்கிற தர்மத்தின் சிறுத்துவையச்சொல்லி அந்தந்த தர்மங்களை மேற்கூறிய வர்ணங்கள் அந்தப் ப்ரம்மமனை இவர்கள் மூலமாய் அதுஷ்டிக்கும் மூலம்

[illegible]

(ப் - ம்.) ஊர் - இந்தச் சக்தானது, சுமெ - சிறுஷ்டிகாலத்தில், வனகவளவ-ஒன்றாகவே, சூதாவளவ-பரப்ரம்மரூபமாகவே, (ஸ்) சூதெதவ-அக்யானியான ஆத்மாவாகவே, சூலீச - இருந்தது, ஸி-அந்த ஆத்மாவானது, ரி - எனக்கு, ஜாயா - பத்தியானது, ஸுரூ - உண்டாகட்டும், சுய - பிறகு, ஸுஜாயெய - பிளக்க உண்டாக்கக்கடவேன், சுய - பிறகு, ரி - எனக்கு, வித - தனமானது, ஸுரூ - உண்டாகட்டும், சுய - பிறகு, சுரூ - கர்மத்தை, கூலீய - செய்யக்கடவேன், உதி - என்று, சுகாரியத-காரி-ஆசைப்படத்தருந்த வஸ்துவானது, வனகாவாகவெ - இவ்வளவுதான், உயவ - இச்சித்தபோதிலும், சுமெதாலிய - இதைக்காட்டிலும் அதிகத்தை, நவிரூ - அடையமாட்டான், தலூச-ஆகையால், வனகஹி-இப்பொழுதும், வனகா - ஒருவனுள் புருடனானவன், ரி-எனக்கு,ஜாயா-பத்தியானவன், ஸுரூ - உண்டாகட்டும், சுய - பிறகு, ஸுஜாயெய-பிள்ளை உண்டாக்கக்கடவேன், சுய-பிறகு, ரி-எனக்கு, வித-தனமானது, ஸுரூ - உண்டாகட்டும், சுய - பிறகு, சுரூ - கர்மத்தை, கூலீய - செய்யக்கடவேன், உதி - என்று, காரியத - இச்சிக்கிறான், ஸி - அந்த ஒருவனுள் புருஷனானவன், யாவ - எவ்வளவுகாலம், வனகஹர் - இந்த ஜாதிகளுக்கும், வனகெகவி - ஒவ்வொன்றையாவது, நவிரூ - அடைகிறதில்லைபோ, காவ - அவ்வளவுகாலம், சுகூலவளவ-ஒரு அம்சம் குறைந்தவனாகவே, ரி-எனக்கு, தலூ - அப்படிக்குறைந்தவனுக்கு, சுகூல-தலூ-நிறைந்திருக்கையாவென்றால், ஸுரூ-இவனுக்குரிதவளவ-

மனதுதானே, சூதா - ஆத்மாவாகவும், வாசு - வாக்கானது, ஜாபா - பத்தி யாகவும், பூரண - ப்ரானானது, பூஜா - ப்ரஜையாகவும், உக்ஷு - கண் ணானது, ரோக-ஷம் - மனிதனுடையதான, விதூ - தனமான பசு முதலியன வாகவும், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், உக்ஷு-ஷா-கண்ணால், கசி-அந்தத் தனத்தை, விஜிதெ - அடைகிறுனே, ஸ்ரோத்ரு - காதானது, வெடிவ - தேவர்களுடையதான தனமாயும், ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ஸ்ரோ தெ-ண-காதினால், கசி-அந்தத்தெய்வதனமான தர்மத்தை, ஸ்ருணோதி- கேட்கிறுனே, சுஷு - இவனுடைய, சூவெ-தவ - சரீரத்தானே, கசி - கர்ம மாகவும் இருக்கிறதோ, ஹி-யாதொரு காரணத்தால், சூதூ-சரீரத்தால், கசி - யாகம் முதலிய கர்மங்களை, சுரோதி - செய்கிறுனே, ஸவனஷி - அந்த இந்தக் கும்பலானது, வாஜி - பாந்தமென்கிற, யஜி - யாகத்தின் உருவமோ, வஸா - பசுவும், வாஜி - ஐம்பூதங்களையுடையது, வாரூ - ஷி - புருஷனும், வாஜி-ஐம்பூதங்களையுடையவன், உடி-இந்த, ஸவ- எப்பொருளும், வாஜி - ஐம்பூதத்தையுடையது, யஜி-கிண-எதெது கண் ணுக்குப் புலப்படுகிறதோ, யி - எவன், வனவ - இந்த ப்ரகாரம், வெடி - தியானம் செய்கிறுனே, (ஸ-) - அறிகிறுனே, கசி - மேற்கூறிய, உடி - இந்த, ஸவ- - எல்லாவற்றையும், சூவாதி - அடைகிறுன்.

[illegible]

பெயர்வாரூவெனவாசகிதி ஸ்ஹீரீணம் வாந்வாநாநயதெயொ
 வெதா ரிகிதிவெபெதி வாருவெனவா சகிதிஸ்ஹீரீணம்யியாயி
 யாஜநயதெ கரீஷியபுஜெஞ்ஞத் நகாயுதீயெதவ்வொணரீதி பூதீ
 கெநெதிஸுவம் பூதீகஸ்வெநெநெஞ்ஞத் பெவாநவமவதிஸ ஊ
 ஜபீஸ்வதீதிபூசநீ ஸா|| ௧௨||

(ப் - ம்.) முதல் சுருதியின் அர்த்தத்தை இரண்டாவது சுருதியே விவக
 ரிக்கிறது. விதா - எல்லாவற்றையும் படைத்த பரமாத்மா, (ஸ்) - எல்லாக்
 கருமங்களுக்கும் உற்பத்திஸ்தானமான ஜீவன், பெய்யா - அறிவாயிருக்கிற,
 தவஸா - தவத்தால், (ஸ்) - அறிவாலும் கர்மத்தினாலும், ஸ்வ - எழுவித
 மான, ஊநாதி - அன்னங்களை, ஸஜநயசீ - உண்டுபண்ணினான், உதியசீ -
 என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தசீ - அது, ஹி - ப்ரசித்தம், யபி - யாதொரு
 இந்த நெல் முதலிய அன்னமானது, ஸபி - சாப்பிடப்படுகிறதோ, தபி
 சபி - அந்த இந்த அன்னந்தானே, ஸபி - இந்தத் தேவர் முதலானவர்
 களுக்கு, ஸாயாஸண் - பொதுவான, ஸண் - அன்னம், ஸயி - தேவர்க
 ளுக்குக் கொடாத யாவனெருவன், ஸநசீ - இந்த அன்னத்தை, உவா - உவ
 புக்கிறதோ, ஸி - அவன், வாஸநி - பாவத்தில் கின்றும், நவ்யா
 தபி - விடப்படுகிறதில்லை, ஹி - யாதொரு காரணத்தால், ஸநசீ -
 இந்த அன்னமானது, சிஸ் - தேவர் முதலியவர்க்கும் பொதுவானதோ,
 பெ - இரண்டான அன்னங்களை, (ஸ்பி - படைத்து), பெவா - தேவர்களை
 ஸமாஜயசீ - ப்ரீதிபண்ணிவைத்தான், உதி - என்று, பெ - யாதொரு அன்
 னங்களோ, தெ - அவைகளை, ஹ - ஒளபாசகமும், பூஹ -
 அக்ரிஹோத்திரம்முதலியனவும், தவாசீ - ஆகையால், பெவெஹி - தேவர்
 களின்பொருட்டு, ஜஹி - ஒளபாஸகம் செய்கிறான், பூஹ - அக்கி
 ஹோத்திரம் முதலியவைகளையும் செய்கிறான், ஸபா - மேல்மந்திரத்துக்கே
 வேறு அர்த்தம்சொல்லப்படுகிறது, ஸபா - மேல்மந்திரத்தினாலும்
 பூர்ணமாதமென்றும் சொல்லப்பட்டயாகங்களை, உதி - என்று, குஹ - சொ
 லுகுரர்கள், தவாசீ - ஆகையால், உஹி - மேல்மந்திரத்தினாலும் இஷ்டிகளைச்
 செய்கிறவனாக, நவ்யா - ஆக்கக்கூடாது அல்லது, தவாசீ - தர்சபூர்ணமாத
 ங்களேதேவானன்மமாகையால் அதில் கொஞ்சமேனும் பிசுருகேரிடாமலிருப்ப
 தற்கு, உஹி - மேற்கூறிய யாகங்களைச் செய்துவைக்கும் ருத்விக்ாக,
 நவ்யா - ஆக்கக்கூடாது, சீ - நவ்யா - தநகாயுத - என்கிற மந்திரத்தில்
 அதிக அர்த்தம் இருப்பதால் அதைவிட்டு மேல்மந்திரத்தைச் சொல்லுகிறது,
 உவா - பசுக்களின் பொருட்டு, ஸக - ஒரு அன்னத்தை, பூய
 ஹி - கொடுத்தான், உதி - என்கிற யாதொன்றுண்டோ, தசீ - அந்த
 அன்னமானது, ஸயி - பால், ஸபி - ஆதிகாலத்தில், ஹி - யாதொரு கார
 ணத்தால், சி - மனிதர்களும், உவா - பசுக்களும், உவா -

பாலைத்தானே, உவனீவனி - விரும்புகிறார்கள், தலாசி-ஆகையால் அமெ-
முதலில், ஜாகம் - பிறந்த, கூரோ - பிள்ளையை, வுதவெவெ - செய்
பைத்தானே, புதிதெவையனி-சாப்பிடச்செய்து வைக்கிறார்கள், ஸும்வா-
ஸ்தத்தையாவது, சுநுயாவயனி-சாப்பிடச்செய்கிறார்கள், சுயமேலும்,
ஜாகம் - பிறந்த, வதம் - கன்றை, சுதூணாடி - பிவிதினாத்து, உதி -
என்று, சூஹம் - சொல்லுகிறார்கள் அதாவது பால் குடிக்கிறதென்று
சொல்லுகிறார்கள், தலிநு-அந்த பயஸில், ஸவ-ஓ-எல்லா வஸ்துக்களும்,
புதிஷிதம் - உயிரைவத்திருக்கின்ற, யது - யாதொன்று, புரணிகி-உயி
ருள்ளதோ, யது - யாதொன்றும், ந - உயிரில்லாததோ, உதி - என்கிற
மந்திரத்தின் பொருள், வமி - யாதொரு காரணத்தால், யது-யாதொரு வஸ்து
வும், புரணிகி-உயிருள்ளதோ, யது-யாதொன்றும், ந-உயிரில்லாததோ,
உடி - இந்த, ஸவ-ஓ - எப்பொருளும், வயலி - பயஸில், புதிஷிதம் -
உயிரைவத்திருக்கின்றன, ஸவ-ஓ - வருஷகாலம், வயலா - பாவினல்,
ஐஹி - ஓமம்செய்தவன், வுநம்-மறுபடியும், அவுதூ-மரணத்தை,
ஐயி - ஐயிக்கிறான், உதி - என்று, யது-யாதொன்று, சூஹம் - சொல்லு
கிறார்களோ, தசி - அந்த, உடி - இந்த வசனத்தை, தயா - அப்படி, தலி
டி - அறிபக்கூடாது, யசி-ஐஹெவ - எத்தத்தினத்திலேதானே, ஐ
ஹாதி - ஓமம்செய்கிறதோ, தசிஹம் - அந்தத்தினத்திலு, வுநம்-மறு
படியும், அவுதூ-மரணத்தை, ஐயி - ஐயிக்கிறான், வுல - இந்தப்
பிரகாரம், விதாசி - அறிந்தவன், ஸவ-ஓ - எல்லா, சுஹாடி - அன்னம்
செய்முதலியவற்றை, டெவெஹி - தேவர்களின் பொருட்டி, புயதுதி-
கொடுக்கிறான், தலாசி - ஆகையாலே, ஸவ-ஓ - தினத்தோறும், சுடி
நாதி - சாப்பிடப்பட்ட, தாதி - அந்த அன்னங்கள், நகூயெஹி-குறைகிற
தில்லை, உதி-என்கிற மந்திரத்தின்பொருள், வுநு-ஹெவெ-பரமாத்மா
தானே, (ஸம்) - ஜீவன்தானே, நகூயி - குறையாதவன்: வமி - யாதொரு
காரணத்தால், ஸம் - அந்தப் புருஷன், உடி - இந்த, சுஹம் - அன்னத்தை,
வுநம்-வுநம் - அடிக்கடி, ஐநயெ - உண்டுபண்ணுகிறதோ, யொவெவ-
யாதொருவன்தானே, தாம் - அந்த, சுகூயி - நாசமில்லாமைபை, வெஹி-
அறிகிறதோ, ஐதி - என்கிற மந்திரத்தின்பொருள், வுநு-ஹெவெ -
புருஷன்தானே, சுகூயி - நாசமில்லாதவன், ஸஹி - அவன்தானே, உடி-
இந்த, சுஹம் - அன்னத்தை, சுடி-ஹி - ப்ராணிகளுடைய கர்மங்களோடே
கூடினவனாக, யியாயியா - அடிக்கடிச் சங்கல்பத்தோடே கூடினவனாகவும்,
(ஸம்) - தங்கள் தங்கள் கருமங்களோடேயும் அந்தக் கருமங்களேற்ற அறி
வோடு கூடினவனாக, ஐநயெ - உண்டுபண்ணுகிறான், வுதசி - இந்த
அன்னத்தை, நகூயு-நாசி - செய்மாமல் போனானையாலும், சுடி
கூ - குறைத்தேவிடம், ஸம் - அவன், புதீகெ - முகத்தினால், சுஹம்-

தீண்டுதலென கார்த்திகிநொவாழம் பூரணத்தாநுரத்தென
கார்த்தாநுத்திரநாசனலிவம் நாடிபுத்திரநாசனலிவம் நாடியுளவு
தீகிரநலாநெழுவவயுத்திரநலாபுண்ணாதி | காரிலுழவெருவிவிதிதா
லுபாஸுப யுதிராயுதிவீயுபுழப்பரிதெத்தவயும் நேருவதலா
நிவிபுஷுதலவயுபுஷுநலாவிஜநாதிபம் | காரபுஷாவாநெவ
லாபுஷாஹுநாரயதெதுவாஹிநபூரணாநவாநா | புராநநிபா
நலாரிநொந ஐதெத்தவயும் பூரணனெவதநயெரவாசுயநார
வாழ்பெரநொநியம் பூரணியம் ||ருசு||

(ப்-பா-ம்.) திருணி-முன்ற அன்னங்களை, சூத்தெந் - ஆத்மாவின்பொருட்டு, ஈகாஸூத - செய்தான், உதி-என்கிற மந்திரத்திரத்தின்பொருள்; சீமீ - மனது, வாஹ - வாக்கு, பூரண-ப்ராணன், காமி - அந்த மூன்றுகளையும், சூத்தெந்-ஆத்மாவின்பொருட்டு, ஈகாஸூத - செய்தான், ஈநுத்ரீநாஃ - வேறிடத்தில் மனதையுடையவனாக, ஈஹலஹ - ஆனேன், நாடிஸூ - பார்க்கவில்லை, ஈநுத்ரீநாஃ - வேறிடத்தில் மனதையுடையவனாக; ஈஹலஹ - ஆனேன், நாஸுள்ஷ-கேட்கவில்லை, உதி - என்று, (வொக-உலகமானது), பூதெதி-அறிகிறது, சீநலாஹ-மனதிலேதானே, வஸூதி - பார்க்கிறான், சீநலா - மனதிலே, ஸூ-னொதி-கேட்கிறான், காஃ-விஷயத்தில் ஆசையும், வஸூதி-உறுதியான எண்ணமும், விவிதி-சந்தேகமும், ஸூதி - கர்மங்களில் நிலைநின்ற புத்தியும், ஈஸூதி-அதற்கு எதிரான அறிவும், யூதி - பரிதியும், ஈயூதி - அபரிதியும், ஸீ-வெட்கமும், யீ - ப்ரமாணங்களாலுண்டான அறிவும், ஸீ-வருத்துக்கத்தின் எண்ணமும், உதி-கூச - என்கிற இந்த; வலஹ - எல்லாம், சீநலவ - மனிதனால் உண்டானவையே, சீலாஹி-ஆகையாலும், பூஷ-தி-பின்னால், உலஹி - தொடப்பட்டவனாக, சீநலா - மனதினால், விஜாநாதி-அறிகிறான், யீகஸூ - எல்லா, ஸூ-சப்தமும், வாஹ-வாக்கினால் உண்டானவையே, வஸூதி-இந்த வாக்கானது, ஈஹ - எல்லாப்பொருள்களின் முடிவையும், ஸூதி - அடைந்தது, வஸூதி - இந்த வாக்கோவென்றால், ஸூதி-முடிவை அடையவில்லை அதாவது எல்லாப்பொருளையும் தானுடைய தனனை உணர்த்துவது என்றென்றைக்கோ ஒழிந்தது என்று கருத்து; பூரண-இருதயத்திலிருந்து முகத்திலும் நாசியிலும் சஞ்சரிக்கும்

ப்ராணனும், சுபாநம் - மலமுத்திரங்களை கீழ்த்தள்ளும் காபியினிருக்கும் அபாணமும், வுநாநம்-ப்ராணன் அபாணன் இவைகளுடைய சேர்க்கையாய்ச் சரீரமெங்கு மிருக்கும் விபாணனும், உநாநம்-உயர்ச்செல்லும் நடைக்குக் காரணமாய்க் கால் முதல் தலைவரையில் இருக்கும் உதானனும், வுநாநம் - சாப்பிட்டுடையும் குடித்ததையும் சமமாகச்செய்யும் முதுகினிருக்கும் ஸமாநனும், சுநம்-மேற்கூறிய இருப்புக்களுக்குப் பொதுவான சேட்டையோடும் கூடின அனனென்பவனும், உநெ.கூ.தகி-என்கிற இந்த, வுவு-உ- எல்லாம், ப்ராணவனவ - ப்ராணன்தான், சுயம் - இந்த, சூ.தூ - ஜீவன், வுந.தூ.நயொ வெவ - இம்மூன்றுகளினுருவந்தான், வாஜியம் - வாக்கினால் நிறைத்தவன், உநொஜியம்-மனதினால் நிறைத்தவன், ப்ராணஜியம்-ப்ராணனால் நிறைத்தவன்.

[illegible]

(ப்-பா-ம்.) வளதவனவ-இம்முன்றுமே, துயர்-முன்றான, லொகாரீ - உலகங்கள், வாமெவா - வாக்குத்தானே, சுயம் - இந்த, லொகாரீ-பூலோகம், லீமீ - மனது, ஸந்தரிகுலொகாரீ-புவர்லோகம், பூரணரீ-ப்ராணன், ஸவள- இந்த, லொகாரீ - சுவர்லோகம்.

தமிழக அரசு தனது உத்தரவுகளில் 2019-2020 ஆம் ஆண்டு
மார்ச்சு 31-க்கு முன்பாகவே பணியை முடித்துக் கொடுத்திருக்கிற
பெரும்பாலான அரசு ஊழியர்களுக்கு பதவி உயர்வு வழங்கி
கூடுதல் பணியை வழங்கியிருக்கிறது. ஆனால், சிலருக்கு
பதவி உயர்வு வழங்கி, பணியை வழங்காமல் இருக்கிறது. இதை
பற்றி அரசு என்ன நடவடிக்கை எடுக்கிறது என்பதை அறிய
மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்:

(ப்-பா-ம்.) து யி - மூன்றான, வெடி - வேதங்களும், வரதவாவ - இந்த வாக்காதிதனே, வாழெவ - வாக்குத்தானே, ஸ்ரெடி - நுக்குவேதம், உம்-மனது, யஜ-வெடி-யகர்வேதம், பூரண-ப்ராணன், வராவெடி - சாமவேதம்.

ஷெவார்ஷித்ரொரிநுஷ்டாணதணவவாமெவஷெவாரிந்ஷித்ராரி
 ப்ராணொரிநுஷ்டாரி || ௫௯ ||

(ப்-பா-ம்.) ஷெவாரி - தேவர்களும், விதாரி - மிதர்க்களும், சீநுஷ்டிரி - மனிதர்களும், வந்தவனவ - இம்மூன்றாமே, வாமெவ - வாக்கே, ஷெவாரி - தேவர்கள், சீநு - மனது, விதாரி - மிதர்கள், பூரணப் பாணன், சீநுஷ்டிரி - மனிதர்கள்.

விதாரிதாபுரெஜதவணவநவவவிதாவராரதாபுரண்புஜா |

(ப்-பா-ம்.) விதா - தகப்பனும், ரோதா - தாயும், பூஜா - புத்திரரும்,
 ஊதலாவ - இம்முன்றுமே, மேலாவ - மனதுதானே, விதா - தகப்பன்,
 வாசி - வாக்கானது, ரோதா - தாய், பூரணி - ப்ராணன், பூஜா - பிள்ளை.

விஜயநகரம் விஜயநகரம் விஜயநகரம் விஜயநகரம் விஜயநகரம் விஜயநகரம் விஜயநகரம்
விஜயநகரம் விஜயநகரம் விஜயநகரம் விஜயநகரம் விஜயநகரம் விஜயநகரம் விஜயநகரம்

ஸவணஸுஸம்வதாரூப்ரஜாவதிஷொஸகஸுஸஸுராத்ரயஸவவ
 னுடிககஸுரபு-^{ஸு}பெவெவாஸு^{ஸு}ஷொஸ^{ஸு}கஸுர^{ஸு}ராத்ர^{ஸு}யிரெவாவஸிய-^{ஸு}
 தெ-வவகூய^{ஸு}தெவெர-ஜாவாஸு^{ஸு}ராத்ர^{ஸு}யிரெதயாஷொஸ^{ஸு}கஸுர^{ஸு}
 ஸவபுரிஷு^{ஸு}புரணஸு^{ஸு}த-^{ஸு}பு^{ஸு}லிஸு^{ஸு}த^{ஸு}ம்^{ஸு} வ^{ஸு}ர^{ஸு}தஜ-ய^{ஸு}தெ^{ஸு}கஸுர^{ஸு}ஷொ^{ஸு}
 ராத்ர^{ஸு}யிரெ^{ஸு}புரணஸு^{ஸு}த^{ஸு}ம்^{ஸு}புரண^{ஸு}ம்^{ஸு}வி^{ஸு}தி^{ஸு}நா^{ஸு}டி^{ஸு}வி^{ஸு}கஸுர^{ஸு}வ^{ஸு}பெ^{ஸு}ஷொ^{ஸு}
 ஸவ^{ஸு}ஷொ^{ஸு}தயா^{ஸு}கஸு^{ஸு}தெ^{ஸு} || ௧௪ ||

(ப்-பா-ம்.) ஸவணஸு - ப்ராணனுக்கு அநிஷ்டான தேவதையான சந்
 திரணவன், ஸம்வதாரூ - ஸு^{ஸு}ர^{ஸு}ஷொ^{ஸு}ஸ^{ஸு}கஸு^{ஸு}கஸு^{ஸு}யதி - என்கிற
 படியே மாதங்களைச் செய்கிறபடியால் சம்வச்சரமென்று பெயர்கொண்ட
 வன், வ^{ஸு}ர^{ஸு}ஜாவதி-ஸவ^{ஸு}ஷொ^{ஸு}பெவெ^{ஸு}ஷொ^{ஸு}தயா^{ஸு}புர^{ஸு}ஷு - என்கிறபடியே
 ப்ரசாபதி என்று சொல்லப்பட்டவன், ஷொஸகஸு - பதினாறு கலைகளு
 ள்வன், தஸு-அந்தச் சந்திரனுக்கு, ராத்ரயஸவ-இரவுகள்தானே, வ^{ஸு}
 ஷு - பதினைந்து, கஸு - கலைகள், ஸஸு-இந்தச்சந்திரனுக்கு, ஷொஸ^{ஸு}
 பதினாறுவதான, கஸு - கலையானது, ஸ-பெவெ-நாசயில்லாததுதான், ஸம்-
 அந்தச் சந்திரணவன், ராத்ர^{ஸு}யிரெவ - இரவுகளாலேயே, ஸவஸிய-
 தெ - நிறைக்கப்படுகிறான், ஸவகூய^{ஸு}தெ^{ஸு} - குறையவுங் குறைகிறான்,
 ஸம் - அந்தச் சந்திரன், ஸாவாஸு^{ஸு} - அமாவாசை என்கிற, ராத்ர^{ஸு} -
 இரவில், ஸ^{ஸு}தயா - இந்த, ஷொஸ^{ஸு}கஸு^{ஸு} - பதினாறுவதான, கஸு^{ஸு} - கலையி
 னானே, ஸவ- - எல்லா, ஷு - இந்த, புரணஸு^{ஸு} - ப்ராணிகளை, ஸ^{ஸு}
 பு^{ஸு}லிஸு^{ஸு} - உள்புகுத்து த^{ஸு}ம்^{ஸு} - பிறகு, புர^{ஸு}த^{ஸு}ம்^{ஸு} - காலையில், ஜாயதெ -
 உண்டாகிறான், தஸு^{ஸு}ஷொ^{ஸு}ஷு-ஆகையால், ஸ^{ஸு}தா^{ஸு}ம்^{ஸு} - இந்த, ராத்ர^{ஸு} - அமாவா
 சை இரவில், புரணஸு^{ஸு} - ப்ராணிகள், ஸ^{ஸு}தஸு^{ஸு} - இந்த, ஷொ^{ஸு}தயா^{ஸு}
 ஸவ - சந்திரனுபமான தேவதையினுடையதானே, ஸவ^{ஸு}தெ^{ஸு} - பூசை
 யின்பொருட்டு, கஸு^{ஸு}கஸு^{ஸு}வாஸு^{ஸு}ர^{ஸு}வி - ஒத்தியினுடையவும், புரண^{ஸு} - ப்ரா
 ணனை, ஸ^{ஸு}வி^{ஸு}ஷொ^{ஸு}ஷு - போகக்கூடாது.

யொபெவஸம்வதாரூப்ரஜாவதிஷொஸகஸுராயபெவஸயொ
 உயபெவஸ^{ஸு}வி^{ஸு}த^{ஸு}ய^{ஸு}ஷொ^{ஸு}ஸ^{ஸு}வி^{ஸு}த^{ஸு}பெவஸ^{ஸு}ஸு^{ஸு}கஸு^{ஸு}கஸு^{ஸு}தெ^{ஸு}வாஸு^{ஸு}ஷொ^{ஸு}
 ஸ^{ஸு}கஸு^{ஸு}வாஸு^{ஸு}தெ^{ஸு}பெவா^{ஸு}ஸ^{ஸு}ய^{ஸு}தெ^{ஸு}வ^{ஸு}கூய^{ஸு}தெ^{ஸு}தெ^{ஸு}த^{ஸு}ஸ^{ஸு}ய^{ஸு}
 உய^{ஸு}ர^{ஸு}த^{ஸு}ய^{ஸு}வி^{ஸு}த^{ஸு}த^{ஸு}ஸ^{ஸு}ஷொ^{ஸு}வி^{ஸு} ஸவ^{ஸு}ஷொ^{ஸு}நி^{ஸு}ய^{ஸு}த^{ஸு}த^{ஸு}நா^{ஸு}ஷொ^{ஸு}
 த^{ஸு}ய^{ஸு}நா^{ஸு}ஷொ^{ஸு}த^{ஸு}ய^{ஸு} || ௧௫ ||

(ப்-பா-ம்.) யொபெவ - யாதொருவன், ஸம் - அப்படிப்பட்ட, ஸம்
 வதாரூ - ஸம்வச்சரமென்றும், வ^{ஸு}ர^{ஸு}ஜாவதி - ப்ரஜாபதி என்றும், ஷொஸ
 கஸு - பதினாறுகலை உள்ளவன் என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட சந்திரனே, ஸம்-
 அவன், கயபெவ - இந்த ஆத்மாதானே, யொயம் - யாதொரு இந்த, ஸவ
 வி^{ஸு} - இப்படித்தெரிந்தவா^{ஸு}புர^{ஸு}ஷு - புருடனே, தஸு^{ஸு} - அந்தப் புருஷ

ஊக்கு, வித்தவெல-பசு முதலிய தனந்தானே, வனுடிஸ-பதினைந்து, கறுஃ-
கலைகள், ஸவஸு - இந்தப் புருடனுடைய, சூடுவெது - சரீரந்தானே, வெஷா-
வஸீ - பதினாறுவதான, கறு - கலை, ஸஸீ-அந்தப் புருடன், வித்தெவெநவ-
தனத்தினாலேதானே, சூவஸுடி-வெது - நிறைக்கப்படுகிறான், ஸவகூய்
வெது - குறைக்கவும்படுகிறான், துடி-தசு - அந்த இந்தக் காரணத்தால்,
யசு - யாதொரு காரணத்தால், ஸயம் - இந்த, சூதூ-சரீரமானது, நஹு-
சக்கிரத்தின் குடம்மாதிரியோ, விதூ - தனமானது, ஸுயி - சக்கிரத்தின்
அரம்முதலிய பரிவாரம்மாதிரியோ, தஸூசு - ஆகையாலே, ஸவ-ஹுரூதி-
வூதி - எல்லாத் தனங்களுடைய நாசம் நேர்த்தாலும், ஜீயவெதுபடி-வி -
நகிக்கிறானும், சூதூநாவெசு - சரீரத்தினாலேயோ வென்றால், ஜீவதி -
ஜீவிக்கிறான், வூயிநா - தனத்தினாலே, ஸமாசு - போனான், உவெதுவ -
என்றுதான், சூஹு - சொல்லுகிறான்.

சுயத்யொவாவ்வொகா கீநூஷுனொகஃ வித்ருகொகொ டெவ
 நொகஜதி|லொடயம்|கீநூஷுனொகஃபு|தெரு|நெணவஜியொநாதெரு
 நுகிட்டுணாகிட்டுணா வித்ருகொகொ வீடியாடுவ்வொகொ டெவ்வொ
 கொடுவ்வொகாநாத்|ஸுரேஷ்டஸூரிடி|ராம்பு|ஸத்ஸனி||௧௬||

(ப-பா-ம்.) சுழ - பிறகு, துயொவாவ - முன்றாகத்தானே இருக்கிறவை, லொகாஃ - உலகங்கள், தீநுஷுலொகாஃ - மனிதர்களுடைய உலகம், வித்யுலொகாஃ - பிதூர்க்களுடைய உலகம், லெவலொகாஃ-தேவர்களுடைய உலகம், ஐதி - என்று, லொயா - அந்த இந்த, தீநுஷுலொகாஃ - மனிதர்களுடைய உலகமானது, வுதெ லெணவ-பிள்ளைபிலேதானே, ஐயுஃ-அடையத்தகுந்தது, சுலெநு - வேறு, கபுணா - கர்மத்தாலே யாவது ஞானத்தாலே யாவது, ந-அடையத்தகுந்ததன்று, வித்யுலொகாஃ - பிதூர்க்களுடைய உலகமானது, கபுணா - அக்கிலோத்திரம் முதலிய கர்மத்தினாலும், லெவலொகாஃ - தேவர்களுடைய உலகமானது, விடிபா - வித்தை யினாலும், ஐயுஃ - அடையத்தகுந்தது, லெவலொகொலெவ - தேவர்களுடைய உலகத்தானே, லொகாநா-உலகங்களுக்குள், ஸுஷுஃ-உயர்த்தது, தலாசு - ஆகையால், விடிபா-வித்தையை, ப்ரஸாஸனி-புகழ்கிறார்கள்.

சுயாதேஸம்வந்தியட்டாவெழுஷ்டநநுடெகம்யவாதுரோஹம்
 ஸ்ரஹாதுயஜஸம்வொகஉதி ஸவாதும்வதுரோஹம் ஸ்ரஹாமம்
 ஜொஹம்வொகஉதி யவெவகினாநகிததஸஸுவபுஸ்ய ஸ்ரஹெக
 கது யெவெவகெவயஜாவெஷாந் ஸவெஷாமயஜஉதெகதா யெ
 வெவகெவவொகாவெஷாந் ஸவெஷாம்வொக உதெககெததாவ
 யா ஹந் ஸவபுஷெதநாஸவபுந் ஸநயரிதொடஹநஜதிதஸாது
 துரோஹம் வொகரோஹம்ஸுவாஷெநதொஸாஸதிஸய வெவம்வி

ஸூரெஷுக்ராஸ்வெபுத்யெயைரொவபூரெணெஸுஹவாதுரீவிஸதி |
ஸயடிநெநகிணுடிஷ்யாகுதஹவதிதஸர்டெநந்ஸவபூஸூராதெந்ர
சுணதிதஸூராதெந்ரநாஸஸவாதெந்ரெணவாஸிநிபூரகெபுதிதி
ஷுத்யெயெநஜெதெபெடிவார்பூரணாஸுரூகாவிஸதி ||௧௭||

(ப்-பா-ம்.) சுயாகம் - பிறகு, ஸம்வ்யூக்யாணி - சம்பிரதாயமென்று சொல்லப்பட்ட கருமம் அதாவது புத்திராணிதத்தில் தன்னந்தகாலத்தில் தன் வியாபாரங்களைப் பொறுத்தல், யடி - எக்காலத்தில், வெபூஷ்ய - மரிக் கப்போகிறவனாக, டெநுதெ - எண்ணுகிறானே, சுயா - அக்காலத்தில், வா தூ - பிள்ளையைக் குறித்து, சுய - நீ, யூஷ - ப்ரம்மம், சுய - நீ, யஜு - யக்யம், சுய - நீ, மொக - உலகம், உதி - என்று, சூஷ - சொல்லுகிறான், ஸ - அந்த, வா - பிள்ளையானவன், சுஷ - நான், யூஷ - ப்ரம்மம், சுஷ - நான், யஜு - யக்யம், சுஷ - நான், மொக - உலகம், உதி - என்று, பூஷ - பதில்சொல்லுகிறான், யெபூஷ்யாதாநென்று, சுநகிணு - அத்தியயனம் செய்யப்பட்டதும் செய்யப்படாததும், தஸு - அந்த, ஸவபூ - எல்லாவற்றிற்கும், யூஷ - ப்ரம்மமென்கிற பதத்தால், ஸககா - ஒன்று. சேர்ந்தது அதாவது இவ்வளவுகாலம் வேதவிஷயமான அத்தியயன வியாபாரம் என்னால் செய்யக்கூடியது எதுவோ அவையெல்லாம் இனி உன்னுடைய என்று கருத்து, யெபெகெபூயாதொரு, யஜு - யக்யங்களோ, தெஷா - அந்த, ஸவபூஷா - எல்லாவற்றிற்கும், யஜு - யக்ய என்கிற பதத்தால், ஸககா - ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிறது கான்செய்யவேண்டிய யக்யங்களும் உன்னுடையமென்று கருத்து வனகெபூ - யாதொரு, மொக - உலகங்களோ, தெஷா - அந்த, ஸவபூஷா - எல்லாவற்றிற்கும், மொக - லோக என்கிற பதத்தால், ஸககா - ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிறது கான்டையவேண்டிய உலகங்களும் உன்னுடையமென்று கருத்து, உடி - இந்த, ஸவபூ - எல்லாக் காரியங்களுக்கும், வனகாவெபூ - இவ்வளவுதான், வனக - இந்த, ஸவபூ - வேதம் யக்யம் உலகமவைகளை, சுயஸு - இந்தப் புத்திராபுமாவே, உடி - இந்த உலகத்தில் நின்றும், ரீ - என்னை, சுஷ - ரகூபிக்கப்போகிறான், (உதி - என்று), விதா - தகப்பன், சூஷ - சொல்லுகிறான், தஸூ - ஆகையாலே, சுநஸூஷ - ஆக்யாபிக்கப்பட்ட, வா - பிள்ளையை, மொக - உலகத்துக்குச் சாதனமாக, சூஷ - சொல்லுகிறார்கள், தஸூ - அப்படிச் சாஸநமாகையால், வன - இந்தப் பிள்ளையை, சுநஸூஷ - தகப்பன் மார்கள் ஆக்யாபிக்கிறார்கள், வனவஸி - இப்படி ஆக்யாபித்த, ஸ - அந்தத் தகப்பன், யடி - எக்காலத்தில், வெபூ - பரலோகத்தை அடைகிறானே, சுய - அக்காலத்தில், வனவஸி - இந்த, பூரெணெஸுஹவ - ப்ரானேடே கூடத்தானே, வா - பிள்ளையை, சூஷ - ப்ரவேசிக்கிறான்,

ஸி - அந்தப் பிள்ளையானவன், யழி - ஒருகாலத்தில்; அநெந - இந்தத் தகப்பனாலே, கிண்சி - ஒருகாரியம், ஊக்யா - மூலவழியாய், அக்யூக-செய்யப்படாததாக, ஹவதி - ஆகிறதோ, தலாஸி - அந்த, ஹடூலாஸி-எல்லாக் காரியத்தில் நின்றும், ஹந் - இந்தப் பிதாவை, லேனாதி - விடுவிக்கிறான். தலாஸி - ஆகையால், ஹுத்ரூநாஸி - பிள்ளையென்று பெயர், ஸி-அந்தப் பிதாவானவன், ஹுத்ருவெனவ.பிள்ளையினாலேதானே, அலிநு - இந்த, ஹொகெ - உலகத்தில், ஹுதிதிஷுதி-பெருமை அடைகிறான், அபி - பிறகு, ஹந் - இந்தப் புருஷனை, அஜீதாஃ-அமோகங்களான, ஹெவாஃ-மனிதர்களைக்காட்டிலும் வேறு பட்டதுதான், ஹஹெ-இந்த, ஹூணாஃ-ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்கள், ஹலிஸுதி-அடைகின்றன.

பூபிவெடுவெந்நெயர் செவ்வாமாவிசைவாவெடுவெ
வாமுயாபடிநெவவடிதததுவதி ||௧௮||

(ப்-பா-ம்.) பூயிரெவெய - பூமியில் நின்றும், கெழைய - அக்கியில் நின்றும், வெடிவீ - மனிதர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட, வாசி - வாக்கா னது, வநம் - இத்தப் புருஷனை, சூவிஸதி-அடைகிறது, யயா-யாதொரு வாக்கினாலே, யடிபெவ - யாதொன்றைத்தானே, வடி-சொல்லுகிறானே, தத்சி - அதது, ஹவதி - உண்டாகிறதோ, ஸா - அதானது, வெடிவீவாசி- தேவவாக்கு என்று சொல்லப்பட்டது.

ஓவெனெ நோதிதா உடுடிவம் தேருவிசு திதெடுடிவம் தேநா
யெநா நடுடிவமவது யொநஸாஅதி ||கக||

(ப்-பா-ம்.) ஷிவஸெ - ஆகாயத்தில் நின்றும், சூழித்து - சூரியனிடத்
தில் நின்றும். ஸந்த - இவனை, டெஷவ - மனிதர்களில் வேறுபட்டதான,
பே - மனதானது, சூலிபுதி - அடைகிறது, பெ - யாதொரு மனதால்,
சூதெஷு - சுகியாகத்தானே, ஷவதி - ஆகிறான், சுஷா - பிறகு, டெஷா
வதி - துக்கியாகித்தலையோ, தெஷி - அதுதானே, டெஷவ - தெய்வ
மென்று சொல்லப்பட்ட, பே - மனது.

[illegible]

(ப்-பா-ம்.) அஹஸ்ய - ஜலத்தில் நின்று, உதூரஸ்ய - சந்த்ரனிடத்தில் நின்று, வனகம் - இந்தப் புருஷனை, டெஷவம் - மனிதர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட, பூரணம் - ப்ராணனுடைய, சூலிஸ்தி - அடைகிறது, யபி-யாதொரு ப்ராணனுடைய, வயூஸ்ய - சலித்தபோதிலும், சவாஸ்ய -

சலியாதபோதிலும், நவ்யுயகெ - சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, (ரூ) - ஸலாஹாஹு - சலியாதவனாக, யயா - எப்படி, நவ்யுயகெ - சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, தயா - அப்படி, ஸனாஹு - சலித்தவனாகவும், நவ்யுயகெ - சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, ஸவெ - அவன்தானே டெஹெ - தெய்வமென்கிற, ப்ராஹ் - ப்ராணன், ஸவாவிக் - இப்படி அறிந்த, ஸஃ - அவன், ஸயா - சிறகு, நாரிஷ் - நாசமடைகிறதில்லை, யயா - எப்படி, ஸவஹ் - இந்த, டெவதா - தேவதையோ, ஸவஃ - இந்த ப்ரகாரம், ஸஃ - அந்தப் புருஷனுவன், ஸவெ-ஷ்ஷாஃ - எல்லா, ஹிதாநாஃ - ப்ராணிகளுக்கும், ஸூதா - ஆத்மாவாக, ஹவிக் - ஆகிறான், யயா - எப்படி, ஸதாஃ - இந்த, டெவதாஃ - தேவதையை, ஸவ-ஹ் - எல்லா, ஹிதாநி - ப்ராணிகளும், ஸவகிக் - காப்பாற்றுகின்றனவோ, ஸவஹ் - இந்தப்படியே, ஸவஃ - இப்படி அறிந்தவனை, ஸவ-ஹ் - எல்லா, ஹிதாநி - ப்ராணிகளும், ஹவிக் - காப்பாற்றுகின்றன, யயா - யாதொரு பாபத்தினாலேதானே. ஹஃ - இந்த, ப்ராஹ் - ப்ராணிகள், கிஹ் - கொஞ்சம், ஸவாஹ் - துக்கிகின்றனவோ, திக் - அந்த பாபமானது, ஸவாஹ் - இந்த ப்ராணிகளுக்குத்தானே, ஹஃ - அப்பொழுதே, ஹவிக் - உண்டாகிறது, வ-ஹ் - புண்ணியந்தானே, ஹஃ - இவனை, மஹ் - அடைகிறது, டெவாஹ் - தேவர்களை, வாஹ் - பாவமானது, நமஹ் - அடைகிறதில்லையன்றோ.

சுயாதெதாவு ததீரோந் ஸாப ஜாவதி ஹுக் கதோணி ஸஸ்யஜெ தா
நிஸ்யஸா நடுநொ நொநாஸ்யபுந் ஹவதிஷா ரெஜிவாஹிதி வாழிய
ராணாஜிஹிதி ஷக்ஷுஃஸ்ர ரஷ்டாஜிஹிதி ஸ்ராத்ருஜெவதிநாநிச
கதோணியயா கதோநாநிஜித்யுஃ ஸ்ரஜோஹலக்வாவபெ ரெதாநா
வொசு | தாநாஸாஜித்யுநாவாருந் தஸாஜாஜிதெவ்வாசு | ஸா
ஜிதிக்ஷுஃஸ்ராஜிதி ஸ்ராத்ருஜெயெஜெவநாவொஷொயம் ஜயஜி
பாணஸாநிஜா துஷ்யுரொஹயவெநம் ஸ்ரஜொயஸுஜாந் ஸா
ஸுஜாந் ஸுநவ்யபதெநரிஷாநி ஹஜாஜெஸ்யவ ஸவெபுராவஜிவா
ஜெதிதவநதவெஸ்யவஸவெபுராவஜிவந் ஸஸாஜெதவநதெநாஸ்ய
ஜெபிராணாஜிதெநஹவாவததஜிஜோவக்ஷதெயஸிநு கஹவவதி
யவநவ்வெஷயந ஜெஹவவியாஸ்யபுதெநாஸிஷாஜெஹவாஹதொ
ஜீயதஜத்யுராதுஃ || ௨௧ ||

(ப்-பா-ம்.) சுய - பிறகு, அதி - வாக்கு மனது ப்ராணன் இவைகளுடைய த்யானம் சொன்னதினால், ப்ருக்யோலா-த்யானத்தினுடைய விசாரமானது, ப்ருவக்யோதே - ஆரம்பிக்கிறது, ப்ருஜாவதிஹ - ப்ரம்மேனெவன்றால், க்ருஷ்ண - கர்மம் ஞானம் என்கிற இந்திரியங்களை, ஸஸ்யுஜெ-படைத்தான், ஸ்யுஷ்மா - படைக்கப்பட்ட தாமி - அந்த இந்திரியங்கள்,

சுநெரொடுநெரு - ஒன்றுக்கொன்று, சுலபு - சண்டையிட்டன, சுலபேவ - நானே, வடிஷுரூபி - வார்த்தைசொல்லுகிறேன், உதி - என்று, வாசி - வாக்கானது, டுபு - இருந்தது, வக்ஷு - கண்ணுனது, சுலம் - நான், ஸாங்கூரூபி - பார்க்கிறேன், உதி - என்றும், ஸ்ரோத்ரம் - காது, சுலம் - நான், ஸ்ரோஷுரூபி - கேட்கிறேன், உதி - என்றும், வளவம் - இந்தப் பரகாரம், சுநொரி - வேறு, சுலோணுவி - இந்திரியங்களும், யுபாசு - தங்கள் தங்கள் கருமங்களை எண்ணினவைகளாகவும், (விரிதவணி - இருந்தன), தாமி - அவைகளை, ஸ்ரோத்ரம் - மிருத்யுவென்கிற தேவதையானது, ஸ்ரோ - சிரமமாக, வக்ஷா - ஆய், உவபெரெ - சமீபத்தில் வந்தது, தாமி - அந்த இந்திரியங்களை, சுலபாசு - அடைந்தது, தாமி - அந்த இந்திரியங்களை, ஸ்ரோத்ரம் - மிருத்யுவானது, சுலபா - அடைந்து, சுலாஸு - காரியங்களைத் தகைத்தது, துலாசு - ஆகையால், வாசி - வாக்கானது, ஸ்ரோத்ரெவ - சிரமத்தை அடைகிறது, வக்ஷு - கண்ணும், ஸ்ரோத்ரி - சிரமத்தை அடைகிறது, ஸ்ரோத்ரம் - காதும், ஸ்ரோத்ரி - சிரமத்தை அடைகிறது, சுல - பிறகு, யம் - யாதொரு, சுலம் - இந்த, ஸ்ரோத்ரி - மார்பிலிருக்கிற ப்ராணனே, ஸ்ரோத்ரி - இந்தப் ப்ராணனைத்தானே, நாவொசு - அடையவில்லை, தாமி - அந்த இந்திரியங்கள், ஸ்ரோத்ரம் - உயர்த்ததை அறிவதற்கு, ஸ்ரோ - யத்தரித்தது, சுலம் - இந்தப் ப்ராணன்தானே, மம் - நமக்குள், ஸ்ரோத்ரி - உயர்த்தவன், யம் - யாதொருவன், ஸுலாஸு - சஞ்சரித்தபோதிலும், சுலாஸு - சஞ்சரியாதவன்போல, நவ்யு - சிரமத்தை அடைகிறதில்லையோ, ஸ்ரோத்ரி - நாசத்தை அடைகிறதில்லை, ஹ - இந்தப்பதம் தங்களுக்கு அனுகூலமான தலைவன் அடைந்த ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிறது, வுலெ - எல்லோருக, சுலா - இந்தப் ப்ராணனுடைய ரூபவெவ - உருவத்தைத்தானே, சுலா - அடைவோம், உதி - என்று, தெ - அந்த, வுலெ - எல்லா இந்திரியங்களும், வுலெ - இந்தப் ப்ராணனுடைய, ரூபவெவ - உருவத்தைத்தானே, சுலவ - அடைந்தன, துலாசு - ஆகையால், வுலெ - இந்த இந்திரியங்கள், ஸ்ரோத்ரி - ப்ராணனென்று, வுலெ - இந்தப் ப்ராணன் பெயரினாலே, சுலாஸு - சொல்லப்படுகின்றன, யம் - யாதொருவன், வுலம் - இந்தப் பரகாரம், வுல - தயானம்செய்கிறனே (வம், அவன்), யுலி - எந்த, சுல - வம்சத்தில், வுல - பிறக்கிறனே, துல - அந்த, சுலம் - குலமானது, தெ - நவ்வாவ - அவனால் ப்ரசித்தமானதாக, சுலவ - சொல்லுகிறார்கள், யுல - யாதொருவன்தானே, வுல - வுலி - இப்படி அறிந்தவனோடு, வுல - சண்டையிடுகிறனே, (வம் - அவன்) - சுலாஸு - உயர்த்தவனாகவே, சுலா - வெகுநாள் பொறுத்து, ஸ்ரோத் - இறக்கிறான், உதி - என்று, சுலா - ப்ராணனின் தயானவழியானது, (உல - சொல்லப்பட்டது).

சுயாயிதெவதம் ஜலிஷ்நாஜெநாவாஹித்யுநிரபெதவ்நாஜி
ஹித்யாஹிதெநாவாஸுஜிஹிதிவநுநிரவாஸித்யாநெவதாயயாநெ
வதநீஸயதெவஷாஃ ப்ராணாநாஸ்யஜிஃ ப்ராணவாஸித்யாநாஸாநெ
வதாநாஸாயுஃ ஜோஷஜிஹித்யாநெவதாநவாயுஃதெவஷாநஸுஜி
த்யாநெவதாயயாஸுஃ ||௨௨||

(ப்-பா-ம்.) சுய - பிறகு, சுயபெயர் - தேவதாஸியமான த்
னமானது சொல்லப்படுகிறது, சுயபெயர் - நானே, ஜலிஷ்யாமி - கொளுத்
தப்போகிறேன், உதி - என்று, சுய - அத்தியானது, உய்ய - இருந்தது,
சுயம் - நான், துஷ்யாமி - தபிக்கப்போகிறேன், உதி - என்று, சுய -
சூரியனும், சுயம் - நான், துஷ்யாமி - விளங்கப்போகிறேன், உதி-என்று,
உய்ய - சந்திரனும், வஸம் - இந்த ப்ரகாரம், சுய - வேறு, பெயர்
- திக்கு முதலிய தேவதைகளும், யுய்யபெயர் - தங்கள் தங்கள் விரு
த்தியைத் தாண்டாமல், (சுயபெயர் - எண்ணின்), யுய்ய - எப்படி,
வஸம் - இந்த, ப்ராணாநாம் - வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களுக்குள்,
யுய்ய - இருதயத்திலிருக்கிற, ப்ராணம் - ப்ராணனுவன், வஸம் - மேற்க
றியபடி சிரேஷ்டனே, வஸம் - இந்த ப்ரகாரம், உய்யம் - வேறு, பெயர்
- தேவர்களுக்குள், வயம் - வாயுவானவன், சுய - வேறு, பெயர்
- தேவதைகள், துஷ்யாமி - அஸ்தமிக்கிறார்களோ, வயம் -
வாயுவானவன், உ - அஸ்தமிக்கிறதில்லையோ, யு - யாதொரு, வயம் -
வாயுவென்று சொல்லப்பட்டவனே, பெயர் - அந்த இந்த பெயர் -
தேவதையானது, சுயபெயர் - அஸ்தமிக்காதது.

சுடுபெஷ்டெஸாகொஹவதியதஸோஷெதிலுதிபெடாஸுஃபத்ஹ
 ஹதீதிபுணாசிராணஷுஷெதிபுராணெஸுஷெதிஃ ஷெவாஸுதி ரெய
 ஷீத்ஸ வணவாஷிஸவஸுதிபிர வணதெஃஹபுயி யததஷெவாவ
 ஷிகுவபுணி | தஸாஷெஷெவபுதனரெபுராணொரெஷுவர வானுஷ
 நெநூவாஷா ஷுதுராவூவபிதி யஷுஹரெதூஷி வயிஷெஷெ
 நொவணதெஸெஷெஷெவதரெபெஸாபுஜித்ஸவெஷாகதாஃஜயதி ||

(ப்-பா-ம்.) ஸய - பிறகு, வண்டி - இந்த, ஸ்ரீகங்கா - மந்திரமானது, ஹவதி - இருக்கிறது, தயா - யாதொன்றினிடத்தில் நின்று, சூரிய-சூரியனும், உஷ்னி - உதிக்கிறதே, யத்யுய-யாதொன்றினிடத்திலும், ஸ்வஸ-ஆஸ்தமனத்தை, மயதி - அடைகிறதே, உதி - என்கிற மந்திரத்தின் பொருள், ப்ராணாவெய்-ப்ராணனிடத்தில் நின்றுதானே, வண்டி-இந்தச் சூரியன், உஷ்னி - உதிக்கிறான், ப்ராண - ப்ராணனிடத்தில், ஸ்வஸேதி-லயத்தை அடைகிறான், அதாவது ஆதித்யன் அக்தி இவைகள் ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்ட வாயுவின் கதியை அபேக்ஷிக்கிறதாகையால் வாயுவி

எரித்திலேயே உதயாஸ்தமங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றன, தம் - அந்தப் பரணையே, டெலார் - வாக்குமுதலியனவும் அக்ரிமுதலியனவும், யெ-
த்யானமாகிற தர்மமாக, உக்ரி - எண்ணின, ஸவனவ - அந்தத்
தருமத்தானே, சுஷி - இப்பொழுதும், ஸஉ - அந்தத் தருமத்தானே, ஸி-
நாளைக்கும், சுநுவெஷ்ய - அதுஷ்டகத்தக்குந்தது, உதி - என்கிற மந்தி
ரத்தின்பொருள், யசு - யாதொரு காரணத்தால், வனதெவெ - இந்த வா
க்கு முதலியவைகளே, சுஹி - இந்தக் காலத்தில், சுஷி - த்யானம்
செய்யவேண்டியவைகளாக எண்ணினவைகளோ, தெவ - ஆகையால்தானே,
சுஷி - இப்பொழுதும், சுஷி - த்யானம் செய்கின்றன், துஷி -
ஆகையால், வன - ஒன்றான, பு - தலே - முக்கியப் பரணனுடைய த்யா
னத்தைத்தானே, உரெ - செய்யக்கடவன், பு - ஸாணாடுவெ - ரேசக
மென்று சொல்லப்பட்டப் பரணயாமத்தைச் செய்யக்கடவன், சுவா - நுஷி -
அப்படியே பூசகத்தையும் செய்யக்கடவன், ரா - என்னை, வா - ஸுஷி - பாவத்
தினுருவமாகிய, பு - மிருத்புவானது, நா - வுஷி - அடையாது,
உதி - என்கிற புத்தியால், யஷி - உரெ - ஆரம்பித்தானேயானால், ஸுஷி -
விவெயிலெஷி - முடிக்கக்கடவன், தெ - உ - அந்த த்யானத்திலேயே,
வன - தெவெ - இந்த, தெவ - தாடுவெ - தேவதையினுடைய, ஸாயுஷி -
சமான போகத்தையும், ஸவெ - தாடு - சமான உலகத்தையும், ஜயதி -
அடைகிறான்.

சு.கீயாபுரம் சுயசுவுஸ் கலணம்.

து ய்வொலுந் நாடிராவிவம் கழிந்தெனா நாதிராவாயினதென
ஷாபேசுவர்தாவுய்யவாடினிநாதிராநாதிஷ்டத்தி | வந்தெனாநீலாபெரி
தல்லவெனெய்நாடிவிலைபெரிதெனாநாதிஷ்டத்தெனாநாதி
ஸிவதி || ௧ ||

பதப்பொருள்பாடியும், வ்யாச்சுதர வ்யாச்சுதர்களைல்லாம் மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாமமென்றும் ரூபமென்றும் கர்மமென்றும் சொல்லப்படுகிற அவைகளுக்குள் நாமக்களுக்கு வாக்கு என்பது உபநாதாகும்; வாக்கினால் எல்லா நாமக்களுக்கும் உண்டாகின்றன. இந்த வாக்கே எல்லா நாமக்களுக்கும் ஸாமம், இது எல்லா நாமக்களோடும் ஸாமமாயிடுகின்றது. இது எல்லா நாமக்களுக்கும் பரமம், இது எல்லா நாமக்களையும் பரிக்ின்றது.

அர்த்தபேதங்கள்.

(ஸ்ரீ - ஸா.) வாக்கு என்பது சுப்தம், உத்தம் என்பது உபதாநம், வைராக்க்யத் திருக்குகாரணமாக இந்த உபதேசம். (ஸ்ரீ - ஸா.) வாக்கு என்பது வாக்கித்திரியம், உத்தம் என்பது காரணம், சேதநாசேதநங்களில் அசேதநங்களைப் பற்றியது.

சுயராஜிவாணாம் மகாநாரிதேது தநெஷாநி-கூர்தொஹி ஸவா-ஹி
 ராஜிவாண-பு-ததிஷுதேது தநெஷாநி ஸாநெத-ததிஸாவெ-ப-ராநெவெஸா
 நெதநெஷாந-ஸ-நெவ-ததிஸவா-ஹி ராஜிவாணிஸிஹிதி- || ௨ ||

வரையிலு மொருவருமில்லை. ஐக்கரே ப்ரம்மத்தை விசாரிப்பவரென்றும் தாகம் கொடுப்பவரென்றும், ஐக்கரையே எல்லாரும் காடியோடுகொண்டு, நீரொருவரே என்னிடம் வந்து ப்ரம்மத்தை யுமக்குச் சொல்லுகிறேனென்று சொன்னீர். ஆகையால் மிகவும் ஸத்தோஷத்தை யடைந்தேன் என்பது. இதனால் அஜாதசத்ருவுக்கு ப்ரம்மவித் துக்கமிடத்தில் மிகவுமன்புண்டாயிருக்கிறதாகத் தோன்றுகிறது.

ஸஹாவாஹாமொஹ்யபவனவாஸாவாஹிதெ வஹுஷ்வனதடு
வாஹஸுஹ்வஹாவாஸஹதி ஸஹாவாஹாஜாதஸுத்ரஹிதெஹிநு
ஸவஹிஷ்டாஸ்திஷ்டாஸ்வெஷ்டாஸுதாநாஸித்யாஹிதெஹிநு
தஹிவாஸஹதி ஸபவனதடுவஹிவாஸஹதிஷ்டாஸ்வெஷ்டாஸுதா
நாஸித்யாஹிதெஹிநு ||௨||

(100 - ஹ.) இப்படிக்கேட்க விரும்பி எதிர்கொண்டு நிற்கிற ராஜாவை நோக்கிப் பாலாஹி சொல்லுகிறார். ஸுநியனிடத்திலும் நேத்திரத்திலும் அபிமாகியாய்க் கணவழியாய் ஹருதயத்தில் புருத்த நான் போக்தாவாயும் கர்த்தாவாய் மிருக்கிறேனென்று தோன்றுகின்றான். இவனையே இந்தக் கர்யகாரண ஸங்காதத்தில் ப்ரம்மமாகக்கண்டு உபாஸிக்கிறேன். ஆகையால் உமக்கும் அந்தப் புருஷனையே ப்ரம்மமென்று உபாஸிக்கும்படியுபதேசிக்கின்றேன். என்று சொன்னார். இப்படிச் சொன்ன அவரை நோக்கி அஜாதசத்ரு ப்ரதிவசகம் சொல்லுகிறார். நீர் சொன்ன இந்த ப்ரம்ம விஷயம் நானுமறிவேன். ஆகையாலிதைச் சொல்லவேண்டாம்; வேறே அறிவீராகில் சொல்லும். நீரிட ப்ரம்மத்தை யறிந்தாலும் இதை யுபாஸிசெய்யும் வழியு மதன் பயனையு மறியிரென்றும் சொல்லவேண்டாம். நானெல்லாம் அறிவேன். எல்லாவற்றையுமதரிசயித்த தலையானது வினங்கானின்றதும் ப்ரம்மம் இதை யிப்படி யுபாஸித்தால் எல்லாவற்றையு மதரிசயித்தவனுய்த் தலையாய் விளங்கும் தன்மையனாயாவென்று அறிவேனன்றோ?

(101 - ஹ.) இது ஆதித்யமண்டலாபிமாதியனுடைய உபாஸகத்தைச் சொல்லுகிறது. என்பது விசேஷம். மற்றது சங்கரபாஷ்யம்போலவே காண்க.

ஸஹாவாஹாமொஹ்யபவனவாஸஹ வஹுஷ்வனதடு
வாஹஸுஹ்வஹாவாஸஹதி ஸஹாவாஹாஜாதஸுத்ரஹிதெஹிநு
ஸவஹிஷ்டாஸ்திஷ்டாஸ்வெஷ்டாஸுதாநாஸித்யாஹிதெஹிநு
தஹிவாஸஹதி ஸபவனதடுவஹிவாஸஹதிஷ்டாஸ்வெஷ்டாஸுதா
நாஸித்யாஹிதெஹிநு ||௩||

(100 - ஹ.) சந்திரனிடத்திலும் மனதிலும் அபிமாகியாய்க் கர்த்தாவாய்ப் போக்தாவாய் விளங்குகிற புருஷனை ப்ரம்மமாக உபாஸிக்கும்படி பாலாஹி யுபதேசிக்க முன்போலவே இந்த உபாஸகம் முதலியவை எனக்குத் தெரியும், வேறு சொல்லும் என்று சொல்லி, மகானுயம் வெணுத்த வஸ்திரமுடையவனாயும் ஸோமராஜாவாயும் உபாஸகம் செய்கிறவன் அக்ஷஸம்ருத்திரமுதலிய பலன்களை யடைவானென்பதையும் தெரியுமென்றார் என்பது கருத்து. மற்றது முன்போலவே.

(101 - ஹ.) ஸோமராஜ சபத்தால் சொல்லப்படுகிற ஒருவித கொடியை அபேதமாக உபாஸிப்பது அக்ஷஸம்ருத்திரயைத் தரும் என்பது சிலர் மதமென்று சந்திரனே அக்ஷமாதிரி ஸோமமாகையால் யதார்த்தமாகவே உபாஸிப்பது கீழ்ச்சொன்ன பலனைத் தருமென்பது கருத்தென்று சிலரும் சொல்லுகிறார்கள் என்றும் விசேஷம். மற்ற விஷயத்தில் சங்கரபாஷ்யம்போலவே காண்க.

ஸஹாவாஹாமொஹ்யபவனவாஸஹவஹிதெ வஹுஷ்வனதடு
வாஹஸுஹ்வஹாவாஸஹதி ஸஹாவாஹாஜாதஸுத்ரஹிதெஹிநு

ஸம்வதிஷ்டாஸ்வஜ்ஜீவிதிவா சுகஹரெதகூவாவஸுதி ஸபவனதரெவகூவா
ஸ்வதெஜ்ஜீவிஹஸவதிதெஜ்ஜீவிநீஹஸ்யுபுஜாஹவதி || ௧௪ ||

(௮௦ - ஊ. ௮ - ஊ.) மின்னலுக்கு அபிமாசிபுருஷனை சேஜஸ்ஸென்றிருந்
ததோடு உபாஸகம் செய்தால் இவனுமிவன் ஸந்தாகமம் தேஜஸ்ஸை யடையலாமென்
பதம் எனக்குத்தெரியும், வேறு சொல்லுமென்றார்.

பதாந்வயாநீதபேதஃ. மின்னலிலும் தக்கிலும் ஹ்ருதயத்திலு மித்ததேவதை
யொன்றென்பது சம்-பா, பேதம். பாலாபியை நோக்கி அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறாரென்
பது இங்குமுண்டு. பாலாபிசொல்லுகிற விஷயம் தனக்குத்தெரியும் என்பதைச் சொல்
லுகிறார்.

ஸவஹாவாஹமாமொழ்யவனவாயிரகாஸௌ வுருஷவனதரெவா
ஹம்ப்ரஹ்மாவாவஸுதிஸவஹாவாஹஜாதசத்ருகூபுரெதெஜ்ஜீவிநு ஸம்
வதிஷ்டாஃ வரணபுரிபுரவகீடதிவா சுகஹரெதகூவாவஸுதி ஸபவனதரெ
வகூவாஸ்வவசியுதெஹவ ஜயாவஸுவிபாபுஸ்யுபுஜாஹவாஹஜாதசத்ரு
கூபுரெத || ௧௫ ||

(௮௦ - ஊ. ௮ - ஊ.) ஆகாயத்திற்கு அபிமாசியிருக்கிற புருஷனை பூர்ண
னாகவும் நிர்வயபாரனாகவும் உபஸிப்பவன் பூர்ணனாயும் ஸந்தாகத்திற்கு அழிவில்லாத
வனாயு மாவானென்பதம் தெரியும் நீர் சொல்லவேண்டாம் பாலாபியே என்று அவரை
நோக்கி அஜாதசத்ரு சொல்லுகிறார்.

அந்தப்பேதங்கள். ஆகாயத்திலும் ஹ்ருதயத்திலும் தேவதை யொன்றென்பது சம்-
பா, வீசேஷம் மற்றவை முன்போலவே காண்க.

ஸவஹாவாஹமாமொழ்ய வனவாயிரவாயள வுருஷவனதரெவா
ஹம்ப்ரஹ்மாவாவஸுதிஸவஹாவாஹஜாதசத்ருகூபுரெதெஜ்ஜீவிநுஸம்
வதிஷ்டாஃ வரணபுரிபுரவகீடதிவா சுகஹரெதகூவா
வஸுதிஸபவனதரெவகூவாஸ்வவசியுதெஹவ ஜயாவஸுவிபாபுஸ்யுபுஜாஹவாஹஜாதசத்ரு
கூபுரெத || ௧௬ ||

(௮௦-ஊ.) அவ்வாறே வாயுவினிடத்திலும் ப்ராணனிடத்திலும் ஒருதேவதை, பர
மேச்வர குணமுடையதும் ஸஷிக்க முடியாததும் ஜயிக்கமுடியாத ஸேனையாகவும், உபா
ஸிப்பவனுக்கு அப்படியே பலம் கிடைக்கும். முன்போலவே ப்ரத்தோத்தரங்களையறிக்க.

௮ - ஊ. பெரிய ஐச்வர்யத்தை யடையாளாயும் வைகுண்டலோகமாகவும் தோ
ல்வியில்லாத ஸேனையாகவும் வாயுவிலிருக்கும் வாயுவபிமாசி புருஷனை யுபாஸகம் செய்
தால் ஜபஸூத்திரம், தோல்வியில்லாதவனாகவும், சத்ருக்களை ஜயிப்பவனாகவும் ஆவான்.
மற்ற விஷயம் முன்போலவே காண்க.

ஸவஹாவாஹமாமொழ்யவனவாயிரமஹ வுருஷவனதரெவாஹம்
ப்ரஹ்மாவாவஸுதிஸவஹாவாஹஜாதசத்ருகூபுரெதெஜ்ஜீவிநு ஸம்வதி
ஷ்டாவிஷ்டாஸவஹரிதிவாசுகஹரெதகூவாவஸுதிஸபவனதரெவகூவாஸ்வ
விஷ்டாஸவஹிஹபுஹவதிவிஷ்டாஸவஹிஹபுஸ்யுபுஜாஹவதி || ௧௭ ||

(௮௦ - ஊ.) அக்டியிலும் வாக்கிலும் ஹ்ருதயத்திலு மொருதேவதை, மற்றவை
முன்போலவேயாம். (௮ - ஊ.) விஷ்டாஸவஹித்வம் என்றிரு குணமுடையவனாக அக்டி
புருஷனை உபாஸிக்கிற புருஷனும் அவன் ஸந்தாகமம் விஷ்டாஸவஹித்வமென்றிரு அக்திச்
சூனத்தை யடைகிறார்கள். விஷ்டாஸவஹித்வமாவது எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும் குண
மென்றாக, மற்றவை முன்போலவே காண்க.

வெஹாவாவமாமொழிபயவனவாயிவ வுரூஷவனதெவ்வாஹம்
 ஸ்ரெஹாவாவவதி வவெஹாவாவாஜாதசுதூரூபெதெவ்விநு ஸ்வவி
 ஷாபெதிருவதிவாசஹெதேவாவாவதி வயவனதெவ்வெவாவாவ
 பூதிருவதி வெஹெவெநேவமதிநா பூதிருவதிவெவ வதி
 ருவிவாவாவாஜாதெ ||௮||

(100 - ஹ.) ஜலத்திலும் ரேதஸ்ஸிலும் ஹருதயத்திலு மொருதேவதை. இதை
 ப்ரதிருபமாக உபாஸகம் செய்பவனுக்கு, அதாவது சாஸ்திராஹுகுலமாக உபாஸிப்பவ
 னுக்குச் சாஸ்த்ராஹாரமாயே ஸ்லா முண்டாகும். சாஸ்திரத்தை யதுஸரித்தவனே
 இவ்விடத்திலுண்டாவான். மற்றவை முன்போல.

(100 - ஹ.) ஜலத்தில் ஸரியான ப்ரதியிப்பம் விழுமாகையால் அந்த ஜலாபிமாசி
 புருஷனை யுபாஸித்தவன் ஸரியான கனத்திர ஸுகத்தை யடைவான். அவனுக்கு ஸரி
 யான ஸத்தாமுண்டாகும். மற்றவை முன்போலாம்.

வெஹாவாவமாமொழிபயவனவாயிரூபெதெவ்வாஹம்
 ஸ்ரெஹாவாவவதி வவெஹாவாவாஜாதசுதூரூபெதெவ்விநு ஸ்வ
 விஷாரொரிஷூரிதிவாசஹெதேவாவாவதி வயவனதெவ்வெவாவாவ
 வெ ரொரிஷூஹூவதி ரொரிஷூஹூவதி பூஜாவதிவெவ வதி
 வெவவதிமதிவவாபிவாநதிவொவதி ||௯||

(100 - ஹ.) தெளிவுள்ள கண்ணுடியிலும் ஆயுதங்களிலும் ஸ்வசத்தியிலும் தே
 வதை யொன்று, அதை ப்ரகாசகுணமுடையதா யுபாஸகம் செய்தால் ப்ரகாசரூப மடை
 வான். மற்றவை முன்போல. (100 - ஹ.) கண்ணுடியில் ப்ரதியிப்பபுருஷனை ஸ்வச்
 சகுணமுடையவனு யுபாஸிப்பவனும் அவன் மகனும் ஸ்வச்ச குணதுடையவனாவான்.
 தானெவ்விடம் சேர்த்தாலும் அங்குள் எல்லாரிலும் தான் கீர்திமானியுருப்பான்.

வெஹாவாவமாமொழிபயவனவாயிவவாஹவொநெதெதெதெ
 வெவ்வாஹம் ஸ்ரெஹாவாவவதி வவெஹாவாவாஜாதசுதூரூபெதெவ்விநு
 ஸ்வவவிஷா சவூரிதிவாசஹெதேவாவாவதி வயவனதெவ்வெவாவாவ
 வெவவவதி வெஹவாவிவொக ரூபுரொதிவெநந வுரூகாவாத
 வெவாவாவதி ||௧௦||

(100 - ஹ - ரா - ஹ.) ப்ரதித்வநியை ப்ராணனாக உபாஸகம் செய்கிறவன் அப
 ம்ருத்தியுனை யடையமாட்டான்.

வெஹாவாவமாமொழிபயவனவாயிவவாஹவொநெதெதெதெ
 ஸ்ரெஹாவாவவதி வவெஹாவாவாஜாதசுதூரூபெதெவ்விநு ஸ்வவவி
 ஷாபிதிவொநவமதிவாசஹெதேவாவாவதி வயவனதெவ்வெவாவாவ
 வெவவிதிவாவாவவதிநாஸாமுணஸிடிதெ ||௧௧||

(100 - ஹ - ரா - ஹ.) திக்குகளில் அபிமாதிதேவதைகளை ஸஹாயமுடையன
 வாகவும் பிரிவில்லாதவைகளாகவும் உபாஸகம் செய்கிறவனுக்கு எப்போதும் ஸஹாயமு
 ண்டாம்; பத்துக்களிலுள்ள விட்டுப் பிரியார்கள்.

வெஹாவாவமாமொழிபயவனவாயிவவாஹவொநெதெதெதெ
 வாவாவவதி வவெஹாவாவாஜாதசுதூரூபெதெவ்விநு ஸ்வவவி
 ஷாபிதிவொநவமதிவாசஹெதேவாவாவதி வயவனதெவ்வெவாவாவ

லெஸ்ஸவடீ ஹெவாலிவொக சூய-ரொதிநெதம் வுராகாவாநு
த்யுராமவதி || ௧௨ ||

(100 - ௨௦.) நிழலிலும் அஞ்ஞாதத்திலும் ஹ்ருதயத்திலும் தேவதையென்று
இதை ம்ருத்யுதேவதையாக உபாஸித்தவனுக்கு அம்ருத்யுவரது.

(100 - ௨௦.) புருஷனுடைய நிழல் கருத்து பங்க்ரமாயிருக்கிறபடியினால்தை ம்ரு
த்யுவாக உபாஸிக்கும்படி விதித்தது. மற்றவை முன்போலவே காண்க.

அர்த்தபேதங்கள். பந்தாவதுகடிலாகத்திலும் இதே பலன் சொல்லியிருக்கிற தென்
னில் இதற்கு சம்,பா, வில் இவனுக்கு கோய்வராமலிருப்பது விசேஷமென்று ஸமா
தாயம் சொல்லியிருக்கிறது.

ஸஹைவாஹாமொய்யாபுயவனவாயிராத திவாருஷவனதெவொஹம்
ஸஹைவாஸவதி ஸஹைவாஹாஜாதசூத்ரோபெருகலிநு ஸ்வவி
ஷ்டாசூத்ரீ திவாஸஹரெகோவாஸவதிஸயவனதெவொவொஸூத்ரீ
ஹவத்யாபுதநீஹாஸுபுஜாஹவதிஸஹதூஷீரஸமாபுடி || ௧௩ ||

(100 - ௨௦ - 100 - ௨௦.) ஆத்ம புருஷனை ப்ரம்மமாக உபாஸிக்கிறேனென்று
கார்யர் சொல்ல இது எனக்குத் தெரியும், இப்படி உபாஸித்தவனுக்கு கல்லறியும் கல்
றிவுடைய பிள்ளையு முண்டாகுமென்பதும் தெரியும். வேறுவித உபாஸமுண்டாகில்
சொல்லுமென்று அஜாத சத்ரு கேட்க, ஒன்றும் தோற்றமில் கார்யர் சவீதஸையிட்டு
வாயை மூடிக்கொண்டு கின்றார்.

அர்த்தபேதங்கள். இவரிவ்வனவே அறிந்தாராகையால் அதற்குமேல் தெரியமை
பற்றி வாய் மூடினார். ஆத்ம புருஷ, என்கிற விடத்திற்கு, சம், பா, வில் ப்ரஜாபதியி
னிடத்திலும் புத்தியிலும் ஹ்ருதயத்திலும் ஒரு தேவதை என்று வியாத்யாகம் செய்வப்
பட்டது. ரா,பா, வில் சரீராபிமாதியான ஜீவாத்மாவென்று அர்த்தம் கொள்ளப்பட்டது.

ஸஹைவாஹாஜாதசூத்ரோபெருகலிநு வனதாவீதிநெதாவ
தாவிதிதலவதிஹைவாஹாமொய்யாபுயவத்யாபுதி || ௧௪ ||

(100 - ௨௦ - 100 - ௨௦.) இப்படி வாய் மூடியிருக்கிற கார்யரை கோக்கி உமக்கு
இவ்வளவுதான் தெரியுமோ என்றுகேட்டார். இவ்வளவே எனக்குத்தெரியுமென்று கார்
ய்யர்சொன்னார். இவ்வளவு அறித்தமாத்நிரத்தினால் ப்ரம்மமறியப்படவில்லை, அறியவேண்
டியது அதிகமாயிருக்கிற தென்று அஜாதசத்ரு சொன்னார். இதைக்கேட்ட மாத்நிரத்
ல்ல கார்யர் நானும்மை யடைகிறேன், எனக்கு ப்ரம்ம வித்யையைச் சொல்லுமென்று
அஜாதசத்ருவைக் கேட்டுக்கொண்டார்.

ஸஹைவாஹாஜாதசூத்ரோபெருகலிநு வனதாவீதிநெதாவ
தாவிதிதலவதிஹைவாஹாமொய்யாபுயவத்யாபுதி || ௧௫ ||

(100 - ௨௦ - 100 - ௨௦.) இவ்வாறு கிட்டிவந்த கார்யரை கோக்கி உத்தமவர்க்க
ரான உமக்கு கூத்தரியனான கான் வியோபதேசத்திற்கு ஆசார்யனாவது தகாது. இது
சாஸ்திரவிருத்தமானது. மித்பாவணியாலே உமக்குச் சொல்லியிடுகிறேன், அந்த ப்ரம்ம
வித்யையை, என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆஸாதத்திலிருந்து எழுந்திருந்து இவர்கையைப்

ஸவிஹாவாஜாஜாதஸத்ருபெருஷ்வணதத்வொஹிடிவண
ஷவிஜாநதியிவாருஷம்வெகூஷததாஹித்ருதவணததாமாதிதிததாஹ
நநெநெமாமி-ஃ ||கக||

பதாநீவயாதித்தபேதங்கீர். அந்தக்கரணத்தினால் எல்லாவற்றையும் அறியுமவனாயும் அந்தக்கரணத்தால் அறியப்படுமவனாயும் இருக்கிறவன் ஆகமா, ஆகையால் (மயம்) பரத்யயம் வந்தது. விஜ்ஞாநமென்பது அந்தக்கரணம் என்று சங், பா, வில் வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டது. தேஹம் இத்திரியம் மதஸஸு- ப்ராணன் இவைகளைவிட ஜீவன் வேறென்று காட்டின பிறகு ஜீவனைவிட பரமாத்தமா வேறென்று காட்டுவதற்கு இந்தச் சொற்கள் ஏற்பட்டது. எப்படி என்றால் ஜீவனுறங்குவதற்கு இடமானவன் ஜீவனைவிட வேறாகவேண்டும். இப்படியே மரத்தவிடக்களிலும் காண்க. இந்தச் சுருத்தைக் காக்கீ யரயியலில்லை என்று, ரா, பா, வில் வியாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(1970 - 2001) காம், கேட்ட விஷயத்தை விவரிக்கிறோம். கார்யரே கேளும். இந்த விஷயமய புருஷன், அந்தக் கரணத்தையும் சைதன்யபாஸத்தை எம்மத்தப்பட்டாமல் அந்த சக்தியை நிரூபித்ததொண்டு அஸம்ஸாரஸூபாம தன்னுடைய ஆகாசப்பாவம் ரூபத்தில் விஷ்கோபாதி எம்மத்தத்தை விட்டிருக்கிறான். இது எவையி என்பதன்னும் விதற்குள்ளுது. அப்போது வாகாத்திகிரியங்கள் காலுக்கப்படுகின்றனவளரே.

வயபெருத தவியாறுதி தெஹாஸு ஞொகாஸு-தெவீஹா
ராஜோஹவது-தெவீஹாஸு ஹணை தெவாஹாவம் பிமவதி வயயாசி
ஹாராஜோஜாநவடாநுமு ஸீத்ராலுஜ நவரெயயாகாஃ வரிவ-தூத
வாவரெவெஷுவன தூணாநுமு ஸீத்ராலு ஸர்ரெயயாகாஃ வரிவ
தூதெ || கம ||

(100 - ஹ - 101 - ஹ.) அந்தப் புருஷன் எப்போது ஸ்வப்நவருத்திபோடு கூடியிருக்கிறானோ, அப்போது, அந்தத் தவர்க்காதி லோகங்களும், மஹாராஜஸ்தானமும், மஹாப்ராம்மண குணங்களும், அநேகவிதமான சித்ரங்களும் அந்தப் புருஷனுக்குண்டாகின்றன. மஹாராஜாவானவன் தன்னுடைய தேசக்கூளை க்ரஹித்துக்கொண்டு தனது ராஜ்யத்திலிருப்பதுபோல இந்த புருஷன் இத்திரியம் முதலியவற்றை க்ரஹித்துக்கொண்டு தன் சரீரத்தில் தன்னிஷடப்படி வர்த்திக்கிறான்.

பதாந்வயாஃதீத்பேதங்கள். இந்தபுருஷனுக்கு வாக்குமுதலியவற்றின் ஸம்பந்தத்தினால் ஸம்ஸாரமுண்டாகிறதென்று சொல்லியதின் பேரில் ஸ்வப்நத்தில் வக்குமுதலியவையுடனியப்போதும் நாகரவிதமான ஸம்ஸாரரூபங்களைக் காண்கிறானுடையாலது சேராதென்று சில ராஜேஷபத்திற்கு ஸ்வப்நம் பெய்யவாய்கையால் அந்தத் தோஷமில்லை என்று ஸமாதானம் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. என்று சம்பா,யில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வப்நம் பெய்யவென்று சொல்லி அந்தத் தருஷ்டாந்தத்தால் மற்ற விஷயங்களிலும் புருஷனுக்கு கர்ந்ருத்வமில்லை என்று சொல்லுகிறவர்களை நோக்கி ஸ்வப்நத்திலும் கர்ந்ருதாயே இருக்கிறானென்று ஆத்மாவுக்குகர்ந்ருத்வம் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வப்நம் ஸத்யமென்பது பல யுக்திகளாலும் சுருதி ப்ரமாணங்களாலும் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று, ரா, பா, வில் வியாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஸயபடாஸுஷு-வொஹவதியடாநகஸு)வந டெடிஹிகாநாநிநா
ப்யூடிஸவதுதிவஹஸு, ணிஹுடிபாதுரீதததிவிபுதிஷ்டெகாஹி
பு.குவஸுபுபுரீததீ செதெவஸயாகுரிரொவா லொராரொ
வாஹிஹாஸு, ஹிஹொவாதிவீரநநஸு)மதாஸயீதெதெவெவெஷவ
தெவெதெ || ௧௯ ||

(100 - ஹ.) ஆத்ம சுத்தியை ஸுஷுப்தியில் முதலித்தது. (101 - ஹ.) ஸ்வப்நத்திற்குப்பின் எப்போது பேருறக்கத்தை அதாவது ஸுஷுப்தியை அடைத்து ஒன்றையும் அறிகிறதில்லையோ; அப்போது ஹிதங்களென்கிற எழுபத்திரண்டாயிரம் நாட்கள் ஹிதயத்தில் ப்ரவேசித்து புரீதத்து என்னும் மாம்ஸ பிண்டத்தை எதிர்கொண்டு புறப்படுகின்றன. அந்த நாட்களின் வழியாய்வந்த புரீதத்தில் சயிக்கிறான். புரீதத்தில் இருக்கும் ப்ரம்மத்தில் சேருகிறான். அதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்; ராஜகுமாரனும், மகாராஜனும் மஹாப்ராமணனும் அப்படி ஆதிகசயமான ஆகத்தந்தையடைவதோ; அப்படியே இந்த ஜீவன்ஸுஷுப்திகாலத்தில் ஆகத்தந்தோடுகூடினவனாகிறான். இதுவரையிலும் ஜாகரம், ஸ்வப்நம் ஸுஷுப்தி, இவைகளின் ஸ்வரூபம் வைராக்கியத்திற்காக நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஸப்யொண-தநாலிலுது-தொஹொடிபாமெஃ கசுடி-ராலிலு-லி-
டிவபு-ஹு-ரெஹுவெவொ ளாடி-தந-ஸவெடிபு-ணாஸவெடி-கொகா-
ஸவெடி-டிவாஸவா-ணிஹ-தாநி வு-ஹு-நி-தவெஸு-வநிஷ-து-குவஸு-
ஸக்யீ-கீபு-ணா-வெவஸக்யு-தெஷா-வெவஸக்யு- || ௨௦ ||

100 - ஹ - ஹரணகாபியைப்போலவும் நெருப்புப் பொறிகள்போலவும் விஜ்ஞாநயாத்மாவின்னுடைய போதபூர்வ ஸ்வரூபத்திலிருந்து, வாகாநீக்திரியங்களும் எல்லா கர்ம பலங்களும், அக்யாதி ஸமஸ்ததேவதைகளும் எல்லா ப்ராணிகளும். வெளிப்படுகின்றன. அந்த ஆத்மா ஸத்யாஸத்யம். ப்ராணங்கள் ஸத்யம். அவைகளுக்கு இவை ஸத்யம். இது உபநிஷத்த. 101 - ஹ. ஹதா என்கிற பூச்சியானது எவ்வாறு தாந்தளின் கவிலிருந்து ஆகாரம் சம்பாதிப்பதற்கு தாந்தளின் வழியாய் வெளிவருமோ, நெருப்பிலிருந்து பொரி கிளம்புவது எவ்வாறோ அவ்வாறே ஸுஷுப்தி ஆதாரமான பரமாத்மாவின் உத்திலிருந்து எல்லா ஜீவர்களும் எல்லா ஜ்ஞானங்களும் எல்லா இந்திரியங்களும் எல்லா பூதங்களும் ஒரேகாலத்தில் வெளியாகின்றன. அந்த ப்ரமாத்மாவுக்கு ஸத்யத்திலும் ஸத்யமென்று அஹம்ஸமான பெயர். அதாவது ஸத்யபூதர்களான ஜீவர்களிலும் ஸத்யமாகியவன் பரமாத்மா.

பதாங்கவார்த்தபேதங்கள்.

இந்தச்சுருதியின் கீழ் சங்-பா த்தில் அநேக ஆகேஷு ஸமாதாங்கனா ஸத்வைத வாதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விஷெட்டாத்வைத லித்தாந்தப் படிக்கு இந்தச்சுருதி ஜீவ பரமாத்மாக்களுடைய ஸ்வ ரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்றும், அதைப்படி எனில் ஸத்யமென்பது விகார ரூபமில்லாத வஸ்துவைச் சொல்லுமாயினால் இடம் சிறுப்பது பெ ரூப்பது முதலிய விகாரங்களை யடையுமாயினால் அது ஸத்யமல்ல. ஜீவாத்மா எப்போ திலும் அணுவாயே இருப்பதொழியச் சிறுப்பது முதலிய விகாரங்களில்லாதவனாகையால் ஸத்யம். ஜீவாத்மாவைவிடப் பரமாத்மா ஸத்யம். ஏனென்றால் ஜீவாத்மாதான், சிறுப்பது பெருப்பது என்றில்லையாவிலும் தன்னுடைய ஜ்ஞாதத்தித் குண்டான ஸங்கோச விகா ஸங்களைப் பரம்பரையா யுடையவனா யிருக்கிறானாகையால் இவ்வழியாலாவது விகாரமு டையவனானான். பரமாத்மாவுக்கு அவ்வழியாலும் விகாரமில்லை யாகையால் அநிலம் ஸத்யம் பரமாத்மா. ஸத்யபதத்தில் ஏகவசகம் (ஒருமைச்சொல்) ஜாதியைச் (கூட்டத் தை) குறிக்கும் என்று கொள்ளவேண்டும். சுருதியில்தானே (ப்ராணா) என்கிற பதத்தி னால் பன்மையாய் விரிக்கப்பட்டமையாலென்க. ஆகவே ஜீவர்களைக்கொண்டும் அவர்களிலும் பரம்பர ஸ்வரூபபேதமுண்டென்றும் பெற்றும், இதனால் ஏக ஜீவவாதம் மறுக்கப்பட்டது. இங்ஙனமே ஜீவப்ரம்மைச்சயவாதமும் மறுக்கப்பட்டது. ஏனென் னால் (சிர்தாரண ஷஷ்டியால்) வேறுபாட்டில் வந்த ஆறும் வேற்றுமையால் ஜீவபரமாத் மாக்களுக்குப் பேதம் காட்டப்பட்டமையாலென்க. ஆனதால்படியே உபாஸிக்க வே ண்டெனென்று அஜாத சத்ரு காரக்யருக்குச் சொன்னதினாலென்றும் ரா-பா த்தில் சொல் லப்பட்டிருக்கிறது.

காண்காவதத்யாயம் முதலாவது ப்ராம்மணம்

முற்றீற்று.

சுயவதயபுராயுரயெழிசீயஸ்ராமணிய.

பொஹவெஸரி. ருத் லாயாநத் ஸபு. சுராயாநத் ஸஸூரிணத் ஸடாரிவெடி ஸஹவழிஷதொபுராத்யுரநயா-ணதி | ஸய்வாவஸரி ரு-ரெராயுரயுரீ ப்ராணஸூவெடிஷதெவயாநதிஷு-புராயாநப்ரா ணீஸூரிணாஹ்ஷரி ||௧||

(ரூ0-லா-ரா-லா-) யவனோருவன் செவை ஆதாதத்தோடும் ப்ரத்யாதாதத்தோ டும், தானோடும் கயிரோடும் கூடினதாக உபாஸிக்கிறானே அவன் எழுச்சுத்துருக்கையும் நாமம் செய்கிறான். ப்ராணன், சிக இதவே ஆதாசம், இதவே ப்ரத்யாதாதம். ப்ராணனே தான். அங்கமே கயிது.

பதாங்கவார்த்தபேதங்கள்.

செவாக ரூபிக்கப்பட்ட ப்ராணன் பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணன் என்பது தல்யம். எழு சத்ருக்கள் யாசென்றால் தலையிலுள்ள எழுத்வாரங்கொண்டும் சங்-பா த்திலும், எழு தலையுறை சத்ருக்களை என்று, ரா-பா த்திலும் ஆதாமென்பது அதிஷ்டாசமென்றும் அது சரீரமென்றும் சங்-பா த்திலும், ஆதாமென்பது கப்பகோஷம். அது ந்ருத்யமெ ன்று ரா-பா த்திலும் தானை ரூபிக்கப்பட்ட ப்ராணன் பவமென்று சங்-பா த்திலும் ஜீவ னென்று ரா-பா த்திலும் ப்ரத்யாதாதமென்பது சிரஸ்ஸென்று சங்-பா த்திலும் இந்தச் சரீரம் பிறப்பிடம் போன்றதென்று ரா-பா த்திலும் சொல்லப்பட்டது. ஒரு கன்றுக்குட் டியானது உர்ப்புத்திலிருந்து பூமியில் பிறந்து தானில் கயிரால் கட்டப்படுவதுபோல் பஞ் சவ்ருத்திப் ப்ராணன் ஹருதயத்தில் தங்கிச் சரீரத்தில் வியாபித்த ஜீவனாகிய தானில் அக்ஸாமிகய கயிரால் கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பது ரா-பா-பை மொடிய கருத்து. இவ்வாறு சங்கரபாஷ்யத்தை யொட்டின கருத்தை யுடுத்தக்கொள்க.

கடுதொலஸூகாதயவதிஷுதத்யுஜாஸகஷுநோஹிநொ ராஜயஸூகாஹிரநத் ரு-ரெராயுரயெழி உயயா கஷுஹாவஸூகாஹி

வஜ்ரெந்ராயாகநீரிகாதயாதிதெராயத்யுஷம் தெநாதிரூபுஷுஷுதெ
நெந்ரெயாபெயநம் வத-ப்தநாவுயிவகுநா யதநாவுயா-தரயாநா
ஸுரூஹ்மகநீயதெயவனவம்வெடி || ௨ ||

(ஸ்ர-ஹ-ரா-ஹ.) இந்தப் பிராணனை ஏழு (அகிதி) தேவதைகள் கிட்டுகிறார்கள். அஃதெப்படி எனில், கண்ணில் சிவந்த கோடுகள் தெரிகின்றனவன்றோ? அவ்வழியாலே இந்தப் பிராணனை உருத்திரன் கிட்டுகிறான். சுக்கு மிளகு தேய்த்தப் போட்ட போதும் புகை துழைந்தபோதும் கண்ணிலிருந்து தண்ணீர் வெளிப்படுகின்றதன்றோ? அவ்வழியாலே பர்ஜயதேவதை இந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறது. கண்ணில் யாதொரு சுருவிழி தெரிகின்றதோ அவ்வழியாலே சூரியனின் ப்ராணனைக் கிட்டுகிறது. கறுத்த ரூபம் யாதொன்று காண்கிறதோ, அவ்வழியா ஸக்ரி தேவதையும் அந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறது. யாதொரு வெண்பு ரூபம் காண்கிறதோ அவ்வழியாலே இந்திரனு மித்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறது. சீமையைக் கொண்டு பூதேவதையும், மேலிமை வழியாலே ந்யுலோக தேவதையும், இந்தப் பிராணனைக் கிட்டுகிறார்கள். இவ்வாறு உபாஸிப்பவர்கள் கூடியக்காத அந்தத்தை அடைவார்கள். இப்படி கூடியக்காத அந்தத்தைத் தருகிற தேவதைக ளாகையாலே இந்தத் தேவதைகளைத் (அகிதி) தேவதைகளென்கிறது.

தகெஷுஷுராகொஹவதி சுவா-பூயிசுஸிவஹபூ-பூயுஷுஷிநு)
ஸொநிவிக்-வியூரூவ-கஸுரூவ-தஜ்ஷபஸவ-தீரொவாமஷீ
ஹணாவ-விடாநெதி சுவா-பூயிசுஸிவ ஹபூ-பூயுஷுஷீ-க-தஹிரவஷு
ஹிரவா-பூயிசுஸிவஹபூ-பூயுஷுஷிநு)ஸொநிவிக்-வியூரூவ-தீ
புணாவெயஸொநிவிக்-வியூரூவ-புணாவெ-தடாஹ-தஸுரூவ-த
ஜ்ஷப-ஸவ-தீரூவ-தீ-புணாவாஜ்ஷப-புணாவெ-தடாஹவாமஷீ
பு-ஹணாவ-விடாநெதிவஹுஷுஷீ-பு-ஹணாவ-விடாநெதி || ௩ ||

(ஸ்ர-ஹ-ரா-ஹ.) இந்த விஷயத்தி லிம்மந்திர முண்டு; அதாவது சீழ்த்துணையும் மேல் விரிவுமுள்ள சிவனில் ப்ராணங்களாகிய இருஷிகள் நாகரூபர்களாய் விளங்குகின்றார்கள். ஏழு ப்ராணங்கள்முன் சொல்லப்பட்டவை, ப்ரம்மத்தோடு வாக்கெட்டாவது.

ஐராவெவமள-கஜிஹாஜாவபரெவமள-தஜோயம்-ஹாஜாஜஐராவெவ
விஸாபி-தஜஜி-பிசயரெவவிஸாபி-த-ராயஜி-பிரி-ராவெவ வலிஷு-கஸு)
வாவபரெவவலிஷு-ராய-கஸு)வொவாமொவா-பூ-வா-பூ-ஹு-ஹி-ஷு-தெ
உ-தி-ஹ-பெ-நா-பெ-த-ஷு-பி-ரி-தி-வ-பூ-பூ-தா-ஹ-தி-வ-பூ-பூ-பூ-
ஹ-ஹ-தி-வ-பூ-பூ-பூ- || ௪ ||

(ஸ்ர-ஹ-ரா-ஹ.) ஏழுப்ராணங்களை இருஷிகளாகச் சொன்னமையால் அவை எண்பதிலும் அவைற்றை உபாஸிப்பதிலும் சொல்லவேண்டியவற்றைச் சொல்லுகின்றது. அதாவது காதிரண்டு கண்ணிரண்டு மூக்கிரண்டு வா யொன்று இவ்வேழுமென்றும் கௌதமரும் பரத்வாஜருமாக முறையே இரண்டு காதுகளையும் முறையே இரண்டு கண்ணையும் விச்வாமித்ரஜ மதக நிகளாகவும், முறையே இரண்டு மூக்குகளையும் வலிஷ்டகச்யபர்களாகவும், வாக்கையத்தியாகவும் உபாஸிப்பவனுக்கு அக்ஷம்ருத்தியுண்டாமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

காங்காவது அத்யாயம் இரண்டாவது ப்ரம்மமணம்

முற்றும்.

(190-100-100-100) இனி அந்தயாத்மம் கூறப்படுகிறது. ப்ராணனிலும் அந்தராகா
சத்திலும் வேறுபாடு மூர்த்தமெனப்படும். அந்தயாத்மத்தில் இரஸமாக சகது-ஸஸு-

வியைப்பார்த்துச் சொன்னார். அதாவது ஓமைத்திரேயி, நான் ஸத்யாசாசிரமத்தைக் கைக் கொள்ளப்போகிறேன்; இந்தக் காத்யாயனியோடு உனக்குப் பங்கு பிரித்துக்கொடுக்கிறேன்; தனவிபாகம் செய்து கொடுக்கிறேனென்றார்.

ஸாஹெவாவாவெடுதெய்யீ | யநுஜீஹயஹமொஃ ஸவாபுப்யபிவீ
விதேந வரணாபுஸ்யாதயந்தெநா ஜேதாஸ்யாரீதிதெநிஹெவாவா
யாஜுவெஜுரா யடுபெவொவாகாணவதாஜீவிதம் தடுபெவதெஜீவிதத்
ஸுரேஜேதஸ்யுதநாஸாஸிவிதெநெநி ||௨||

(ஸ்ர-ஹா-ரா-ஹா.) அந்த ஓமைத்திரேயி இந்த யாஜ்ஞவல்க்யரைப்பார்த்துச் சொ
ல்லுகிறார். இந்தப் பணத்தால் நீனைத் பூமியைக்கொண்டு என்ன செய்யலாம்? அதைக்
கொண்டு மோக்ஷத்தை யடையலாமா? என்று கேட்டான். அதற்கு யாஜ்ஞவல்க்யர்
இந்தப் பணம் முதலியவற்றால் மோக்ஷத்தை யாசைப்படுவதில் உபயோகமில்லை; அது
கிடைக்கமாட்டாது என்று சொன்னார்.

ஸாஹெவாவாவெடுதெய்யீயெநாஹம்நா ஜேதாஸ்யுஃகீஹம் தெந
காரூரபடுபெவஹமாவெடுதெநெவெடுதெய்யீ ||௩||

(ஸ்ர-ஹா-ரா-ஹா.) எனக்கு மோக்ஷத்திற்கு உபயோகப்படாத பணத்தால் உப
யோகமில்லை; எந்த விதத்தினால் மோக்ஷத்தையடைவதோ, அந்த உபாயத்தை நீரறிவீ
ராகையால் அதையே எனக்குச் சொல்லும் என்று கேட்டான்.

ஸாஹெவாவாயாஜுவஜுஃபீயாவதாரெநம்ஸகீவ்யம்ஹாஷ ஸ
வஹெராஸுவராஸுரா ஸுராதிதெய்யுரா வக்ஷாணஸ்யுதாரெ திதிபுராஸ
வெதி ||௪||

(ஸ்ர-ஹா-ரா-ஹா.) ஓமைத்திரேயி, நீ கன்மையுள்ளவனாயும் எனக்குப் பரியமான
வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவனாயுமிருக்கிறாய்; கிட்டி வந்த நிலம்; காணுனக்குச் சொல்
லுகிறேன்; அதை நீ த்யாகப்பண்ணு; கவனித்துக்கேட்டுக்கொள்.

ஸாஹெவாவாவநவா ஸரெவதூஃகாராயவதிஃ ப்ரியாஹவதூரா
தநஸுஃகாராயவதிஃ ப்ரியாஹவதிநவாஸரெஜாபாடுபெகாராயஜாயா
ப்ரியாஹவதூராதநஸுஃகாராயஜாயாப்ரியாஹவதி | நவாஸரெவதூரா
ணாஃகாராயவதூராஃ ப்ரியாஹவதூராதநஸுஃகாராயவதூராஃ ப்ரியா
ஹவதி | நவாஸரெவிதஸுகாராயவிதம்ப்ரியாஹவதூராதநஸுகாரி
யவிதம்ப்ரியாஹவதி | நவாஸரெஸுஹாணஃகாராய ஸுஹப்ரியாஹவ
தூராதநஸுகாராய ஸுஹப்ரியாஹவதி | நவாஸரெக்ஷத்ருஸுகாராய
க்ஷத்ரு ப்ரியாஹவதூராதநஸுகாராயக்ஷத்ரு ப்ரியாஹவதிநவாஸரெ
வொகாநாஃகாராயவொகாஃ ப்ரியாஹவதூராதநஸுகாராயவொகாஃ
ப்ரியாஹவதி | நவாஸரெபெவாநாஃகாராயபெவாஃ ப்ரியாஹவதூரா
தநஸுகாராயபெவாஃ ப்ரியாஹவதி | நவாஸரெஹிதாநாஃகாராய
ஹிதாநிப்ரியாணிஹவதூராதநஸுகாராயஹிதாநிப்ரியாணிஹவதி |
நவாஸரெஸவபுஸு காராயஸவபுஸு ப்ரியாஹவதூராதநஸுகாராயஸ
வபுஸுப்ரியாஹவதூராதநவாஸரெபுஷ்வரெஸுராதெய்யாரீதி

ஐர வாத்யத்தின் சப்தங்களைத் தனித்தனியே அறிவக்கூடாமல் போனபோதிலும் தந்து பியை அறிந்தமாதிரித்தால் தந்துபி சப்தமென்று பொதுவாய் எல்லா சப்தங்களையும் மறிவதுபோல் ப்ரம்மத்தை யறிவதினாலேயே அதினுண்டாகிய ஸமஸ்தத்தையுமறியலாம்.

(ரா - ஹா.) கீழ் ஜகத்காரண பரமாத்மாவின் ஸுபாஸகத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் அதற்குவேண்டிய மனோஜயத்திற் குபாயம்சொல்லுகிறது. தந்துபி வாத்யத்தைத் தமிழா லடித்தபின் அதனுண்டான சப்தங்களை வெளியே போகவொட்டாமல் தடுக்கமுடியாது. ஆயினும் தந்துபி வாத்யத்தோடு அழகோலச் சேரவொட்டாமல் தடுப்பதிலும் அல்லது தந்துபி வாத்யத்தை ஆக்ரமித்துக் கொள்வதிலும் சப்தங்களைப் புறப்பட்டவொட்டாமல் தடுக்கலாம். அப்படியே விஷயங்களோடு இந்திரியங்களைச் சேரவிட்ட பிறகு அதனால் வரும் ஸுகதுக்கங்களை யதபவியாமலிருக்க முடியாதாயினும், விஷயங்க ளோடு இந்திரியங்களைச் சேரவொட்டாமல் தடுப்பதினால் ஸுகதுக்கங்களை யதபவியாமலிருக்கக்கூடும். ஆகையாலிந்த மாரக்கத்தினாலே இந்திரியநீர்ஹம் செய்யவேண்டும்.

வயயோஸஹஸ்யயாயோநஸுநஸாஹுரானுஸுநஸக்யாஹுணா
யஸஹஸுதாஹு ஹணைநஸஹஸுயவாஸவொமுஹீதம் ||அ||

வயயோவீணாபெவாஹுரோநாபெவாஹுரானுஸுநஸக்யா
ஹுணாய வீணாபெதாஹு ஹணைந வீணாவாஹுயவாஸவொமு
ஹீதம் ||க||

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தச் சுருதிகளின் சுருத்த முன்போலவே அந்தந்த பாஷ்யங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தந்துபி வாத்யத்திற்கும் அழகோலுக்கும் பதி லாகச் சங்கையும் சங்குதுகிறவீணையும் வீணையையும் வீணைவாசிப்பவீணையும் சொக்ஷீ யிருக்கிறது.

வயயோபெஹுரோபாஹுஹுரஹிதா துயயுமஹிவிநிஸாஹு
வ்வாஸாஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
வெஹு
வஹிஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
ஹு
ஹு
ஹு

(ஸா-ஹா-ஸா-ஹா.) ஈரக்கட்டையோடு சேர்ந்த அக்ஷியிலிருந்து புகைகள் கிள ம்புவதுபோலவும் இந்த ப்ரம்மத்தினிடத்திலிருந்து மூச்சுக்காற்றுப்போலவும் இருக்கு வேத முதலியனவும், இதிஹாஸ புராணங்களும், வித்தைகளும், உபநிஷத்துக்களும், சலோகங்களும், ஸூத்திரங்களும், அறுவியாக்க்யானங்களும், வியாக்க்யானங்களும் உண்டாயின.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இருக்குமுதலியவை மந்திரபேதங்களென்றும் இவ்விடத் தில் இதிஹாஸமென்பது வேதத்தி லொருபாகமே என்றும், இவ்வாறே மற்றவையும் வேதபாகங்களே யென்றும், (சங் - ப) த்திலும் காண்கு வேதங்களும் ஸ்ரீராமாயணம் முதலியவை இதிஹாஸமென்றும், விஷ்ணுபுராணம் முதலியவை புராணங்களென்றும், வித்தைகளறுபத்தான்கென்றும், உபநிஷத்துகள் ஈசாதிகளென்றும், சலோகங்களென் பது ஸ்மிருதிகளென்றும், அறுவியாக்க்யானங்களென்பது பாஷ்யவ்யாக்க்யானங்களென்றும், வ்யாக்க்யானங்களென்பது பாஷ்யங்களென்றும் வ்யாக்க்யானம்செய்து, இவற்றில் சில புரா னாதிகள் மகா ரிஷிகளால் செய்யப்பட்டவையா யிருக்க ப்ரம்மத்தினிடத்தி லிருந்துண்டானவையாகச் சொல்வது கூடுமானவென்று சங்கித்து அவர்களும் ப்ரம்மம்சமான்வர்க ளாகையால்படிச் சொல்லாருமென்று ஸமாதாதத்தோடு (ரா - பா.) மும் சொல்லுகின்றது.

வயஸாஸவா-ஸாசிவாந் ஸுசிஷ்ணகாயநடுவந் ஸவெ-ஷாந்
 ஸுஸா-நாந் கமெகாயநடுவந் ஸவெ-ஷாந் ரஸாநாஜி-ஹெகாயந
 டெவந் ஸவெ-ஷாந் மநாநாந் நாவிகெகாயநடுவந் ஸவெ-ஷா
 ந் ரவிவாணா-ஹகாயநடுவந் ஸவெ-ஷாந் ரஸநாந் ரெஸா
 ந் ரெகாயநடுவந் ஸவெ-ஷாந் ஸஷ்ணநாந் சிநவணகாயநடுவந் ஸ
 வ-ஸா-ஸாந் விஷ்ணநாந் ஹ்ஷயநடுவந் ஸவெ-ஷாந் கசி-ணா
 ந் ஹஸாவெகாயநடுவந் ஸவெ-ஷாந் தாநாநா-வஸவணகாயநடு
 வந் ஸவெ-ஷாந் விஸமா-ணாந் வாயா-ரெகாயநடுவந் ஸவெ-ஷா
 ந் ரஸநாந் வாஹாவெகாயநடுவந் ஸவெ-ஷாந் வெஹநாந் வாமெகா
 யந் ||௧௧||

(ஸ்ர-ஹா-நா-ஹா) எல்லாவீத நீர்களுக்கும் ஸமுத்திரமே ஸ்தானமாகுதபோல
 எல்லா ஸ்பர்சங்களுக்கும் த்வெந்திரியமே முக்யஸ்தானம், எல்லா ரஸங்களுக்கும் ரஸநே
 திரியமே முக்யஸ்தானம், எல்லாக் கந்தங்களும் கிராணேந்திரியமே முக்யஸ்தானம்,
 எல்லா ரூபங்களும் கண்களே முக்யஸ்தானம், எல்லா சப்தங்களும் சுரோத்திரேந்
 திரியமே முக்யஸ்தானம், எல்லா ஸங்கல்பங்களும் மனதே முக்யஸ்தானம், எல்லா
 ஞானங்களும் ஹ்ருதயமே முக்யஸ்தானம், எல்லாக் கருமங்களும் கைகளே முக்ய
 ஸ்தானம், எல்லா ஆர்த்தங்களும் உபஸ்தமே முக்யஸ்தானம், எல்லா விஸர்க்கங்களுக்
 கும் பாபுவே முக்யஸ்தானம், எல்லா வயிகளுக்கும் கால்களே முக்யஸ்தானம், எல்லா
 வேதங்களும் வாக்கே முக்யஸ்தானமாகும்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தக்கூறிப் பரஹ்மநாமாத்ரம் ப்ரம்மமென்று ஸ்தாபித்
 கிறது. என்று (சங்-பா) த்திலும் முன்சொல்லிய இந்திரிய நிக்ரகத்தை விவரித்திறெ
 ன்று (ரா-பா) த்திலும் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

வயஸாவெஸாஸவஸிஷ்ண உஷகெவ ஸுஷகெசிவாந-விஷீயெ தந
 ஹாஸெஷாஹ்ணாபெவஸுஷஸ்யதெயதஸா ஹ்ஷதவணநெவெவஸ
 வாஸாஹ்ஷிஹ்ஷிதநநிவாரவிஜ்ஜநவநவஸ | வஸதெஹ்ஷாஹ்
 தெஷாஹ்ஷிஷ்ணாநாநெஷாந-விஷிஷிதநெஷ்ஷிஷ்ணாஹ்ஷிஷ்ண
 ரெஷ்ஷிஷிதெஹாவாஸபாஜ்ஜவஹ் ||௧௨||

(ஸ்ர-ஹா-நா-ஹா) உப்புக்கட்டியானது தண்ணீரில் போடப்பட்டபோது நீரில்
 கலந்தபோய்த் தனித்த எடுக்கமுடியாத எந்தப்பக்கத்தி லெடுத்தாலும் உப்பாகவே
 தோன்றுகின்றது. இப்படிப்போல விஜ்ஜாநகணமாகிய பரப்ரம்மமானது இந்தப்பூதங்களி
 னால் ஜம்மத்தை யடைந்த அநினுடைய நாசத்தினால் நாசத்தையடைகிறது. மோக்ஷ
 த்வேதயடைத்தபின் ஸம்ஜ்ஞை என்கிற ஸம்ஸாரமில்லை என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் ஸைத்
 ரேயிக்குச் சொன்னார்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். மோக்ஷத்தில் ஜீவனுடைய ஜக்யத்தைச் சொல்லுகிற
 தென்று (சங்-பா) த்திலும், ஜீவசரீரகையக் கொண்டு ஜம்மாவஸ்தை நாஸாவஸ்தை
 யையு மடைகிறெனன்று (ரா-பா) த்திலும் கருத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

வாஹாவாஹநெஷ்ஷிஷிதநநிவாரவிஜ்ஜநவநவஸ | வஸதெஹ்ஷாஹ்
 தெஷாஹ்ஷிஷிஷ்ணாநாநெஷாந-விஷிஷிதநெஷ்ஷிஷிஷ்ணாஹ்ஷிஷிஷ்ண
 ரெஷ்ஷிஷிதெஹாவாஸபாஜ்ஜவஹ் ||௧௩||

(ஸ்ர - ஹா-நா - ஹா) 'மோக்ஷமடைந்த பின்பு' ஸம்ஜ்ஞைமில்லை என்கிற வாச்
 யத்தில் எனக்கு மோக்ஷமூண்டாயிருக்கிறது. அதாவது அநினுடைய தாத்த்ப்யம் தெரிய

வில்லை என்று மைத்ரேயி சொன்னான். அதற்கு நான் மோகப்படும்படி சொல்லவில்லை. முக்தித் தசையில் ஸர்வஜ்ஞாநமு முண்டி. ஆனால் அது ஸம்ஸாரமல்ல.

யது ஹிவெது தரிவஹவதி ததி தரஹதரஹவஸுதி ததி தரஹதரஹி
வ்ருதி ததி தரஹதரஹி ஸு-னொதி ததி தரஹதரஹிவடி ததி தரஹதரஹ
நாநிந-வெ ததி தரஹதரஹிவாநாநிபத்ருவா சுஸ்யஸவ-புரெதவா
ஹததெ நகஜிவெதுதெ நகவஸுதிதெ நகநி ஸுண-யாதெது
நகஜிவெதுதெ நக ஜீததெ நக விஜாநியாசி | யெநெதிநிஸ
வ-விஜாநாநிதெநவிஜாநியாசிவிஜாநாநிரெநெநவிஜாநியாதி||

(ஸ்ர - ஹ.) த்வைத மதத்தை யதுஸரித் தப் பேதத்தைப் பார்ப்பவர்களுக்கு இந்த ஸம்ஸாரம் பந்தகமாகின்றது. அவ்வைத மத ஸிந்தாந்தப்படி பேதமில்லை என்று நிச்சயம் பிறந்தபின், கந்தருத்வம் முதலியவை யில்லாமையாலே ஸம்ஸாரம் நசித்துப்போமென்பது கருத்து.

(ஸ்ர - ஹ.) இந்தச் சுருதி ஸ்வாதந்தர்யம் கூடாதென்று கழிக்கின்றது. ஈசுவரனை விட்டுப் பிரிந்து சுதந்திரமாயிருக்கிற இந்த ஜகத்தென்று நினைக்கு மஜ்ஞாநிக்குச் சம்ஸாரம் பந்தகமாகின்றது. இந்தச் சுதந்திர புத்தி நீக்கிப் பரமாத்மாவை யுபாஸித்து மோக்ஷத்தை யடைய வேண்டும்; பரமாத்மாதுக்தம் ஸம்பாதிக்கவேண்டும்.

நான்காவது பாயம்மணம் முற்றிற்று.

அயவ-வெபுரஹணம்.

உய-வெபுரஹிவெபுரஹிதாநா ஜயவெபுரஹிவெபுரஹி
வா-புணிஹிதாநிப-யஸாயிவஸுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹி
வ-பு-வெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹி
வெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹி ||௧||

(ஸ்ர - ஹ - ரா - ஹ.) இந்த ப்ரம்மணத்தில் முன் சொல்லிய விஷயத்தை ஸ்திரப்படுத்திற்று. இந்தப்ருதிவியானது எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்தப்ருதிவிக்கு எல்லாப் பூதங்களுக்கும் மது. இந்தப்ருதிவியிலும் அத்யாத்மத்திலும் அம்ருத மயனாயும் தேஜோமயனாயிருக்கிற புருஷன் எவனோ அவனே ஆம்மா, அம்ருதம் ப்ரம்மம் எல்லாமாயிருக்கிறான், மது என்பது தேன்போல் இனிப்பானதென்று குறிக்கின்றது.

உஜாருவஸுவெபுரஹிதாநாஜயவஸுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹி
பிப-யஸாயிவஸுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹி
யு-பு-வெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹி
யெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹி ||௨||

(ஸ்ர - ஹ - ரா - ஹ.) இந்தச் சுருதிக்கு கருத்தெல்லாம் முன்போலே ப்ருதி விக்கு பதிலாக ஜலத்தைக் கூட்டிக்கொள்வது விசேஷம் இரேதஸனை அதிஷ்டித்திருக்கிறான் புருஷன், என்பதும் விசேஷம்.

அயமிஸுவெபுரஹிதாநாஜயவஸுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹி
பிப-யஸாயிவஸுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹி
யு-பு-வெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹி
யெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹிவெபுரஹி ||௩||

சுயவாயுஸுவெஷ்டாஹதிநாந்ஸ்யஸ்யவாயோஸ்வாஹிணி
தாநிபுஹாயஸிநாயளதெஜோயொஜித்யம் பூருஷொயஸா
யஸ்யுத்ப்ராணவெஜோயொஜித்யம் பூருஷொயவெவஸ்யொ
யசொததஜித்யிஹிஹிவெஷ்டிஸ்வபு ||ச||

சுயபோதித்துவவெஷ்டாஹதிதாநாஜ்யஸ்யபோதித்துவ) வவா-ஹி
ஹதிதாநி ஜ்ய-யஸ்யாபிஷிநாதிதெ) தெஜொப்யொஜீதயம் வ-ஸா-
ஷொயஸ்யாபிபுதா^யதா^யகா^யஷ^யஷெஜொப்யொஜீதயம் வ-ஸா-ஷொ
உயெவஸ்யொயயோதெஜஜீததி^யஹ^யஷெஜீதவவ-பு || ௫ ||

[illegible]

சுயம்புநூல்வெள்ளோம்மலிதாநாண்டியுலகு வகுவுவவாடணிமலி
தாமி டியுயசுராயலிந் துருகுதெனொரெயொ உஜீதயிம் வுரூ-
ஷையசுராயலிந் தாநஸலெனொரெயொ உஜீதயிம் வுரூஷைய
லெவலயொயலிந் துஜீதவிஃவெனொந் ஸவடி || ௭ ||

ஐயம்விடாதுத் தெவ்ஷொம்ஹிதாநாம் ஐயம்வெறுவிடாதுத் வவாடி
 ணிஹிதாநி ஐயம்யுராயவெறுவா விடாதுதிவெஜொயெயாஜீதயீம் வ
 றா-வெஷாயயய ஐயாநம்வெதஜவ வெஜொயெயா ஜீதயீம் வ
 வெஷாயவெவஸபொயயஜீதஜீதஜீதஜீதவ வெஷந் வவாடி || ௮ ||

சுயநித்ய நயத்துஃஸவெஷ்டாஹ்விதாநாஃபலஸ்துநயிதொஃ ஸ
வாஃனிமதிதாநி ரியாயுராயஜீவித் ஸநகூள தெஜோரயோஜிததீயஃ

எ அ

ப்ரஹ்மதாரண்யகோபநிஷத்.

[illegible]

இந்தச் சூழ்ச்சிகளினால் இந்த மதவித்யை லபித்த பரம்பரை ஆசாய பக்தி அவச்ய மென்பதற்காகச் சொல்லுகிறது. இந்தச் சூழ்ச்சிகளில் ஐந்தாம் வேற்றுமையுடைய பதம் ஆசாரியனையும், முதல் வேற்றுமையுடைய பதம் ஸிஷ்யரினையும் சொல்லுகிறது.

ஆறவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

வனஜாபரபெ ப்ரபசிஸ்ர ரஹணம்.

ஹரிஃஓம்.

ஜநகொஹவெவெ டெஹொவஹுஹகிணெநயஜெநெஜெதத்
ஹகாருவாணாநாநாஸாஹணா சலிஸெதொவஹலிவஹுஸுஹஜ
நகஸுபெவெஹஸுபெவிஜீஜாஸாவஹலிவகஸுபெஹுஸாஸாஹணாநா
நெநலாநதநிஹகிஸஹமவந் ஸஹஸுபெவாஸாஸா ஹகாஸவாஹா
கெகஸுபாஸாஸாமெயாஸாஸாஸாவஹலிவஹுஸுபெ ||ச||

[illegible]

(1900 - ஹா - ரா - ஹா.) வைத்தேஜாநியஜனகர் பகுதிகளிலுண்டைய யாகம் செய்தார். அந்தயஜனத்தில் குருதேசத்திலிருந்தும் பாஞ்சால தேசத்திலிருந்தும் அனேகம் ப்ராமணர்கள் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். அப்போது அந்த ஜனகருக்கு ஒரு எண்ணமுண்டாயிற்று. அதாவது இக்கு கடிமியருக்கும் ப்ராமணர்களுக்கும் யார் விசேஷப் ப்ரம்மஜ்ஞானமுடையவர்களாயிருக்கிறார்களோ, அவர்களை யறியவேண்டுமென்பதாம். அவர் ஆயிரம் கோக்களைச் சேர்த்த ஒவ்வொரு கோவின் கொம்புகளிலும் இரண்டரைப்பலம் பொன் கட்டி சிறுத்தி உல்களில் யாவரொருவர் சிற்ற்தவரோ, அவரிடத் ஆயிரம் கோக்களையு மடையவராமென்றார். அப்போடிச் சொன்னபோது அனேக ப்ராமணர்களில் யாரும் தர வய்யென, இந்தக்கோக்களை நம்முடைய ஆர்மத்திற்குக் கொண்டுபோகென்றார். அவனும் அப்படியே கொண்டுபோனான். அதற்க்கிருந்த மகா ப்ராமணர்கள் கோபித்த ஈயித் தனைப்பேரிருக்க இவரெப்படித் தன்னையே ப்ரம்மஜ்ஞானியாகச் சொல்லக்கூடும் என்று கூப்பிட்டார்கள். அப்போதத் தஜகருடைய அந்தவந்தகாயி ஆர்வலரைப்பவர், இத்த யஜ்ஞவல்சுவரைக் கேட்டார். ஹகரது ஈர் நம்மியும் ப்ரஜ்ஞாததால் சிற்ற்தவரோ என்பதாம். அத்தகத்த யஜ்ஞவல்ச்யர், நாம் ப்ரம்மஜ்ஞானிகளுக்கு நமஸ்காரம் செய்ய

ஹுதா சுதிதெஹ்நெபாஹுதா சுயிஸொரதெகிஃதாஹிஜ்யதீத்யா
ஹுதாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யா
கொபாஹுதாசுதிதெஹ்நெபாஹுதாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யா
வித்யுதொகொபாஹுதா சுயிஸொரதெகிஃதாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யா
யத்யுதவஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யா ||௮||

(௮௦-ஹா-ரா-ஹா.) எத்தனை ஆகுதிகளை அச்வர்யயஜ்ஞத்தில் செய்கிறென்று
ஆச்வலர் கேட்க மூன்று ஆகுதிகளை என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்ல அவை எவையெ
ன்று கேட்க, ஜ்வலிக்கிற ஆகுதிகளும், சப்திக்கிற ஆகுதிகளும், லயிக்கிற ஆகுதிகளும்,
என்ன அவைகளாலடையும் பலனும் என்னவென்று கேட்க, ஜ்வலிக்கிற ஆகுதிகளால் தே
வலோகத்தையும், சப்திக்கிற ஆகுதிகளால் பித்ருலோகத்தையும் லயிக்கிற ஆகுதிகளால்
மத்யுபலோகத்தையும் அடைகிறார்கள் என்றார். ஏனென்றால் தேவலோகம் உஜ்வல
மான லோகமும், பித்ருலோகம் சப்திக்கிற லோகமும் பூலோகம் கீழ்லோகமும்ன்றோ?
ஆதலாலென்க.

யாஜ்ஞவெஹுதிஹொவாஹுகதியரயிஷு ஸ்ரஹாயஜ்ஞகிண்கொ
ஷெவதாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யா
நந்தெவெஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யா ||

(௮௦-ஹா-ரா-ஹா.) இருதவிக்காகிய ப்ரம்மா, எத்தனை தேவதைகளைக்கொண்டு
யஜ்ஞத்தை இரகிழ்க்கிறென்று ஆச்வலர் கேட்க, ஒரே தேவதையாலே என்ற யாஜ்
ஞவல்க்யர் சொன்னார். அதேதென்று கேட்க, மதஸ்ஸு என்று பதில்கூறி அதின் பல
னையும் சொன்னார். அதாவது அது அகந்தவ்ருத்தியா யிருக்குமாயினால் அதற்கு அபி
மாதிதேவதைகள் அகந்தவிச்சேதேவதைகள். அதனால் அகந்தமான லோகத்தையும்மடை
வானென்பதாம்.

யாஜ்ஞவெஹுதிஹொவாஹுகதியரயிஷு தாஸிநி பஜெஹொதி
யாஹொஷுதீதிதிஸு உதிகதாரிஸாஸிஸு உதி ஸொரொநுவாகுரவ
யாஜ்ஞாவஸொஸுத்யுதீயாகதாரிஸாயாஸுதீதி ஸ்ரணவாவ
ஸொரொநுவாகுர உவாநொயாஜ்ஞாவுரநஸுஸுரகிஃதாஹிஜ்யதீத்யா
ஸுயிஸொரதெகிஃதாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யாஹிஜ்யதீத்யா
யாஷுதொகநீ ஸஸுயாகதொஹொதாஸுதவாராஸி ||௯||

(௮௦-ஹா-ரா-ஹா.) புரோஹவாக்யை, யாஜ்ஞை, சன்யைகளையும், அச்யாத்மப்
ராணையையும் அபரத்தையும், வ்யாகந்தையும் சொல்லுகிறது. ப்ருதிவியையும், அத்தரி
க்ஷலோகத்தையும், த்யுலோகத்தையும் ஜயிக்கிறான் உபாலகன். அதன்பிறகு ஆச்வலர்
வாய்மூடிக்கொண்டார்.

முதல் ப்ரம்மணம் முற்றிற்று.

சுயஜீதீயஸ்ப்ரஹ்மணஸு.

சுயவெஹந்ஜாநதாரவசுதஹாமஃவஸுயாஜ்ஞவெஹுதிஹொ
வாஹுகதிய ஹாஃ கதூகிபுஹாஹதி | சுஷுளமுஹாகஷ்டாவதிபு ஹா
உதி | யவநெஷுளமுஹா | சுஷ்டாவதிபு ஹாஃகததெஹதி ||௧||

(௮௦-ஹா-ரா-ஹா.) ஆச்வலர் பரபவத்தை யடைந்த பிறகு ஜாத்நாநு தோத்திர
த்தில் பிறந்த இருதபாகருடைய பிள்ளையாகிய ஆந்தபாகர், இவரைத் தாம்ஜயித்துவிட்
லாமென்ற அபிப்ராயத்தாலே கேட்டார். அப்போது ஓயாஜ்ஞவல்க்யர், எத்தனைத்தன

பூரணாவெழு ஹம்ஸவாவநெநாதிமு ரவெண்ணமுஹீதொ
 ௨வாநெநவநிமயபாதுஜிவதி ||௨|| வரவெழு ஹம்ஸநாதிமு ரவெண்
 ணமுஹீதொவாநாநிநாநாநிவதி ||௩|| ஜீஹாவெழு ஹம்ஸந
 வெநாதிமு ரவெண்ணமுஹீதொஜீஹாயநிநாவநாதி||௪|| வகசு
 வெழு ஹம்ஸநாவெண்ணாதிமு ரவெண்ணமுஹீதஸுக்ஷுஷாநிநாநி
 வாணிவயுதி ||௫|| நொநீவெழு ஹம்ஸநாவெநாதிமு ரவெண்
 முஹீதீநொநிநாநிவாநாநிநாநி ||௬|| நெநாவெழு ஹ
 வகாநெநாதிமு ரவெண்ணமுஹீதொந்வாநிநாநிநாநி ||௭||
 ஹவாநெழு ஹவகாநெநாதிமு ரவெண்ணமுஹீதொஹவாநிநாநி
 வகாநெநாதி||௮|| நவெழு ஹம்ஸவநெநாதிமு ரவெண்ணமுஹீதஸு
 வநிவநாநிநெநாதிநெநாதிநாநிநாநி ||௯||

11

யாஜ்ஹவல்யர் சொல்லுகிறார். ப்ராணக்ஞத்த்ரமிப்பதில்லை; இவ்விடத்திலேயே லயத் தையடைகின்றன. அவனுக்குஞ்ஞாதைய யடைந்து காற்றுப்பூரித்து மரித்துக்கிடக்கிறான்.

பதார்வயார்த்தபேதங்கள், மூத்தனுக்கு ஒரு தேசமகமில்லை என்று சங்-பாத்திலும், ஜீவனுத்த்ரமணத்தை யடையும்போது ப்ராணங்கள் கடையே உத்த்ரமணத்தை யடைகின்றன. தனித்துப்போகிறனவற்று. என்று ரா-பாத்திலும் பேதம் காண்க.

யாஜ்ஹவெஜுதிஹொவாஹயத்ராபய்வாஸுஷொபி யதெகிவெநம் ந ஜஹாதீதிநாடுக்யுநம் தஹவெநநாரிநம் தாவிஸொபெவா ஸநம் கவெ வஸுதெநவொகாஹயதி ||௧௨||

(ஸ்ர-ஹ-ரா-ஹ.) புருஷன் மரித்தானும் அவன் பேரழிவதில்லை. நாம் மகத்தம் ன்றோ? விசுவேதேவர்களுமாதார்கள். இதனால்லந்தமான ஹோகங்களை ஜயிக்கிறான்.

யாஜ்ஹவெஜுதிஹொவாஹயத்ராபய்வாஸுஷொபி யதெகிவெநம் ந ஜஹாதீதிநாடுக்யுநம் தஹவெநநாரிநம் தாவிஸொபெவா ஸநம் கவெ வஸுதெநவொகாஹயதி ||௧௨||

(ஸ்ர-ஹ-ரா-ஹ.) ஆர்தபாகர் கேட்கிறார். புருஷன் மரித்தபோது வாக்கு அக் தியையும், ப்ராணன் வாயுவையும், கண் சூரியனையும், மஸஸ்ஸா இத்திரனையும், காது திருக்களையும், சரீரம் ப்ருதிலியையும், ஆத்மா ஆகாசத்தையும், உலோமங்கள் ஒஷதி சீனையும், கேசங்கள் வஸஸ்பதிகளையும் ஜலத்தில் சுல்லசோணிதங்களும் சேர்த்து போகின்றனவன்றோ. அப்போது இந்தப் புருஷன் எதைப்பற்றி யிருக்கிறான் என்று கேட்டார். இந்தப் ப்ராசத்திற் குத்தரம் இரஹஸ்யமாகையாலே, எல்லாரும் கேட்டுக்கொண் டிருக்கையில் சொல்லப் போகாதென்று ஆர்தபாகரை கோக்கி, கையை நீட்டச் சொல்லி அவர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு இவ்விஷயத்தை காமிரண்டு பேருமே அறியக் கடவோம் என்று ஜகஸங்கத்தைவிட் டெழுந்திருந்து விசாரித்து, தீர்மானமாக ஏற்படுத்தினார்கள். அதாவது சபாசப கர்மங்களையாச் சரயித்துப் புண்யத்தால்தப் பலத்தையும் பாபத்தால் அத்தப் பலத்தையு மடைகின்றான் என்பதாம். அப்போது ஆர்தபாகர் யாஜ்ஹவல்யர் பெருமையை யறிந்து பேசாதிருந்தார்.

ஐந்தாம் அந்யாயம் இரண்டாம் ப்ராணமணம் மற்றும்.

ஸயத்யூகீயஸ்ய ஹணபு.

ஸயதெஹநம் ஹஜிஸுயாஹொயாதிஃ ஸபுஹயாஜ்ஹவெஜுதிஹொ வாஹிபெஷுஷொஹாசுர்வாஸுஷொபி யதெகிவெநம் ந ஜஹாதீதிநாடுக்யுநம் தஹவெநநாரிநம் தாவிஸொபெவா ஸநம் கவெ வஸுதெநவொகாஹயதி ||௧௩||

(190-உமா-19A-உமா.) புஜ்யப்ரச்சம் முடிந்தபின், சக்ரிகோத்திரமுடைய உஷ்ஸ்
சர், யஜ்ஞவல்க்யரே என்று கூப்பிட்டு ஸாக்ஷாததாயும் அப்ரோக்ஷமாயுமிருக்கிற ப்ரம்
மம் எதுவோ அந்த ஆத்மா ஸர்வாத்நாயாமியே. அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்.

பாய் ப்ரம்மவீத்தாகிருண், அநினிலேயே அனை யடைகிருண். மந்தது அஸாரம், இப் படிச் சொல்லவே கஷோளர் சிருத்தரரானர்.

ஐந்தாம் பீசாம்மணம் ஐற்றும்.

சுயமுத்திரம்.

[illegible]

(100-ஊ-ரா-மா.) வசத் புத்திரியாகிய கார்க்கிப்ரகம்பண்ணுகின், யாழ்ப்புணம் வந்தபின் ப. ஜனாநாதராமன் வந்ததற்கு ஜனாநாதராமாயிருக்கிறது. அந்த ஜனநாதராமனின் குதாரம் என்னவென்று, வாடிமென்று, உத்தரம் சொன்னார். அந்த வாயுவென்று ஆதரமென்று. அந்தரிக்கலோகம். அந்த அந்தரிக்கத்திற்கு ஆதரமென்று. கந்தரிலோகம். கந்தரிலோகத்திற்கு ஆதரமென்று. ஆதிரிலோகம். ஆதிரிலோகத்திற்கு ஆதரமென்று. சந்திரிலோகம். சந்திரிலோகத்திற்கு ஆதரமென்று. கங்குலோகம். கங்குலோகத்திற்கு ஆதரமென்று. தேவலோகம். தேவலோகத்திற்கு ஆதரமென்று. இந்திரலோகம். இந்திரலோகத்திற்கு ஆதரமென்று. பரஜாபதிலோகம். பரஜாபதிலோகத்திற்கு ஆதரமென்று. பரமலோகம். பரமலோகத்திற்கு ஆதரமென்று. அந்த யாழ்ப்புணம் சொல்லுவதற்கு இப்படிக்கேட்கத்தக்கதே கேள்விகளெல்லாம் கேட்கக்கூடாது. உபதேசமாய்க் கேட்கவேண்டியவியல்புதான் வாதத்தால் ஜயிக்கலாம். ஆதலா ஸப்படி நோக்கே என்றது. அப்படிக்கேட்டால் தலைவெடுத்துப் போமென்றார். உத்தமதேவதாப்ரகம்யிப்படி கேட்கத்தக்கது என்று சொல்லி, கார்க்கிப்ரகத்தினுடையவரால்.

ஆறவது ப்ராம்மணம் ழந்நம்.

சுயுலபிம்ஸ் ரஹ்மான்.

சுயவெஹநிஷ்டாவுகருணாணி வபு உபாஜ்ஜவெஜுதிவ்வாவாஹி
 நெஹ்வவஸாவிவகஜ்ஜவஸு காவுவஸுஜ்ஜவெஷுயஜ்ஜியயாநசுவஸு
 வநிஷ்டாபாஸ்யவபுஜ்ஜதாநிஷ்டாவிவகாநிதிவ்வாஸ்யவீக் கஸ்யஸு

யம்வழியிலுமாகிவருவதுபற்றிக் கருவாயம் வழியில் நெடியபயனு
வழியில் சரிநம்புவதுபற்றிக் கருவாயம் செய்து தருவது உறுதியாகும்.

யொவா திஷ்னெஜெத் தரொயயிவொந விஷாரூஸ்யாவஸ்ரீரம்
யொவாஜித் தரொயயிவெத் துஷத சூத்ர நூராஜிஜீத் ||ச|| யொமன திஷ்
னெஜெரம் தரொய யஜிநிந் வெஷயஸ்யுத் திஸ்ரீரம் யொமித் தரொய யி
வெத் துஷத சூத்ர நூராஜிஜீத் ||ரு|| யொநரிஷெ திஷ்னத் தரிஷாத
ரொயயிந்நக்ஷம் நவெஷயஸ்யுத் தரிஷத் ஸரீரம் யொநரிஷெத் தரொய
யிவெத் துஷத சூத்ர நூராஜிஜீத் ||எ|| யொவாயள திஷ்நாவொந் தரொ
ய்வாயுந் வெஷயஸ்யு வாயுஸ்ரீரம் யொவாயுத் தரொயயிவெத் துஷ
த சூத்ர நூராஜிஜீத் ||எ|| யொஷிவிதிஷ்நிவொத் தரொயம் ஈனந்
வெஷயஸ்யு ஈனஸ்ரீரம் யொஷிவித் தரொயயிவெத் துஷத சூத்ர நூராஜி
ஜீத் ||அ|| யசூஷிவெத் திஷ்நாஷித் துஷத் தரொயயிவெத் துஷத வெஷய
ஸ்யுஷித் திஸ்ரீரம் யசூஷித் தரொயயிவெத் துஷத சூத்ர நூராஜிஜீ
த் ||க|| யொஷிஷு திஷ்நிவொத் தரொயம் ஷ்ஸொநவிஷாரூஸ்யுஷி
ஸ்ரீரம் யொஷிஷுத் தரொயயிவெத் துஷத சூத்ர நூராஜிஜீத் ||கப|| யஸு
ந் தாரகெதிஷ்ந் ஸூத்ர தாரகாஈம் தரொயய்ஷத் தாரகம் நவெஷயஸ்யு
ஷத் தாரகத் ஸரீரம் ஸூத்ர தாரகம் தரொயயிவெத் துஷத சூத்ர நூ
ராஜிஜீத் ||கக|| யசூகாவொதிஷ்நாசாராஈம் தரொய யிகாவொ
நவெஷயஸ்யுசாராஸ்ரீரம் யசூகாஜித் தரொயயிவெத் துஷத சூத்ர நூ
ராஜிஜீத் ||கஉ|| யஸூஜிவிதிஷ்ந் ஸூஜிவொத் தரொயம் தஜொநவெஷய
ஸ்யுஜி ஸ்ரீரம் யஸூஜித் தரொயயிவெத் துஷத சூத்ர நூராஜிஜீத் ||
கஃ|| யவஸூஜிவிதிஷ்ந் வஸூஜிவொத் தரொயத் தஜொநவெஷயஸ்யுத் தஜ
ஸ்ரீரம் யவஸூஜித் தரொயயிவெத் துஷத சூத்ர நூராஜிஜீத் உத்யி
வெஷத யாயிவெத் ||கச|| யஸூவெஷு வவெத் தஷு திஷ்நுஸவெஷு
வெஷு வவெத் தஜொந் தரொயத் ஸவாஷ்னிவெத் தாநிநவிஷாரூஸ்யு
வாஷ்னிவெத் தாநிஸ்ரீரம் யஸூவாஷ்னி வவெத் தாநித் தரொயயிவெத் துஷத சூ
த்ர நூராஜிஜீத் உத்யிவெத் தயாயுத்யு ||கரு|| ய்ஸ்ராவெனிஷ்ந
ஸ்ராவொஈம் தரொயம் ஸ்ராவொநவெஷயஸ்யு ஸ்ராவொஸ்ரீரம் ய்ஸ்ர
ாவொத் தரொய யிவெத் துஷத சூத்ர நூராஜிஜீத் ||கக|| யொவாவிதி
ஷ்வாவொத் தரொயம் வாஷ்நவெஷயஸ்யு வா ஸ்ரீரம் யொவாவிதி
யிவெத் துஷத சூத்ர நூராஜிஜீத் ||கஎ|| யஸூஷுஷிதிஷ்ந் ஸூஷு
ஷ்வொத் தரொயம் ஸூஷுஷுத் துஷத யஸூஷுஷு ஸ்ரீரம் யஸூஷுஷுத் தரொ
யயிவெத் துஷத சூத்ர நூராஜிஜீத் ||கஅ|| யஸ்ராவெத் திஷ்நு ஸ்ராவொ
தாரம் தரொயத் ஸ்ராவொநவெஷயஸ்யு ஸ்ராவொத் ஸரீரம் யஸ்ராவொ

பதர்வயார்த்தபேதங்கள். ஜலம், அக்ஷர், அக்ஷரீஷம், வாயு, தேவலோகம், ஆதித் தன், திருஞ்சுக்கன், சந்திரன், தாரகைகள், ஆகாசம், தமஸு, தேனுஸ்ஸம், பூதங்கள், ப்ரா ணங்கள், வாசுரு, கணங்கள், காதுகள், பங்ஸ்ஸம், தவசுரு, யஜ்ஞாநம், இரேதஸ்ஸம் இவைகளை ப்ருதிவித் தாரத்தில் அடைவே வைத்துக்கொண்டு மற்ற வ்ஷயங்ா எல் லாம்முன்ட்பாவிட வதைத்துக்கொண்டு இத்துக் கருத்தினுக்குக் கருத்துக்கொள்க. சக்ரப லாய்த் திலும் இராமாத்ரு பால்த்யத்திலு மில்வ்ஷய மொத்த்ருதானும், ப்ருதிவி தை முதலியவற்றின் சரீரமே அத்த அத்தாயாமிக்குக் சரீரய்வேறு சரீர மில்லையென்று சக்ரபால்த்யத்தில் பேதமான கருத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இருபத்திலுள்ளுருவது கருதி மில் காண்ப்பாடாதவன் எல்லாவற்றையு ம் காண்பவனெனும், இப்படிச் சிரஜன மாக நிதித்யாஸுரர்களிலும் அவ்யத்திக் கொண்பவனெனெமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. துவஷமினி அத்த்யாயியையவிட வேறு த்ரஷ்டாமுதலானவரிடிலை என்றும்சொ ல்லியிருக்கிறது. இப்படிச் சொல்லச்சேட்ட உத்தாலகர் தம்முடைய ப்ரச்சுத்தை நிறுத் திவிட்டார் என்பது முடிந்தது. இங்கு, சக்ரபால்த்யத்தில் அத்த்யாயியாகிய பரமாத்மா வைக் காட்டினும் வேறான ஜீவனிலை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சா-பா-த்தில் ஜீவனுக்குப் பரமாத்மாவைப்போலப் நிருபாதிசமாய் த்ரஷ்டாந்ரூபிவரிடிலை என்று வியா ச்நாகம் செய்யப்பட்டது. சமுதல் உக வரையிலும் இத்த ஸ்ருதி.

ஐந்தமத்யாயம் ஒழாவதுப் பரம்மணம் || ஐந்தது.

சுயசுஷ்டீஸ்ரஹணம்.

கருவாவதுகவு-வாவ ஸ்ராவணாவமவந்தொவநாவதிலிடுள்ள
புறவகவுராதள வெநெருகவுதிநவெவாது ய-வாஅகிலிடுகவு
உவெவாஅடு-வெநெதிவதுமாதீதி ||க||

(ஸ்பெ- 54-58-50A.) அந்தரயாமிப்பிராம்மணத்தில் யாஜ்ஞவல்க்யர் ஜயித்த பின்பு தன்னையுள்ளே கேட்கவேண்டாமென்று சொல்லியிருக்கிறபடியனால் காரின்னமும் கேட்டால் ஒருக்கால தோல்வியடைவாரோ என்று பார்த்து, தான் யாஜ்ஞவல்க்யரைப் பரசம் பண்ணுவதற்கு அதுமறி கேட்பதற்குப் பிராம்மணர்சனைப்பார்த்து ஒப்பிராயம் ஏதேனாக இருக்கிறது இரண்டு கேள்வியே கேட்கின்ற பிறம் இவ்வுருவகளைச் சொல்லியிட்டால் இந்தப்ராம்மண ஸபையில் அவரை ஜயிப்பதற்கு யாருமில்லை என்பதண்டைதான் (அபு

190-ஹா-191-ஹா.) வாழ்வுவல்லியருத்தரம் சொல்லுவிடுநா ஆகாசாதாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது அக்கூடம். இதை பரம்மவீர்த்துக்கள் சொல்லுவிடுநார்கள். ஸ்தாஸமாசாததம், அஹுமாதததம், ஹ்ரஸ்வமாதததம், தீர்க்கமாகாததம், அக்ரீருண் ஹ்ருருண் மில்லாததம், சாயை யில்லாததம், தம்ஸ்வாகாததம், வாயு வாகாததம், ஆகாசமாகாததம், ஸங்கமில்லாததம், ரஸமில்லாததம், கந்தமில்லாததம், கண் காத வாக்கு மகஸ்ஸு-இவ்வாததம், தேஜஸ்ஸில்லாததம், ப்ரணனில்லாததம், மூகமில்லாததம், அனயில்லாததம், உன்னில்லாததம், வெளியில்லாததமான அந்த அக்கூடம் ஒன்றையும் தின்பதில்லை. ஒருவனும்கூட தின்பதில்லை.

(ஸ்-மா-நா-மா.) இத்தகைய பரப்ரம்மத்தினுடைய ஆற்றல்களால் சில சில நிகழ்வுகள் தரித்திருக்கின்றன. இப்படியே தயாலாப்துவில்களும், நிமெல்களும், முகூர்த்தங்களும், அகோராத்ரங்களும், பகல்களும், இருதிகளும், ஸம்வத்ஸரங்களும், இச்சப்படியே நதிகளும், கடல்களும், சிறநதிகளும் தரித்திருக்கின்றன. தாங்களிடத்திலிருந்து வந்தன. செய்கிறவர்களே மறுவந்தன. தேவர்களும் பித்தர்களும் கொண்டு வந்தன.

(பரோ-ஊரா-பா-ஹா.) இந்த அக்ஷர பரபரம்மஜ்ஞாநமில்லாமல் செய்கிற யஜ்ஞதா
நாதிகளெல்லாம் அவ்வளவு கல்ல பஸ்தைத் தரமாட்டா, இந்த அக்ஷரத்தை யறியாமல்
பரலோகத்தை யடைந்தவர்கள், கல்ல ஸத்தியை அடைகிறதில்லை. ஆயித்தவர்களாகி
மூத்தனவார்கள்.

தலூவனதடிக்காரமாபுரிஷ்ஷடிஷ்ஷுரூபுதந் ஸ்ரோத உபேதம்
 ிந்த உவிஜோகம் விஜோகநாநுடிதொ உலிடி. ஷ்நாநுடிதொலி
 ஸ்ரோதநாநுடிதொ உலிிந்தநாநுடிதொலி விஜோதொதலி
 னாவலுக்கொமாபுரிக்காரலுதலுஸ்ரோதலுதி ||க||

யரோத்யவணவாயத் ஸாரீரம் வாருஷஸ்தவணஷவதெவஸாகது தஸு
காபெவதெததுபூததிஹொவாய ||௧௦||

(100 - ஹ - ரா - மோ) ஏவனுக்கு ப்ருதிவி ஆதாரமோ அவனுக்கு அக்வி தர்சக
ஸாதாமோ, ஏவனுக்கு மனஸஸு ஸங்கல்பஸாதாமோ, அந்த ஆத்மாவை உபாஸிக்க
வறிந்தவனே அறிந்தவனாகிறான் என்று சாகஸ்பர் சொல்ல, அந்த ஆத்மாவை நானறி
வேனென்றார். அவனுரென்றார். அவன் சாரீர புருஷனென்றார். அவனை யுபாஸிக்கும்
மற்றொரு வழி யென்ன வென்றார். அம்ருதமென்பதே யென்றார். அந்தர்யாமி ப்ராமம்
ணத்தில் “அந்தர்யாமியம்ருத”

காரீவணவயஸுராயதநத் ஹுடியந்தொகொரீநொஜெராகிரொர
வெவெதவாருஷஸ்தவணஷுராதநத் வராயணத் ஸவெவெவெவிகா
ஸுராகுபாஜவணுதெவகவாஸஹந்தவாருஷத் ஸவடஸுராதநத் வராய
ணயரோத்யவணவாயகாரீயம்வாருஷஸ்தவணஷவதெவஸாகது தஸு
காபெவதெதிஹிபததிஹொவாய ||௧௧||

ரூபவாணெடுவயஸுராயதநம் உகூதொகொரீநொஜெராகிரொ
ரொரவெவெதவாருஷஸ்தவணஷுராதநத் வராயணத் ஸவெவெ
வெவிகாஸுராகுபாஜவணுதெவகவாஸஹந்தவாருஷத் ஸவடஸுராதநத் வ
ராயணயரோத்யவணவாயகாரீயம்வாருஷஸ்தவணஷவதெவஸாகது தஸு
காபெவதெதிஹிபததிஹொவாய ||௧௨||

சூகாஸவணவயஸுராயதநத் ரொதூதொகொரீநொஜெராகிரொ
ரொரவெவெதவாருஷஸ்தவணஷுராதநத் வராயணத் ஸவெவெவெ
வெவிகாதுரொஜவணுதெவகவாஸஹந்தவாருஷத் ஸவடஸுராதநத் வ
ராயணயரோத்யவணவாயத் ஸுளதூத் வராகிரூதூத்வாருஷத் ஸவண
ஷவதெவஸாகது தஸுகாபெவதெதிஹிபததிஹொவாய ||௧௩||

தரீவணவயஸுராயதநத் ஹுடியந்தொகொரீநொஜெராகிரொரொ
கவாருஷஸ்தவணஷுராதநத்வராயணத் ஸவெவெவெவிகாஸுர
ாகுபாஜவணுதெவகவாஸஹந்தவாருஷத் ஸவடஸுராதநத் வராயயரோ
த்யவணவாயம்மாயாரீயம்வாருஷஸ்தவணஷவதெவஸாகது தஸுகா
பெவதெதிஹிபததிஹொவாய ||௧௪||

ரூபவாணெடுவயஸுராயதநம் உகூதொகொரீநொஜெராகிரொ
ரொரவெவெதவாருஷஸ்தவணஷுராதநத் வராயணத் ஸவெவெ
வெவிகாதஸுராகுபாஜவணுதெவகவாஸஹந்தவாருஷத் ஸவடஸுராதநத்
வராயணயரோத்யவணவாயரொகொரீயம்வாருஷஸ்தவணஷவதெவஸாகது
தஸுகாபெவதெதிஹிபததிஹொவாய ||௧௫||

சூவணவயதராயதநத் ஹுடியந்தொகொரீநொஜெராகிரொ
ரொரவெவெதவாருஷஸ்தவணஷுராதநத் வராயணத் ஸவெவெவெவிகா
ஸுராகுபாஜவணுதெவகவாஸஹந்தவாருஷத் ஸவடஸுராதநத் வராய

ண்யபிரத்யவனவாயபிஷுவாருஷஸுஷவ்வெஷ்வராசுருத்வஸுக்ரா
பெவெததிவருணந்திஹொவாவ ||க௯||

ரெதவனவயஸுராயதநத் ஹுஷய்வெகொகெநொஜெத்ரெபா
பெவெதவாருஷவ்விஷுரூத்வஸுரூதநம் வராயணத்ஸபெவெவஷிதா
ஸுரூபிஷுஜயஜுபெஷ்வாசுஹந்தவாருஷத்ஸவபுஸுரூதநம் வராய
ண்யபிரத்யவனவாயவாருபியம் வாரூஷஸுஷவ்வெஷ்வராசுருத்வ
ஸுக்ராதெவெததிவ ஜாவதிரிதிஹொவாவ ||௧௦||

பதாங்கயார்த்தபேதங்கள். காமம், ரூபம், ஆகாசம், தம்ஸ்ஸு, ஆப் திரேதஸ்ஸு
இவைகளை ஆதாரமாகவும், ஹ்ருதயம், கண்கள், காதுகள் இவைகளை லோகமாகவும்,
ஸ்திரீகள், ஸ்தம்யம், திசுரு, ம்ருத்யு, ப்ராணன், வ்ருணன், ப்ராஜாபதி இவைகளை விசே
ஷணங்களாகவும் வைத்துக்கொண்டு பத்தாவது சுருதியைப்போல் ஆர்வயித்துக்கொ
ள்க. ஆனால் சில சுருதிகளில் ஆதாராதிகள் சொன்னவையே சொல்லப்பட்டிருப்பதை
யும் பார்த்துக் கொள்க.

ஸாகவெபுதிஹொவாவபாஜவஜுஸூத்ஸூதிஷிஷெஸு ஹணா சுமாஸா
வக்ஷயணிக்ருதா க்ருததி ||௧௧||

(ஸு - ஹ - ரா - ஹா.) யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார். ஓசாகல்யரே, உம்மை
நெருப்புப் பெட்டியாக்கிவிட்டார்கள். நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு நீரேன் தடுமாற
வேண்டும் என்று.

யாஜ்ஞவெபுதிஹொவாவஸாகவெபுராயபிஷு காரூவாஹொநா
ஸுஹணாததபுவாஜீகிம் ஸுஹவிஜாநிதிபிஸொவெஷ்வெஷ்வாஸுபுதி
ஷூததிபிஷிஸொவெஷ்வெஷ்வாஸுபுதிஷூர் ||௧௨||

(ஸு - ஹ - ரா - ஹா.) சாகல்யர் சொல்லுகிறார். குருபாஞ்சால தேசத்திலுண்
டான ப்ராம்மணர்களை யெல்லாம் பயந்தவர்களாகச் சொல்லி உமாதாம் செய்து விட்ட
ரே; நீரெந்த ப்ரம்மத்தை யறிதெய்யாயறிந்தீர்; திசுருக்களையும் அதின் ப்ரதிஷ்டைகளை
யும் காணறிவேன் நீரறிவீராகிற சொல்லுமென்றார் சாகல்யர்.

கிஷெவெதொஸுரூபுராயுரூபிஸுபுலீதூபிஷுபெவதததிஸுருபி
தூபிக்ஷுலிபுபுதிஷிதததி வக்ஷுஷீகிஷுலிஹுவக்ஷுஃ ப்ருதிஷிதரிதி
ரூபெவஷிதிவக்ஷுஷாஹி ரூபவாணிபஸுபிக்ஷுலிஹு ரூபவாணிபுதி
ஷிதாநீதிஹுஷயததிஹொவாவஸுரூபுஷுபெயதஹி ரூபவாணிஸவொ
கொகொஜாநாதிதஸூபுஷுபெயெ ஹெபுரூபவாணிபுதிஷிதாநிஹந்தி
தெபுவஸெபெவததபுரூபு ||௧௩||

(ஸு - ஹ - ரா - ஹா.) இந்தக் கிழக்குத்திசில், எந்தத் தேவதையை உபாஸிக்கின்
தீர் என்று சாகல்யர் கேட்டதற்கு சூரியனை யுபாஸிக்கின்றே நென்றார். அந்தச் சூரிய
னைக்கு ப்ரதிஷ்டையை யடைகிறான்? கண்ணில் ப்ரதிஷ்டை யடைகிறான், கண்கள்
எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றது? ரூபங்களிலென்றார். கண்களினாலன்றோ ரூபங்
களைப்பார்க்கின்றான். ரூபங்கள் எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றன? ஹ்ருதயத்தில்
ரூபங்கள் ப்ரதிஷ்டையை யடைகின்றன. ஹ்ருதயத்தினாலன்றோ ரூபங்களை யறிகின்
றான். இப்படிக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னதை யங்கீகரித்தார் சாகல்யர்.

கிஷெவெதொஸுரூபுரூபிஸுபுலீதிபிஷெவதததிஸுரூபி
புபுதிஷிதததிபுபுதிஷுலிஹுவக்ஷுஃ ப்ருதிஷிதததிபுபுதிஷுலிஹுவக்ஷுஃ

பாதஜாஷொடி உபவீத்யக்ஷுடுவெடு ஸ்ரெஹதது வஸுடுதொலிகித்
ஸுராடித் ஸ்ரவீத்யுடுததஸுராயதநுபுதிஷாடமடு ஸ்ரவீத்யுடுத
வாஜாணததூராயிதிஸடுவெடுநா ஸ்ரஹியாஜுவஜுடுதக்ஷுடுதொயத
நரீகாஸுடுபுதிஷாடஸதூடுதது நடிவாஸீதகாஸததுதாயாஜுவஜுடுத
க்ஷுடுதொவஸுடுராயிதிஹொவாதுதக்ஷுடுதொடுவெடுஸுடுராடி பஸுடுதகோஹு
ரடி காஷீரிதிஸுடுசுஹாடி காஷீரிதிததூடுததுஹதி தக்ஷுடுதொடுவஸுடுராடி
பாஸுடுபு ஹடுதெநநுதக்ஷுடுததுஹாலவாடுடுணுடுதம் ஹதாநுநிஷுடுநி
டுடுவொஹதிதா டெவாநடுபுதிபவணவம் விஷாடுததடிவாடுதூஹஸுடுத
ஷஹத் ஸஹஸுடுதடிஷீதிஹொவாதுதநடுகாடுடுவெடுஹடு ஸடுஹொவாது
யாஜுவஜுடுதவிதாடுதநடுதநாநநுஸிஷுடுதஹடுதெதி ||௪||

யடுடுவடுதகஸிடி ஸ்ரவீத்யுடுதது ஸ்ரவீத்யுடுதயபுதீவிவி
டுதொஹாஸுடுதாஜுடுதொ ராடுடுடுவெடுதடுஹதியயாடுததுரூதிததுரூநாதுவா
நுயா ஸ்ரபாதுதயாதுதாஸுடுதொஸுடுதவிஹடுதடுடுவெடுதடுஹததுஸுடுத
டுதொலிகித் ஸுராடித் ஸ்ரவீத்யுடுததஸுராயதநுபுதிஷாடமடு ஸ்ரவீத்யுடுத
வீதிடுததுகவாஜாணததூராயிதிஸடுவெடுநாஸுடுதஹியாஜுவஜுடுதொ
துடுடுவொயதநரீகாஸுடுபுதிஷாடநநுடுதது நடிவா ஸீதகாநநுதா
யாஜுவஜுடுதிலுணவஸுடுராயிதிஹொவாதுதஸுடுதொடுவஸுடுராயிதி யாடுகா
வடிலுடுதஹதிடுதெநவாஸுடுதா சுடுதம்ஹததுநநாஹிடுதொடிடுதொடுடுவெடு
டுராடுதாதுத் ஸுராடுதடுடுவெடுதடுராடுதாஸுடுதஹடுதெநநுத் ஸுராடுதம்
ஹொதிஸவாடுடுணுடுதம் ஹதாநுநிஷுடுநிடுடுவொ ஹதாடுடுவாந
டுடுபுதிபவணவம்விஷாடுததடிவாடுதூஹஸுடுதடிஷஹத் ஸஹஸுடுதடிஷீதி
ஹொவாதுதுதநடுகாடுடுவெடுஹடுஸடுஹொவாதுயாஜுவஜுடுதவிதாடுதநடுத
நாநநுஸிஷுடுதஹடுதெதி ||௫||

யடுடுவடுதகஸிடி ஸ்ரவீத்யுடுதது ஸ்ரவீத்யுடுதயபுதிகாடுடு
ஜாஸாடுதொடுதொடுடுவெடுதடுஹதியயாடுததுரூதிததுரூநாதுவாதுவா
யாதுதயாதுதாஸுடுதொ ஸ்ரவீத்யுடுதநாடுடுவெடு ஸ்ரெஹததுநடுஸொலிகித்
ஸுராடித் ஸ்ரவீத்யுடுததஸுராயதநுபுதிஷாடமடு ஸ்ரவீத்யுடுத
வாஜாணததூராயிதிஸடுவெடுநாஸுடுதஹியாஜுவஜுடுதநவவாயதநரீ
காஸுடுபுதிஷாடநநுடுதது நடிவாஸீதகா ஸுநநுதாயாஜுவஜுடுதநவ
வஸுடுராயிதிஹொவாதுதநஸுடுதொடுவஸுடுராடி துபுதிஹொயடுடுததஸுடுதா
புதிஸுடுதவடுடுத ஜாபடுதஸுடுத சுடுதநடுதாடுதநாடுடுவெடுதடுராடுதாஸுடுத
ஹடுதெநநுடுதொஜஹொதிஸவாடுடுணுடுதம் ஹதாநுநிஷுடுநி டெடுவொ
ஹதாடுடுவாநடுபுதிபடுபவம்விஷாடுததடிவாடுதூஹஸுடுதடிஷஹத் ஸ
ஹஸுடுதடிஷீதிஹொவாதுதுதநடுகாடுடுவெடுஹடுஸடுஹொவாதுயாஜுவஜுடுத
விதாடுதநடுதநாநநுஸிஷுடுதஹடுதெதி ||௬||

(மு-லா-ரா-லா.) பர்க்கு என்பவர் சகலஸ்ஸஸ் ப்ரம்மம் என்றார். அதைஸ்த்யமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். கர்த்தரிலிப்தரென்பவர் சரோத்தரத்தை ப்ரம்மமென்றார். அந்தமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். எத்யகாமரென்பவர் மஸ்ஸஸ் ப்ரம்மமென்றார். அதை யாகந்தமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். விதத்தர், ஹ்ருதயம் ப்ரம்மமென்றார். ப்ரதிரிஷ்டாஸ்திதிமென்றுபாஸிக்கவேண்டுமென்றார். இந்தப்படி ப்ரக்னோத்தரங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு மற்றொரு முன்போலவே யோஜித்துக்கொள்க.

சுயதீபவே. ரஹணடி.

[illegible]

(1970-மா-நா-லா.) அப்போது இடக்கர் யாழ்நூலவல்யருடைய ஜூனாநாகியத்தைப் பார்த்து, ஆஸ்தைவிட்டுக் கீழிருந்து, என்னை சிவந்ததுக்கிரகிகலேண்டும் என்று நமஸ்காரம் செய்து கேட்டதென்கொண்டார். அந்த யாழ்நூலவல்யர் சொன்னார்: மூமகராஜே, பெரிய ஸமுத்தரத்தையோ அல்லது பெரிய மார்க்கத்தையோ போலவிரும்பினாலும், துருவையோ துடந்தையோ ஸாதகமாக வைத்துக்கொள்வதுபோல அந்தத் ஆசார்க்களிடத்தில் கேட்ட உபரிஷத்தக்களை நீ வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்; பூஜ்யனான நீ இந்த ஸமஸாரத்தை விட்டு எங்கு போகப்போகிறாய் என்று முழுக்கூவல் சதையைக் கேட்க, நானதை யறிவேன், நீர் சொல்லவேண்டுமென்றாய்; நானதைச் சொல்லுகிறேனென்றார்.

உந்நொஹவெவநாடுஷெபொடயொடிக்கிணைக்கநாடாஹவ்வா
வந்திநீநீ ஸந்திநீ உதிராவகுவெவரொடுக்கெண்ணெவ வரொக்கப்பி
யாஹவநிஷெவாஹதாக்கிஷெ || 2 ||

கரதென்று நினைத்தார். ஜாகரும் யாஜ்ஞவல்க்யரும் அச்சிதேமாத்ரத்தினால் ஸம்வாதம் பண்ணினார்கள். அப்போது அவருடைய ஸாமர்த்த்யத்தைப்பார்த்து, வரங்கேட்கச் சொன்னார். அவர் இஷ்டத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேனென்றார். அப்படியே பென்றார். ராஜா சேன்விக்கேட்டார்.

யாஜ்ஞவல்குசிர்ஜெராதிரயம்வாஸுஷஹதி சூழிதஜெஜிராகிஸூரே
விதிவஹாவாஸூழிதஜெநவஜெஜிராகிஷாஹ்வைவத்யுபதே கடுகூரு-
தெவிவதெயுகீதெவஜெவெதஜாஜ்வலு ||௨||

(ஸ்ரீ-ஹ-ரா-ஹ.) ஜாகர், யாஜ்ஞவல்க்யரை கேட்டிருள்: இந்தப் புருஷனுக்குப் ப்ரகாசம் எத்தஜ்யோதாஸஸாவே? யாஜ்ஞவல்க்யர் பதில் சொல்லுகிறார். ஸூர்யனாலே. இவன் ஸகல வியாபாங்களுமும் நடத்திக்கொள்வது ஸூர்யப்ரகாசத்தினாலன்றோ? இதை ஜாகர் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். ஆமாம் யாஜ்ஞவல்க்யரே.

சுஸூரிதசூழிதெயாஜ்வலு கிர்ஜெராதிரவாயம் வாஸுஷஹதிவ
நூரோவனவாஸுஜெஜிராகிமடவதீதிவநூரெவ்வாயாஜெஜிராகிஷாஹ்வை
வத்யுபதேகடுகூருதெவிவதெயுகீதெவஜெவெதஜாஜ்வலு ||௩||

சுஸூரிதசூழிதெயாஜ்வலு வநூரெவ்வலிதெ கிர்ஜெராதிரவாயம்
வாஸுஷஹதியிரவாஸு ஜெஜிராகிமடவதீத்யுயிரெவ்வாயம் ஜெஜிராகி
ஷாஹ்வைவத்யுபதேகடுகூருதெ விவதெயுகீதெவஜெவெதஜாஜ்வலு ||௪||

சுஸூரிதசூழிதெயாஜ்வலுவநூரெவ்வலிதெசுராம்தெஸு கிர்
ஜெஜிராகிர்வாயம்வாஸுஷஹதிவாமவாஸு ஜெஜிராகிமடவதீதிவாஹ்வை
வாயம் ஜெஜிராகிஷாஹ்வைவத்யுபதேகடுகூருதெவிவதெயுகீதி தஸூ
ரெஷ்வரேவிதியத் ஸ்வாவாணிநடவிஜிபதேயயத்ருவாமுஜாதநு-
ரெவ்வைதத்ருவநுகீதெவஜெவெதஜாஜ்வலு ||௫||

சுஸூரிதசூழிதெயாஜ்வலுவநூரெவ்வலிதெசுராம்தெஸுராம்கா
யாவாவிதிர்ஜெஜிராகிர்வாயம்வாஸுஷஹதிரெவ்வாஸு ஜெஜிராகிமட
வதீதிராகெநவாய ஜெஜிராகிஷாஹ்வைவத்யுபதே கடுகூருதெவிவ
தெயுகீதி ||௬||

(ஸ்ரீ-ஹ-ரா-ஹ.) ஸூரியாஸ்தமயத்திற்குப்பின் சந்திரப்ரகாசத்தாலும் அவ
னும் அந்தமித்தபோது அக்திப்ரகாசத்தாலும் அதுவுமில்லாதபோது வாக்கின் ப்ரகாசத்
தாலும் புருஷன் வ்யவஹார்க்களை நடத்துகிறான் என்பதில் விஷயம் ப்ரச்சோத்தரமாய்
முடிந்தபின், அந்தவாக்கு மில்லாதபோது எந்தப்ரகாச மிலனுக்கென்ன ஆத்ம ப்ரகாசத்
தினாலென்று.

கதேசுருதேதிரெயாய்விஜூநஸிபம் ப்ராணெஷுஹூரூதஜெஜிராகி-
சிர்வாஸுஷ்ஸிஸூரநஸூநு-ஸௌவொகாவநுஸாஸுராகியுபாயதீவிரெ
யாயகிவஸூஸூரெவாஸூதேதெநொகீதிசுராகிஜீதெயாஸுவாணி ||

(ஸ்ரீ-ஹ-ரா-ஹ.) விஜூநாமயபுருஷனாகிய ஆத்மா எல்லாவற்றிலும் தானே
கர்த்தாவைப்போல் தோற்றுகிறான். ஸ்வபகாவஸஸ்தயில் இந்த ஜாக்ரததையில் காண
ப்பதென சரீரதி ஸம்ஸார ரூபங்களைக் காண்கிறதில்லையென்று, ஆத்மா யாரென்று
கேட்ட ஜாகருக்கு யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னார்.

வலவாகயம்வாருஷொஜாயபோநஸ்ரீரீரஜிஸம்ஷுரோநம் வாஷ்வி
ஸந் ஸுஜிதெவஸகூரீநியிரணம்வாஷ்வெநாவிஜஹாதி ||அ||

(ஸ்ர-ஹ-ரா-ஹா.) பாப ஸம்பந்தம் முதலிவையும் இவனுக்கு தேவ ஸம்பந்தத்
தாலே என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இதனால்தயநுபம் நிர்மலமென்றதாவிற்று.

தஸுபவாணதஸுபவாருஷஸுபெஷ்வஸவாநெநஸவதஹ்ரு வர
வொகஸுநாநஸம்யுக்தீயந் ஸவஸுநாதஸுபுஸ்யெயுஸுநெதி
ஷெஹெத உஷஸுநெவஸுதி ஷ்வவாநெகஸுநாநா சுபயபாகு
கொய்வாநெகஸுநாநெவஸுதிதிராகூரீராகூரெய்யாநுவாஷநருநா
நாந் ஸவஸுதி || ஸயத்ரபுஷ்விதஸுபு கொகஸுபஸவாஷ்வெநா
கூரீவாநாயஸுபஸவஸுபுஷ்விதஸுபுஷ்வெநவாஸாஷ்வெநெய்யாதிஷா
புஷ்விதத்ராய்வாருஷஸுபெஷ்வாதி ||க||

(ஸ்ர-ஹ-ரா-ஹா.) இந்தப் புருஷனுக்கு ஸ்தாநங்கள் இரண்டு. இந்த லோகமும்
பரலோகமும். ஸ்வப்நமென்பது மூன்றாவது ஸ்தாநமும். இதையே ஸந்தியமென்பர்.
ஏனென்றால் இந்த ஸ்தாநத்திலிருந்து இரண்டு லோகங்களையும் மதுபவிக்கிறானாகையா
லென்க. இன்பம் துன்பமென் றிரண்டையு மடைகிறான்என்றே ஸ்வப்நத்திலும். அப்போ
தித்திரிய வியாபாரங்களே ஆட்கிக்கொண்டு தன்புண்ய பாபாநுருணமாக எல்லாவற்
றையும் ஸ்ருஷ்டிபண்ணிவித்துக்கொண்டு ஸ்வயம் ஜ்யோதியாய் விளக்குகின்றான்.

நகத்ராயநாயபொமா நவ்யாநொ ஹவக்யபாயாநு ராய
பொமாநாயபுஜதெநகத்ர நநாநிஷிப்ரூபொஹவக்யபாயநாநா
நாநிஷிபுஷுபுஜதெநகத்ரவெஸாநாநி வாஷ்விணஸுபவெதொஸ
வக்யபவெஸாநாநிவாஷ்விணஸுபவக்யபுஜதெவஸவகதா ||க௦||

(ஸ்ர-ஹா.) ஸ்வப்நம் பொய்யேயாம். ஆதலா ஸப்போது சுயம்ப்ரகாசமென்னத்
தடையிலே.

(ரா-ஹா.) பரமாத்மாவினால் அந்தக்காலத்திலந்த ஜீவனே காணும்படிக்கு ஸ்ருஷ்
டிக்கப்பட்டு உடனே அழிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் ஸ்வப்நம் ஸத்யம்.

பதாந்வயார்த்தபேதங்கள். இந்தப் ப்ரகரணத்திற்கும் வியாஸைர்த்தத்திற்கும் விரோத
படாத கருத்து ரா-பாத்தில் சொல்லப்பட்டதே என்றறிக. இதின் விரிவு மற்றோரிடம்
காண்க.

தஷெதெபொகாஹவதிஸ்வவெநஸாரீரஜிஷ்ரஹக்யாஸுவஸு
வாநஸிவாகஸீதி | ஸகூரீநாயவாநெநதஸுநத் ஹிரண்யம்வாரு
ஷவஸகஹந் ஸம் ||க௧||

(ஸ்ர-ஹா.) ஸ்வப்நத்தோடு கூடிய ஜீவன், கரீரத்தை நிச்சேஷ்டாநாக்கிக்கொண்டு
ப்ரகாசனம் ப்ரகாசியாத இத்திரியங்களைச் சூழ்ந்து வருகிறான். ஒருவருடைய மீனவும்
இத்திரியப்ரகாசமுடையனாய்க் கொண்டு ஜாக்கிரத்தையையடைகிறான்.

புரணெநரகஹவாருகாபயவஹிஷுபாயாநித்ராயிவா ஸ
ராயதெஷ்விதாயத்ரகாரித் ஹிரண்யம்வாருஷபெகஹந் ஸம் ||க௨||

(ஸ்ர-ஹ-ரா-ஹா.) ப்ராணவாயுவினால் ஜாக்கிரத்தசகரீரத்தை மரிக்கவொட்டா
மல் செய்து இந்த ஸ்தலசகரீரத்தைவிட்டு இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கிறான்.

வஸுபாஹு உவாஸ்யதீபரோநொராவாணிஷெவஃ காஸுஹெஸஹுதி | உதெதவஸீ ஸிஸுஹொரோஹொநொஜகூடாஹெதவாவிஹயாநிவஸுநு || க்க ||

(ஸ்ர-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்வப்நம்யத்தில் காநாவித தேவாதிருபங்களைப் புண்யபாபா தருணமாக ஸ்திரீகளோடு கூடினதுபோலவும், புஜிப்பதுபோலவும் காண்குறன்.

சூராரிஸ்யுபஸுபாதி நதவஸுபாதிசுஸுதெதி | துநாயதஸ்யெய யெதித்யுஹாம் | ஹுஹிஷஜிந் ஹொரெஸுஹவதிபரெஷநவ்ரபிஷாநு தெசுமொவஸுஹுஹொஜாஹுமரிதெசுஸவனஹொவெஸுஷஹத்யாநிஹெவ ஜாம சி வஸுபாதிதாநிஸுஹுத்யுத்யாயவாஸுஷஸுபம் ஜெஸாதிஹ வதிஸொஹம்ஹவதெதஸுஹஸுஹொஹுதஹுபுஹிஷொகூபஸுபுஹி ||

(ஸ்ர-ஹா-ரா-ஹா.) இவனுக்கும்போது ஸ்வப்நம் காண்குறன்னோ? அப்போதி வனை யொருவரும் பார்க்கவில்லை. ஆகையால் உறக்குறவனைத் திடீரென்றெழுப்பப்போ தாது. அப்படியானால் சில ஸமயங்களில் இந்தரிய வ்யத்யாஸம் குருட்டித்தனம் முதலாகிய தோஷங்களை யடைவான். அது சித்தஜ்ஞபண்ண முடியாமற்போம். இதனால் ஸ்வ யம்ஜயோதி என்பது ரூபிக்கப்பட்டது என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்ல, இதைக்கேட்ட ஜகத் மோகேஸுபாயத்தை யுபதேசிக்கும்படி கேட்டிக்கொண்டார்.

வஸாவனஷவனதஸுபாதி வஸுபாஹொஹுதாஹுரிதாஹுரிஷெவ வு ணுஹவாவாஹ | வுஹிஷாபவ தியொநுஹு வதிஸுஹுதாஹெய வஸயததூ கிஹித்யுநுதநுநாமதஸுநஹவதஸுஸொஹொஹுயம் வு ஸுஷஹெத்யவெசெவெதஹுஜ்ஜவஸுஸொஹொஹவதெதஸுஹஸுஹொஹுதஹுபுஹிஷொகூபஸுபுஹி || க்க ||

(ஸ்ர-ஹா-ரா-ஹா.) ஜாக்ரத்தசையில் புண்ய பாபங்களுக்குத்தக்கபடி இன்பதன் பங்களை யதவித்து விளையாடி ஸ்வப்ந ஸ்தானத்திற் போக நினைக்கும்போது முன் வந்த வழியே ஸ்வப்ந ஸ்தானத்தை ஸ்வப்நாதபவத்திற்காக அடைகுறன். அக்காலத்தில் ஜாக்ரத்தசையில் தனக்குண்டாயிருந்த மறுவ்யசேஹ ஸம்பத்தம் முதலியவற்றைவிட்டு விள க்குகின்றான். இந்தப் புருஷன் உபநிஷாஹாகிய ஸங்கத் தயொழியக் கயமாய் சங்கம ற்வவனன்றோ? இவ்வுபதேசத்தை யாஜ்ஞவல்க்யர் உபதேசித்தபடியே ஜகரோட்புச்சொ ண்டி காண் தேவரீருக்கு ஆயிரங்கோட்களைக் குருதகூழினையாக ஸமர்ப்பிக்கின்றேன். அடியே னுக்கு மோகேஸுபாயத்தைச் சொல்லுமென்றார்.

வஸாவனஷவனதஸுபாதி வஸுபாஹொஹுதாஹுரிதாஹுரிஷெவ வு ணுஹ வாவாவாஹ | வுஹிஷாபவ தியொநுஹு வதிஸுஹுதாஹெய வஸயததூ கிஹித்யுநுதநுநாமதஸுநஹவதஸுஸொஹொஹுயம் வு ஸுஷஹெத்யவெசெவெதஹுஜ்ஜவஸுஸொஹொஹவதெதஸுஹஸுஹொஹுதஹுபுஹிஷொகூபஸுபுஹி || க்க ||

(ஸ்ர-ஹா-ரா-ஹா.) கீழ்ச்சொல்லியவாறு ஸ்வப்நத்தில் ஸம்பத்தப்படுகிற ரூபங் களை ஜாக்ரத்தசையிலடைவதில்லை. இதனால் இரண்டிதசையில் ரூபங்களும் இவனுக்கு உபநிஷிதால் காமத்தினால் விதையினுணுண்டாகியவையென்றிச் சுபாவமல்லவென் பது பெறப்பட்டது. (இரங்கராமாறுத்தில் ஸ்வப்நாந்தே) என்பது பாடம்.)

வஸாவனஷவனதஸுபாதி வுஹொஹொஹுதாஹுரிதாஹுரிஷெவ வு ணுஹவாவாவாஹ | வுஹிஷாபவ தியொநுஹு வதிஸுஹுதாஹெய வஸயததூ கிஹித்யுநுதநுநாமதஸுநஹவதஸுஸொஹொஹுயம் வு ஸுஷஹெத்யவெசெவெதஹுஜ்ஜவஸுஸொஹொஹவதெதஸுஹஸுஹொஹுதஹுபுஹிஷொகூபஸுபுஹி || க்க ||

(ஸ்0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்தச் சுருதிக்கு ஸகலமும் முன்போலவேயாம்.

தடிபுராவிலுள்ள உலெகுகிஷெகநுஸாஹாதி வலவடும்பாவரம்
வெவெவெவாய்வாருஷ வனகரவாஹாவந்தாவநா ஸாஹாதிவ்வாருகம்
வவபுராம்துவ || ௧௮ ||

(ஸ்0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த மூன்று சுருதிகளாலும் ஆரோஹண வரோஹண க்ரம
த்தினால், ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வபகத்திலும் ஜாக்ரத்திலும் இவன் படுப்பாடு வெளியிடப்ப
ட்டது. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் கூறுகின்றது. இந்தச் சுருதியில் ஒருபெரிய மீனானது
ஆறுகளில் சில போதிக்கரையிலும் சில போதக்கரையிலுமாய் இரண்டிடங்களில் ஸஞ்
சரிப்பதுபோல இந்த ஜீவனும் ஸ்வபகஸ்தானத்தில் சிலபோதும் ஜாக்ரத்ஸ்தானத்தில் சில
போதமாய் இரண்டு ஸ்தானங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

தடிபுராவிலுள்ள காஸொஸொடு நாவாஸா-வெணா-வாவிவரிவகடு
ஸ்ராம்தஸுத் ஹத்புவக்ஷஸஸுயாபெயவய்யுதவனவெவிவாய்வாருஷ
வனகஸாஸந்தாயபாவதியக்யுஸா-வெனா நகஸந்தகாரிகாரியெத நகஸந்த
வ்வாருவஸுதி || ௧௯ ||

(ஸ்0-ஹா-ரா-ஹா.) இந்த ஜீவன் இவ்வாறு ஸ்வபகத்தையும் ஜாக்ரத்தையும் தப
வித்து, வருத்தமடைந்த சுருடாக்ஷி முதலியவை மேலும் கீழும் திரிந்து சிரமப்பட்டு
கல்ல கூடுதேடிப் படுப்பதுபோல ஸாஷாப்தி ஸ்தானத்தை யடைந்து வயிக்குறின். அவ்
விடத்தில் ஒரு வஸ்துக்களையும் காண்பதில்லை; ஒன்றையும் விரும்புவதில்லை.

தாவாசுவெஸுதாவதிதாநாரிநாடுபாபாபாசொஸாஹஸுயாவி
ஹஸாவகாணிகாதிஷுதி ஸாக்ஷுநீலஸுலிபம்ஹஸுஹாதிதஸுடு
ஹிதஸுடுவரிணா-கூபபெருநம் வநீவநீநதிவ ஹவீவவிதாபயதிம
கூபிவவகதி | உஷெவஜாதுத்யாபஸுதிதடிதாவிபுயாரிகுடுதெ கூப
யக்யுடுஷவவராஜெவாஹடுஷெடி வவொடூலீதிநடுதெவொஸுடுவ
ரடுரெவொகூ || ௨௦ ||

(ஸ்0-ஹா-ரா-ஹா.) இவன் அதாவது இந்த ஜீவன் வந்திக்கென்ற நாகுகளில்
வந்திக்கும்போது ஜாக்ரத்தையில் காணுவதுபோல நாகாபயங்கரூபங்களையும் பார்க்கி
றான். ஸாஷாப்தி ஸ்தானத்தில் அஃதில்லை. நாகாவரணங்களான அந்நரஸங்களால் பூர்
ணமாயிருக்கின்ற அந்த நாகுகள் பல போக ஸதநமாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்
றன. ப்ரம்மத்தை யாச்சரியத்திருக்கும் ஸமயமாகிய ஸாஷாப்தியில் ஆத்மஸாக்ஷொழி
ய மற்ருன்றும் தோற்றதபடி கட்டினையிட்டிருப்பதால் அப்போது ராஜாவைப்போல்
ஸாக்ஷத்தையே அதுபவிக்கிறது.

தடிாசுவெஸுதடிதிவாசுவாஹதவாஸா-வயத் ரூபம் | தடி
யாவிபயாலியாஸுடுரிஷுதொநவாஹு)கிவநவெடிநாந்தாவெவி
வாய்வாருஷுபுராஜெநாநாஸா-வாவிஷுகொநவாஹு) கிவநவெ
டிநாந்தா || தடிாசுவெஸுதடிவகாஸித காரிகாரித் ரூபவத் சொ
காந்தா || ௨௧ ||

(ஸ்0-ஹா-ரா-ஹா.) ஸாஷாப்தி ஸ்தானமாகிய ப்ரம்மமானது, அபரிமித ஸாக்ஷ
பமாகியது; பாபஸம்பந்தமில்லாதது; பயபந்தமில்லாதது. அந்த ப்ரம்மத்தோடு இந்த
ஜீவன் ஸம்பந்தப்படும்கூடா தனக்கத்யத்தேஷ்டையான காயிகைத் தேகபாவனாமின
யும்போது எவ்வாறு வேருன்றையுமறியாதின; அப்படியே ப்ரம் ஸாக்ஷத்தையடைந்து
மற்ருன்றையுமறியாமல் போகிறது, அந்த ப்ரம்மம் அவாப்த ஸமஸ்தகாமம் ஆத்மநாக்
காதுப சிலம். கூடாந்ரகாம ரூபம், சோகதரம்.

(1960-மா-19-மா.) சுத்தாந்தம் ஸ்வரூபத்திற்கு ஒருவிதமான ஸாம்ஸானிக ஸம்பந்தங்கள் இடையாவாயானால், தாய் தந்தை லோகம் வேதம் தேவதை முதலியவற்றிற்குக் கட்டுப்பட்டதல்ல. தேவ ஸம்பந்தத்தில் வரும் ஜாதி பேத மில்லை; அதுமூலமாக வருகிற தோஷ ஸம்பந்தமுமில்லை. அப்படிப்பட்ட ஆத்ம ரூபம் நன்றாய் விளங்கும் தகை ஸைஷுனாதி என்னுதற்படுகிறதே.

(190-20A-19A-20A) எம்.டி.சி. தனையில் வந்துள்ளதாகியல்லாதது, இந்த ஆத்மாவிற்கு நுழைந்த என்மது இவ்வுருவத்தில்லாமல்வருவது. ஆத்மாவிற்கு இவ்வுருவத்தில்லாததையே கிடைக்கமாட்டாத்தனையோ? அது நாம்சமீபத்தில்வருவதனையோ? வேறு காரணமென்னெனில் கண்முதலிய காரண எம்மதற்குமையதாய் கொண்டு மற்றொரு வஸ்து அக்காலத்தில்லாமல்வருவதனையோ? அப்படிக்கிற்ற்தரணத்தோடு பார்வதற்கிடமுண்டு?

யடுக்கென ஜீவதி ஜீவயெனெனகன ஜீவதிநவநியூதாயு-
தெவிடவாரிவொவொவிடினெ விநாஸிதாநதுதஜிதீய ஜீவிதகொ
நஜிஹக்யபடிபசு || ௨௪ || யடுக்கெனரஸயகெ ரஸயெனெநநரஸய
கெநவநியூபதிந ரஸயகெவிடவாரிவொவொ விடினெவிநாஸிதாந
துதஜிதீயஜீவிதகொநஜிஹக்யபடிபஸயபசு || ௨௫ || யடுக்கெனவடிதி
வடினெநதன வடிதிநவநியூவடினெவிட வாரிவொவொவிடினெகெ வி
நாஸிதாநதுதஜிதீயஜீவிதகொ உநஜிஹக்யபடிபசு || ௨௬ || யடுக்கெ
தனஸுனெனாதி ஸுனெனெநதன ஸுனெனாதிநவநியூதாயு-
விடவாரிவொவொவிடினெ உவிநாஸிதாநதுதஜிதீயஜீவிதகொநஜி
ஹக்யபடிபஸுணயாசு || ௨௭ || யடுக்கெனநெநகெநாநெநெவதன ஜீ
நெநகெநவநியூதாஜீ தெவிடவாரிவொவொ விடினெகெவிநாஸிதாந
துதஜிதீயஜீவிதகொஉநஜிஹக்யபடிநதி || ௨௮ || யடுக்கெனவஸு
திஸுஸுனெநதன வஸுஸுதிநவநியூதாஜீவஸுனெந விடவாரிவொவொ
விடினெகெவிநாஸிதாநதுதஜிதீயஜீவிதகொநஜிஹக்யபடிபஸு
|| ௨௯ || யடுக்கெனவிஜாநாதி விஜாநெநகெநவிஜாநாதிநவநியூதா
விஜாநெகெவிடவாரிவொவொவிடினெ உவிநாஸிதாநதுதஜிதீயஜீவி
தகொநஜிஹக்யபடிபாசு || ௩௦ ||

(190-ஊ-194-ஊ.) க்ரணேந்திரிய வ்ருத்தியாலும் இரஸனேந்திரிய வ்ருத்தியாலும், வாசிக்ந்திரிய வ்ருத்தியாலும், ச்ரவணேந்திரிய வ்ருத்தியாலும், மனோ வ்ருத்தியா

ஆம், த்வஷ்டிகிரிய வ்ருத்தியாலும், புத்தி வ்ருத்தியாலும் ஜ்ஞாகப்ர ஸரணயில்லாமலிருப்பது அப்படிப் ப்ரஸங்கமும் ஜ்ஞாகமில்லாமையினாலும். அப்படியப்பட்ட- ஜ்ஞாகம் நித்யமாயிருக்கின்ற மனமாய் லதத் சபியில்லாமையினால். வேதென்னென்றால், அத்தத் த்ருத்திகளுக்கும் விஷயமாய்க்கொண்டு, அத்தத்தப் பதார்த்தங்க ளப்போது கேட்யில்லாமையாய் அத்தப் ப்ரஸரணயில்லாமையிருக்கின்றது.

யதுவா அந்நிலைவார்த்தாதெனொ உந்துதலெழுந்தெனாநுதி
வெ டெனொநாடி வையெடுநாநாடிவிடெனாநுதிபுணர்யாடிநா
நாநித தானொநாநாநெழுவெனொநாநிஜநாயகம் ||உக||

(190-மா-ரா-மா.) ஜாக்ரத் ஸ்வபக்கங்களில் கரண வ்யாபாரஸ்தானுண்டாயிருக்கின்றமையாலும் உபாதிதியினால் அப்ரம்மாத்தம வஸ்து தரிசுமுண்டாகின்றமையாலும் அவ்வித ஜ்ஞாமுண்டாகின்றது. தன்னையும் அப்ரம்மாத்தமக்ருக நிலைக்கின்றது.

ஸவிறுணகொடி ஸாரெஷெதொலவதெறுஷ ஸ ஹொகொஸூரே
விதினெஹநேநாஸாஸயாஜேவஹுணஷாஸுவரோமத்ரொஷாஸுவ
ரோ ஸாவெஷெஷாஸுவரொகொகணஷெஷாஸுவரே ஸூநாடிணத
னெஸுவநாநாஸூரநாநாநிஹதாநிநாநாநேவஜீவதி ||௩௨||

(190-10A-17-ஹ.) நீர் கலந்த நீர் போலஸ் வச்சுக் குதிய பரமாத்மாவும், ஸ்வச்சுக் குதிய ஜீவாத்மாவும் கலந்த ஸுஷுப்தியி லத்வைதமாயிருக்கின்றது. இப்படிச் சூ ஸுஷுப்தியாதாராகுதிய பரமாத்மா ப்ரம்மலோகமென்றும், பரகதிஎன்றும், பரமான்யம் பத்தென்றும், பரமானந்தமென்றும் ஜகதரை நோக்கி யானிருவெல்வர் உபதேசித்தனர். ஒமகாராஜரே என்று ஸம்பேததித்த அதுவாசனம் பண்ணினார். இந்தப் ப்ரம்மத்தினுடைய ஆதீந்ததேசத்தையே மோதிமுன்ன எல்லாநாள் பூதங்கள் யும் அதுபயி்கின்றனவென்றார்.

[illegible]

(1970-ஹா-ரா-ஹா.) அவன் மதுஷ்யாகளுக்குள், யெனவனம் முதலிய குணங்களுடையவனாய், ப்ரபுவாயிருக்கிறானே; அப்படிப்பட்டவனுக்கு ஆகந்தம் ஏற்படிப்பட்டதோ, அந்த ஆகந்தம் மதுஷ்யாகத்தமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த மதுஷ்யாகந்தத்தை நுதனாறாகப் பெருக்கித் தைத்தீரீயத்தில் பரம்மாந்தத்தை அனயிப்போகாதென்று கிரிபீதத்த்சொல்லியபடி யாழ்வாங்கியர் சொல்ல அதைக்கேட்ட ராஜா மோகேஷா

(1970-மார்ச்-மார்ச்) இந்த ஆதாரப் பல்புரணியை யடைந்து மோடிப்படுகிற மையத்தில் ப்ராணன்கள் அலினைக்கிட்டுகின்றன, அந்த மையத்தில் இட்கிரியைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஹாருதயகமலத்தை யடைந்து விடுகின்றன. அப்படி விஷயப் பரங்குமையின் விருத்தியைப் பிவணுக்கு வந்து ஐரோபியில்லாமற் போகின்றது.

(190-மா-பா-மா.) அக்காலத்தில் இந்தியங்களோடு எப்பிவித்தபடியினால் உருவம் முதலியவற்றை க்ரஹிப்பதில்லை என்று சொல்லுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்த ஜீவனுக்கு ஹ்ருதயத்வாரத்தில் ப்ரகாசமுண்டாகின்றது. அந்த ப்ரகாசத்தினால் இந்த ஜீவனுக்க்ரமிக்கிறான்; அவனுக்க்ரமிக்கும்போது முக்யப்ராணன் அதுஸரித்தத்க்ரமிக்கின்றது; அப்போது எல்லாப் ப்ராணங்களு முத்த்க்ரமிக்கின்றன. அக்காலத்தில் தான் அடையவேண்டிய யோரிஸ்மரைத்தோடு கூடினவனுக்கின்றான். இந்த ஸ்மரணமுடையவனையே அந்தப் ப்ராணவர்க்கங்கள் அதுவாதித்திக்கின்றன; அவனை வித்தையயும் கர்மங்களும் பூர்வாதயவவாஸனையு அதுஸரிக்கின்றன.

(190-மா-174-உா.) திருணஜலாவை (புறப்பு) ஒரு புல்லைப்பற்றியபின் முன் பற்றியிருந்த மற்றொரு புல்லைவிடவதுபோல் ஒருதேவதந்தையாசிரியிததுப் பூர்வதேவதந்தை விடுகிறான்.

(190-204-174-204.) ஸுவர்ணக்கரன், (தட்டான்) ஒருவிதரூபமுடைய பொண்ணை யறித்து மற்றொருவித கல்லரூபமுடைய பூஷணமாகச் செய்வதுபோல் இந்த ஜீவனம் முன்ன சரீரத்திற்கு உபநாசமாகிய தீவ்யத்தையே கர்மதானுணமாக மற்றொரு கல்ல ரூபமாக்கிக்கொள்ளுகின்றான்; தேவபித்தாதிசரீரங்களில் எதையாவது அடைகின்றான்.

பதாங்கவமார்த்தபேதங்கள். இரங்கராமாணுபாஷ்யத்தில் (பேசஸ்காரீ: என்பதற்கு, பட்டுப்புச்சி பென்று வேறு அர்த்தமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்வாஸ்யபிரதாஸ்யஹ்விஜாநிபொரெநாஸ்யம் பூரணஸ்யஸூகூட்டிப
ஸூராத்ரீயம் பூயிவீயம் சூவாரியொ வாயஸ்ய சூகாஸ்யிவ்ஹஜொரி
யொ தெஜொரியம் காஸிபொர் காஸியம்சூராயிபொ க்ஞாயிபொயஸி-
பொயா யட்டியஸவட்டியஹ்விஜெதஜிஹிபொ ஷொரியஹ்விஜா காரீயயா
வாரீயயாஸவதி ஸாயாதாரீஸாயாஸவதி பாவகாரீவாவொஸவ
திவாணுஃ வானுநகட்டிணாஸவதி வாவ்வாவெந | சபேரகஹா
ஹம் காஸிபவ்வாயாஸாயாஸவதி ஸாயாசூகாரொஸவதி தக்துஹ்
வதி யக்துஹ்வதி தக்துபூகாராநெ யக்துபூகாராநெதக்து ஸாவ
டிநெ || 10 ||

(ஸ்ர-ஹா-நா-ஹா.) ஜ்ஞாநமநன் ஸஹகாரமுடையவனாய்க்கொண்டு சக்ஷாநாதி
ஸகலேந்திரியங்களையுமுடைய பஞ்சபூதஸமாயயுத்தனும், தர்மாதர்மாதிகளையும் அதின்
கார்யமான சாத்திகோபாதிகளையும் புண்யபரபாதுகுணமாக ஸாத்வஸாது கார்யங்களைச்
செய்து அந்தந்தக் கார்யங்களுக்குத் தக்கபடி ஸூகதுக்கங்களை யடைகின்றான்.

தடெஷுஸூராகொஸவதி தடெஷஸூகூட்டியஹ்விஜெதஜிஹிபொ ஷொரிய
யொயத்ரீயஷகூட்டிஸூ | பூராவொஹம் கட்டிணஸூஸூ யதிஸூஹகரொ
த்யய | தஸூராவொகாதுநரெதஜெஸெவொகாயகட்டிணஹ்வி தகூ
யமொநொயாகாஸிபொநொயொ காரொரிஷொரி சூஹகரி சூதகாரிநத
ஸூபூரணா உதூரிஷிபுஸூஹவஸூ பூவொவொதி || 11 ||

(ஸ்ர-ஹா-நா-ஹா.) இந்த விஷயமாக இப்படிச் ச்லோகம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது.
இவனுடைய மதஸஸூ, எந்தப்பலத்தை யாசைப்படுகிறானோ அந்தப் பலாதுகுணமாகக்
கர்மவசத்தினால்தந்த ஸம்ருதியை யடைகின்றான் என்பது இந்த ஸம்ஸாரியானவன்,
எந்தக் கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அந்தந்தக் கர்மாதுகுணமாக அந்தந்த ஸோகங்களை
யடைந்து மீண்டும் கர்மசேஷங்களை ஆதரவிப்பதற்காக இந்த ஸோகத்தை யடைகின்
றான்; இப்படிச் சாமத்திலாசையுடையவன் படுமபாடிதுவாகின்றது; காமம் நீங்கின முழு
சூஷுவுக்குப் ப்ராணன்கள் உத்தர்மியப்பதில்லை; ப்ரம்மபாவத்தை யடைந்தவனாய்க்கொண்டு
ப்ரம்மத்தை யடைகின்றான்.

தடெஷுஸூராகொஸவதி | யடாவஸவெஹ்விஜெதகாரொயெஸூ
ஹ்விஜிதா | சுயரெதொட்டிபெதொஸவத்யுத பூஹஸிஸ்ரஹ்வித
டிபாஹிதிஹ்விஜிதாபூதகூபூதஸூராயிபெதவெரெஷெந் ஸாரீ
ந்ஸெநெ | சுயாஸிஸாரீரொ உபூதம்பூரணா ஸூஹவதெஜவஸ
வொஹம்ஹவதெஸஹஸூஷொரிதிவொவாஹநெகாவெவெஷெஹம் ||

(ஸ்ர-ஹா-நா-ஹா.) இவனுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற ஸகல காமங்களுமொழி
ந்தபின் இங்கே ப்ரம்மத்தை யதரவிக்கின்றான்; பாம்பின் தவ்கானது பாம்பினால் விட
ப்பட்ட பின்பும் பாம்புபோல் தோற்றுகின்றதன்றோ? அப்படியே சரீரமிருந்தாலும் அந்த
ஜ்ஞாநிக்கு அகங்காரமில்லை யாகையால், அதுவிட்டுப்போனதாகவே எண்ணப்படும்; இப்
படி உபதேசித்த உபதேசத்தைக்கேட்ட ஜநகர் யாஜ்ஞவல்க்யருக்கு ஆயிரம் கோக்களைத்
தானம்செய்வதாகச் சொன்னார்.

தடெஷுஸூராகொஸவதி || கணூஃவநூவிதக | வாராணொரிந்
ஸூஷெஷாநாவெதொரெபெவ | தெநயீராகவியதி ஸூஹவிஷஹம்
வொகரிதஸூஷுஷிதா || 12 ||

தலீம்முகுதநீலோஹம் விமலநீலாநிதொஹிதம் || ஸ
ஷவம்யாஸ்வஹாநாவிதம் தெநெதிஸ்வஹிதாணுகுநெ
ஜஸஸ் || ௧ ||

சுந்தர்தேவ விஸ்திதே விஜயாவாஸதே | ததொஹமஹதே
ததொயவிஜயாத்ரதாஃ ||கம்||

(புர-ஊ.) கேவலஞ் சுவர்க்கலோகாதிக்கர்மயபலன்சீனை யாணைப்பட்டுக் கர்மங்களை யதனுஷ்டிப்பவர்கள், ஸம்ஸாராதிகாரத்தை யடைந்து விடுவார்கள்; இப்படியே நித்யனைமித்தியாதி ஸைவ கர்மங்களையும்விட்டு, கேவலஜ்ஞாதிகாரத்தை யதனுஷ்டிக்கின்றபேர்களும் ஸம்ஸாரத்தையே யடைந்து விடுவார்கள்; நித்யனைமித்தியாதிக்கர்மங்களை விட்டுவிடுவது தாமஸத்தாகமென்று பகவத்கேதையில் பகவானுபதேசித்தபடி. அவற்றை விடுவது கூடாதாகின்றமையாலென்க. இதனால் ஜ்ஞாநகர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயமென்று நினைப்பீடுவேண்டும்; ஏனென்றால், ஜ்ஞாநம் தவிர்த்த மோகேஷோபாய மில்லை யென்பதும், ஜ்ஞாநமோமோகேஷோபாயமென்றும், கர்மங்களை ஜ்ஞாநத்திந்து அங்கமென்றும் ப்ரதிபாதிக்கின்ற (நாய்யபத்தா த்யகாயவியத்யந்தி) (புரமயிதாப்பிசோதிபயம்); தமேதம்போதாதுபசரேத்ப்ராம்மணவிவிதிஷுத்திபஜ்ஞேநாதேகே) இவை முதலிய ச்ருதிவசனங்கள் விரோதிக்கும்போது; ஆகையால் கர்மங்களை ஜ்ஞாநங்களாக அதுஷ்டித்துக்கொண்டு ஜ்ஞாநத்தை மோகேஷோபாயமாகப் பற்றவேண்டுமென்பது கருத்து. இந்த ச்ருதி ஈசாவாஸ்யத்திலும் படிக்கப்படுகின்றது.

(190-ஹா-191-ஹா.) ப்ரம்மாத்தம்ஜ்ஞாந மில்லாதவர்கள் ஸுகருஷ்யமான போகங்க ளை மரணத்தரத்திலடைகின் றார்கள்.

(1900-2001-19-1001) இந்த ஜீவன், தன்னை தேவதூதரிலிருந்துகொண்டும், பரம மாத்தமகனென்று அறிந்தவனுக்கு பராக்ரதுவிலையங்களில் ஆகையிலும்; ஆகையால் சரீர ஸம்பந்தமான பலன்களைப்பற்றிப் பரிதாபப்படமாட்டான்.

(190-மா-19A-மா.) இவ்வித அளர்த்த ஸங்கடத்தில் அகப்பட்டிருக்கின்ற ஆதமா எவனுக்கு ஸ்புடப்ரதாசப்படுகின்றதோ அவன் ப்ரம்மாத்தமனாகையால் அவனே எல்லா ராலும் அதரித்துப் புகிக்கத்தகவன்.

உடுவெலவலாடு தாயவிழ்வுடிபு நடுவெலிடு ஹதிவிநதிப் பவா
தழிதாபுரி தாஸைமலாது பெதொடி லெலிவாபீயாதி ||சு||

(ஸ்ரீ-ஹ-ரா-ஹ.) இந்த ஜம்மத்திலிருந்து அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்து க்ருதார்த்தர்களாகின்றோம்; அறிவாதபோது மகாநாசத்தை யடைவோம்; ஏனென்றால் அறிந்தால் மோக்ஷஸூகந்தையும், அறிவாதபோது துக்கத்தையும் அடையவேண்டி யிருக்கின்றதன்றோ?

யவெஷெகதேநுபஸ்யத்யுதாதாந்ஷெவஜிஹ்வா | ரஸ்யாநம்ஹிதஹவ்யஸ்யநகதெதாவஜிமாவதெ ||௧௫||

(ஸ்ரீ-ஹ-ரா-ஹ.) எல்லாவற்றையும் பரமாத்மகமாய்த் தெரிந்துகொண்டவனுக்கு ஒரு வஸ்துவிலும் கிந்தை ப்ரவர்த்திக்கமாட்டாது.

யஸாடிவாட்கூஷதரொஹொஹிவபரிவதடதெ | கஜேவாஜெபாதிஷாஜெபாதிநாய-ஹொட்வாஸதெத்யேகம் ||௧௬||

(ஸ்ரீ-ஹ-ரா-ஹ.) ஆயுஷ்காமஜ்ஞையுடையவன் காலபரிச்சேதமில்லாத ப்ரம்மத்தை ஆயுர்க்குணத்தோடுபாஸிக்கக் கடவன் என்பது கருத்து.

யஸிநுவபம்ஹபம்ஹஜா சூகாஸஸுபுதிஷ்டிதம் | கஜேவஜெபாதிநாஸிஷாநுபுஷ்டிதம் ||௧௭||

(ஸ்ரீ-ஹ-ரா-ஹ.) அஞ்ச பஞ்சஜகங்களையும் ஆகாசத்தையும் தரிக்கின்ற அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தவன் மோக்ஷத்தை யடைகிறான்.

புராணஸ்யுபாணஸிதவக்ஷுஷஸூகாஸுத ஸ்ரோத்ருஸ்யுஸ்ரோத்ரம் | சிதஸொபெபிநாவிஷாஃகெநிவிசுபுஷ்டிவாஸாணமே ||௧௮||

(ஸ்ரீ-ஹ-ரா-ஹ.) பஞ்சேந்திரியம் முதலியவற்றை யதஷ்டத்திருக்கின்ற ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர்களே புராணவித்துக்கள்.

சிநெலெவாநாடிஷட்யுநெஹநாநாவூகிம்ஹந | சிநெபாஸ்யுத்யுசாவொதிபஹநாநெவபஸ்யுதி ||௧௯||

(ஸ்ரீ-ஹ-ரா-ஹ.) அந்த ப்ரம்மத்தை யறிந்தவர்கள் ச்ரவணமகங்களுக்குப்பின் விசத்தமான மகஸ்ஸினில் ப்ரம்மம் காணத்தக்கது. அந்த ப்ரம்மத்தில் பேதத்தைக்காணின்றவன் ஸம்ஸாரத்தை யடைவான்.

வனகெபெவாநாடிஷட்யுநெதடிஷெபெய்யும | விரஜிவாசூகாஸாடிஷூகாஹொபுஷ்டி ||௨௦||

(ஸ்ரீ-ஹ-ரா-ஹ.) விரஜமாய் கிம்ஸமாய்ப் பரமாயிருக்கிற அந்த ப்ரம்மத்தையே ஸர்வாதாரமாகக் காணவேண்டும்.

கஜேவயிரொவிஜாயபுஜாங்கூலீகத ஸ்ரஹ்ணம் | நாநுயுரயாஹிஹஸாநாநொவிஜாபநத் ஹிதஜிதி ||௨௧||

(ஸ்ரீ-ஹ-ரா-ஹ.) அப்படிப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் புத்திசாலி த்யாகம்செய்துகொண்டு வர்த்திக்கவேண்டும்; ப்ரம்மமணன், ப்ரம்மகுணங்களை வெளியிடாத விண்சத்தங்களைச் சொல்லுவது கூடாது; வாக்குக்கு ச்ரமத்தைக் கொடுப்பதே அதில் ப்ரயோஜனமாகையாலென்க.

ஸவாஸாஷஹொநஜ சூதாபொயம் விஜாநயிம் புராணெஷுயவனஹொகஹுட்யசூகாஸஸூகாஸுமகெஸவட்யுஸஸஸவட்யெஸ்யாநம் ஸவ்யஸ்யாபிபதிஸூநஸாபுநா கஜேணாஹிபாஹொவாஸாபுநா கஜீபாநுபுஷ்டிவெஷுரவனஷஹொதாயிபதிஹெஷஹிதவாஸவாஷ

[illegible][illegible]

ஸபரோஃமஹேஸ்வரோ நமஸு நவாஹ்நாதுஸ்வாநு ஸக்யா
 சூ ஹணாய ஃமஹேஸ்வராய ஹணைந ஃமஹிவாதஸு வாஸ
 வெராய ஹீதஃ ||அ||

ஸயபாஸஸவஸுஜாயபாநஸுநஸாஹாநுஸவாநுஸகூயாடி ஹ
ணாயஸஸவஸுநாம ஹணைநஸஸவஸுவாஸஸவாநுஸகூ || கூ ||

ஸயபாவீணாயெ வாடிநாநாயெநவாகுரநு ஸவாநுவகூ
யாடி ஹணாய வீணாயெகூமுஹணந வீணாவாடிவாஸவொ
முஹீகஃ ||க௦||

[illegible]

ஸப்யாஸவா-ஸாஸிவாந் ஸகோ-ஹஸாயநநிவத் ஸவெ-ஷாந்
ஸஸா-நாந் தமெகாயநநிவத் ஸவெ-ஷாந் ரஸநாந் ஜிவெஹகாய
நநிவத் ஸவெ-ஷாந் மயாநாந் நாலிகெகாயநநிவத் ஸவெ-ஷா
ந் ராவாணாந் ஹக்ஷுரெகாயநநிவத் ஸவெ-ஷாந் ஸஸாநாந்
ஸோத்ரெகாயநநிவத் ஸவெ-ஷாந் ஸக்ஷாநாந் நகவஸாயநநி
வத் ஸவா-ஸா-விஜ்-நாந் ஹ்மயநிகாயநநிவத் ஸவெ-ஷாந்
கஜ்-ணாந் ஹஸாவெகாயநநிவத் ஸவெ-ஷாந் நாநாநா-ஸஸு
காயநநிவத் ஸவெ-ஷாந் விஸமா-ஷ்ணாந் வாய-ரெகாயநநிவத் ஸ
வெ-ஷாந் யுநாந் வாஹவெகாயநநிவத் ஸவெ-ஷாந் வெஹ-நாந் வா
மெகாயநந் || ௧௨ ||

ஸுயபாரெஸெயவவெநாநந்தெராவாஹு: க்ருத்ஸாரஸவநவா
 லெவவா சுரெயசிரதாநந்தெராவாஹு க்ருத் ஸ்ரீநவநவநெவெ
 தெவ்ர ஹதெஹுஸுதாய தாநெய்வாநாவிநஸுதிநெய்து
 ஸாஜாவ் துரெஸ வீதிநெவாவா யாஜவஹு: || ௧௩ ||

ஸாஹ்வாஸா நெடுதெயுநெதுவகா ஹமவாநு ரொஹாந்தோவீ
 ஷிவஹ்வா சுஹீரீவிநாநாதி க் வஹ்வாநவா கரொஹாந்தோஹம்
 ஸுலீலீவிநாநாதி க் வஹ்வாநவா கரொஹாந்தோஹம் || ௧௪ ||

யத்ருவிறெழுதகிவவதி தழிதாஹதாஃவஸுதி தழிதாஹதாஃ
 ழிவதி தழிதாஹதாஃநாஸயதெ தழிதாஹதாஃவிவதி தழிதாஹதாஃ
 ரதீஸுரெஹதி தழிதாஹதாஃநிஹதெ தழிதாஹதாஃநிஸுரதி த
 ழிதாஹதாஃவிவதி யத்ருவஸுரவஸுரவெதவா மஹதெதநகவ
 ஸெருதெதநகஜிவெருதெதநகநாஸயதெதநகஜிவெருதெதநக
 நகநிஸுரணபா தெதநகஜிவதி தெதநகநிஸுரெருதெதநகவி
 ஜாநிபாஹெருதெதநிஸுரவஸுரவிவதி தகெதந விவதிதாஃநாஸயதெ
 திநெதாஃதாஃநாஸயதெதநகஜிவதி தகெதநவிவதிதாஃநாஸயதெ
 ஸுமொநகஜிவதி தகெதநவிவதிதாஃநாஸயதெதநகஜிவதி தகெதந
 கெதநவிவதிதாஃநாஸயதெதநகஜிவதி தகெதநவிவதிதாஃநாஸயதெ
 ஸுரதெதநிஸுரவஸுரவிவதிதாஃநாஸயதெதநகஜிவதி தகெதந

(ஸா0 - ஸா - ரா - ஸா.) இந்தச் சருதிகளுக்கெல்லாம் வாய்மார்த்தம் முன்னமே சொல்லப்பட்டது. சில பதங்களுக்குப் பொருள் தேதப்பட்டிருக்கின்றன. அவையும் மிக முடியமானவை யல்லவாகையால் இங்கேழுதப்படவில்லை.

ஆறமத்யாயம் ஐந்தாம் பராம்மணம் ழந்நம்.

சுயேஷ் ஷப்ராஹ் ஸ்டீ.

சுயவந் பரவள திரைவழி தள திரைவழி மனவவநா ழனவவந்
வள திரைவழி தள திரைவழி மனவவந் பரவவநா களவநி காதளவநி
கக்காம்பிநு தளம்பிநு பராம்பிநு உராம்பிநு களவநி காமள திரை
மள தலை || ௧ ||

[illegible][illegible]

(190-191-192) மதுகாண்டத்திற்கு ஆகாயவம்சம் சொல்லியதுபோல இத் தக் காண்டத்திற்கும் சொல்லப்பட்டது. ஆகாய பரம்பரையை அதுணைநிப்பது அந்த யந்த முடியமாகையா இந்த விஷயத்தில் புகருத்தியில்லை.

சுறவது பாரம்மணம் முடிந்தது.

(ஸா0 = ஹா.) புதிதாய்ப்பெற்ற அந்தத்தைப் பசும் செய்தெவனும், சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறவனுமான வைக்காசரனைப் பரமாத்மாவாக உபாஸிக்கவேண்டும்; அந்தச் சந்தம் மரணபூர்வாவஸ்தையில் தெரியாது.

சுயநிர்வாகம், உணர்வு.

யுடாவெவ வார-வொடவாடுகாடுத்தி வவாபு-பாமத்தி
 வெவ வகது-விஜீவீதெயபாபயவகு-வாடுதநவ ஊபு-சுரு
 தெவ குடி-குராமத்தி-தெவவகது-விஜீவீதெயபா பபாபவ
 தெந வவாபு-சுரு-தெவவகு-பாமத்தி தெவவகது-விஜீவீ
 தெயபாபு-பாம-வாடுதந வவாபு-சுரு-தெவவகாடுகாம
 து-பொகடுவீ-தலி-நவதிபாபு-வீ-||௧||

(190-மா-நா-மா.) வாய், ஆதித்யன், சந்திரன் இவைகள் வழியிட உபாஸகன் பரமலோகத்தை யடைகின்றான். அசிராதி மார்க்கத்தில் சில சொல்லப்பட்டன. இத் தப்படி அந்த லோகம் சேர்ந்த அங்கு எப்போதும் ஸுகந்தம்.

சுயின் கராடி பாஸு ரஹ்மான்.

ஸ்கதெஜெ வரஃதவொயடி ஸ்ரீதஸுவுதெவரஃத் தெஹவ
 ஹொகஃஜயதீயவஹ வௌெஜெதெஜெவரஃதவொயம் வெ தஃரஃணு
 தீ ஹரஃதீவரஃத் தெஹவஹொகஃஜயதீய வஹவௌெஜெதெஜெவர
 ஃதவொயம் வெ தஃரஃணவஹுடாயதீவரஃத் தெஹவஹொகஃஜயதீய
 வஹவௌெஜெ || ௧ ||

(190-ஹா-100-ஹா.) வ்யாதிபீடைச் மசாநகமகம் தஹகம் இவற்றைத் தபஸ்ஸாச
த்யாபிக்சிற்றவனுக்கு உத்தமலோக ஜயமுண்டாகின்றது.

சுயசிக்ஷாபாஸ்ய ரக்ஷணம்.

[illegible]

(190-ஆம்-ரா-ஆ.) சிலர் ஆங்கம் பராமமென்றார்கள், சிலர் பராணை பராமமென்றார்கள். இப்படியல்லது, ஒன்றைவிடப்போதொன்று விகாரத்தை யடைந்ததன்மேலே ஆகலா விவரிக்கப்படும் பராமம். இப்படி யறிஞ்சுவன் மகன்களென்று மகனென்று பரந்தருடன் சொல்லுகிறபேட பிதா, அந்தபராணைகளை விடுமென்றுபாஷி ட்களென்றுமெல்லாம், அப்படியுபாஸிப்பவனுக்கு எல்லா துடவதன் முண்டாகின்றதென்றுமப்பெச்சிந்தித்தல்.

[illegible]

சுயுத-த-டி-ம-ஸ-ர-ஹ-ண-டி.

[illegible]

(1900-ஹா-1901-ஹா.) கையதிரியை உபாஸிக்கும் விதி சொல்லப்படுகிறது. முதலாவது பதம், பூமி, அந்தரிக்ஷம், த்வணா என்பது இது எட்டெழுத்தடங்கியது இப்படியே மூன்றாவதாக உபாஸிக்கு மகனுக்கு மூன்றாவத்களிலும் ஐயிசுரிகெண்டியவதற்ன் ஐயமுண்டாகும். இப்படி இருக்கு, பஹுஸ்சு, ஹாஸம். இது இரண்டாவது பதம். இத்தப்படி த்ரபியாக உபாஸித்தவனுக்கு கேதோர்த ஹைல பஸ்சாகும் கிடைக்கும். இப்படியே ப்ராணன், அபாசம், க்யாசம். இது மூன்றாவது பதம். இத்தப்படி யுபாஸித் தவனுக்கு ஹைல ப்ராணி ஐயமுண்டாகும். மண்டப்பருகுனை ஹைலாவது பதமாக உபாஸிப்பவன் அத்தப் பருகுனைப்போல் திருத்தியையுடையவனாகான்.

[illegible]

ஊ-உறிபுவெவலுதும் தலூராடிபிடிநிடி விவரோநாவெயாநாஹெடி
ஸபுடிஹெடுளஷிதிபவவஸு-ஸபாடிஹெடிஸபுடிதிதலூரவவஸுடிபுர
தகெடுததூதும்வெவ பூத்பிதா பூரெணாவெவவெவ ததாவெ
பூத்பிதா தலூராடிஹு-ஸபுத ஸதூரெடிதீய உதெடுவெடுஷாமா
யதூபுரபூதபூரெண பூதிபிதாவெடுஹெஷா மயாத் ஸுதெ பூ
ராவெவ மயாத் தூரணாத் ஸுதெ-தடிபுரபூத ஸுதெ-தலூரா ஹுயதி
நாஹெவாவெடுத ஸாவிதீ தூராவெடுஹெடுஷவ ஸவலூ காஹெத
ஸு பூரணாத் ஸூபதெ ||ச||

(ஸு-ஹா-ஸா-ஹா) இத்தக் காயத்ரியானது அந்தத் துரியத்தில் ப்ரதிஷ்டை
யடைகின்றது; அந்தத் துரியமும், ஸத்யத்தில் ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கிறது. ஸத்ய
மென்பது ததூரிரித்திரியத்தை. ஏனென்றால், கேள்விப்பட்டவன் வார்த்தையிலும் கண்
டவன் வார்த்தையை மெய்யாகக் கொள்ளுகின்றோமல்லவா? அந்தஸத்யம் பலத்தில் ப்ர
திஷ்டை யடைந்திருக்கிறது. பலம் என்பது ப்ராணனை ஸத்யத்தைவிடப் பலமாதாரமா
கின்றமையால் சிறந்தது. இம்முறையாலே காயத்ரி அந்தயாத்மத்தில் (அதாவது ப்ராண
னில்) ப்ரதிஷ்டைடைய யடைந்திருக்கின்றது. இது சுயங்கொன்ற ப்ராணனை இரகஸித்
கின்றமையால் காயத்ரி மென்று பெயரையடைந்திருக்கின்றது. ஆசார்பலூபதேகித்கப்
பட்ட ஸாவிதீயும் இதுவேயாம். ஸவிதாவாடிய ஸதூரியனைத் தேவதையாக உடையதன்
றே? ஆக ஸாவிதீய காயத்ரியும்.

தாந் வெஹதாவெடுத ஸாவிதீ தூரவூ-ஹவநாஹு-வாபு-மந-
ஷு-ஸெவதூவ தூ-ஸு-ஸி உதிநகயாக-யாபு-ஹுயதி வெவ ஸாவிதீ
தூ-ஸு-ஸபாடிபிஹவரகவெடுவெவ ஸுபிவபு-திமூலாதிநெஹவடி
யதூரவகநூநவடி பிதி ||ஊ||

(ஸு-ஹா-ஸா-ஹா) சிவர் ஸாவிதீயை அதுஷ்டி ப்ரதஸ்தெனென்று அதற்குச் சிவ
காரணங்களைக் கூறவது யுத்தமன்று. மந்தென்னவென்றால் காயத்ரியே ஸாவிதீயா
கக்கொள்ளவேண்டும். இப்படியறித்ததனுக்குத் தாம் வாங்குவதினுண்டாகும் தந்தப்
பாபங்கள் ஸம்பவியாவாம், அது காயத்ரி ப்ரபாவ மென்றாக.

ஸபஹுயத் ஸிபெநாகொபுணாபுதிமூலியாதொஸுரவணதத
யஹெடிவாபு யாடியபாவதிபு-யீவிடிபாபாவதி மூலியாதொ
ஸுரவணததீய-வடிவாபு யாடியபாவதிபு-பூரணியவாவதி மூலி
யாதொ-உஸுரவணததீய-வடிவாபு-யாடியவாபு-வணதெடிவ-தூரீ
யடிஸபு-தவடி-வெராரஜாபவணதவகிதெநவகெ நவநாவு-க
கஉவணதாவதி மூலியாஸ் ||சு||

(ஸு-ஹா-ஸா-ஹா) காயத்ரிபாதம் பாத்தஞ்ஞாத்தால் த்ரிலோகாஹபவமும், த்வி
தீயபாத்த ஞ்ஞாத்தால் வேதோத்த பலன்களும், த்ரீதீய பாத்தஞ்ஞாத்தால் ஸர்வ ப்ராணி
பலன்களு முண்டாகின்றன. காங்காவது பாத்ததை யறித்ததற்குப்பலம் ஞ்ஞாத்யமே
பந்திரேவமபுலன் ஒங்காது.

தலூரவவலூநாமாயதூரெஸு-கவஜிபிபிதிவடி உதூ-ஷடி
வடிவி-நவவிவடி-வெவதெவெ-தூரீயாய ஹு-காபவ-காய வெராரஜ
டிவ ஸாவெடிவாபு-வடி-ய-புடிஷு-ரவாவெடுஷகாரெடிவாபு-பிதி

(1970-ஊரா-70-ஊரா.) அந்தக் காயத்ரிக்கு உபஸ்தாநமத்திரம் என்னவென்றால் காயத்ரியாகின்றாய், ஏக பதியாகின்றாய், த்விபதியாகின்றாய், த்ரிபதியாகின்றாய், சதுஷ்பதியாகின்றாய், அபியமுஷ்யதாதின்றாய் உணர்கு நமஸ்காரம். சாண்காவதின்பொருட்டே நமஸ்காரம். அந்தத் துரியமே (தர்சத) மென்றும் (பரோஹஜ்) என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. சத்ருகலவக்ருர்த்தாயிம் இந்த இஷ்டத்தையெல்லையே வேண்டாம் என்று தன்னுண்குர்த்தாயிம் இந்த இஷ்டம் என்னை யடைவவேண்டமென்றும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இப்படிச் சேர்த்து உபஸ்தாநம் செய்தாலப்படிக்கே இஷ்டப்படியாகின்றது.

ஊதடிவெதஜநகொவெ டெஹொவ-விஜோஸி-தராஸிஜோவா
பன்-ஹொயாபயதி-திடி ஸ்ரொகா சுயகயந் ஹவ்ஹொதொவஹவ்.தி
சொவந் ஹொஸாஸிஜோணவிஜாநகாரொதி ஹொவாஅதஹொ சுநிரொவ
சொவயடிஹொ சுவிஸஹிவாநாவஹொடிபதிவவ-டுவெத-தாந்ஹொதொ
வந் டெஹெவெவ்விடிடி விஸஹிவவாபொகா-ரொதவவ-டுவெத
ஜோயஸா-டி: வொதொஜரொட-டுதவ வெதி ||௮||

(1900-2000-1900-2000) ஆகத் தரக் கி யாகிய படிவரைப் பார்த்துக் கொல்லியது யாதெனில், காண் காயத்தீவித்தென்கிறே; அப்படியானால் ஏன் பாயியாயிருக்கிறதென் பது. அதற்கவர் சொல்லிய பதில், காண் காயத்தீ முகத்தை யறியாமலில்லப்படியாயித் தென்பது. இதனைக் கேட்டு உபசரிக்கத்தகுந்த யாதெனில் முகமாகியது அத்தி இதையறி க்தால் பரப்புகென்கெனல் தத்தல்களையிலும், கத்தலையுப் பூத்தலாகென்கெனல், இப்ப துக்கெல்லாம் சொல்லியது வைத்தென்கையாகிய இக்கரோயம்.

சுபுவந்திரபாஸ ரஹ்மணு.

ஹிரண்யபெநவாக்ரெணஸக்யஸிராவிஹிக்ஃஸம் | தத்வம்வசி
ஷ்ணவாப்யுணஸக்யபிஃபுப்யஷ்டபெ | வசிஷ்ணெகஷெப்யஸிஸ்யபு
புராஜாவக்யவ்ருஹஸநிந | ஸகிஹெகெஜொயதேநரஃவம் சுஜொண
கிகெதேவஸுரபிபொஸாவஸளவாஸுஷ்டெஸொஹிஷ் | வாயுநநி
ஜிதபெபிஷ்டெநதீஸரீரம் | ஒம் க்ருதொஸுரக்யதீஸுரக்ய
தொஸுரக்யதீஸுர | சுமேநயஸம்வயாராபெ சுஸாநிஸாநிதெவ
யுநாவிஷ்டாந | யுபெயயுஷ்டுஹுஸாணநெநா ஹியிஷ்டாநெநநி
உகிஃஸிபெ || ௧ ||

பதாப்ய வாந்த பேதங்கள். இந்தச் சுருதிகளுக்கு ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்தின் கோட்பீடம் அந்தமெழுதப்பட்டிருக்கிறது; அவ்விடத்திலும் இந்த வாக்கியங்கள் படிக்கப்பட்டனவாஸென்றாக. ஆதலாலின்று பொருள் சொல்லப்படவில்லை.

ஏழாவத்யாயம் முடிந்தது.

ஸ்ரீ மாரபெருமாடிக்.

புதுமுகராணிகொவநிஷக் கவுடிராய்யர்.

அடிவழி, அறிவு, உணர்வு.

உள்ளே! பொதுவென்கொண்ட சூழ்நிலைக்குள்ளே
 சூழ்நிலைக்குள்ளே! பொதுவென்கொண்ட சூழ்நிலைக்குள்ளே
 சூழ்நிலைக்குள்ளே! பொதுவென்கொண்ட சூழ்நிலைக்குள்ளே
 சூழ்நிலைக்குள்ளே! பொதுவென்கொண்ட சூழ்நிலைக்குள்ளே

(ஸ்ரீ-ஹ-நா-ஹா) இவ்வந்த ச்ரேஷ்ட குணவிஷ்டப் ப்ராணோபாஸகன் யா கோஷ்டிகளில் இயேஷ்டனாயும் ச்ரேஷ்டனாயுமாகினான்.

யொஹவெவவலிஷ்டாம்பெடி வலிஷ்டாஸாநாம்பவதி வாபெவவலிஷ்டாவலிஷ்டாஸாநாம்பவதிஷ்டாம்பெடி வலிஷ்டாஸாநாம்பவதிஷ்டாம்பெடி ||௨||

(ஸ்ரீ-ஹ-நா-ஹா) வலிஷ்ட குணவிஷ்டவாகு பாஸபரன் வலிஷ்டகுணமுடையவனாகினான் வஸுமாதாகினான் என்பது. வஸுநம் வாக்கியஸு மானுக்கரணையாலே வாக்குவலிஷ்டமாகின்றது.

யொஹவெவ ப்ரதிஷ்டாம்பெடி ப்ரதிஷ்டாம்பெடி ப்ரதிஷ்டாம்பெடி ப்ரதிஷ்டாம்பெடி ப்ரதிஷ்டாம்பெடி ப்ரதிஷ்டாம்பெடி ப்ரதிஷ்டாம்பெடி ப்ரதிஷ்டாம்பெடி ப்ரதிஷ்டாம்பெடி ப்ரதிஷ்டாம்பெடி ||௩||

(ஸ்ரீ-ஹ-நா-ஹா) ப்ரதிஷ்ட குணவிஷ்ட சகாபருபாசகன் ப்ரதிஷ்டைபலத்தையடைகின்றான். ஸமவீதம் ஸ்தாநங்களில் கண்ணு கண்டு ப்ரதிஷ்டையடைகின்றானாகையால் கண் ப்ரதிஷ்டை குணமுடையதாகின்றது.

யொஹவெவபிஷ்டாம்பெடி வலிஷ்டாஸாநாம்பவதி வாபெவவலிஷ்டாவலிஷ்டாஸாநாம்பவதிஷ்டாம்பெடி வலிஷ்டாஸாநாம்பவதிஷ்டாம்பெடி ||௪||

(ஸ்ரீ-ஹ-நா-ஹா) ஸம்பத குணவிஷ்ட ச்ரேஷ்ட ரோபாஸகன் செய்பவனுக்கு இஷ்டமெல்லாம் கைகூடும். ச்ரேஷ்டமுடையவனுக்கே வேத ஸம்பத்தியுண்டாமாகையால், ச்ரேஷ்டம் ஸம்பத குணவிஷ்டமாகின்றது.

யொஹவாகுயதநாம்பெடியதநாம்பெடி வலிஷ்டாஸாநாம்பவதி வாபெவவலிஷ்டாவலிஷ்டாஸாநாம்பவதிஷ்டாம்பெடி வலிஷ்டாஸாநாம்பவதிஷ்டாம்பெடி ||௫||

(ஸ்ரீ-ஹ-நா-ஹா) மகஸ்ஸை ஆயதமென்று பொலிப்பவன், அனைவர்க்குமா ச்ரயனாகான். இந்திரியங்களுக்கு மகஸ்ஸை ஆச்ரயமாகையால் ஆயதமாயிற்று.

யொஹவெவ ஜாவதிஷ்டாம்பெடி ஜாவதிஷ்டாம்பெடி ஜாவதிஷ்டாம்பெடி ஜாவதிஷ்டாம்பெடி ஜாவதிஷ்டாம்பெடி ஜாவதிஷ்டாம்பெடி ஜாவதிஷ்டாம்பெடி ஜாவதிஷ்டாம்பெடி ஜாவதிஷ்டாம்பெடி ஜாவதிஷ்டாம்பெடி ||௬||

(ஸ்ரீ-ஹ-நா-ஹா) உபஸ்தேந்திரியத்தை ப்ராணாபதியாக உபஸ்தவன் புத்தாதிஸ்குத்தியை யடைவான்.

தெஹவெவபிஷ்டாம்பெடி வலிஷ்டாஸாநாம்பவதி வாபெவவலிஷ்டாவலிஷ்டாஸாநாம்பவதிஷ்டாம்பெடி வலிஷ்டாஸாநாம்பவதிஷ்டாம்பெடி ||௭||

(ஸ்ரீ-ஹ-நா-ஹா) இந்த ப்ராணன்சென்றி இந்திரியங்கள் ஆத்மாவுக்கு ச்ரேயஸ்ஸை யுண்பெண்ணுகிற விஷயத்தில் விவாதப்பட்டுக்கொண்டு ப்ரம்மாவின் ஸமீபத்தில் சென்றன; ஏதென்குள் யார் பெருமை யுடையவரென்று கேட்டன. அதற்கவர் சொல்லியது உங்களில் யாருடையவியோகத்தில் இந்தச்சீர்த்தை மேயமாகப் பிணக்கின்றார்களோ அவரே வலிஷ்டரென்று.

வாமொவதாஸாநாம்பவதி வாபெவவலிஷ்டாவலிஷ்டாஸாநாம்பவதிஷ்டாம்பெடி வலிஷ்டாஸாநாம்பவதிஷ்டாம்பெடி ||௮||

ஊதஃ ப்ராணெநவஷுநுஸகூஷா ஸுணநுஸாடுத்ரண விஷாந்
வெஸரிநலாபு ஜாயிராநாரெதவெஸவரிஜீவிஷ்டதி ப்ர விவெஸஹவாஸி

(ஸ்ர-ஹ-ரா-ஹ.) அப்போது முதலில் வாங்கித்தியமானது சரீரத்தைவிட்டுப்
புறப்பட்டு ஒருவருடம் கழித்து வந்து என்னை விட்டு நீங்கள் எப்படி ஜீவித்திருந்தீர்கள்
என்று கேட்க, உலகத்தில் ஊழைமனைப்போல் மற்றுண்டான இக்கிரிய உட்பாரங்க
னோடு ஜீவித்திருந்தோம் என்று சொல்ல, வாக்குச் சரீரத்தில் ப்ரவேசித்தது.

உக்ஷுஹொபுதூரிகததவதூரம் ப்ரொஷுநாமதொரவாஹகயரி
ஸகதரிஷுதெ ஜீவிதூபிதிதெஹொவாஸுபாசுநா சுவஸுநுதவக்ஷுஷா
ப்ராணநுஃ ப்ராணெநவஷுநொவாஸுபாசுநுதவஸுநுதவக்ஷுஷாவி
ஸரிநலாபு ஜாயிராநாரெதவெஸவரிஜீவிஷ்டதி ப்ர விவெஸஹவக்ஷுஃ ||க||
ஸுராத்ரீஃ ஹொவதூரிகததவதூரம் ப்ரொஷுநாமதொரவாஹக
யஸகதரிஷுதெஜீவிதூபிதிதெ ஹொவாஸுபாசுநா சுவஸுநு
ஸுராத்ரணப்ராணநுஃ ப்ராணெநவஷுநொவாஸுபாசுநுதவக்ஷுஷாவி
ஷாந் வெஸரிநலாபு ஜாயிராநாரெதவெஸவரிஜீவிஷ்டதி ப்ர விவெஸஹ
ஸுராத்ரீ ||க||. தோஹொவதூரிகததவதூரம் ப்ரொஷுநாமதொரவா
ஹகயஸகதரிஷுதெஜீவிதூபிதிதெஹொவாஸுபாசுநா சுவஸுநுதவக்ஷுஷாவி
ஸரிநலாபு, ணநுஃ ப்ராணெநவஷுநொவாஸுபாசுநுதவக்ஷுஷாஸுணநு
ஸுராத்ரணப்ராணநுஃ ஜாயிராநாரெதவெஸவரிஜீவிஷ்டதி ப்ர விவெஸஹரிநுஃ
||க|| ரொதொஹொவதூரிகததவதூரம் ப்ரொஷுநாமதொரவாஹகயரி
ஸகதரிஷுதெஜீவிதூபிதிதெஹொவாஸுபாசுநா சுவஸுநுதவக்ஷுஷாவி
ஸரிநலாபு, ணநுஃ ப்ராணெநவஷுநொவாஸுபாசுநுதவக்ஷுஷாஸுணநு
ஸுராத்ரணப்ராணநுஃ வெஸரிநவெஸவரி ஜீவிஷ்டதி ப்ர விவெஸஹ
ரொதஃ ||க||

(ஸ்ர-ஹ-ரா-ஹ.) இப்படியே கண் காது மனம் இராதஸ்ஸம் இவைகளும் சரீ
ரத்தை விட்டு வருகாலம் வெளியிருந்த ஜீவித்த ப்ரகாரத்தை ப்ரணம் பண்ண அந்
தந்த இக்கிரியங்களிலுநாதவ இரோதிரியங்கனோடு ஜீவிப்பதபோல் ஜீவித்தோமெ
ன்ன, அந்த இக்கிரியங்களும் சரீரத்தில் ப்ரவேசித்துவிட்டன.

ஸபஹப்ராணதூரிஷுநுபா ரிஹாஸுஹயஃ வெஸநுநுஃ வயீ
ஸஸகதரிஷுநுஸுபுஹெஷுவத் வெஸவெஸாநாணநுஸு வஹதெஹு
வாஸாபுஹவதூரிஷுநுதவஸுநுதவக்ஷுஷாவிஷ்டதி ப்ர விவெஸஹ
ஸிகுரூதெதததெபி ||க||

(ஸ்ர-ஹ-ரா-ஹ.) அப்போது முய் ப்ராணன் சரீரத்தைவிட முயன்றது அப்
போது எல்லா இக்கிரியங்களுக்கு முத்திரை முண்டாம்படியாய் விட்டது ஒரு வெறிய
குறிரை உச்சத்தைப் போத்துக் கொண்டு இம்முததபோலாயிற்று. அப்போது மற்ற
விக்கிரியங்கள் சீ உத்தரயியாதே; உன்னை விட்டு நான்கள் ஜீவியோம் என்று சொல்லின.
அதற்கு முய் ப்ராணன் என்னைப் பூசியுக் கொண்டு கேட்டது.

[illegible]

(190-மா-ரா-மா.) அந்த வாக்கு நீயே வலிவிட்டதென்றும், கண் நீயே ப்ரதி
 வ்டையென்றும், காது நீயே ஸம்பந்தென்றும், நீயே ஆபதபென்று மாஸஸும், நீயே
 ப்ராணியென்று இரோதஸஸும், தந்தம் குண சக்தியை ப்ராணிக் கெய்தறிந்து ப்ராண
 ன்னேகெய்தன. இப்படி குணதாண் செய்க இத்திரியங்களைகோகை அந்த கஸ்த்ரண
 கண் ப்ராணன் கேட்க, கோரி ஸ்ரீ ப்ராணிக் குணது அக் குமுளக்கு அந்மன். இல
 மேல ஸ்த்ரண் என்றும் இப்படி யறிந்தகணுக்கு அபவ்ய பக்ஷணம் துவ் ப்ரதி க்ரஹ
 முதலியதோஷங்கள் புதிராகென்றும், அப்ய வஸ்த்ரமென்பதற்குப் ப்ரோகத பூர்வாத்
 ராம மங்கன் மகங்கன் செய்யும்பதோ ப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரமாக கிண்கிணுங்கன் என்று
 சொல்வீன்.

இப்படி எட்டாமத்தியாயம் முதல் பாரம்மணம் ழற்றும்.

சுயதீபி:ப்ரஹ்மணம்.

ஸ்ரீமதகௌடமீசுவர சூர்யனெய்வஞ்ஞானநாம்பரிஷ்ட ஶோஜமாஸி
ஸ சூஜமாஸிஸெவலி, பூபாஹணம் வரிவாரயபோணம் தஸீக்ஷாஸு-
வாடிசு-ஸாரா ந ஹிதிலமொ ந ஹிதீபுதிஸு-ஸுரதாநாஸிஸெநாஸு-
வீதெ, தெநாஸிதிஹொவாஸ ||௧||

(1900-மா-1910-மா.) ஆளுனி குமாரசுவிய உவேத கேது பாஞ்சால தேசத்தி
வித்தவ் கோஷ்டியை ஜபித்தத்தொண்டு தண்ணி உபசரிச்சிற்ற ஜீபல புத்திரனுவிய ப்ர
பாலனை ஜாஜாவினுடைய ஸதஸ்ஸங்கு வந்தான். அவனைப் பார்த்து குமாரசுவே
ரன்ரு ஸம்பரோதித்தான். அந்தப் பொருள் ப்ரதிவசனம் சொன்னான். பிரதவினன்
இன்றுகாபதேசம் பெற்றிரோவெனறான். அதற்கு இந்த சவேதகேது ஆமென்றான்.

வெதுயயெள: பூஜா: பூயதெதா விபூதிவடிதா க உதிதெ
கிஹொவாஅவெதொயாயெலெஹொகொ வுநாரவடிதா க உதிதெதி
ஹொவாஅவெதொயாயாவுளஹொகவ்வ வஹு: வி: வாந:வாந:
பூயயி: ந:வ:பூய:தா க உதிதெதிஹொவாஅவெதொ யதியாரா
ஹு:தா: வி: ஹு:தாயாராவ: வா:வ:வாஅவொஹுதாஸி:நாயவடிதா
க உதிதெதிஹொவாஅவெதொ டெவயநவ்யுவாவ: பூதிவடி: வி:
தூயாணஸ்யுவாதூதா டெவயநவ்யா வநாந: பூதிவடிதெவி:
தூயாணவாவிததி: பூஹெவ:வய:க: | டெவ்ய:கிஸ்யுணவ:விதூ

(1900-லா-19-லா.) இப்படிச் சொன்ன சுவேத கேதுவை ராஜா கேட்டார். மரணமடையும் பேர்கள் எப்படி கல்லாகி யடைகிறார்களென்பது தெரியுமா? அறியேன். மீண்டு இந்த லோகத்தில் ஐம்மெடுக்குக் காரணம் தெரியுமா? அறியேன். சுவர்க்கல்லோகம் பிரம்பாமலிருப்பதற்குக் காரணம் தெரியுமா? அறியேன். எத்தனையாவது ஆஸ்திரியல் அப்படி என்கிற பூதஸங்கடம் புருஷாகாரத்தை யடையுமா அதுதெரியுமா? அறியேன். தேவலாக பித்ருயாணங்களை யடையும் இது தெரியுமா? அறியேன். இது வேதமோதம் விஷயமென்றோ? எல்லாப் பாவனிகளுக்கும் இந்த இரண்டெடுபிகளிலேயே செல்லுதல் தனவன்றோ என்று சொல்லியும் இந்தப் ப்ரச்சாங்கரில் காடுனென்றையமறியேனென்றும்.

சுடுபெயர்நெய்வலெதெவரீநயாதுகூட நாடிதெவலதின்குராரீபு
 டுடிசவலகுஜமாரீபிதார்தத் தெவாவெதி வாவகிவெநாஹவாநு
 வாரநாபரிஷ்டநவெவாதிதிகயந் ஸுடுபெயர்திவெநாரீபுநாநா
 நுஸுநாபுராநீதெதாரெநகணநவெடுதிசுதெதெதீ இதிஹ
 வுதீசுதநாநாஜமாரா ||௧||

[illegible]

(190-204-194-204.) அவர் ஆதாவது பிரதா சொல்லுகின்றார். காண்பித்த விஷயமெல்லாமுனக்குச் சொல்லியே இருக்கின்றேனென்று நீ கீனைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்த விஷயங்கள் எனக்கும் தெரியா; நாயிருவாரேமே போய்விட்டதி வினையறிந்த வரவேண்டும் என்று பிரதா சொல்ல, புத்தன் கீரே போய்த் தெரிந்துகொண்டு வாரும், நான் வருகின்றேன் பங்குத்திந்திச்சென்று சொல்ல கொதமகொன்றிற் அவனுடைய பிரதா அந்த நாளிலிடம் செல்வது அரசாங்கம் அந்தக் கம்ப முதலியவற்றை எவ்வாறு உபசாரம் செய்து உமக்கு வேண்டிய தருகிறேனென்றும்.

வெஹாவாவுபு விஜாநொரிவனவுவொராயாங்குலாநஸுராவெநெ
வாநொரிவாவுபுயாவுபுயெபு உவீதி ||௩||

(100-101-102-103.) எனக்கு வரங்கொடுப்பதாய்ச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையுண்மையா
வின், என்னுடைய குமாரனைக் கேட்ட விஷயங்களை கானறியச் சொல்வென்மும்.

வெஹாவாவு வெஹெவொவெவெ மனதொதபுரெவொ லாநுஷா
ணாஸு உவீதி ||௪||

(100-104-105-106.) நீர் கேட்கும் வரமானது தேவ ஸம்பந்த முடையது; மதுஷ்
யாந்தமான வரங் கேளுமென்றான் அந்த ராஜன்.

வெஹாவாவு விஜாயகெஹாலிஹிரணுஸுராவாதுமொ சுபா
நாடாலைநாடு வ வாஸாணாவாரியாநஸுராவெநாஹவாது வஹைரந
நஸுராவரநுநஸுராஹுவொநொஹைதிவெவெ மனதகீதெயுநெ
வாவா உதபுரெவெபுஹைவநுதிவாவாஹவெவெ வறவபு உவயதி
வெஹாவாயநகீதொடாவா ||௫||

(100-107-108-109.) கௌதமர் சொல்லுகின்றான், யானை குதிரை தாஸவர்க்கும்
பொன் முதலிய ஸமஸ்த்ததையும் கொடுப்பவனுடைய நீ, இந்த நாள் கேட்ட வரத்திற்கு
அதாதாவாகக்கூடாது. இப்படிச் சொல்லக் கேட்ட அரசன், சாஸ்த்ரப்படி சிஷ்யன்
முறை சப்பாமல் இருந்து அறிந்துசொன்னலாமென்று சொன்னான். அப்படி வாக்கினால்
சிஷ்யபாவத்தை இடைசந்தார். ஏனென்றால் ப்ராம்மணர் தக்கஆசார்யன் கிடையாதபோது
தாழ்த்த ஜாதியாரை ஆசார்யனாக வரிக்கும்படி கேரிட்டால் முடியமான சக்ருகை முத
லிய சிஷ்ய வ்ருத்தியைச் செய்யக் கூடாதன்றே சொல்லுவதே தர்மமாகும். இத்தப்படியே
முன்னோர்களுடைய அறத்துடனும் ஆகையாஸப்படியே வாக்கினால் சிஷ்யபாவத்தை ஒப்
புக்கொண்டு கேட்டார்.

வெஹாவாவு தயாநஸுமனதே லாவராயாலவது விதாஹா ய
யெயுலிவெதே வறவபு உகலிந் ஸுநஸுரவாண உலாஸகாஹைஹை
ஹாவகூராவிகொஹிவெதவா ஸு வநுநிஹைதிவா துராவுராதரிதி ||

(100-110-111-112.) இப்படிச் சொல்லக் கேட்ட அரசன், இந்த அபராதத்தை மண்
னிக்கவேன்மும்; நீர் பிதா மஹனைப்போலே பார்க்கத் தக்கவர். இனி காலுமக்குச் சொல்
லாமலிருப்பேனா? இதுவறையி லித்த விஷயம் ராஜாக்களின் பரம்பரையிலேயே வந்தது;
ப்ராம்மணர்களறியார்சன். அப்படியிருந்தும் உமக்கு நான் சொல்லியிருக்கின்றேன். உன்
க்கு நான் சிஷ்யனென்று இப்படித் தாழ்த்தவனிடத்திலும் யார் சொல்லுவார்கள்? ஆகை
யால் சாஸ்திரப்படியே உமக்கு நான் சொல்லுகின்றேன்.

சுலாநவெவொகொது மனதகீதஸுராகிது வஹவலிபு ஸயொ
யுநெஹாவாவிபுபுஸொஹாரா சவாநாஹிஸுலிஹாவலிபு
கலிஹுநா ஹெவாஸுராவாஹைதிவாசுராவெநெவொஹாராஜா
லிவதி ||௬||

(100-113-114-115.) கௌதமரே கேளும்; இத்தகியலோகத்தை அந்நியர்களும்
அதற்கு ஆதித்யனை ஸரித்தாகவும், கிரணங்களைப் புதையாகவும் பகலை வெளிச்சமாகவும்
திக்கு விதிக்குக்களைத் தனஸ் பொநிகளாகவும் கொள்ளவேன்மும். இப்படிப்பட்ட இந்த
அந்நியச் தேவர்கள் சரத்தையை மேமாம் செய்கிறார்கள். அந்த ஆயுதங்கு ஸோமன்
ராஜாவாகின்றான்.

பதாஹயார்த்தபேதங்கள். அந்நிஹைந்தாருதி ஸம்பந்தமாக 'சங்க-பாத்திலும் இக்
திரிய ஸம்பந்தப்பட்ட பூதஸூக்தம் விஷயமாக 'ரா-பாத்திலும் சொல்லப்பட்டது. இதி
ன் விரிவை யுபதேசத்தினாலாக.

(1970-ஹா-1971-ஹா.) வர்ஷ தேவதை ஸம்வத்ஸரம் மேகம் மின்னல் இடி இவைகளாக ஆகி முதுவியைவயாகக் கீழ்ச்சொன்னபடி வைத்துக்கொள்க. இப்படிப்பட்ட ஆகரியில் ஆந்த லோம ராஜாவாகும்படி தோமம்செய்யப்பட்ட சரத்தை என்ஹி அப்புக்கிளச் சேர்க்கவர்க்குமாய் முடிந்தது.

(190-100-78-10A.) இந்த லோகம் பருகிவிட்டு நெருப்பு இலாகா சந்திரன் கஷத்தி
றங்கள் இவைகளை முன்போல் காண்க. அப்படிப்பட்ட அக்கிரியில் உள்வத்தையிட அது
அச்சமாகின்றது.

(ஸா- ஹா-ரா-ஹா.) புருஷன் திறந்தவாய், ப்ராணன் வாக்கு கண் கது இவைகளை மூன்போலவே காண்க. அப்படிப்பட்ட அந்நிலை அந்தத்தைச் சேரவிட இரேதஸ்ஸாய் விடுகிறது.

(ஸ்ரீ-மா-ரா-மா.) ஸ்ரீ உபஸ்தமம், நேராமங்கள், யோநி, மைத்ராய்யாபா
ரம், ஸா-கம் இவைகளை முன்போல் சூழித்துக் கொள்க. இப்படிப்பட்ட அகநியில் இரே
தஸஸைச் சேர்க்கப் புகுஷ்டஞ்சின்ருன். அலனுடைய ஸ்திதி நிலையில்லை. தர்மத்தின்படி
யாகின்றது.

(ஸ்ரீ-மாரா-மா.) இவன் மரித்தபின் வாஸ்தவமான லக்ஷணங்களைத் தாமதமாகாதினா யுடைத்தான நெருப்பில் விதிப்படி நேராயம் பண்ண இந்த யஜுமானன் ஸ்வர்க்கத்தில் திய்ய புரவுடைகிறான்.

தெய்வநவரெத்திடிஃ பொலாஜீசுரனெழுந்தான் ஸத்துபுவா
ஸகெதெதுன்பாவிவதி வதி அறிவுஷொழுகாரண சுவலிரோணவக்
கிரவலிரோணவக்காடிநாழ்ணாலாநாடும்மாழித்துவன்கிராவெமெள
பெவவெகாகம் பெவவெகாக்காடித்துலாழித்ராபெஷொ-தகா வெஷொ-

(190-ஹா-198-ஹா.) இப்படி யறிந்தவரும், ப்ரம்மோ பாஸகம் செய்கின்றவரும், ஆர்ச்சிராதி மாரக்கத்தாலே ப்ரம்மலோகத்தைப் புரராவுருத்தி வில்லாதவர்களாகின் றார்கள்.

பதாவலயார்த்த பேதல்கள். இங்கு பரமமென்பது சதாரமுக லோகமென்றும், புகரா லுந்ததியில்லை என்பதற்கு இச்சக் கல்பத்திலில்லையென்றும் (சங்-பாத்தில்) விவாகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. (ரா-பாத்தில்) பரபரமமே பரமமென்றிவிட்டதிற் சொல்லப்பட்டதென்றும் இதமோகுகமே என்றும் எப்போதும் புகரா லுந்ததியில்லை பென்றும் சொல்லப்பட்டன.

[illegible]

(ஸ்ரீ-ஹரி-நாம-ஸ்தோத்ரம்) சேவலக் கர்மாதுஷ்டாக பரர்கள், ஜாமாதி மார்த்தத்தினால் ஸத்ரு லோகத்தை யடைந்து ஸத்ரு லோகத்திலிருந்து சந்திரனையும் அடைகின்றார்கள்; சந்திரனை யடைந்து தேவாந்ரமாகின்றார்கள்; அந்தப் புண்ய கர்மம் முடிந்தபின் ஐகாசத்தை யடைகின்றார்கள்; ஐகாசத்திலிருந்து வாயுவை யடைகின்றார்கள்; வாயுவிலிருந்து வீருஷ்டியை யடைகின்றார்கள்; வீருஷ்டியிலிருந்து ப்ருதவியை யடைகின்றார்கள்; ப்ருதவியை யடைந்து அந்நாமாயப் புருஷர்களைப் ப்ரவேசித்து ரோதோ ரூபமாய் ஸ்திரீயைப் ப்ரவேசித்துப் புருஷர்களைப் புண்ய சேச யாத்ரை செய்கின்றார்கள். இப்படிச் கர்மாதுஷ்டாக பரர்கள் சதாநந்தை யடைந்து நிதினின்றார்கள். இந்த ஓதிகளை யறியாதவர்கள் பீடபந்தகாகிகளாய் ஜம்மத்தை யடைகின்றார்கள்.

எட்டாமத்யாயம் இரண்டாம் பாயிமணம் முத்திற்று.

சுயதூதீயஸ்ய ஹணழ்.

வாய் காரியெதிலெதாவாயா திதுமயநகுவரோணவக்ஷ
வ்யுபாணொமெ லூடிஸாமஹோவலாகீதிலைத் ஒளடி ரெகத் வெ
மலெவ்வாலவளடல்பம்மலானீதிவழி வுத்துவரிஸாஹொவரிவிவ்யாதி
லெவ்விராயவரிவிபாடவ்யாதாஜித் ஸத் ஸ்யதுவான் வாநக்ஷ
தெண்ணித் ஸன்யஜ-மொதி | யாவதொ டெவாஸயிராக வெடி
ராஜனாவதியாருஷஸுகாரோ தெமொஹமாமிடியொஹொ
திதெ ரோதுவாஸுவெடிக்காடுவெடியுந்-ஸாஹா | யாதிரஸ்திவ

கடுமையான நேரத்திலுள்ளதோடு ஸ்ரீராமன் ஹிமேஷ்வரமாவதென்பதொரு
பிவதி ஸ்ரீராமன் ராமேஷ்வரமாவதென்பதொருபிவதி ||௩||

கடுமையான நேரத்திலுள்ளதோடு ஸ்ரீராமன் ஹிமேஷ்வரமாவதென்பதொரு
பிவதி ஸ்ரீராமன் ராமேஷ்வரமாவதென்பதொருபிவதி ||௩||

(ஸ்ரீ-ராம-ராம-) இந்தச் சருகிலும் சிவச் சொன்ன அந்தக் கர்மத்தின் ப்ர
யோகத்திலுடன்கனையதைப் பிவற்றையும் அந்தக் கல்பாசாரங்களைத் தீர்த்து
கொள்ள வேண்டும்.

தன் ஹெஷ்வரமாவதென்பதொருபிவதி ஸ்ரீராமன் ஹிமேஷ்வரமாவதென்பதொரு
பிவதி ஸ்ரீராமன் ராமேஷ்வரமாவதென்பதொருபிவதி ||௩||

(ஸ்ரீ-ராம-ராம-) இந்தச் சருகிலும் சிவச் சொன்ன அந்தக் கர்மத்தின் ப்ர
யோகத்திலுடன்கனையதைப் பிவற்றையும் அந்தக் கல்பாசாரங்களைத் தீர்த்து
கொள்ள வேண்டும்.

காதுயுடைய ஐதீவிஷ்டாத்ஸொ உபொவஹாலம்அரந்திவஹுவா ஐதீ
த்ஸு-உஸ்யுவா ஜாமுதொவாரெ தஸுந்தி ||ச||

(ஸ்ரீ-மா-ஸ்ரீ-மா.) இந்த விஷயம் உத்தரவு காதி, மகர்ஷி பரம்பரையாலே வெளியாகின்றது.

[illegible]

(190-ஹா-104-ஹா.) அயோசி இரேதஸ்ஸ-ஃ ஸ்கலிதமானூல் ப்ராயச் சித்த க்ரமம்
கூறப்பட்டது.

சுயபடிப்புக்குத் தான் வரிவசூல்துறையில் பதவிக்கெஜ்
நியமனப்படுகிறது. ஸ்காலர்ஷிப் உட்பட வரவுவசூல் அமைச்சு
உள்ளுள்ள நுகர்பொருள் வசூல் அதிகாரிகளுக்கு எந்தெந்த பதவிக்கெஜ்

(1980-81-82-83) ஜஸ்தில் ப்ரதிபிம்ப தர்சனத்திற்கு ப்ராயச் சித்தம் செரல் லுகின்றது.

[illegible]

(190-உ-194-ஹா.) ஸ்ரீராமச்சேரும் முறைகள் அதுகடல்யப் பராதிகடல்யாதி க்ர
மங்களில் கடக்கும் விதிகள் சொல்லப்படுகின்றன.

ஸாஷெடிவெஸெடிபாதிநீயெண தெயஸஸாயஸகூடிபாதிதீஸஸி
நாவெவஸவக் || அ ||

(190-ஹா-நா-ஹா.) திருகூலியத்தில் யசஸ்ஸுண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டது.

ஸபாரிதெதூயெததெதிதஸுரைய-புவிஷாய தேவந:-வத்
ஸநாபொவஸுஸுராகுவிபுரந்நவசு சுமாந:-மாணவலிஹுபயா
யிஜாயஸெ | ஸதமகஷாபொவலிபுமிஷாரிவோடியோதெநெய்தி ||௯||

(ஸ்ர-ஹ-ரா-உா.) எந்நிலைய வசமாக்கிக் கொள்வதற்கு விதி மந்திரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

சுயநாதினெனமஹம்ஹீதெதிதஸுரபிபஹம் நிஷுரபிபவநஹீ
வந் ஸநாபாபிபுரணுர வாநாஹிபிபெணதெநரதவாரொதகூ
ஹதூரொதவாரவவதி ||கம்||

(ஸ0-ஹா-ஸா-ஹா) கர்ப்பதாரணச் சத்தியை யழிக்கும் விதி கூறப்படுகின்றது.

சுயபாரிவெடியீதெதிதவூராயுட்கிஷ்டாயயெவநகுவந் ஸம்
யாயாவநூரிவாணாபிநி பெண்கெரெதவாரெத சூடிதீதிம
கிடுனெடுவவவதி ||கக||

(ஸ்ரீ-ஹ-ஸ்ரீ-ஹ) கர்ப்பதாரணச் சக்தியையுண்டாக்கும் விதி விரிக்கப்பட்டது.

சுயபலுஜாயாபெஜாரஸுராதம் வெழிஷுராரிவாதெ, உதிசு
வஸிராயபவ கிவொநீதாரபவவி^யஷீ^யதா^யதஸி^யனெ^யதா^யஸா^யஷு^யஷி^ய
வ^யதி^யவொ^யரோ^யஸா^யஷி^யஷா^யகா^ய ஜ^யஉ^யம^யயா^யந^யஸி^யபி^யஷெ^யஊ^யள^யஷீ^ய வ^யரா^யண^யவா^ய
ந^யள^யத^யசூ^யர^யஷெ^யஉ^யஸா^யவி^ய | ஶி^யஸி^யபி^யஷெ^யஊ^யள^யஷீ^ய வ^யா^யத^யவ^யஸ^யநீ^யத^யஸூ^யர^யஷெ^ய
உ^யஸா^யவி^ய | ஶி^யஸி^யபி^யஷெ^யஊ^யள^யஷீ^யரி^யஷா^யஸ^யகூ^யத^யத^யசூ^யர^யஷெ^யஉ^யஸா^யவி^ய | ஶி^ய
ஸி^யபி^யஷெ^யஊ^யள^யஷீ^யரா^யஸா^யவா^யரா^யகா^யஸ^யந^யத^யசூ^யர^யஷெ^யஉ^யஸா^யவி^ய | ஸ^யவா^யவா^யஷ^யதி^ய
ரி^யதி^யபொ^யவி^யஸ^யகூ^யர^யஸா^யவொ^யகா^யதெ^யதி^யப^யஷெ^யவி^யஷா^யநூ^யஊ^யண^யஸா^யப^யதி^ய
ஸா^யர^யஷெ^யவ^ய வி^யவ^யதி^யய^யஸ^யபு^யர^யாரெ^யண^யநா^யவ^யஊ^யஸா^யபி^யஷெ^யத^யஷெ^யஷெ^யவ^ய
வி^யத^யரொ^யஹ^யவி^ய || ௧௨ ||

1980-ஊராட்சி-ஊராட்சி) பரணத்தத்தினால் சம்பவாரிய விலைத்தத்தில் ஜார்க்குத்தம் பண்ணினவனை யப்சரிக்கும் வழி சொல்லப்பட்டது. இந்த மத்திரங்களுக்கு வ்யாக்யாசம் உபதேசத்தினாலிக, ஆனதால் பரதராபிமர்சம் செய்பவனுக்கு ஆபத்த அநேக மாயிருக்கின்றமையால் அதைப் புத்திமான் கிஃதிக்கப்படாது.

சுடையஸ்யஜாயாரோதகவவீஷ்டேதுஹம்சுநீஸெநவீவெடிஹதவா
ஸாநெநநாம் வுஷதெநாமபுஷதயிவஹந்நாதிநாதுமக ஸுஷ்டயி
வீஹீநவஸாதயேசு ||கக||

(170-ஹா-ரா-ஹா.) இதில் ஸ்தாலிபாகத்திற்காக உருதுய் நாதையான பார்வையையக்கொண்டு கெல்லுக்குத்தி விற்கவேண்டிய விதி சொல்லப்பட்டது.

ஸயயஉவெது^ஹத்ர^ஹரெ^ஹஸா^ஹகொ^ஹஜா^ஹபெ^ஹதவெ^ஹடி^ஹநு^ஹஸு^ஹவீ^ஹதஸவ^ஹடி^ஹ
 லாயா^ஹரிபா^ஹதி^ஹதி^ஹநு^ஹளடி^ஹநவா^ஹயயி^ஹதா^ஹ ஸ^ஹவி^ஹடி^ஹஷ^ஹநக^ஹஸீ^ஹபா^ஹதா^ஹதீ^ஹஸு^ஹர^ஹள^ஹஜ^ஹ
 நயி^ஹத^ஹவெ^ஹ ||கச|| ஸயயஉவெது^ஹத்ர^ஹரெ^ஹகெ^ஹ வி^ஹஹ்^ஹவி^ஹம^ஹனெ^ஹஜா^ஹபெ^ஹத^ஹ
 ளு^ஹள^ஹ வெ^ஹடி^ஹவ^ஹநு^ஹஸு^ஹவீ^ஹத^ஹ ஸ^ஹவ^ஹடி^ஹலாயா^ஹரிபா^ஹதி^ஹ தி^ஹடி^ஹபு^ஹடி^ஹநவா^ஹயயி^ஹதா^ஹ
 ஸ^ஹவி^ஹடி^ஹஷ^ஹநக^ஹஸீ^ஹபா^ஹதா^ஹதீ^ஹஸு^ஹர^ஹள^ஹஜ^ஹநயி^ஹத^ஹவெ^ஹ ||கரு|| ஸயயஉவெது^ஹத்ர^ஹ
 ரெ^ஹஸு^ஹர^ஹவொ^ஹவொ^ஹஹி^ஹதா^ஹகெ^ஹடி^ஹ ஜா^ஹபெ^ஹத^ஹதீ^ஹநெ^ஹடி^ஹந^ஹந^ஹ ஸு^ஹவீ^ஹத^ஹஸ^ஹவ^ஹடி^ஹ
 லீ^ஹயா^ஹரிபா^ஹதி^ஹது^ஹவெ^ஹடி^ஹடி^ஹந^ஹ வ^ஹா^ஹய^ஹயி^ஹதா^ஹஸ^ஹவ^ஹடி^ஹஷ^ஹநக^ஹஸீ^ஹபா^ஹதா^ஹதீ^ஹஸு^ஹர^ஹள^ஹஜ^ஹ
 நயி^ஹத^ஹவெ^ஹ ||கச|| ஸயயஉவெது^ஹடி^ஹஹி^ஹதா^ஹரெ^ஹவொ^ஹபி^ஹதா^ஹஜா^ஹபெ^ஹத^ஹஸ^ஹவ^ஹடி^ஹலாயா^ஹ
 ரிபா^ஹதி^ஹதி^ஹஹ^ஹளடி^ஹநவா^ஹயயி^ஹதா^ஹ ஸ^ஹவி^ஹடி^ஹஷ^ஹநக^ஹஸீ^ஹபா^ஹதா^ஹதீ^ஹஸு^ஹர^ஹள^ஹஜ^ஹநயி^ஹத^ஹ
 வெ^ஹ ||கள|| ஸயயஉவெது^ஹத்ர^ஹரெ^ஹ வ^ஹகி^ஹதொ^ஹவி^ஹத^ஹஸ^ஹதி^ஹகி^ஹம^ஹரீ^ஹ ஸா^ஹ
 ஸு^ஹலி^ஹஷி^ஹதா^ஹவா^ஹஹ^ஹ ஹா^ஹஷி^ஹதா^ஹஜா^ஹபெ^ஹத^ஹ ஸ^ஹவா^ஹடி^ஹநெ^ஹடி^ஹந^ஹந^ஹ ஸு^ஹவீ^ஹத^ஹ ஸ^ஹ
 வ^ஹடி^ஹலாயா^ஹரிபா^ஹதி^ஹதீ^ஹரீ^ஹத் ஸ^ஹளடி^ஹநவா^ஹயயி^ஹதா^ஹ ஸ^ஹவி^ஹடி^ஹஷ^ஹநக^ஹஸீ^ஹபா^ஹதா^ஹதீ^ஹ
 ஸு^ஹர^ஹள^ஹஜ^ஹநயி^ஹத^ஹவா^ஹ ஓ^ஹள^ஹகெ^ஹடி^ஹநவா^ஹஷ^ஹடி^ஹவெ^ஹண^ஹவா^ஹ ||கய||

(ஸர்-மாநா-மா.) இந்த சூருகிகளிலுல், தானுடைய விரும்புகின்ற பிள்ளையின் குணத்திற்குத் தக்கபடி பாற்சொறு முதவியவை தர்பதிகள்க்ரமப்படி புசித்துக்கொண்டிருந்தால் நியமப்படிக்கு கடந்தால் இஷ்டப்படி பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொள்ள ஸமர்த்தராவாரென்பது சொல்லப்படுகின்றது.

ணா த்யூரீஸிஹபஜாந்யூதநீஹாகரம் | அநிஷ்டிஷ்ட க்ருஷீராம்திஷ்ட
ஸாஹுதக்ரொதாநஸாஹேதி || ௨௪ ||

(ஸ்ரம்-ஹா-ரா-ஹா.) இது ஜாதகக் கர்மவிதியைப்பற்றி நேராமலிதிகளோடு மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்றது.

அபாஸ்யுதக்ஷிணங்கண்டிஸிநிபாயவாமாயிதி ஃ அபுடியிபிபுஷ்யுதநீ ஸநீபாநந்தஹிதெந ஜாதரூபெண ப்ராஸயதி | ஹதெஷ்டுஷாநி | ஸாவஸ்தெஷ்டுஷாநி | ஸாவஸ்தெஷ்டுஷாநி | ஹதெஷ்டுஷாநி | ஹதெஷ்டுஷாநி | ஹதெஷ்டுஷாநி || ௨௫ ||

(ஸ்ரம்-ஹா-ரா-ஹா.) பின்பு சிவவுக்குச் செய்யவேண்டிய ப்ராசாவிதி மந்திரங்கள் கூறப்படுகின்றன.

அபாஸ்யுதாதிகரொதி வெஷ்டாவீதிதஷ்டுஷாநி | ஹதெஷ்டுஷாநி | ஹதெஷ்டுஷாநி || ௨௬ ||

(ஸ்ரம்-ஹா-ரா-ஹா.) இது நாமகரணவிதி மந்திரங்களைச் சொல்லுகின்றது.

அபெயநாரொத்யுஷ்டாபஸுநம்ப்யவதி யவெஸுநஸுஸொயொபொ
பொஹொபொபுநததாவஸாவிஷுஸாநிதஃ | யெநவியூவாஷுஸி
வாயாபுணியூஸுதிதநீஹயாதவெகரிதீ || ௨௭ ||

(ஸ்ரம்-ஹா-ரா-ஹா.) இதில் முலகொப்பதற்கு மந்திரஜபவிதிகள் சொல்லப்படுகின்றன.

அபாஸ்யுதாதரூபிஸிஸ்த்யபதெ | உலாவியொதெத்ராவரூணி வீரெவீ
ரூஜீஜநக | ஸாத்வீரவகீ ஹயாஸாநு வீரவெகாகுஷிதி | தாவா
வநதிரஹாரூதிபிகாவகா ஹரூதி பிகாநிஹாவதாஹலி | வரூபா
வதகாஷா ப்ரவிஸிபாயஸாஸா ப்ரஹவயவெஸுநய வநவவிஷா
ஸூஷுணஸ்யுபாதெத்ராஜாயதஹி || ௨௮ ||

(ஸ்ரம்-ஹா-ரா-ஹா.) இது சிவின் தாயாரை யபிமந்த்ரணம் பண்ணும் விதியையும் சிலஸ்துதி முதலிய விஷயங்களையும் சொல்லுகின்றது.

எட்டாமத்யாயம் நான்காவது ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அபவஞ்ஜீவாஹண்யு.

அபவநீஸம் வளதிரஷீவாந் காத்ராயநீவாந்ரக காத்ராய
நீவாந்ர மளதீவாந்ர காத்ராயநீவாந்ர ஹாஸாநீவாந்ர
காத்ராயநீவாந்ர வாராஸாநீவாந்ர தாராஸாநீவாந்ர ஓளவஸுநீ
வாந்ர காத்ராயநீவாந்ர வாராஸாநீவாந்ர தாராஸாநீவாந்ர
காத்ராயநீவாந்ர தாராஸாநீவாந்ர காத்ராயநீவாந்ர காத்ராயநீவாந்ர
வாந்ர காத்ராயநீவாந்ர காத்ராயநீவாந்ர காத்ராயநீவாந்ர
வாந்ர காத்ராயநீவாந்ர காத்ராயநீவாந்ர காத்ராயநீவாந்ர || ௧ ||

அதெயீவாந்ர காத்ராயநீவாந்ர மளதீவாந்ர காத்ராயநீவாந்ர
காத்ராயநீவாந்ர காத்ராயநீவாந்ர காத்ராயநீவாந்ர காத்ராயநீவாந்ர

[illegible][illegible][illegible]

(190-ஊா-நா-ஊா.) இனி ஸமஸ்த ப்ரவசகத்திற்கும் ஆசாய்ஸ்களின் வம்சஸ்திரி ப்ரதாஸமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. குணவாணன் பிள்ளையுண்டாவது ஸ்திரி ஸம்பந்தத்தினுண்டோ? இப்படி வம்சஸ்துதியோடு ப்ரம்மஸ்துதியில் முடிந்தது.

எட்டாமத்யாயம் ஐந்தாம் ப்ராம்மணம் முற்றிற்று.

அஷ்டமாநியாயம் முற்றிற்று.

பாஷாநாஸிர் கோபிஷந்தா முற்றிந்நா.

ஸ்ரீமதேபரமாத்மகேசம.

ப்ருஹ்தாரண்யகோபநிஷத்திலடங்கிய

மத்வபாஷ்யார்த்தபேதங்கள்.

முன்னுவதத்தியாயம்.

முதலாவது அச்வப்ராம்மணத்தில் குதிரை ரூபங்கொண்ட ரூரியனாபதேசிக்கப்பட்டபடியால் வாஜஸனேயமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஸூரியனிடத்தில் கேட்ட யாஜ்ஞவல்க்யர் கான்வருக்குபதேசித்தபடியால் கான்வசாகை யென்று பெயர் பெற்றது. அச்வமேதாச்வத்தின் எல்லா அவயவங்களையும் ரூபகாலங்காரமாகப் பேசியிருக்கின்றது. இது த்யாகார்த்தம். இவ்விஷயம் வராகபுராணம் முதலியவற்றிலும் விளங்கும்.

இரண்டாவதாகிய அச்வமேத ப்ராம்மணத்தில் ப்ரஸயாதி க்ரமங்களோ சில ரூபணங்கள் சொல்லப்பட்டன; இதை ப்ரம்ம தர்க்காதிகளினாலும் தெரிந்துகொள்க.

மூன்றாவதாகிய உத்தேப்ராம்மணத்தில் ஸாமபத்தியாகிய உத்தேம் முதலியவற்றையும் உத்தகாதா முதலியவற்றையும் ரூபித்துபாஸிக்கும் வழி கூறப்படுகின்றது.

ப்ரஜாபத்யப்ராம்மணத்தில் ப்ரம்மத்தின் குணங்கள் சொல்லப்பட்டன; புரமாத்மாவாகிய காராயணன் ப்ரம்மாமுதலான தேவதைகளைக் காட்டிலும் ஸக்யம்மையைக் காட்டிலும் குணதிகளுக்கையால் உருத்திரனைவிட அதிகனென்பதில் தடைவில்கலை என்று சொல்லி ப்ரம்மதர்க்க கவசகங்களால் அந்த ப்ரம்மகுணங்கள் வெளியாக்கப்பட்டன; ஸூரேணோஸநமோதப்பட்டது.

அவ்யாக்குத ப்ராம்மணத்தில் அஹம் ப்ரம்மாஸ்மி, இது முதலிய அத்வைதிகளால் அபேதஸாத்மகாத உதகரிக்கப்படுகிற பருச்ருகிசனாக்கும் பேதபரமாக அர்த்தம் காட்டப்பட்டது; விடத்தகாதது பூர்ணமானது; உள்ளதென்றறியத்தக்கது என்றப்போல அர்த்தங்கள் சொல்லப்பட்டன. சாந்தோக்யோபநிஷத்திலுள்ள தத்வமான வாக்யத்தினாலும் பேதமே போதிக்கப்படுகின்றது. (அதத்) (தவம்) (அஸி) என்று பருத்துக் கொள்ளவேண்டும் அப்போது பேதமே பொருளென்பது ஐந்தித்திக்கின்றது; பேதாபேதஜ்ஞானமும் நிஷேதிக்கப்படுகின்றது; அநேகப் புராணவசனங்களாலும் இப்படியே ஏற்படுகின்றமையால் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

ஸப்தாங்க ப்ராம்மணத்தில் விசேஷபேதமில்லை என்றறிக.

காமாதிப்ராம்மணத்தில் ப்ராணஸ்வரூபம் காமரூபகர்மங்கள் இந்த விஷயங்களைப் பற்றியதென்பது துல்யம்.

மூன்றாவதத்தாயம் முடித்தது.

நான்காவதத்தியாயம்.

அஜாதசக்து ப்ராம்மணத்தில் ப்ரம்மத்திலிருந்து ஸகல ஐகத்த்முண்டாகும் வழி பேதப்படுகின்றது.

சிசுப்ராம்மணம், மூர்த்தாமூர்த்த ப்ராம்மணம், மைத்ரேயீப்ராம்மணம், மதுப்ராம்மணம், வம்சப்ராம்மணம் இவைகளிலும் விசேஷபேதமில்லை.

நான்காவதத்தியாயம் முடித்தது.

ஐந்தாமத்யாயம்.

ஆத்மல ப்ராம்மணம், ஆர்தபாக ப்ராம்மணம், புஜ்ய ப்ராம்மணம், உஷஸ்த ப்ராம்மணம், கஜோன ப்ராம்மணம், காந்தி ப்ராம்மணம், இவைகளில், யாஜ்ஞவல்க்யர், ஸித்தாந்தம் சொல்லுகிற வியாஜத்தினால் ஸர்வ ஸ்வதந்திரம் முதலிய குணங்கள் சொல்லப்பட்டன. அந்தர்யாமி ப்ராம்மணத்தினால் ஸர்வாதர்யாமிதவம் சொல்லப்படுகின்றது. அக்ஷர ப்ராம்மணத்தில் ஸர்வாதாரதவம் சொல்லப்பட்டது. சாகல்ய ப்ராம்மணத்தில் யாஜ்ஞவல்க்ய விஜயத்தைச் சொல்லுகிற வழியாலே ஸ்ருஷ்டி க்ரமத்தைச் சொல்லுகின்றது.

ஐந்தாமத்யாயம் முடிந்தது.

ஆறாமத்யாயம்.

ஷடாசார்ய ப்ராம்மணத்தில் அந்தந்த ஆசார்யர்கள் ஐக்கருக்குபதேசித்த விஷயங்களின் சிந்தித்தம் யாஜ்ஞவல்க்யரால் செய்யப்பட்டது.

கூர்ச்ச ப்ராம்மணத்தில் ஐக்கர் மர்யாதை செய்து கேட்டதற்கு அனந்தநாதி குணங்க ளுபதேசிக்கப்பட்டன.

ஜ்யோதிர் ப்ராம்மணத்தி லந்தந்த ஜ்யோதிஸ்க்குகளினாலும் ப்ரகாசமில்லாத ஸம்யத்தில் பரப்ரம்மத்தினாலும் ப்ரகாசமுண்டாகின்றதென்று ப்ரம்ம ஜ்யோதிருபமென்று ரூபிக்கப்பட்டது.

சாரீர ப்ராம்மணத்தி லாத்மாவின்னுடைய தேஹ ஸ்திதி கத்யுத்தராக்தி முதலியவை சொல்லப்பட்டன. முக்தாந்ம விஷயமும் விசதீகரிக்கப்பட்டது.

மைத்ரேயீ ப்ராம்மணத்தி லாத்ம ஸ்வரூபமே நன்கு விசதீகரிக்கப்பட்டது. மேலே வம்சம்.

ஆறாமத்யாயம் முடிந்தது.

ஏழாமத்யாயம்.

ஏழாவத்யாயத்தில் விஷயங்களில் விசேஷ பேதமில்லையாகையால் ப்ராம்மணங்கள் பிரித்தெழுதப்படவில்லை.

ஏழாமத்யாயம் முடிந்தது.

எட்டாமத்யாயம்

எட்டாமத்யாயத்தில் முக்ய ப்ராணனுடைய ப்ராதாந்யம் பஞ்சாக்ஷிவீத்யை இவை முதலிய விஷயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

எட்டாமத்யாயம் முடிந்தது.

புந்ஷுதாந்யகோபதிஷத் முந்ஷுதி.

ஸ்ரீமான்மொழிநாடு.
உமாநொயெழுவநிலைப் பூயநெய்வாரம்.

கலப்பயலவணை.

ஹரி:ஒழி.

ஒழிநெய் தகைநாடுநீயுமாவாய்த் | ஒழிநெய்நாடுநீயுமாவாய்த்
வயநெய்நாடுநீயுமாவாய்த் ||

(100—101) ஒழிநெய்தகைநாடுநீயுமாவாய்த் என்னுந் முதல் எட்டத்தியாயங்கள் சாக்
தோக்கியோபவிலுத்து, அதன் அர்த்தங்கள் சுருக்கமாய் சொல்லப்படுகின்றன.

கர்மகாண்டத்தில் தேவதோபாஸனத்தோடு கூடிய அக்ஷேபார்த்தம் முதலிய
கர்மங்களினால் அர்ச்சாதி மார்த்தத்தாலே கார்யப் பற்றும்மத்தை அடையக் கூடு
மென்றும் கேவலகர்மத்தினால் துமாநிமார்த்தமாய் ஸ்வர்க்காதிகளை அடையலாமெ
ன்றும் நிஷித்தகர்மங்களைச் செய்வதினால் 100 மென்றும் அதோகதி உண்டாகிற
தென்றும் சொல்லப்பட்டது. இவ்வகைகளில் எதுவும் பரப்பற்றம் பரப்பினை கைக்
கூடாததால் கர்மாபேகையிலாவது அந்நவதஜ்ஞானம் இவ்வுபநிஷத்தில் சொ
ல்லப்படுகிறது.

அதற்குமுன்னம் அப்யுதயஸரதனங்களும் விசுருத ப்ருதம்மவியயங்களு
மான சில உபாஸனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

அந்நவதஜ்ஞானமானது மனோவிருத்திமார்த்தம், உபாஸனங்கள்மனோவிரு
திருபங்கள், கயிற்றைப்பார்த்தம் பாம்பென்று முதலில் பிரமங்கொண்டவன் இது
கயிற்றென்று தெரிந்து கொண்டபின் பாம்பென்னும் பிரமமீக்கப் பெறுவதுபோலே
சுத்தசைந்தியமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஏறிடப்பட்ட பிரமங்கள் நீங்குவதே அந்
நவதஜ்ஞானம். உபாஸனமானது ஒன்றை ஆலம்பனமாதிக் கொண்டு தான் அந்
தோடு ஒற்றைமப்பட்டவனென்று பாவிக்கையாம்.

இவ்வுபாஸனங்கள் ஸத்வசத்தியைச்செய்வதும் வஸ்துவின் உண்மையை
விளக்குவதால் அந்நவதஜ்ஞானத்துக்குதவி செய்யதும் ஆலம்பனமொன்று உண்
டாததால் சுகத்தில் ஸாதிக்கத்தருத்ததுமாகையால் இவையெழுமுதலில் சொல்லப்
படுகின்றன.

அதில் கர்மாப்பியாஸம் திடமாக இருப்பதால் அதைவிட்டு உபாஸனத்தி
லிழிவது கஷ்டம்என்று முதலில் அதிகர்மாக்க விஷயமான உபாஸனமேசொல்லப்
படுகிறது.

ஓம் என்னும் அக்ஷரமானது பரமாத்மாவை கேரேசொல்லுகிறது. இங்கு
இதி என்றதினால் இவ்வக்ஷரமே உபாஸிக்கத்தக்க தென்று ஏற்படுகிறது. இவ்வக்ஷ
ரத்தை ப்ரயோகிப்பதினால் அப்பரமாத்மா ப்ரஸன்னமாகும், யாகம் ஜபம் முதலிய
சந்தகர்யங்களில் எல்லாம் இவ்வக்ஷரம் அந்தத்தில் உச்சரிக்கப்படுவதினால் இதுஸர்
வகிரேஷ்டமானது. இது பரமாத்மாவுக்கு நாமமாயிருப்பதோடே அர்ச்சைபோலே
பரமாத்மாவின் ப்ரதீகமாயுயிரூப்பதால் இருவகையாயும் உபாஸிப்பது முக்கிய மெ
ன்பது எல்லாவேதார்த்தங்களிலும் பிரதித்தமாயுள்ளது. இவ்வக்ஷரம் உத்தேதத்துக்கு
அவயவமாகையாலே உத்தேதமென்று சொல்லப்படும். யாகங்களில் ஸாமகாணம் செ
ய்யும்போது ஓம் என்று துடங்கியேகாணம் செய்யவேண்டியிருப்பதால் இதுவும்
உத்தேதமேயாம். அதன் உபாஸனம் இப்படிப்பட்டது, அதன் மகிமைஇது, அதன்
பலம் இதுஎன்பது முதலியவை இனி சொல்லப்படுகின்றன. (க.)

(ரா—பா.) ப்ரஹ்மவீர்த்தைக்கு உபயுக்தமாயுள்ளதும் கர்யுக்கத்தைப்பற்றியது
மான உபாஸனம் இங்குசொல்லப்படுகிறது. உத்தேதமாகிய ஓம் என்னும் அக்ஷரத்தை

(ஸ்—பா.) உத்தேமானதுருக்கில் ஏறிய ஸாமத்தின் பாசுமாயகையாலே இது ருக்ஸாமரூபமாகையாலும் உத்தேரவயவமானபரணவம் ருக்ஸாமக்களோடு கலந்த தாகையாலும் மிதுனத்துடன் சேர்ந்ததென்பது. வாக்ப்ராணனெனனும் மிதுனம் சேர்ப்பெற்ற ருக்ஸாமத்துடன் சேர்ந்த உத்தேத்தின் அவயவமான பிரணவத்தை உபாசிக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

(க)

சுவயிதாஹவெகாரோநாஹவதியவனததெவாவிஷாநக்ஷாநே^{௧௨}டி யஸோவாவஸு ||௭||

(ஸ்—ரா.) இப்படிக்காமப்ராபகமென்னும் குணத்தோடுகூடிய உத்தேத்தை உபாஸனம் செய்யும் உத்தகாதாவானவன் யஜமானனாக்ரு^{௧௩}எல்லா காமக்களையும் பூர்த்திசெய்துவைப்பன்.

(எ)

தஜாஹததநுஜாக்ஷாஸ்படி^{௧௪}கி^{௧௫}வாநுஜாநாதெ^{௧௬}ஜாஜி^{௧௭}தெ^{௧௮}வத^{௧௯}தாஹவன^{௨௦}ஷா^{௨௧}வனவஸு^{௨௨}ஜி^{௨௩}படி^{௨௪}நுஜாஸி^{௨௫}டி^{௨௬}யிதாஹவெகாரோநாஹவதியவனததெவாவிஷாநக்ஷாநே^{௨௭}டி யஸோவாவஸு ||௮||

(ஸ்—ரா.) லோகத்தில்தனவானே ஞானவானே, ஒன்றை ஒருவன் அஹுதி கொடுக்கும்போது ஓம் என்றே அஹுதிகொடுப்பதால் இது அஹுஜ்ஜாக்ஷாம் என்னப்படும். ஸமிருத்தியுடையவனே அஹுதிகொடுப்பன் ஆகையால் இதேகேஸம்ருத்தி இப்படிஸமிருத்தகுணமுடைய ஒங்காரத்தை உபாசிப்பவன் யஜமானனுக்கு எல்லா காமக்களையும் பூர்த்திசெய்விப்பவனாவன்.

(ஈ)

தெநெய^{௨௮}சு^{௨௯}யீ^{௩௦}வி^{௩௧}ஷா^{௩௨}வத^{௩௩}தெ^{௩௪}தெ^{௩௫}ஜி^{௩௬}த^{௩௭}ஜா^{௩௮}ஸாய^{௩௯}தெ^{௪௦}ஜா^{௪௧}தி^{௪௨}ஸ^{௪௩}வதெ^{௪௪}ஜா^{௪௫}யி^{௪௬}ய^{௪௭}தெ^{௪௮}தெ^{௪௯}வெ^{௫௦}வா^{௫௧}க்ஷா^{௫௨}ஸ^{௫௩}வ^{௫௪}வ^{௫௫}தெ^{௫௬}ஜி^{௫௭}ஹி^{௫௮}தா^{௫௯}ர^{௬௦}வெ^{௬௧}ந ||௯||

(ஸ்—ரா.) கிரேஷ்டமாயி^{௬௨}ய மட்டிகையோடு கூடிய இவ்வுத்தமென்னும் அக்ஷரத்தின் பூணுக்காக இசைமுன்னிட்டு ஆச்வானம் சம்ஸரம் உத்தானம் இவை செய்யப்படுகின்றன.

(உ)

தெநாஸன^{௬௩}ஸு^{௬௪}ரூ^{௬௫}தாய^{௬௬}தெ^{௬௭}தெ^{௬௮}வ^{௬௯}வெ^{௭௦}டி^{௭௧}ய^{௭௨}ஸு^{௭௩}ந^{௭௪}வெ^{௭௫}டி^{௭௬}நா^{௭௭}த^{௭௮}வி^{௭௯}ஷா^{௮௦}வ^{௮௧}வி^{௮௨}ஷா^{௮௩}வ^{௮௪}ய^{௮௫}டி^{௮௬}ய^{௮௭}தெ^{௮௮}வ^{௮௯}வி^{௯௦}ஷா^{௯௧}க^{௯௨}ரோ^{௯௩}தி^{௯௪}ஸு^{௯௫}டி^{௯௬}யோ^{௯௭}வ^{௯௮}வி^{௯௯}ஷா^{௧௦௦}வ^{௧௦௧}தெ^{௧௦௨}வ^{௧௦௩}வீ^{௧௦௪}ய^{௧௦௫}டி^{௧௦௬}ய^{௧௦௭}த^{௧௦௮}ரூ^{௧௦௯}வ^{௧௧௦}யீ^{௧௧௧}தி^{௧௧௨}ய^{௧௧௩}டி^{௧௧௪}வெ^{௧௧௫}வா^{௧௧௬}க்ஷா^{௧௧௭}ஸ^{௧௧௮}வ^{௧௧௯}வ^{௧௨௦}ஜா^{௧௨௧}ந^{௧௨௨}வ^{௧௨௩}தி ||௧௦||

(ஸ்—ரா.) இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட உத்தேத்தின் மகிமையை மரியாதை வர்க்களும் கர்மக்களை துறந்துப்படுகிற விதமையினால் பயன் என்னவெனில் விதையோடு செய்யும் கர்மங்கள் அதிகவீரமுடையனவாம் அல்லாதது கவ்வனவ^{௧௨௪}கீ^{௧௨௫}யமுடையதல்ல; சரத்தையென்பது ஆஸ்திச புத்தி; விதையென்பது உபாஸனம்; உபவிஷத் என்பது உபவிஷத்தால் உண்டாகும் பிரமஜ்ஞானம், கர்மங்கள் வீரவத் தரமாகையால்து இத்தகர்மங்கள் பிரபலங்களாயிருந்தாலும் அகைகளால் இத்க் பலம் தடைபெறுநருத்தலேயாம் ரஸதமாயிருக்கை காமப்ராப்தி ஸமிருத்தி பவையகார குணமாக உடைத்தாகை இக்குணங்களைவிட்டு இவ்வகைகளும் ஒன்றே உபாசி கத்தக்கது என்பது இக்கண்டத்தின் பொருள்.

(ஊ)

சுயஜீதீயவண்ணம்.

ஒடிவாஸுராஹவெயத்ருஸம்பெதிருஉஹயொவ்ரஜாவகூர
வடிஒடிவாஉஜீயோஜஹுரநெநெநாநகலிஹவிஷ்நுஜீஉதி || ௧1

(ஸம்—பா.) உத்தேத்தின் அவயவமான ஓங்காரத்தில் முக்கியப்ராணன்
என்று புத்திசெய்யும் பொருட்டி ஓர் உபாக்கியானம் சொல்லப்படுகிறது.

பிரம்மாவின் புத்தர்களான தேவதைகளும் அசுரர்களும் யுத்தம் செய்தபோ
து தேவர்கள் இவ்வுத்தேத்தை உபாஸித்தால் நாம் அசுரர்களை ஜயிக்கலாமென்று
திச்சயித்து உத்தேத்தைப் பராணாகவைத்து அதை உபாயமாகக் கொண்டார்கள். (௧

தெஹநாவிகுபுரானஜீயோவாவாஸூதி ரொதநீ ஹாவாஸுரா
வாவநாவலிவியோ : தஸூதெநொஹயஜீவ்யுதீஸுரலிவடிமடி
யிவவாவநாவெடுஹவிஷ்நு || ௨ ||

ஸம்—அந்த தேவர்கள் மூக்கில் உள்ள பிராணனாக உத்தேத்தை உபாஸனம்
செய்தார்கள் கீழ்ச்சொன்ன உத்தேகம்மத்திலேயே இவ்வுபாஸனம் இவ்வாறு தேவ
தைகளால் வரிக்கப்பட்ட பராணனை அசுரர்கள் பாவத்தோடு சேர்த்தார்கள். அந்
னால் அந்நாஸிகா பராணன் கல்வாசினையே மேற்கொள்வதென்னும் அபிமானம்
கொண்டு விவேகம் போகப்பெற்ற இத்தோஷத்தால் பாபத்தோடே சேர்த்ததாய்
விட்டது. ஆகையால்தான் அது துர்க்கத்தையும் அறியவேண்டியதாயிற்று.

ரா—தேவதைகள் உத்தேத்தைப் பிராணேந்திரியமாக உபாசனம் செய்தார்
கள். மூக்கிலுண்டாகும் பிராணனோடு அசுரர்கள் தங்கள் பாபங்களைச் சேர்த்தார்
கள். அப்படி பாவம் சேர்த்ததினால் புருஷன் கல்வாஸினை கெட்டவாஸினை இரன்
டையும் முசுரமும்படியாயிற்று. ஆகவே நான்ஸிப்பமான பராணனானது பாவத்தோடு
சூடியதே.

சுயஹவாஸுரஜீயோவாவாஸூதி ரொதநீ ஹாவாஸுரா
வாவநாவலிவியோதஸூதெநொஹயவஸூதி டிஸூதீயோவாடிஸூதீயோவாவா
வாவநாவெடுஹவிஷ்நு || ௩ ||

சுயஹவகூரஜீயோவாவாஸூதி ரொதநீ ஹாவாஸுரா
வாவநாவலிவியோவாவாஸூதெநொஹயவஸூதி டிஸூதீயோவாடிஸூதீயோவாவா
வாவநாவெடுஹவிஷ்நு || ௪ ||

சுயஹஸுராதீயோவாவாஸூதி ரொதநீ ஹாவாஸுரா
வாவநாவலிவியோவாவாஸூதெநொஹயவஸூதி டிஸூதீயோவாடிஸூதீயோவாவா
வாவநாவெடுஹவிஷ்நு || ௫ ||

சுயஹநீகஜீயோவாவாஸூதி ரொதநீ ஹாவாஸுரா
வாவநாவலிவியோவாவாஸூதெநொஹயவஸூதி டிஸூதீயோவாடிஸூதீயோவாவா
வாவநாவெடுஹவிஷ்நு || ௬ ||

(ஸம்—ரா.) உபாஸிக்கத்தக்க முக்கிய பராணனை யாகையால் அதுபரிசுத்த
மானதென்று அதுபலிப்பதன் பொருட்டிலிவீசாரம் சொல்லப்படுகிறது. கீழ்ச்சொ
ன்ன நான்ஸிப்ப பராணன்போலவே வாக்கு கண் காது மனம் என்னும் இத்தேவதை

களும் ஆசரமான பாபத்தால் துஷிக்கப்பட்டன. இதில் சொல்லாத தவக், காக்கு முதலியவையும் கொள்க.

வாக்கு பொய் மெய் இரண்டையும் சொல்வதினாலும், கண் பார்க்கத்தக்கது பார்க்கத்தக்காதது இரண்டையும் பாப்பதினாலும் காது கேட்கத்தக்கது கேட்கத்தக்காதது இரண்டையும் கேட்பதினாலும் மனஸ்ஸு நினைக்கத்தக்கது நினைக்கத் தக்காதது இரண்டையும் நினைப்பதினாலும் இவையெல்லாம் பாவத்தோடு சேர்ந்தவை நினைப்பதென்பது ஸங்கல்பிப்பது. நினைக்கத்தக்காதது பாவம். (௩-௪ ௫-௬)

ஈஸ்யஹயவனவாயொஃவ்யுபாணஸுஃஸீயுஃவாலானுகி, ருதத்
ஹாலுாராருதாவியபுலுஸுயபுயாஸூநாவண ஸுதாவியத் ஸெ
வெகலு ||௭||

நாற்ப—பிறகு அவர்கள் உத்தேதத்தை முகத்தில் உண்டாகிய (முகிய) ப்ராணனாக உபாசனம் செய்தார்கள். அசுரர்கள் அதையும் பாபத்தோடுகூட பிரயத்னம் செய்தார்கள் என்றாலும் அது அசாத்தியமாய்ப்போன தோடு, பெருங்கல்லின்மேல் ஏறியப்பட்ட மண்கட்டி அக்கல்லை ஒன்றும் செய்யாததோடு தானே பலவாறு சிதறுண்டு போவதுபோல அவர்கள் சிதறுண்டு ஒடிப்போனார்கள்.

ஸு—கட்டப்பாரை முதலியவைகளினால் வெட்டக்கூடாததும்உனியால் பிளக்கக்கூடாததுமான கல் அக்ஷணம். அதுவே இங்கு ஆகணமென்று சொல்லப்பட்டதும் ஸந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற இங்கு மண்கட்டியென்று ஒன்றுவைத்துக்கொள்க,

ரா—வெட்டப்படக் கூடியதாகையால் ஆகணமென்று மண்கட்டியே இங்கு கூறப்படுகிறதென்று ச்ருதப்பிரகாரிகா சாரியர் பொருள் கூறுகிறார். (௭)

யயாஹூநாவணஸுதாவியத் ஸதவனவத் வெஹவஸவியத்
வநதெயவனவவிபி வாவஃகாரியதெயபெஸூநாஸீதாவஸதிலவனவெஹு
ஸூவண: ||௮||

நாற்—இவ்வாறு ப்ராணனை அறிந்தவன் விஷயத்தில் பாபிஷ்டமான காயத் தைச் செய்ய இச்சித்திறவனும் வைதல் அடித்தல்முதலிய ஹிம்சை செய்கிறவனும் கல்லின்மேல் விழுந்த மண்கட்டிபோல் சிதறுண்டுபோவான்.

ஸு—ப்ராணனை அறிந்தவன் யாவராலும்பிடிக்கத்தக்காதவன். இதனால்இவன் அச்மாணனென்று சொல்லப்படுகிறான். முக்கினிடத்திலுள்ளதும் ப்ராணனாயிருக்க அது பாபத்தோடு சேர்ந்ததும் இது பாபமில்லாததுமானது எதனாலோ வென்னில், காலிக்யமும் வாயுவாயிருந்தும் ஸ்தானம் கரணம் இவைகளின் வையுணர்வத் தால் தோஷமடைந்தது, முக்கியப்ராணன் வையுணர்வமில்லாதது ஸ்தானதேவதை பலமானது ஆதலாலிதற்கு தேஷமில்லை. வாசிமுதலிய ஆயுதங்கள் கைதோந்தவன் கைக்கு உயர்ந்தவனே செய்வதும் கைதேர்ச்சி யில்லாதவன் கைக்கு அவ்வாறு வேலைசெய்யாததும்போல தோஷத்தோடுகூடிய முக்கியிருப்பதால் அது தோஷமுடையதாயிற்று. முக்கியப்ராணன் அப்படி அல்ல.

ரா—இங்கு அச்மாணன என்றதற்கு பெருங்கல்லின்மேல் விழுந்த மண்கட்டி யென்றுபொருள், இது ப்ராணனை அறிந்தவனப் பிடைசெய்பவனுக்கு உபமானமாகச் சொல்லப்பட்டது. சூதலால் அச்ம் ஆகண இரண்டும் வீசெஷவீசேஷ்ய பதங்க ளென்று அறிந்தம் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. (௮)

வெநவெவதெநஸூநாஸீதாஸுயி விஜாநாதபுஹகவா.
ஸூவஹுஷதெநயடிஸூகியதிஸுகிகெநதாராநாநவதிவனதரீ
வனவாந்தெதாவிதெதூரிகிவாடிஷாதெவாந்ததஜி ||௯||

(ஸ—ரா.) மற்ற ப்ராணைகளுக்கும் இதற்குமுள்ள வேறுபாடு சொல்லப் படுகிறது, புருஷன் இம்முக்கியப் ப்ராணனுடனாகத்தான் உருக்கத்தம் ஒன்றையும் அறிய மாட்டான் இதனால் செய்யப்படும் அதன் பான் இவைகளே மற்றப் ப்ராணைகளு க்கு தாரகம் ஆகையால் மரணகாலத்தில் இதன் அதன்பான்ங்கள் இல்லாததினால் தான் மறண் உண்டாகிறது அப்போது எல்லாப் ப்ராணைகளும் வெளிப்பட்டிருந் ததனால் வாய்திறக்கப்படுகிறது. (க)

தநதததீ ஹவ்யாஸ்யுஜீயஜீவாவஸாஜுத வனதஜீவனவாயிரவஸஜீநு தெ | சுமாதநாயடிவஃ || ௧௦ ||

ஸ—அங்கிரஸஸு என்னும்ருஷியொருவர்தானேபிருஹமாகையாலேதானே ப்ராணனுயிருத்தும் தன்னையே அங்கிரஸப் ப்ராணனாக உத்தேதமாக உபாசனம்செய்தார். அங்கமான ப்ராணைகள்கு ரஸமானமையால் அவர் அங்கிரஸர் ஆனார்.

ரா—இவ்வுத்தேத்தையே முக்கியப் ப்ராணனாக அங்கிரஸஸு என்னும் ருஷி உபாசனம்செய்தார். அங்கங்கள் ப்ராணஜீனமாகையால் ப்ராணன் அங்கிரஸமா னது. மறைவரகச்சொல்வதில் தேவதைகளுக்கு கிஷ்டமாகையால் அங்கரஸமென்ப தை அங்கிரஸமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். (க௦)

தெநததீ ஹ வ்யஹஸ்திர்அஜீயஜீவாவஸாஜுத வனதஜீவனவ வ்யஹஸ்திஜீநு தெவாயிஸ்ய ஹதீதஸ்யூரவஸஷவதி || ௧௧ ||

ஸ—பெரியவாக்குக்குப்பதியாதலால் பிருஹஸ்பதியானது.

ரா—இதை அங்கிரஸமென்னும் குணத்தோடு பிரஹஸ்பதி உபாசனம் செய்தார். எல்லா விஷயங்களையும் பிரகாசப்படுத்தவது வாக்மேயாகையால் இது பெருமையுடையது அது முக்கியப் ப்ராணனுக்கு ஆஜீனமாகையால் ப்ராணன் அத்தவாக்குக்குப்பதியாகிறது. அதனால் அதுவே பிருஹஸ்பதியாகை யுதிதமென்று சிலர் சொல் லுகிறார்கள். (க௧)

தெநததீ ஹவாயஸுஜீயஜீவாவஸாஜுத வனதஜீவனவாயிரவஸஜீநு தெருஷயூடிபபதெ || ௧௨ ||

ஸ—அப்படியே ஆயாஸ்யரென்னும் ருஷிமுகத்திலிருந்துவெளிப்படுவதென் தும் பொருள் கொண்ட ஆயாஸ்யப் ப்ராணன் தானையாயிருத்தும் உபாசனம் செய்தார். ஆகையால் இதரஉபாசகர்களும் அங்கிரஸமாகை முதலிய குணக்களோடு கூடிய ப்ராணனை உபாசித்தக்டவர்கள்.

ரா—பிருஹஸ்பதியென்னும் குணத்தோடு ஆயாஸ்யர் இதை உபாஸித்தார். முகத்திலிருந்து வெளிப்படுவதனால் இதையே ஆயாஸ்யமென்று சொல்லலாமெ ன்று சிலர் நினைத்தார்கள். (க௨)

தெநததீ ஹஸகொடிர்வெஜிவிஷாஜுதா | ஸஹதெநஜீயிர ணாஜீவாதாவஸுவஸஹதெஹஜீகாரிநாமாயதி || ௧௩ ||

ஸ—இப்படிச்சொல்லப்பட்ட அங்கிரஸமாகைபிருஹஸ்பதியாகை ஆயாஸ்ய மாகை யென்னும் மூன்றுகுணக்களோடும் உத்தேத்தை முக்கியப் ப்ராணமாக தல்ப ருஷியின் புத்ரராவ பகமுனிவர் உபாசனம்செய்து அதன்மகிமையால் மாயிசா ரண்யத்தில் யாகம்செய்பவர்களுக்கு உதகாதாவாயிருந்து அந்த யஜமானர்களின் இஷ்டங்களை யெல்லாம் வித்தையின் மாறாத்மயத்தால் ஸம்பாதித்துக்கொடுத்தார்

சுமாதாவஹதெஹகாரிநாலவதியவனதடிவாலிஷாநகூரஜீய ஜீவாஸுஉத்யுபாநகூகூசா

(ஸ—ரா.) இவ்வாறு உத்தேத்தை முக்கியப் ப்ராணனாக உபாஸிப்பவன் உத் தகாதாவாகும்போது காணத்தின்மகிமையானுஸ்யமூனனதுகாமங்களைப்பூர்த்திசெய் விப்பவனாகி முன் ஆத்மாவைப்பற்றிய உத்தேதோபாஸனம் முற்றும்.

ஸ0-தா—வாக்கே ருக்கு ருக்கே சரமம் சரமமே உத்தேம் ஆதலால் பிரானு
பான வியாபரங்களில்லாதபோதும் ருக்கைச் சொல்லலாம். ஸாமகானம் செய்ய
லாம் உத்தகானம் செய்யலாம்.

அர்த்தபேதம்—இவையெல்லாம் வியானத்தால் கடப்பது.

ரா—ப்ராணபான வியாபாம் இல்லாத மனிதனால் நடப்பதால் வியாணம் ரூக்
ஸாமம் உத்தீதம் இவைவ்யெல்லாம் ஒன்றே. (ச)

சுதேதாயாநதபுநராநிவீரவந்நிகரோக்ஷியபா உதெஜித்யநதோ
ஜெவாரணம் ஐயவாயநுஷக்யபநி பூரணஹநவாநநீவாநிக
ரொதெததவபெஹதொவாபுதநெவொதீயபுவாவீத ||௧||

190-ரா—வாக்கு முதலியவைகளைச் சொல்வது மாதிரியே பல்லாமல் ஆக்னி மந்தனம் எல்லை நடத்தல் பெரியவில்லை இழுத்தல் முதலிய பவிஷ்வயாபாரத்தைப் பராணுபாணவ்யாபார மில்லாதபோது வ்யானவ்யாபாரத்தாலேயே செய்வதால் ஸர்வோத்திருஷ்டமான வ்யானமாகவே உத்தேசித்தை உபாஸிப்பது, (இ)

சுயபவஞ் சித்தியாக்ஷராண ஸ்வாஸீதொலிபுஜதீபராணவ்வதா
 னெதஹஸ்திவாஜிவாஹமிரஹத்யாவக்ஷதெசுஹம்பதேஹ
 ஹிபுந்ஸவபுந்ஸிதம் ||௬||

௪௦-௦-௪—உத்தேசத்தின் அகூரவ்னையே உடாளிக்கலாம். இவ்வகத்தார் ப்ரா
 ணனாலேயே ஏழந்திருத்தலாலும் ப்ராணணில்லாதபோது ஏழந்திருக்கக் கூடா
 மையாலும் உத் என்னும் அகூரத்தை ப்ராணனாகவும் வாக்குக்கண் பெரியோர் ஓர்
 சபத்தால் சொல்வதினால் ஓ என்னும் அகூரத்தை வாக்காகவும் எல்லாவற்றிற்கும்
 ஸ்தானமாயகையால் (த) கரம் இருபத்தைப்பற்றி இவ்ருள்ள த கரத்தை அண்
 மாகவும் உடாளிக்கவேண்டும். (க)

உள்ளவொவொ஁.தரிகு஁.தி:வ்யூபிவீயோதி.துவ்வொவொ஁.யா.தி:யூ
திவ்யத்.வா.தி:வெ஁.வ்வொ஁.யூ.வெ.யு.பொ.தி:யூ.வெ.யூ.஁.மெ.வெ.வ்வொ
மொ.஁.யொ.வொ.வொ.பொ.஁.஁.வ்வொ.நனா.பொ.஁.வ்வொ.தி.யவ்வொ.தா.நெ.யவ்வொ
வ்வொ.நா.தி:யூ.கூ.ரா.ண.யூ.வொ.வ்வொ.தி.யவ்வொ. || ௭ ||

௮௦-ரா—உத் என்னும் அக்ஷரத்தை ஸ்வர்க்கம் ஸம்ர்பன் ஸாமவேதம் இதிக
 ளாகவும், கீ என்னும் அக்ஷரத்தை ஆக்சம்வாயுயுஜர் வேதம் இவைகளாகவும்
 என்னும் அக்ஷரத்தை பூமி அக்னி ருக்வேதம் இவைகளாகவும் உபாஸிக்கக்கடவது.
 இவ்வித குருந்தோடு உத்தீராக்ஷரத்தை அறிந்து உபாஸிப்பவன் ஸுகோச்சர
 ணம் அன்டன் அக்னி தீபனம் இவைகளை அடைவான்.

ரா—மற்றொரு விதமாக உத்தேசாகூரோபாஸனம் சொல்லப்படுகிறது. (எ)

சுயவல்லாபிவழிபுரம்பலுரணாந்த ஸ்வாவலீத யெநலாதி
வெளாடிநாத்தகாடுவயாவெசு || ௮ ||

ஸர-ரா-உபாஸனாக்களால் இஷ்டபூர்வ்வி உண்டாகித் தென்று தெரித்துகொண்டு, எந்த ஸாமத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்ய இச்சிக்குறே அந்த ஸாமத்தை உபாஸிக்கக்கூடியன்.

யலு ராஜீவி தாஜி உபதாரெஷ்டம் தரேஷி பார்ஷெவ தாஜி விஷா
ஷித்ரா தாம்ஷெவ தாஜி வபர்ஷெவ || கூ ||

சங்-ரா—தான் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைக்கும் ஸாமம் இருக்கும் ருக்கையும் அந்த ஸாமத்தின் ரூபி தேவதை இவைகளையும் சிந்திக்கவேண்டும். (க)

யெநஹுடிஸாரெஸாஷ ஸுதரா தஹுஉவயாவெஷெநஹுஸாரெந
ஸாஷ ஸுராணஸு ராதந் ஸுராஜேவயாவெசு || ௧௦ || யாஹிஸாஜிவெஷா
ஷ ஸுதராஹிஸாஜிவயாவெசு || ௧௧ ||

ஸு-ரா—காயத்ரி முதலிய சந்தஸ்ஸாங்களில்தான் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைப்
பது ஏதாவோ அந்த சந்தஸ்ஸையும் ஏதா ஸ்தோமத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைக்
கிறானோ அந்த ஸ்தோமத்தையும், எந்தத் திக்கை ஸ்தோத்ரம் செய்ய நினைக்கிறானோ
அந்தத் திக்கையும் எந்திக்கக்கடவன். (௧௦)

அ-பே—எந்தத் திக்கின் முகமாக ஸ்தோத்ரம் செய்யப்போகிறானோ அந்தத்
திக்கையும் தியானம் செய்யவேண்டும். (௧௧)

ஸுதாநஜேக தவவஸுத ஸுலுலீதகாஜேய யநவபுதேதாஹ ரா
ஸாஹயடிவெஸஸகாஜேஸுபுயெதயதாஜேஸுலுலீததத்யதாஜேஸுலுலீ
தெதி || ௧௨ ||

ஸு-ரா—தீழ்சொன்னபடி தியானம் செய்தபின் கடைசியில் தன்னை ந்ருதய
மாகப் பாலித்துக்கொண்டு ஸ்வரம் எழுந்த முதலியவை பிசசாமல் பஹிபவமானம்
முதலிய ஸ்தோத்ரங்களை ஆரம்பிக்கக்கடவன், இவன் எந்தப் பஹத்தை உத்தேசித்தி
ருனோ அந்தப் பஹை அடைவன்.

சம்—யக்காமஸ் ஸ்தவீதேதி வன்பதை இரண்டிரதம் சொன்னது ஆதரவினால்.
ரஸ்—இரண்டிடவை சொன்னது இவ்விதையை முடித்தமையால். (௧௨)

முன்றாகண்டம் முற்றிற்று.

சுயவதாபுடவணு.

ஒடிதெ ஸுதககாரஜேஹிஸாஜிவாஸி தளதிதிஹ ஸுதாயதி தவஸுரா
வவ ஸாவ ஸு || ௧ ||

ஸு-ரா—சுடில் உத்தேத்தின் காமகூரங்களின் உபாஸனம் சொல்லப்ப
ட்டதினால் மறுபடி உத்தோபாஸனம் துடங்கிச் சொல்லப்படுகிறது.

ஸு—தமிருதம் அபயம் என்றும் குணங்களோடு இவ்வகூரமே உபாஸிக்க
ப்படத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்டப் போகிறது. (௧)

ஹவாஹெபுதெஸுபுயெதயதாஜேஸுலுலீததத்யதாஜேஸுலுலீதெதி || ௨ ||

ஸு—தேவதைகள் மரணத்துக்குப்பயந்து வைதிககர்மங்களைச் செய்ய ஆரம்
பித்தார்கள். கர்மங்களில் விநியோகிக்கப்படாத மந்த்ரங்களைக்கொண்டு ஜபம் மேறா
மம் முதலியவைசெய்யும் அவர்கள் இந்நகர்மங்களில் தங்களை மறைத்துக்கொண்டா
ர்கள். இப்படியமறைத்ததினாலே அவைகள் சந்தஸ்ஸாக்களென்று சொல்லப்படுகின்றன.

ரா—கர்மங்களில்விநியோகிக்கப்பட்ட வைதிகமந்த்ரங்களால் தேவதைகள்
தங்களைமறைத்துக்கொண்டார்கள். (௨)

தாநுததூத ஸுயபுராஜே ஸுடிவக வரிவஸெ ஸுடிவ வ
ஸுபுஸு ஸுடிவஸாஜிபஜுஷிதெநுவிதிதெயுராபுஜவஸாரெந ரபஜுஷ
ஸுரஜெவபுரிஸாநு || ௩ ||

ஸு-ரா-பா—இப்படிதேவர்கள் வைதிககர்மங்களை அனுஷ்டித்து வருகையில்
பின்பிடிப்பவர்கள் பெரும் ஜலத்திலும் மீனைக்கண்டுபிடிப்பதுபோல் ஸமடம்பர்த்

து மரணம் பிடிக்க நினைத்தது. இதை அறிந்த தேவர்கள் அவைகளைவிட்டு அதற்கு மேலான ஒங்காரத்தை உபாஸனம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். (க)

படிவாஹோவொகெ ரூபிதெ ஸ்வாதிஸூரெத்யுவத் ஸாவெஹெ
யஜுரெஷுஉஸூரெய டெகடிக்ஷாரெகேப்யேதகிமயம்கதவிஸ்ய டெவா
ஸுஜேகாசுஹயாகஹவது ||ச||

ஸ௦-ரா-பா—ருக்ருயஜுஸ்ஸாமம்இவைகளை ஆரம்பிக்கும்போது நாம் என்று சப்திப்பதாய் இதுஸ்வரமென்று சொல்லப்படும். இதுவேமரணம்பயம் இவைகளை நீக்குவது. இதை உபாஸித்ததினால் தேவர்கள் மரணமும் பயமும் இல்லாதவர்கள் ஆகுகள். (ச)

ஸபவனதடுவெவ்விஹநக்ஷாரூபுணளதெ ஸுதடுவெவாக்ஷடி ஸூரஜி
ஜேககிமயம்கதவிஸ்யபடிபுதாடுவெவாஸுடிபுதொஹவதி ||ரு||

ஸ௦-ரா-பா—இப்படி (அமிருதம் அபயம்) மரணம் பயம் இவைகளைப்போக் கும் குணமுடையதாக இவ்வக்ஷரத்தை உபாஸிக்கும்வன் சீமச்சொன்னதேவனைக் கின்போலே அமிருதமாக ஆவன். (ரு)

ஸ௦—தாஜுகிருஷ்ணத்தில் அந்தரங்க பஹிரங்க தாரதம்யம்போலே பிருத்தம்பரா தியில் தாரதம்மியமில்லை. (ரு)

நாலாவது கண்டம் முற்றிற்று.

சுயவருஜேவணு.

சுயவவாஉஜீயஸபுணவொயடுபுணவஸுஉஜீயஹத்யுஸளவாகுடி
கதூஉஜீயஸபுணவடிதிஹெஷுஷுஸூரஹெதி ||க||

ஸ௦—ப்ரணன் ஆதித்யன் முதலியதாக உத்தேதத்தை உபாஸனம் செய்யவேண்டுமென்று சீழே சொல்லப்பட்டதை அனுவதித்துக்கொண்டு ப்ரணவம் உத்தேதம் இரண்டையும் ஒன்றாக்கி உபாஸிக்கவேண்டுமென்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது. அனேக புத்ரஸாபம் இதற்குப்பலம்.

ருக்வேதத்தில் ப்ரணவம் என்று சொல்லப்படுவதே சாந்தோக்யத்தில் உத்தேதமென்று சொல்லப்படுகிறது. உத்தேதமும் ஸூர்யன், ப்ரணவமும் ஸூர்யன். ஸூர்யன் ஸஞ்சரிக்கும்போது நாம் என்று அனுஜுகு செய்பவன்போல் ஸஞ்சரிப்பதால் இவன் ப்ரணவமே.

ரா—ஒங்காரமொன்றே தோதாவினால் சொல்லப்படும்போது ப்ரணவமென்றும் உதகாதாவினால் சொல்லப்படும்போது உததேமென்றும் சொல்லப்படும். ஆதலால் இரண்டும் ஒன்றே யென்று பாவிக்கவேண்டும்.

சூர்யன் கர்த்தவ்யமான கர்மங்களுக்கு நாம் என்று அனுமதிக்கொடுப்பவன் போலவே உதயமாவதால் ஒங்காரத்தை சூர்யனாக உபாஸனம் செய்யக்கடவன். (க)

வனகஜேவனவாமஜேமாமாலிஷுதஸூநஜேகெகொஉவீதிஹகௌ
ஷீதகிபுவாகுஜேவாஹ. | ரஸூயீ ஸூவா ராவதடி யாடி ஹவொவெ
தெஹவிஷுஜீதக்யுயெடுவதம் ||உ||

ஸ௦—யான் உத்தேதத்தை சூர்யனாக உபாஸனம் செய்தேன், அதனால் நீ எனக் கொரு புத்ரன் பிறந்தாய் சூர்யனுக்கும் கிரணங்களுக்கும் பேதமில்லையென்று உபாஸித்ததினால் ஒரே புத்ரனாய் விட்டாய் நீ கிரணங்களையும் சூர்யனையும் வேறாக உபாஸித்தால் அனேக புத்ரர்களை அடைவாய் என்று குவீதகரின் புத்ரரான கௌஷீதகி யென்னும் ருஷி தன் புத்ரனுக்குச் சொன்னார். தேவதோபாஸனம் முற்றும்.

ரா—நான் ஆதிதயாக உபாஸனம் செய்தேனே யல்லது, அனேக கிரணங்களை உடையவனாக உபாஸனம் செய்வதில்லை. அந்தத் தோஷத்தினால் நீ ஒரே புத்ரன் எனக்கு அனேக கிரணங்களோடு கூடிய ரூபமாக நீ உபாஸனம் செய்தால் அந்த ரூபத்தின் மழ்மிமையால் அனேகம் புத்தர்களை நீ அடைவாய் என்று கேள்வியைச் சொன்னார்.

2.)

சுயாயுகம்யவனவாயுமேவ்யுபாணவமே^தயமேவாவிகளரி^{தி}
 ஹெ⁹ஷவா⁹ஹெ^{தி} ||௭|| வனதமேவவா⁹ஹமே⁹யாவமிஷ⁹ந்தலா⁹நி⁹த⁹
 செகொலீ⁹தி⁹ஹகளஷீ⁹தகி⁹வ⁹த்⁹மேவா⁹வபா⁹ணத்⁹வம்⁹மே⁹கா⁹நி⁹லி⁹மா⁹
 ய⁹தா⁹ஜ⁹ஹவொ⁹செ⁹வமிஷ⁹ன்தீ⁹தி ||௮||

பா-ரா—ப்ராணனானது வாக் முதலியவைகளுக்கு ஒம் என்று அனுமதி கொடுப்பதுபோலவே ஸஞ்சரிக்கிறது. ஆதலால் இம்முக்கியப் ப்ராணனை உத்தேசித்த உபாஸனம் செய்யவேண்டும். ப்ராணனென்றை மாத்திரம் உபாஸித்ததினால் நீ ஒரே புத்தரான அனேகமாக உபாஸித்தால் அனேகம் புத்தர்களும் பெறுவாய் என்று நெனவித்தி தன் புத்தரனுக்குச் சொன்னார். (க-ச)

$$(\mathcal{E}_n + \mathcal{E}^2)$$

சுயவலுமயத்தீயவலுணவொய்வுணவலுத்தீயுதிவொதுஷ
உநாவெவாவிதாநாத்தீயநாஸிரஹரதிதநாஸிரஹரத்தி || ௫ ||

ஸ்ர0-ரா—இப்படிப் பரணவம் உத்தீதம் இரண்டும் ஒன்றே யென்று அறிந்தவன் தோதா செய்யவேண்டிய காரியங்களைப் பிசகாது செய்வதுதான், இந்த ஞானம் இல்லாமையாலே உத்தராதாசெய்யும் பிசகுகளை நீக்கி ஸமீகரணம் செய்வன்.

ஸ்ரீ—வாதம் பித்தம் முதலிய தாதுக்களின் லைவும்பத்தை சிகிச்சையால் ஸமீகரிப்பதுபோல ஸமீகரிப்பன். ரா—இதற்குளுான் தோதா உக்கதா இருவரு க்கும் வேண்டியதே. உக்கதாவுக்கு ஐயூனியம்லாவிட்டாலும் அதனால் நேரும் கு றைகளே தோதாதன் னூன் பெருமையால் ஸமீகரிணம் செய்யவேண்டுகை. அது ஸமாதரதிதி என்பதை மறபடியும் சொன்னது விய்யயின் முமலவகட்டுகிறது.

ஐந்தாவது கண்டம் முற்றிற்று.

அபிஷேக வரம்பு.

உயரெவமது திஸாந்த தெததெதஸு ராஜ்ய ருயுதத் வாரித
வாராஜ்ய ருயுதத் வாரிதீயதெத உயரெவவாராஜ்ய திஸாந்த ராஜ்ய ||

1900-ரா—மற்றோர் விதமாக உத்திதோபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறது. ரூக்கைப் பருதிவியாகவும் ஸாமத்தை அக்னியாகவும் உபாசனம் செய்வதென்றும், அக்னி யென்னும் ஸாமமானது ப்ருதிவியென்னு மிருக்கின்றமேலிருப்பது, அதனால் ஸாமகர்கள் எல்லோரும் ரூக்கினுள்ள சாமத்தையே கரணம் செய்கிறார்கள், ஸாம என்னும் பெயர் ஸா அம் என்ற இரண்டாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. ஸா என்பது ஸத்திலீங்கமாயிருப்பதால் பூமியையும் அம் என்பது புல்லிலீங்கமாயிருப்பதால் அக்னியையும் சொல்லுகிறது. இரண்டும் சேர்ந்த ஸாம என்றாகிறது ரூக்கும் ஸாமமும்போல பூமி அக்னி இரண்டின்மேல் சேர்ந்தேயிருக்கிறபடியால் பூமி அக்னி ரூக்கும் ஸாமமும்போலே ஒரு கு பூமியும் ஸாமம் அக்னியுமாக உபாஸிக்கப்படவேண்டும். (6)

(5)

சுதூரிக்ஷெவமாய-ஸாஜிதகெ-கெ-தவ்யாஜீயப்ய-ஞஃ ஸாஜி
தஸாஜீயப்ய-ஞஃ ஸாஜிநீயதெ-தூரிக்ஷெவலாவாய-ராஜிஸ்தாஜி||
௨|| ஈ-ஜ-ளொவமா-ஹி-க்ஷஸாஜிதகெ-கெ-தவ்யாஜீயப்ய-ஞஃ ஸாஜி
தஸாஜீயப்ய-ஞஃ ஸாஜிநீயதெ-ஜ-ளொவலாஸுகி-க்ஷாஜிஸ்தாஜி||

௩॥ நக்ஞாநொவகூட்டுலாஸாதெதெதெதஸுரூபுயுதஸு
நிலாதிஸாடிபுயுயுதஸுநிலாதிஸாதெநக்ஞாநொவகூட்டுலாஸா
நிலாதிஸாடிபுயுயுதஸுநிலாதிஸாதெநக்ஞாநொவகூட்டுலாஸா

ஸா—ரா—ருக்கை ஆகாமாகவும், ஸாமந்தை வாபுலாகவும், ருக்கை ஸ்வர்க்க
மாகவும், ஸாமந்தை ஸூரியாகவும், ருக்கை கக்ஷத்ரமாகவும், ஸாமந்தை நக்ஷத்ரா
திபதியான சந்தானாகவும் உபாஸிக்கடவன், ஸா என்பது வாயு ரூபன் சந்தான்
இவர்களையும் சொல்லும் மந்தரின் பொருள் முன்போல் கொள்க. (உ-க-ச)

கயபபெததாதிதயஸுசுலாபெவ்வமயபநீ அம்பரஃசு
நக்ஞாநொவகூட்டுலாஸாதெதெதஸுரூபுயுதஸுநிலாதிஸாடிபுயுயுதஸு
நிலாதிஸாடிபுயுயுதஸுநிலாதிஸாதெநக்ஞாநொவகூட்டுலாஸா

ஸா—ரா—ரூபயனிதத்தில் காணப்படும் வெகுந் பு காந்தியே ருக்கு வெகு உன்
னிப்பாய் பார்த்த அநியக்கூடிய கதப்பி காந்தியே ஸாமம், ரூபயனிதத்தில் அதிக
கதப்பான நிறமும் உண்டு, அது வெகு உன்னிப்பாய் பார்ப்பவர்களுக்குத் தெரியும்,

கயபபெதெவெததாதிதயஸுசுலாபெவ்வமயபநீ அம்பரஃசு
நக்ஞாநொவகூட்டுலாஸாதெதெதஸுரூபுயுதஸுநிலாதிஸாடிபுயுயுதஸு
நிலாதிஸாடிபுயுயுதஸுநிலாதிஸாதெநக்ஞாநொவகூட்டுலாஸா

ஸா—ரா—ரூபயனது வெகுந் பு காந்தி ஸா என்றும் அதிக கதப்பானகாந்தி அம்
என்றும் சொல்லப்படுகிறது, ரூபயண்டலத்தின் நடுவில் ஓர் புருஷன் காணப்
படுகிறான்.

ஸா—ஸ்வர்க்கமாகிய ரூபயனது ஜ்யோதிஸ்வரூபமாய் ஜ்யோதிர்மயமான
சம்நருகேசக்களோடு நகத்தனிமுதல் முழுதும் ஜ்யோதிஸ்வரூபமாய் ரூபயன்
டலத்தின் நடுவில் ஒரு புருஷன் யோகிகளால் காணப்படுகிறான்.

ரா—இப்படி ருக்கை யுமி ஆகாமல் ஸ்வர்க்கம் நக்ஷத்ரம் ரூபயனிதம் வெகுந் பு
காந்தி இவையாகவும் ஸாமந்தை அக்னி வாயு ரூபன் சந்தான் ரூபயனிதத்திலுள்ள
கதப்புகாந்தி இவையாகவும் உபாஸிக்கடவன் உமென்று சொல்லிற்று, ரூபயன்
டல மத்தியத்தில் ரமணியமான சம்நருகேசக்களோடு நகத்தின் தனி முதல் எல்லா
ஆவயவங்களிலும் ரமணியமாய் ரமணியமான புருஷன் ஒருவன் யோகிகளால் காண
ப்படுகிறான்.

தஸுரூபயாகவாஸா வாயுசுலாபெவ்வமயபநீ அம்பரஃசு
நக்ஞாநொவகூட்டுலாஸாதெதெதஸுரூபுயுதஸுநிலாதிஸாடிபுயுயுதஸு
நிலாதிஸாடிபுயுயுதஸுநிலாதிஸாதெநக்ஞாநொவகூட்டுலாஸா

ஸா—ரூபயின் ப்ருஷ்டபாகம்போன்ற தாமரைப்புட்பம் எப்படி அழகாயிருக்
குமோ, அப்படியே அந்தப் புருஷனது கண்கள் அழகாயிருக்கும், அவன் பாபமும்
பாபகாரியங்களும் இல்லாதவனாகவல்ல உத் என்று சொல்லப்படுகிறான், இப்படிப்
பட்ட குணமுடையவனும் உத் என்று பேர் உடையவனுமாக இவனை அறிந்து உபா
ஸிப்பவனும் பாபங்களினுடையவும் அதன் காரியங்களினுடையவும் சம்பந்தத்தை
நீக்கப்பெறுவன்.

ரா—ஆழமாகிய ஜலத்தில் உண்டாகியதும் பெருந்த தண்டோடுகூடியதும்
ரூபயிரணத்களால் விகசிப்பிக்கப்பட்டதான தாமரைமலர்போன்றது அவனது
கண்கள், பாபஸம்பத்திலலாமை யென்றது கர்மஸம்பத்தியிலலாமை,

அர்த்தபேதம். தஸ்யயதா கப்பாஸம் புண்டரீகம் ஏவமகிணி என்னும் வாக்கி
யத்துக்கு ஆறு அர்த்தம்.

க. கப்யாஸம் என்று சூர்யமண்டலமும் புண்டரீகம் என்று இருதயகமலமும் சொல்லப்படுகிறது. சூர்யமண்டலமும் இருதய புண்டரீகமும் எப்படி உபாஸனஸ் தானமோ அப்படியே உபாஸகனுடைய கண்களும் உபாஸனஸ்தானம். உ. சப்யாஸ மென்பதற்கு கொஞ்சம் விகஸித்ததென்று பொருளாய் கொஞ்சம்மலர்ந்த தாமரை ப்பூப்போ விருக்கும் சூர்யமண்டலத்தின் கிவினுள்ள புருஷனுடைய கண்கள். டு. கபி என்பது குரங்கு. அத்தை ஆஸம் என்பது ஆசனம். அது உட்காருவது. குரங்கின் ப்ருஷ்டம். அதுபோன்ற புண்டரீகம் எப்படியோ அப்படி அந்தப்பருஷனது கண்கள். ச. கப் என்பது ஜலம், அதைக்குடிப்பதால் (உலர்ந்துவிடால்) கபி என்று சூர்யன், அவனும் விகஸிப்பிக்கப்படுகிற புண்டரீகம்! தாமரைமலர்போன்றிருக்கும் அவன் கண்கள். இ. கம் ஜலம், அதைக்குடிப்பதால் கபி என்பது அதன் தண்டு. அதில் (ஆஸம்) இருப்பது. காம்புகின்னிலிட்ட மலரைக்காட்டிலும் காம்போடுகூடிய மலர் சோபையுடிகமாயகையால் தழுத்தது தண்டோடுகூடிய தாமரைமலர்போலிருக்கும் அவன் கண்கள். சு. கம் ஜலம், ஆஸ என்பது இருப்பு. அதில் அபி என்றும் உபஸர்க்கம் சேர்த்து அகாரம் லோபித்து ப்யாஸம் என்றிருக்கிறது. இருப்பதென்று பொருள். ஆகவே ஆழமான ஜலத்தில் உண்டான தாமரைமலர்போலிருக்கும் அவனது கண்கள். இந்த ஆறு அத்தனகளில் முந்தின மூன்றும் பூர்வபக்ஷார்த்தங்கள். பிந்தின மூன்றும் ஸித்தார்த்தார்த்தங்கள். பிந்தினவை மூன்றமே பேரதாயனருக்கு அபிமதமானவை என்பது ராமாஜனமதத்தின் கொள்கை. இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமாயிற்று, “கம்பூராம்ஸஸ்ருமத்பூதஸம்ருஷ்டநாளரயிக்ரவிகஸித புண்டரீகதளமா தாயதெஷுணஃ” என்று வேதார்த்த ஸங்க்ரஹவாக்யத்தால் விவரிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க. சாதாரணமாக புண்டரீகமென்று வெண்டாமரையையே சொல்லுவதானாலும் சபாஸ்வாமி பாஷ்யம் ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் சிவப்பு புண்டரீகக்கணால் ஆஸ்தானம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இங்குப் புண்டரீகச் சப்தத்திற்குச் செந்தாமரைபென்றே பொருள். (எ)

கவ்யுதபூலாரிஷமெஷுளதஸூரூபிபவஸூரஸெவொஷாபெதெதஸுலபிமாசாஸ வஸஷபெயாஸூஷாசூராரொஷொகாவஸுஷாஸெஷெஷகாரநாஸெதபுபிஷெஷதம் || அ||

ஸா—தீழ்பிருதிவிமுதவியதாகச் சொல்லப்பட்ட ரூக் ஸாமம் இவைகள் ஸர்வாத்மாவான அந்த தேவதைக்கு பர்வங்களாம். இப்படி தேவன உத் என்னும் பேர் உடையவனும் ரூக் ஸாமங்களின் பர்வங்களாக உடையவனுமாயிருக்கும் மறைவாய்ச் சொல்வதில் தேவதைகளுக்கு இஷ்டம் ஆகையால் உத்தேமாகச் சொல்லப்படுகின்றன, உத் என்னும் இந்த தேவனைக்கானம் செய்யவதால் அவன் உத்தகாதாவென்றுபேர் பெறுகின்றான். சூர்யனுக்குமேல் உயர்களில் இருப்பவர்களின் இஷ்டங்களையும்மூரிப்பதினால் அவனே ஸர்வலோகேச்வரமான ப்ருஷ்ணம் தேவதாவிஷயமான உத்தேதத்தின் உபாஸனம் முற்றும்.

ரா—பூமி அக்னி சூர்யன். இவைகளாக முன்சொல்லப்பட்ட ரூக் ஸாமங்கள் சூர்யமண்டலத்திலுள்ள அந்த பரமாதமாவின் கானரூபங்களாம் ரூக்குகானத்துக் காசர்யமாயகையால் கானத்தைவிட வேறேஅனாலும் இங்கு அபேதோபசாரம் அக்னிமுதவியவைகளைச்சொல்லும் ரூக் ஸாமங்களால் ஸ்துதிக்கப்படுவதால் அவன் ஸர்வாத்மகனென்றதாயிற்று. பரமாத்மா உத் என்று பேர்பெற்றவனாகையாலும் அவனை கானம் செய்வதாலும் இரண்டாவது பக்தி உத்தேமாயினது. அவன் உத்தகாதாவானான். அல்லாமலும் பரமாத்மா உத் என்னும்பெயர் உடையவனாகையாலும் ரூக் ஸாமங்களால் கானம் செய்யப்படுகையாலும் அவன் உத்தேமென்று சொல்லப்படுகிறான். என்றப்பொருள் கூறலாம். ஆகையால் உத்தேதத்தை பரமாத்மாவாக உபாசனம் செய்யவேண்டியது. சூர்யமண்டலத்தின் கிவினுள்ள இந்த புருஷனே அதன்மேலுள்ளலோகங்கள் அதிலுள்ளவர்கள் அவர்களின் உபகரணங்கள் போகங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவானவன்.

தேவதா விஷயமான உபாஸனம் உபதேசிக்கப்பட்டது.

(அ)

ஆறாவது கண்டம் முற்றும்.

வொத்திநுஷுகாரித்யுதலாபாபெவ்வம் விஷாஹாஸ்யாயாகி ||
 ௮|| கூடுகாரிமாயாநீதெஷுஷெவ காரிமநவெஷெப
 வனதெவவிஷாநுலாபமாயதிவாரிமாயதி || கூ ||

ஸ௦-ரா-பா—இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தாத்தாதி தைவதபேத முடைய தாக உத்தேதத்தை அறிந்து கானம் செய்கிறவன் சூர்யமண்டலத்திலுள்ள பரமாத்ம ரூபம் கண்ணிலுள்ள பரமாத்மரூபம் இரண்டையும் கானம்செய்கிறவனுக்குள்ளே தீனி த்யாந்தர்வர்த்தியை உபாஸிப்பதாலே மேல்லோகங்களிலுள்ள தேவபோகங்களை யும் அக்ஷிபுருஷனை உபாஸிப்பதினாலே சீமல்லோகங்களிலுள்ள மனுஷ்யபோகங்களை யும் பெறுவன்னவனே கண்ணிலும் சூர்யமண்டலத்திலுமுள்ள பரமாத்மாவை உபா ஸிப்பதினாலே ஸர்வலோகாவாப்தி யுண்டாகுமென்றதாகிறது இவ்வீத்யையோடுகூ டிய உத்தகாராவணவன் தான்லாமகானம் செய்வதினாலே இவ்வுடமான பன்னகளை ஸம்பாதித்துக்கொடுக்குத் திறமை உடையவனுனைமைபற்றி 'நானுனக்கெத்த இவ்வுட த்தை ஸம்பாதித்துக்கொடுக்கவேணு'மென்று யஜுமானைக்கேட்கலாம் ஸாமகாயதி மென்று மறுபடிசொன்னது வீத்யைமுடித்ததைக் காட்டுகிறது. (௭-௮-௧)

ஏழாவதுகண்டம் முற்றிற்று.

சுயசுஷுஷிவணு.

த்யொவொஹாஜீயெகஸூராவணவஸூரிகுஸூராவத டுபெஸகி
 தாயமொடாஹுபுவாவஹொனொனெவபிரிதி தெஹொவாஸுநீயெ
 வெகஸூராவொஹொதொஜீயெகஸூராவொஜி || கூ ||

ஸ௦-ரா-பா—வேறுவிதமாக இவ்வகாரத்தின் உபாஸனத்தைச் சொல்லத்துட வ்வி எளிதில் தெரியும்பொருட்டு கதைசொல்லப்படுகிறது, சலாவான் என்பவரின் புத்ரராகிய சிகலரென்பவரும், சிவநாயனரின்புத்ரராய் தப்புகோத்தரத்தவர் அல்லது தல்பருக்கும் புத்ரரானவராதலால் தாம்பவள்ளுறு சொல்லப்பட்டவரும் ஜீபலரின் புத்ரரான ப்ரவாஹணரும் ஆகியவரும் ஒருகாலத்தில் சேர்த்தார்கள் நாம்முறும் உத்தேதத்தில் ஜ்ஞானமுடையவர்களே யிருப்பதால் அதில் வைசத்ய முண்டாவதன் பொருட்டு ஒருவர்க்கொருவர் விசாரம்செய்யோம் என்று அவர்கள் சொல்லிக்கொ ண்டார்கள். (௧)

தயெதீஹஸிவலிவிஸாஃ ஸஹவ்யவரஹனொனெவபிரி
 வாவஹமவநாவபெவஷதாஸ்யரஹனபொவபுஷதொவாபுஷத்யொ
 ஷுஜீதி || ௨ ||

ஸ௦-ரா-பா—அப்படியேயென்று அவர்கள் ஸம்மதித்துஉட்கார்த்தார்கள் நீங்கள் பூஜியர்களான பிராந்தமணர்களையாலே நீங்கள் முன்னே விசாரம் செய்யுங்கள் என்னகேட்கினோண்டிருக்கிறேன் என்று ஜீபலரின்புத்ரரான ப்ரவாஹணன் சொன் னார். இவ்ராராஜா. (௨)

ஸஹஸிகுஸூராவத டுபெஸகி தாயந௦ டாஹுபுவாவஹநதூ
 வுஜாநீதிவ்யவெதிஹொவாவ || கூ ||

ஸ௦-ரா-பா—சலாவானது புத்ரரான சிகலர் சிவநாயரின் புத்ரரானதால் ப்ய ரைப்பார்த்து 'நான் உம்மைக்கேட்கிறேன்' என்றார். 'அப்படியேகேளு மென்றதால் ப்யர் சொன்னார். (௩)

காவாரொமதிரிதிவ்ரஹதிஹொவாவஸூரஸுகாமதிரிதிவ்ர
 ஹதிஹொவாவபூரணஸுகாமதிரிதிவ்ரஹதிஹொவாவாஸூரஸுகா
 மதிரிதித்யாவஹதிஹொவாவ || ச ||

(P)

(5)

18

(5)

(৬)

ஸு-ர-பா—ஸாமகதி பரம்பரையில் பூமிக்குமேலில்லை என்பதால் உனக்கு ஸாமஜ்ஞானம் பூர்த்தியாகவில்லை. இதை வேறு யாராவது ஸாமஜ்ஞானி கேட்டால் கோபம்கொண்டு உம்தலை வெடித்துவிடும்படி சபிப்பன உடனே தலை வெடித்து விடுமென்று ஜீபலசின் புத்ரரான ப்ரவாஹணர் சொன்னார். ஆனால் இதன் நிச்சயத்தை நான் உம்மால் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேனெனது சிகலர் சொன்னார். அப்படியே செய்யுமென்று ப்ரவாஹணர் ஒப்புக்கொண்டார்.

அ-பே-ரங்—நாசமுடையதான பூமியை ஸாமத்தின் கடைசி ஆசிரயமாக நீர் நினைத்திருப்பதால் உம்மதத்தில் ஸாமமும் நாசமுடையதாய் விடுமல்லவா என்று ப்ரவாஹணர் சொன்னார். (அ)

சுய நவஜீவண.

சுலபுதொகஸுபுகாமதிரித ஸாகாஸஜதி ஹாவாஸஸவா—ஹி
ஹவாஹிபாமிஸிதாந ஸாகாஸாஹிஸஸு—ஹிபு நுருகாஸாஸு தபுஸு
யதுஸாகாஸாஹிபெவெஸு ஸாஸாநாகாஸாஸாஸாஸாஸு ||௧||

ஸு-ர-பா—இப்பூமிக் காசிரயமெதுவென்று சிகலர் கேட்ட ப்ரவாஹணர் சொல்லுகிறார். பூமிக்கு ஆசிரயம் ஆகாசமே. இங்கு ஆகாசம் என்பது பரமாத்மாவை. ஸர்வபூதங்களும் அவனிடத்திலே யிருத்தே உத்பத்தமாகின்றன. ப்ரளயகாலத்திலே அவனிடத்திலேயே ஸயமடைகின்றன. எல்லாவற்றையும்விட இவனே உத்திருஷ்டன் இவனே பரமப்ரப்யம்.

அ-பே-ரங்—ஆகாசம் என்றது நன்றாய் ப்ரகாசித்திருந்து அல்லது நன்றாய் ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறது என்னும் அர்த்தமுடையது ஆதலால் அது பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதே ஸர்வபூதகாசத்தைச் சொல்லாது. (ச)

ஸவணஷபரொவரீயாந—ஜீயஸவணஷாநது வரொவரீயொ
ஹாஸுபுஸவதிவரொவரீயவஸாஹுதொகாஸுபுபவணதபெவ—விஷா
புரொவரீயாநுஸு—ஜீய—வாஸு ||௨||

ஸு-ர-பா—இவ்வுத்தேத்தை உத்திருஷ்டங்க் செல்லாவற்றிற்கும் மேலானதும் ஆகாசமென்ற சொல்லப்படுவதுமாதிரி பரமாத்மாவாக உபாசிக்கக்கடவன். ஸாமத்தின் கடைசியானகதி நாசமில்லாத அந்தப் பரமாத்மாவே ஆதலால் இப்பகூத்தில் தோஷம் ஒன்றுக்கும் இடமில்லை. இவ்வாறு பரோவரீய ஸத்வருண விசிஷ்டாகாசமாக உத்தேத்தை உபாஸிக்கிறவன் இங்கு ஸர்வோத்திருஷ்டனாய் ஜீவிப்பதோடு ஸர்வலோக போகங்களையும் அடைவன். (உ)

தநுதெஹததிபநூஸாநநகஉபாஸாஸிபுரொபொகொவாஸாயா
வதவணந—புஜாயாஸு—ஜீய—வெஷிஷு—நு வரொவரீயொபெஹு
ஸாஸுபுஸிபெஹுதெஜீவந—ஸவிஷு—தி ||௩||

ஸு-ர-பா—சுநபுத்ரராதிரி அதிதன்வா என்பவர் இவ்வுத்தே விஜ்ஞானத்தை சிஷ்பராதிரி உதரகாண்டில்யருக்குச் சொல்லி, உன் சந்தியார்தன் ஏதுவனாயில் இவ்வாறு பரோவரீயஸத்வருண விசிஷ்டமாக உத்தேத்தை உபாசனம் செய்கிறார்களோ, அதுவனாயில் அவர்கள் ஸாவோத்திருஷ்டமாக ஜீவிப்பார்கள் என்றும் சொன்னார்.

அ-பே-ரங்—உதரகாண்டில்ய ரொன்றதற்கு ஸந்தியுடைய சாண்டில்யரென் உபொருள். (ஈ)

தபா—ஜீய—பெஹுதொகொகஜதிஸயவணதபெவ—விஷா—வாஸுப
ரொவரீய வணவஹாஸு ஸாஸுபுதொகொகஜீவந—ஸவிதி தபா—ஜீய—பு
தொகொகொகஜதிதொகொகொகஜதி ||௪||

ஸ0-ரா-பா—பரலோகத்திலும் அவர்களுக்கு ஸர்வோத்திருஷ்டமான ஜீவனம் கிடைக்குமென்றும் சொன்னார். இவ்விதமான பலன் யாரோ சிலருக்கு மந்திரமென்பதில்லை. பரோவரீயஸ்த்வருணத்தோடு உத்தேதத்தை உபாசிப்பவர் எவனானாலும் இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸர்வோத்திருஷ்டமான ஜீவனத்தைப்பெறவன். லோகேஷோஹிதி என்று மறுபடி சொன்னது வித்யை முடிந்ததைக்காட்டுகிறது. (௪)
 சுயடிஸரீஃவணஃ.

உடயீஹதெஷு கௌஸாபிகுராலஹஜாயபொஷுஷிஹ-உயர்
 க்ராயணஹயுமரபெப்யுரணகஹவாலு || ௧||

ஸ0-ரா—மற்றோர்விதமான உபாஸனத்தைவிதிக்கும்பொருட்டு உபாக்ஷியானம் ஒன்று சொல்லப்படுகிறது சபரரென்றும் ட்ருஷியின் புதரரான உஷஸ்தியென்பவர் குருகேஷத்ரத்தில் வசித்தவருந்தார். அப்போது மடசீயினால் (சம்-இடிகள் விழுந்ததினால், ரக்-கல்மனையால்) தர்ப்பிகைமுண்டாய் விடவேண்டியன முதலிய பெண்ணுருவங்கள் வெளிப்படாத தன் பத்தினியோடு ஏற்பட்டு யானைக்காரர்கள் வாஸம் செய்ய ஊருக்குவந்து பசியரல்வருத்தி ஈடைதளர்ந்து; சம்-ஒருவீட்டில், ரக்-எவ்விதமாயாவது டிராணனைக் காப்பாற்றிக் கொண்டால் பிருஹ்மவித்யை கிஷ்பந்தமாகப் பெறலாமென்று ஆலோசித்துக்கொண்டே) உட்கார்ந்தார். (௧).

ஸஹஹுக்ஸுஸாஷாநுவாடிந்ஸிவிஷெதநீஹவாவ | நெ
 தொஉநெடுவிடிநெயவயெஜஉவநிஹிகாஹகிஉஹதெஷாஹெ
 டெஹிதிந்ஹவாவதாநெஸெப்யுடிஎஹஹதாநு வானிதிஸுஹி
 ஷுஹெவெரெவீதநுஸாபிகிஹவாவ||௧|| நவ்விஹெகெபுஸுஹிஷா
 ஹதிநவாஹிவிஷுபிநவாடிநிதிஹவாவகாஹெ உடிவாநிதி
 ௪ || ஸஹவாடிதூஉகிஸெஷாநுவாபாயாகுஜஹாஸாபுஸவஸுஹி
 க்ஸாஸஹவதாநுதிஸுஹிநிடிபள ||௨|| ஸஹபுரகஃ ஸஹிஹநஉ
 வாயபடிதாஹஸுஹிஹெஹிஹெஹிபநாசுரநுரஜாஸளயக்யு
 தெஸரிஸவெதுராதீஹெஜெபுஸுஹிநெகி ||௩|| தஹபொவாவஹ
 துவதஹிஹவகஸுஸாஷாஹதிநாநுவாடிதூஉஹெஹிதெபாய ||

ஸ0-ரா—அவர் ஜஹாரத்துத்தாக அஸந்தபோத யானைக்காரன் ஒருவன் கொள்ளையேகவைத்து அதைக்கொட்டி கும்பலாய் சேர்த்து அதிலிருந்து எடுத்துத் தின்று கொண்டிருக்கக்கண்டு அவன் அருகேசென்று தனக்குக் கொள்ளு கொஞ்சம் கொடுக்கும்படி கேட்டார், நான் தின்றமிதி இதல்போடப்பட்டிருக்கிறது. இதவல் லது தெரிவிலேயே வென்ன செய்து தென்றவன் சொன்னான். (2) இதிலேயே கொஞ்சம் கொடு என்று உஷஸ்த கேட்டார். அவன் கொடுத்தான். ருஷி அதை வாங்கிக் கொஞ்சம் புசித்தார். அவன் தன் சமீபத்திலிருந்த ஜலத்தைக் கொடுத்துப் பருகும் படி சொன்னான். அது எச்சில் ஆயிற்றே என்று ருஷி சொன்னார். (3) கொள்ளு எச்ச ஸல்லவோ வென்று அவன்கேட்டான். இதை நான் புறியாமல் போனால் பிராணன் போய் விடுமாய்கையால் புசித்தேன, ப்ராணன் போகும் தருணத்தில் நியமம் பார்க்க வேண்டிய தில்லை, தீர்த்தம்பருகாததினால் ப்ராணன் போகாதாகையால் இதகாம சாரம். இதற்கு நியமமுண்டென்று உஷஸ்தி சொன்னார். (௪) அவர்தான் புசித்து மிகுந்த கொள்ளை பத்தினியிடம் கொடுத்தார். இதற்குன்னாக அவன் பிண்குபெய்துப் புசித்துப் பசியாறியிருந்தான். ஆனாலும் பர்த்தாவின் ஆக்ஷிணைய பரிபாஸனம் செய்ய வேண்டியது ஸ்ரீகளின் கடமையாகையால் அதை அவமரியாதை செய்யாமல் வாங்கி முடிந்து வைத்துக் கொண்டான். (௫) மதநான் காஷியில் உஷஸ்தியானவர் பிடுக்கையை விட்டெழுந்திருக்கும் போதே இன்றுக் ஏதாவது கிடைத்தால் அதைப்புசித்துக் கொஞ்சம் திடம் கொண்டுகடக்கலாம். ஸமீபத்தில் ஓர் அரசன் யாகம்செய்திருந் அங்கேபோகலாம் அவ்வரசன் எல்லாருந்விக்குகாம்களையும்பண்ணி

வைக்கும்படி என்னை வேண்டிக் கொள்ளுவான். அதனால் தன்ம இடைக்கும் அதைக் கொண்டு சுமாய் வாழலாம்' என்று பத்னிகாதுக்குக் கேட்கும்படி சொன்னார். (அ) இதைக் கேட்ட அவரது பத்னி! தாம் கேற்றுக் கொடுத்த கொள்ளு இதோ இருக்கிறதென்று கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அது ஆனந்தகாரன் புசித்த மீதி தான் புசித்த மீதி, முதல் காரணயது, அப்படியிருந்தும் ப்ராணன் போகும் சமயமாயிருந்ததினாலே அவைகளைப் புசித்து நடந்து சென்று யாகசாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். (எ)

கதொராஹுநாஸாவெவெஸாஷுஜோணா நாவொவவிவெஸாஸஹவபுலொதாராஸுவா || ௮ ||

ஸ௦-ரா—அங்கேஸ் தோத்ரம் செய்யும் பொருட்டு அதற்குரிய ஸ்தானத்திலிருந்த உத்தாதாதாப்ரஸ்தோதா ப்ரதிஹர்த்தா இவர்களின் ஸமீபத்தில் வந்து உட்கார்ந்து உஷஸ்தி ப்ரஸ்தோதாவைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். (அ)

வவொதயாபுடெவதரீ வவொவரிநாயதாதாவெவவிஷுநவொஷுலிரிசெயாபுதெவிவகிஷுஜீதி || ௯ ||

ஸ௦-பா—ப்ரஸ்தோதாவே இப்போது நீப்ரஸ்தாவம் செய்யும் தேவதையை அறிந்த கொள்ளாமல் ப்ரஸ்தாவம் செய்வாயாகில் உன் தலையறந்து கீழே விழும்.

அ-பே-சங்—ப்ரஸ்தாவபக்த்தி இன்ன தென்று அறியாத நீ பிரம்ஹஜ்ஞானியான என்முன்னே காரியம் செய்யத்தகாது என்பது ருஷியின் தாத்தர்யம். கீழே இரண்டு கதிகள் சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலே பிரம்ஹஜ்ஞான மில்லாதவனும் தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கலா மென்று ஏற்படுகிறதாகையால், பிரம்ஹஜ்ஞானியின் ஸமீபத்தில் அவன் அனுமதியில்லாது செய்யலாகா தென்பது இங்கே ஏற்படுகிறது.

அ-பே-ரங்—ப்ரஸ்தாவ பக்தியில் எந்த தேவதையை உபாசிக்க வேண்டுமோ அதையறியாமல் ப்ரஸ்தாவம் செய்தால் உன் தலையெடிக்கும்.

வவவெவொஹாநாஸாவொவொதயாபுடெவதரீ வவொவரிநாயதாதாவெவவிஷுநவொஷுலிரிசெயாபுதெவிவகிஷுஜீதி || ௧௦ ||

வவவெவெவபுதிஹதாபுராஸுவாவபுதிஹதயாபுடெவதரீ வவொவரிநாயதாதாவெவவிஷுநவொஷுலிரிசெயாபுதெவிவகிஷுஜீதி || ௧௧ ||

ஸ௦-ரா—உத்தாதாப்ரதிஹர்த்தா இவர்களை கேட்கியும் உஷஸ்தி அப்படியே சொன்னார். அவர்கள் பயத்தினால் செய்யாமல் நின்று விட்டார்கள். இதை அறிந்த கொள்ள வேண்டு மென்று ஆசைப்படுவதினால் வேறொன்றும் செய்யவுமில்லை.

அ-பே-ரங்—இந்தகண்டத்திலும் மேல் கண்டத்திலுமாக உத்தே பத்திப்ரஸ்தாவபக்தி, ப்ரதிஹாரபக்தி மென்று மூன்று பக்தி விஷயமான உபாசனம் விதிக்கப் படுகிறது.

ஸபுவனகாஹஸவூணர்.

ஸபுவெஹநயஜோநஉவாஹமவநுவா ஸஹவெவிஷிஷாணீதபுஷுலிரிவரிவாசுராயணதிகெஹாவா || ௧௧ ||

ஸ௦-ரா-பா—பிறகுயஜமானனானரோஜா இவர் ஸமீபத்தில் வந்து தாம் இன்னொரென்பதை அறியவிரும்புகிறேன்! என்று சொன்னார். நான் சக்ரருஷியின் புத்ரன், உஷஸ்தி, நீகேட்டிருப்பாயல்லவா, என்றருஷிசொன்னார். (க)

வவெஹாவாஹமவநுவா ஸஹவெவிஷுஷுலிரிசெயாபுதெவிவகிஷுஜீதி || ௧௨ ||

ஊன் இரண்டு இடத்திலும் முதலில் ப்ரதி இருப்பதால் இரண்டுக்கும் ஸாம்யம்.
உத்தீதம் உச்சை: (உயர) இருக்கிறதாய்ன் இரண்டுக்கும் உத இருப்பதால் ஸாம்யம்.

ஸ0-ரா-பா—பிறகு ப்ரதிலுந்தா, ப்ரஸ்தோதா உத்காதா இவர்கள் போலவே வந்து கேட்டடார். (எ)

சுயவெஹந்ஸ்வகீஹதொபவஸஸாடிஸ்வகீஹத்யாபுஷெவதா
 பதிஹாஸித்யாயதாதாஸெடிஸிஹாநதிஹாஸிஷுலிஸிஸாபுதெவிஸ
 திஷுதீதிஹாஸமவாநவொஸுததோஸாஷெவததி ||௮||

ஸ0-ரா-பா—பிறகு ப்ரதிஹந்தா, பரஸ்தோதா உத்காதா இவர்கன்போலவே வந்த சேட்டார்.

சுறரீதிஹொவாபவவாபுணிஹவா ஐரோநிவததாநு ணெவெவ
திஹொரோணாநிஜீவந்நெவெவொபெவதாபு திஹொரோநாயதாநாநெவ
பவிலோநதநு ஹொரிவெநா ரெயோபெவபவநிவெநொகவபுபெயகி
தெயொகவபுபெயகி || ௯ ||

ஸர-ரா-பா—எல்லாப்ராணிகளும் அன்னத்தைப் புதித்தே ஜீவிப்பதால் அன்னமேப்ரதிஹா தேவதையென்று உஷஸ்திசொன்னார். ப்ரதிஹாரம், ப்ரதிஹாரம் செய்வப்பமே (புதித்கப்பமே) அன்னம் இதுகளில் ப்ரதி இருப்பதால் இரண்டுக்கும் ஸாயம். மற்றவை ஸுன்போல, இதனால் ப்ராஸ்தாப பக்தியில் ப்ராணபுத்தியும் உத்தேபக்தியில் ஆதித்யபுத்தியும் ப்ரதிஹாரபக்தியில் அன்னதேவதா புத்தியும் செய்ய உபாஸிக்கவேண்டுமென்ற சொல்லப்படுகிறது. ததோக்தஸ்யமயேதி என்கு மறுபடி சொன்னதை விடையலின் முடிவெக்காட்டுகிறது.

ಅಭಿರಾಜ್ಯವು.

சுயாதீனமான உழியல்கள் இவ்வகைகளிலிருந்து வளர்வதென்பது
மூலப் பொருள்-உவாஜம்

ஸார்-ரா-பா—கீழ்சண்டத்தில் அன்னம் அகப்படாமல் கஷ்டப்பட்டவரின் தகை சொல்லப்பட்டது. இதில் அன்னம் அகப்படும்பொழுட்டு நாய்கள் உத்டேதோபாசனம் செய்தனம் சொல்லப்படுகிறது.

தல்பருஷியின் புத்ரரும் மித்ரையின் சுப்பத்தில் பிறந்தவரும் பக்தகலாவர் என் னும் இரணம்பேர் உடையவருமான ஒருருஷி வேதாத்தயனம் செய்யும்பொருட்டு ண்ணாவிய் டேசாத்தமான ஓரிடத்திற்குப்போனார்,

தெவெஸுராவெழுவது ஸுபாயவந்தெநு ஸுநவவெ
தெ ஸாவாநெநாஸமவாநாமாயகுகுநாநாயாவதி || 2 ||

ஸ்ரீ-ரா-பா—இவரது அடியவன்தான் ஸந்தோஷமடைந்த ஒரு தேவதை தன் லதா ஒருநாள் வெறும்புறமாக உருவம்கொண்டு இவர்முன்னே வர அதைத் தடுத்த பல் நாயன் வந்து எங்களுக்குப் பரியாயிருப்பதால் தாம் காண்பதென்று எவ்வளவு எங்களுக்கு அன்னம் ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்றுசேட்டன அதைக்கேட்டதற்கு—

தாழ்வாரவெஹவிர பூதநு-வஸீப்தத் தழுவகொடா
வெரூதாவொவொத்தெதுயவூதிவாயாஞ்சார ||௩||

190-ரா-பா—நாளைக்குக் காலையில் நீங்கள் இங்கே என்னிடம்வாருங்கள் என்று
வெள்ளைநாய் சொல்லிற்று. அதைக்கேட்டபுருளி அந்த சமயத்திற்குச் சரியாய் அங்கே
போய், கத்திக்கொண்டிருந்தார். (உ)

அ-பே-ஸுர—உத்காணம் காலவேளையில் செய்வவேண்டிய தாகையால் காண விரும்படி சொல்லப்பட்டது. (உ)

தெஹ்யபெயவெஹிஷ்வலோதெநதவெஹிஷ் ஸுரேணரஸாந் ரஸாஸபபுதீதெ ஸுரேஸாஸபுவாவெஹிஷ்வலோதெநதவெஹிஷ் ஸுரேணரஸாந் || ௧ ||

ஸுர-ரா-பா—யாகங்களில் பழி பலமான ஸ்தோத்ரம்செய்யும் உத்காதாக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பிடித்துக்கொண்டு நடப்பதுபோல ஒன்றுக்கொன்று வாயினால் வாஸங்கம்விக்கொண்டு சுற்றிவந்து உட்கார்த்த ஹிங்காரம் செய்தன. (ச)

ஹிஷ்வலோதெநதவெஹிஷ் ஸுரேணரஸாந் ஸுரேணரஸாந் ஸுரேணரஸாந் ஸுரேணரஸாந் || ௨ ||

ஸுர-ரா-பா—அவைகள்செய்த ஹிங்காரம் இதில் சொல்லப்படுகிறது. நாங்கள் புருஷருக்கும் தீர்த்தம் அருந்தவேண்டும், தேவன் வருணன் பிரஜா பதி ஸபிஷ்ஜ என்று சொல்லப்படும் ரூபன் எங்களுக்கு அன்னத்தைக் கொடுக்கக் கடவன். அன்னத்துக்கு அபிபதியான ரூபனே ! நீ எங்களுக்கு அன்னத்தைக்கொடுப்பாயாக.

அ-பே-ஸுர—பிரகாசிப்பதால் தேவன். மழைக்குக் காரணமாதலால் வருணன். ஜனங்கள் சகலிப்பதால் பிரஜாபதி - எல்லாவற்றிற்கும் உத்தரத்தனதலால் ஸபிதா. ஆஹா என்று மறுபடி சொன்னது ஆதரவினால்.

அ-பே-ரம்—எல்லோராலும் வரிக்கப்படுவதால் வருணன். ஆஹா என்பதை மறுபடி சொன்னது ப்ரார்த்தனை யாகையால். இவ்விதமாய் அந்த நாய்கள் கானம் செய்தன. அன்னப்பதே என்றும் மந்திரத்தைக்கொண்டு உத்தேத்தை ஆதித்யனை உபாஸித்தால் அன்னம் கிடைக்குமென்று இதனால் ஏற்படுகிறது. (இ)

சுயக்யுயொஹிஷ்வலோதெநதவெஹிஷ் ஸுரேணரஸாந் || ௩ ||

சுயக்யுயொஹிஷ்வலோதெநதவெஹிஷ் ஸுரேணரஸாந் ஸுரேணரஸாந் ஸுரேணரஸாந் || ௪ ||

ஸுர-ரா-பா—ஸாமாவலமான ஸ்தோபாக்ஷரவிஷயமான சில உபாசனங்கள் இங்கே ஒருக்கேசொல்லப்படுகின்றன.

ரத்தரசாமத்தில் வரும்ஹாஉ என்னும்ஸ்தோபாக்ஷரத்தை இந்தஸேர்க்மாவும் வாமதேவ்யஸாமத்தில் வரும் ஹாஇ என்பதை வாயுவாகவும், அத என்பதை சந்த்ரனாகவும் இமஎன்பதை ஆத்மாவாகவும் ஆக்னேய ஸாமத்தில்வரும் ஸகாரங்களை அக்னியாகவும். (ஈ)

ஸுயக்யுயொஹிஷ்வலோதெநதவெஹிஷ் ஸுரேணரஸாந் ஸுரேணரஸாந் ஸுரேணரஸாந் || ௫ ||

ஸுர-ரா—ஆதித்யனைவத்யமான ஸாமத்தில்வரும் ஸகாரத்தை ரூபநாகவும், ஸகாரத்தை நிறையமாகவும் ஒன்றோடு என்பதை விசுவேதேவர்களாகவும் ஹிங்காரத்தை ப்ருஹமாகவும் ஸ்வர என்றும் ஸ்தோபத்தை ப்ராணனாகவும் யானஎன்பதை அன்னமாகவும் வாக் என்பதை அன்னம் அல்லது விராட்புருஷனாகவும் உபாசிச்ச வேண்டும். (உ)

சுயக்யுயொஹிஷ்வலோதெநதவெஹிஷ் ஸுரேணரஸாந் ஸுரேணரஸாந் || ௬ ||

ஸுர-ரா-பா—தீய்பன்னிரண்டு ஸ்தோபாக்ஷரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அவை களைப்போல ஹும் பதின் மூன்றாவது ஸ்தோபாக்ஷரம் ஒன்று உண்டு. அதுஸ்பஷ்டமாய் நிர்வசனம் செய்யப்படாதது. அதனால் ஸந்தேஹமாயே விரும்புபது. அதை ஸஞ்சாரமாக உபாசிச்சவேண்டும்.

ஸயவனததெவ்விஷா நாயுமாரெதிவாபவெவ்வாபவைய
 ஷெநய் ஸாபவொயாபுருவமவெயுருவவநயெயா: || ௧ ||

ஸ௦-௪-பா—இப்படி ஸமஸ்தமான ஸாமமானது ஸாதவென்று உபாஸிப்ப
 வனைச் சுருதிஸ்மிருதிகளுக்கு விநோதயில்லாத சத்கர்மங்கள் தானேவந்ததையும்,
 யோக்யங்கள் எனவும் ஆகும். (௧)

அர்த்தபேதம், அப்யாச: என்றதற்கு சீர்ச்சிமென்று அர்த்தம். ச்ருதப்ரகாரிகா
 சாரியம்ந்ரோரிடத்தில் இப்பதத்திற்கு வருகிறவையென்று பொருள்கூறியிருப்பதா
 ல் இல்கும் அதேபொருளாய் நாம் தேடிப் போகவேண்டிய தர்மங்கள் தானேவரு
 மென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

சுயத்தியவேண்:

வொகெஷுவஞ்விபயீ ஸாரொவாலீதவ்யுபிவீவ்விஷார: சுயி,
 வுஷாவொநுநிக்ஷே: சூழியு:வ்விஷாரொநுநிபயநி:க்யூ
 வ்யுஷா: || ௧ ||

ஸ௦-௪-பா—ஹிங்காரம் ப்ரஸ்தாவம் உத்தேம் ப்ரதிஹாரம் திதனம் என்ற
 சாமம் ஐத்துவிதம், அதுகளில் முதலானகயால் ஹிங்காரத்தை பூயியாகவும் அக்னி
 யில் காரியங்களை ஆரம்பிப்பதால் ப்ரஸ்தாபத்தை அக்னியாகவும், ஆகாசம் கணமெ
 ன்று சொல்லப்படுவதாலும் உத்தேத்தில் ககாரம் இருப்பதால்: லும் உத்தேத்தை ஆகா
 சமாகவும் எல்லோருக்கும் எதிரோ ப்ரதிஸுஸமாக இருப்பவனாகையாலே ப்ரதிஹார
 த்தை ஸூர்யனாகவும் இங்கிருந்து போனவர்: ன் ஸ்வர்க்கத்தில் நிதானம் செய்யப்ப
 வெதால் (நிதத்தப்படுவதால்) நிதனத்தை ஸ்வர்க்கமாகவும் உபாசிக்கக்கடவன்,
 ஸாமங்கத்திலும் ஊர்த்தவமுதையில் ஸோகமாக செய்யவேண்டிய கிரமம். (௧)

சுயாவ்யுதேஷு: ஹி:ஷாரசூழித யு:வ்விஷாவொநுநிக்ஷே:
 வ்யு:வ்விஷா: || ௧ ||

ஸ௦-௪—திருப்பமுறையால் பார்க்கும்போது முதலானதால் ஹிங்காரத்தை
 ஸ்வர்க்கமாகவும், சூர்யன் உதயமானபின்பே கர்மங்களை ஆரம்பிக்கப்படுவதால் ப்ரஸ்த
 தாவத்தை சூர்யனாகவும் உத்தேத்தை ஆகாசமாகவும் (முன்புபோலவே) இதற்கும் அந்
 கும் ப்ரதிஹாரணம் செய்வதால் (கொண்டுபோவதால்) ப்ரதிஹாரத்தை அக்னியா
 கவும் இங்கே மரிப்பதால் நிதானத்தை பூயியாகவும் உபாசிக்கக்கடவன். (௨)

சுயநெஹொவெவொகாணயு:ஸாவ்யகாஸயவனததெவ்விஷா
 வொகெஷுவஞ்விபயீ ஸாரொவாவெவ்வா || ௧ ||

ஸ௦-௪—இவ்வாறு ஐத்துவிதமாக ஸாமத்தை அறித்து உபாசணம் செய்வனது
 க்கு கதி ஆகதி இரண்டுடன் கூடிய ஸோகங்களைல்லாம் இவன் அபேசுசித்த இஷ
 டங்களை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கும்.

அ-பே-ஸ௦—ஊர்த்தவமாயும் ஆவ்ருத்தமாயுமுள்ள எல்லாஸோகங்களும் போக்
 கியமாகும்.

சுயத்யுதியவேண்:

வ்யுஷுளவஞ்விபயீ ஸாரொவாலீதவ்யுரொவாவொதொஹிஷாரொ
 ரெவொஜாயதெவ் வுஷாவொவொஷு:கிவ் உதீயொலிஷெ:நாதெவ்
 நயகிவ்ஷு:கிவார:உ:ஷு:கி || ௧ ||

வஷு:கிவாவெவ்ஷு:கிவியவனததெவ்விஷா வ்யுஷுளவஞ்வி
 பயீ ஸாரொவாவெவ்வா || ௨ ||

ஸ0-ரா-பா—முதலாகையால் சீழ்காரத்தை ஹிங்கமாகவும் வர்ஷாகாலத்தில் மேகம் சேர்த்தால் மழைக்கு (ப்ரஸ்தாபம்) ஆரம்பமென்று ப்ரதித்தமாகையால் ப்ரஸ்தாபத்தை மேகோத்தபத்தியாகவும் உத்தமமாகையால் உத்தீதத்தை வர்ஷம் (மழை) ஆகவும், மிரதிஹிருதம் (இறைந்திருப்பது) ஆகையால் ப்ரதிஹாரத்தை மின்னல் இடி இவைகளாகவும் கடைசியாகையால் நிதனவீரமாகையால் மழையின் முடிவாகவும் இப்படி ஐந்துவிதமான சாமந்தையும் விருந்தியாக உபாசனம் செய்கிறவன் இது சிக்கும்போது மழைபெய்யும் இஷ்டமானபோது அவன் மழைபெய்யும்படி செய்யவும் ஸமர்த்தன்.

(க-2)

கூபவதுஷ்டிவணு.

வஸுஷு-வஸுவிபந் ஸாரொவாலீகரெவொயதுவவதெவ்
ஹிஜாரொயஷுஷு-திஸவ ஸாவொயாபுராயுஷுஷு-தெவலஉஜீ யொ
யாபுஷுஷு-திஹாரஸுஷு-நியநாகு-நஹாஸுஷு-திஸு
ரோநுவதியவநதெவலவிஜாநுவதுஷுஷு-வஸுவிபந் ஸாரொவாலீகரெவொயதுவவதெவ்

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை மேகங்கள் சேர்த்து ஸட்சரிப்பதாகவும் ப்ரஸ்தாபத்தை மழையாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை மேற்கு மழையாகவும் நிதனத்தை ஹைதாமாகவும் இப்படி ஐந்து சாமந்தையும் ஜலமாத அதிந்த உபாசிக்கிறவன் ஜலத்தில் மரணமடையமாட்டான். ஜலஸமிருத்தருக்கும் ஆவன்.

அ-பே-சன்—இவன் வேண்டாதபோது ஜலத்தில் மரிக்கமாட்டான், கங்காதி தீர்த்தங்களில் மரணம் கொடும்படுவதல்லவா.

(க-2)

கூபவதுஷ்டிவணு.

ஐக-ஷு-வஸுவிபந் ஸாரொவாலீகரெவொயதுவவதெவ்
வஸுஷு-வஸுவிபந் ஸாரொவாலீகரெவொயதுவவதெவ்

கூபவதுஷுஷு-திஸவ ஸாவொயாபுராயுஷுஷு-தெவலஉஜீ யொ
யாபுஷுஷு-திஹாரஸுஷு-நியநாகு-நஹாஸுஷு-திஸு
ரோநுவதியவநதெவலவிஜாநுவதுஷுஷு-வஸுவிபந் ஸாரொவாலீகரெவொயதுவவதெவ்

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை வஸுஷுமாகவும் ப்ரஸ்தாபத்தை க்ரீஷ்மமாகவும் உத்தீதத்தை வர்ஷருதுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை சரத்தாகவும் நிதனத்தை ஜேமந்தமாகவும் இப்படி ருதுக்களாக உபாசனம் செய்பவனுக்கு ருதுக்கள் போகக்கூடாது நிறைவேற்றிக்கொடுக்கும் அவன் அந்தந்த ருதுக்களுக்குரிய போகங்கள் அடைந்து ஸந்தோஷிக்கவும் பெறுவான்.

(க-2)

கூபவதுஷ்டிவணு.

வஸுஷு-வஸுவிபந் ஸாரொவாலீகரெவொயதுவவதெவ்
வஸுஷு-வஸுவிபந் ஸாரொவாலீகரெவொயதுவவதெவ்

வஸுஷு-வஸுவிபந் ஸாரொவாலீகரெவொயதுவவதெவ்
வஸுஷு-வஸுவிபந் ஸாரொவாலீகரெவொயதுவவதெவ்

ஸ0-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை அனுமாகவும், ப்ரஸ்தாபத்தை அவியாகவும் உத்தீதத்தைப் பசுவாகவும், ப்ரதிஹாரத்தைக் குதிரையாகவும், நிதனத்தைப் புருஷனாகவும் இப்படிப் பசுக்களாக ஸாமந்தை உபாசிப்பவனுக்குப் பசுக்கள் கைல போகக்கூடாது கொடுக்கும். இவன் பசுபோக ஸமிருத்தனாகவும் ஆவன்.

(க-2)

சுயவனகாடிஸ்வரணம்.

உநொஹிஜாரொவாகவாஸகாபாஸுபுஸுதாப்ரதிஹாஸ
வ்யாணொநியநடுதெஜாயத்ரூபாணெஷுவெபாநம் ||௧|| ஸயவனவ
டுதெஜாயத்ரூபாணெஷுவெபாநவெஷுவாணீவதி ஸயவரோயா
ரொதி ஜெபாஜீவதிஹாநஜயரவஸாஸிஸுபுதி ஹாநீதபாபுஹா
நாஸபாநுதேகம் ||௨||

ஸ௦-ரா-பா—பெயர் சொல்லாமலே ஐந்துவிதமும் ஏழுவிதமுமான ஸாமக்
ளின் உபாசனம் சொல்லப்பட்டது. இனி காயத்ரம் முதலிய பெயர் குறித்த ஸாம
ங்களின் உபாசனம் சொல்லப்படுகின்றது. காயத்ரமென்னும் ஸாமத்தினது. துறிக்
காரத்தை மனதாகவும், ப்ரஸ்தாபத்தை வாக்காகவும், உத்தேதத்தை கண்ணாகவும்,
ப்ரதிஹாரத்தைக் காதாகவும், நிதனத்தை ப்ரணணாகவும் உபாசிப்பது. இப்படி இந்
தக் காயத்ரஸாமமானது தனது ஐந்து பிரிவுகளும் ப்ரணனிடத்தில் கேர்க்கப்பட்ட
புருக்கப் பெற்றது. (௧) இப்படி அறிந்து உபாசிப்பவன் இந்திரிய வைகல்யத்தை
அடையமாட்டான். தீர்க்காயுஸ்ஸுடையவனும் தீப்தியோடு ஜீவிப்பவனும் ஸந்த்ர
ணம் கோஸமிருத்தி கீர்த்தி இவைகளில் அதிகனும் தாத்தருத்வமுடையவனுமாவன்.
இதனால் முக்கியவீரதம், சம்-கம்பீரமான உடைமை பென்னும் வீரதம்வனுக்
குண்டாகும். ரம்-இங்குசொன்ன தாத்தருத்வமுடைய மனதுடைமை உபாசனத்து
க்கு அங்கம். (௧-௨)

சுயபாடிஸ்வரணம்.

சுயபிஸுதிஸஹிஜாரொயதொஜாயதெவ வுஸாவொஜுதிஸ
உஜீயொஉஜாராவவதிஸபுதிஹாஸஉவஸாபுதிதந்நிபந்ஸாபுதி
தநியநடுதெஜாயத்ரூபாணெஷுவாநம் ||௧|| ஸயவனவடுதெஜாயத்ரூப
ாணெஷுவெஷுவாணீவதி ஸயவரோயாரொதி ஜெபாஜீவதி ஹாநஜயரவஸாஸிஸுபுதி ஹாநீதபாபுஹா
நாஸபாநுதேகம் ||௨||

ஸ௦-ரா-பா—துறிக் காரத்தை அக்னியை மதனம் செய்வதாகவும், ப்ரஸ்தாவத்
தை அதில் புகை உண்டாவதாகவும் உத்தேதத்தை அக்னி ஜ்வலிப்பதாகவும் ப்ரதி
ஹாரத்தை தனவாவதாகவும் நிதனத்தை அணைவதாகவும் உபாசிப்பது. இப்படி ரத
ந்த்ர ஸரமமானது அக்னியில் கேர்க்கப்பட்டபுருப்பது. (௧) இப்படி அறிந்து உபாச
னம் செய்பவன், ப்ரஹமவர்க்கஸஸும் அக்னி தீப்தியும் உண்டாகப் பெறுவதோடு
தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் பெறுவான். அவன் அக்னிக்
கெதிராக ஆசமனம் செய்யக்கூடாது, காறி உமிழக்கூடாது, இது வீரதம். (௧-௨)
பன்னிரண்டாவது கண்டம் முற்றிற்று.

சுயபுபொடிஸ்வரணம்.

உவசித்ரபதெவஹிங்காரொ ஜவயதெவபுஸாவஸியாஸஹ
பொதெவஉஜீயபுதிஸீஸஹபொதெவபுதிஹாஸ காஸுமயுதி த
நியந்வாஸுமயுதிதநியநடுதெஜாயதெஷுவாபாநெஷுவாநம் ||௧||

அந்த வைரூபசாமத்தை உபாசிப்பவன் நானாவதும் அழகுமான உருவமுடைய பசுக்களை (சங்-ஆடு பசு முதலியவைகளை) அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் அடைவன், இவன் மழைபெய்யும்போது மேகங்களை நிந்திக்கலாகாது. இதுவிரதம். (௨)

கயபெஷாபஸாவணஃ.

வஸ்தொஹிந்தாரொதீஷ்யபுஷாவொவஷாஃ உதீபஸாபுஷி
ஹாரொஹொதீஷ்யநிபநநெதொஷ்யராஜ்யேதுஷாவெபுராதஃ || ௧ ||

வயவணவநெதொஷ்யராஜ்யேதுஷாவெபுராதஃ வெடிவிராஜதிபுஷ
யாவஸாஹிஸ ஹவஷுஷெநவவடூராயாரொதிஜெராஜீவகி ரிஹாநஜ
யாவஸாஹிஷுவகிரிஹாநீக ருட்குட்குணநிஷெதூதஃ || ௨ ||

ஸு-ரா-பா—ஹிங்காரத்தை வஸத்தமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை கீர்ஷ்மமாகவும் உத்தேரத்தை வர்ஷருதுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தை சார்த்ருதுவாகவும் நிதனத்தை ஹேமத்தருதுவாகவும் உபாசிப்பது, இப்படி வைராஜமென்னும் சாமமானது ருதுக்களில் கோக்கப்பட்டுள்ளது. (௧) இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் ஸந்தானம் பசுக்கள் பிருஹமதேஜஸ்ஸு இவைகளும் விளங்குவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் பெறுவன், இவன் ருதுக்களை நிந்திக்கக்கூடாது, இதுவிரதம்,

கயஸபஷாபஸாவணஃ.

புயிவீஹிஜாரொதநரிஷுஃ புஷாவொஷ்யாஹிபொஹிஸாபு
கிஹாஸஸுஷெநிபநநெதாஸுஷ்யபொஷ்வொகெஷாவெபுராதாஃ ||

வயவணவநெதாஸுஷ்யொஷ்வொகெஷாவெபுராதாவெடிவொகிஷவ
கி வவடூராயாரொதிஜெராஜீவகிரிஹாநஜயாவஸாஹிஷுவகிரிஹாநீ
க ருட்குட்குணநிஷெதூதஃ || ௨ ||

ஸு-ரா-பா—ஹிங்காரத்தைபூமியாகவும், ப்ரஸ்தாவத்தை ஆகாசமாகவும், உத்தேசத்தை ஸ்வர்க்கமாகவும், ப்ரதிஹாரத்தை திக்குக்களாகவும், நிதனத்தை ஸமுத்ரமாகவும் உபாசிப்பது, இப்படி சக்வரி யென்னும் சாமமானது லோகமாக உபாசித்தத்தக்குது. (௧) இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் உயர்ந்த லோகங்களை அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு முதலிய பலன்களையும் அடைவன், அவன் லோகங்களை நிந்திக்கலாகாது. இதுவிரதம். (௨)

கயகஷாபஸாவணஃ.

கஜாஹிஜாரொதவயபுஷாவொமாவஉதீபொதஸாஃபுஷிஹா
ராவாராவொநிபநநெதாரொவதயுவஸாஷாவெபுராதாஃ || ௧ ||

வயவணவநெதாரொவதயுவஸாஷாவெபுராதாவெடிவஸாஃபு
வகிஷவவடூராயாரொதிஜெராஜீவகிரிஹாநஜயாவஸாஹிஷுவகிரிஹாநீ
க ருட்குட்குணநிஷெதூதஃ || ௨ ||

ஸு-ரா-பா—ஹிங்காரத்தைஅஜமாகவும்ப்ரஸ்தாவத்தைஅவியாகவும், (இவைஇரண்டும் ஆடுகளின்பேதங்கள்) உத்தேசத்தைப்பசுவாகவும் ப்ரதிஹாரத்தைக் குதிரை

யாகவும் நிதனத்தை புருஷனாகவும் இப்படி ரேவதி என்னும் ஸாமத்தை பசுக்களாக அறிந்து உபாசிப்பவன் பசுக்களை அடைவதோடு தீர்க்காயுஸ்ஸு-முதலிய கீழ்ச்சொன்ன பலன்களையும் அடைவன். அவன் பசுக்களை கிந்திக்கலாகாது. இது விரதம்.

ஸபவனகொதவிஸாவுணு.

வொரேஹிஜாரஸஸலாவொரோந் ஸோஜீயொஉஸிபு. திஹாரொ
ஜோதியநகெதடிஜாபஜீயரீஷெஷு-வெபுராதம் || ௧ || ஸபவனவரெத
டிஜாபஜீயரீஷெஷு-வெபுராதம் வெபுரஜீஹலகிவாஷெ உபிஹலவபுதி
ஸவபுரோயா-ரொகிஷெ ருதிநீவகி ஹொதஜயாவஸாஸிஹபுவகி ரிஹாநீ
தராபு ஸ்வலதாரெஷநஸீபாததா-தெரொநாஸிபாநிதிவா || ௨ ||

ஸ0-௧—நிதிக்காரத்தை மவிராகவும் ப்ரஸ்தாவத்தைத் தோலாகவும் உத்தேதத்தை எறும்புகளையும் ப்ரதிலாபத்தை எறும்புகளையும் நிதனத்தை மஜ்ஜாவாகவும் இப்படி மஜ்ஜாயுஸ்ஸியமென்னும் ஸாமத்தை அக்கமராக அறிந்து உபாசிப்பவன் அங்கமார்த்தி உடைபவனாகவும், அப்பிதமான அங்கவைகல்பமும் உண்டாகிறது. தீர்க்காயுஸ்ஸு-முதலிய மற்ற பலன்களையும் அடைவன். இவன் ஒருவருவும் மாம்பைபூதனம் செய்யக்கூடாது. அல்லது அப்போதும் மாம்பைபூதனம் செய்யக்கூடாது. இதுவிரதம்.

ஸபபிஸாவுணு.

கஜிஹிபுஜாரொலாயா-வபுஜாரஸஸித ருஜீயொநகசுதராணிபு
திஹாரஸுந்ரேகியதகெதராபுராதம்ஷெவதாஸு-வெபுராதம் || ௧ ||

ஸபவனவரெதடிஜாபஜீயரீஷெஷு-வெபுராதம்ஷெவதாஸு-வெபுராதம்
வஷெவதாநாந்ஸவெரொகதாந்ஸவரூபிபுஷாந்ஸாயாருஸுமஹகி ஸவபு
ரோயா-ரொகிஷெ ருதிநீவகி ஹொதஜயாவஸாஸிஹபுவகி ரிஹாநீதராபு
ஸுரஹணாநகிஷெதா-தெ || ௨ ||

ஸ0-௨—நிதிக்காரத்தை அக்னிமாகவும் ப்ரஸ்தாவத்தை வாயுவாகவும் உத்தேதத்தை எறும்புகளையும் ப்ரதிலாபத்தை எறும்புகளாகவும் நிதனத்தை சந்திரனாகவும் இப்படி ராஜனம் என்றும் ஸாமத்தை தேவதைபாக அறிந்து உபாசிப்பவன் இந்த தேவதைகளினிடையே ப்ரஸ்தாவத்தையாவது, ஸம்பந்தையாவது, போகத்தையாவது, அடைவன். ப்ரஹ்மணர்களின் ப்ரத்யக்ஷதேவதைகளென்று சந்திகளில் உறப்படுதலால் இவர்கள் ப்ரஹ்மணர்களின் கிந்திக்கலாகாது, இது விரதம். (௧-௨)

தான் உபாசிக்கும் தேவதையின் ஸோகத்தின்போல் சேருவது ஸாரோக்யம். அதன் ஸம்பந்தப்போன்ற ஸம்பந்தப்பெறுவது ஸாந்த்யுதை. சந்திரோதேஹமாகச் சேர்ந்தவியேது ஸாந்த்யம்.) சந்திரோதேவதையின் போகத்துக்கு ஸமானமான போகத்தை அடைவது ஸாந்த்யம்.

ஸபவனகவிஸாவுணு.

சுயீவிடிஜாஹிஜாரஸயஜெவொகாஸுபுலாவொஉநிவாபுயா
ராநிதஸுலஜீயொ நகசுதராணிவபாந் விஜிநீயஸஸுபு. திஹாரஸு
வாபுமநுவபுவிதாஸுநிபநகெதராவிவபுவிநொதம் || ௧ ||

வயவனவதெத தூலவவடூலிதொகவெவவடூலவதி ||௨||

ஸ0-ரா—வலிங்காரத்தை நுத்யஜுஸ்ஸு ஸாமம் என்னும் மூன்றுவேதமாகவும், பரஸ்தாவத்தை மூன்று வேதங்களாகவும் உத்தேதத்தை அந்னி வாயு ஸூர்யன் இம் மூவராகவும், ப்ரதீஹாரத்தை நகூதர்ம ஜலம் கிரணம் இதுகனாகவும் நிதனத்தை ஸர்ப்பம் கந்தர்வர்கள் பித்ருதேவதைகள் இதுகனாகவும், இப்படி ஸாமஸமுதாயத் தை ஸர்வமுமாக அறிந்த உபாசிப்பவன் (ரங்—தானினைக்கும் பலன்கள் எல்லாவற்றையும் அடைவன்) சங்—தானே டரப்ரஹ்மமாக ஆய்விடுவான். (௧௨)

தெடிஷுபொகுகியரநிவஜூயாக்ரீணிதீணிகெவெஜுநஜூயபவ ரதேடிஷி ||௩|| பவஷுஷுவவெடிஸவடூத் வவாடிபொவவிடுவெ ஹதீ | வவடூலீத ஜுவாலீததடித்கடித்க ||௨||

ஸ0-ரா—இப்படி ஸாமத்தை ஸர்வாத்மசமாக உபாசனம்செய்யவேண்டியதை ப்பந்தி மந்திரமொன்றனுதி வலிங்காரம்முதலிய ஐந்தவித ஸாமங்களும் மூன்றுவேதம் முதலிய மும்மூன்றாகச் சொல்லப்பட்ட தல்லவா இதற்கு மேற்பட்டதொன்று மில்லை. (ர) இதை அறிந்தவன் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன். எல்லாதிக்குகளில் உள்ளவர்களும் இவனுக்கு வசமாகி இவனுக்குவேண்டிய போகங்களைக்கொண்டுவந்துகொடுப்பார்கள். (சங்—எல்லாம் நானே என்று ஸாமத்தை உபாசிப்பது.) (ரங்—ஸாமம் எல்லாவற்றையும் ஸர்வாச்ரயமாகவும் தண்ணீவிட வேறுபடாததாகவும் உபாசிக்கக்கடவன்.) இதுவே இவனுக்குவிரதம், மதுபடி தத்வரதம் என்றது ஸாமோபாஸனம் முடிந்ததைக் காட்டுகக்கூக. (௪)

அபலூவிஸவணை.

வீநடிடூலாதொ வுணைவஸவ டிகுதெருடீவெரூதிரகூ ஸுஜாவதெநிரூதலூகூலூபூடிபூசுஸகூவாபொஸகூ வவவடிபூ வுகுளஞ்ஞஹவதெருவபூநாவரூணவ டிகூலூடெநவொவ வெவெதவாரூணவெவவஜூயெக ||௧||

பொது-தாத்—இப்படி ஸாமோபாஸனம் சொல்லப்பட்ட பின்பு இதில் உத்கா தாலிங்குரிய காணஸம்பத்த உபதேசிக்க படுகிறது. விருஷபத்தின் குரல்போன்ற குரவரல் ஸாமத்தை காணம்செய்வது பசுக்களுக்கு வலிதமானது. (சங்—அதைநான் விரும்புகிறேன் என்று யஜமானன் அல்லது உத்காதா நினைக்கிறது. (ரங்—அதை இவன் விரும்பக்கடவன்.) (உத்காணமானது அதனிய தேவதையாக உடையது. அதையும் விரும்புகிறேனென்று சங்—பா.)

ஸ0-ரா—இன்ன சாமம் என்று குறிப்பிடாத துக்குப்ருஹ்மாவும் ஸபஷ்டமான ஸாமத்திற்குவாயுவும் உதிகப்ரயத்ததோடுசொல்லப்படுவதும் ஸக்ஷணமுமானகா னத்திற்கு இந்நீரணும் தேவதைகள். ரங்—ஸபஷ்டமாகச்செய்யும் உத்காணத்தி ர்கு அந்னியும் ஸபஷ்டமாகச்செய்யும் காரணத்திற்கு ப்ருஹ்மம் யிருதவும் ஸக்ஷ ணமுமான கானத்திற்கு ஸோமனும் ஸக்ஷணமானகானத்திற்கு வாயுவும் பலமான பிரயத்தனத்தோடு செய்யும் கானத்திற்கு இந்நீரணும் தேவதைகள்.

பொது-தாத்—க்ரெனஞ்சபகூயின் குரல்போன்றகானத்திற்கு ப்ருஹஸ்பதியும் உடைந்த வெண்கலத்தின் சத்தம் போன்றகாரணத்திற்குவருணனும் தேவதைகள். வருணனை தேவதையாகக்கொண்ட இந்நீரானம் நீங்கலாகமற்றவையெல்லாம் உயா ளிக்கத்தக்கவை.

ரங்—ஆய்வரகானங்கள் அந்தந்த தேவதைகளைப்பீதி பண்ணிவைப்பன். (௧)

கஜேதகூடுஷ்வெவஹு சூமாயாநீத ஞாமாயெதயாம் வித்யுஹுரு
ஸாஸீந-வஷுஹு ஸுபுணாடிகம் வஸு-ஹுஸுமுகு-வொகம்பஜிரோநா
யாஹுரோதநசூமாயாநீதெஹுதாநிநவஸாயுபாயநபுரீதஸு-வீதி||௨||

ஸ0-ரா—தேவதைகளுக்கு மரணபில்லாமையையும் பித்ருக்களுக்குஸ்வதையையும் மனிதர்களுக் காகைகளையும் பசுக்களுக்குப்பூல் ஜலம் இவைகளையும் யஜ்மானனுக்கு ஸ்வர்கத்தையும் எனக்கு அன்னத்தையும் இதனால் ஸாதிக்கிறேனென்று காரணம் செய்யக்கடவன்— இப்பலன்களை மனதில் தியானம்செய்துகொண்டு ஸ்வரம் முதலியது பிசகாமல் ஸ்தோத்ரம் செய்யக்கடவன். (௨)

ஸவெபுஸுராஹு ஸுபுரோகாநஃஸவபுஷுஷாணஃ ப்ரஜாவதெரா
தூநஃ ஸவெபுஸுராஹுபுதெஹுராநாநஸம் யபிஸுரெஷு-உவாஹவெ
தெஹுதஸாணம் ப்ரவஹொஹலிவம்ஸுதா ப்ரதிவக்ஷுதீதெஹுநம்
ஸுபியாஸு ||௩||

ஸ0-ரா—ஆகாரம்முதலிய அச்செழுத்துகளெல்லாம் இந்திரனுக்கும் வுஸஹித்
காண்டெழுத்துகளும் பிருஹ்மாவுக்கும், ககாரம்முதல் மகாரம் வரையில் உள்ள இரு
பத்தைத்தெழுத்துகளும் மிருத்யுவுக்கும் அவயவஸ்தானத்திலிருப்பனவாம் இவ்வித
மாகாணவிசேஷம்முதல்யதை யறிந்துகாணம்செய்யும் உத்தகாதாவைக்குறித்த ரீஸ்
வரம் பிசகிச்சொன்னாய் என்றுயாராவது கேட்பானாகில் நான் இந்தரீசை சரணம்
டைத்த வகுதலின் அவனே உனக்குத்தக்கபடி விடை அளிப்பெனன்றிவ்வுத்தகாதா
அவனுக்குப்பதில் சொல்லக்கடவன். (௩)

ஸயயபெஹுநீலிஷுஸுலிவாஹவெத ப்ரஜாவதிநீஸாணம் ப்ரவ
ஹொஹலிவம்ஸுதாப்ரதிவெக்ஷுதீதெஹுநம்ஸுபியாஹயபெஹுநீ
ஸவெபுஷு-உவாஹவெதஜேதஹுதஸாணம்ப்ரவஹொஹலிவம் ஸுதா
ப்ரதிவக்ஷுதீதெஹுநம்ஸுபியாஸு ||௪||

ஸ0-ரா—அவ்வாதேவீ ஊஷ்மமென்று சொல்லப்படும் ஸ்வஸஹிதவக்ஷரங்
களில் பிசகிவிட்டாயென்று யாராவது சொன்னால் அவனுக்கு நான் பிருஹ்மாவை
சரணமடைந்தவகுதலால் தவறா உன்னை சூர்ணமாக்ருவானென்றும் ஸ்பர்சமென்
து சொல்லப்பட்டத முதல் மவராயினுள்ள எழுத்துக்களில் பிசகிச்சொன்னுயென்
து யாராவது சொன்னால் நான் மிருத்யுவைசரணமடைந்தவகுதலால் அவன் உன்
னைபஸ்மமாக்குவென்றும் பதில் சொல்லக்கடவன். (௪)

ஹவெபுஸுராவொஷுவதெநாவஹவதெநா வதூபுரஹுஸவம்
ஹுநீதிலவபுஷுஷாணொஹுதஸாநிஸுலிவபுதாவதூபுரஃ ப்ரஜா
வதெநாநாநாநவபரிஹுநீதிலவெபுஸுராபுஹெஸநாநநிமிஹிதா
வதூபுரஹுபுதெஹுராநாநவபரிஹுராணீதி ||௫||

ஸ0-ரா—நான் இந்திரனுக்கு பலத்தைஉண்டிபண்ணுகிறேன் என்றுதியானித்
துக்கொண்டு எல்லா அச்சுக்களையும் சப்தத்தோடும் பலத்தோடும் சொல்லக்கடவன்
ப்ரஹ்மாவிற்கு ஆத்மாவைக்கொடுக்கிறேனென்று த்யானித்துக்கொண்டு ஊஷ்மம்
களை உள்எட்டக்கியாவது வெளியில் கக்கிட்டாவது உச்சரியாமல்விவ் மிருத்யுவிடத்
தில் மிண்டும் என்னைநான் காத்துக்கொள்ளுகிறேனென்று தியானித்துக்கொண்டு
ஸ்வரங்களைமெள்ள அவசரமின்றி சொல்லக்கடவன். (௫)

ரஃ—அச்சுக்களைக்கிரமாய்ச் சொல்வது இந்நிரனுக்கு பலத்தைதருகிறது இப்படியே மேலும்பொருள்கொள்ளுவது எழுத்துருறைவாகச்சொல்வதுக் கர்ஸ்தம் (உள்ளடக்கிச்சொல்வது) வேகமாய்ச்சொல்வது கிரஸ்தம் (வெளியில் கக்கிச்சொல்வது).

கயத்யுபொயிஸ்யவணு.

த்யுபொயிஸ்யவணுநாயஜோய்யநஹாநதிதி ப்யுயிஸ்யவணவதி
த்யொப்யுஹ்வாரயூராயா டுகுவாவதி த்யுதீயொயத்யுநரோதாநரோவா
ர டுகுயெவ வாரடியுநவடிவன்தெபுண டுரொகாவத்யுப்யுஹ்வாத்
வொரஃயுத்யுதெதி ||௧||

ஸ௦—ஒங்காரத்தின் உபாஸனத்தை விதிக்கும் பொருட்டு இதுகண்டம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது தாமமானது மூன்றுபிரிவாகப் பிரிக்கப்படும் யாகம் வேதியபாணம் தானம் இவைமீசய்தல் அதாவது கிருஹஸ்தாச்சரமம் ஒன்று தயஸ்ஸுசெய்தல் அதாவது வானப்பிரஸ்தாச்சரமம் ஒன்று ஆசார்யன் வீட்டில் அவனுக்குப்பணியிடைசெய்து கொண்டு எல்லாகாலத்தையும் போக்குகிற நைஷ்டிகப்பருஹ மசாரி ஆச்சரமம் ஒன்று இம்மூன்றாச்சரமத்திலவர்களும் புண்யஸோகங்களை ஆடையவர்கள் ஒங்காரத்தையே உச்சாரணம்செய்யும் ஸந்த்யாஸாச்சரமத்திலவன பரப்ருத்மமமாகவே ஆய்விடுவான்.

(௧)

ரஃ—தபஸ் என்பது இருவருக்கு முண்டாசால் வரணப்ரஸ்தனையும் ஸந்த்யாஸியையும் சேர்த்து ஒன்றாகச்சொல்லப்பட்டது இங்கான்கு ஆச்சரமங்களிலும் தங்களுக்கரியகடமையோடு நடப்பவர்கள் புண்யஸோகங்களை ஆடைவார்கள் இவர்களில் ப்ருத்மமகியான முடையவர்கள் மோகாத்மை அடைவார்கள்.

(௧)

புஜாவதிவொடுகாதஹ டுவதெதவொரஃ திதவெஹ டுப்யுபீ
டி டுரஸுபீ டுப்யுபுதாரீஹ டுவதஹ டுரஸிதவாயா வந்தாநுக்ஷரணி
ஸுபீ டுரஸுவநஹிஹ டுவஸுவரிதி ||௨|| தாந டுஹ டுவதெதவொரஃ
திதவெஹ டுஹ்ராரஸுபீ டுரஸுவதடி டுயாஸஹ நாவவாடணி வணாடதி
ஸத டுணாநெ டுவ டொங்காரொணவவாடுவாஹஸு துணாடொங்காரவனவெ
டித ஸவடிடொங்காரவனவெடி துஸாஸு

ஸ௦-ரஃ—ப்ரஜாபதியானவர் ஸாரமான திதவென்றியும் பொருட்டு ஸோகங்களையெல்லாம் ஆராயத்தார் அவரதுபுத்தியில் மூன்றுவேதங்கள்ஸாரமாகத்தோன்றியது. அதை ஆராயத்தார் பூர்புலஸுவ: என்னது ஸாரமாக ஏற்பட்டது மறபடி ஆராயத்தார் ஒங்காரம் ஸாரமாக ஏற்பட்டது இவைகளைல்லாம் இவ்வோங்காரத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது ஒங்காரமே இதெல்லமாயிருக்கிறது.

(௧)

அ-பே—இங்குப்ரஜாபதி யொன்று விராட்புருஷனைச் சொல்லுகிறது. ஒங்காரரவேதம் ஸர்வம் என்று மறபடிசொன்னது ஆதர்வனில்.

(௨-௬-௪)

கயத்யுவிஸ்யவணு.

ப்யுஹ்வாதிதொவடித்யுப்யுஸுநாஃ ப்யுதஸுவதத் ருஃ டுரணாஃ
ரோய டுதீ தத் ஸவநரோதி டுரநாஃ விபொஷாஃவடிவநாஃ த்யுதீய
வவநம் ||௩||

ஸ௦-ரஃ—ப்ரஸத்தாது ப்ரஸத்தமாகக் கர்மத்தின் அங்கமானசிலஉபாஸனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன வேதம் அநீந்த பிராமணர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ப்ராதஸன

வனத்திற்கு வஸூக்களுக்கும் மாதந்தியத்தினஸவந்தத்திற்கு ருத்ரர்களும் த்ருயேஸவ
னத்திற்கு ஸூர்யர்கள் விசுவேதேவர்கள் இவர்களும் அபிபதிகளானகையால் முறையே
பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் என்னும் மூன்றுலோகங்களும் அவர்கள் வசமாய் விடுகி
றனவே. (க)

[illegible]

ஸூ-ரா—யாகம்செய்யும் யஜுமானன் ஆடையவேண்டியதாய்லோகமொன்றும் மிகுதியாகக்கூறோமே தான் போகவேண்டியதிலோக மிற வென்று அவனுக்குத் தெரியாமல் போனால் அவன் எப்படியாகம் செய்ய ஆரம்பிப்பன். ஆதலால் இனிசொல்லப்போகிற விஷயத்தை அறிந்தவனே யாகம் செய்யக்கடவன்.

[illegible]

மு-ர-ர—பிரதரதுவாகம் ஆரம்பிப்பதற்குமுன்னமே கர்ஹபத்யாக்கிக்குப்பி
ன்னு வடக்குமுதமாக உட்கார்து வஸுக்கீனதேவதையாக்கிக்கொண்டு மேல்வரு
ம் ஸாமத்தை அவன் காணம்செய்யக்கூடவன். (க)

வெண்கலாநிவாவாணத்தெ,க,க, வஸெழிதாவயத் நாக,க,
க, கஉஹும் ககூஉ,க,கஜாகயொககூஉ, உ, ச, (நு-உதி||ச||

ஸர—ரா—ஆ அன்னியே நீ பூலோகத்தின் வழியைத்திறப்பாயாக என்பதாம். பூலோகத்தின்போகங்களை அனுபவிக்கும்பொருடும் அவ்வழியாக நான்கள் உண்ணப்பார்க்கக்கடவோம், என்பது இதன்பொருள். (சு)

சுயஜு-ஹாதி நதொ-ஹயெ வ்யுபிவீகிதெதொககிதெதொ
கெபெயஜாநாயவெநெஷெவெயஜாநயெ) தொகவநதாஸி || ௧௦ ||

சுத்யஜோம்:வரலாடாபுஷலாஹா சுவஜஹிவரிவித)
கொதிஷ்-திதெவெவலவம் ப்ரா-தலவநந் லாப்யயநி ||ச||

10-0-84—பிறகு மேலும் மத்தியங்களில் தோரமம் செய்யக்கடவன் பூனோகத்திலுள்ள அக்கிலிக்கு நமஸ்காரம் யஜுமான ஸூரிய எனக்கு உனதுலோகத்தைக்கொடுக்கக்கடவாயாக நான் மரணமடைந்த பின்பு இந்தலோகத்திற்கு வருவேனாக இப்படிதோரம் செய்வது கதவைத்திற என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் மரணமானவுடனே அந்தலோகத்திற்குப் போகிறான் இப்படி தோரம் செய்கப்பட்டவரோ தேவதைகள் தங்கள் லோகத்தை இப்படி யஜுமானனுக்கு கொடுக்கின்றன. (10-ச)

வாராசிய புதிதலு ஸ்வமதவெ ஸ்வாசுரணாஜவந நாதீய
யவெ ஸாடிஜுவ உபவிய ஸுரளடி த்லாஜாலிமாயகி || எ || லொகஜா
ரலிவாவரணக் ௨,௩,௩ வஸெ ஸுஜைவயம்விரா ௩,௩,௩ ௩ஹும்கு
௩ஜாயொசு௩-௩-௩-௪-௩ இகி || ௮ || சுயஜு-ஹொகி நஜொவாயவெந
ரிசுசுதிதெலொகசுதிதெலொகெ யஜிரநாயவிலெநெஷெவெயஜொ
நலு லொகவன்கர்ஸி || ௯ || சுத்யஜொந் வரஸாடிபய-ஷலாஹாச
வஜலி வரியித ஸு-கெதூதிஷுதிதெலொசு-ராராய புதித ஸ்வம
த்ல ஸியவதி || ௧௦ ||
புஜ

வாடுவோமெய்யாவநிஷத் துதீயஃபுலவாக்.

சுயபுயயிவண.

ஹரிஃ|| சவுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகு
ஸ்தீதவத் சொதநுநிகுபி வவ்வொரீயய வுதூ|| ௧௧||

தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத்
ஐவணவாகுபிதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத் || ௧௨||

தாவாணதாஜய வணதஜீயெபிதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத்
யஸவெஜதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத் || ௧௩||

தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத்
வயுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத் || ௧௪||

ஸ௦-௨-இதில் மதவியை சொல்லப்படுகிறது. வஸுமுதலிய தேவதைகளை
ஸந்தோஷப்படுத்துவதால் ஸஞர்யன் மது வென்று சொல்லப்படுகிறது. ((ரத்-
ஸஞர்யனை மதுவாக உபாசிப்பது.) மதுஎன்பது தேனாகையாலும் தேனானது குறுக்
கானகொம்பில் கட்டப்பட்ட தேனடையில் இருப்பதாகையாலும் அதில் தேனீக்
குட்டிகள் இருப்பதாலும் அதை வண்டிகள் புஷ்பரசங்களால் உண்டாக்குகின்ற வா
தலாலும் ஸ்வர்க்கத்தைக்குறுக்குக் கொம்பாகவும் ஆகாசத்தைத் தேனடையாகவும்
கிரணங்களால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட ஜலங்களைக்குட்டியாகவும், (2) அவனதுமிகுந்த
திய கிரணங்களை மிகுந்தபுஷ்பத்திய தேனறைகளாகவும், ருக்வேதத்தைப் புஷ்பமாக
ருக்மந்திரங்களை வண்டு (தேனீக்) களாகவும் ருக்மந்திரங்களால் யாகங்களில் ஹோ
மம் செய்யப்படும் நெய் முதலியவைகளை புஷ்பஸமாகவும் பாவிப்பது தேனீபோ
ன்ற இம்மந்திரங்கள் புஷ்பம்போன்ற ருக்வேதகர்மங்களைப் பரிதபிக்கின்றதி தேச
காந்தி கரணபாடவம் பலம் அன்னாத்யம் (அன்னம்முதலியது அன்னம் ஜீரணசக்தி
தேவதைகளை கருக்குபலம் கொடுக்கத் தக்கது) என்னும் ரஸம் உண்டாயிற்று. (௩)
இது சூர்யனிடம் போய் ஸஞர்யனை விபாதித்தாக்கொண்டது. அது தன் சூர்யன்
உதயமாகும்போது காணப்படும் சிவப்புருபம். (ரத்-இந்தருபத்தை அந்தப்பலமாக
உபாசிப்பது. (௪)

சுயபுயயிவண.

சுயபுயயிவணவாகுபிதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத்
ஐவணவாகுபிதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத் || ௧௫||

தாவாணதாஜய வணதஜீயெபிதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத்
யஸவெஜதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத் || ௧௬||

தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத்
வயுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத் || ௧௭||

ஸ௦-௨-அவனதுதென்பக்கத்த கிரணங்களைதெற்கு பக்கத்திய தேன் அறை
களாகவும் யஜுர்வேதத்தை புஷ்பமாகவும் யஜுர்வேத மந்திரங்களை வண்டுகளாக
வும் பாவிப்பது. மற்றவைகளுக்குமுன்போலவேபொருள். அது தான்கூர்யனது வெ
ருப்பருபம்.

சுயபுயயிவண.

சுயபுயயிவணவாகுபிதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத்
ஐவணவாகுபிதெய்யாவநிஷத் தவ்யுபுளவாகுபிதெய்யாவநிஷத் || ௧௮||

சூபா: ||கா.தா.நி.வா.வன.தா.நி.ஸா.பா.நெ.டு.த.நீ. ஸா.பி.வெ.டி.ஹி.த.வ.நீ.வ.வ. ஸு.பா.நி.த.வ.வ.பு.ப.ஸ.நெ.ஹி.நி.ப.ஸீ.ர.பி.நா.டி.நீ.ர.ஸா.பி.ஜா.ப.த.||
த.பி.பு.கா.த.தா.நி.த.பி.பி.வ.கா.உ.ப.ப.த.தா.வ.ந.த.பி.பெ.த.தா.நி.த.பி.வ.பு.கா.வ.நீ.ர.பி.வ. ||௩||

ஸா-ரா—மேற்குபக்கத்திய கிரணங்களை அந்தப்பக்கத்திய தேனறைகளாகவும் ஸாமவேதங்களை புஷ்பங்களாகவும் ஸாமமந்த்ரங்களை வண்டிசைகளாகவும் உபரிப்பது மற்றவைகளுக்கு முன்போலவே பொருள் இது ஞாயனது கறுப்புக்காந்தி.

சுபரவதாபுடிவணம்.

[illegible]

ஸ0-ரா—வடக்கு பக்கத்துக்கிரணங்களை வடபக்கத்துடன் அறைகளாகவும் இது ஹாஸ்புராணங்களை புஷ்பங்களாகவும் அதர்வர அக்கிரஸ் இவர்களால் ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கப்பட்ட மந்த்ரங்களை தேவீக்களாகவும் உபாஸிப்பது, இதுதான் சூர்யனிடத்திலுள்ள அதிகததுப்பான ஸபம்.

சுயவநிவேசம்.

[illegible]

ஸ0-ரா—அவனது மேல் கிரணங்களை மேல் பக்கத்தத்தேனதைகளாகவும் ப்ரணவத்தைப் புஷ்பமாகவும் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுமான உபநிஷத்தங்களை உபதேசிப்பதை வள்ளிகளாகவும் உபாசிப்பது, மற்றவை முன்புபோலவே வெகு உன்னிப்பாய் பார்க்கும்போது ஸூரிய மண்டலம் கீழில் அசைவது காணப்படும். அதனே இது.

தெவாணதெரவாநாத் ரஸுவெடிஹிரவாஸுஷாபெதெர
ஸாஸாநிவாணதாந் பிதாநாபிதாநிவெடிஹி பிதாஸுஷாபெ
தாந் பிதாநி || ௪ ||

௮௦-௭—இங்குசொன்ன சிலப்புமுதலிய நூயனுடைய ரூபங்களும், லோகத்தில் ஸாரபூதமாகையாலே ரஸமென்று சொல்லப்படும் வேதங்களில் இது ஸாரமாகையாலே ரஸத்திற்கும் ரஸமென்றும், நித்யமானதையாலே அமிருதமென்றுப் பரஸித்தமான வேதங்களில் சாரமாகையாலே அமிருதத்திற்கும் அமிருதமென்றும் சொல்லப்படும்.

சுயஷஷ்டிவ்யம்.

தடித்யுஜிதேகம் தஷ்வவ உவஜீவநுதிநாஃவெநநவெஷெ.
வாக்ருதநிவநெநுதஷெவாஜேகம் ஷுஷ்டாத்ரபுதி || 1 ||

ஸு0-ரா—சுவப்புமுதவியதாகச்சொன்ன ரூபங்கள் ஐந்தும் பஞ்சாமிருதங்கள் இவ் முதலான ரோஷிதரூபம் என்ற அமிருத்தை ப்ராதஸ்ஸவதைன் தேவ தைகளாயி வஸுக்கன் ஏழுபேரும் தங்கள் தலைவனான அக்னியோடு அனுபவிக்கி ரார்கள். அவர்கள் அனுபவிப்பது புசிப்பதும்ல்ல குடிப்பதும்ல்ல இத் செகப்பு ரூப ததைக்கண்ணால்பார்த்து திருப்தியடைவதேயாம்.

தவனவஷெவாஃவஜீவஸம்விஸாநெநுதஷாஜி உவாஜிதே || 2 ||

ஸயவனதஷெவஜேகம்வஷவஸுநாஃவெஷெகாலுஷுஉயிவெந
வஃவெஷெநதஷெவாஜேகம்ஷுஷ்டாத்ரபுதிஸயவனதஷெவாஃவஜீவி
ஸம்விஸாநெநுதஷாஜி உவாஜிதே || 2 || ஸயாவாஜித்யுஃவாஸாஜி
ஷெகா வஸாஜிஷெகா வஸுநாஃவெஷெகாவாஜிவதே || 3 || ஸாரா
ஜிவபெஷெகா || 4 ||

ஸு0-ரா—இதைப்பார்த்து திருப்தியடைந்தவுடன் உதாசீனமாய் விடுகிறார்கள். போககாலம்வந்தபோது மறுபடி உதஸாஹத்தோடு பிரவர்த்திக்கிறார்கள். (2) இப்படி ரோஷிதரூபமென்றும் இம்முதலாக அமிருதமானது வஸுக்களுக்கு திருப்திசெ பவிப்பதும் கண்ணால் பார்க்கத்தக்கதும் வஸுக்களுக்கு ஜீவனுதாரமானது மென்ற றித்து உபாசிப்பவன் கக்கதுவந்தால் தானும் வஸுக்களில் ஒருவனாய் இதை அனு பவிப்பதும் த்ருப்தியடைந்தபின்பு உதாசீனமாய் இருப்பதும் மறுபடி போக காலம் வந்தபோது உதஸாஹத்தோடு பிரவர்த்திப்பதும் செய்வான். (3) ஸஞ்சயனுடைய உத யாஸ்தமயங்கள் நடந்துவரும் வரையில் வஸுக்களைப்போலே இருப்பன்.

அ-பே—சந்த்ரமண்டலத்தில் போலே பரதத்தனாய் தேவதைகளுக் காஹா ரமாகஇராமல் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பன்,

சுயஸவஜிவணம்.

சுயஸுஜித்யுஜிதேகம் தஷுஷ்டா உவஜீவநுதிநாஃவெநநவெஷெ
ஷெவாக்ருதநிவநெநுதஷெவாஜேகம்ஷுஷ்டாத்ரபுதி || 1 || தவனத
ஷெவாஃவஜீவஸம்விஸாநெநுதஷாஜி உவாஜிதே || 2 || ஸயாவாஜித்யுஃ
வாஸாஜிஷெகா வஸுநாஃவெஷெகாவாஜிவதே || 3 || ஸாராஜிவபெஷெகா || 4 ||

ஸு0-ரா—வெண்ப்புரூபமாகியஇரண்டாவது அமிருத்தைஇந்த்ரன்முதலாகிய
குந்த்ரன் அனுபவிக்கிறார்கள். மற்றவை முன்போலவே பொருள்படும், கிழக்கில்

முதலிய மருத்துக்களும், கடுவில சலனம் என்னும் ஐந்தாவது அமிருதத்தை ப்ரம்ம முதலிய ஸத்ய தேவதைகளும் அனுபவிக்கிறார்கள்.

மூன்றாவது அமிருதத்தை உபாசிப்பவன்தான் இரண்டாவது அமிருதத்தை உபாசிப்பவனுக்குச் சொன்னகாலத்திற்கு இரண்டுபங்குகாலம் சூர்யலோகத்தில் ஸூர்யர்களில் ஒருவனாகவும், காண்காவது அமிருதத்தை உபாசிப்பவன் அதற்கு இரண்டு பங்குகாலம் மருத்துக்களில் லோகத்தில் அவர்களில் ஒருவனாகவும், ஐந்தாவது அமிருதத்தை உபாசிப்பவன் அதற்கு இரண்டுபங்குகாலம் ஸத்யதேவதைகளின் லோகத்தில் அவர்களில் ஒருவனாகவும் இருந்து அந்தந்த போகங்களைப் பெறுவன். மற்றவைகளுக்கு முனிபோலவேபொருள்.

சுயவனகாடிஸாஃவணா,

சுயத்தனவ்யுதெக்யுதெநவொஷெதாநாஸவெதெகவவனவ
யெய்யுலாநாதவெஷெபுக்ரகாஃ

ஸு-ரா-பா—இப்பழவனஞ்சின் ருத்ரர்கள் ஆதித்யர்கள் மருத்துக்கள் ஸத்ய தேவர்கள் இவர்களுக்கு யோகியமான ரோஷித ரூபம் முதலிய பஞ்சாமிருதங்களுக்கு ஸ்தானமாய் தேவமதுவென்று சொல்லப்பட்டுஉதயம் அஸ்தமானமென்னும் காரியங்களையுடைய ஜ்யோதிலமண்டலமென்னும் ரூபமுடைய சூர்யனை சரீரமாக உடைய தம்கார்யாவஸ்தையை யுடையதமான பிரஹ்மத்தின் உபாசனம் சொல்லப்பட்டு உபட்டி. இங்குநாமம் ரூபம்ஹ்ருதயம் இவையில்லாமல் முத்தி அன்னை (கார்யாவஸ்தையில்லாமை) யோகிஉடைய சூரியனென்னும் ஜீவனை சரீரமாக உடைய பிரஹ்மத்தின் உபாசனம் விதிக்கப்படுகிறது. உதயாஸ்தமய கார்யங்களால் பிராணிகளுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்தபின்பு தின்பான்யம்ஸர்தவுடனே அந்தகாரியமில்லாமல் ஏகாஸ்வபாவனாய் உதாசினையிருக்கிறான் சூர்யன். இது முத்தாவஸ்தை. கல்பத்தின் ஆதியில் ஸூர்யனாகாதற்கு முத்தின் அவஸ்தையான சூரியனைச் சொல்லுகிற தென்னும் கூறலாம். இவ்விஷயத்தில் தேவதைகளைக் கருதித்தோர் யோகிசொன்ன லோகம் மேலே சொல்லப்படுகிறது.

நவெகத்ய நநிரொராவநாடிபாயகடிாஃந | ஷெவாவெநாஹ
நஸவெநாநிராவிஷிஸ்யஹவெநா ||உ||

ஸு-ரா-பா—முத்தாவஸ்தையில் சூர்யனுக்கு உதயமாவது அஸ்தமானமாவது கிடையாது. இந்தஸைத்தயத்தால் கான்பிரம்மத்தோடு விரோதத்தையுடையவில்லை. ஸத்யமான பிரம்மகிபானத்தைப் பெற்றவனாயிருக்கிறதெனன்று தாற்பர்யம்.

நஹவாஃஸாஃவெகி நநிரொராவதிஸக்யுஷிவாவெஹவாவெஸவஃ
கிபவனதாவெஸாஃவெஹவாநிஷ்டாஃவெஷ ||உ||

ஸு-ரா-பா—இப்படிசொன்ன பிரஹ்மவித்யையை யறிந்தவன் ஜனனமரண மில்லாதவனாக ஆவன் இவனுக்குமேல் காலமெல்லாம் பகல்பொழுதேயாம்.

சன்—சிரஞ்சனமான பிரஹ்மமேயாய் விடுகிறான். ரன்—இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட இது வித்யையையறிந்த உபாசிப்பவன் எப்போதும் எல்லாவஸ்தைகளையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் சக்தியையுடையவானாய் விழுவதால் ஸூர்யன் உதயமாவதாலாவது அஸ்தமியப்பதாவதது இவனுக்கு லாபகஷ்டங்க ளொன்றுமில்லை. (க)

அவெகத்ய ஹவ ஜாவக்ய உவாஹவாஜாவகிபுநவெநாஃ
ஜாஹவெஷெதாஃகாஹகாயாநாணயெஷெஷாய வுத்யபவிதா
ஸுஹவெபாவாஃ ||ச||

ஸு-ரா-பா—இவ்வித்யையின்பரம்பகர சொல்லப்படுகிறது இந்தமது வித்யையை (சன்—ஹிரண்யகாப்பன். விராட்புகுஷனுக்கும், தன்—சுதர்முகன் தகைப்

ரஜாபதிக்கும் அவர் ஸ்வயம்புவனுக்கும் மதுவானவர் இத்தவாகு முதலிய ஜனங்
களுக்கும் உபதேசித்தார்கள். இவ்விதையை அருணரெனும் ருஷிதன் ஐயேவ்வுட
புதன் உத்தாவகருக்கு உபதேசித்தார். (ச)

ஐ.வாவதஜெஷாய வுதாய விதா ப்ரஹ்மபுஸ்யமாசு
புரணாயுரயவாத்வாலிதெ ॥௧॥

ஸ்ரீ-ராபா—இப்பாண்டமலித்யையை பிதாஜ்யேஷ்ட புத்ரனாக் குபதேசிக்கக் கடவன். யோக்கியனான சிஷ்யனுக்கும் உபதேசிக்கலாம். (6)

நாநுடுவெகுவெவ்வநயடிவு ஸ்ரீமாதாரிஜிவரீதாமத
ஸ்புலபணாம் டிடிடுதெவதெதொமதிய உதெதுத தெவதெதொ
மதியஉதி ||௬||

ஸூC-ரா-பா—காஞ்சிமுத்திரத்தின் மத்தியத்திலுள்ள இப்பூயி முழுவதையும் தன்னகநால் நிறைந்துகொடுத்தாலும் அதைவிட இந்தவியையே மேல்பட்ட தாகையரலே இதைஜ்யேஷ்டபுத்திரன் தஞ்ச் சிஷ்யன் இவாகன் தவிரமற்றயாருக்கும் சொல்லக்கூடாது.

அ-பே-சங்—ஏதேவததோபூய: என்றமறுபடி சொன்னது ஆதரவிலும்,
ரா—மறுபடி சொன்னது வித்யையைபின் முடிவைக்காட்டுகிறது.

சுயநிர்வாகம்.

மாயத்ரி வாஹீந் ஸவ-ஹிதம் யஜிஷ்கிந் நாவெவ்மாயத்ரி வா
 வாஹீந் ஸவ-ஹிதம் மாயத்ரி துராயதெவ ॥௧॥

ஸ0-ரா—இதில் காயத்திரி உபாசனம் சொல்லப்படுகிறது. லோகத்தில் ஸ்தா வரமாகவும் ஜங்கமமாகவும்தாணப்படும் வஸ்துகள்ந்யாவும் காயத்திரியோடாம். காய த்ரிஎன்பது வாஞ்சு, வாஞ்சுமேலே சொல்லப்படுவதாலும் கடிதிகப்படுதலாலும் காயத் த்ரிஎன்றுமொரு பெயர். எல்லாத்தன் ஸுக்கணக்காட்டிலும் இதுவே மேல்பட்டது இதுவே பிரம்மாக்க உபாசித்தகத்தது.

பாடுவெவ்வாமாயி ஐயவாவலாயெயம் வுயிவுவுந் ஹீம
ந் லவந்தஹந்தவ்விதவிதொடுவநாதிசீயதெ ||2||

ஸர-சர-பா—எல்லா பூதங்களும் பூமியிலேயே விருப்பதாலும் பூமியைவிட்டு அப்பால் போகக்கூடாமைபா விருப்பதாலும் கீழ்ச்சொன்ன காயத்ரீ பூமியேயாம்.

அ-பே-இதில்தீர்ப்பம்மத்தினது இரண்டாவது பாதம் பூமியென்பதும் ப்ராணி களுக்காதாரமாயிருப்பதும் ப்ராணிகளால்விடக்கூடாமலிருப்பதுமென்னும் இரண்டு விதமும் சொல்லப்பட்டது.

பாடுவெலாபுயிலீறுபவாவலாபதிகழிவி நுந-வெலாநீரே
 லிநு ஹீரேபுரணா: புகிழ்தாவநதெவநாதிஸ்பநத ||௬||

ஸ0-பா—ஐம் பூமியாகச் சொல்லப்பட்ட காயத்ரியானது ப்ராணைகளுக்கு ஆதாரமாகையாலும் சரீரமுமாம்.

ரா—சீரம் ஒருபாதம் என்பதும் ப்ராணன்சுளுக்கு ஆதாரமாயிருத்தல் அவை தன்னிலிட்டுப் போகக்கூடாமலிருத்தல் என்னும் விதமாய்நடும் விதமென்பதும் சொல்லப்பட்டது.

ய்ஷெததுராஷேஸ்ரீரிடம் வாவதடிபிடித்திலுந்து; உரா-
ஷேஹாடாபிஷ்டிநதிபூணா; பூமிஷிதாஸ்ததௌவவாநிசீயதத்

ரா—இது பிரபலத்தில் ஊலாவுதுபாதம், சரீரத்துக்குச் சொன்னவிதமே
இதற்கும். (ச)

ஸ்ரீ-பா—இப்படி காயத்தியானது பிரம்மம் போலே நாலுபாதமும் ஆறுவிதமு முடையது. இதன்மதிமை ஒருருக்கம்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (௫)

ரங்—இதன் விதமானும் தீழே சொல்லப்பட்டது. (கானம் செய்யப்படுதல் ஈழநிகழ்ச்சித் துதலியது.) இவ்வாறு அளவிலெவதினால் பிருமமமானது இவ்வள வெள்ளும் அளவிற்குப்பட்ட தானே எனில் அதற்குச்சமாதானமாக ருக்கு மந்திரம் உண்டென்று சொல்லப்படுகிறது.

பா0-பா—இதழை அந்தருக்கு.

ஸர-ரா-பா—தீப்சொன்னவை யெல்லாம் பரமாத்மாவின் நியாமவாக்கங்களாம். பரமாத்மா இவைகளெல்லாம் அதிசமிகையுடையவன். சேதன சேதனமயாவும் அவனது ஒருதமசமாத்மம். இவனது மற்ற மூன்றுதகால்பற்கு அபிருதமும் பரம பதத்தில் உள்ளது. ப்ருகிருதி ஸம்பந்தமில்லாத போத்யவஸ்துக்களும் அப்படிப்பட்ட போகஸ்தானங்களும் அப்படிப்பட்ட பொகோபகரணங்களும் இங்கு மூன்றுதகால்களாகச் சொல்லப்பட்டன. ஐகத்திலுள்ளவஸ்துக்கள் யாவையும் பகவானுக்கு பூஷணமும் ஆபதமுமாயிருந்து மாகையாகவு ஆதன் அபிரமாளிகளான நியாத்மர்களும் ஆகமூன்றுதக ஆத்மாக்களை மூன்றுதகால்களாகச் சொல்லிலுமாம்.

[illegible]

ஸ்ரீ-ரீ-பா—எவரு விவாயித்திருப்பதாலும் சபயில்லாதிருப்பதாலும் நிச்சல மாயிருப்பதாலும் பார்ப்பும்மதத்கு ஸமாணமான யாதோரு பூதகாசம் இருக் கிறதோ (எ) அதததன் சரிதநினைவிலிருக்கும் ஆகாசம். அப்படி சரித்தின் நடுவ லிருக்கும் ஆகாசமெனவோ (அ) அதததன் றறதய கமலத்தில் நடுவிலுள்ள ஆகாசம் ஆக இருதயமென்றும் இந்த பாதமாலது வீச்சுத மகிமைபுடைய தாகையால் இந்த பரிபூரணமும் ஸ்திரமூலமாக, இவ்வாறு அறிந்து உபாசிப்பவன் பரிபூரண மும் ஸ்திரமூலமான மோகூலமப்பதைப் பெறுவான். (உ)

சுய.த.யொடிமாவணம்.

தலுமவாணதலுமபுரியலுபுருஷெவ ஸுஷ்யஸெபாடலு
புராஜ்விஸபுராணலக்ஷுஸ சூரித்யவெ.கெதெஜொடனாடிதி
தபுபாஸ்தெஜெஸுனாஜொலவதியவனவவெடி ||௧||

(一)

(۱۰)

(4,

190-ரா-பா—அத்தியவஸூயம் பண்ணவேண்டிய முறை சொல்லப்படுகிறது. பிறும்மமானது மனஸு-போன்றது. ப்ரவிருத்தியும் நிவிருத்தியும் மனதின் கார்யங்கள், ப்ராணனே ஜீவாத்மாவின் ஸைக்ஸுமசீரம். அதை ஸ்தூலநேசத்தினின்றும் மற்ருரு நேஹத்துக்குக் கொண்டிப்போகிறது பிரம்மம். அதனால் அது பிராண சீரம். கியாணசத்தி கரிபாசக்தி இரண்டும் சேர்ந்துள்ளது. சுத்தநைசுமய ஸ்வரூபமானது. நினைத்த நிலைவெல்லாம் தவறாது நிறையேற்றிக்கொள்ளத்தக்கது. எல்லாவிடத்திலும் இருப்பதினாலும் ஸைக்ஸுமயவருபாயிருப்பதாலும் ரூபம் முதலியவையெல்லாமையாலும் ஆகாசத்துக்கு ஸமாணமானது. இந்த ஜகத்தை யெல்லாம் செய்வது. (ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணமானது) தோஷமுற்ற கர்மங்களுையுடையது. ஸுக

பாகம் நாற்பத்தெட்டு வயதாகவும் பிரிக்கப்படுகிறது. புருஷனானவன் தன்னைப்பாகமாக பாவித்துக்கொண்டு உபாசிக்கக்கூடவன். காயத்ரி யென்றும் சந்தஸ்ஸானது இருபத்தினுறு அக்ஷரங்களை யுடையது; அதனுலே ப்ராதஸ்ஸவனம் செய்யவேண்டும் ஆகையால் இருபத்தினுறு வயதென்னும் முதல் பாகத்தை ப்ராதஸ்ஸவனமாக பாவிக்கவேண்டும். யாகத்தில் ப்ராதஸ்ஸவனத்துக்கு வஸுக்கள் தேவதைகள். சரி ரந்தாராமலிருக்கும்படி செய்வது (வஸிப்பிப்பது) ப்ராணனாகையாலே பிராணன்களே இவ்ருவஸுக்கள் அவைகள் இதற்கு தேவதைகள்.

தனவெடுதலுநியுபவிகிவிஷுவத வெதுஸுபயாதாணாவஸுவ ஐஹிரி ப்ராதஸ்ஸவநோயுநிநத் ஸவநநேநுஸநநுதெதிநோஹம் ப்ராணாநாவஸுநிராநெயுபஜோ விவொவ்யுபெத்யு வெவதத வனத்யுமஹாஹவதி || ௨ ||

ஸு-ர-—இவ்விருபத்தினுறு வயதுக்குள் இவ்வுக்கேதாவது ரோகம் முதலானது உண்டாகுமானால் இந்த மந்திரத்தை அவன் சொல்லவேண்டும் வஸுக்களான ப்ராணன்களே, நான் யாக மாகையாலே அதில் இப்போது ப்ராதஸ்ஸவனம் நடக்கிறது, இது மத்தியத்தின் வஸனத்தோடு சேரும்படி செய்யுங்கள். யாகரூபியான் நான் ப்ராதஸ்ஸவனத்தின் அநிபதிகளான உங்களுக்குவிலே ஸோபத்தை(மரணத்தை) அடையக்கடவேண்டலேன். இம்மந்திரத்தை ஜபித்தல் அந்ததாபமும் ரோகமும் நீங்கப்பெறுவன்.

(௨)

சுயபாதிவத-ஸுதாரிந் ஸஹாஷாணிததூயுநிநத் ஸவநவநுத-ஸுதாரிந் ஸஹாஷாதிஷுபெவஷுஹோயுநிநத் ஸவந. தஹுஸு-ஹா ஸுதூயதாஃ ப்ராணாவாவாஹாஹதெஹீஹீந் ஸவநுநொஹயதி || ௩ || தனவெடுதலுநியுபவிகிவிஷுவதவெசு ஸஸுபயாதாணாஸு-ஹ ஐஹிரிபுநிநத் ஸவந-சுதிய ஸவநநேநுஸநநுதெதிநோஹம் ப்ராணாநாந்ரூபாணாம் நெயுபஜோ விவொவ்யுபெத்யு வெவதத வனத்யுமஹாஹவதி || ௪ ||

ஸு-ர-—இருபத்தைந்தாவது வயது முதல் அதுபத்தெட்டாவது வயதுவரையிலுள்ள இரண்டாவது பாகமாக மாத்திரத்தினஸவனமாக உபாசிக்கத்தக்கது. இது நாற்பத்தெட்டுவயது. தருஷ்டம் சந்தஸ்ஸு நாற்பத்தினுறு அக்ஷரமுடையது. மாத்தியத்தினஸவனமானது த்ரிஷ்டுப்சாதஸ்ஸினால் செய்யக்கடவது. (யென் வனத்தில் விஷயப்பெயிருத்தி அதிசமாய் அந்நால் கூழ்செய்வதால் இப்போதுபிராணன்கள்- நுத்ரர்கள், ரக்(நுத்ரர்கள் க்ருரர்கள். உடனவனத்தில் எல்லாரும் க்ருரர்கள். ஆதலால் நடுவயது பிராணன்கள் நுத்ரர்கள். சஹ) இவை அந்த மாததயத்தினஸவனத்தின் தேவதைகள். இந்தவயதில் ரோகம் முதலியது ஏதாவது உண்டானால் மேல்வரும் மந்திரத்தை ஜபிக்கக்கடவன். நுத்ரர்களான ப்ராணன்களே, இப்போது மாத்தியத்தினஸவனம் நடக்கிறது. இது த்ரித்யவஸனத்தோடு சேரும்படி செய்யவேண்டும். உங்கள் நடுவில் நான் மரணமடைய வேண்டாம். இம்மந்திரத்தை ஜபித்தால் அந்த தாபமும் ரோகமும் நீங்கப்பெறுவன்.

(௩ச)

சுயபாநுஷுபயதாரிந் ஸஹாஷாணிததூயுநிநத் ஸவநநேஷுஹுதாரிந் ஸஹாஷாஜமதீஜாமததூயுதீயவஸவந-தஹுஸு-ஹ ஐஹிரிபுநிநத் ஸவந-சுதிய ஸவநநேஷுஹுபதாஃ ப்ராணாவாவாஹாஹதெஹீஹீந் ஸவநுநொஹயதி || ௫ ||

கவெழுதவொர ஸூரஸ்குஷாயபெவசீபுத்ராபெரதொவா
 வாவிபாஸலனவலலஹிவெலாநுவெலாயாதெதயம் புகிவபெரு
 தாக்விதேஸுயுநகிலிபுரணஸத் சிதலீதிதெகுதெகெழை
 உளமவத் || ௯ ||

190-ர—பொது அர்த்தம்-இவ்விதையைய உபாதிப்பவன், அநிதமஸி, 'அத்யதமஸி' 'பிராணஸம்சிதமஸி' என்கிற மூன்று டயூ-ர் மந்திரங்களை மரணகாலத்தில் ஜபிக்கவேண்டியது. ப்ரம்மமே ! நீ நாகசமிஸ்தாவன் ஸ்வரூபம் ஸ்கபாவம் இவைகளில் எவ்வித குறையு மடையப்பட்டவனன்று. ஜகத்தையெல்லாம் ஜீவிக்கச்செய்யும் ஸதுக்ருமத்தகவா யிருக்கிறாய், என்பது அம்மந்திரங்களின் பொருள். சம—இவ்விதையைவிட விஷயத்தில், ரத்—அந்த பரப்ரம்மம் விஷயத்தில், இரண்டிக்கும் மந்திரங்கள் உண்டு.

அபித தஸுரெ தஸுஉய்யுயந்தீஸஸுரிஜெரகி: வஸுதூதா
ந ஸு:வஸுதூதாந்ரெவம் ரெவதூரவஞ்ஜிமநுஜெரகிரூதலி
கிஜெரகிரூதலிதி || ௭ ||

ஸ்ரீ—இஜ்ஜத்துக்கெல்லாம் காரணமாய்ப் ஸர்வவ்யாபியாயும் ஜ்யோதிஸ் வருபமாயும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயுமுள்ள பரப்ரம்மத்தை விஷயமாகினை இல்லாத மகான்கள் காண்பார்கள்.

ரா.—அனுதியானதும் ஐக்கத்துக்குக் காரணமானதுமான ப்ருக்ருதிக்கும் ஆதியையும் ஸம்ஸாரமென்னும் அந்தகாரத்தைப் போக்குகிற ங்டோதில்குரூபமாயும் கித்யபங்காசமாயும் பாம்பதமென்னும் ஸ்தானத்தில் நிரதிசயமான தேஜஸனை உடைய திவ்யலீக்நிரஹத்தோடு கூடியதாயும் உள்ள பரப்ரும்மத்தை நித்தலுரிகள ஸர்வகாலமும் பார்க்கிறார்கள். இது முதலம்ந்தரத்தின் அந்தம். மேல் இரண்டாவது தம்மத்திரும்.

ஸா—ப்ருமம் ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்ற மந்த்ரெருவன் சொல்லுகிறான். அஜ்ஞா
னமில்லாததும் அல்லது அஜ்ஞானத்தைப்போக்குவதும் சூர்யமண்டலத்திலிருப்பது
மான தேஜஸுஸம் இந்த தேகத்திலுள்ளிருக்கும் தேஜஸுஸம் பிரம்மமே. இரண்
டும் ஒன்றே. ப்ருமம்ஸ்வரூபமே. இதை அறிந்தே நாம் உத்தீர்ணராலோம். அது எல்
லாதேவதைகளினும் மேல்பட்டது. ஸர்வோத்தமமானது. இந்த இரண்டு ரூம்மத்தி
ருக்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டதும் கீழ் எடுத்த மூன்று யஜுரீமத்திற்குள்ளேயே ப்ரகா
சிப்பதப்பட்டதுமானது இந்த பிரம்மமொன்றே.

ரா—பாதிருகிமண்டலத்துக்கு வெளியில் உள்ள பரமபதமெனனும் பகவான் லோகத்தையும் அதில் உள்ள பாபந்ருமத்தையும் கண்ணாக்கண்டு கவிக்கும்பொருட்டு அச்சிராதி மார்க்கத்தின்படிக்கலில் ஒன்றாகிய எவெய்யமண்டலத்தைத் தாண்டிப் போனோம். இது இரண்டாவது மந்திரத்தின் அர்த்தம்.

தாத்—இரண்டாவது முறை சொன்னது யாசுமாகக்கல்பித்தது முடிந்ததைக் காட்டுகிறது.

சுயகந்திராடிஸ்வரன்.

[illegible]

1960-61-பா—பிரணன்களில் மனதும், தேவதைகளில் ஆகாசமும் பற்றும்மமா உபாசிக்கத்தக்கது. இரண்டு உபாசனமும் இதனால் செல்லப்பட்டதாகிறது. (க)

தடிததுதுவாடி ஹவாகாடி: ப்ராண: வாடிஸகூரி வாடி
ஸோத்ரவாடிஹத்யுராதிஸாயிபெவததி: வாடிவாயா: வாடி
சூதிதி: வாடிவாடி: வாடிஹத்யுஹிவெவாடிஹவத்யுராதி
வெவாயிபெவதது || 2 ||

ஸ0-ர-பா—மனஸ்ஸென்னம் பிரம்மத்திக்கு வாக்கு, ப்ராணன், கண், காது
இவை நான்கும் காலுபாதங்கள். ஆகாசமென்னும் பிரம்மத்திக்கு அக்னி வாயு ஸூர்
யன் திக்குகள் இவை நான்கும் காலுபாதங்கள். வாக்கு முதலியனகள் மனதினால்
சியமிக்கத்தக்கவை ஆகையாலும் அக்னி முதலியவை ப்ரம்மரூபமான ஆகாசத்தின்
மாசிபித் தொங்குவதுபோலிருப்பதாலும் இவைகள் காங்கனாகச்சொல்லப்பட்டன.

வாமெவபுஹ்ணஸுதுயு:வாடி: ஸொழிநாஜெராதிஷா ஹ
திவதவதிவ ஹதிவதவதிவ கீத்யாபுஸஸாஸுஹவது ஸெநய
வனவவெடி || ௩ || ப்ராணவவ ப்ரஹ்ணஸுதுயு:வாடி:வவாயாநா
ஜெராதிஷாஹதிவதவதிவ ஹதிவதவதிவகீத்யாபுஸஸாஸுஹவ
துவெநயவனவவெடி || ௪ || வகூரெவபு ஹ்ணஸுதுயு: வாடி:வ
சூதிதிநஜெராதிஷாஹதிவதவதிவ ஹதிவதவதிவ கீத்யாபு
ஸஸாஸுஹவதுவெநயவனவவெடி || ௫ || ஸோத்ரெவபுஹ்ண
ஸுதுயு: வாடி:வாடி:ஜெராதிஷாஹதிவதவதிவஹதிவதவதிவ
கீத்யாபுஸஸாஸுஹவதுவெநயவனவவெடிவனவவெடி || ௬ ||

ஸ0-ர-பா—அத்யாத்மத்தில் (ப்ராணன்களில்) பிரம்மமாகச் சொல்லப்பட்ட
மனதின் காலுபாதங்களில் ஒன்றாகிய வாக்கானது அந்தைவதத்தில் (தேவதைகளி
ல்) பிரம்மாகச் சொல்லப்பட்ட ஆகாசத்தின் காலுபாதங்களில் ஒன்றாகிய அக்னினி
யாலே ப்ரகாசித்தது. வாக்குக்கு அதிஷ்டாந தேவதை அக்னியாகையாலே, தன்
கார்யத்தில் உத்ஸாஹத்தை அடைவதும் அதனாலேயே, வாயுவும் ப்ராணனும் ஒரு
தத்வமாகையால் ப்ராணனென்னும் பாதமானது வாயுவினாலும், சூரியன்கண்ணின்
அதிஷ்டாநா வாகையால் கண்ணென்றும் பாதமானது சூரியனாலும், திவ்வின் தேவ
தைகள் காதிக்கு அதிஷ்டாநாக்களாகையால் காது திக்குக்களாலும் ப்ரகாசித்தின
தன. தங்கள் தங்கள் கார்யங்களில் உத்ஸாஹத்தோடு ப்ரவாத்திக்கிறன. இவ்வாறு
அறிந்த உபாசிப்பவன் ஜீர்த்தி யசஸ் ப்ரம்மதேஜஸஸு இவைகளால் ப்ரகசிப்ப
ன். தானத்தால் உண்டாவது ஜீர்த்தி. ப்ராச்சிரமத்தால் உண்டாவது யசஸ்ஸு.
தன் கார்யத்தில் உத்ஸாஹ முடையவனாவன். (௩-௪-௫-௬)

சுயவனசொநவீஸ:வண:

சூதிதிஸுஹத்யுராதிஸஸவெராவஸுராவஸுராத லிஸபெ
வெடித்யுசூலீஸ | தஹ்ராவீததிஸவதடி:வா: நிராவதித ததுவ
ஸுஸுராத்ராஸயதத்திநாஹிதிதெ சூயகவாஹொஜததுவஸு
வணதுவாஹவதா || ௭ ||

ஸ0-ர-பா—ஸூர்யன் பிரம்மத்தின் பாதமென்று திழேசொல்லப்பட்டது.
அந்தஸூர்யனே பிரம்மமென்று இங்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது. அது இங்கு உபபா
திக்கப்படுகிறது.—இந்த ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே நாமம் ரூபம் இவைமு
தலிய வேதபாடிஸ்ஸாமவீருந்தது. பிறகு அது கொஞ்சம் நாமரூப கார்யங்களுக்கு

அபிருகமாவிற்று. முதலில் விதைமுனைத்து கிராமமாய் பெரிதாவதபோலே அப்பம் நாமரூபங்களைப்பெற்ற அது பெரிதாய் ஒருமூட்டையாக ஆயிற்று. அது ஒருவருக்காகலம் அப்படியேயிருந்து பிறகு இரண்டாகப்பிளந்தது. ஒன்று வெள்ளியும் ஒன்று பொன்னுமாகிச்சது.

தடிபுடி, ஜத்தூ வொய்ஷ்யயிவீயதுவண்கூது வராடிஸயபுஜரா யாவெதிவவபுதாயபுயுத் ஸரெவொநீஹாரொயாயபடுநயஸூநடுபு யபூரெஸயபுடிசுத் ஸவஸுடிசு || ௨ ||

ஸ0-ரா-பா—வெள்ளியான கபாலம் பூமிமுதலிய கீழ்உலகங்கள் பொன்பா லம் ஸ்வர்க்கம்முதலிய மேல்உலகங்கள். அண்டம்பிளந்தபோது கப்பத்தைச்சுத்தி யிருந்த பெரும்நரம்புகள் மலைகள் ஆயின ஸூரூதமமான கப்பவேஷ்டனம் மப்புப னிகளாயின ஜனித்ததின் கரம்புகள் நதிகளாயின. அங்கியிலிருந்த நீர் ஸமுத்தரமாயிவது. (௨)

அயயதடிஜாயதவொலாவாடித ஸுஜாயபாநவெஷா உலுலி மவொஉநலுதிஷுநு வுராணிவல-ஒநாதி ஸரெவ காஜாஸஸாத ஸெபாடிபுஷுதி பூதூயநு பூதிவொஷா உலுலமவொஉநலுதி ஷுந்திஸுராணிவலுதாதி ஸரெவெவகாரி || ௩ ||

ஸ0-ரா-பா—அதிலிருந்து உண்டானவன் ஸூர்யன் அவன் உண்டாகும்போது பெரிய இரைச்சல்களோடு சப்தங்களும் ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமுமான பூதங்களும் ஸ்திரீவஸ்திரம் முதலிய காமனாவஸ்துக்களும் கூடவே உண்டாயின. துதினல் தான் இப்போதும் ஸூர்யனது உதயாஸ்தமய காலங்களில் சப்தங்களும் (பகலின் தசலி குவதினல்) பூதங்களும் காமங்களும் உண்டாகின்றன. (௩)

ஸயவனதலெவ்விஷாநாடித்யு ஸ்யுஷெத்யுபாவெஷு ஸுர லொஹயபெநத் ஸாயவொவொஷா சூயமவெயுரூவவநிடுபெ ருநதிடுபெரநு || ௪ ||

ஸ0-ரா-பா—இவ்வீத மகிமையை யுடைய ஸூர்யனை பிரம்மமாக உபா சிப்பவன் சித்திரத்தில் ஸமீபமாகவே மஞ்சளமான சப்தங்களைக்கேட்டு ஸுகம்பெறு வான். இரண்டு தடவை (நிம்ரேடேரர்) என்றது அத்தியாம் முடிந்ததைக்காட்டுகிற தது.

சங்—இது திருஷ்டபலம். இவன் பிரம்மமாகவே ஆய்விடுகிறது ப்ரதானப லம்.

மூன்றாம் ப்ரபாடகம் முற்றது.

வாவெநாவொவதிஷுசு - உதுஸுபுபாங்கு.

அய பூயபு:வணு.

ஹரி: ஷு|| ஜாதஸூகிர வளதூயணு ஸூபாபெயொஸஹு டாயீஸஹுவாகு சூவஸஹஸூத சூவஸயாநூபயாநுடுபெ, ஸுரூத் வவெடுஉது ஸுதுந்தி || ௧ ||

ஸம்வர்க்கவித்யை சொல்லப்படுகிறது. அதன்பொருமைக்காக கதைசொல்லப் படுகிறது.

ஸ௦-ரா—புத்ரர் என்பவரின் பேரனாகையாலே பெளத்ராயணரென்றும் ஜாக்ருதர் என்பவரின் புத்ரராகையாலே ஜாக்ருதி யென்றும் பிரசித்தரான அரசன் ஒருவன் வெருதாரியினையும் சரத்தையோடு தானம் செய்பவனாயும் அன்னம் போடுகிறவனாயும் இருந்தான். எல்லாவிடத்திலும் எல்லாரும் தன் அன்னத்தையே புசிக்குவெண்டுமென்று ஆசைகொண்டு எல்லாவிடங்களிலும் தர்மசத்திரங்கள் கட்டிவைத்து வழிப்போக்கர்களுக்கு வேண்டிய ஸகல உபசரணைகளும் செய்வித்தான்.

கடபுஹவநீ ஸாநிஸாபாஸிதிவெதஃ ஸுஹெஷுவந் ஹத் ஸொஹ
ய் ஸஜிஸு-வாஷஹொஹொயிஹஸூராக்ஷஸூராக்ஷஜாநஸூ-வெத; வள
த்ராபணஸுஸஜிஷிவாஜெராதிராதகம் தந்ராபு-ஸாராக்ஷி ஸுதாரிபு-
யாக்ஷிரிதி || ௨ ||

ஸ௦-ரா—இவ்வாறு இவ்வரசன் தர்மத்திலேயே கருத்துடையவனாய் பிரம்மங்கியானத்தில் பிரவ்ருத்தி இல்லாதிருப்பதைக்கண்ட சிலதேவதைகள் இவனுக்கு புத்தி உண்டாக்கவேண்டி இவன் காற்றுக்காகமேல் உட்பரிக்கையில் படுத்திருக்கும் சமயத்தில் ஹம்ஸரூபத்தைக்கொண்டு ஸமீபத்தில் ஸஞ்சரித்தன. அவைகளில் முன்னே வேமாய்ப்போகும் ஓர் ஹம்ஸத்தை நோக்கி பின்னே உருமற்றொரு ஹம்ஸம் அடேதூர திருங்கடிக் கில்லாதவனே; பார் பார், ஜாக்ருதியின் தேஜஸ்ஸானது ஸவர்க்கம் வரையில் பரவியிருக்கிறது, நீ அதை நெருங்கிப்போகாதே. அது உன்னைக்கொளுத்திவிடப் போகிறது, என்று சொல்லிற்று.

தஜஹவரஃபு-தஜுஹவக்ஷிரவநதெதஸூ-தத் ஸயு-ஹா
நநிவரெகூராவேத்யிவொநு-ஸயத் ஸயு-ஹாவரெகூஉதீ || ௩ ||

ஸ௦-ரா—இதைக்கேட்ட முன் சொல்லும்ஹம்ஸமானது அடே, நீஎன்ன சொல்லுகிறாய், இவருக்கு என்ன அதிசயம் உண்டு, நீயேது இவரை வண்டியோடிருக்கும் ஸாக்ஷரைப்போல் நினைக்கிறாயே, என்றது. அவர் யார்ஸாக்ஷர், அவர் எப்படிப்பட்டவர், என்று மற்றைய அன்னங்கேட்டது.

யபாக்யு-தாயவிஜிதாயாயரெஉயா: ஸம்யந்தெயுவஜெநத் ஸூரம்
தஷஸிஸஜெகி யதி-வபு-ஜாஸாபு-கூஸூ-தி யஸுவெஷிஷ யஸுவெஷிஸஜெ
வெயதஷு-கூஉதி || ௪ ||

ஸ௦-ரா—குதாட்டத்தில். 1-2-3-4, எண்கள் உள்ள சில ஆட்டஸங்கே தங்கள் உண்டு அதில் காலு எண் உள்ளத்தில் ஒருவன் ஜயித்துவிட்டால். 3-2-1, எண்கள் அதிலடங்கியிருப்பதால் இவன் அனாதயெல்லாம் ஜயித்தவனென்பது அவ்வாட்டத்தின் ஸங்கேதம். அதுபோல இவ்வுலகத்தில் எவன் எவன் எந்த நற்கருமம் செய்தாலும் அநெல்லாம் இவரது நற்கருமத்தில் அடங்கியது. உலகத்தில் உள்ளவர்களின் கியானமெல்லாம் இவர் கியானத்தில் அடங்கியது. அவர்தாதி ஸாக்ஷர், அவரைத் தான் நான் சொன்னேன் என்று அந்த ஹம்ஸம்பதில் சொல்லிற்று.

தஷு-ஹஜாநஸூ-தி: வளத்ராபண உபஸு-ஸூராவஸஹஸநுஜி
ஹாந வனவக்ஷ-தூரஜு-உாஹாஜாவொஹ ஸயு-ஹாநநிவரெகூராவேத்யி
வொநு-ஸயத் ஸயு-ஹாவரெகூஉதி || ௫ || யபாக்யு-தாயவிஜிதாயா
யரெஉயாஸம்யந்தெயுவ ஜெநத் ஸூரம்-தஷஸிஸஜெகி யதி-வபு-ஜாஸா
பு-கூஸூ-தி யஸுவெஷிஷ யஸுவெஷிஸஜெவெயதஷு-கூஉதி || ௬ ||

ஸஹாகுதாநிஷ்டிநாவிடிதி வுதெய்யாயகத் ஹொவா வ
யத்ராபுரஹணஸுரெஷ்ணாதெநிரெகி || ௭ ||

வொயுலாஅகடஸுரவாரிநக ஷரணேவொவவிவொதத்
ஹாஸுரவாடிதாநாஹவ | ஸயாஹாரெகாஹத்யுஹத் ஹுராஹதி
ஹவ்யகிஹஜஸஹகாநாவிடிதிவுதெய்யாய || ௮ ||

ஸு-ர-இதைக்கேட்டஜாநச்சுதிப்ரம்மக்கியானமே மேலான தென்றந்த
கொண்டு மனவருந்தத்துடனே உதயமாவதை யெதிர்பார்த்திருந்து படுக்கையை
விட்டெழுந்த உடனேதன் வேலைக்காரனைக்கூப்பிட்டு ஸாக்வரிக்குநீட்டத்தைஅறித்
தவரும்படி கட்டலாயிட்டார். ஸாக்வர் எப்படிப்பட்டவர் என்று அவன் கேட்டான்
தும்ஸம் சொன்னதை அவனுக்குச்சொன்னான். அவன தேடிப்பார்த்த அகப்படவில்
லையென்று சொன்னான். பிறும்மக்கியானிகள் வாஸம்செய்யும் மாஸகாரி ஆறு முத
லிய இடங்களில் தேடிப்பார் என்று மறுபடி அரசன் உத்திரவு செய்தார். அப்படி
யே அவன் தேடிவரும்போது வண்டியின் கீழ்க்கார்த்து கொரிசுரீச்சொரித்த
கொண்டிருக்கும் அவரைக்கண்டு விநயத்தோடு கிட்டச்சென்று தாம்நான் ஸாக்வ
ரேர் என்றுகேட்டான். அவர் 'ஆமாம், என்று சொன்னார். அவன் திரும்பிவந்த அவ
ரிருப்பித்ததை அறித்தவந்தேனென்று அரசனுக்குச்சொன்னான்.

* சுயஜி-ஹிவஹண: *

தஹுஹஜாநஸு-கி: வெளத்ராயண: ஷட்தாநிமவாநிஷ்டிஸு
தரிஸயாதாடிபயவ்யதிவ்யுதெத் ஹாஸுரவாடி || ௯ ||

ரெகெஜாநிஷ்டதாநிமவாஹம் நிஷ்டையுதரிஸயொநாநா
வததாம் ஹவொரெவதாத் ஸாயிபாம் ரெவதா ஹவஸுததி || ௧௦ ||

ஸு-ர-பின்அரசன்அதுதாது பசுக்களையும்கண்டத்திந்து ஆரத்தையும் கோ
வேறுக்கழுதை கட்டிய தெரையும் கூடகொண்டுபோய் ஸாக்வரைஸேவித்த இவை
களை எற்றக்கொண்டு தாம் உபாசிக்கும் தேவதையை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்
என்று பிரார்த்தித்தார்.

தஹுஹவாஸு-தயுவாஹாஹாரெகா ஸாடிதவெவஸஹ
மொஹிஸுதிதஹுஹ வுநரெவஜாநஸு-கி: வனத்ராயணஸஹ
ஸுமவாநிஷ்டிஸுதரிஸயா ஹிதாநா தாடிபயவ்யதிவ்யுதெ || ௧௧ ||

தத் ஹாஸுரவாடிரெகெடி ஸஹஸு மவாஹம் நிஷ்டைய
ஸுதரிஸயயஜாயாயாஹாரெயஸி நாலெகெநவரஹமவஸாபிதி ||

ஸு-ர-அடேருத்தரே இவைகளை தீயவைத்துக்கொள் என்றுஸாக்வர் சொ
ன்னான். மறுபடி அரசன் ஆயிரம் பசுக்கள் விலையுயர்ந்த ஹாரம் உயர்ந்தரதம் தன்
பெண் இவைகளைக்கொண்டு வந்தஸாக்வரிடம்கொடுத்து தாம் இப்போது வாஸம்செ
ய்யும் கிராமத்தை-சன். தாம் ஏங்கேவாஸம் செய்ய நினைக்கிறதே அந்த கிராமத்
தை-ரன். தம்முடையதாகச் செய்துகிறேன் இவ்வாத்தாம் பன்னியாகக்கிறவழித்துக்
கொள்வதோடு இப்பொருள்களையும் அங்கேரித்துக்கொண்டு எனக்கு பிரம்மவித்யை
யை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டான்.

விசேஷார்த்தம் இருக்க இடமும் வீடும் பன்னியும் இல்லாத எனக்குப்பசுபண
ம்தேரிவை யெதற்கென்பதும் ஸரகாலம் குருசிச்சுறையாவது அதிகமானதெனமான
தில்லாமல் பிறும்மவித்யையை உபதேசிக்கக்கூடாதென்பதும் ஸாக்வர் மறுத்தத்தி

நற்கூரணம் அரசனை சூத்திரனைப்பது பிரம்மக்கிராமமில்லையென்று தான் சொமடைத்ததினாலே. அல்லது காலம்வருணமென்ற தன்று மேல் கண்டத்திலும் இப்படியே.

ஆஸூரஹ ஶோவஶோவொஷுஹநுவாவா ஜஹாரொஸூதிபூர
நெநெருவஶோவெ நாவாவயிஷுபூர உகிதெவெஹ தெவெருக
வணபூநாஜிஹாவ்யுஷெஷுயதூரஸு உவாவஸுதெவெஸு ஹொ
வாவ || ௫ ||

ஸ்ரீ-ரா—இந்த கன்னிகையைக்கொடுத்ததினால் வித்யையைஉபதேசிச்சுவேண்டி யநாகிதென்று நிச்சயித்தார்த - தக்கஉபஹாபம் கொடுத்ததினால் அக்கிரிச்சிற னென்று சொல்லி மேல் பொதுதாத்—சூத்ரனை கீ இவைகளைக்கொடுத்ததினால் இம் வழியாயே உனக்கு நான் பிரம்மவித்யையை உபதேசிச்சிறேனென்ற ஸாக்வர் சொ ன்னர், மஹவ்யுஷம் என்னும் தேசத்தில் அவாவாசம் செய்த இடமான ஸாக்வபர் ணம் என்னும் கிராமத்தை ராஜா அருக்குக்கொடுத்தான் அவர் தன் உபாஸ்ய தே வத்தை அவனுக்கு உபதேசித்தார்.

சுயத்யுதீயிவ்ஸுணா.

வாயுபுராவஸுவமொபாபராவாகுநிரூபாயதிவாயுரெவாவெ
திவரூபாவரொபூஉஸுரெகி வாயுரெவாவெதி யரூபாவநூரூபுரெகி
வாயுரெவாவெதி || ௬ ||

பராவ உவாஷுதிவாயுரெவாவியதி வாயுரெவாவெதாநு
வஸுநூநூவ்யுஷுதிபெவகம் || ௭ ||

ஸ்ரீ-ரா—எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகியெடுத்துக்கொள்வதுஅல்லதுவயமடைவி ப்பிது என்னும் குணமுடையதானாலே வாயுவிஸம் வர்க்கம் அக்னி அனையும் போதும் ஸூர்யன் சந்திரன் இவர்கள் அஸ்தமிக்கும்போதும் ஜலங்கள் உலரும்போ தும் இவையெல்லாம் வாயுஸவியே யடைகின்றன. இவையெல்லாவற்றையும் ஒன்றாக் கிரஸித்தக்கொள்வதால் வாயுஸம்வாக்க மென்ற உபாசிப்பது. தேவதைகளில் வாயுஸமவர்க்கம்.

ரா—வாயுவின் அந்தர்யாமியான பகவானே ஸம்வர்க்கென்ற உபாதிக்கக்கட வது.

சுபாயுதூதூபாணாவாவஸுவமபு: ஸபரூபுவிதிபுணரெ
வ்வாமவெதி பூரணவக்து: பூரணதெஸூரூதூவாணநி: பூர
ணாவெதிவெ காநூநூநூ வ்யுஷுதி || ௮ || தளவரணதளபுளஸுவ
மபுவாயுரெவாவெஷுபூரணபூரணவா || ௯ ||

ஸ்ரீ-ரா—ஆத்மாவில் ப்ராணனைஸம்வர்க்கம்ஜிவன் துக்கும்போது வாக்குகள் காதுமனம் இவையெல்லாம் ப்ராணனையே யடைகிறன இதையெல்லாவற்றை யெல் லாம் ஒன்றாகிக்கிரமிக்கிறது. இங்கும் பிராணனென்றது ப்ராணனின் அந்தர்யாமி யான பகவானே தேவதைகளில் வாயுவும் ப்ராணன்களில் பிராணனும் இரண்டுமே ஸம்வர்க்கம்.

கடியஹஸனநகம்வகாவெயலி பூதாரிணம் வகாக்கெஸ்திவரி
விஷுஜானை வுஹ்வாரீஸிவிக்கெதலா உஹநடிதா: || ௫ ||

தாது—கபிகோத்தவரும் சுனகமுனியின் குமாரரான செனகமுனியும்
ககக்ஷஸௌரின் புத்ரரான அபிப்ரதாரி முனியும் மோஜனம் செய்தகொன் மருத்து
ம்போது ஸம்வர்க்கோபாஸனம் செய்யும் பிரம்மசாரி ஒருவன்வந்த பிண்குக்கேட்
டான். அவனது பிரம்மக்கியானம் இவ்வனயென்பதைத் தெரிந்தகொன்ஸேவண்டு
மென்று நினைத்து அவனுக்கு பிண்குக்கேடாமலிருந்தார்கள்.

ஸ0-ரா-பா—இவ்விரண்டு ஸம்வர்க்கங்களின் ஸ்துதிக்காக, ரத்-ஸம்வர்க்கவீத்
யையின் ஸ்துதிக்காக, இந்த கதை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. (௫)

வஹ்வாவாஹ்வாது நஸுதாபுராவெவவகா கஸுஜமாரஹு
வநஸுபுமொவா: | தகாவெயநாமிவஸுஜம் திரேஜாஸுமிபூதாரிநு
ஸஹுடாவஸுதா: | மவெஸுவாவஸுதா: தலாவஸுதா: || ௬ ||

ஸ0-ரா-பா—தேவதைகளில், அக்ஸி குர்யன் சந்திரன் ஜலம் இவைகளையும்
ப்ராணன்ஸளில் வாக்கு கண் காது மனம் இவைகளையும் எல்லாஸோகங்களையும் ரகதி
க்கும் ப்ரம்மாவே வாயுருபத்தோடும் ப்ராணருபத்தோடும் ஸம்ஹரிக்கிறது. இவ்வி
வயத்தை ஸம்ஸாரிகள் அறியவில்லை. இந்த ஜகத்தெல்லாம் அந்த ஸம்வர்க்க ப்ரஜா
பதிக்கஸிமாயிருக்கிறது. அது பிண்குக்கேட்டால் யாரும் கொடுக்கவில்லையே யெ
ன்று அந்த பிரம்சாரி சொன்னான். அந்தப்போதம். ரத்—உபாசனையின் திட்டதினில்
உபாசனம் செய்யும் தனக்கு பிண்குகொடுக்கப்படாததையே தன் உபாஸ்ய தேவ
தைக்குக் கொடுக்கப் படாததாகச் சொல்லுகிறான்.

தடிஹஸனநக: காவெய: பூதாரிநாந: பூதேயாயகூதா
பெவாநா ஜநிதாபுஜாநாந் விரிணுடித் பெவாஸஹஸொந
ஸுரி: பிஹாநுஸுபுஹிரேநாஹுநாநடிநாபெநாபநுநு தீதிதிவெ
வயம் வுஹ்வாரிநுநடி புவாஸுஹெதாபெஸுமிக்காரிதி || ௭ ||

ஸ0-ரா-பா—இப்படி ப்ரம்மசாரிகொன்னதைக்கேட்ட செனகர் மனதில்
ஆஸோசித்தக்கொண்டே அவனிடம் வந்த, ஓ, பிரம்சாரியே! தேவதைகளுக்கு
நியந்தாவும், அழகிய அல்லது இரன்யனை ஸம்ஹாரம் செய்த கோணாப்பல்லியுடை
யவரும் அசுரர்களை ஸம்ஹாரம் செய்பவரும் லுங்கஜ்ஞரும் ஆர்ய க்ருஸிம்மனது
மகிமைகெழுதல்பமென்று முன்னோர்களால்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கேறெ
ன்றினாலும் ஸயிதாரிக்கத்தக்கவரல்லர். அவரே யெல்லாவற்றையும் ஸம்ஹரிப்பவர்.
அவரையே யார் ஸம்வர்க்கமாக உபாசித்தோம். நீ ஸம்வர்க்கவீத்யையின் தத்வத்
தை அறிந்தாயில்லை என்று சொல்லி, 'இவனுக்கு பிண்குகொடுங்கள்' என்று தன்வே
ஸைகாரர்களுக்கு ஆக்கியாபித்தார்.

தலாஉஹடிஹுவெவா வஸதேவகூடுநெயுவகாநெடிஸஸநு
தூதாநாதுபூஸாபிக்குநுபெடிஸ கூதநுவெவாவிராபநாநீ
தயெதநுஸுபுடிஷுத் வுபுபெவெடிஷுஷுஹவதூபொஹவதிய
வஸவ்வெடிப வஸவ்வெடி || 8 ||

ஸ0-ரா-பா—அவனுக்கு பிண்குகொட்டார்கள் ஸம்வர்க்கவீத்யையின் ஸ்துதிச்
சாக அதன் பதார்த்தங்களை க்ருதாயமாகவும்விராட்டாகவும்அன்னமாகவும் அன்
னதியாகவும் ஸ்துதிசெய்கிறது.

தேவதைகளில் ஸம்ஹாரம் செய்யப்படும் அக்னி சூர்யன்சந்திரன்ஜலம் இவை நான்கும் ஸம்ஹாரம் செய்யும்வாயுவும், ப்ராணன்களில் ஸம்ஹாரம் செய்யப்படும் வாக்கு கண் காது மனது நாலும் ஸம்ஹாரம் செய்யும் ப்ராணனும். ஆகிய பத்தும் கிருதாயமாம். ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு என்னும் எண்ணக்கண் கொண்டு கிருதாயம். இவைகளைக்கட்டினால் பத்தாகிறதல்லவா. இப்பத்தம் பத்ததிக் கிலம் இருப்பதால் இதுவிராட், இதஸீவ அன்னம். 'தசாக்ஷரவிராட் ஆன்னம்' விராட்! என்று சுருதி கூறுகிறது. விராட்சந்தஸ்பத்தக்ஷரம். கிருத மென்றும் அயத்தில் பத்தென்றும் என் புறிக்கப்படுவது போல் உள்ளடக்கி யிருப்பதாலும், பத்த என்றும் கணக்கு விராட்டாகையாலும் விராட்டே அன்னமாகையாலும் இது அன்னதியுமாம். இப்படி விராட்டை உபாசிப்பதால் பத்த திக்கிலுள்ள வஸ்துக்க ளும் உபாசிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இந்த ஸம்மல உபாஸிப்பவன் ஸர்வஞ்ஞனாய் ப்ரம்மத்தை அனுபவிக்கப் பெறவன்; யரவம் வேத, என்றமறுபடியும் சொன்னத வித்யை முடிந்ததைக் காட்டுகிறது. 1

(அ)

ஸமவதௌரூபண;

ஸத்யுகாரொஹ ஜாவாஹொஜ்வாலாஹ் ராதாரோநீநாயானாக்ர
வ்ருஷ்வரூபம் ஸவதிவ்வத்யூரிதிஹொத்ராஹ்ருஷீதி 1 ௧ 1

ஸ0—ஜகத்தைப் பதிலாக பாகம் செய்த அதைப்ரம்மமாக பாவிக்கும்படி இங்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது. சிரத்தையும் தபஸ்ஸும் உபாசனத்துக்கு அக்கமெ னது காட்டுகக்கூக க்கதை சொல்லப்படுகிறது.

ரா—ஷோட சகஸ்ப்ரம்மவித்யை சொல்லப்படுகிறது.

பாஜ்—ஜபாலை யென்னும் பதிலுரையின் புதரான் ஸத்யகாமனைப்பவர் ஆம்மா! வேதாத்யயனம் செய்வதற்காக குருகுலத்தில் ப்ரம்மசாரியாய் வாஸம் செய்விரும்பி யிருக்கிறேன். உபனயனத்துக்குக் கோத்ரம் தெரியவேண்டுமே, என் கோத்ரமெது, என்று தந்தாயாரைக்கேட்டார்.

ஸாவெஹநரீவாவநாஹரெகஷ்டி தாதியஹொத்ருஷீலிஸ
ஹஹம் வரூபிவ்ரிவாரிணி யளவநெத்ராஹ்வெஹொஹரெகந்ரு வெஷ
யஹொத்ருஷீ லிவிஜ்வாலாஹ் நாரோஹரெலிஸத்யுகாரொ நாரீஷீலி
ஸஸத்யுகாரிணவ ஜாவாஹொவ்ரூபீயாதி 1 ௨ 1

ஸ0-ரா—குழந்தாய், நான் அதிபிழையிலேயே கருத்தாயிருந்தேன், யென் வனத்தலேயே உண்ணப்பெற்றேன், கோத்ரமிது வென்ப தெனக்குத் தெரியாது. என்பேர் ஜபாலை, உன்பேர் ஸத்யகாமன், குருகேட்டால் ஜடபாலையின் புத்திரன் ஸத்யகாமன் என்றே சொல் என்று தாயார் அவனுக்குப்பதில் சொன்னார்.

ஸஹஹாரீஷு-ரீகம்மளதரெகெந்ராவாவஸ்யஹ்வரூபம் ஸவதி
வ்ருஷீரூபெயாஹ் ஸமவந்ரீதி 1 ௩ 1

ஸ0-ரா—ஆவர் கௌதமகோத்திரத்தில் பிறந்த ஹரித்ருமத் தென்பவரின் புத் தரான ஹரித்ருமநரிடம் வந்து யான் தமக்கு சிஷ்யுனாய் வந்திருக்கிறேன், ப்ரம்மசா ரியாய் குருகுலவாஸம் செய்கிறேனென்று சொன்னார்.

தந்ஹொவாவகிஹொத்ராஹ்ருஷீலிஸத்யுகாரொ நாரீஷீலி ஸஹொவாவ
நாஹரெகஷ்டிஹொஹொத்ராஹ்ருஷீலிஸத்யுகாரொ நாரீஷீலி

தஞ்ஞவீடி ஹஹம் ஊநீவரிவாரிணீ யளவநெதுஜெஹஸாஹஜெ
தந்வெடியநொ தஸுவிவிஜவாராது நாரிஹஜெவி ஸதகாரொநா
ஜெவிதிவொஹநீ ஸதகாரொஜாவொஹொஹொஹி || ௪ ||

௪௦-ரா—குழந்தாய்! உன்கோத்ரமென்னவென்றதெனதமரிசேட்டார். எனக்கு
கோத்ரம் தெரியாது, வந்தாயானாகேட்டேன் தான் அதிதிபூஜையிலேயே கருத்
தாயிருந்ததால் கோத்ரம் இன்னதென்றதெரிந்து கொள்ள வில்லையென்றும் பென்
வனத்திலேயே யென்னைப்பெற்றபடியால் வெட்கத்தினால் என் பிதாவைக்கேட்டுச்
தெரிந்து கொள்ளவில்லை யென்றும் குருசேட்டால் ஜபாலையின் புத்ரஸத்யகாமன்
என்று சொல் என்றும் எந்தாயார் சொன்னான். ஆதலால் நான் ஜபாலையின் ஸத்யகா
மன், என்னை அங்கேசிக்கவேணுமென்று அவர்சொன்னார். (௪)

தநீஹ்வாவநெநதத்யூஹநொலிவகூரீ திஸுலிபம்வொ
ஜீஹாரொவதூநெநஷெநஸதயூஹா ஐதிகூவநீ யக்யுஸா
நாரிவொநாஹதாஸூதாமா நிராஜுதேரவா வெஜாஸொஜீஹா
ஸம்வஜெநிகா ஸலிப்யஸாவயநு வாவநாவஹஸுணாவநெது
யெசீஸஹாவஷ்டுமணம் வெராவாஸதாயஜாஸஹாஸுநீஸநெஜெஃ

௪௦-ரா—ப்ராம்மணனல்லாதவர்கள் இவ்வாறு கபடமற்று வார்த்தை சொல்ல
மாட்டார்கள். நீ உண்மைசொன்னதால் ஸந்தோஷித்தேன் ஸமித்துக்கள் கொண்டு
வா, உனக்கு உபநயனம் செய்திறேனென்று சொல்லி முறைப்படி அயருக்கு உப
நயனம்செய்து இளைத்துமெலித்திருந்த பசுக்கூட்டங்களிடமிடிலும் தூர்ப்பலமான நா
ணர்பசுக்களை ஒட்டிக்கொடுத்து இதை மேய்த்துக் காப்பாற்றிக்கொண்டோர் என்றா
க்கியாபித்தார். ஸத்யகாமா அவைகளை ஒட்டிக்கொண்டு போகும்போது இவைகள்
ஆயிரம் கால்நடைகளாவதற்குமுன் நிரும்புவதில்லை பென்று பாத்ஜ்ஞெசெய்த
புல்லும் ஜும்பும் நிறைந்தகாட்டில் அவைகளை ஒட்டிக்கொண்டு போய் அவைகள்
ஆயிரம் கால் நடைகள் ஆகும்வரையில் மேய்த்து வந்தான். (இ)

ஈபவஹஜீவணஃ.

ஈபநெஹநஜீஷநெஜாஹஜுவாடிஸதகாரீ ஈ ஐநீ ஹமவ
ஐதிகூவநீ திஸாஸூவ ப்ராவாஸொஜீஷஹஸுநீஸவ்ராவயநக்யு
வாரகூஹம் || ௧ || ஸ்ரஹாணஸுநெவாடிஸுபுவாணிகி ஸ்ரவீதுஜெ
ஹவாநிதிதவெஸநெஹாவாஹவ்ரதீகிதூர வவீநீஜீகிதூராக்ஷிணா
கிதூவொஜீவீகிதூவெஷநெவெ வொரீஷதாஹஹஃ வாரொஹ்ரஹ்ஹணஃ
ப்ரகாஸவாநாரீ || ௨ || ஸயணதஜெஹ விஜாநீஸதாஹஹவாடிஸு
ஹணஃ ப்ரகாஸவாநித்யு வாவெஸப்ரகாஸவாநலிவொகெ ஹவநி
ப்ரகாஸவநெஹஹொகாஜ்யநிய வுநதஜெஹவிஜாநீஸதாஹஹவா
டிஸுஹணஃ ப்ரகாஸவாநித்யுவாவெ || ௩ ||

௪௦-ரா—மேல்பொது—ஓஸத்யகாமா என்றுஅத்தருஷபம் கூப்பிட்டதுஸ்வாமி
என்றுஸத்யகாமா சொன்னார். உன்பிரதிஞ்ஞெப்படி நாம்கள் ஆயிரம் கால்நடைகள்

ஆய்விட்டோம். எங்களை ஆசார்யன் வீட்டிற்கு ஒட்டிக்கொண்டுபோ. என்று ருஷபம் சொல்லிற்று. சங்—இவ்வாறு ச்ரத்தையோம் தபஸ்ஸோடும் தமகுருரிய சர்ஸய செய்யும்ஸ்த்யகாமன்விஷயத்தில் திக்ருத்ருரிய வாயுதேவதைஸந்தோஷமடைந்தவ்ருஷபத்தினிடத்தில் அனுப்ரவேசித்தது. ரா—இப்படி பசுக்களை ஈகதத்தினால் ஒருதேவதைஸந்தோஷித்து ருஷபத்தினிடத்தில் அனுப்ரவேசித்தது.

ஸ0-ரா—பாப்ரும்மத்தின் காலயாகத்தை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன் என்று ருஷபம் சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸ்த்யகாமா கிழக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கேனும் நாலுதிக்கும் ப்ரார்த்தியார் நாலுகலைன் இந்நால்களை கொண்டது ப்ரம்மத்தின் ஒருபாதம் இதற்கு ப்ரகாசவத் என்று பெயர்.

ஸ0-ரா—இவ்வாறு அறித்துனாலு களிகளோடும் கூடிய ப்ரகாசவத்தா என்னும் ப்ரம்மத்தின் பாதத்தை உபாசிப்பவன் இந்தலோகத்தில்ப்ரகாசத்தை (பிரசித்தியை) அடைவதோடு ப்ரகாசமான பெரிபலோகங்களையும் அடைவன். (க)

சுயஷஷ்டிவண்ணம்.

சுயிஷ்டிவாடிவெக்துதிஸவஸ்யோஹதெதமாசுலிபுஸூரபபாண
காரதாயத்ராஹிஸாயம் வஹலவஸ்துயிஃவஸிஹிஹாயமா உவ
ராயுஸிஸயா யாயவஸூரஹிஃ ப்ராஹுவொவவெஸ || க ||

ஸ0-ரா-பா—அக்னி மற்றொருபாதத்தைச் சொல்லுமென்று வ்ருஷபம் சொல்லிற்று. ஸ்த்யகாமர் மறுநாள் மாடுகளை ஒட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார். ஸாயங்காலம்வந்தது. அம்மாடுகளை மடக்கி ஸ்த்யகாமர்வந்தனும் சமிதாதானமும் செய்து அக்னிக்குப்பின்னால் கிழக்கு முகமாக ஸ்த்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (க)

ததீயிரஹுவாடிஸதிகாரி ஈ உதீ ஹவஹதிஹபுதிஸு-
ஸூரவ || உ ||

ஸ0-ரா-பா—ஓ ஸ்த்யகாமா என்று அக்னி கூப்பிட்டது. ஸ்வாமியென்று ஸ்த்யகாமர் பதில் சொன்னார். (உ)

வ்ருஷணஸூரிதெவாடிம் வ்ருவாணீதிஸுலீதா ரெஹவாதி
திதவெஸெஹாவாஹபுலீகமூஉந்நிரிகுஃகமூடிள கமூவஃடி
கவெஷெவெவஸூரிவதஷுஃ வாரொஹ்ருஹணாஉந்நவாநூரி

ஸ0-ரா-பா—ப்ரம்மத்தின் பாதத்தை (நாலில் ஒருபாதத்தை) நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேனென்று அக்னி சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸ்த்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். பூமி ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் ஸமுத்ரம் இவை நான்கும் நாலு கலைகள் இந்நாலு கலைகொண்டது அனந்தவத் என்னும் பாதம். (ங)

ஸயவணதரெவாவிடிநீ ஸுதுஷுஹவாடிம் வ்ருஹணாஉந்நவா
திதூவாவெஸுஉந்நவாநஸிவெகெ ஹவதூநுத வகொஹவொகா
நுஜயதி யவணதரெவா விடிநீ ஸுதுஷுஹ வாடிம் வ்ருஹணாஉந்நவா
திதூவாவெஸு || ச ||

ஸ0-ரா-பா—இவ்வாறு அறிந்து இந்த அனந்தவத் என்னும் பாதத்தை உபாசிப்பவன் யாவராலும் ஜயிக்கப்படமாட்டான். சர்வதமான லோகங்களையும் அடைவன். (ச)

சுயலவஜீவணம்.

ஹீ வஸவாடிவகதி வஹஸூலதெமா சுவிபுலாவ
யாஜுகார தாயத்ராவிவாயம் வஸலிவஸுத்ராதி சுவஸரோயாயமா
உவராயுலிபிராய யவஸாடிமே ப்ராஹ்வாவலிவஸ || ௧ ||

ஸ0-பா—மற்றொரு பாதத்தை ஹம்ஸம் சொல்லுமென்று அக்னிசொல்லிற்று
மதுநாள் மாடுகளை ஒட்டிப்போய் ஸாயங்காலமானபோது மாடுகளைமடக்கி அங்கே
ஸந்தியாவந்தனமும் சயிதாதானமும்செய்து அக்னிக்குப்பின்னால் கிழக்குமுக்காக
ஸத்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (௧)

தநீ ஹநுவஉவதிவத்யாஹுவாடி ஸத்யகாரே ௩ உதி ஹமவ
உதிஹபுதிஸுஸுரவ || ௨ ||

ஸ0-ரா-பா—ஹம்ஸம் ஒன்றுவந்து ஸத்யகாமா என்று கூம்பிட்டது. ஸ்வாமீ
என்று ஸத்யகாமர் சொன்னார். ஆர்த்தபோதம். ஸ0-பா—இங்கு ஹம்ஸம் என்றது
ஸூர்யன். (௨)

புஹணஸூரீதெவாடி ப்ராவாணீதி வவீதுவெஹவாதி
கிகெவெஸு ஹவாவாதி; சுராவாதி; சுராவாதி; சுராவாதி; சுராவாதி; சுராவாதி;
வெஷுவெவெ வஸூரீதெவாடி; வாஷுவஹணாவெஜூரீதிஷூ
ரூரீ || ௩ ||

ஸ0-ரா-பா—பிரம்மத்தின் பாதமொன்றை நான் சொல்லுகிறேன் என்று ஹம்
ஸம் சொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார். அக்னி
ஸூர்யன் சந்திரன் மின்னல் இந்நான்கும் நாலுகூல்கள். இக்கூல நாலும்கொண்ட
பிரம்மத்தின் பாதத்துக்கு இப்போலறிஷ்மத் என்று பெயர். (௩)

ஸயவநதவெவவிஷுநு துதவஷுவாவாடி ப்ரஹணாவெஜூரீதி
ஷூநவலிவெவகெவவதிஷுநு துதவஷுவாவாடி ப்ரஹணாவெஜூரீதிஷூ
விஷுநு துதவஷுவாவாடி ப்ரஹணாவெஜூரீதிஷூநு துதவஷுவாவெ||

ஸ0-ரா-பா—இவ்வாறு இயோதிஷ்மத்தென்று இப்போதத்தை உபாசிப்பவன்
தேஜஸ்ஸையு பெறுவதோடு அக்னி லோகம் ஸூர்யலோகம் முதலிய இயோகிர்
லோகங்களையும் அடைவன். (௪)

சுயசுஷுஜீவணம்.

ரீஷுவெவாடிவகதிவஹஸூலதெமா சுவிபுலாவயா
ஜுகார தாயத்ராவிவாயம் வஸலிவஸுத்ராதி சுவஸரோயாயமா உவ
ராயுலிபிராய யவஸாடிமே ப்ராஹ்வாவலிவஸ || ௧ ||

ஸ0-ரா-பா—மக்குவென்னும் கீர்ப்பதவை மற்றொருபாதத்தைச் சொல்லுமெ
ன்று ஹம்ஸம் சொல்லிற்று. மதுநாள் முன்போல் ஸாயங்காலம் மாடுகளைமடக்கி
ஸந்தியாவந்தனமும் ஸயிதாதானமும்செய்து அக்னிக்குப்பின்னால் கிழக்குமுக்காக
ஸத்யகாமர் உட்கார்ந்தார். (௧)

தமிழ்நாடுவழிவந்த ஸ்ரீமதுவாடி ஸதகாரி கூறுதி மறவறுதி
 உறவு திருமுதாவ || ௨ || ஸ்ரீ ஹ்ருணவெளாரி தெவாடி வாடி ஸ்ரீவா
 ணீதி ஸ்ரீவீத வெஹவாநிதி தவெவ்வெவாவா உவ ண்குரவகாஃக
 ரா வெமுராத்ருகலாந்கவெவெவ்வெவ்வெவ்வாரி உதவெவ்ரு வாடு
 ஸ்ரீ ஹ்ருண சூயதநவாநாதி || ௩ ||

190-ரா-பா...மக்கு ஒன்றுவந்து ஸ்த்யகாமாவென்று கூப்பிட்டது. ஸ்வாமீ என்று ஸ்த்யகாமர் பதில் சொன்னார். ப்ரம்மத்தின் பாதமொன்றை நான் சொல்லுகிறேனென்று மக்குசொல்லிற்று. சொல்லவேண்டுமென்று ஸ்த்யகாமர் ப்ராதத்திதார். ப்ராணன், சன்காது மனது நாறுகங்கள். இங்ஙனாகுகளைத் தொண்ட பிரம்மத்தின் பாதத்துக்குடையதவை என்று பெயர். (க.)

ஸயவணததெவ்வீழாந் ஸுதுஷ்டுலுமவாடிஸ்புஷ்டுண சூயதநவா
நித்யுபாஸ சூயதநவாநவ்வினெடுகெ ஸ்வந்தூயதநவதொஹடுகொ
காசூயதயயெததெவ்வீழாந் ஸுதுஷ்டுலுமவாடிஸ்புஷ்டுண சூயத
நவாநித்யுபாஸெ || ச ||

ஸா-ரா-பா—இவ்வாறு அறிந்த இப்பாதத்தை ஆயதனவத்தென் துபாஸிப்பவன் இவ்வுலகத்திய நல்ல ஆச்சர்யத்தைப்பெறுவதோடு அவகாசத்தோடு உடியலோகங்களையும் அடைவன். ஆர்த்தபேரமும், ஸா-பா—ஜலசங்கத்தமுடைய தானையால் இங்கு பரணனை மக்குவென்றசொல்லப்படுதது. ரா-பா—ஹம்ஸமும் மக்குவம் வீரூபம்போலவே தேவனையின் ஆவேசத்தால் சொல்லிற்றவர்கள். (ச)

சுயநலம்: வணம்,

புரவமொழியாகும் தோய்வொழுது வடிகாசை ந
உதிவறவந்தி னெய்திநூலாய் || க ||

ஸர-ரா-பா—ஸத்யகாமர் பசுக்களோடு கூட ஆசார்யராக இருக்கும்போய்ச்சேர்ந்தார். கௌதமர் இவரைப்பார்த்து ஓ ஸத்யகாமா என்றார். ஸத்யகாமர் ஸ்வாமி என்றார். (க)

ஸ்ரீ ஹ்ரிஷிவ்வெவ்வொரீ ஹ்ரிகொநுத்வாநுஸாயாவெது
 நெரீநுவெறஹ்ருதிஹ்ருதிஜெஹ்மவாந் வௌ்வெகாநெ ஸ்ரீ உ
 பாசு || ௨ ||

தாத்—ப்ரம்மம் கியானிபோல் காணப்படுகிறதும், உணக்கு யார் ப்ரம்மவியையை உபதேசித்ததென்று தெளதமர்கேட்டார். மறுவியர்கள் யாரும்ல்லவேன்று ஸத்யகாமர் சொன்னார். ஓர்ந்தபோதம். 100-பா—எனக்கு வேண்டியதைத்தாமே உபதேசித்தவேலும், இதரர் சொன்னதை நான் மதிக்கவில்லையென்று ஸத்யகாமர் சொன்னார்.

ரா-பா—எனக்கு வேண்டியதைச் சொல்லத்தாம் இருக்கும்போது நான் வேறையொருவரைப் பார்த்திப்பேனே என்று ஸ்தயகாமர் சொன்னார், (உ)

ஸ்ரீ-கந்தீ ஹெவலெஹவஜ்ஜெஸெஹு சூதாரா ஸாஸெவலெஹு
விதிதாஸாயிஷ்டு. ப்ராபலிதிதெவெஸெஹெத தெவெவாவாதுஹ
நஸிவநஸீயா வஸ்திலீயாவஸ்தி || ௬ ||

ஸ௦-ர—ஆசார்யன்முகமாகக் கிரஹித் தவித்யைதான் ச்ரேஷ்டமானதென்று
(சங்—பகவான்போன்ற—ரங்—தம்போன்ற, பெரியோர்கள் முகமாகக்கேட்டிருந்
திறேன், ஆதலால் தாமே எனக்கு பிரம்மவித்யையை உபதேசித்தவென்றுமென்று
ஸத்யகாமர் ப்ரார்த்தித்தார், வருஷமும் அக்ஷினி ஹம்ஸம் மத்து காலுமாக உபதே
சித்த ஷோடசகல ப்ரம்மவித்யையையே கௌதமர் கொஞ்சமும் பேதப்படாமல்
ஸத்யகாமருக்கு உபதேசித்தார், இவ்வித்யையில் பேதமின்மை யாதலால் ஒரோவித
மாக உபதேசிக்கப்பட்டது. கீயாசயதி என்று மறுபடிசொன்னது வித்யை முடிந்
ததைக்காட்டுகிறது, (௬)

கஸ்டிஸவணஃ.

உவகொஸதொஹவெகாஸிஸாயநஸுத்யகாஸெஜாஸாஸெஸுஹ
வாஸுஸுவாஸகஸுஸுஹஸு டிஸவஸுஸுஸுஸுஸுஸு வஸிஸவாஸஸுஸுஸுஸு
நஸுஸுஸுஸு வஸிஸஸு
தஸு
தஸு

சங்—மற்றொரு விதமாக ப்ரம்மவித்யை சொல்லப்படுகிறது. பரப்பிரமத்தின்
சதியும் அக்னிவித்யையும் சொல்லப்படுகிறது. முறைபோல ச்ரத்தையும் தபஸ்ஸும்
வித்யைக்குஸாதனமென்று காட்டுகைக்காக க்ஹைதசொல்லப்படுகிறது. ரா-உபகோ
ஸஸர் வித்யை சொல்லப்படுகிறது, கமஸர் என்பவரின் புத்ரரண உபகோசஸர் என்ப
வர் கீழ்சொன்ன ஜாபரென் ஜாபலரென்றும் ஸத்யகாமரிடத்தில் ப்ரம்மசாரியா
குஸவாஸம் செய்துவந்தார் இவருடன் கூட ருருசித்ருஹசெய்துவந்த அனேகருக்
ருவேதாத்தியயனம் செய்வித்து ஸமாவர்த்தனமெ செய்து வந்தார் இவர் பன்னிர
ண்டு வருஷகாலம்அக்னிபரிச்சயை செய்து வந்தும்இவர ப்ரம்மஜ்ஞானத்தை அபே
க்ஷித்தவராகையால்ஜாபாலார் இவருக்குவித்யை உபதேசிக்கவே யில்லை.

காஜாயொவாஸதெவா ஸுஹவாரிகுஸஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுஸுஸு வஸிஸு
ஸு
ஸு

ஸ௦-ர—தபஸியான இப்பிரம்மசாரி நன்றாக அக்னி சித்ருஹசெய்தான்.
இவனுக்கு வித்யோபதேசம் செய்யாமல் போனால் தம்மை அக்னிகள் சபிக்கும்,
ஆதலால் தாம் இவனுக்கு ப்ரம்மவித்யை உபதேசியுமென்று அவர் பத்தினி சொன்
னான், இவள் இவ்வாறெசொல்லியும் அவர் வித்யோபதேசம் செய்யாமலே தேசார்த
ரம் போனார், (௭)

ஸுஹவாஸிஸு
ஸு
ஸு
ஸு
ஸு
ஸு
ஸு

ஸ௦-ர—உபகோசஸர் மனோவியாதினால் பீடிக்கப்பட்டவராய் போசனம் செ
ய்வதில்லை பெற்றுணங்கல் பித்துக்கொண்டார், ஒ பிரம்மசாரியே நீ யென் போஜ
னம்செய்யவில்லை, போஜனம்செய்யென்று ருருபத்தினிசொன்னான், (சங்) இப்புருஷ

விட்டத்தில் தோன்றும் நரநாவிதமான ஆசைகளே வியாதிகள் நான் ஆவைகளால் பூர்ணமாயிருக்கிறேன், (ரங்) ப்ராகிருதமான ஸுகங்கனெல்லாம் பிறப்பு மூப்புநிறு ப்புமுதலிய ஆபததகங்களுக்கிடமானது. அவைகள் எனக்குமுண்டு. (பொது) ஆ கையால் நான் பூப்பகில்லையென்று உபகோசலர் சொன்னார். (ந)

சுபஹாநயஸித்திரெதவொ வ்ஹ்வாநீகாஸமஹ்: பஸுநா
நீக்ஹநாநெஸபவாநெதிதநெஸநெஹாந: || ௪ ||

புறநா—இவ்வாறு சொல்லி இவர் இருந்த பின்பு, காந்தியப்பயம் முதலிய அடிகளின் மூன்றாம் இலட்சியத் பணியிடைகளினுள்மனையிந்திடுபிரம்மசாரி தபஸ்யியாயிருந்தகொண்டி நமக்கு நன்றாய்ப்பணியிடை செய்தான், இவனுக்கு நாம் பிரம்ம விதையையே உபதேசம் செய்வோம் என்று நிச்சயித்துக்கொண்டி உபதேசமருக்கு தலைவராக வரும்படி சொல்லினாள். (சு)

பூரணாவஸ்துஹம் பூரணம் பூரணதீவ்ஹாவா வ விஜநா
 ிஷம் யத் பூரணாவஸ்துஹம்துவம் யநவிஜநாதீதிதெஹாமு
 ர்பிஷாவ கந்தௌவலம் யௌவலாதௌவகதி பூரணமஹாரௌ
 தாகாஸம்வொமும் || ௫ ||

பா-பா—பிரான் பிரமம் கம்பிரமம், பேம்பிரமம் என்று அக்னிகள் சொல்லின, பிரான் பிரம்மமென்பது எனக்குத் தெரியும், கம் ஒம் இரண்டும் தெரியவில்லையென்று உபகோசலர் சொன்னார், கம்தான் ஒம் தான் கம் பிரான் என்தான் அகாசம் என்று அக்னிகள் சொல்லின.

சுபுவனகாடி.ஸ்வேணம்.

சுயவெஹநமொஹபதெநாநாஸாஸவ்யபிரபுநி ராநீர
 ித்யஜதீயவநஹ சூதிதெநபாநாவொஹபுஸாதெ வெநஹஜீஸி
 ஸவநவாஹஜீஸீ || ௧ ||

தாத்—இப்படி மூன்று அக்னிகளும் தேசர்த்து பிரம்மவிரயையை உபதேசித்த பின் தனித்தனி தங்கள் தங்களுதான் அக்னிவிரயையை உபதேசிச்சுத்தொடங்கின. பூமி அக்னி அன்னம் சூர்யன் இந்நான்கும் எனது சரீரம் சூர்யனிடத்தில் காணப்படும் புருஷனே நான். நானே அவன் என்று காஹ்லபத்தியாக்கனி சொல்லிற்று.

ஸா-பா—பூமி அன்னம் இவைகள் போஜ்யமாகையால் பரஸ்பரம் துஷ்யங்கள். அதேபோல உன்று அன்னியம் சூர்யமும். பூஜிப்பதும் பாசம் செய்வதும் இவைகள் இவைகளுக்கு துஷ்யதர்மங்கள். ரா-பா—பாசம் செய்வதாலும் ப்ரகாசத்தைக்கொடுப்பதாலும் அன்னியம் சூர்யமும் ஒன்றென்று உபதேசிக்கப்பட்டது. அக்னிக்கு சூர்யனே ஒற்றமைப்பாடுவே பூமி அன்னம் இவைகளோடு சிதையாது. (க)

ஸபஸ்ததெவ்விஜாநாபாஸ்தெவஹதெவாவக்யுத்யாஹொ
கீஹசி ஸுஜாயாரொகிஜோஜீவதி நாவ்யாவாஸாஷாஃ கஃயம்
த உபவயாதம் ஹிஜாரொஹிந்ஸுஹொகெஹிந்ஸு பஸ்த
தெவ்விஜாநாபாஸ்தெவ || ௨ ||

ஸ்ரூ-ரா—ப்ரம்மலோகத்தை அடைகிறான். அல்லது ப்ரம்மலோகத்திற்குமா
சுக்கமான அக்னிலோகத்தை அடைகிறான். இவன் சிவ்ய ஸத்தியாரும் புத்ர சந்தி
யாரும் பிரம்மசியானிகளாகவே இருப்பார்கள். இவன் பரப் பிரம்மத்தை அடைய
ம்வரையில் இவனை நான்கள் எல்லாலோகங்களிலும் ப்ரம்மப்ராப்தி விசுவங்களி
னின்றும் சகித்திரேம். (உ)

சுயஜாடிஸ்வணம்.

சுயவெஹநிநூலிவாஸ்யவநொநாநா ஸாஸாலாவொடிஸொ
நகூதாணியொடிபோதி யவநஷயொடிஸி வொவொஷொடிஸுதெ
வொஹிஸிவவநவாஹிஸி || க || ஸயவநதடுவொவிஷாநாவொஸெ
உவஹதெ வாவகூதொவொகீவவதி ஸுரோயொரொதி ஜெஜாதீவ
திநாவொவாவொஷொகீபநுஉவயநொவொரொரொவித் ஸவொகெ
கெ-வித் ஸ யவநதடுவொவிஷாநாவொஸெ || உ ||

ஸ்ரூ-ரா—ஜலம் திக்கு நஷத்தரம் சந்திரன் இந்நான்கும் எனதுசரீரம். சந்திர
டத்தில் காணும் புருஷனே நான். நானே அவன். என்று தகிதினாக்கி சொல்லிற்று
மற்றவைகளுக்கு முன் கண்டப்போலவே பொருள்கொள்க.

ஸ்ரூ—அன்னத்தோடு ஸம்பந்தமிருப்பதாலும் தேஜஸ்ஸாதலாலும் தெற்கு திசு
கோடு சம்பந்தமிருப்பதாலும் தகிதினாக்கியும் சந்திரனும் ஒன்றென்று சொல்லப்
படுகிறது. ரா—ப்ரகாசம் செய்வதால் அக்னியும் சந்திரனும் ஒன்றென்று சொல்லப்
படுகிறது. (க-உ)

சுயத்யொடிஸ்வணம்.

சுயவெஹவொஹவநீயொநாநாஸாலவொணொகாவொபொடிஸொ
ஸிடிபொதி யவநஷவிடிபொதி வொவொஷொடிஸுதெ வொஹிஸி
வவநவாஹிஸி || க || ஸயவநதடுவொவிஷாநாவொஸெஉவஹதெ
வாவகூதொவொகீவவதி ஸுரோயொரொதி ஜெஜாதீவதிநாவொ
வாவொவொஷொகீபநெ உவயநொவொரொரொவித் ஸவொகெ
கெ-வித் ஸ யவநதடுவொ விஷாநாவொஸெ || உ ||

ஸ்ரூ-ரா—ப்ரணன் ஆகாசம் ஸ்வர்க்கம் மின்னல் நான்கும் எனதுசரீரம். மின்
னனில் காணப்படும் புருஷனே நான். நானே அவன் என்று ஆஹவத்யாக்னி சொ
ல்லிற்று. மற்றவைகளுக்கு முன்போல் பொருள்கொள்க. (க-உ)

சுயவத்யொடிஸ்வணம்.

தெஹொவொவொவொகொவொவொஷொவொஷொவிஷொடிபொதி
பொவொவொவொவொகொவொவொஷொவொஷொவிஷொடிபொதி
உவொவொவொவொகொவொவொஷொவொஷொவிஷொடிபொதி || க ||

ஸ்ரூ—உபகோசஸரே, இப்போது நான்கள் உமக்கு அக்னி வித்யை ஆத்மவித்
தைய இரண்டையும் உபதேசித்தோம். வித்யையின் பஸத்தை உமக்கு ஆசாயர் உப
தேசிப்பா என்று அக்னிகள் மூன்றும் சொல்லின.

ரவ்—உபகோசஸரே, உமக்கு பிரம்மவித்யையை உபதேசியாமல் உமது குரு
தேசாந்தரம் போனதினால் நீர் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபடியால் உம்மைத்தேறு

அ-பே—தேசாந்தரம்போயிருந்த ஆசார்யர் திரும்பிவந்தார். உபகோசலாவென்று கூப்பிட்டார். (ச)

1900-ரா—ஸ்வாமி என்று உபதேசசுநர்சொன்னார். அப்பா, உனது முகமானது பிரம்மசியானியின் முகம்போல் விளங்குகிறதே. உனக்குப் பிரம்மவீத்யையை உபதேசித்தது யாரென்று ஸத்யநாமர் கேட்டார். தாம் தேசாந்தரம்போயிருந்தபோது வேறுயார் எனக்கு உபதேசிப்பவர் என்று உபதேசசுநர் மறைத்தும் மறையாமலும் சொல்லி கூடினம் பெற்றுத்தலும் (சங் - இப்போது கடுங்கிக்கொண்டிருக்கிற, ரங் - இப்போது ஐவாலாருபமாயிருக்கிற) அக்னிகளேமுன்பு வேறுருபமாயிருந்து எனக்கு உபதேசித்தனவென்றுசொன்னார். அவைகளைசொன்னதென்னவென்று ஆசார்யர் கேட்டார். (உ)

௮௦-ரா—அக்னிகன் சொன்னதை உபகோசலர் ஆசார்யனுக்குச் சொன்னார் சங்—முழுதும் சொல்லாமல் சிலவற்றைச் சொன்னார். பூபி முதலிய லோகங்களை மாத்திரமே அவை உனக்குச் சொல்லின. ரங்—அங்கவீத்யை மாத்திரமே அவை உனக்குச் சொல்லின. ப்ரம்மஸ்வரூபத்தை பூர்ணமாகச் சொல்லவில்லை. அதையான் உனக்குப் பூர்ணமாகச் சொல்லுகிறேன். தாமரை இலையில் ஜலம் ஒட்டுகிறதில் லையன்றி, அதுபோல இந்தப் பிரமத்தை அடுத்தவனிடத்தில் ஒருவித பாபமும் சம்பந்திக்கமாட்டாது என்று ஆசார்யர் சொன்னார். அப்படிப்பட்ட பிரம்ம வித்யையை என்ரு உபதேசிக்கவேண்டுமென்று உபகோசலர் கேட்டார். இசாலயர் உபதேசிக்கத்தோடங்கினார்.

யவனொழைக்கிணிபுரமுறொடிமுதலவன் ஞெடுத்திவொ
வாடுவெதடிதுதிமையெதடி வொத்திகடிவுரபுவிலுவிருவாகம்
வாலின்திவதூநீ வனவழவதி || க ||

தாத்—யோகிகளால் கண்ணில் காணப்படும் புருஷனே ஆத்மா, அவன் அமிருதன், அபயன், ப்ரம்மம். ஆதலினால்தான் ஜன்மமோ மெய்யோ எது கண்ணில் போடப்படாது அந்நிஸ்ஸபர்சியாமல் வெளியே வந்துவிடுகிறது.

ஸ-ப—இம் ஸுகாகாசமாகச் சொல்லப்பட்டதே இங்கு ஆகி புருஷனாகச் சொல்லப்படுகிறது. எல்லா பராணிகளுக்கும் ஆத்மா, மரணதர்மம் இல்லாதவன், அதாவது காசமில்லாதவன், அதனாலேயே பயமில்லாதவன், அளவிடக்கூடாதவன். அந்த ஸ்தானத்திற்கே ஜலம் நெய் முதலியவை ஓடாமலிருக்கும்படியான மகிமை யிருக்கிறபடியால் அவ்விடத்திலுள்ள புருஷனது மகிமையைச் சொல்லவேண்டுமோ என்பது கருத்து.

ரா—ஆத்மா நியந்தா. அமிருதன்-நிரதிசய சுகரூபன். அபயன்-துக்கஸம்பந்த மில்லாதவன், ப்ரும்மம். அளவில்லாத பெருமையுடையவன். நிர்ஸேடான புருஷனது பிரபாவத்தால் அவன் ஸ்தானமான கண்ணிலும் ஒன்றும் ஒட்டுகிறதில்லை. (க)

வனதீயீ ஸம்பஹாரி உத்யாயகூதவனதீ ஹிவஸூரணி வாரோநுலி ஸம்யந்திவஸூரணோநம் வாரோநுலிஸம்யந்தியவனவ்வெடி || ௨ ||

ஸ-ரா—எல்லோராலும் வேண்டப்பட்டத்தக்க கல்ல குணங்களெல்லாம் சேர்ந்திருப்பதாலே இந்த ஆகி புருஷன் ஸம்யத் வாமனென்று சொல்லப்படுகிறான். இக்குணத்தோடு அவனை உபாஸிப்பவனை கல்ல குணங்கள் தானே வீந்தடையும்.

அர்த்தபேதம்—ஸம்யத்வாமன், எல்லாராலும் வேண்டப்பட்டத்தக்க குணங்களால்தானே வந்தடையப்பட்டவன். அதாவது ஸம்ஸ்த கல்பாண குணத்தமகன், அல்லது ஸத்யஸங்கல்யன்.

வனஷுஉவனவவாரீநீ ரெஷுஹிவஸூரணிவாரோநி நயதி வஸூரணிவாரோநி நயதி யவனவ்வெடி || ௩ ||

ஸ-ப-ரா—புண்ய கர்மபலங்களை புண்யத்துக்குத் தக்கபடி பராணிகளை அடைவிப்பதால் இவன் வாமனீ என்று சொல்லப்படுகிறான். இந்த வாமனித்யகுணத்தோடு உபாஸிப்பவன் தத்திருது உபாயத்தால் தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு நன்மையை புண்டாக்குவான்.

அர்த்தபேதம்—வாமனித்யமாவது தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு மங்களத்தவத்தை புண்டாக்குவது. (க)

வனஷுஉவனவவாரீநீரெஷுஹிவஸூரஷு வொகெஷுஹாதி ஸரெஷுஹொகெஷுஹாதி யவனவ்வெடி || ௪ ||

ஸ-ரா—ஸர்வலோகங்களிலும் விபாபித்த காந்தியுடையசரீரத்தை உடைத்தாகையே பாமனீ யாகை. உபாஸகன் வேண்டினால் அவ்வித சரீரத்தையும் பெறுவான். இவைகள் கேவலஸ்தோத்ரமாத்ரமல்ல. (ச)

சுபயஷுஹெவவாஸிசுபயஷு கஸூனியபிஷுநாஸிஷு வெவாஸிஸூவந்திரிஷெஷுஹுரஹு சூவதிரூரோணவகூரோவதிரூரோண வகூரோநுஷுபுஷெஷி ரோவாநீஷுநாஸெஷு ஸ்வஸூந வஷுஷுரோஷிதூஷிதூஷுஷுஸோஷி ரெவாஸிஷுநுததூரூஷெஷுரோநவ || ௫ ||

ஸவனதாநுஷுஷுமதீபதெஷுஷு ஷெவவயோஷுஷு வனதெநயதிவஷுரோநாஸிஷு ரோநவரோவாநு நாவாநுதெநாவாநுதெ || ௬ ||

சஸ்திரம் ஆரம்பித்தபோது பரிதானியை ருக்கொல்லும் வரையில் ப்ரம்மா மௌன மாயிராமல் போய்விட்டால், மனதின் தியானம் மாறுவதால் மனதென்னும்வழி நசித்துவிடுகிறது. மற்றொரு வழிமாத் திரம் நிற்கிறது. ஒருகாலால் நடக்கும் மனிதனும் ஒரு சக்கிரத்தால் நடக்கும் ரதமும்போல இந்த பாடமும் நிகழ்கிறது. யாகம் நசித்தால் யஜமானன் நசிக்கிறான். பாபிஷ்டனாகவும் ஆகிறான். (௬)

சுயயெத்ராவாக்யுதே ப்ராக்ரநாவாகெந வாராவரியாதி யாயா ஸ்ரஹவ்யவஹத்யுமெவவவாநீத் ஸ்ரஹதிநஹிபதெந க்யுதராகாச! ஸயபொஹயவாஹி ஜந்யொவொவாஹொஹ ச்ரஹொ வாதிரந: ப்ரதிதிஷ்ட தெய்வஜெயஜ: ப்ரதிதிஷ்டயஜ: ப்ரதிதிஷ்ட ந்யஜொநொநவ்யகிதிஷ்டகில உஷாஸ்யாநுஹதி ||௭||

ஸ-0-ரா—அதுவரையில் பிரம்மா மௌனமாயிருந்தால் இரண்டு வழியும் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டதாகிறது. ஒன்று குறைவாகிறதில்லை, (ப) அதனால் இரண்டு காலால் நடக்கும் மனிதனும் இரண்டு சக்கிரத்தால் போகும் தேரும்போல யாகம் நிறைவேறுகிறது. யஜமானன் ப்ரதிஷ்டையை அடைகிறான். ச்ரேஷ்டனுமாகிறான். (௭)

சுயஸபடிஸ:வண:

ப்ரஜாவகிரோகாநஹுதவதேஷாகவ ரோநாநாத்ரஸாநு ப்ராஸ்யஹத்யி ப்ரபிவாயுந்நரிஷா டாஹித்யுஹிவ: ||௮||

ஸ-0-ரா—இது ப்ரம்மாவைக்கு மௌனம் விதிக்கப்பட்டது. இதில் யஜனத்தின் நேரும் தவறுகளுக்கு வியாஹ்ருதிஹோமம் ப்ராயச்சித்தமென்று விதிக்கப்படுகிறது.

ப்ரம்மாவானவர் ஸாரத்தைக் கண்டறிவதற்காக லோகங்களில் ஆலோசித்து, பூமியின் அக்கினியையும் ஆகாசத்தினின்றும் வாயுவையும் ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் ஸூர்யனையும் ச்ரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். (௮)

ஸவனதாவியொபெவதா சுஹுதவதாவாராதவ ரோநாநாத்ரஸாநு ப்ராஸ்யஹத்யி ஜவொவாயொரூஜதீ வ்விவாரோநொஹித்யா: ||௯||

ஸ-0-ரா—அதிலும் ஸாரக்கிரஹணம் செய்வதற்காக அத்தேவதைகளை ஆலோசித்து, அக்கினியிலிருந்து ருக் வேதத்தையும் வாயுவிலிருந்து யஜுர் வேதத்தையும் ஸூர்யனிலிருந்து ஸாமவேதத்தையும் சிரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். (௯)

ஸவனதாஹுயீவ்வித்யாஜிஹுதவதவ்யாவூப ரோநாநாஸாநு ப்ராஸ்யஹத்யி மிரித்யுமெயுஸாவரிதியஜாஸுஸாவரீதிவாரஜொ: ||

ஸ-0-ரா—அதிலும் ஸாரத்தைக் கண்டறிவதற்காக பிரம்மா மூன்றவேதத்தையும் ஆராய்ந்தார். ருக் வேதத்தினின்றும் (பூ) என்பதையும் ஸாமவேதத்தினின்றும் 'ஸாவ:' என்பதையும் ச்ரேஷ்டமாகக் கண்டெடுத்தார். இவை மூன்றத்தான் வ்யாஹ்ருதிகள். (௧௦)

தடித்யுதொரிவெத்யுதவ்யுதொஹித்யாநவதொ ஜுஹு யாடிவாரெவதடிவெநாநா வீரொணாநாஜஸு விரிஷ்டீஸாடி யாகி || ௧ ||

ஸா-ரா—யாதத்தில் ருக்மிஷ் ஏதாவது பிசகு நேரிடுமானால் கார்ப்புர்த்தியம் என்னும் அக்னியில் 'பூ : ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவேண்டியது. ருக்வேதத்தின் ஹர்யமும் ஸாரசமுமாகிய இந்த வியாஹ் ருதிஹோமத்தால் யஜ்ஞத்தின் ருக்மிஷ்வந்த பிசகை சரிப்படுத்திக்கொள்ளுவது. (ச)

சூரியபதியஜைவெளிரிவெழுந்தவலாமைதிருக்கிணாமுனனுமொ
யாடினாஷாதிவதமுலெனயஜைவெளாவினெழுணயஜைவெளாயசூலமு
விரிவடிவிலெழுயாதி || ௫ ||

ஸ-0-ரா-தாத்—யஜுர்வேதத்தில் ஏதாவது பிசகு நேரிட்டால் தக்ஷிணுனி யில் 'புவ: ஸ்வாஹா' என்று ஹேமம் செய்யவேண்டியது. யஜுர்வேதத்தின் கீர் யமும் ஸாராமுகிய இந்த வ்யாஹுதி ஹேமத்தால் யாகத்தில் யஜு-ஸ்ஸவீர் நோர் க்த பிறழ்தல்களை சரிப்படுத்திக்கொள்வது. (இ)

சுயபுலிவாழ்தொரிவெழுதுவலா வெறுதவவநீயெஜுஹு
பாதுதாரெவத ஓவெநலாதாம் வீரெடுணவாதாம் யஜுஸுவிரிஷ
நீலம்உயாதி || ௪ ||

பா-ரா—ஸாமத்தில் பிசுரு நேரிட்டால் ஆழவளி யாக்களில் 'ஸூல: ஸ்வா ஹா' என்ற ஹோமம் செய்யவேண்டியது. ஸாமவேதத்தின் வீரமும் ஸாத்ருமா கிய இந்த வ்யாஹ்ருதி ஹோமத்தால் ஸாமவேதத்தின் நேரிட்ட பிறழ்நிலை சரிப்படுத் திக் கொள்வது. யாகத்தில் இவ்வதான் ப்ராயச்சித்தாஸூகி. (சு)

சுருபராவணன் நமஸ்காரம் ஸந்தியாஸ்துவரெ நமஸ்தீர
ஜதெந த்ருபுத்ருணாஸீஸநீ ஸீவெஸநவொஹம்வொஹெந டாரா
டாராஹ்ணா । ௭ ॥ ஸ்வவெஷோவொகாநா ரோஸாண்டெவதாநா
ஸுரா ஸுயரவிடிராயாவீரெ ஸுயஸுவிநிஸித் ஸந்தியாதிஹ
ஷஜக்யெகாஹவா வஷஷயெஜோயெத்ருவம் விடி ஹாஹவதி । ௮॥

ஸு-ரா—உப்பினால் பொன்னும் பொன்னால் வெள்ளியும் வெள்ளியால் தாம்பரமும் தாம்பரத்தால் ஈயமும் ஈயத்தால் இரும்பும் இரும்பால் மரமும் தேலினால் மரமும் சந்தானம் செய்யப்படுவதுபோல (7) (பொன்னுக்கு ஸந்தானமாவது யிருதப்படுத்துக.) ஸோகத்தில் ஸாரமானவை மூன்று தேவதைகள் அவைகளில் ஸாரமானவை மூன்று தேவதங்கள், அவைகளில் ஸாரமும் கீர்யமுமான இம்மூன்று விவாஹருதிகளினால் யாகத்தில் கேரிகே பிசுருகளை யெல்லாம் ஸரிகெய்துகொள்ளலாம். இயற்றுக அநிந்தன எந்த யாகத்தில் பிரமாவாக இருக்கிறதோ, அந்த யாகமானதை கைகேரந்தனை கைகேரியனால் கிரிந்தனை செய்யப்பட்ட ரோகிபெஸவாம்.

வண்ணவால்பு வண்ணபஞ்சு படுவ வுலிபு ஹாஸவெது
வல்லிபு ஹவாஸவா பூஹணநாமாபா படுதாபதகுவாடுத
துவது || ௬ || சாநவாஸுடுஹவெக ஐதிகாருநபாஹிசுடு
துவ வுலிபெவ பூஹாபஞ்சுபஜிநாநு ஸாரநு பாரிஜொடலிசுடு

சுலோகெவ்விஷிதேவ ஸ்ரஹாண்குஸ்தீதநாதெவவிஷி நாதெவ
விஷி || ௧௦ ||

ஸ௦-ரா—இப்படி அறிந்தவனை ப்ரஹ்மாவாகப்பெற்ற யாகமானது தெற்கு பக்
கம் உசரமாயும் வடக்குபக்கம் பன்னமாயுமியுப்பது. உத்தரகதிக்கு நேருவானது.
இப்படிப்பட்ட பிரம்மாவைப்பற்றி ஒரு காதை உண்டு. மெளனத்தோடுகூடிய பிர
ம்மாவானவன் யாகத்தில் எங்கே எங்கே என்ன பிசுரு கேசிட்டாலும் யுத்தம் செய்
பவர்களை குதிரை ரகஸிப்பதுபோல எல்லா பிசுருகளுக்கும் பரிஹாரம்செய்து யாக
ம் யஜமானன் ருத்விக்குகன் எல்லாரையும் ரகஸிப்பன். ஆகையால் இவ்விஷயங்களை
அறிந்தவனையே ப்ரம்மாவாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமே அல்லது இவ்விஷயம்
தெரியாதவனை பிரம்மாவாக வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. நானேவம் விதம் என்று
மறுபடி சொன்னது அந்தியாயம் முடிந்ததைக் காட்டுகிறது.

மத்வ—ஸர்வ தேவதைகளையும் புசிப்பது (ஸம்ஹரிப்பது வாயுவே, வாயுவை
ஸம்ஹரிப்பது புசிப்பது விஷ்ணு. அவரை ஸம்ஹரிப்பது (புசிப்பது) யாரும்இல்லை
வாயுவ்ருஷபமாயும் அக்னி தானாயும் ப்ருஹ்மஹம்ஸமாயும் வருணன் மத்ருவாயும்
ஸத்யகாமருக்கு உபதேசித்தார்கள். வாயுவையும் விஷ்ணுவையும் தியானம்செய்து
கொண்டு ப்ரஹ்மா மெளனி ஆயிருக்கவேண்டும். (௧-௪௦)

நாலாம் ப்ரபாடகம் முற்றது.

ஐதீவாதோமெயாவநிஷதி-அநுஸூப்ரவாங்கஸாரிஷி.

ஹரிஷி.

ஸ்ரீமாநாமெயாநி.

வாதோமெயாவநிஷதி - வணுஃப்ரவாங்கி.

சுயப்ரயஃவணு.

ஹரிஷி || யொஹவெவஜெஷ்வாஸ்ரெஷ்வாவெஷ்வெஷ்வா
ஹவெஷ்வாஷ்வாஷ்வதி ப்ராணாவாவெஷ்வாஷ்வாஷ்வா || ௧ ||

ஸ-ரா—பிரணவித்யை ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. வயதினால் பெரியதையும் குண
த்தினால் மேல்பட்டதையும் அறியவன் பெரியவனும் மேல்பட்டவனுமாவன், அப்
படி பெரியதும் மேல்பட்டதும் ப்ராணனே. (௧)

யொஹவெவவலிஷ்வா வெஷ்வலிஷ்வாஹவாநாஃவதிவாஸூவ
வலிஷ்வா || ௨ ||

ஸ௦-ரா—வலிஷ்வமானதை அறிந்தவன் தன் ஜ்ஞானதிகளுக்குள் வலிஷ்வ
னவன். வாக்கே வலிஷ்வம்.

அத்தம் பேதம்—வலிஷ்வம் - மறைப்பது, தனமுடையது ஆதல் கர்ப்பத்தில்
புருஷனிருக்கும்போது ப்ராணவ்யாபாரத்தாக்குப் பின்பே இந்திரியவ்யாபாரங்கள்
உண்டாவதால் ப்ராணன் பெரியது. இந்திரியவ்யாபாரங்கள் எப்போதும் பிராண
னுக்கு அநீனமானதாகையால் ப்ராணனே மேற்பட்டது. உயர்ந்த வாக்குடைய
புருஷர்களே அந்யை பரிபவிக்ஷிஞர்கள். தனவாண்களும் ஆகிஞர்கள். ஆகையால்
வாக்கே வலிஷ்வம். (௨)

த்தீர்க்கொன்று கேட்டது. ஊமைகள் வாங்கில்லாமையால் பேசுமாட்டிவந்ததில்லை ஆனாலும் ப்ராணனால் ஜீவித்துக்கொண்டும் கண்ணுல் பார்த்துக்கொண்டும் காதால் கேட்கிக்கொண்டும் மனதால் ஆலோசித்துக்கொண்டும் தங்கள் தங்கள் காரியங்களை நடத்திக்கொள்வார்களல்லவா. அது போலவே நான்களும் நடத்திக்கொண்டோமென்று மற்றவை சொல்லிற்றன. நான் ச்ரேஷ்டமன்றென்று ஒப்புக்கொண்டு வாக்கு மறுபடி பிரவேசித்துக்கொண்டது. (அ)

வக்ஷுரொஹுக்ராதிதஹ்வதஹ்ம் வொஷ்யபொருதெஜாவாவ
கபரீஸகதரொஜீவிதுரிதி யபாபுராகபஸ்யுநு: ப்ராணநு: ப்ராணெ
நவடினொவாவாஸ்யுநுஸொருதெண யபாயநொ ரிநவெஸவரிதிப்ர
வ்வெஸஹவக்ஷு: || ௯ ||

ஸு-ரா—பிறகு வாக்குபோலவே கண்ணுதை ஒருவருவும் வெளியேபோயிருந்தவந்த நாளில்லாமல் நீங்கள் எப்படி ஜீவித்தீர்களென்று கேட்டது. குருடர்கள் கண் இல்லாமையால் பார்க்கக்கூடாமல் போனாலும் வாக்குனால் பேசுவதும் காதால் கேட்பதும் மனதால் யோசிப்பதும் ப்ராணனால் ஜீவிப்பதமாயிருப்பதபோல நான்கள் இருந்தோமென்று அவைகள் பதில் சொல்லிற்றன. நான் ச்ரேஷ்டமன்றென்று கண் மறுபடிவந்த புருத்துக்கொண்டது. (க)

ஸொருக்ருதவொஹுக்ராதிதஹ்வதஹ்ம் வொஷ்யபொருதெஜாவாவக்ஷ
ஸகதரொஜீவிதுரிதி யபாவபிராகபஸ்யுநு: ப்ராணநு: ப்ராணெ
நவடினொவாவா வஸ்யுநு: வக்ஷுஷாயபாயநொ ரிநவெஸவரிதிப்ர
வ்வெஸஹஸொருத் || ௧௦ ||

ஸு-ரா—அப்படியே காத ஒருவருவும் வெளியேபோயிருந்தவந்த கேட்டது. மனதின் வ்யாபாரத்தை அறியாத குழந்தைகள் பார்ப்பதும் கேட்பதும் பேசுவதும் ஜீவிப்பதமாயிருப்பதபோல இருந்தோமென்று மற்றவை பதில் சொல்லின. நான் ச்ரேஷ்டமன்றென்று கண் மறுபடிவந்த புருத்துக்கொண்டது. (கௌ)

ரெனொஹொஹுக்ராதிதஹ்வதஹ்ம் வொஷ்யபொருதெஜாவாவ
கபரீஸகதரொஜீவிதுரிதி யபாவபிராகபஸ்யுநு: ப்ராணநு: ப்ராணெ
நவடினொவாவா வஸ்யுநு: வக்ஷுஷாயபாயநொ ரிநவெஸவரிதி
ப்ர வ்வெஸஹரிந: || ௧௧ ||

ஸு-ரா—அப்படியே மனது ஒருவருவும் வெளியேபோயிருந்தவந்த கேட்டது. மனதின் வ்யாபாரத்தை அறியாத குழந்தைகள் பார்ப்பதும் கேட்பதும் பேசுவதும் ஜீவிப்பதமாயிருப்பதபோல இருந்தோமென்று மற்றவை பதில் சொல்லின. நான் ச்ரேஷ்டமன்றென்று மனது மறுபடிவந்த புருத்துக்கொண்டது. (கக்)

ஸபஹப்ராணஉஜிக்ரிஷ்யநு வ்யயாவாஹய: வயீஸஸ
ஜூகஸவஹி டெடெவரிதிராகபுரணாகு வாரிபிததநு ஹாந்வொ
கெஜாவாஸவஹிதநு மஸொ ஷொரவரிநொத் ரீரிதி || ௧௨ ||

ஸு-ரா—இவ்விதம் வாக்கு கண் காத மனது நாலும் பரீக்ஷிதப்பிறகு முக்கியப்ராணனுதை வெளிப்படுத்தப்பட்டுமென்று கிளைத்தது. ஜாதி அச்வ

மேறது. இவ்வாறு அறிந்தவனுக்குப் புதிக்கத்தக்காதது ஒன்றமில்லை. ப்ராண :லித்யா ரிஷ்டனான ப்ருஷன் ப்ராணினின் அன்னத்தை ப்ராணனின் அஸனமாக புத்தி பண்ண வேண்டு மென்றும் இவனுக்கு ஆபக்காலத்தில் அபஞ்ஞ பஞ்ஞனத்தால் தோஷம் இல்லையென்றும் கருத்து. (த)

(A)

வெஹாவாதுகி₁ வெஹாவலிஷு₂ தி₃ து₄ வ₅ தி₆ வெஹா₇ வ₈
 ஸா₉ தி₁₀ வ₁₁ த₁₂ ஸி₁₃ ஷு₁₄ ந₁₅ : ப₁₆ ர₁₇ ஸா₁₈ வெஹா₁₉ வ₂₀ ரி₂₁ ஷு₂₂ ர₂₃ வ₂₄ தி₂₅ : ப₂₆ ரி₂₇ ஷு₂₈ தி₂₉
 த₃₀ கொ₃₁ ஹ₃₂ வ₃₃ வெஹ₃₄ வ₃₅ த₃₆ ந₃₇ ம₃₈ ஹ₃₉ ஹ₄₀ வ₄₁ தி₄₂ || 2 ||

ஸ-0-9-எனக்கு வஸ்திரம் எதவென்று ப்ராணன் கேட்டது. ஜலங்கள் என்று வாக்கு முதலானவை சொல்வீன். ஆகையால் தான் பெரியோர்கள் போஜனத்திற்கு முன்னும் பின்னும் ஆசமனம் செய்கிறார்கள். ஆசமனம் செய்வதை வஸ்திரமூழ்த்துவதாகவும் ஜலத்தை வஸ்திரமாகவும் பாலிப்பத. இப்படி பாலிப்பவன் வஸ்திரங்களைப் பெறுவன். எப்போதும் தனியிலிந்தவளுமாட்டான். (உ)

[illegible]

ஸ்ரீ-ரா—இந்த பிராண வித்யையை ஜபிசெய்து புத்திரராய் கீழ் பரபாடத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்தவகாமம், க்யாகரபத் என்பவரின் புத்ரராக கோச் நுதி என்பவருக்கு உபதேசித்து, இவ்வித்யையை உலாந்துபோன கட்டைக்குச் சொன்னாலும் உடனே அதில் கிளைகளும் இலைகளும் உண்டாகும் என்று சொன்னார். (க)

சுபயஜிதஹஜிமஜிஷெ டிராவாஸ்யாபாந் தீக்ஷிதாவனரோஸ்யாத்
 ராகுள ஸுரளஷபஸுஜிதீந்நயிபயநொராவதிபு ஜெஷாபஸ்ய
 ஷாபஸாஹைத்யூதாவாஜிஸ்ய ஹுக்ஷாநெஸுபீராதீவநயெஃ || ச ||
 வஸிஷாப ஸாஹைத்யூதாவாஜிஸ்ய ஹுக்ஷாநெஸுபீராதீவந
 யெத தீஷாபெஸாஹைத்யூதாவாஜிஸ்ய ஹுக்ஷாநெஸுபீராதீவ
 நயெததீஷாபெஸாஹைத்யூதாவாஜிஸ்ய ஹுக்ஷாநெஸுபீராதீவநயெ
 டிராவதநயஸாஹைத்யூதாவாஜிஸ்ய ஹுக்ஷாநெஸுபீராதீவநயெஃ

ஸ-0-ரா—இப்பிராண வித்யாநிஷ்டன் பெருமையை அடைய விரும்பினால், (சங்—பெருமையால் ஸ்ரீமானுவன், ஸ்ரீமானுக்கு தனம் ஸித்தம், அத்தனால் காமவகன் அனுஷ்டிப்பது, அத்தனால் நல்கதி அடையது என்று அப்பிராயப்பட்டவன் செய்யவேண்டியது, மந்தம் என்னும் இக்கார்யம் அல்லது விஷயபோகத்தைக் கோரினான் செய்யத்தக்கதல்ல.) அமராவஸியையில் தீகைப்பண்ணிக்கொண்டு (சங்—தீவி தன்போலே பூரி சயனம் ஸத்யவசிரம் ப்ரஹ்மசக்யம் முருகிய நியமம் களோடிருந்து) பெளர்ணமீதின ராத்திரியில் கிராமத்தினதும் காட்டினுடையதுமான ஒளதிகரீசாக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் சக்திக்குத் தக்கபடி கொண்டுவந்து தோல் போக்கிப்பித்தையால் மாவாக்கி தயிர் தேன் இவைகளை சேர்த்துப்பிசைத்து அத்திமர, த்தால் தபனம் அல்லது சமஸம்போல் செய்யப்பட்ட பாத்திரத்திலவைத்து எத்திரே வைத்துக்கொண்டு, ஒன்பாசனம் செய்யும் அன்னியில் செய்வினால் “ஜ் யேவ்ளாய்ச்ரேஷ்ட்டாயஸ்வாஹா” என்று ஹோமம்செய்து ஹோமத்தில் மிருதும் மிருதும் தில் நிற்கும் செய்வை மத்தியில் (பிசைத்துவைத்த மாவில்) சேரக்கவேண்டும்.

(சு, அப்படியே வஸிஷ்டா யஸ்வாஹா என்றும் ப்ரதிஷ்டாயை ஸ்வாஹா என்றும் ஸம்பதேஸ்வாஹா என்றும் ஆயதனாயஸ்வாஹா என்றும் தனித்தனி நெய்யால் மேறாமல்செய்து மிகுதியை முன்புபோலத் தனித்தனி மந்தத்தில் சேர்க்கவேண்டும்.

தாம்—பிறகு (சங்—அக்னியவயிட்கெக் கொஞ்சம் விலகி, ரங்—அக்னியை சேவித்த அபிவாதனம் செய்து) கைகளைத்தப்பி அதில் மந்தத்தை வைத்துக்கொண்டு 'அமோ காமாஸி' என்கிற மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். ஆம்: என்று ப்ராணனுக்குப் பெயர். அன்னத்தாலேயே ப்ராணன் தேஹத்தில் திற்பதால் இந்த மந்தத்திரைய்யமே ப்ராணனாக ஸ்துதிக்கப்படுகிறது. நீ ஆம்: என்னும் பெயரையுடையவன். நீ ப்ராமக ததரய்யமே. (இ)

சுபவ்யம்ஸுபுராணுள்ளிநூராயபஜவதூரோநாரோஸூ ராவிரி
தெவாரூபித் ஸஹிஜெஷுஸூஷோராஜாயிவதி: ஸாரொஜெஷு
ஷுய்ஸெஷுய் ராஜூராயிவதூமயிவஹவெஷுய் ஸுரூபி
ஸாநீதி || ௬ ||

(சங்—உன்னுடன் கடவே உன்னுடையதான் எல்லாப் பிராணிகளும் இருப்பதால் நீ அமா. ரங்—நீயே ப்ராணன் ஆகையில் நீயே அமா.) எல்லாம் உன் அதினம். ப்ராணனான மந்த திரவியமே பெரியதும் மேற்பட்டதும் ப்ரகாசமுடையதும் எல்லாவற்றையும் ரகிப்பதும், ஆகையால் அது எனக்குப் பெருமை மேன்மை கார்திர கூதனத்தி இவைகளைக் கொடுக்கட்டும். (சங்—கானே இந்த ஜகத்தெல்லாமாக்க் கடவேன். ரங்—நான் எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவாகக்கடவேன்.) என்பது மந்திரத்தின் பொருள். (சு)

சுபவவெதயரூபவஹுசுவாநிதிதவிதூரூணீஹ ஐதூரூபி
திவயம் வெவஸூஹொஜநிதிதூரூபிசூஷுய் ஸுரூபாதூபிதிதூரூபி
திதூரூபஸூய் ஹீதிஸூரூபிஸி || ௭ ||

ஸம்-ரா—பிறகு 'தத்ஸவிதர்வ்ருணீமஹே' என்று ஒருதரமும் 'வயம் தேவஸ்ய போஜனம்' என்று ஒருதரமும் 'ச்நேஷ்டம் ஸ்வதாத்மம்' என்றொருதரமும் ஆதகொஞ்சம் கொஞ்சம் புசித்து தரம்ப கஸ்யதீமஹி என்று எல்லாவற்றையும் புசித்தவிடுவது.

நிரிஜுகத் ஸம்ஹிஸம்வாஹுரூபி: ஸம்விஸதிவரூணீவாஸம்
வீவெவாவாஹ்யபொரோஹுஸாஹ:ஸயதி ஸூயம்வஸூதூரூபிஷுஷு
விஷுசு || ௮ || ததெஷுஷுசு:யதாசுர ஸு:காரொஷுஷு:ஸூயித் ஸு
வெஷு:வஸூதி | ஸூஷு:தூரூபி:தூரூபி:ஸு:வ:திஷு:நெ:த
ஸூ:வ:திஷு:நெ || ௯ ||

ஸம்-ரா—கம்ஸமோச மஸமோ மந்தம் வைத்திருந்த பந்திரத்தை அஸம்பி (புசித்துவிட் டாசமனம் செய்து) அக்னிக்கு மேற்கு பக்கத்தில் க்ருஷ்ணஜினம் போட்டுக்கொண்டோ போட்டுக்கொள்ளாமலோ பூமியில் கிழக்கே தலைவைத்துக்கொண்டு மெனனியாய் தஸ்ஸப்பனம் காணாதபடி மனதை நினைப்படுத்திக்கொண்டு பசித்துத் துங்கவேண்டியது. உத்தம ஸ்வப்பனத்தில் உத்திமிபான ஸ்திரீயை கண்டால் காமயகம்மங்களில் பூர்னமாய் பலம் கிதிக்குமென்று அறியத்தக்கது.

சுயதூதீயாவணம்.

வெதகெதுநாராணைய வணாமாநாத் ஸித்திரெயாயதத்
ஹபுவாஹாணொஜெவலிருவாவகாராநாநாஸிஷுதிதெது
நாஹிஹவஹதி || ௧ || வெசுயபிதொயிபுஜாபுயஜிதிநஹவ
ஹதி வெசுயபராவநாராவநாஹதிநஹவஹதி வெசுவபொரொ
வயாநஸு வித்யாபாணஸுஹபுவாநாஹதிநஹவஹதி || ௨ ||
வெசுயபராவளவொகொநஸுபிரதாஹதிநஹவஹதிவெசு
யபாவணுரோஹமாதாவாவ வாராஷவஹலொஹவதிநெநவஹ
வஹதி || ௩ || சுயநாகிரிநாஸிஷாநொவாயாபொஹி ரோதிநவிடி
தூதீவொநாஸிஷாபுலீதெதி ஸஹாயவஹதிநாஸுபிரதாபாப
தீஹாவாநாநாஸிஷுவாவகிரோஹவாந ஸுலீதநாநா
ஸிஷிதி || ௪ || வணாராஜநுவநு: ப்ரதாநபுராக்நெஷா
நெநகணநாஸகவிவதூதி ஸஹாவாந யாரோகாநெஷாநவ
ஷாயபா ஹநெஷாநெநகணநவெஷாடி ஹநெஷாநவெஷாடி ௧௪
தெநாவகூதி || ௫ ||

ஸா-ரா-ஸ்வேத கேதுவை ப்ரவாஹனன் கேட்கிறான் அதாவது இந்த பூம
ியில் நின்றுக் காமிகள்வின் ப்ரஜைகள் மேலே எந்த விடத்தை யடைகிறார்கள் எப்படி
திரும்பி வருகிறார்கள். தேவமார்க்கத்துக்கும் பிதர் மார்க்கத்துக்கும் பேதமென்ன
இவ்விடத்திலின்று போகப்பட்டவர்களை ஸ்வர்க்கலோகம் ஏன் கிறைக்கப்படுகிற
தில்லை இந்த உலகமும் ஏன் கிறைக்கப்படுகிறதில்லை பஞ்சமாருதியிலே பூதஸாஹ்சுமக்
எந்தப் ப்ரகாரத்தால் புருஷ சப்தத்தை யடைகிறதென்ன அதற்கு அவன் தெரியா
தென்றுசொன்னான். பிதாவிலால் கன்றாய் ஸிஷித்தப் பட்டதென்றுசொல்லிகேள்வி
க்குயத்தாம் சொல்லாமா விருப்பது யுத்தமோவென்று ப்ரவாஹனன்சொன்னான்.
இப்படி ப்ரவாஹனனால் கஷ்டப்படுத்தப்பட்டவனால் தகப்பனிடம் போய் உப
சிக்க வேண்டியகாலத்தில் எனக்கு ஒன்றும் ஸிஷித்தசொல்லாமல் உனக்கு யெஸ்
லாம் ஸிஷித்த யாகிவிட்ட தென்று யெனக்கு சொல்லிவிட்டிருக்கிற நம்மினால்
ராஜாபசதனாகிய ப்ரவாஹனன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு உத்தரம் சொல்ல ஸக்தி
யற்றவனானேன்.

அதை கேட்டபிதா இந்த சேழ்வைகளுக்கு எனக்கே உத்தரம் சொல்லத்தெ
ரியாது அப்படி தெரிந்திருந்தால் ஆபத் புத்திரனாகிய உனக்கு சொல்லாமல் யாருக்
கும் சொல்லப்போகிறேன் என்று சொன்னான்.

ஸஹமனதொரோரொஜோர வெயாயதவெஹ ஸூவாயா
நாஸகாரஸஹா ஸூதஸஹமநெயாயதத் ஹாவாஹிநாஷ
ஸுஹவநாநகிவிதஸு வாராபுணீபாஹதிஸஹாவாநதவெவா
ஜநு ரோநாஷவித்யாயபெவகா ரோஸு ரொநொஹிஷாஷாயாவொ
ஸூலிதி || ௬ || ஸஹசுயீ ஸஹவதத் ஹவிராவவெதுராஜா

என்று

சாந்தோக்யோபநிஷத்

வயாஜகாருத் ஹோவாஹயோரோக்யம்எதரவயொயயெ ய்ந
 ப்ராதத்வாராலிடி ர ஸ்ரஹாணாநயதிதலாடி ஸரெஷுஹொ
 தெஷுஷுத்வெஷுவயஸாஸநஜிதிதெலெஹாவா || எ ||

௪௦-௫—கவுதம் கோத்திரியான ஸ்வேதகேதுவின் பிதா ப்ரவாஹனனென்
 அரசனிடம்போய் சேர்க்தான் அந்த அரசன் ஸ்வேதகேதுவின் பிதாவைப் பூஜித்து
 பொருள் விஷயமான வார்த்தை கேளுமென்று சொன்னான், அதற்கு ஸ்வேத
 கேதுவின் ஓ அரசனே மானிட சம்பந்த மான பொருள் யுன்கே விருக்கட்டும்
 என் புத்திரனிடம் சொன்ன வார்த்தையை என்ரு சொல்லென்று சொன்னான்
 அதைக்கேட்டு மிகவும் துக்கிதனாய் வித்தியாப்பாஸார்த்தம் அனேககாலம் இவ்வி
 டத்தில் வென்று கவுதமானனை கேயித்து இந்த வித்தியையாவது எந்த எந்தகா
 ணத்தால் உன்னிடத்தி லின்று இதர ப்ராமணர்களை அடைய வில்லையோ அந்தா
 லே உலகத்தில் கூத்திரியபிணை இந்தவிதையக்கு உபதேசிக்கிறவருயானான் மென
 டு சொன்னான். அனேககாலம் வாசம் செய்த கவுதமன்னரும் பொருட்டி அரசன்
 வித்தியையுபதேசித்தான்.

சுய உதய-பு:வண:

சுவாஸவா ஹ்ரெகொமளதாரி திலுல ராஜித் வஸ்வஸி பூபொ
யஹிரோஹரநிஸாஹிர சுகாரநக்ருணியிலுமிதா : || க ||
தஸினைதஸின்தஸனெவாஸூ பூர்ஜஹதித் வபாகு ஹாதெஸா
தெராஜாவசிவதி || உ ||

ஸர-ரா—ஐந்தாவது கேள்விக்கு சொல்லப்படபோகிற உத்தரம் மற்ற ப்ரஸ்துதர்களுக்கும் அனுக்ஷயமாகையால் அதை முதலில் சொல்லுறார் அதாவது ஒதுவதும் நேசுவர்க்கலோகமாகிய புனை-பகல் ஒளி சத்திரன்-தனல் கலகத்திரர்கள் பெரிசுள் இப்படிப்பட்ட ஸ்வர்க்கமாக அன்னியில் தேவர்கள் ஜலங்களைக் கொண்டு ஓடும் பண்ணிறார்கள். ஸ்ருதியில் ஸ்ரத்தர் சப்ததார் ஜலம் சொல்லப் படுகிறது. அந்த ஆகதிக்சி சத்திரன் அரசுகளினுள் இப்படி தனது கர்மங்களால் ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைந்த ஜீவன் ஸ்வர்க்க சுகந்தை அனுபவிக்க தக்க இவ்வு தேகத்தோடு கூடினவனாகினான் இத்தேகென்று துதி சொமாரூபாவம் பூதஸூக்தமத்தால் சூழப்பட்ட ஜீவவிஷயமென்று அறியத்தக்கது.

சுயவெளிவண்.

வரநெடுவாவவளதரோழிலுதுவாயுரெவ வசிநெய்யுடுவோ
விடினுடிரயநிரமாரா ஹாடிநயொவ்லுலுமாநக|| தலுநெ
தலுநெயுடுவாடுவெநீ ராஜாநஞ்ஜுஹதிதலுநா சூமூடுதரவடி
நீவநெவதி || ௨ ||

ஸ-0-ரா—மஸூக்கு காரணமாகிய பர்ஜுன்ய தேவன், அக்னி வாயு சமீபத்து நூதாசம், திக்கு, மின்னல் ஒளி, இடி, தாஸ் மேககர்ஜனம் பொரி மஸூ உண்டா கின்றது (மஸ்போஸிலே காரணம்).

சுயஸ்ரீ ஷ்ரீமஃ

புயிவீவாவமனதிரிவிவாபுர ஸ்வதூ வவவவிதாசுரொ
யுதொராதிருநிதிபொதூரா சுவாகநிபொவிவாவிமஃ ||
தலிநெதவிநதமநெவாவஷ்டஜஃ ஹதீதஸுராகுமாவதாநத்
ஸஜிவவதி || ௨ ||

190-ரா—பூமி, அக்னி, வஸ்திரம் சமீதது. ஸம்வஸ்திரமாயி காலத்தினாலே யன்றோ பயிர்முதலாகிய பலவஸ்துக்களால் சிவரக்ஷப்படுகிறது. பூமி பூமியி லின்றி உசர கிளம்பினவதபோலவும் கருப்பாயுமிருப்பதால் ஆராயம் புணை, ராத்திரி ஜ்வாலை திக்குகள் தலை அலாந்தர திக்குகள் பொருள்கள். வருஷத்திற் குளும் செவ்விருக்கள் அன்னமுண்டாக்கின்றன. உ)

சுபிரபட்சை வணம்.

வாருஷொவாவமளதரேழிலுலு வாருமவ வுதித் தரனொயலி
 நொஜிலுரதுரிசுக்ருமாநாரா ஸ்ரீரத்விஸுலிமாஃ || ௧ || தவ்வினெ
 தவ்வினமளவெவாசுனெஜுமவத் தவ்விசுருமவதெருதவ்வினவதி || ௨ ||

புருஷனாகிய அண்ணி, வாக்கு சமித்த, வாக்கினுலன்றோ புருஷன் ஜீவவிக்கி
றான் தேவர்கள் அன்னத்தை ஓமம் செய்கிறார்கள். தேதஸ்ஸுலி உண்டாகிறது.

சுயசுஷ்டி: பண்ண:

[illegible]

ஸ-0-ரா—ஸ்ரீநிதி, அக்னி, குறி, சயித்து சங்கேதம் செய்கையொளி ஜ்வாலை அகில செய்மயப்படும் காரியம் தலை சுகம் பொரி தேவர்கள் ரேதஸ்ஸை ஓமம் செய்கிறார்கள் கர்ப்பம் உண்டாகிறது.

சுழி நவஜீவனம்.

இதிதுவஞ்ஞரிராவமுதாவாவது வுருஷவயமொலவன்கீதி
ஸஉறாவுதொமநெடிகு வாசிரவாநம் தழயிசுப பாவதூஉயஜா
யதெ || ௧ || ஸஜாதொபாவதூயுஷங்கீவதிகம் பெருந்திஷ்டிவிதாஉ
நயவணவஹுமியதவண்வெதெயதஸுஜாரதொலவதி || ௨ ||

ஸ-0-ரா—இதில் சொன்னபடி, ரத்தா, ஹோம், வ்ருஷ்ட அன்னரோதோ ரூபங்களாகிய ஆஹஸ்திகளில் அஜைதநிய ரோதோ ரூபமாகிய ஆருத்யில் அப், சப்த இசை சொல்லப்பட்ட பூதஸக்திமங்கள் பூருஷசக்தத்தொருபெருளாகியனினதான் இசைப்தம் ஐந்தாவது பரஸுநிதிகு முகிவக்சகாட்டிடுறது. உஃபை ஏனென்ற கப்பையினில் கழுப்பப்பட்டு 9-10-மாக வசக செய்க யிதரு தெளிப்படுகிறது

சுபிரதீபாதிபதி,

எவ்நொருவன் வீட்டிலிருந்தே யாகம செய்தல் குளம் வெட்டித் தோட்டம் வைத்தல், தானம் செய்த முதலியவைகளைச் செய்கிறானே, அவன் தூமம் ராத்திரிகிருஷ்ணபக்டம், தக்ஷிணயனம் பிறகு ஆகாசம் சந்திரன் இயர்களின் லோகங்களை அடைந்து அய்வர்க்கதில் உத்தமமான சரீரத்தை அடைந்து தேவர்களுக்கு மிகவும் போக்பி புகுகின்றான். பிறகு கர்மவாதுகூலமாய் சிலகாலம் சுகத்தை அனுபவித்து புண்ணியம் கசித்தவுடனே போனவழியில் மிகுந் தி இமேயுத்த (இதம் பிண்டவாதுக்குத்தரம்) மெகத்திலின்றும் மழைவழியாய் தான்னியாதிபுமபாந் ஆய்ரேதோருபமகிருன்

தடி ஹரணீயயரணாகஹுரொஹயதெதூரணீயரொயொநி
ரோவபெடுரநு ஸ்ராக்ஷணயொநிவா க்ஷத்ரி யயொநிவாவெஸுயொ
நிவா உயயஹகவலியயரணா சுஹுரொஹதெதகவலியா யொநி
ரோவபெடுரநுயொநிவாவலிகரயொநிவா உயாஹயொநிவா || ௭ ||

முன்னதுபவித்தகர்மம் நல்லதானால் பிராம்ஹாணாதி உத்திருஷ்ட ஜன்மமும்
துஷ்டகர்மமானால் நீசஜன்மங்களும் கிடைக்குமென்றவாறு.

சுடுபெதயொவ்யொணுகதரெணவதாரநீரோ நிக்ஷுடிராணு
ஸக்யுடாவதீடிலிஹுதாநிலவநி ஜாயஸூப்ரியஸெவ்ருததூதீயந்
ஸாநதெநாவளவொகநஸம் வலுரெதெதஸூஜுமாவெவ்ருதத டெ
ஷெஸூகா: || ௮ ||

நான்காவதுகேள்விக்குத்தரம் கீழ்ச்சொன்ன இரண்மீலிதகர்மங்களையும் செ
ய்யாத புழுமுதலாயின இவ்விடத்திலேயே ஜநமரணங்களை அடைந்து திரிவ
தாலும் சுவர்க்கத்தக்கு போவீர் கொஞ்சமாகையாலும் சுவர்க்கம் பிரஜைகளால் நி
றைக்கப்படுகிறதில்லை ஆகையாலே மிகவும் துக்கத்தை உண்டுபண்ணத்தக்க இந்த
ஜன்மமேவேண்டாமென்று ஜுகுப்சைதோத்துகிறது.

வெவெநாஹிரணுஸூஸாராவிவதூஸ மாரொஸுஹுரோவஸு
ஸுஹக்யாவணதெவதக்சிவதூராவனுஸூராவாநுதெவெரிநி|| ௯ || சுய
ஹயணதாரெவவனாநீது வெடிநஸஹதெதரயாவாநு வாவநா
லிவ்ருதெஸூடீபலித: வுணுயொகொஹவநிபவளவாவெடிபவளவா
வெடி || ௧0 ||

சுவர்னத்தை அபஹரித்தவனும் சுரூபானம் செய்தவனும் குருவின் மனைவி
யை அடைந்தவனும் அந்தணனைகொன்றவனும் இவர்களுடன் சேர்ந்தவனும் ஆக
ஐவரும் மஹாபாதகியென்று சொல்லப்படுவார் இவர்கள் கோரமானநாகத்தில் வீழ்
வார்கள்.

ஜீவஸ்வரூபத்தையும் ப்ரும்மஸ்வ ரூபத்தையும் கிறத்தையுடன் அறிந்துபஞ்சாக்
னி வித்தியையை அப்பியர்ளித்தவன் பாக்கியோடு சேர்ந்தாலும் கெடான். சித்திபெத்
தவளுகையாலே என்றவாறு.

சுயவளகாடிஸாவணு.

ஸ்ராவீநஸாஹுடிவபிதெவஸுதூயஜன் வளவூஷிரிந்திடி
தொஹாஹு வெயொஜநஸூராகெயூராவூயிவ சூஸுதராவ்ரிவெவெஹ
தெ ஹாஸாஹாஹொஸூராகி பாவஸுதெதூரீராத் ஸாஸக்யூங்கொ
நகதூகாஸிஸுஹுதி || ௧1 ||

ஸூ-ர-ஸைசுவானவீத்தியையைசொல்லத்தொடங்கினாரிஹஸ்தாசிரமத்தை
செவ்வையாய் அதுஷ்டத்தும் சிரோத்திரியர்களாகவுயிருக்கப்பட்ட உபமன்யுபுந
திரானுயி பராசனசாவனும் புலுஷுபுத்திரனாகிய ஸத்தினிலும் பால்லவிபுத்திரனா
கிய இத்திரதயம் மஹனும் சர்க்காரசனிய புத்திரனாகிய ஜனனும் அகவதார்கவ புத்

திரனாகிய புகழ்நாமகிய இந்த ஐவரும் கும்பலாய்க்கடி நமக்கு அந்தர்யாமியாய் உள்ளிருந்து நியமிக்கப்பட்ட ப்ரம்ஹம் எது என்று விசாரித்தார்கள்.

தெஹவஜ் ராடியாங் குரூரூராகொவெஹமவொதொயரோ
ரூணி ஸ்ரூபுதீரோதாந்வெபூநாநரபெபுதிதந்ஹநாஹுராமா
பெதிதந்ஹாஹுரஜமா: || ௨ ||

சிழ்ச்சொன்ன ஐவர்களும் நிச்சயத்தை, தெரிந்துகொள்ளத் தர்களாய் பரமாத்மாவாகிய ப்ரம்ஹத்தை உபதேசித்த அருணபுத்திரனாகிய உத்தாலகரை நிச்சயித்து அவரை நாம் எல்லோரும் கிட்டத்தெரிந்துக் கொள்ளக்கடவோ மென்றுபோய் அவரை கிட்டிஞர்கள்.

ஸஹவஜ் ராடியாங் வகாரபூக்ஷுதி ரோரீரீரீஹாஸாஅரீஹா
ஸ்ரூபுதியாவெஹுந ஸ்ரூபுவபூதிவபூதிஹந்தா ஹந்தரீஹு
நாஸாவாநீத் || ௩ ||

ஸ௦—இவர்களைக் கண்ட உத்தாலகர் இவர்களை மிகவும் கரோத்திரியர்களாகவும் கிரஹஸ்தர்களாகவு மிருக்கிறார்கள் இவர்களுக்கு வைசுவானர வித்யையை நன்றாய் உபதேசித்த சக்க சக்தியில்லை ஆகையால் வேறொருவரை கிட்டி கேட்டுதெரிந்துக் கொள்ளும்படிக்கு இவர்களுக்கு சொல்லுகிறே னென்று மனதில் நிச்சயித்தார்.

தாநுவெஹாவாஸூபதிவெஹமவொதொய் வெககயபூ ரீதீரீரீ
தாந்வெபூநாநரபெபுதிதந்ஹநாஹுராமாபெதிதந்ஹாஹு
ஜமா: || ௪ ||

ஸ௦—உத்தாலகரி ப்ரம்ஹத்து நிச்சயித்து சிழ்ச்சொன்ன ஐவர்களைக் குறித்து கேகயபுத்திரனாகிய அசுவபதியானவர் இந்த வித்தியை சொல்ல வல்லமைசாலியாகையாலே அவரைநாமெல்லோரும் கிட்டி கேட்டுதெரிந்துக் கொள்ளுவோ மென்று சொல்லி அவர்களும் தானும் அசுவபதியைகிட்டினர்.

தெஹுரஹபூராவெஹுரீ வுரூமரூணிகாரபாநூகார ஸஹ
பூராத ஸ்ரீஹாநவாநவநவெஹ நொஜநவபெநகபெரூநாந்ரீ
வொநாநாநாநிதாநிணபூரூபூராவெஹுரீ வெஹுரிணிகுதொயகூ
ரோனொ வெஹமவொதாஹுரீயா யாவபெவெககாஸூரூ பூதிஜெயந
ராஸூரூபூதாவபெபூராஸூரூபூதா ஹவநாநி || ௫ ||

ஸ௦—இவர்களைக்கண்டு அசுவபதியானவர் தனது புரோஹிதனாலும், பிருத்தயர்களாலும் அவர்களுக்குத் தக்கபடிக்கு அதிதிபூஜையை செய்வித்து அவர்களை பிரித்து சொல்லுகிறார் அதாவது, என்னுடைய ராஜ்யத்தில் திருடனும், தரனம் செய்யாதவனும், மத்தியபானம் செய்கிறவனும் அக்ஷிணோத்திரத்தை விட்டவனும், வேதாத்தியானம்செய்யாதவனும், அசுலானுடயமனைவியை அங்கீகரிப்பவனும் கிடையாது, எல்லாரும் யோக்கியர்களாகையாலே அயோக்கியர்களுடைய தனத்தை நான் அங்கீகரிக்காதாலே என்னுடைய தந்தை நீங்கள் அங்கீகரிக்கலாமாகையாலே யான் கூடிய சீக்கிரத்தில் யாகம் செய்யப்போகிறேன் அதின் பூர்த்திவரைக்கு மிருக்கவேணும் அதில் எவ்வளவுதாம் குடிக்கபோகிறோனே அவ்வளவும் உங்களுக்கு கொடுக்கிறேன் என்று பிரார்த்திக்கிறார். (இ)

தெவ்வாறு நடுவெவ்வாறு நயநாயகம் தன் தெவ்வ
வெவ்வாறு நடுவெவ்வாறு நயநாயகம் தன் தெவ்வ
வெவ்வாறு நடுவெவ்வாறு நயநாயகம் தன் தெவ்வ

பா—இதற்க்கேட்டி அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் அதாவது எவ்விதமானதும் யாருக்கு இவ்ஓடமோ அவர்களுக்கு அததீயதானே குடுக்கவேணும், ஆகையாலே நாங்கன்வைசவாணர் வித்தையை தெரிந்தகொள்ள வேணுமென்று வந்தோமாகையாலே எங்களுக்கு அத்தவித்தியையை உப்திதிக்கவேணுமென்றும் அததவித்தியை பிரயோஜனமில்லை என்றும் பிரார்த்திக்கிறார்கள். எல்லாவஸ்துக்களையும் அடைத்தும் எல்லாவஸ்துக்களையும் அடையப்பட்டு யிருப்பதாலே வைசவநமென்றும், விசுவநமென்றும், வைசவந நமென்றும் ஆச்சுது இதற்கு எல்லாவஸ்துக்களிலும் அத்தர் யாபியாயிருக்கப்பட்ட ப்ருமமும் அத்தம், வைசவநநாதரின வித்தையை அத்தர் யாபியான ப்ருமமத்தின் வித்தையை என்றவாறு. (சு)

தாதுவொவாவபுரதரூ: புவதிவகூலீதிதெஹஸிதிதாணயி
வலாரணைபுவதிவகூலிரெதாநு ஹநுவநீயெயெவதடிவாய||

100-ரா—அவர்களுக்குறித்து அரசன் நான்கைக்கு வித்தியோபதேசம் செய்கிறேனென்று சொல்லிவிட்டார் அதைக்கேட்டு அவர்கள் மறுநாள்காலையில், கைபில் பல ஸமித்துக்களை அதுநாள் மிஸ்திரிக்கு வினயத்துடன் அரசனிடம் சென்று இதோ உமக்கு சிவியர்களாய்வந்து சேர்ந்தோமென்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட வரசன் மிகவும் மனம்சிறிந்து இவர்களுக்கு யான் நீசனாகையோ ஸமித்ததை வாங்கலாகாதென்று என்னி அதைவாங்காமலே ஸ்தநேஹத்தாலேயேவித்தியோபதேசம் செய்தார் என்றவாறு. (உ)

சுயுதிராடிஸ் வண்ணம்,

ஒளவநெய்வகம்சுரோதா நமோவாஸு இத்திலவெவவமவொராஜதி
திவொவாவொவெஷ்வெவெஸுதெஜா சூதாவெவஸுநரொயம்சுரோதா
நமோவாஸுதவா தவஸுத் வஸுதிரோஸுதம்சுரோதா
நமோவாஸுதவா தவஸுத் வஸுதிரோஸுதம்சுரோதா

ஸார்—அந்தவரசன் இவர்களுக்கு வைசுவானர லீட்டெயில் ஏதாவது தெரியுமென்று பரிசூலிழித்தமாக உபமன்னு புத்திரனைக் குறித்தசொல்லுகிறார். உபமன்னுபுத்திரர் எந்தவாத்தமாவை நீஉபாஸித்தாய் என்றுகேட்டார், ஒழியுமோ, சுவர்க்கத்தை சரீரமாக வுடயவை சுவாகரனை யான் உபாஸித்தேன் என்றுகேகவன் சொல்லுகிறான், யாதொரு சுவர்க்கதேவத்தந்த தேதுறமாக உடைய வைசுவானரன் வாத்தமாவை உபாஸித்தயார் அத்தால் உனக்கு யாகோபயோகியான ஸூகபிரஸுத்தமா ஸூதரெயென்கு புத்திரர்களுண்டாகிறுர்களென்று சொன்னார்.

சுதேபுநம்பரமுலிவியத்திஹம்பரமுகிவியம்ஹவதுஸ்யபு
கூறவாஸங்குதெய்வனாத தெவீர்தாரநகெவ்யூநாரகுவாவெஸிகிலுடா
கெவடி சூதநதகெவ்வாவாய கிலுடாதெவ்யுவதிஷ்டுரிதாரநாமதி
ஷ்டுதகி || உ ||

ஸூ-ரா—முன்னப்பிய வித்தவீத்தியா பஸத்தாலே அன்னத்தையும் ப்ரும்ஹ ஞானியான கல்லபுத்திரனையும் அடைகிறார் இப்படியே எல்லாருக்கும்கிடைக்கும் உன்னால் வைசுவான நரபுத்திரனால் உபாஸிக்கப்பட்ட புனோகமானது வைசுவான மஃமாவருக்கு சிரஸ்தானமானது அதை அரித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு என்னிடத்

தில் நீவராமற்போனும் உன்னுடைய தலைவீழ்ந்துவிடும். ஏனென்றால் விபரீதமாய் வித்தியபை கிரஹித்தால் கீழ்ச்சொன்ன விபத்தாகேரிடும்; நீஎன்னிடம்வந்தது மிகவும் நல்லதாக்கது என்று அபிப்பிராயம். (2.)

சுயதுபொடிஸவண்ண.

சுயவொவாவலதுபஜிவளவாஷிம் பூரீதயொமுகுக்ஷரீ தூநநோவாஸுஉதூரூதித்யெவ ஹவொராஜநிதி. வொவாவாவெஷ் வெவவிஸூரூவசூதூரெவெஸாநரொயம் தூரீதூநநோவாவெஸுதஸூ துவ வஹுவீஸூரூவொகுவெடிஸூதெ || ௧ ||

பூபூகொஸூதரீரொடிவாலீநிஷூதூந்வஸூலி பூய சேதுஹ்வஸூதிபூயம்ஹதூஸூ பூஹ்வஸூலொகுவெயவனதெவ ரீதூநவெவஸூநரூவாவெஸுதூவெஷ் தூரூதூநநி வொவாவா ரொவூஹ்வெஷ்நூநாமரீஷ்நூதி || ௨ ||

ஸ0-ர0—பிரசுனயோக்யெனென்றும் வேறுபெயருடைய ஸத்திய யஜ்ஞனை டார்த்த அரசன் சொல்லுகிறார். நீவைசுவாநரவித்தியபை உபாஸித்தாயாவென்று ஆஹாரூரியனை உபாஸித்தேனென்றான். அதற் கரசன் உலகத்துக்கெல்லாம் பிரஸித் தமான வஸ்துவை உபாஸித்தபடியால் உன்னுடைய குலத்தில் அப்படிப்பட்ட புத் திரன் ரத்தினம் முதலாகிய உத்திருஷ்டவஸ்துக்கள் உண்டாகின்றன, உத்திருஷ்ட மான சூகிரைகளோடுகூடிய ரதக்களும் முத்தாஹாரம் முதலியவஸ்துக்களும் உன் னைச்சேரும், மறறவைக்கு முன்போலவே பொருள் அறிக. (௧-௨)

சுயதுபொடிஸவண்ண.

சுயவொவாவெதூரூநிஹாவெயம் வெவயாவூவடிசுக்ஷ ரீதூநநோவாஸுஉதிவாயுவெவொ ராஜநிதிவொவா வெவவ வெவபூயதூரூதூ வெவஸூநரொயம் தூரீதூநநோவாவெஸுதஸூ தூவபூயமவ சூயயந்திபூயமபெண்ணொநுயம் || ௧ ||

சுதுஹ்வஸூலிபூயசேதுஹ்வஸூதிபூயம் ஹதூஸூ பூஹ்வஸூலொகுவெ யவனதெவரீதூந வெவஸூநரூவாவெ பூரூவெஷ் சூதூநநிவொவாவபூணவ உடிசூரீஷ்நூநா நாமரீஷ்நூதி || ௨ ||

ஸ0-ர0—வையாக்கிரபத்தியகனென்னும் வேறுபெயருடைய இத்திரத்யம் என க்ருதித்து நீவைசுவாநரவித்தியபை உபாஸித்தாயாவென்று கேட்டதற்கு யானவா யுவை உபாஸித்தேன் என்றான் மறறவைக்கும் முன்போலவே பொருள். (௧-௨)

சுயவஹூடிஸவண்ண.

சுயவொவாவஜநீ ஸாரூராக்ஷஸாரூராக்ஷுகுத் ரீதூந நோவாஸுஉதூரூகாஸவெவஹ்வொ ராஜநிதிவொவாவெவெஷ் வெவவ

ஹு-சூ-தூ-வெஸூ-நரொய-கூ-தூ-ந-வா-வெஸூ-தஸூ-த-வ-ஹு-
வொலி-வ-ஜய-வ-ந-ந-வ || ௧ ||

சுதூ-ஹ-வ-ஸூ-லி-வி-ய-தூ-ஹ-வ-ஸூ-தி-வி-ய-ஹ-வ-தூ-ஸூ-
ஸூ-ஹ-வ-ஸூ-ஹ-வ-தூ-வ-ஸூ-தூ-ந-வெ-ஸூ-ந-வா-வெஸூ-
தூ-ஹ-வெஸூ-சூ-தூ-ந-ஹ-வெஸூ-வ-ஸூ-தூ-ந-வெஸூ-
நாம-வி-ஷூ-ஹ-தி || ௨ ||

ஸ-ர-சார்-க-ர-க-ய-நி-ன-க்-ரு-தி-ந-நீ-வை-ச-வ-ந-ர-வி-ந்-தி-ய-ப-ப-ஸி-ந்-
த-ய-ர-வெ-ந்-த-கே-ட்ட-த-ந்-கு-ஆ-ஹ-ய-ந்-ஆ-க-ய-ந்-த-உ-ப-ஸி-ந்-தே-ந்-எ-ன்-ந்-ந-ன், ம-ந்-ற-
வை-ந்-கு-மு-ந்-ப-வ-வெ-பொ-ரு-ந்-சொ-லி-ந்-கொ-ள்-எ-வ-ம். (௧-௨)

சுய-ஸொ-ப-ஸூ-வ-ஸூ-
தூ-ஹ-வ-ஸூ-லி-வி-ய-தூ-ஹ-வ-ஸூ-தி-வி-ய-ஹ-வ-தூ-ஸூ-
ஸூ-ஹ-வ-ஸூ-ஹ-வ-தூ-வ-ஸூ-தூ-ந-வெ-ஸூ-ந-வா-வெஸூ-
தூ-ஹ-வெஸூ-சூ-தூ-ந-ஹ-வெஸூ-வ-ஸூ-தூ-ந-வெஸூ-
நாம-வி-ஷூ-ஹ-தி || ௧ ||

சுதூ-ஹ-வ-ஸூ-லி-வி-ய-தூ-ஹ-வ-ஸூ-தி-வி-ய-ஹ-வ-தூ-ஸூ-
ஸூ-ஹ-வ-ஸூ-ஹ-வ-தூ-வ-ஸூ-தூ-ந-வெ-ஸூ-ந-வா-வெஸூ-
தூ-ஹ-வெஸூ-சூ-தூ-ந-ஹ-வெஸூ-வ-ஸூ-தூ-ந-வெஸூ-
நாம-வி-ஷூ-ஹ-தி || ௨ ||

ஸ-ர-பு-ப-ஸூ-நி-ன-க்-ரு-தி-ந-நீ-வை-ச-வ-ந-ர-வி-ந்-தி-ய-ப-ப-ஸி-ந்-த-ய-ர-
த-கே-ட்ட-த-ந்-கு-ய-ந்-ஜ-ஸ-ந்-த-உ-ப-ஸி-ந்-தே-நெ-ன்-ந்-ந-ன் ம-ந்-ற-வை-ந்-கு-பொ-ரு-ந்-ஸ-ப-
ஷ்-ட-ம். (௧-௨)

சுய-ஸொ-ப-ஸூ-வ-ஸூ-
தூ-ஹ-வ-ஸூ-லி-வி-ய-தூ-ஹ-வ-ஸூ-தி-வி-ய-ஹ-வ-தூ-ஸூ-
ஸூ-ஹ-வ-ஸூ-ஹ-வ-தூ-வ-ஸூ-தூ-ந-வெ-ஸூ-ந-வா-வெஸூ-
தூ-ஹ-வெஸூ-சூ-தூ-ந-ஹ-வெஸூ-வ-ஸூ-தூ-ந-வெஸூ-
நாம-வி-ஷூ-ஹ-தி || ௧ ||

சுய-ஹ-வ-ஸூ-லி-வி-ய-தூ-ஹ-வ-ஸூ-தி-வி-ய-ஹ-வ-தூ-ஸூ-
ஸூ-ஹ-வ-ஸூ-ஹ-வ-தூ-வ-ஸூ-தூ-ந-வெ-ஸூ-ந-வா-வெஸூ-
தூ-ஹ-வெஸூ-சூ-தூ-ந-ஹ-வெஸூ-வ-ஸூ-தூ-ந-வெஸூ-
நாம-வி-ஷூ-ஹ-தி || ௧ ||

சுதூ-ஹ-வ-ஸூ-லி-வி-ய-தூ-ஹ-வ-ஸூ-தி-வி-ய-ஹ-வ-தூ-ஸூ-
ஸூ-ஹ-வ-ஸூ-ஹ-வ-தூ-வ-ஸூ-தூ-ந-வெ-ஸூ-ந-வா-வெஸூ-
தூ-ஹ-வெஸூ-சூ-தூ-ந-ஹ-வெஸூ-வ-ஸூ-தூ-ந-வெஸூ-
நாம-வி-ஷூ-ஹ-தி || ௨ ||

ஸ0-ரா—உத்தராக்ஷணக்குறித்து நீவைசுவான ரவித்தியயை உபாஸித்தாயா வென்றதேதக் யான்பிருதிவியை உபாஸித்தேன் என்றுசொன்னான். மற்றவைக்கு பொருள் ஸ்பஷ்டம் முன்போவவே. (க-உ)

அப்யஸஷ்டாடிஸஃவணஃ.

தாநுஹாவாவெவெதெவெவயுயயியவ்யுயி வெவிராதாந0 வெவஸாநரஸ்விதாந் வெவாஹஸ்யபெஸ்தகவெவ0 ப்ராஷஸரிதூதவி விராதாந0 வெவஸாநர0 வாஹஸஸவெவடிஷாஹொகெஷாஸ ரெஷாஹெதெஷா வரெஷாதவஸஹதி || க ||

தஸ்யுஹாவான தஸ்யுதூதநாவெவஸாநரஸ்யுதிவெவடிஷாஸ தெஜாஸக்யுஸிஸாஸவஃ ப்ராணஃவ்யுயதூதாநாவநெஹா வஹ0 ஹொவஸிரெவாயிஃ வ்யுயிவெவ்யவாடின உரவானவெவஹிராரிவிரி ருடிபம்மாரவதெதூதிநொஹாஹாரவயநருவ்யுரிஹவநியஃ ||

ஸ0-ரா—பிறகு அரசன் அவர்களை எல்லாநாயும் பார்த்துக்கொல்லுகிறார். அதாவது நீங்கள் யாதொருகாரணத்தாலே போக்தியமுமான கல்லியானகுணபூர்ணமானவைசுவானர் பதத்துக்கு பொருளாகிய ப்ருமஹத்தை உபாஸித்தீர்களோ அதனாலே ஸக்ஸவஸ்துக்களையும் ஆவயவமாயுடைத்தான ப்ருமஹத்தை செய்வவையாய் அனுபவிக்கப் போகிறீர்கள். இப்படிப்பட்ட ப்ருமஹிராப்திக்கக்கமான பிராணஞ்னிஹோத்திரத்தை உபதேசிக்கிறார், அதாவது, உபாஸகனுடைய தலையே ப்ருமஹத்தின்தலையாகிய வாகாசம், சூரியன் ப்ருமஹத்தின்கண், வாயு பிராணன், உபாஸகனுடைய மத்திய தேஹமே பரமாத்வாவின் மத்தியதேஹம் இவனுடையவஸ்தியே அவனுக்குஜலம், பூமியே அவனுக்குபாதம், இப்படி தனது தேஹத்தையே பரமாத்வாவின் சரீரமாக தியானித்து இருதயகமலத்திலிருக்கப்பட்டவக்கனி, கார்ஹபத்தியம், மனதிலிருக்கப்பட்டது அன்வாஹாரியம், முகத்திலிருக்கப்பட்டது ஆஹவனீயம், பிராணஹாதி ஜஹாதி என்று இப்படிக்கு உபாஸிக்கக்கடவனென்றவாறு. ()

அப்யவனெகாநவீஸஃவணஃ.

தடிஉஹவ்யுயதூதமெவதெஜாஸீயந் ஸயாஃ ப்ராஸரிதூதாஹுதி0 ஜஹாயாதாஹுயாதாநாநா யஸூரெஹகிபாண ஸ்யவதி || க || ப்ராணெதூவதிவக்ஷு ஸ்யவதி வக்ஷுஷி தூவதிதூர ஹிதூவதிவ்யவதிதூர ஹிதூவதிவ்யவதி ஸ்யவதிஹிதூவதிதூரம் யதீய ஹிதூவதிதூராயிதிஷத தூத தூவதிதஸ்யுதூதாநா தூதவி0 தூவதிவ்யுஜயாவஸாஸிரஹாஷெநகெஜஸாஸுஹவரவெநதி ||

ஸ0-ரா—தனக்கு புஜிப்பதற்கு சித்தமான வன்னத்தை முதலில் பிராணயஸ்வஹாவென்ற புஜித்தால் பிராணனும் கண்ணும் சூரியனும் சுவர்க்கமும் திருப்தி அடைகின்றன. இவைகள் அசேதனங்களாகையாலே இவைகளுக்கந்தர்யாமியான தேவதை திருப்தி அடைகிற தென்று அர்த்தம். அதனால் உபாஸகனுக்கு பசுபதநதநதான்யாதிருண்டாகின்றன அத்தால்இவன் திருப்தி யடைகிறான் என்றவாறு.

சுபலி.ஸ்.உணர்.

சுரயாஸ்தீத்யாஜுஹ்யாதாம் ஜுஹ்யாபூதா நாயவாஹெதி
 வரநஸூபுதி || ௧ || வரநெதுவதிஸுராதம் துபுதி
 ஸுரெதுவதிவநாஸூபுதிவநலேதிதுபுதிவிஸு
 வுதிதிசு துபுதிதீஷயதிநுதிஸு வநாஸா யிதிஷுதிதது
 வுதி தஸுரநுதுபுதி ப்ரஜயவஸாஸிரஹாஹெதி
 தெஜஸாஸுஹவாவெநெதி || ௨ ||

ஸர-ரா—யாவனெருவன் வியானை ஸ்வாஹாவென்று இரண்டாவது ஆதிகா
திசெய்கிறானே அதனாலே வியானையுமும் சரோத்திரமும் சந்திரனும் திக்கும் தி
ருப்பி அடைகிறார்கள். மீத்ததர்க்கு அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம்.

சுபிரவண கவிஞர்: பன்னாள்,

சுயபாந்தீயாம் ஜஹ்யாதாம் ஜஹ்யாடி வாநாயஸூஹெ
 த்வாந ஸ்வபுகீ || ௧ || சுபாநெதுவபுதிவாக்ருவபுகீ வாஸி
 துவபுந்நிராஜி ஸ்வபுகுமளதுவபுகீ ப்யுயிலிதுவபுகீ ப்யுயி
 வபாம் துவபுந்நிராபகிவபயிலீ யாஸிஸாயிஷுத ஸதுவபுகித
 ஸிரநுதுவபி துவபுகிபுஜயாவஸாஸிராநா டெநகெஜஸா
 ஸஹவாஸெநகி || ௨ ||

ஸா-ரா—அபாயவாஸவாநதரென்று செய்யப்பட்ட மூன்றாவதாஹுதியாளே அயர்னவாயுவும் உாக்கும் அக்னியும் பூமியும் திருப்தி அடைகிறது. மந்தவை ஸ்பஷ்டம்.

சுயஜி.வி.பா:வண:

[illegible]

ஸு-ர-ஸுமாணுயஸ்வாஸூவென்று செய்யப்பட்ட நான்காவதானகியாஸு
ஸுமான்வாயுயும் மனதும் மேகமும் மின்னலும் திருப்தி அடைகிறது, இந்ததுஸ்ப
ஷ்டம்.

சுழித் தொழில்:வண.

சுயயாவஞ்சீர்ஹுயதாஹுயாடிதாநாயஸாஹைது
தாநஸுயவதி || ௧ || உதாதெதுவதிவாயுஸுயவதிவாயளது

யபாவொடுக்கெநவொஹிணிநாவூடுவொஹியவிஜ்ஜத்
ஸுரூபாநாரீணவிகாரொநாரிபெயங்குஷூயவரிதெ
வஸத்யம் || ௫ ||

யபாவொடுக்கெநநவநிக்யுத நெநவூடுகாஷூயஸாவி
ஜ்ஜாத் ஸுரூபாநாரீணவிகாரொநாரிபெயங்குஷூயவரிதெ
வஸத்யம் வாவத் வொரூபவ ஸுரூபொஸாவதீதி || ௬ ||

ஸ௦-ரா—எப்படியானால் உலகத்தில் ஒருமிருத் பின்டமரியப்பட்டமாதிரத்தி
னால் கரகம் கலசம் முதலான மிருத்திரவிஷயங்களையாவும் அறியப்பட்டதாகுமோ
ஒரு கவர்ணபின்ட மறியப்பட்டமாதிரத்தால் அதன் விகாரமாகிய வளயருண்டல
முதலாகிய வாரணங்கள் கவர்ணமென்றே அறியப்படுகிறதானோ, ஒரு அயபின்
டமறியப்பட்டமாதிரத்தினால் அதன் விகாரமானவைகளைல்லாம் அபிண்டமென்
தே அறியப்படுகிறதானோ அப்படியாகிறது அந்த ஆதேசம் அப்படி காரணகாரிய
ங்கள் ஒருவையப்பட்டிருத்தால் விவகாரபேதத்துக்குகாரணமென்னென்றில் காம
ரூபபேதங்கள் மிருத்தங்கள். என்றே பரமார்த்தமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

நவெநவநுஹையவஸவஸதடிவெலிஷுரூபுஷு தடிவெலிஷுரூபு
நுகபடுநா வக்யுநிதிஹவாத் வஸவடுவதடிவீதி திதயாவொ
டுக்கிவொவாவ || ௭ ||

ஸ௦-பா—இப்படிதகப்பனும் சொல்லப்பட்ட சுவேதகேதுவை சொல்லுகி
றார். பூஜ்பங்களான என்னுடைய ஆசாரியர்கள் அந்த ஆதேசவஸ்தவை, அறிய
வில்லை என்று கான் எண்ணுகிறேன் அப்படி அறித்திருத்தால் குணவானுயம்பத்தனாய்
மிருத்தித எனக்கு அந்த ஆதேசத்தை அவர்கள் ஏன்சொல்லமாட்டார்கள். ஆகையா
ல் கீர் எனக்கு என்னுடைய சொல்ல வேணுமென்ற பிரார்த்திக்கப்பட்ட தகப்பன் அப்
படியே சொல்லுகிறேனென்று பதில் சொன்னார். (௭)

* சுபலிதீயாவணா. *

அவதாரிகை.

ஸ௦—அனேகாவஸ்தைகளுடன் இப்பொழுதுகாணப்படுகிற உலகத்திற்கு
சம்மாதிரத்துவத்தை பிரதிபாதிக்கிறார்.

ரா—முன்சொல்லப்பட்ட ஒருவஸ்த அறியப்பட்ட மாதிரத்தால் எல்லா
வஸ்துக்களும் அறியப்படுகின்றன என்ற விஷயத்தை சமர்த்திக்கிற தர்க்காக பிரு
ம்மைக்காரணத்துவத்தை பிரதிபாதிக்கிறார்.

வடுவொடுக்கெநவூடுக ரூபிபடுகெடுவாழிதீயாங்கெடுகருஹ
நவடுவெடுகருஹிபடுகெடுவாழிதீயா தவூடுவஸதஸுஜாயத | ௮ |
கா.தஸுவூடுவொடுக்கெடுவாழிதீயா வூடுகிவொவாவகபடுவஸதஸுஜாயத
தெதிவடுவூடுவ வூடுகெடுவாழிதீயா || ௯ ||

ஸ௦-ரா—காம ரூபகரியைகளுடன் காணப்படுகிற இந்தவஸ்துக்கள் ஒருவரு
க்கு பூர்வகாலத்தில் ஏதரூபங்களாய் ஸஹகாரிகாதனாகத்தரஹிதங்களாய் கெவல்
சபத பூதநிமாதிரவிஷயங்களாயிருக்கின்றன. அந்த வஸ்து நிருபண்விஷயத்தில்
ஸெபனத்தர்கள் அபாவமாதிரமே உள்ளது அதிசிறந்த முகடி முண்டாபிதது
என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த பேதம்—பரமபேதத்தை பிரதிபாதிக்கிறார். (௯)

ஸ0-ரா—அனேகாவஸ்தைகளுடன் கூடின இந்த உலகம் ஸிருஷ்டிக்கு பிராத
காலத்தில் அவஸ்தா சூன்னியமாய் ஏகரூபமாயிருந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள். (க)

ஸ0-பா—பெணத்தபகூத்தை உபநிபதித்து நிரசித்து தன்மத்தைச் சொல்
லுகிறார். உராய் சுவேதகேதவே எந்தபிரமாணத்தால் அசுத்த சப்தவாச்சியமான
இயல்புமை என்பதென வஸ்துவிலிருந்து சத் சப்தவாச்சியமான உலகமுண்டாயிற்றெ
ன்பது எப்படி சங்கதமாகும். ஆகையால் ஸிருஷ்டிக்கு பிராதக்காலத்தில் சச்சப்த
வாச்சியமாயேயிருந்தது. (உ)

ரா-பா—கைவாலிகமதத்தை நிரசித்து ஸ்வமதத்தை உலஹோரம் பண்ணு
கிறார் அதனே இதுவென்கிற பிரத்தியக்ஷவிருத்தம் வருகிறபடியால் அவித்தியமான
மான நிரவியத்தற்கு உத்தபதி உண்டாகிறதென்பது எந்தபிரமாணத்தால்சேரும்
ஆகையால் இந்த ஜகத்து பூர்வம்சச்சப்தவாச்சிமாயேயிருந்தது. (உ)

தவெடிசு தவஹுஸ்யூரம் ப்ரஜாயெபெதி தவதவஜாஉஸ்யஜத
தெஜ வௌசு தவஹுஸ்யூரம் ப்ரஜாயெபெதி தவவாஉஸ்யஜத த
ஸாடிசு தவஸொவதி ஸ்ரெடிதவவாஉஸ்யஜத ஜஸவஸவதவயூ
வொஜாயதெ || ௩ ||

ஸ0-ரா—அந்த ஸத்தப்த வாச்சியமானது நான் பஹுவாகக்கடவேன் அதற்
காக தேஜோபந்நாதி சரீரவிலிஷ்டித்தது தேஜச்சரீரகனாகிய பாமாந்மாபஹுவாக
க்கடவேனென்று சங்கல்பித்து, ஜஸங்களை ஸிருஷ்டித்ததாகையால் தேசத்திலே
யும் காலத்திலேயும் புருஷன் தக்கியாயும் சுவேதயுத்தனாயும் ஆகிறான். அந்நவ ஜ
ஸங்கள் அக்கினிகாரியங்கள். (க)

தாருவவௌசு தவஹுஸ்யூரம் ப்ரஜாயெபெதி தா ஸஸவஸு
ஜததவாடிசு தவவர ஸ திதவெவஸவியிஷ்டிஹாவஸதயு ஸுஸவஸத
புஸாடிசு ஜாயதெ || ௪ ||

ஸ0-ரா—மூன்போல் ஜலகாரமானஸீத்சப்த வாச்சியம் நாம் பஹுவாகக்கட
வேம் அதற்காக உண்டாகக்கடவேம் என்ற சங்கல்பித்து அந்த ஜஸங்கள் பிரு
தவியை உண்டபண்ணினான். ஆகையால் யாதொருதேசத்தில் வஸருண்டாகிறதோ
அவையித்திலேயே அன்னசப்தவாச்சியமானதில் ஏகதேசமான விரிவிறிமுதலானது
கள் பிருதவி அதிகமாக உண்டாகிறது. ஆகையால் ஜஸத்தில் கின்றம், பிருதவி
உண்டாகிறது. (ச)

ஸப்தயுதீயவஸூ.

தெவஹுவெஷ்டா ஹதகாநாதினெயுஸஸீஜாதி ஹவதூரண
ஜகீவஸ்தி || ௧ ||

ஸ0-ரா—ஜீவாவீஷ்டங்களான பகுவியதி பூதவாஸுக்கு காரணங்கள் ஆண்ட
ஜெமின்தம் ஜீவஜெமின்தம் மூன்று வகையாகப்பட்டிருக்கின்றன. (க)

மஹாபூதவாஸான அசேதனங்களுக்கு ப்ரும்மகாரியத்துவத்தைச் சொல்லி ஜீவ
வீஷ்டங்களான பெணதிகைகளுக்கும் ப்ரும்மகாரியத்துவமேயுள்ளதென்று ப்ரும
மகாரியத்துவத்தையே பிரதிபாதிக்கிறது.

சூரபதி தர்மபூரணியுடைய தூதராய் வந்தவனிடமிருந்து
தந்திரமாய் பொருத்தவழியில் தப்பிவந்தவனிடமிருந்து

பேரரசு-புதுவடை பாகம் பண்ணப்பட்டது என்பதன் மூன்று திசை-மூன்று
பேரஸ் இரிகாப்பட்டுக்கின்றன. அவைகளில் ஸ்தலநாமச்சம்முத்திரமாதவும் மத்திய
பாகம் ஸோதரிதமாதவும் சூக்யம்பாகம் பிராணனாகவும் ஆகின்றது. (2)

[illegible]

100-ஈ—முன்போல் பிரிக்கப்பட்ட தெஜோனுடைய ஸ்தலம்சம் அஸ்தியா கவும் மந்தியமாம்சம் தாதுவிசேஷமாகவும் சூக்ஷ்மம்சம் வாகித்திரிய -மாகவும் ஆனதனை. (க)

கனியத் துறியொழிந்த சூவாரிபு: பூணவெஜொழிவாழி
திறல்ப வனவிராமவாது விஜயபவசித்தபாவொழித்தொவாது

பாடலா—கேவலான்னத்தையேபுஜித்திர எலிமுதலான ஜுத்துக்களுக்கும்வாசித்திரியமும்பிரானவாபுலிருத்திரபடியாலும் ஜலமாதிரித்தையே புஜித்திர மதஸ்யம்முதலான ஜுத்துக்கும் கொவாசித்திரியங்கள்காணப்படுகின்றன. தெஜுச்சுத்தவாச்சியமானிருத்தலுக்கிரபுஜித்திரஜனங்களுக்கு மகஸ்ஸமும் பிறுணனும்இருத்திரபடியாலும் மனஸ்ஸமும் அன்னமயமென்னும் பிறுணன் ஜலமயமென்னும் வாக்குதேஜோமயமென்றும் எப்படி சொல்லப்படும் என்று சங்கைபண்ணக்கூடாது. எல்லாம் திருவீருத்திரதமையால் எல்லாவற்றிலும் எல்லாவஸ்துக்களும் சேர்ந்திருத்திரபடியால், என்று உத்திரம் சொல்லி ஆச்சுவாசிப்பிக்கப்பட்ட குமாரன் மதபடியும் பூஜ்ஜியலாயிருக்கப்பட்ட கீர் எனக்கு அன்னக்யாதிகளை தெரியப்படுத்த வேணும் என்று கேட்ட உத்தரம் சொன்னார்.

சுயவழிவழிவணர்.

உய்யவொழியெய்தோநலயெயொண்ணீ ரோவனயுடனொழிவுகிதந
யிரவகி || க ||

வரவென வொன்றி னவையு முயிரை நயவு பொருளிராவு நயவு
 திருநெல்வதி | ௨ |

சுவாமி ஸ்வாமி விபரிதநாதம் பெருமான் ஸ்வாமி ஸ்வாமி
திருவருளினார் || ௩ ||

தென்னாற்காசியிலுள்ள தலையாழியிலுள்ள அழகிய
வாழ்க்கை || ௪ ||

சுதந்திர அறிவுரைக்கே தகுபவரையே பூரணவெள்ளையிவ்வாறாகி
வாய்வாய்வோ ஸுதந்திர விஜயபுரத்தி தழுவொடுக்கி கொவ்வாவாறு

ஸா-ரா—கண்டியப்பட்டதரினாடைய ருஷமாச்சம் மேலே கிளம்பி கவனித பாவத்தைபடைத்த திருதமாநிரோ அப்படியே புறிக்கப்பட்ட அன்னத்தினுடைய ருஷமாச்சம் மனஸ்ஸாக் ஆகிறது அதபோல் பாணம் பண்ணப்பட்ட ஜலக் களிநுடைய ருஷமாச்சம் பிராணனுக் காகிறது, அதபோலவே புறிக்கப்பட்ட திருத்தை காரிகணுடைய ருஷமாச்சம் காரித்திரியமாகிறது. மனம் பிராணதிகள் அன்னமாதிகள் என்றெ விஷயத்தில் வேறொரு திருஷ்டாந்தத்தால் சொல்ல வேண்டுமென்ற சங்கையில் சமாதானம் சொல்லுகிறா. (க-உ-ஈ-ச)

அபலவாழைவண்.

வெடாபுரகருவொரிபு-ரா-ஷைவாஹாநிராசீ: காரிவா: விவாவாழை: பூரணாநவிவதொவிவெதுததுதி. 1 க ||

ஸா-ரா—புருஷன் அன்னரசத்தால் உண்பண்ணப்பட்டும் பதினைந்துவிதமா கப்பார்க்கப்பட்டு மிருக்கிற சத்தி என்றிகலகணையுடையவன், அதில் பதினைத்தினங்கள் புசிக்கவேண்டிய நிலை. இவையறியமேணுமானால் இஷ்டப்படிக்கி ஜலக்களை பாணம் பண்ணவேணும் ஜலமயமாகிய பிராணன் கசிக்கமாட்டாது, என்ற உத்தரவு சர் சொன்னார். (க)

வலவாழைபுரகருவொரிபு-ரா-ஷைவாஹாநிராசீ: காரிவா: விவாவாழை: பூரணாநவிவதொவிவெதுததுதி. 1 க ||

ஸா-ரா—மனத்தினுடைய அன்னமயத்தவத்தை அறிவதற்காக பதினைத்தினங்கள் புறிக்கவில்லை. பதினாறுவது தினத்தில் தகப்பனிடம்சென்று கான் என்சொல்லுகிறது என்று சுவேதகேதுவால் சொல்லப்பட்ட பிராவானர், கீழன் அத்தியயனம் பண்ணிய ருக் பஜய ஸ்ணாம வேதங்களை படியாய் என்று சொல்ல எண்க்கு ஒன்றும் தோற்றவில்லை என்று சொன்னார். (உ)

ததவொவாவாயபுரவொரிபு-ரா-ஷைவாஹாநிராசீ: காரிவா: விவாவாழை: பூரணாநவிவதொவிவெதுததுதி. 1 க ||

ஸா-ரா—வாராய் சுவேதகேதுவே அதற்கு காரணம்தெரித்துகொள்; உலகத்தில் டிகதப்பரிமாணமுடையதாயும் கட்டைகளால் ஜுவலிக்கப்பட்டு மிருக்கிற அக்கிவினுடைய தீத்தியோதப்பரி மாணமான ஒருதண்டல் சேவித்த அனேகவஸ்துக்களை எப்படிதவிக்கமாட்டாதே; அப்படியே அன்னங்களால் விருத்தியடையப்பட்டபதினாறுவிதங்களான மனத்தினுடைய அம்சங்களில் பதினைந்து அம்சங்கள் கழிவித்த ஒரு அம்சம்மிருத்தது. அதனால் வேதங்கள் தோன்றவில்லை புறித்தபிறகு சமஸ்தவேதங்களைய் மறியப்போகியும் என்று மனைப்பார்த்த பிரர் சொன்னார். (ஈ)

வலவாழைபுரவொரிபு-ரா-ஷைவாஹாநிராசீ: காரிவா: விவாவாழை: பூரணாநவிவதொவிவெதுததுதி. 1 க ||

ஸா-ரா—இப்படி சுவேதகேதுவென்பவன் தகப்பனாக சொல்லப்பட்டிருக்கிற தகப்பனிடம் சென்று, தகப்பனாக் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு வந்த பதில்களைத் திருக்கணப்படுத்த தகப்பனர் சொல்லுகிறார். (ஈ)

[illegible][illegible]

வனவந் லொரூதெஷொயஸ் நாம் கலாடுகாகலாதிபிஷா
ஸரிதாவனெ நாபஸரிஹிதாபுராஜாதீதெபந்தவி-லெஷாத நம
வஸுண்பந் கபிலொரூத குவொரியம் பூணவெஷொரியவாயித்
தாரொ விஜால்திவிஜால்தி ! சு !

புரட்சி—அப்படியே பதினாறு விதமாகிய மண்ணிலுடைய அம்சங்களில் ஒரு அம்சம் அண்ணத்தால் விஞ்ஞதிலுடையப்பட்டு தண்ணியிட்டுச் செய்த கொள்கைதான் சமீபத்தில் நடைபெற்றது. அதனால் எல்லாவகைகளையும் வழிகிட்டுவது ஆகையால் மக்களிடையேயும் திருநாமத்தினைத் தருபவருடைய உபதேசத்தால் கருதத்தெவ்வாறியுபத்தியின் தெரிந்து கொண்டார். (5)

அபரகாஷி:வண:

அவதாரமாக.

ஒருவனது அறியப்பட்ட மாதத்தால் கணியாகத்தக்கதும் அறியப்படும் ஏன்
 றெலியாகத்தக்க ஸதாபகம்பண்ணுவதற்கு தேஜோபன்னகளுக்கு பதார்த்தங்கா
 ஸதாபகத்தொகையி் தேவையுண்டதற்கு அதைச்சொல்கிறார்.

[illegible]

1909-10-உத்தராகண்டப்பவர் ஸ்ரீமதே தேவஜன்மிற மகிஷாசுரபாக்ஷி சிவசு-
பித தனக்கய தெரிந்துகொள் சன்முகொக்து. எப்போது பருகாயப்பதேவதை
யோடு ஏழுகுதயய் ஸயக்கை அடைகிறதே அப்பொழுது திவ்யசுதே கென்மிக
தன் ஸயப்பிடு என்கிற நாமக்கதர்சொல்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கீழ்க்கண்ட வினாக்களைத் தயவுசெய்து பதிலளிப்பாரா:

மேலும் கட்டப்பட்டுள்ளதும் கீழ்க்கண்டிருக்கிறது.

[illegible][illegible]

1980-81-ஆகிய ஆண்டில் தலைத்தேறியே கீழ்க்காணியாகியுள்ளதால் தந்தை தாய் ஆகியவர்களால் புகிச்சேறுமென்ற இச்சை பிரபலமாகிய பாரம்பரிய வேறுமென்ற இச்சை, எப்பொழுது புகுமுகம் புகிக்கப்பட்ட கடினமான அனைத்தும் புகியுண்டப்பட்ட துன்பங்கள் சரஸ்வதி பரிணயிப்பிடுகின்றனவே! அப்பொழுது புகிக்கவேண்டுமென்ற இச்சை உண்டாகிறது, அதனால் அவ்வெண்ணெய்க்குள் அகில உலகம் செல்லுகிறார்கள். பச்சையக்கண்ணி போதின இடையாண்டுகளே கோதுமையென்றும் அல்லபராதனாக்கு அல்லலாய்வு என்றும் அசாதுக்கு புகுமுகம் என்றும் போகின்றன. மேல்நிலைத்துக்கு அசுரையென்ற வெண்ணெய்க்குண்டும் பிச்செய்கை எப்பொழுது ஐயுண்டாகிய ருபபந்தத்தை அடையப்பட்ட அனந்தராக சரஸ்வதியை மகாரிபும் அஞ்சும்போல் உண்டாகிறது. அதனால் சரீரம் ஸகரணம். (க)

தவறுகிறதெல்லா னாடிநா னாடிவெவ்வொவொரோடுநெ
தபாண்டிதா பொருகிறிதாதி பொருபாண்டெதெதொருகிறி
வெதொருவொருபாண்டெதவநதெதிறிவநதெதொருவொருபாண்டெத
நாடிபுராணாடியதநாலதநிஷா : ௪ ||

தேவாலயம் சொலிக்கப்பட்டு சரீரமாய் பரிணமித்த சரீரம் அருமாமரணம்
தான் அதில் காட்டிய வேறொரு காரணம் சொல்லப்படவேண்டும் என்கிற சாஸகரின்
சொல்லுகிறார்.

மு-0-ர-ச-சீர்ததக்கு அன்னமே காரணமென்று வேரொருகாணயினால் அன்னமும் அங்குயம்போல் காலியமாக்தால் அதற்கு இலம் காரணம் இலமும் காலியமாக்தால் அதற்கு தேஜஸை காரணம் அதவும் காலியமாக்தால் அதற்கு பரிமாந்தர காரணமென்ற அறிவலும், இலகலகல் சாசரங்களுக்கு உத்பாதகமென்றும் அதாரமென்றும் ஸபலேதலென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. (ச)

ஊயவெகு தபு-ராஷாஸிவாலதிநாதேஜ ஸ்வததிசுநய
கெ தபுமொநாயொழூநாயவ-ராஷநாயஉக்யலம் கதெ
தபுமொநாயொழூநாயவ-ராஷநாயஉக்யலம் கதெ
தபுமொநாயொழூநாயவ-ராஷநாயஉக்யலம் கதெ

மாண்புமிகு உறுப்பினர்: பஞ்சாபுப் பாகிஸ்தான் பகுதிக்கு எதிராக எல்லா உறுப்பினர்களும் ஒன்றுபட்டு நிற்க வேண்டும். அப்போது பாகிஸ்தான் பகுதிக்கு எதிராக எல்லா உறுப்பினர்களும் ஒன்றுபட்டு நிற்க வேண்டும். அப்போது பாகிஸ்தான் பகுதிக்கு எதிராக எல்லா உறுப்பினர்களும் ஒன்றுபட்டு நிற்க வேண்டும்.

வயவனவெஷாணெடுதெதாதுபிடித் வுராக்ஷுநுத் வுருத்ரா
தகூரிலி மெககெகொஹதிவலயவனவ ராமவாநு விஜாவபகிதித
பாவொடுகுதிவொவாவு || ௪ ||

அவதாரிகை—உலகத்தில் ஜனங்கள் சுகப்தி காலத்திலும் மரணகாலத்திலும்
ப்ரளயகாலத்திலும் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்ந்து, பிறகுசேர்தோமென்ற அ
ரிவு இல்லாமலக்கு ஒரு உதாஹரணம் சொல்லுகிறார்.

ஸ0-ரா—உலகத்தில் வண்டிகள் எப்படி நானுதேசங்களி லிருக்கிற மரங்களோ
டைய புஷ்பரஸங்களைக்கொண்டுவந்து அவைகளுக்கு மதுபாகத்தை உண்டுபண்ணு
கின்றன. அந்தரஸங்கள் மதுபாகத்தால் ஏகே பூக்களாய் பிறகு நான்மரத்து லுட
யரஸமென்னும் பெலாமரத்தனுடைய ரஸமென்னும் தங்களுடைய ஸ்வருபத்தை
தெரிந்துக்கொள்வதற்கு அஸமர்த்தங்களோ இப்படி. ஏஜீவர்த்தங்கள் கஷாப்தி
காலாதிகளில் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்த்தபிறகு நாம் சேர்த்தோமென்று தெரிந்
துக்கொள்கிறதில்லை ஜந்துக்கள் கஷாப்திபூர்வகாலத்தில் எந்துதந்த தேஹாபிமாநி
களாயிருந்ததுகளோ ஸுஷாப்திக்கி பிற்காலத்திலும் அந்தந்த தேஹாபிமாநிகளாய்
லாண் வ்யாக்ரமென்றும் ஸிம்ஹமென்றும், நான்சென்றாய் என்றும் வராமென்று
ம் திடமென்றும் பகிர்வென்றும் அம்சமென்றும் மசகமென்றும் அபிமாநத்துடன்
இருக்கின்ற, அந்தஸ்சப்தவாச்யமானபரமாத்மா அனுஸ்வரூபியாய் சராசரங்களுக்கு
காரணமானபடியால் கீ அவனுக்கு சரீரபூதனென்று சொல்ல அப்பொழுதுஸ்வே
தகேது என்பவன் தகப்பணப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். அநாவது ஒரு மதுஷ்யன்
தன்னுடைய வீட்டிலிருந்து வருகிறேனென்று சொல்லுகிறார்போல், நான் பரமாத்
மாவினிடத்திலிருந்து வருகிறேனென்று சொல்லக்கூடான்றதில்லை. ஆகையால் வே
றொரு உதாஹரணம் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

கயபுரஸிவணா.

ஐராவொடுகுடிநடுவாஸாதுபுஷுடுவெ வுராக்ஷுநுத்
வாஸாடுகுடிநடுவொவியனி ஸாடுகுடிவனவவனி காயபாதது
நவிடாபிபிஹிஸிபிஹிஸி || ௧ ||

வனவடுவவவாவொடுகுடிவாஸாதுபுஜாவதகூமடுநவிடாஸுத
கூமவாபிஹித ஐஹவொவொவாவாவித் வொவாவொவொவாவொ
வொவாவிடுவொவாவதவொவாவித் வொவாவிடுவொவாவொவொவாவிடுவொவாவி
தொவாவா || ௨ ||

வயவனவெஷாணெடுதெதாதுபிடித் வுராக்ஷுநுத் வுருத்ரா
தகூரிலிமெககெகொஹதிவலயவனவ ராமவாநுவிஜாவபகிதித
பாவொடுகுதிவொவாவு || ௧ ||

ஸ0-ரா—உலகத்தில் கண்க முதலான அதிகன் மார்க்கத்தால் புறப்பட்டு ஸமுத்
திரத்தை அடைந்த பிறகு மேகங்களால் பரப்ரம் பானம்பண்ணப்பட்டு பூயி

[illegible]

ஸபவனவொடணெடுதொழிநீர் வரஹதகடுத் ஸகூதா
தகூநெடுவெதகெகொ ஐதிலையவனவிரஹவாநுவிஜாபயகிதிதொ
வொடுதிவொவாஹ||

அவதாரிகை—உலகத்தில் ஒருவஸ்து ஒருபாகாரமாம் காணப்படாமல் வே
றொருசீதியாய்க் காணப்படுமென்கிற விஷயத்தில் உதாஹரணம் சொல்லுகிறார்.

ஸர-தா—வாராய் சீவெத்கேதுவே ராச்சியில் சலத்திலவணத்தைசேர்த்து
கானவயில் என்னுடைய சமீபத்துக்குவரவேணுமென்றுசொல்ல அப்படியேசெய்து
தகப்பனாருடைய ஸமீபத்துக்குவர தகப்பன் அந்தவணத்தைக் கொண்டுவரவேணு
மென்றுசொல்ல, அவன் சலத்திலவணத்தை தேடிப்பார்க்க அப்பொழுது ஸவன
ஜலத்திலிலிகமாய் கண்ணுக்கும் கைக்கும் அகப்படவில்லையென்று தகப்பன் சொல்
லுகிறார். இப்படியே வாதாக்கம்வரூபம் அறியவும்.

ஸ0-ர-இப்படி கையாலும் கண்ணாலும் அறியப்பட்டதலவணம்வேறொருஉபாயத் தால் அறியப்படுகிற ப்ரகாரத்தைச்சொல்லுகிறார். இலத்திறுடைய அடிபாகத்திலும் மத்தியபாகத்திலும் ஆக்ரபாகத்திலும் இலத்தை யெடுத்த பானம் பண்ணி அது எந்தவிதமாயிருக்கிறதென்று கேட்ட அப்பொழுது வணமாயிருக்கிறதென்று சொல்ல அதை உத்தாலகனாகேட்டு எப்படி இலத்திலிருக்கிற வணம் கண்ணனுக்கு விஷயமாகிறதில்லையே அப்படியே எந்தாவரஜங்கமங்களில் ஆத்தர்யாயியாயிருக்கிற பரதேவதை ஆசார்யோபதேச ஸாஸ்த்ரங்களைவிட்டு சஷ்டரூபி இந்திரியங்க ளுக்கு விஷயமாகாதென்று சொல்ல அப்பொழுது ச்வேதகேது என்பவன் ஸச் சப்தவாச்சியமான பரதேவதை எந்த உபாயத்தால் காணப்படுகிறதோ, அதை உதாரணத்தால் தெரியப்படுத்தவேணுமென்று பிரார்த்திக்கச் சொல்லுகிறார்.

சுயுத்தமாயுட்பாடுவண்

பயாவொழிவாருஷம்மனாரொழொடவிநழுகா ரீதியந்த
தொதிநவவியுநெதுயா தகுபுரொஷாடியராஜா பூஷா
தாவிநழுகா குந்தொயிநழுகொவிவாஷம் || ௧ ||

தலையுயரணி நடைநட்புரி அறிவுமுதுபாடு தாழிசம்மநீர்
 ணதாழிசம்புஜெதி ஸத்ராஜிதாழிபுது வஸிதொடுபாவிம்
 பாராநெவொவஸம்படு தெவெவெஹா வாருவாது வாரா
 ஷொவெததலு தாவடுவரிர். பாவணவிஜொடுபு ஸம்புதி
 றதி || ௨ ||

வயவனவெஷாணெடுகடாதுழிடிந் ஸுரூகதூதந் ஸுருதூ
தகூலிவி ஸுதகெகெதா உதிவலயவனவராமவாநிஜரவயகிதி
யாவொடுகிவொவாவ || ௩ ||

ஸு-ரா—எப்படி உலகத்தில் ஒருமதஷயன் திருடன் கண்களைக்கட்டி தேச
த்திவிருந்த அன்பத்துக்குக் கொண்டுபோய் சகரலிதமான ஸ்தலத்தில் விட அப்
பொழுது அந்த மனுஷயன் திக்ப்ரம்மத்தை அடைந்து காலுழலுகளிலும் பார்த்து
என்ன திருடன் கண்களை கட்டி சகரலிதமான ஸ்தலத்தில் விட்டானென்று சொ
தித்த பிறகு தயாலுவான ஒரு புருஷனால் பந்தத்தில் நின்று விடப்பட்டு உன்னு
டையதேசம் உத்தாபாகத்திவிருக்கிறது அந்தமார்க்கத்தில்வி போனால் ஸ்வதேச
த்தை அடையலாமென்று சொல்லப்பட்டு அப்படியெல்லாதேசத்தை அடைந்து
சுகாதிகளை அதுபவிக்கிறப்போல் சேதநர்கள் கர்மங்களாகிற பாசங்களாகட்டப்
பட்டு சம்சாரபாதையே அதுபவிக்கிற காலத்தில் பரமாத்மாவினுடைய அது
க்ரஹத்தால் நல்ல ஆசாரியனை அடைந்து அவருடையஉபதேசத்தால் ஸ்வஸ்ரூப
ங்களையும் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் அதுஸ்திக்கிறார்களோ அப்பொழுது சரீர
விமோசனகாலத்தில் ப்ரமாத்மாவை அடைகின்றன சரீரம்போன பிறகு ஜீவாத்மா
க்கள் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைகின்றன என்கிறவிஷயம் தேஹமே ஆத்மா
வென்கிற அபிமானம் சரீரமுள்ளதன்மையுமிருக்கிறபடியால் எப்படி ஸங்கதமாகும்
என்கிற சங்கைக்கு ஸமாதானம்சொல்லுகிறார்.

சுபவஹுடிஸுவண:

வாஸுஷந் ஸொடுஜாவதாவிந்ஜாதய: வாஸுவாஸுதஜா
நாவிரிஜாநாவிரிதிதஸ்யபாவஹவாஜ்நலிஸுவடிதெநிந:ப்ரா
ணெபூணவெஜலிதெஜ: வாஸுரூபெவதாயாந்தாவஜாநாதி || ௧ ||

சுபயடாஸுரூபநலி ஸுவடிதெநிந:ப்ராணெபூணவெ
ஜலிதெஜவாஸுரூபெவதாயாந்நஜாநாதி || ௨ ||

வயவனவெஷாணெடுகடாதுழிடிந் ஸுரூகதூதந் ஸுருதூ
தகூலிவிஸுதகெகெதா உதிவலயவனவராமவாநிஜரவயகிதி
யாவொடுகிவொவாவ || ௩ ||

ஸு-ரா—மாணபாதையை அதுபவிக்கிற புருஷனை தன்னுடைய பந்துக்கள்
ஸமீபத்துக்கு வந்து என்னை நீ தெரிந்துகொள்ளுகிறாயா என்று சுற்றிக்கொண்ட
சமயத்தில் எதுவரையில் வாக்கம்மத்திலும்வந்து ப்ராணனிடத்திலும் ப்ராணன்
தேஜஸ்ஸும் தேஜஸ் பரதேவதைனிடத்திலும் அதுவரையில் தெரிந்துகொள்ளு
கிறான். ஸச்சப்தவாச்யமான பரதேவதையை வாங்கிதிரியும் மகோமார்க்கத்தால் அ
டைகிறதோ அப்பொழுது புருஷன்ஒன்றையும் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை உலகத்
தில் சகலங்களுக்குதேஹமே ஆத்மாஎன்கிற அபிஸந்தாகத்தால் அகர்த்தம் வருகிறதும்
ஸாதாத்தமகவாயி சந்தாகத்தால்புருஷார்த்தப்ரப்தியுண்டாகிறது என்கிறவிஷயத்தை
உதாஹரணத்தால் தெரிவப்படுத்தவேணுமென்று கேட்கச்சொல்லுகிறார்.

கயவொபஸாவண:

வாநாஷநீ வொரெஜாதஹஸ்யுஷீ தரீநயந்ஜுவஹாரீஸ
லெயகீகாரீ தரஸுரெஸ்தவகெதிலபஜிதவ்யுகரொஹவதிததவ
வாநுதரீதரீநா காருதெலொதநுதாஹிலெநுதநுதெநாதர
நரீகரொபவரஸுந்த வுபுதிமுஹாதிஸாஹுகெதயஹநுதெ

கயபஜி தவ்யுகரொஹவதிதத வாவஸாதரீதரீநாநகாருதெ
ஸஸாதரீஹிலெபஸுதெ நாதரீநரீகயபவரஸுந்த வுபுதி
முஹாதிஸாதஹுகெதயரீவுதெ: ௨ ||

ஸயபாதநுநரீஹுகெததரீதரீநாநுஷீநீ ஸுந்ததநீ வ
சுதாதகரீஸிஸுதகெதெதா உதிதபாஸுவிஜஜாவிதி விஜஜாவிதி ||

ஸ0-ரஹுலகத்திவ்ஒருபுருஷன் என்னுடைய வீட்டில் நானுடன் பிரவேசித்த சிவன்
தொண்டு போனான் என்று சொல்ல, அப்பொழுது ராசபடர்கள் ஒருவனிடத்தில்
ஸம்சயப்பட்டு அவனை பிடித்துக்கொண்டு போகிறதளத்தில் வழிகளில் சிலர் இ
வன் என்னுற்றம் பண்ணினான் என்று கேட்க, அப்பொழுது படர்கள் இவன் ஒருவரு
டைய தங்களை அபஹரித்தானென்று சொல்லி இவனை சோதிக்கிறதற்காக ஒரு
அய்யுபிண்டத்தை தந்ததாகப் புண்ணுக்கொன்று சொல்லிக்கொண்டே அதைக்
கொண்டுவருகிறார்கள். அப்பொழுது இவன் திருடியிருந்தால் நான் திருடினென்
று சொல்லுகிறவார்த்தை அஸத்யமாகிறது அஸத்யாபிஸந்தியுடன் அதை ஸ்பரித்தா
ல் தவிரிக்கப்பட்டு படர்களுல் ஹிமிக்கப்படுகிறான். அப்படி திருடாவிட்டால் இதை
வார்த்தை ஸத்யமாகுறது அதனால் தவிரிக்கப்படாமல் படர்களால் விடப்படுகிறான்,
எப்படி ஸத்யாபி ஸந்தியுடன் கூடிய புருஷன் பாசனை ஸ்பரித்த தவிரிக்கப்பட்ட
மாட்டானே, அப்படியே உலகம் சகத்வைதாந்தம் மென்று அபிஸந்தானத்துடன் கூடி
ன புருஷன் ஸம்ஸாரிகஷ்டத்தை அறுபவிக்கமாட்டான். ஆகையால் சராசரங்கள்
அவனுக்கு சரீரபூதங்கொன்று சொல்ல அப்பொழுது ஆசாரியனுடைய வசந்ததா
ல் ச்வேதகேது என்பவன் பரமாத்மாவை தெரிந்துக்கொண்டான். (௪)

மத்வபாஷ்யம்—இத்தப்ரபாடகத்தில் ச்வேதகேதுவைப்பற்றின புராண வசன
ங்கள் விசேஷித்து எழுதப்பட்டன. மேலும் ஜீகவச்சர பேதங்களுக்கு யாதங்கள்
காட்டப்பட்டன, பேதமே (அதந்த்வமஸி) என்று பதவிபாகமாயே பேதமே சொல்
ஸப்பட்டதென்றும் பேதத்திற்கே ந்ருஷ்டாதந்தம் கூறப்பட்டதென்றும் அபேதத்திற்
கு ஒருந்ருஷ்டாதந்தமும் சொல்லப்பட்டதில்லை என்றும், அபேதமாய் கிணைப்பவர்களு
க்கு மகாபாபமுண்டென்று அநேக புராண வசனங்கொழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

உதிவாஸொமெயுபநிஷதி ஷஷ்ட: ப்ரவாங்கஸாரிவ:

ஆருவது ப்ரபாடகம் முற்றும்.

[illegible]

ஸபஸஹஜம் ப்ரஹ்மக்ரோவாஸ்யஸ்ய ஸக்ஷ்வாதெவ ஸதொகாநு
யுவாந்யுயம் ப்ரதிஷிதாநு ப்ரதிஷிதொவ்யுயோநாநவ்யுயோநொ
ஹிஸ்யித்யிபாவதஹஜஸ்யமகம் தத்ராஸ்யயோகாஹாரொஹவத்யஸஹ
ஜம் ப்ரஹ்மக்ரோவாஸ்யஸ்யமஹமஹஸ்க்ரோஹித்ய ஹிஸ்யஹஜாநாஹமஹ
யொவீதிததெநஹமவாநஸ்யவீதிதி ||௩||

(190-ஊா-191-ஊா.) மகன்ஸஸாமிட ஸங்கல்பம் சிறத்தது, ஸங்கல்பித்த பிறகன் னோ மகஸ்ஸினால் நீள்கின்றதேன். பின்பெல்லாம் ததஜிமென்பது ஸித்தமன்றோ? ஆகையால் ஸகலமும் ஸங்கல்பத்தினால் ப்ரதிஷ்டை யடைந்திருக்கின்றன. ஆகையால் ஸங்கல்பத்தை யுபாஸிக்கவேண்டும்; ஸங்கல்பத்தை யுபாஸித்தால் அப்படியே கரம சாரமுண்டாகும். ஸகலமான லோகங்களையும் ஸங்கல்பித்தபடி யடைதிருன், ஆகையால், ஸங்கல்பம் பூரம்மென்று துபாஸிக்க வேண்டியமென்று சொல்ல, அதிலும் சிறத்த துண்டோடுவெண்ண உன்டென்ன சொல்லுமென்றார்.

சுபுவணுஃவணஃ.

வித்வாவஸஸிஸுரடித்யொயநாடுவெவெதயதெ வஸிஸுயதெதயி
நஸுகிஸுவாஸிஸுரடித்யொயநாடுவெவெதயதெ வஸிஸுயதெதயி
கூரணி || ௧ ||

தாநிஹவாணதாநிதினெத்காயநாநிதிதாநாநிதினெத்புதிஷி
தாநிதஸாநிதிஷி வஹுவிஷிதொஹதி நாயிஷிதெநெவநோ
ஹுயுஷிபெஷிபுயம் விஜாநெதூதிதஸூர ஷிதூயபுஷிஷித
வாந ஹதிதஸா வநவாநஸுஸுஷிநெநிதூநெஷிநெவஷாநெ
காயவந்திதூநாநிதம் புதிஷாஷிதூவாநெதி || 2 ||

ஸயஸித்ஸு^உ ஹெது^உ வாஸெலி^உ தா^உ வெநவ^உ வெநா^உ கா^உ நு^உ டு^உ வா^உ நு^உ
 டு^உ வ^உ ஸ்^உ தி^உ லி^உ தா^உ நு^உ ஸ்^உ தி^உ லி^உ தா^உ வ^உ யு^உ லோ^உ நொ^உ நவ^உ யு^உ லோ^உ நொ^உ லி^உ யு^உ
 தி^உ யாவ^உ தி^உ ஸு^உ ம^உ க^உ த^உ த்ர^உ லு^உ ய^உ லா^உ கா^உ லோ^உ ரா^உ லவ^உ தி^உ யு^உ தி^உ ஸ்^உ
 ஹெது^உ வாஸெலி^உ ம^உ வ^உ ஸ^உ தா^உ டி^உ ய^உ ல^உ தி^உ லி^உ தா^உ லா^உ வ^உ ல^உ யோ^உ லி^உ தி^உ க^உ ந^உ
 ம^உ வா^உ நு^உ ஸ்^உ லீ^உ தி^உ || ௩ ||

(1970-ஓரா-14-ஆவது.) அதைவிடச் சிறந்தது சித்தமென்று சித்தித்துக்கொண்டபிறகன்றோ ஸங்கல்பம் முதலான ஸமஸ்தமுண்டாசின்மறு? எத்தனை பழத்தவராயிருந்தாலும் சிந்தா ஸாமாந்த்ய மில்லாதவனை வித்வாகை மதிப்பதில்லை, கொஞ்சம்

கூடிய விரைவில்.

ஸயொய்யுநம் ஸ ஜெஹது-வாஸேயாவத்யுநஸ்யுமதம் தத்ரஸ்ய
யபாகாரிஜாரொஹவத்யொய்யுநம் ஸ ஜெஹது-வாஸேவ்விஜமவொ
ய்யுநாடிபஜதிய்யுநாடிவஹதியொஸீதி. தந மமவாநுஸ்வலீதி |

(190-ஹா-ரா-ஹா.) சித்தந்தைதவீட த்யாசம் சிறுத்தது. த்யாசம் செய்பவனுக்கு மாகாத்தம்யம் லோக ப்ரஸித்தம் பூமயாதிசனும் மாகாத்தம்யாபேகையினால் போல த்யாசம் பண்ணுவதுபோல் நிச்சலமா யிருக்கின்றன. ஆகையால் த்யாசம் ப்ரம்மமென்றுப் ப்ரஸித்தால் ஸகல லித்தியையு மிடையளாம், த்யாசமாவது விச்சேசமில்லாமல் ஒன்றைப்பற்றி வருகிற சிந்தை என்று சொல்ல, இதைவீட மேலுண்டோடென்ன உண்டென்ன சொல்ல வேண்டுமா.

சுயலாபகீர்ணம்,

[illegible]

ஸயொவ்ஜீரநஸ்யுஜெத்யுவாவஸை விஜீரநவதொவெஸயெரா
காநு ஜீரநவதொஜலியியுஜியாவஜீரநஸ்யுமகததூஸ்யயாகா
ஜோரொஹவகியொ விஜீரநஸ்யுஜெத்யுவாவஸைஜமவொ விஜீரநா
உயப உதிவிஜீரநாடிராவஹயொவ் தநெஹமவாநுஸ்யவீதிதி ||2||

(1900-ஹா-191-ஹா.) தயாகத்திலும் விஜ்ஞானம் கிறத்தது. விஜ்ஞானத்தினால் திருக் வேதம் முதலிய எமஸ்தத்தையும் நன்றா யறிவினாணனோ? ஆகலால் விஜ்ஞானத்தையே உபாஸிக்கவேண்டும், இப்படி விஜ்ஞானத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிப்

நம்மின் ப்ராணாஹவநுஜம்ஸஹவலிஷுதீத்ராவ வனவெலோகிதா-
பெயம் வ்யயிவியடி-தரிஷ்யடி-ஸுருத்வ-தாயடிவநிநாஷ்யாயதஸவ
ஸவயாத் லிவதநுணவநஸுதபஸாவடாநாஃபி வதம்வயீலிசுராவ
வனவெலோகிதா-அவவவவெலுதி ||௧||

ஸபொவொஸு ஹெத்யு-வாஸு சூவொதிலவா-நாநீந் ஸுவி
ரோநுஹதிராவடிவா-ம த-தத்யாஸ்யபயா காரிவாரொஹவதியொவொ
ஸு ஹெத்யு-வாவெஸுவிஹமவொஹொ ஹயதத்யுஹொவாவ ஹயொ
ஸுவிதிததெநஹமவாஸுஸுவிதி ||௨||

(100-101-102-103) அந்தைவீட அப்பு சிறத்தது; அந்தமும் அப்பினாலேயே
ஸித்திக்கின்றது; ஆகையால் அப்பையே ப்ரம்மமென் றபாஸிக்க வேண்டும்; அப்படி
யபாஸித்தால் அதற்குத்தக்க லோகங்களை யடைகின்றான்; காமசாரியாகின்றான் என்று
சொல்ல, இதைவீடச் சிறத்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்னச் சொல்லவேண்டு
மென்றார்.

சுயவநகாடிஸம்ஸுணம்.

தெஜொவாசுஹொஹலிவதஸுஹதஸுயா-ரோமுஹொகாஸுவிதிவ
திதாஹ-தி-ஸொவதி.தி.வதிவவி-ஷு-திவாஹதிதெஜவநவ ததல
வ-ஹ-யி-தா-உயாவஸுஜதெதடிததயா-விஸுதிஸுவிஸுவி-
ஸி-ஹ-ஹ-ஹ-தி-தஸாஹ-வி-ஷு-ததெதஸுநயதிவவி-ஷு-தி
வாஹதிதெஜ வநவததலவ-ஹ-யி-தா-உயாவஸுஜதெ தெஜவவா
வெலுதி ||௧||

ஸபவெஜொஸு ஹெத்யு-வவெதெஜவீவெவவெதெஜவவெதொவொ
காநுஹாஸதொ உபஹதகலோநஹிவிபு-தியாவதெஜவொமத-த
த்யாஸ்யபயா காரிவாரொஹவதியவெஜொ ஸு ஹெத்யு-வாவெஸுவிஹ
மவெஸுஜவொஹயததி தெஜவொவாவஹயொஸுவிதிததெநஹமவாஸு
ஸுவிதி ||௨||

(100-104-105-106) அப்பிலும் தேஜஸ்ஸு சிறத்தது; தேஜஸ்ஸினால் அப்புண்
டாகின்றது. மழை பெய்வதற்கு முன் தேஜஸ்ஸு ப்ரகடிக்கின்றது. அத்தத் தேஜஸ்
ஸைப்ரம்மமென் றபாஸிக்கவேண்டியது அப்படி உபாஸித்தால் அதற்குரிய லோகங்
களை யடைகிறான் என்று சொல்ல இதைவீடச் சிறத்ததுண்டோவென்ன உண்டென்
னச் சொல்லுமென்றார்.

சுயஹாடிஸம்ஸுணம்.

சூகாஸொவாவதெஜவொஹலிவநாகாஸொவெவ ஸுயா-ஹு-
ஸாவ-ஹவிடி-ஹசு-தா-நு-யிராகாஸொநாஹயத்யாசாஸொந ஸு
ஹொத்யாசாஸொந வு-திஸு-ஹொத்யாசாஸொநதிசூகா ஸொநாநீத
சூகா ஸொஜாயத சூகாஸுவிஜாயதசூகாஸு-வாவெலுதி ||௧||

ஸயசூகாஸம் ஸு ஹெத்யு-வாஸு சூகாஸவதொவெவவெதொகாநு
வூகாஸவதொஸொயாநா-நா-மாயவதொ-உவிவிடி-தி யாவஹாசு

வயுமதம் ததூரஸ்யபா காரீவாரொஹவதீய சூகாஸாஸ்யஹெது-
வாவெஸிஹமவ சூகாஸாஸ்யதீயஹதூகாஸா டீவஹதீயொஸிதீதஹம
வாநஸ்யவீதிதி ||௨||

(ஸு-ஹா-ரா-ஹா.) தேஜஸ்தைவீட ஆகாசம் சிறத்தது. சூரிய சந்திரர்கள்
நக்சத்திரங்கள் முதலியவற்றிற்கெல்லா மாகாசமாதாரமன்றோ? சந்தத்தைக் கேட்பது
ஆகாசத்தினாலன்றோ? இப்படி யகேசமான அகிசயக் கொண்டிருக்கின்றமையால்
ஆகாசத்தை ப்ரம்மமென் றுபாஸிக்க வேண்டும். அப்படி உபாஸிப்பவன் மதங்கதூகல
மான லோகங்களை யடைகின்றான் என்று சொல்ல அதற்கு மேலானதுண்டோவெ
ன்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

சுயத்யுபொடிஸிவணம்.

வரொவாசூகாஸாஸ்யதீயவஸூரடிடிவீவஹவ சூவீரஹஸூரதீர
தெநவதெகஹநஸூணய-நடிதீரஹவிஜாநீரநு யடிவாவதீதஸுரெ
ய-நடிஸூணய-நடிதீரஹவிஜாநீரநு வரெணதெவவ-தூநிஜாநா
தீஸுரெணவசுநஸூரஃவஸூதி ||௧||

வயஸூராஸ்யஹெதுவாவெஸ்யவதூரஸ்யமதம் ததூரஸ்யபா
காரீவாரொ ஹவதீயஸூரா ஸ்யஹெது-வாவெஸிஹமவஸூரடிதீயஹதி
வாநாடிவஹதீயொஸிதீதநஹமவாநஸ்யவீதிதி ||௨||

(ஸு-ஹா-ரா-ஹா.) ஆகாசத்தைவீட ஸ்மரணம் சிறத்தது. சந்திர சீர்வணமெ
ல்லாம் ஸ்மரணமன்றோ? இப்படி ஸ்மரணத்தை ப்ரம்மமென்று யவனுபாஸிக்கின்
றானே அவன் ஸ்மரிக்கப்படுகின்ற ஸகல லோகங்களையும்டைகின்றான் என்று சொல்ல,
இதைவீடச் சிறத்த துண்டோவென்ன உண்டென்னச் சொல்லுமென்றார்.

சுயத்யுடிஸிவணம்.

சூராவாவஸூரடிதீயஸூரெஸூரெவெஸூரெநாநயீதெகரீ-
ஸி கார-தெவ-தூநீரவசுநீரெவதஹதீவெஸூரெநாநயீதெகரீ-
சூரஃவாஸூதி ||௧||

வயசூராஸ்யஹெதுவாவெஸூரயாஸ்யஸவெகாரீவஸூரடி-
தூரெவாஹஸூரஸிஷொஹவந்தீ யாவடிஸாயாமதம் ததூரஸ்யப
யாகாரீவாரொஹவதீய சூராஸ்யஹெதுவாவெஸிஹமவ சூராயா
ஹயஹதூராயாவாவஹதீயொஸிதீதநஹமவாநஸ்யவீதிதி ||௨||

(ஸு-ஹா-ரா-ஹா.) ஸ்மரணத்தைவீட ஆசை சிறத்தது. ஆசையினால் தான்
ஸகல கர்மங்களையும் செய்யத் தொடக்குகின்றான். ஆசையால் ஆசையை ப்ரம்மமென்
றுபாஸிக்கவேண்டும். அப்படி உபாஸிப்பவன், ஆசைப்பட்ட ஸகலத்தையும்டைகின்
றானென்று சொல்ல இதைவீடச் சிறத்ததுண்டோ வென்ன உண்டென்னச் சொல்லு
மென்றார்.

சுயவணடிஸிவணம்.

வரணாவாசூராயாஹதீயாநுயாவாகராநாஹஸிவீடிதா வ
வீலிநு வரணஸவடிதீவீலிதீதவாணஃபரணநயாதீபாணம்

மாக்களுக்கப்பேதம் இங்கு சொல்லப்படவில்லை யென்பது ஸ்பூடமாய் விளக்குகின்றதென்றும், அப்படி அபேதமாயிருந்தால் (அஹமாதேச:) என்றிருக்குமென்றும் (அஹங்காதேச:) என்றிராதென்றும் (ரா-பாத்திலும்) பேதங்கள் காண்க.

கயோ தசூதா துரபெஸா வனவாடுதவாயலா டாடுதா வாரிஷ்டா டாடுதாவஸா டாடுதா வுரபுலா டாடுதா டாடுதா கரிணத் சூடுதா துரகூடுதா டெஷ்ட் ஸவபுரி திலவா வனவனவஸுடு நெவண்டிரந வனவலிஜா நனா துர திரா தகீய சூதரியா நசூதா நஜ் ஸவஸா வதி தஸு ஸவெஷ்டு டெஷ்டு காரிஜா ரொஹதி கயபெ நயுயா டெஷ்டு ரா நயுராஜா நலெக்யுடு ரொஹவதி டெஷ்ட் ஸவெஷ்டு டெஷ்டு காரிஜா ரொஹவதி ||உ||

(ஸ்ர0-ஹா-ரா-ஹா.) அபேதோபாஸநம் செய்தால் முத்திக்கு வழியென்று சங்கரபாஷ்யத்திலும் சரீர சரீரிபாவத்தைபுராஸிங்க வேண்டுமென்று இராபாத்திலும் சொல்லப்பட்டது. மேலும் அப்படிச் செய்யாதவர்களுக்கு ஸம்ஸாரமென்று இரண்டு பாஷ்யங்களிலும் சொல்லப்பட்டதென்றறிக.

கயஷஷ்டிஸிவணம்.

தஸு ஹவா வன தலெஸு வஸுடு தவனவண்டிரா நலெஸு வலிஜா நத சூதகிவ்ராணசூதகிசுரா தஸுராசூதகி சூகாஸசூதகி ஹஜசூதகி சூவசூதகி சூவிவாடவ திரொஹாவா வா டுதொனா டுதொ வஹிரா தகொ விஜா நரோ ததொயுரா நரோ ததஸி துரோ ததஸு கஸு சூதகி கொந சூதகி தாவா மா துதொ நாரோ துதொ சூதகி கொடுணா துதவனவெஷ்ட் ஸவபுரி ||க||

(ஸ்ர0-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ராணன், ஆசை, ஸ்மரணம், ஆகாசம், தேஜஸ்ஸை, அப்பு, உத்தப்பதிலயங்கள், அந்ரம், பலம், யிஜ்ஞாநம், த்யாகம், சித்தம், ஸங்கல்பம், மஃஸஸை, வாக்கு, நாமம், மந்த்ரங்கள், கர்மங்கள் முதலியவை யெல்லாம் ஆத்மாவின் னிடத்திலிருந்துண்டாகின்றன என்று பாஸ்கிங்கவேண்டும்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். உபாஸகனை ஸ்துதிப்பதற்காக ஸ்ருஷ்டி செய்கிற நென்று நிறுப்பிக்கப்பட்டதனைச் சங்க-பாத்திலும் அஹங்கரஹஸாமாகாதி கரணயத்தை ஸ்திரப்பித்தவதற்காக ஸ்ருஷ்டிகர் த்ருத்தவம் சொல்லப்பட்டதென்று ரா-பாத்திலும் சொல்லப்பட்டன.

தடுஷ்டுராகுநவெஸுரோபீத்யா வஸுதிநரொமெநா தகாஸிவதாஸா | ஸவபுரி ஹவஸுடுவஸுடு திலவபுரி டெஷ்டு திலவபுலவ திலவனகயாஹவதி தியாஹவதிவாஸா | ஸவபா நவபா டெஷ்டு வஸுடு நலெஸு கடிஸஸுடு | ரகாஷ்டுஸுடு கஸுஸகஸுஸகஸு ராணிவதி ஸகி சூஹாஸுடு டுளஸு தஸு டிஸு தஸு டுளஸு வாஸுடு | ஸுதிவெஷ்டு ஸவபுரி தீநாவிவ டெஷ்டு கடுதெஷ்டு டிதகஷ்டாபாப திலஸி வாராஷ்டுய திஹவாநுஸ நதூரோஸு திலமஹ துராயகடுதத திலஹ துராயகடுத ||உ||

(ஸ்ர0-ஹா-ரா-ஹா.) இப்படிச் சொன்னபடி க்ரமமாயுபாஸித்தவன் முத்தியடைகின்றான்.

பதாந்வயார்த்த பேதங்கள். ப்ரம்ம ஸ்வரூபமே இந்த உபாஸகனுமாகின்றமையால் இவனை பரமார்த்த தசையில் ஏகரூபியாகின்றான். ராகத்வேஷ்டங்களைவிட்டால் ஸத்தவத்தியாகின்றது என்று சங்க-பாத்திலும் முத்தனுக்குக் கைநகரயத்தைச்செய்யும்

சுயதூதீயீவணீ.

தாமிஹவாஸ்தாமித் துணுகூராணிஸ்தியதிததடித் தடிபுதடிய
யதிதநதகுபிபயடித் தெநநாஸெய்யதிபடிநெநாஸெய்யதிதவூ
டிஹாஹவாஸ்தாமித் துணுகூராணிஸ்தியதிததடித் தடிபுதடிய

(1960-மா-ரா-மா.) இந்த ஆத்மாவை சரீரத்தில் பலம் குறைத்து ரோகத்தால் வருத்தும்போது எண்ணத் தெரிகின்றதா எண்ணத் தெரிகின்றதா. வென்று சேட்கின் றார்கள். உத்திராந்திக்குமுன் வரையில்லிகின்றார்கள். அப்போது அந்த நாடிகளிலிரு க்கின்றான்.

சுயயெதெ தடிவாஅரீராகு-தாதிதெயெவெ தெர வரூரிவிந
யு-தாதிதெ வலிதிவாவொடிபீயதெவயாவதி வெந்நவாவடி
திதெ மவெதெதெயெவா-வொகாராவிடி-ஷா-வடிநம்-தெர
யொ-விடி-ஷா- || ௫ ||

(ஸ்ரீ-ஹா-ஸ்ரீ-ஹர்.) ஸ்திரீய மண்டலத்தை ரச்மிவழியாயடைத்து அதி சீத்ரமா கச் சேருகின்றாள். இதுவே வித்வான்களுக்கு மோக்ஷாதாரம், அவ் வித்வான்களுக்கு வரியடைப்பு.

தமிழ்நாடு அரசுத் தலைமை அலுவலகம், சென்னை-600 009
 தமிழ்நாடு அரசுத் தலைமை அலுவலகம், சென்னை-600 009

(1980-81-82-83) காலத்தில் தூத்துக்குடி நாட்களில் ஒரு நாடி மூர்த்த பர
தேசத்தை யடைந்திருக்கின்றது. அந்த நாடியால் உத்தரத்தியை யடைந்தவன் மேலே
த்தையடைகின்றான். இதர நாட்கள் சுற்றுமுகத்தினன.

அபூவாஷிஃஷணஃ

யதூதாவஹத வாஸாவீஜரொ.வி.கீ.த.பு.வி.பெரொகொ விஜீய
தொ.வி.வாஸஸதூகாஜீயதூவஜீயவொ தொ.வி.வாஸவிஜீஜரொ.வி.த
வஜீயவா.பீ.பெரொகொ.நா.வொ.கீ. வஜீய.பீ.பெரொகொ.தூவஜீயதூ.ந
நா.வி.பெ. விஜரதூ.கீ.தீ.வஹ.ஜரவதீ.பு.வஹ. ||

(190-ஹா-198-ஹா.) வாத்யார்த்தத்தை யறிந்து அத்தப்படி புராஸிப்பவனுக்கு அபவதபாபம்மவாதி குணங்களோடு கூடினவனென்றான்.

[illegible]

(190-100-174-100.) இந்தப் ப்ராஜாபதி கூடயத்தையப் பரம்பரையா யறிந்த தேவாஸ்தர்கள், அந்த ஆதமாவை யறியவிரும்பினார்கள். அப்போது தேவதைகளுக்காக இம் தினமும் அஸ்தாங்கனாகக் விசேஷங்களும் ஸபித்பவணிகளிப் ப்ராஜாபதியைப் பெட்டார்கள்.

தளமூலாதிபதி ஸ. அலகா-அன் ஸுல்தான்-உலக-மலு
 ஜாவகிர-வாய்கிசிவநாவலாஸிதி தளமொய்து-புருதாவத-தல
 ஸாவிஜரொவிஜ்-தல-வி-பொகொவிஜ்யத-விவாவலத-காஜ
 தல-வந்தல-பொகொவிஜ்யத-விவாவலத-காஜ-தல-விவாவலத-காஜ

வொதி ஸ்வா-ஹி ஸகாரோநு யஸூரோதாநநிந-விஷு விஜாநா.கீதி மமவ தொவவொவெடியெத ததரிஹம் தாவவாஸூரிகி ||௧||

(ஸ்ர-ஹா-ரா-ஹா.) அவர்கள் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் ப்ரம்மசர்யத்தை யடைந்திருந்தார்கள். அவர்களை ப்ரம்மா எதற்காக ப்ரம்மசர்யம் செய்கின்றீர்களென்று கேட்க அபகதபாபமத்வாநி குணங்களை யுடைய ஆத்மாவை யறிந்து ஸகல லோகங்களிலும் சாமசாதத்தை யடைவதற்காக வென்றார்கள்.

தளஹவ ஜாவதிருவாஅயவனவெஷாக்ஷினி வுருவெஷாப்யுஸ்யுத வ்ஷ குஞ்சுதிவொவாவெததடித தஹயபெத து வெஹகுபயொயம் மவொவா-வாரிபுரயதெயஸாயபிடிஸெ-கதவிஷஷததெஷ உவன வெவெஷ-ஸவெ-ஷெ-தெஷ-வாரிபுரயதததிவொவாவ ||௨||

(ஸ்ர-ஹா-ரா-ஹா.) அவர்களுக்குக் கண்ணித்தோற்றுகிற புருஷன் ஆத்மா, அம் குதஸ்வரூபமுடையவன் என்று சொல்ல ஐஸாதர்சாதிகளிலெல்லாம் தோற்றுகிற சூரையை ஆத்மாவோ வென்ன ஆமென்றார்.

சுயசுஷ்டிஃவஸூஃ.

உடிஸாராவசூதாநநிவெஷுயடிததநாநவிஜாநீபவெஷதபுபுவி ததிகிதனவொஷாடிஸ ராவெவெஷாஅவசூராதெதளஹ வுஜாவதி ரு-வாஅகிவபுரயததிதளவொவதாஸூவெஷெஷாவாஹமவ சூநாதம் வஸுராவ குவொரிஷுகுநவெயுஃ வுதிருவபிதி ||௩||

(ஸ்ர-ஹா-ரா-ஹா.) தன்னீர் மடத்தில் வக்களைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கோனென்ன அவர்கள் பார்க்க என்னென்ன தஸையிர் தொடங்கிக் கால்ககம் வரையில் ப்ரதிபிம் பம் தெரிவின்றதென்று சொன்னார்கள்.

தளஹவ ஜாவதிருவாஅ வாயுஅஞ்சுதளஸு-வஸநள வாரிஷு தள ஹதொடிஸராவெ வெஷாபரிதிதளஹவாயுஅஞ்சுதளஸு-வஸ நளவாரிஷு தளஹதொடிஸராவெவெஷாஅவசூராதெதளஹ வு ஜாவ திருவாஅகிவபுரயததி ||௪||

தளவொவதாயுபெய வெஷிவாவாஹமவஸூயுஅஞ்சுதளஸு-வஸ நளவாரிஷு தள வவனவெஷெஷ ஹமவஸூயுஅஞ்சுதளஸு-வஸநளவாரிஷு தாவீதெஷகுஞ்சுதி வொவாவெததடித தஹயபெத து வெஹதி தளஹஸா-தஹுடிளவு-வஸுஜதாஃ ||௫||

(ஸ்ர-ஹா-ரா-ஹா.) ப்ரஜாபதி யலங்கரித்துக்கொண்டு பார்க்கக்கொல்ல அப்படியே பார்க்க அலங்காரமாய்த் தெரிய அதவே ஆத்மா அம்ருதம் ப்ரம்மமென்று சொல்ல அவர்களும் சாந்தா கங்குலங்காய்ப் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

தளஹாநீக்ஷு வ ஜாவதிருவாஅகந-வகுஷுராதாநநிந-விஷு-ஜதொயுதா வ்ஷதா-வநீஷெஷாஹவிஷு-திபெவாவாஸு-ராவா தெவாஅஹவிஷு-தீதிஸஹஸா-தஹுடியு வ்ஷவவிநொஅவநாஸு-ராகு மாநிதெஷுராவெததரிஷு-வாரிஷு-வொவாவாவெததெவஹிஷயி குதாவாரிஷு-குதாநநிவெஹிஷயவாநாதாநம் வாரிஷு-ஹ வொகாவாவொதீணா-ஹி ||௬||

